

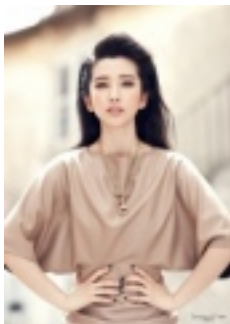
Đường Kết Hôn Không Tình Yêu

Contents

Đường Kết Hôn Không Tình Yêu	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17: Chương 17.1	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	59
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	85
32. Chương 32	87
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	99
37. Chương 37	101
38. Chương 38	103
39. Chương 39	106
40. Chương 40	109
41. Chương 41	112

42. Chương 42	114
43. Chương 43	117
44. Chương 44	120
45. Chương 45	123
46. Chương 46	125
47. Chương 47	127
48. Chương 48	129
49. Chương 49	131
50. Chương 50	133
51. Chương 51	135
52. Chương 52	140
53. Chương 53	143
54. Chương 54	145
55. Chương 55	151
56. Chương 56	153
57. Chương 57	155
58. Chương 58	158
59. Chương 59	161
60. Chương 60	164
61. Chương 61	167
62. Chương 62	170
63. Chương 63	174
64. Chương 64	177
65. Chương 65	179
66. Chương 66	182
67. Chương 67	185
68. Chương 68	189
69. Chương 69	191
70. Chương 70	192
71. Chương 71	194
72. Chương 72	199
73. Chương 73	202
74. Chương 74	206
75. Chương 75	210
76. Chương 76	216
77. Chương 77	222
78. Chương 78	227
79. Chương 79	232
80. Chương 80	238
81. Chương 81	244
82. Chương 82	251
83. Chương 83	257

Đường Kết Hôn Không Tình Yêu

Giới thiệu

Nhan đề truyện Đường Kết Hôn Không Tình Yêu như tiếng gọi đến thốn thức lòng người, là tiếng gọi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ket-hon-khong-tinh-yeu>

1. Chương 1

Editor: Ý

Trong KFC (Kentucky Fried Chicken), Trầm Thính lắc lắc lon coca trong tay. Ánh mắt cô vẫn nhìn vào cặp đôi tuyệt sắc ngồi bên cửa sổ, từ “Tuyệt sắc” quả là dùng không sai mà, ít nhất thì trong mắt nữ giới, hai cô gái ấy mà đóng trong phim cổ trang thì chắc chắn là” Chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa”, sẽ khiến vô số anh hùng hào kiệt hết lòng vì mỹ nhân mà cúi đầu. Chỉ tiếc đây là hiện đại, sẽ không có chuyện như thế, nói đúng hơn, người theo đuổi các cô ấy thật ra rất ít.

Đối với Đỗ Trạch Vân, Trầm Thính có nghe qua, nhưng không rõ lắm.

Cô uống một ngụm lớn Coca, lúc này mới đưa ánh mắt đặt trên người Tây Thuần. Cô chớp chớp mắt, cô gái này vẫn gầy như vậy, ngỡ Lâm Đại Ngọc mong manh như gió đã là tận cùng, kì lạ là Tây Thuần không có chút nữ tính nào, bên trong cô ấy không có mấy may chút khí chất nào của Lâm Đại Ngọc. Nội tâm cô ấy quật cường, chắc chắn không phải ai cũng có thể cảm nhận được, mà Trầm Thính lại nằm trong số ít người có thể cảm nhận được.

Có lẽ cuộc nói chuyện đã xong, Đỗ Trạch Vân đứng dậy rời đi, Tây Thuần vẫn ngồi đó. Trầm Thính vui vẻ chạy đến, ngồi đối diện Tây Thuần, ” Đang chờ người nha, chờ ai thế?”

Tây Thuần liếc cô một cái, “Không phải người đã đến rồi sao?”.

Trầm Thính lại càng hưng phấn hơn, hóa ra cô ấy sớm biết mình ở đây. Chỉ là, ánh mắt của cô nhanh chóng đổi khác:”Này, tại sao cậu biết Đỗ Trạch Vân?”

Tây Thuần ngẩng đầu, liếc cô 1 cái, cũng không có nhiều biểu cảm:” Vậy tại sao cậu biết?”

Không khó để nghe mà :”Đỗ Trạch Vân ai không biết. Anh trai Đỗ Trạch Nhiên của cô ấy là người kế nghiệp Đỗ Thị, chuẩn bị tiếp nhận Đỗ Thị, truyền thông rất ưu tiên tin này. Hiển nhiên cô ấy là thiên kim Đỗ thị nổi tiếng khắp thành phố C.

Tây Thuần đầu gật gù :” Thật sự rất có phong cách bát quái*.”

* Bát quái ý nói bà tám.

Trầm Thính không có tí xúu nào cảm giác bị khinh bỉ, ngược lại cô cảm thấy may mắn vì cô ấy dùng”Bát quái” chứ không dùng” Tam bát*”, “Cậu còn chưa nói cho tớ tại sao biết cô ấy”.

*Tam bát trong bộ ba Nhất mộ- nhì phòng- tam bát:nhấn mạnh vai trò tác động tới con người đó là: số 1 là Mộ phần, thứ 2 là đến nhà ở, nơi làm việc, cuối cùng mới đến ngày-giờ-tháng-năm sinh.

“Quen biết một người không có gì kì quái cả!” Tây Thuần lơ đãng.

Hiểu rõ Tây Thuần không muốn nói, Trần Thính cũng không để ý lắm, chỉ nói xa xôi:” Chao ôi, cô gái như Đỗ Trạch Vân thật khiến cho nhóm con gái chúng ta ghen tị!”

“Ồ?” Tây Thuần cất cao âm cuối :”Cậu lại ghen tị cái gì?”

Trần Thính trực tiếp bỏ qua chữ “lại” :”Cậu nghĩ đi, chỉ một danh hiệu thiên kim Đỗ Thị, đủ để hào quang bắn ra bốn phía. Cô ấy còn có một anh trai yêu thương cô ấy nhiều như vậy, chuyện này đối với con gái chúng ta làm sao chịu nổi. Quan trọng nhất, cô ấy còn có bạch mã hoàng tử vô cùng yêu thương. Thế mới nói thế giới này không công bằng, cậu thấy không, so với đôi này, chỉ có kém hơn, cái này không phải cố ý để chúng ta tuyệt vọng với cuộc sống đúng không!”

Ngược lại Tây Thuần có thêm chút hưng thú :”Thế cậu ghen tị với cô ấy điều gì nhất?”

Trần Thính nhắm mắt lại, sau đó bày ra dáng vẻ hiên ngang lẫm liệt :”Điều thứ ba ấy, bạch mã hoàng tử của cô ấy làm tớ ghen tị, Trình Nghi Bắc là mẫu người tớ thích nhất, nhớ đến là thấy hưng phấn”.

Tây Thuần không để ý bộ dáng háo sắc của cô, uống một ngụm nước của mình, cảm thấy hứng thú hỏi:”Vậy cậu thích anh ta vì điều gì?”.

“Điều gì cũng thích. Nghe nói Đỗ Trạch Vân với Trình Nghi Bắc đã quen nhau tám năm, rất khó có được. Nhất là dạng người như bọn họ”. Trần Thính bị bộ dáng lơ đãng của Tây Thuần kích thích:”Chúng ta chưa từng trải qua cuộc sống giống bọn họ, nên không thể lý giải được vòng luẩn quẩn của giới thượng lưu. Lấy Đỗ Trạch Nhiên mà nói, đối bạn gái so với quần áo còn thường xuyên hơn. Mới đây còn cùng với nữ mình tỉnh qua đêm. Con gái chúng ta trong vòng luẩn quẩn đó chỉ xem như đồ chơi, thế mà Trình Nghi Bắc lại ở bên Đỗ Trạch Vân tám năm, có thể xem chuyện lạ này như báu vật hiếm gặp. Mặc dù có thể do thân phận của Đỗ Trạch Vân, nhưng mà bọn họ là tự do yêu đương đó”.

Tây Thuần nhếch miệng, vẫn lo uống nước của mình, rõ ràng là phòng có điều hòa, vậy mà cô lại cảm thấy bức bối!

Trần Thính vẫn mãi lo bàn chuyện bát quái:” Thời điểm Đỗ Trạch Vân và Trình Nghi Bắc kết giao, Đỗ Trạch Vân vẫn đang ở những năm tháng hồn nhiên ngây thơ. Ở tuổi đó đã gặp được người như vậy, còn quen nhau đến tận bây giờ, cậu thấy là may mắn đến nhường nào. Cứ sao nữ thần may mắn lại không cho tớ một vương tử như vậy cơ chứ!”

Tây Thuần nghe mà sặc nước:”Trình Nghi Bắc tốt đến thế ư?”

Trần Thính không vui, dùng ánh mắt uy hiếp:”Đừng sĩ nhục thần tượng của tớ! Dĩ nhiên là rất tốt rồi. Đàn ông thời đại mới là phải tốt như Trình Nghi Bắc, cậu không nghe các cô gái bây giờ mở miệng ra là nói:”Muốn kết hôn là phải gã cho Trình Nghi Bắc” sao?”

Tây Thuần phun ra một ngụm nước:”Không phải gã cho Sói Xám* sao?”

Sói Xám trong Sói xám và cừu vui vẻ ý :

Trần Thính dùng ánh mắt “cậu đã lạc hậu” liếc cô:”Nói cậu nghe, trên đời này không phải không có đàn ông tốt đâu nhá. Chỉ có điều đàn ông tốt đa số đã có chủ. Tớ đã thu thập hết tất cả các thông tin của Trình Nghi Bắc từ lâu, vừa vào tiểu học đã thông minh, ham học, được thầy cô đặt niềm tin, hết lòng bồi dưỡng. Tốt nghiệp cấp ba thì ra nước ngoài, chọn trường được coi là khó nhất ở Đức. Có thể thấy, anh ấy có chí hướng cao. Cũng không giống như các công tử nhà giàu khác, anh ấy không chỉ có thành tích vĩ đại, hơn nữa lại là một người thủy chung trong tình cảm. Điều này rất hiếm có đó”.

Trần Thính càng nói càng hưng phấn, mà Tây Thuần càng nghe lại càng yên lặng, trên mặt có chút suy tư.

Trần Thính vỗ vỗ tay cô :”Đang nghĩ gì vậy?”.

“Tớ nghĩ, nếu thần tượng vĩ đại của cậu làm điều gì đó khiến cậu thất vọng, cậu không được sụp đổ hình tượng nhá”.

“Làm sao có thể?”.

Tây Thuần nghiêng túc nhìn Trần Thính:”Nói cách khác nhe. Khi cậu đi học, trong lớp phân ra học sinh có thành tích tốt và học sinh cá biệt. Nếu có một ngày nào đó cậu phát hiện học sinh cá biệt có bài, cậu

sẽ coi đó là điều hiển nhiên. Nhưng nếu một ngày, cậu thấy người cóp bài là học sinh giỏi có thành tích tốt, cậu thấy đó là điều không thể. Tóm lại là, chúng ta luôn cho rằng người xấu phạm sai lầm hiển nhiên, nhưng lại không thể chấp nhận người tốt sẽ có sai lầm”.

Trầm Thính nghiêng ngả nửa ngày mới trả lời: “Không phải tớ không thấy sụp đổ hình tượng, mà là Trình Nghi Bắc sẽ không làm điều gì để fan bọn tớ thất vọng đâu!”

Tây Thuần xoa xoa trán: “Thôi được, tớ hiểu lắm rồi!”

Trầm Thính rất nhanh đã thay đổi ánh mắt: “Cậu hẹn gặp Đỗ Trạch Vân, hay là mang anh ấy vào tiểu thuyết của cậu đi!”

Tây Thuần trực tiếp bỏ đi luôn, không để ý tới Trầm Thính nữa. Trầm Thính đuổi theo, rất ra dáng chị em tốt.

Bây giờ Tây Thuần là dạng người dùng viết kiếm tiền nổi tiếng trong xã hội, dùng lời văn lừa gạt nước mắt người đọc, cô được gọi là “nữ tác giả xinh đẹp”.

Họ lên các diễn đàn lớn trên Internet, được người đọc đề cử, người yêu thích ngày càng nhiều, hiển nhiên tên tuổi cô cũng ngày một nổi tiếng. Đồng thời các nhà xuất bản cũng tìm đến.

Nói Tây Thuần may mắn quả không sai, các diễn đàn lớn trên Internet đều đăng tiểu thuyết “Hoàng hôn thủy tinh”, nhờ có độc giả không ngừng khen ngợi mà sức nóng lan tỏa, hấp dẫn nhà xuất bản, bởi thế tác phẩm đầu tiên của cô ra đời. Tiểu thuyết bán rất chạy, bởi thế mà tiểu thuyết có bút danh “Khê Thuần” dường như cũng có giá trị hơn hẳn. Câu nhân hồng thị phi (người thành công thì sẽ có vấn đề phát sinh) không phải không có lý. Tiểu thuyết xuất bản gặp phải vài vấn đề, bản quyền là vấn đề quan trọng nhất. Nhưng đối với văn học mạng, pháp luật không làm gì được nhiều. Bởi vậy mới nói dù có trăm văn kiện thì cũng không mấy tác dụng. Sách lậu nơi nào cũng có, chỉ cần lên diễn đàn đăng kí một tài khoản, thì đã có trăm ngàn bộ tiểu thuyết mà người khác cực nhọc lắm mới có được.

Bởi vì không hiểu thế nào gọi là pháp luật nên mới đi tìm cố vấn, tình cờ gặp luật sư Đỗ Trạch Vân. Hai người trao đổi vài lần, cảm giác dành cho đối phương đều có vẻ tốt. Từ khi biết cô ấy đến giờ cũng gần hai năm, các cô vẫn hay đi lại cùng nhau, coi nhau như bạn tốt.

Nói tạm biệt với Trầm Thính, Tây Thuần nhận cuộc gọi của Vương Hựu Dịch, nói qua loa vài lời. Cô đang chờ đèn xanh, sau đó thì đón xe bus về nhà. Cô luôn luôn là một nữ sinh bình thường, không theo đuổi một tình yêu oanh liệt, cũng không đem tâm tư đặt dưới ánh mặt trời chói chang.

Cô cũng không làm gì tội ác, cũng chẳng có mất mát gì lớn lao.

Wang Hựu Dịch và cô đã quen nhau hai năm, đối với những người quanh anh mà nói, Tây Thuần là một kì tích. Bởi Vương Hựu Dịch luôn phong hoa tuyết nguyệt(ý nói trăng hoa) lại đối với Tây Thuần là muốn gì được nấy, chỉ cần cô thích, anh liền tìm về cho cô. Cho dù cô muốn trái đất đổi hướng, anh cũng cố nghĩ cách. Vương Hựu Dịch là một bạn trai hoàn hảo, đây là sự thật mà Tây Thuần không thể phủ nhận.

Wang Hựu Dịch đẹp trai, lại nhiều tiền, mặc dù không phải người thừa kế duy nhất, nhưng chỉ dựa vào thân phận vốn có cũng đủ hấp dẫn vô số cô gái. Quan trọng nhất, anh đối với Tây Thuần rất tốt, chưa bao giờ ỷ vào gia đình mà gây chuyện. Đây chính là nguyên nhân Tây Thuần đồng ý cùng anh kết giao.

Ngồi trên xe bus, Tây Thuần lấy di động ra, nhanh chóng bấm hai chữ chia tay, sau đó tay nhấn gửi đi, lúc này Tây Thuần rất do dự. Cô rất ít khi làm chuyện do dự, thử dài một hơi, lại từ bỏ.

Quan điểm của cô là, thấy cần kết thúc thì nên nhanh chóng kết thúc. Nhưng giờ phút này, cô mới thấy, hai chữ kết thúc này thật không đơn giản như tưởng tượng.

Đến cư xá, mặc dù mang giày bẫy phân, cô vẫn không để ý chạy nhanh vào thang máy. Thành phố C thật sự rất nóng, không chỉ nóng, còn khô nữa, trong lòng cứ bức bối khó chịu. Thầm nghĩ về nhà mở máy lạnh, dường như đó là hạnh phúc nhất lúc này.

Đầu tiên lấy chìa khóa ra, sau đó nhanh chóng mở cửa bước vào.

Vừa định cởi giày đã bị người nào đó ôm vào ngực.

Cô sưng sốt, gắt gao giãy dụa. Nhiệt độ cao như thế, anh cũng không sợ nóng. Rõ ràng là trên người anh mát lạnh, trên quần áo cùng làn da phản phát cảm giác lành lạnh, làm cho cảm giác bức rức của cô vơi đi hơn nữa.

Anh không buông tay, cô cũng lười giãy dụa: "Trình Nghi Bắc, anh mau thả em ra!"

2. Chương 2

Editor: Ý

"Không buông". Giọng anh trầm thấp, hơi thở vờn quanh tai cô.

Tây Thuần nhếch môi, đẩy anh ra lần nữa. Anh cũng không thèm bắt lấy tay cô, mà chỉ với tay bật đèn phòng khách lên. Phòng thoáng cái đã sáng lên, cô chớp mắt, khom người cởi giày cao gót.

Trình Nghi Bắc đứng cách cô hai mét, tay phải anh chạm vào cằm. Liếc qua đôi giày cao gót cô mang trong chốc lát, mi tâm không có tia vui vẻ nào quét qua, anh đi qua: "Hôm nay đi đâu?"

Không thèm chờ cô trả lời, anh liền phán: "Sau này ra ngoài không được mang giày cao gót".

Cô cảm thấy cả người mình đều là mồ hôi, toàn thân đang dậy mùi ngầy ngầy: "Biết rồi. Em đi tắm trước đây".

Anh gật gật đầu, tự nhiên muốn vào phòng lấy áo ngủ cho cô. Đi vài bước, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền đứng tại chỗ. Mà Tây Thuần cũng rất kinh ngạc, liếc anh một cái, sau đó vào phòng lấy áo ngủ.

Trình Nghi Bắc ngồi trên sofa, nhìn bóng dáng nhỏ gầy đi vào toilet. Anh có chút giật mình, bản thân hình như đã có chút để tâm thì phải. Anh cũng không phải so đo chuyện có để tâm hay không, mà là sự quan tâm lúc này so với ban đầu, dường như nhiều hơn rất nhiều. Anh châm một điếu thuốc, vừa định hút đã gạt đi. Anh làm sao có thể quên hút thuốc bây giờ chính là cấm kỵ?

Xem TV được một lát, đã thấy cô từ trong toilet đi ra. Ngay cả dép lê cũng không mang, đôi chân trắng nõn thẳng tắp cứ như thể đứng trước người anh. Tóc dài còn ướt, cô cũng không chịu để ý, áo ngủ mới thay nay đã ướt một mảng lớn. Trình Nghi Bắc cau mày đi lấy máy sấy, sau đó là bắt cô lại.

"Để tự nhiên là được rồi".

Trình Nghi Bắc nhìn cô nói chuyện như không có gì, kéo cô qua sấy tóc, trước đó còn đặt một cái khăn lông khô trên vai cô. Khi anh sấy tóc luôn dùng tay xới tóc, không ngừng di chuyển máy sấy lên xuống, cứ như vậy. Tây Thuần chu chu môi, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại thôi. Khoảnh khắc ấm áp này, cô cũng không muốn làm hỏng. Anh ấy quả thật là người rất cẩn thận, kỹ tính. Cô nhớ rõ, lần đầu tiên bọn họ cùng xem tivi, là chương trình giải trí của Lý Băng Băng, trong quảng cáo làm người phát ngôn ột loại dầu gội, trong quảng cáo có một đoạn Lý Băng Băng nhân tiện bảo: khi sấy tóc, nên dùng tay xới tóc, không nên dùng di chuyển lên xuống, như vậy chất tóc sẽ khó mà hư tổn. Không ngờ anh lại nhớ rõ như vậy.

Một người ôn nhu dịu dàng như vậy, rất khó để không làm người khác động tâm mà! Khó trách, cũng giống như người luôn yêu cầu hoàn mỹ như Đỗ Trạch Vân, đúng là mọi thứ trên đời luôn có khắc tinh, cũng giống như người đàn ông này này, mọi người như chân vịt đều thích đổ xô vào.

Tóc chỉ sấy khô một nửa, vẫn còn ẩm ẩm. Cô nhìn theo anh đem máy sấy đi cất, thượng đế đúng là không công bằng, người này ngay cả đi đứng cũng rất có khí chất nữa. Cô thở dài một hơi, bởi vì anh dùng khí lạnh sấy, không giống như cô, bình thường hay vì vội vàng mà dùng khí nóng thổi lung tung. Cô không phải loại người để ý chi tiết, tỉ mỉ này nọ, cảm giác, cảm thấy mọi thứ cần có đều ở đây là được, những thứ khác đều không quan trọng. Gì mà máy tính có phóng xạ, TV có phóng xạ, ăn gì, nôi gì, dùng gì, dầu gì... lúc trước cái gì cũng không biết, dùng cũng không tệ, ăn không phải cũng rất ngon sao?

"Sao lại trở về bất thành linh?"

Trình Nghi Bắc đi đến, ôm cô dựa vào sofa. Động tác của anh rất thân mật, cũng thuần thực quá mức, cô thất thần một chút, nhưng không hề chán ghét. Nhìn bọn họ thế này, tựa như là tình nhân đã bên nhau nhiều năm. Lòng cô lặng tính, từ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt đến nay cũng không quá năm mươi ngày.

Thêm một ngày cũng không nhiều, bớt một ngày cũng không thiếu. Rõ ràng bọn họ vẫn chưa hiểu rõ nhau, hiện tại lại cùng nhau sống dưới một mái nhà, một nơi bình yên.

“Bọn họ không biết anh trở về”. Đầu anh dựa vào vai trái của cô, giọng nói mang theo tiếng cười.

“Bọn họ” này có phải bao gồm cả Đỗ Trạch Vân không?. Cô cũng chẳng nghĩ sẽ hỏi gì nhiều, chỉ mỉm cười hờ hững. Giọng nói của anh rất êm tai, giống như MC gì đó trên radio, thanh âm rất giàu từ tính, riêng giọng nói này thôi cũng đủ mê hoặc lòng người rồi, đã thế còn gương mặt mê hoặc thị giác này nữa chứ, không biết tạo hóa ban đầu nghĩ thế nào nữa?

“Thế tại sao lại trở về?”

Anh vuốt ve tóc cô, động tác mềm mại làm cô cảm giác tựa như mình là chú cún nhỏ, thật rất giống: “Nhóc con, em không thể thông minh hơn một chút được sao?”

Người lịch sự thế này, sao cứ hết lần này tới lần khác cố tình gọi cô bằng cái tên nhập nhằng khó chấp nhận như thế này, phải chi gọi là “Bảo bối” hay linh tinh gì đó cô có thể chịu được. Khó trách có người nói “người văn hóa biến thái”, xem ra đúng thể thật. Cái gọi là trong ngoài không đồng nhất, vốn là để chỉ người như thế này.

“Em trời sinh đã có vẻ ngốc”.

“Như vậy không tốt, anh thích thông minh”. Tay anh nắm lấy tay cô, ngón tay dài nhọn. Nghe người ta nói, tay như vậy thì sẽ không phải chịu khổ nhiều. Anh cảm thấy trong lòng vui sướng. Nhưng cũng vì cảm giác này mà bắt đầu lo lắng hoài nghi.

“Mới có chút mà đã ghét bỏ em”. Cô không vui.

“Anh thấy, thời gian tới chúng ta cần bên nhau nhiều hơn”. Anh suy tư một chút :” Thế muốn bao lâu?”

Tây Thuần mặc kệ anh, đẩy tay anh ra, anh nắm càng chặt hơn.

“Nhóc con, hiện tại chúng ta đã ở bên nhau một tháng!”

Chẳng lẽ mỗi một tháng kỷ niệm sao, vậy anh qua được bao nhiêu kỷ niệm.

Tay anh chậm rãi kéo tay cô, tiếp đó đeo vào ngón áp út tay trái của cô một chiếc nhẫn nho nhỏ. Nhẫn cũng không quá lộng lẫy, nhưng thiết kế sáng tạo. Về mặt anh rất nghiêm túc, tựa như đang tiến hành một nghi thức thần thánh nhất. Ngón vô danh bên tay trái, nơi có các tĩnh mạch dẫn lối đến trái tim. Cho nên, nơi đó là đại diện để tiến vào trái tim của thánh địa tình yêu linh thiêng.

“Sau này vẫn phải đeo”.

Tây Thuần dò xét một thoáng trong câu nói này, tốt lắm, ánh mắt của anh và diện mạo của anh đúng là có quan hệ.

“Chao ôi, cho lý do đi nào!”.

“Tự anh suy tính, thiết kế, đặt đúc cho em lý do này có đủ hay không?”

Cô không thể tưởng tượng được liếc anh cái, sau đó chủ động hôn lên trán anh: “Thưởng ngoài định mức cho anh”.

“Như vậy thôi?”. Anh rõ ràng không hài lòng.

“Thế muốn thế nào...” Câu nói còn chưa kịp rơi xuống, anh đã nâng mặt cô lên, ra sức hôn cô.

Kết thúc một nụ hôn thật dài, cô thở không ra hơi nhìn anh đang tràn ngập ý cười: “Cảnh cáo anh, không được quá phận”.

Khóe miệng anh nhếch lên. “Anh quá đáng thì đã sao nào?”

Chẳng chờ cô phản ứng, anh trực tiếp mang cô vào phòng. Anh nhíu mày, trọng lượng của cô vẫn không có gì thay đổi. Lúc này cô lại tự hỏi nên như thế nào, đây cũng không phải lần đầu tiên, hiện tại giây dựa quá cũng chỉ là đạo đức giả. Nhưng cứ như này tựa như tựa như...

Anh đặt cô trên giường, động tác ôn nhu, ước chừng động tác lại không hề “Ôn nhu”, vài cái đã đem đồ ngủ của mình lột sạch. Anh nhẹ nhàng che trên người cô.

“Việc này, nghe nói trước ba tháng...”

“Yên tâm, anh sẽ rất rất dịu dàng”. Anh cười cười sau đó mới hôn lên môi cô.

“Anh...” Cô lấy tay đánh anh.

Anh bắt lấy tay cô, cũng chẳng để ý tới, “Nói xem, có nhớ anh không?”

Tây Thuần nghiêng đầu qua một bên.

“Quả nhiên đàn ông đều suy nghĩ bằng nửa thân dưới, giống động vật”.

Trình Nghi Bắc gật gù như tượng:” Yên tâm, anh sẽ chứng minh anh không chỉ suy nghĩ bằng nửa thân dưới”.

“Trình Nghi Bắc, không được hư như vậy”. Vừa dứt lời, quần áo trên người cô đã bị anh cởi sạch, giọng anh trầm thấp:”Thế phải thế nào, hay là em chỉ bảo cho anh?”.

“Sắc lang”

“Đã cấm dục hơn nửa tháng, không sắc không bình thường. Không phải người ta nói, người trẻ tuổi thì...”

“Anh im ngay cho em”.

“Cũng được thôi. Nói, em có nhớ đến anh không?”

Tại sao lại nhanh quay về?

Thấy cô không có định mở miệng, tay anh từ bụng cô men từ từ xuống dưới. Tây Thuần cắn cắn môi, hai tay ôm chặt cổ anh, sau đó môi dán môi anh. Anh thất thần nửa giây, rất nhanh đã trực tiếp đáp trả...

Tây Thuần nằm trên giường không hề muốn đứng dậy, mặc kệ ánh mặt trời đang chiếu một mảng lớn trên người cô. Từ phòng bếp truyền ra một ít tiếng vang, thật là kì cục, đàn ông và đàn bà đúng là không giống nhau. Cô cảm thấy mệt đến không chịu được, thế mà anh ta lại như không có gì, còn biết làm bữa sáng nữa. Biết anh biết nấu ăn cũng không phải chuyện gì kỳ lạ ngạc nhiên, ngày đầu tiên đến đây đã biết điều đó. Theo cách nói của Trầm Thính, chính là mẫu người toàn năng. Con người cũng thật kỳ quái, nếu Trình Nghi Bắc là người xa lạ, không thân thuộc, cô chắc chắn sẽ ngạc nhiên, một người như vậy thế mà có thể nấu ăn. Nhưng khi anh xuất hiện bên người cô, cô cảm thấy hết là đều đương nhiên. Cái gọi là thân tượng ấy đều sống có khoảng cách với chúng ta, đến khi xuất hiện bên người, bỗng trở thành một người bình thường biết ăn biết ngủ.

Nghe tiếng bước chân truyền vào, Tây Thuần lập tức giả bộ ngủ, cấp tốc nhắm mắt lại.

Trình Nghi Bắc khom người gọi:”Nhóc con này, rời giường”.

Thấy cô một tí động tĩnh cũng không có, anh có chút thở dài:” Ăn sáng nào!”.

Vẫn không có động tĩnh, Trình Nghi Bắc ngồi trên giường, khoe miệng giãn ra nụ cười:”Thì ra còn đang ngủ, đành phải dùng thủ đoạn đặc biệt vậy”. Bàn tay anh đi qua, vuốt ve vùng da dưới cổ. Anh biết rõ cô bình thường rất lười mặc quần áo...

Quả nhiên, Tây Thuần cầm gối ném qua phía anh như dự định, nhưng hụt. Có vẻ như anh cũng sớm đoán ra âm mưu của cô, hơi nghiêng người, dễ dàng tránh được.

“Vẫn là dùng phương pháp này gọi em rời giường là tốt nhất”.

“Trình Nghi Bắc”.

“Mau mặc quần áo rời ra ngoài”. Anh vừa đi, một mặt cười vui.

Tây Thuần ngồi đây, vẻ mặt phẫn uất.

3. Chương 3

Editor: Ý

Ăn cơm xong, Tây Thuần rất tự giác đi rửa chén. Trình Nghi Bắc lười nhác liếc cô một cái.

-Hôm nay anh phải ra ngoài.

Tây Thuần gật gật đầu.

Trình Nghi Bắc tỏ vẻ không vui: "Sao em không hỏi anh ra ngoài làm gì?"

Tây Thuần không nhìn đến anh, bưng bát đi thẳng vào nhà bếp.

Trình Nghi Bắc cười cười lắc đầu, bây giờ mới chịu quay về phòng ngủ thay quần áo. Lúc đi ra đã thấy cô ngồi trước máy tính, một lớp phóng xạ mỏng xoáy lại thành một góc trên màn hình máy tính. Anh mặt nhăn mày nhíu, ngay cả nhúc nhích cũng không có: "Anh đi đây".

Tây Thuần đến cả đầu cũng không quay qua, chỉ có gật gật đầu. Trình Nghi Bắc ra tới cửa, đi được hai bước, sau đó nhanh bước đến bên người cô. Anh hơi khom người xuống, đầu chạm vào đầu cô.

-Ngay cả làm bộ để ý anh một chút cũng không chịu à?

Cảm nhận được cơ thể cô cứng ngắc, anh buồn rầu cười một cái sau đó xoay người rời đi. Lái xe, mặt anh không có biểu cảm gì cả, cũng chẳng có tia lạnh lẽo nào. Ngũ quan của anh luôn sạch sẽ, vẻ đẹp được ông trời thiên vị cho, cho dù tức giận, người khác cũng không thể thấy hết lãnh cảm của anh, chẳng qua là trong mắt xuất hiện một tia lãnh cảm khó ai hiểu được, nhưng cũng không sâu. Một người thần nhiên, nhàn nhạt mà cũng xa cách. Trong sách nói, người có mặt mũi thế này, hơn phân nửa là lạnh bạc*.

*Lạnh bạc: ý chỉ ít tình cảm, lạnh nhạt-bạc bẽ.

Đi vào trong ghế lô, Đỗ Trạch Vân sớm đã đến. Thấy anh vậy mà chỉ gật đầu một cái. Trình Nghi Bắc qua ngồi đối diện cô ấy. Anh nhớ rất rõ cô vẫn luôn khéo léo thế này, cho dù là nơi hẹn hò cũng hao tổn không ít tâm tư suy nghĩ. Đồng thời, nhân viên phục vụ cũng đi đến, động tác thành thạo pha trà cho bọn họ, cử chỉ tao nhã, giống như nước trà bình thường trải qua công đoạn này sẽ uống ngon hơn rất nhiều. May nhờ vậy, lòng được bình tĩnh không ít, thứ gọi là trà đạo thật ra chính là một cách để điều hòa tâm trạng.

Nhân viên phục vụ rời đi, Đỗ Trạch Vân lúc này mới nâng tách trà lên.

-Không thử một chút hương vị sao?

Trình Nghi Bắc cũng nâng tách trà lên, nhấp một ngụm, anh vốn không thích mùi vị thế này, nhưng cũng chẳng cự tuyệt.

Đỗ Trạch Vân có chút thở dài: "Trở về khi nào?"

-Ngày hôm qua.

Cô cười, cô biết anh không nói dối. Cô là bạn gái của anh, anh cũng chẳng giấu diếm gì, bạn bè của anh cũng nghĩ anh như vậy, cô cùng các bạn cùng phòng của anh cũng có liên lạc. Thế nên, khi bạn cùng phòng của anh nói anh đã về hôm qua, cô vui sướng không thôi, trước đó còn đến sân bay chờ anh. Chỉ là, cô không có đi qua gặp anh, ngược lại đi theo sau anh, bởi lẽ nét mặt của anh có phần sốt ruột, cô bỗng nhiên rất muốn biết nguyên nhân làm anh sốt ruột.

Rõ ràng thời tiết mát mẻ trong lành như thế, cô lại cảm thấy lạnh lạnh: "Vừa xuống máy bay đã muốn nghỉ ngơi một thoáng, do chênh lệch múi giờ sao?"

Trình Nghi Bắc xoa trán, ánh mắt hướng thẳng về phía Đỗ Trạch Vân đối diện: "Chuyện lần trước nói qua điện thoại, hẳn nên có một cuộc nói chuyện chính thức".

Đỗ Trạch Vân cắn chặt môi: "Đây chính là điều anh muốn nói với em?"

-Phải.

Cô nhìn anh: "Vì sao?"

Anh dựa vào ghế không để ý cô đồng ý hay phản đối, trên mặt cũng không nhìn ra cảm xúc nào: "Thời gian trước có nghe anh em nói em đang gặp một vụ án khó giải quyết, mà anh ở Đức cũng có rất nhiều chuyện cần xử lý.

-Mà hiện tại, em xử lý vụ án rất tốt, cũng nên ngồi xuống nói chuyện bình tĩnh. Anh điện thoại cho em, không phải chỉ muốn nói qua loa đơn giản với em, anh muốn em chuẩn bị tâm lý thật tốt, như vậy sẽ không thấy quá đột ngột. Dù sao chúng đã kết giao tám năm, mặc dù không thể đi đến cuối đường, anh vẫn mong chúng ta đến với nhau được thì chia tay được".

Thân thể Đỗ Trạch Vân cứng lại trong thoáng chốc: "Như thế tại sao vẫn muốn chia tay?". Tay cô gắt gao nắm chặt tách trà, như thể chỉ có như vậy cô mới không đến mức sụp đổ.

"Tám năm, em không cảm thấy anh dễ lừa em?" Điểm giữa chân mày của anh giật giật: "Anh không phải người sẽ theo đuổi một thứ gọi là oanh oanh liệt liệt, tình yêu càng khó phải nói, không thể. Anh đi hết thấy bản chất cuộc sống, anh cho rằng mấu chốt cuộc sống là phải bình tĩnh, có năng lực thăng trầm bình tĩnh chính là chân lý sống. Người thông minh, xinh đẹp lại khéo hiểu lòng người, anh thích những điều này, cũng là yêu cầu của anh đối với một nửa của mình. Bởi thế anh muốn ở bên em, anh thấy như thế không có gì không tốt".

Đỗ Trạch Vân nhìn anh: "Thế nên, anh ở bên em, tất cả chỉ bởi vì em phù hợp với hình mẫu mà anh muốn sao?"

-Anh không thích người tùy hứng, cũng không thích người hay vô cớ gây sự, càng không thích người phiền phức. Mà em, luôn lý trí, sẽ không làm những việc nhỏ nhặt đó, ta đã nghĩ, cứ tiếp tục như vậy không sao. Nhưng mà anh không thích chúng ta bị người khác làm chủ chỉ phối, bị họ an bài.

Lòng Đỗ Trạch Vân cả kinh, một ít trà trong tách vẩy ra ngoài: "Thì ra anh có để tâm". Một chút bi thương hiện ra trên khuôn mặt cô: "Nhưng mà ngày đó anh rõ ràng không có..." cô nhớ rất rõ cô chờ cả đêm trong khách sạn vẫn không nhìn thấy bóng anh.

Trình Nghi Bắc hiểu rõ cô muốn nói gì: "Đã qua rồi".

-Đây không phải lý do.

Cô bỗng nhiên xúc động đứng lên: "Anh thích em ngoan ngoãn nhu thuận, thích em lý trí, thích em thông minh. Bởi vì trong lòng anh, anh chỉ hy vọng có cô gái như thế ở bên mình. Bỗng một ngày, anh phát hiện có một người khác phù hợp với hình tượng người vợ trong lòng anh hơn, anh liền vứt bỏ em".

Ánh mắt anh như có ngọn lửa: "Anh không phủ nhận, nếu như tình cờ anh gặp một người khiến anh phải oanh oanh liệt liệt theo đuổi, hay anh không thể cưỡng lại sự hấp dẫn đó. Có lẽ anh cũng chỉ là người bình thường, khi đối mặt với cám dỗ, có thể làm gì ngoài buông vũ khí đầu hàng".

Đỗ Trạch Vân chợt nhìn về phía anh, cô chưa bao giờ nghĩ anh lại thành thật như vậy: "Vậy anh đã gặp được sao?"

Trình Nghi Bắc dừng một chút, tựa như đang suy ngẫm: "Em là cô gái tốt, anh không muốn tổn thương em".

Cô gái tốt sao! Nếu cô thật là cô gái tốt như vậy, tại sao anh lại không cần cô? Nếu cô thật sự là cô gái tốt, anh sẽ không quan tâm tám năm của bọn họ mà nói chia tay sao? Nếu cô thật sự là cô gái tốt, anh sẽ bỏ rơi cô sao?

Hóa ra khi thật muốn rời xa đối phương, người ta sẽ nói một lời khen ngợi qua loa, lại có vẻ như là mỉa mai.

Tiêu chuẩn cô gái tốt phải chăng đã định trước để bị người ta lãng quên?

-Trình Nghi Bắc, anh đừng tàn nhẫn như vậy có được không.

Đỗ Trạch Vân nhìn anh, những quật cường bình thường trong đôi mắt nay không còn sót lại một chút, ánh mắt cô chỉ còn có cầu xin: "Anh rất muốn tốt đúng không, chúng ta quên đi chuyện trước kia, quay lại từ đầu được không?"

Trình Nghi Bắc giật mình, thân thể bỗng run lên một chút, nhưng trên mặt anh chỉ có kiên định: "Anh không phải chàng trai tốt, không thể cưỡng lại được sự hấp dẫn, chuyện anh làm anh phải chịu trách nhiệm. Em là cô gái tốt, xứng đáng được chàng trai tốt che chở. Tiếc quá, anh không phải người đó".

-Anh yêu em thật sao? Nếu thật yêu em, làm sao có thể nói chia tay bình thản như thế?

-Anh không phủ nhận anh thích em, cho dù chia tay, cũng không phủ nhận tình cảm trước đây.

Đỗ Trạch Vân tuyệt vọng lắc đầu: "Thích? tóm lại vẫn không phải yêu đúng không?" Cô cảm thấy thân thể mình nổi cơn ớn lạnh, bởi do thích, cho nên từ khi bắt đầu đến giờ, anh luôn chừa cho bản thân đường lui, hành động thân mật nhất của họ khi bên nhau cũng chỉ là hôn môi, anh cũng không bao giờ vượt quá giới hạn. Đơn giản thôi, cô không phải người trong tim anh, chưa từng là người anh yêu quý nhất, chưa trở thành người anh muốn "Nguyện cùng em một đời, bạc đầu chẳng xa nhau". Bởi vì không phải, anh mới dễ buông tay như vậy.

Tám năm, đến cuối cùng, bắt quả cũng chỉ là một con số.

Trình Nghi bắc lại nhấp một ngụm trà: "Trạch Vân, chúng ta không thể quay về".

-Thế nên đến bên nhau được thì chia tay được?

"Anh hi vọng em sống tốt hơn anh". Trong mắt anh là một mảnh thần nhiên.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt: "Trình Nghi Bắc, em đánh cuộc trên đời này không ai yêu anh bằng em".

Giống như một lời nguyện rửa bình thường, một lời oán trách, khuôn mặt người đó vô vọng. Anh không tức giận, ngược lại cảm thấy như trút được gánh nặng. Anh cười cười, chẳng biết cười gì, chỉ là trong mắt quét qua một tia vô lực.

"Anh đi đi, anh đi đi, hiện tại em không muốn thấy anh".

Anh không yên tâm nhìn cô, cảm thấy được sự quan tâm của anh, bộ dạng cao ngạo của cô cũng dần dần sống lại. Anh đứng dậy, thanh toán, liếc cô một cái sau đó sải bước đi.

Điều mang tên đàn ông, thề thốt tốt đẹp, hứa hẹn kiên định, thật ra chỉ là trăng trong nước hoa trong gương, hoa nở hoa tàn, chẳng khó tìm. Mà cô phải chăng là người may mắn, Trình Nghi Bắc chưa bao giờ hứa cho cô một thiên đường nào hết, thiên trường địa cửu. Có lẽ ngay từ đầu anh biết, anh không thể làm được, cho nên ngay cả hứa hẹn anh cũng không cho cô.

Mà cô, trong đêm hiu vắng lại thấy mình may mắn gặp được người như vậy, một người không hề nói đến những lời ngon tiếng ngọt. Cô tưởng, anh sẽ dùng hành động để chứng minh mọi thứ.

Mười sáu tuổi cô và anh kết giao, cô chỉ biết, anh luôn thâm trầm, cũng rất ít điều kích thích hứng thú của anh, sinh hoạt theo khuôn mẫu đã định sẵn, anh đi ngược lại với đám bạn. Anh không ác cảm với những chuyện họ làm, nhưng cũng chẳng tham gia vào. Anh chẳng bài xích những cô gái phấn trang điểm phấn son quần áo tuyệt đẹp, nhưng cũng chẳng có quan hệ mập mờ nào với họ, anh lạnh lùng tạo ra bức tường ngăn cách thế giới xung quanh đến gần mình, anh sống thế giới riêng của mình.

Cô cũng từng muốn bước vào thế giới của anh, cũng từng cố gắng lý giải suy nghĩ của anh, hiểu anh. Nhưng đều thất bại, gia đình anh không có tan vỡ thậm chí là rạn nứt, cũng không thiếu thốn tình cảm của người thân, bởi lẽ anh không có anh chị em khác, cũng chẳng có ép buộc hay đau đớn nào tồn tại. Thành tích của anh đặc biệt xuất sắc, những việc anh làm đó giờ chưa gặp ai phàn nàn hay chỉ trích, bản thân anh luôn biết lắng nghe ý kiến, cân nhắc đúng sai để có câu trả lời thuyết phục. Người như anh chẳng có lỗ hổng nào, cô cũng chẳng thể tìm thấy đường vào.

Có lẽ tính cách của anh điều khiển tất cả.

Cô vẫn nghĩ, người cùng anh đi đến cuối cùng, nhất định là cô.

Mà thật không ngờ, anh quay đi, chỉ dành cho cô bóng lưng lạnh nhạt.

Cô yêu anh, cô vĩnh viễn không phủ nhận. Nhưng anh chỉ nói, anh chỉ thích cô. Một chữ thích, còn thêm chữ “chỉ”. Cô là người kiêu ngạo, sẵn sàng vì anh mà buông bỏ lập trường, nhưng anh từ chối nó, không muốn nhận nó.

Cô biết, cô biết mình thua rồi.

Tình yêu của cô, từ khi bắt đầu đã thất bại, ngay từ đầu đã không cân bằng, số phận đã sắp đặt cô thua trong tình yêu không công bằng này, đây cũng là lẽ tang kết thúc của nó.

Hóa ra tình yêu đau đớn thế. Ai đó đang mở nhạc, chạm vào trái tim cô.

Cô đứng dậy, vẫn là dáng vẻ cao ngạo đó, vẫn là một cô gái xinh đẹp. Chỉ là cô bước vội vào toilet, không kiềm được nữa khóc nức lên. Không phải khóc vì bị người ta bỏ rơi, cô khóc cho tuổi xuân mà mình bỏ ra, khóc thương cô đã mất đi tình yêu, khóc cho tình yêu đã lụi tàn.

Cô khóc, cô luyến tiếc tình cảm này, không ngờ hi vọng cuối cùng cũng vỡ tan.

Đàn ông, một khi tuyệt tình, vĩnh viễn đừng mơ anh ta sẽ quay đầu.

Một khi chia tay, từ nay không thể bên nhau, từ đây chân trời xa xôi, khó mà quên được.

Từ nay về sau, ai cũng không còn là của ai.

Từ nay về sau, anh làm núi của anh, em làm sông của em.

Từ nay về sau, nhìn về bên bờ quá khứ, thiếu niên phía bên kia là anh.

Người lạ không gặp lại, hà tất hứa làm gì thêm đau buồn.

4. Chương 4

Editor: Ý

Trình Nghi Bắc về nhà, anh mở cửa cực kì nhẹ nhàng, trong phòng khách không có tiếng TV vọng lại, giống như mọi khi, anh lặng lẽ đi vào phòng ngủ, nhìn thấy cô đang say giấc. Cảm thấy tâm trạng an ổn, anh bước vào trong. Cười thỏa mãn, ngắm bộ dạng ngáy ngủ của cô, mới đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống. Ánh mắt anh rời khỏi khuôn mặt cô, chậm rãi quét qua thân thể cô, dừng lại trên bụng cô. Không cần biết lý do, lấy tay lần mò vào trong bụng cô.

Anh rõ biết là vẫn chưa thể có động tĩnh gì, nhưng vẫn ngậy ngốc cong người xuống, đem đầu mình dán lên bụng cô.

Đứa trẻ đã được một tháng, nhưng cơ thể cô đến nay vẫn không thể nhìn ra được, cơ thể nhỏ nhắn, mảnh mai, một chút cũng không giống đang có thai. Cũng chẳng giống như trên TV, một khi mang thai suốt ngày nôn mửa hay thích ăn chua, anh mua ô mai chua về là hoàn toàn không có đất dụng võ. Điều tra cẩn thận trên mạng, phát hiện ra mỗi người phụ nữ có thai đều có biểu hiện thai kì khác nhau. Như thế anh mới thấy an tâm một ít.

Mà cô căn bản không lo quan tâm đến, nhớ đến hôm qua cô mang giày cao gót ra ngoài, trong lòng không khỏi có tí bất mãn, nhưng lại không chịu biểu lộ ra trước mặt cô.

Cô hí mắt, chẳng hề sợ hãi đánh anh một phát.

-Bộ dáng ngậy ngốc này.

“Thức rồi” Anh cũng chẳng chấp cô, lướt qua trán của cô, nhẹ lau đi lớp mồ hôi bịn rịn trên đó.

Cô gật gù, giương mắt ngó cái chuông đồng hồ to lớn trên tường: “Nóng như thế này, đi làm gì vậy?”

Về mặt của anh cũng không có gì thay đổi, nằm bên người cô. Cô nhích qua bên kia một chút, cho anh có chỗ nằm. Tay anh vẫn đặt trên bụng cô, khóe mắt có tí cái gọi là thỏa mãn:

-Đi làm chuyện xấu.

-Thật không?

Cô không hỏi thêm nữa, bởi không thích tò mò.

“Hay là tìm một bảo mẫu đến chăm sóc em, được không?” Anh thật sự lo lắng mỗi khi cô một mình ở thành phố C, mỗi đêm ở Đức, anh luôn suy nghĩ xem cô đang làm gì, có gặp chuyện gì không. Những cảm xúc xalạ mới đến đó làm anh cảm thấy kinh ngạc.

Con người của cô nảy lên như đốm lửa:”Muốn đi nữa à?” Cô cảm thấy đây mới là mấu chốt.

Có chút xấu hổ gật đầu:”Có một chút việc”.

“Em sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, đừng lo lắng”. Cô liếc anh một phát.

Không biết anh nghĩ đến gì mà cúi đầu cười rộ lên:

-Này, em nói xem đây là con trai hay con gái?

Cô suy ngẫm trong thoáng chốc, kết quả bắt đầu lại từ vạch xuất phát:

-Anh thích con trai hay con gái?

-Con gái thì tốt hơn.

Vừa dứt lời, anh không nhận được mà nhú mày, lập tức thay đổi ý kiến:”Chỉ là, để đảm bảo cuộc sống của chúng ta, anh thấy con trai tốt hơn”.

Môi cô căng ra:”Nhìn không ra nha, anh du học ở Phương Tây lâu như thế mà vẫn còn kế thừa truyền thống của dân tộc Trung Hoa trọng nam khinh nữ à!”.

“Ha ha” Anh cười rộ lên, ôm cô càng chặt hơn, quay người khẽ hôn lên trán cô một chút.

-Con trai giống anh, có gì không tốt chứ.

Thân thể cô cứng đờ, nở ra một nụ cười nhẹ:

-Đúng vậy, giống anh thật tốt.

Cô hiểu được, từ khi hai người bọn họ chính thức ở cùng một chỗ, anh chưa bao giờ đề cập đến cha mẹ mình. Cô cũng không lo lắng anh sẽ bỏ rơi cô, không hiểu sao cô tin tưởng anh thế, không có lý do nào cả. Nhưng cô cũng biết, anh không phải dạng người dễ bề ngoài cùng nội tâm cùng đi theo một khuôn phép cũ nào đó. Trước giờ anh vẫn sống theo nguyên tắc nhất định, nhưng đó là vì anh vô dục vô cầu, không xâm phạm đến ai, cũng không kháng cự với ai. Nhưng một khi anh thật sự muốn thứ gì đó, tỉ số phản kháng sâu trong người anh sẽ phát triển đến mức tận cùng.

Một đứa con trai, đây chính là tấm giấy thông hành để cô bước vào Trình gia, không cần ai nhắc nhở, cô cũng tự mình hiểu được.

Nhưng cô thật sự rất muốn có một đứa con trai, mặc dù nguyên nhân của cô và nguyên nhân trong lòng anh không giống nhau, nhưng lại trùng hợp không hẹn mà gặp.

Buổi chiều, Trình Nghi Bắc kiên quyết dắt cô đi bệnh viện kiểm tra. Cô bị anh giày vò đến khốn khổ, đành phải đi với anh, cô thật sự rất muốn biết anh kiểm đầu ra cái hứng thứ kinh khủng đó! Cô không biết anh làm sao có thể kiên trì hay đến như vậy, rất cẩn thận lắng nghe ý kiến của bác sĩ, đồng thời hỏi một đồng vấn đề. Sau đó chép lại tất cả lời dặn mà bác sĩ đã nói, viết trên phiếu khám bệnh ấy! Rồi lại kín đáo giao lại cho cô:

-Về phải làm theo.

Xong còn lôi kéo cô đi siêu âm.Nhìn cơ thể mình chẳng khác nào cô gái bình thường, cô kéo kéo tay anh:

-Đừng đi mà, xấu hổ lắm.

Trình Nghi Bắc thờ ơ đảo qua cô:

-Cho nghĩ bản thân mình còn độc thân hay vẫn là trẻ vị thành niên. Chẳng lẽ người ta nghĩ em là trẻ vị thành niên bị lừa chưa kết hôn mà đã có con sao? Sao không nhìn xem bản thân bao nhiêu tuổi.

Tây Thuần bỏ tay anh ra: "Cái gì gọi là em bao nhiêu tuổi?"

-Chính là đã quá tuổi kết hôn lâu rồi.

Anh chẳng quan tâm tới biểu tình trên mặt mình lúc này: "Đừng có mỗi ngày lên mạng bắt chước cách trang điểm để trẻ ra gì đó, rảnh thì xem cách học nấu ăn, người như em bắt đầu từ bây giờ đừng hòng nghĩ đến ăn cái gì gọi là mỳ ăn liền. Em muốn ngược đãi con trai anh sao, anh không để em yên đâu".

Tây Thuần cảm thấy dạ dày bắt đầu quặn lên, xoa trán: "Chúng ta đi siêu âm đi, đi nào".

Thấy mỗi một chấm nho nhỏ gần rốn, Tây Thuần cảm thấy việc này rất lãng phí tiền. Được rồi, tuy cô không phải người trả tiền, cũng không có đau đớn tổn hại gì đến cô. Trình Nghi Bắc nhìn kỹ ảnh chụp trên màn hình phim, suy nghĩ hồi lâu, mới đồng ý nói: "Chỗ này hẳn là mắt, chỗ này là bụng, đây là cái chân bé xíu này..."

Đây là ảnh thai nhi 4 tuần tuổi này

5. Chương 5

Editor: Ý

Ngồi trong Starbucks máy lạnh làm không khí lạnh buốt, tâm tình Tây Thuần cũng lạnh đi ít nhiều. Đỗ Trạch Vân đánh giá bụng cô, khá lâu sau mới mở miệng:

-Đứa bé được mấy tháng?

Tây Thuần không để ý, lơ đãng:

-Không tin được bác sĩ khoa phụ sản lại có ý đức tốt vậy!

Biết cô châm chọc, Đỗ Trạch Vân ngược lại bắt đầu tỏ ra sững sốt: "Đứa bé là do buổi tiệc đêm đó..." Cô dừng lại giây lát, lại ngẩng nhìn Tây Thuần: "Các người trước đó có..."

-Không có.

Tây Thuần không giấu diếm gì cả, cô làm việc trước nay đều rất minh bạch rõ ràng, không để ý người khác nhìn mình thế nào:

-Đó là lần thứ hai tớ và anh ấy gặp nhau.

Tay Đỗ Trạch Vân run rẩy:

-Thế cậu có biết anh ấy là Trình Nghi Bắc không? Là Trình Nghi Bắc tớ kể với cậu đúng không?

Tây Thuần hé môi, nhưng không nói gì, mặt cô tái nhợt:

-Tớ thật sự xin lỗi cậu, là tớ phản bội tình bạn của chúng ta. Cậu nghĩ thế nào cũng được, tớ không để tâm, vì đây là kết quả tớ phải chịu. Bất kể xem thường hay chán ghét, tớ đều nhận.

Đỗ Trạch Vân nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tây Thuần, không thể tin đây chính là cô gái nhu nhược mà mọi người vẫn nói. Nội tâm của cô mạnh mẽ đến nhường nào, mới có thể vào thời khắc như này mà vẫn thản nhiên như vậy.

-Vậy nên cậu nói với tớ câu xin lỗi?

Tây Thuần lắc đầu:

-Tớ không cho rằng tớ phải xin lỗi cậu.

Cô quật cường mở miệng:

-Nếu anh ấy thật lòng yêu cậu, sẽ kết hôn với cậu, dành cho cậu tất cả mọi thứ. Nếu anh ấy đủ kiên định, nhất định sẽ không chạm vào tớ, thậm chí còn có đứa nhỏ này. Tình yêu của hai người không hề vững chắc, nếu không cho dù tớ mang thai cũng chẳng thể trở thành cách trở giữa hai người. Tớ chưa từng đòi hỏi gì cả, nhưng anh ấy hết lần này đến lần khác cho tớ rất nhiều. Sau hết thấy, cậu nói xem nguyên nhân là gì.

-Bản thân tớ cũng không biết có phải cậu đang cường từ đoạt lý* không.

*Cường từ đoạt lý: cũng như già mồm ác lệ phải, có nghĩa là sai mà còn ráng cãi, ráng nói sai thành đúng.

Tây Thuần cười cười:

-Trạch Vân, cậu có phủ nhận hay không cũng vậy. Nếu không phải cậu quá cao ngạo, hai người kết giao tám năm, cậu có rất nhiều cơ hội đi đến bước cuối cùng. Nhưng cậu không chịu. Nếu cậu làm vậy, có lẽ tình hình cũng không đến nước này. Tám năm, thật ra chỉ là một con số. Cho dù không có Trình Nghi Bắc, thì cậu vẫn sẽ trải qua tám năm bên một người khác, hoặc nhiều hơn. Chẳng lẽ họ sẽ cùng cậu đi đến cuối đường? Bất quá Trình Nghi Bắc cũng chỉ là một người cho cậu một đoạn tình yêu thất bại mà thôi, đối với người khác cũng như nhau. Cậu thông minh đến thế, đến giờ cũng đã sáng tỏ, cậu với anh ấy không thuộc về nhau, vị trí không giống nhau. Cậu vĩnh viễn không thể theo kịp với bước đi của anh ấy.

Toàn thân Đỗ Trạch Vân run lên:

-Cậu cứ nhẹ nhàng như thế bác bỏ hết thấy mọi thứ của tớ? Không thấy nực cười sao?

"Không thấy". Tây Thuần vẽ mặt đương nhiên:"Trình Nghi Bắc là người như thế nào, cậu biết rõ hơn bất kỳ ai. Cậu đối với anh ấy mà nói, vốn chỉ là một đối tượng đủ điều kiện để làm vợ, sau đó cuộc sống không có phong ba bão táp, êm đềm như dòng nước, có gì không tốt! Nhưng trên đời này có quá nhiều thứ ngoài ý muốn. Cậu có dám chắc, không có tớ, thì sẽ không có người kế tiếp xuất hiện trong cuộc đời anh ấy không?"

-Cậu muốn nói gì?

-Anh ấy không yêu cậu.

Dường như Tây Thuần muốn thưởng thức bộ dạng không còn chút kiêu ngạo nào như bình thường của Đỗ Trạch Vân:

-Nếu anh ấy yêu cậu. Câu thứ nhất anh ấy nên nói với tớ hẳn là bỏ đứa bé này đi thay vì: sinh đứa trẻ đi, anh nghĩ là anh thích đứa nhỏ này.

Đỗ Trạch Vân cố gắng hết sức kiềm chế cảm xúc để bản thân không vỡ òa:

-Anh ấy không yêu tớ?

Đây mới là tất cả, mọi thứ khác đều không quan trọng, đơn giản chỉ là anh không yêu cô.

-Trên thế giới này chắc chắn có một người sẽ luôn che chở cho cậu, trân trọng cậu, bảo hộ cậu. Trình Nghi Bắc không phải người đó. Anh ấy không phải phụ quân của cậu. Cậu dành tám năm để chứng minh lý luận này, tại sao đến nay vẫn không chịu thừa nhận kết quả?

Tây Thuần cầm ly cafe, nhưng một ngụm cũng không thấy uống.

Đỗ Trạch Vân cuối cùng đã sụp đổ, gục lên bàn khóc nức lên.

Tây Thuần không bỏ đi, lẳng lặng ngồi đó. Tình cảm là thuốc độc, là thịt nát xương tan, nếu yêu quá thật lòng, chỉ càng lúng sâu không có đường về. Cái giá phải trả, không phải là đại dương bao la, nào kỷ niệm, nào ký ức, nào đau đớn, đều là cái giá của tình yêu. Bọn họ cùng về lên đoạn đường trưởng thành, viết lên khúc nhạc vui. Từ khi bắt đầu đến khi kết thúc, cũng là một trải nghiệm.

Bên cạnh ai trong chúng ta cũng sẽ xuất hiện một chàng trai, anh ấy làm chúng ta toàn tâm toàn ý hy vọng, rồi sau đó biến mất trong cuộc đời chúng ta. Anh đến, từng chút một vẽ lên cuộc sống nhạt màu của chúng ta những nét mực đậm màu, cũng trong lúc đó, anh ấy dạy chúng ta biết thế nào là yêu, thế nào là đau, thế nào là tiếc nuối.

Chúng ta không phải không thể buông tay cho anh rời đi, chỉ là không muốn, để rồi hy vọng của chúng ta hóa hư vô, kết quả chúng ta không còn gì cả.

Tây Thuần vỗ vai cô:

-Khi chúng ta vẫn còn được lựa chọn, đó là may mắn lớn nhất. Cuộc đời cậu không thể vì anh ấy rời đi mà đen tối mãi, bởi cậu là Đỗ Trạch Vân- cô gái xinh đẹp kiêu ngạo, cậu sẽ không để bản thân mình đắm chìm trong bóng tối. Chăm sóc bản thân cậu thật tốt, trả thù anh ấy đã vứt bỏ cậu. Nói cho anh ấy biết, dù cậu không có anh ấy, cuộc sống của cậu vẫn y nguyên như trước, xinh đẹp và nổi tiếng, hào quang vẫn lấp lánh chung quanh.

Đỗ Trạch Vân chau mày.

-Anh ấy để ý sao?

Tây Thuần cười:

-Cậu còn biết đây mới là cốt lõi sao?

Nhất thời tỉnh ngộ, cứ coi như cô khóc đến chết ở đây, anh cũng không biết. Mà dù biết, thì đó cũng bắt nguồn từ lòng tốt đến an ủi, tốt hơn thì cảm thấy áy náy, chung quy vẫn không phải điều cô hy vọng.

Đỗ Trạch Vân thất thần, hình như đầu óc đã hiểu rõ hơn.

-Cậu có yêu anh ấy không?

Tây Thuần suy tư chốc lát, không trực tiếp trả lời:

-Bây giờ anh ấy không yêu cậu, cũng như vậy chẳng yêu tớ. Nhưng anh ấy rất yêu đứa nhỏ này...

Giống như là huyết mạch tương thông, cô có thể cảm nhận được anh đối với đứa nhỏ tràn đầy yêu thương hy vọng.

Ánh mắt Đỗ Trạch Vân mãi dừng trên bụng Tây Thuần.

-Đứa trẻ ư, thật tốt.

Giọng nói dường như ngưỡng mộ, lại mang theo nuối tiếc.

Cô rất kiêu ngạo, kiêu ngạo thôi vẫn chưa đủ, nếu thật sự có được cơ hội như thế, cô làm sao có thể không nắm thật chặt. Nhưng mà Trình Nghi Bắc đến giờ chưa hề cho cô cơ hội đó. Nhìn như anh là người ôn hòa, kết giao với cô, số lần chủ động ít lại càng ít. Cô tưởng đó là do tính cách của anh, tính ra số cuộc hẹn ít đến đáng thương, cuộc gọi anh chủ động gọi đến càng ít hơn, từ từ cũng thành thói quen. Ngay cả sinh nhật cũng là cô nhắc nhở. Anh cũng chẳng có tí hành động nào gọi là lãng mạn, chỉ hỏi cô thích gì, anh đều mua được tặng cô. Anh hiếm khi cự tuyệt yêu cầu của cô.

-Khi đứa bé chào đời, cho cậu làm mẹ nuôi, chịu không?

Tây Thuần dè dặt nói, chăm chú vào đôi mắt Đỗ Trạch Vân.

Đỗ Trạch Vân gật gật đầu.

-Được được.

Dường như Tây Thuần đã buông bỏ tảng đá lớn trong lòng.

-Vậy tết đến cậu nhất định phải cho rất nhiều tiền lì xì mừng tuổi.

-Sao cậu có thể tham tiền như thế.

-Biết làm sao đây, khi còn bé tớ thích nhất mỗi khi tết đến có thể nhận tiền lì xì. Nhiều năm rồi không còn cơ hội này nữa, dĩ nhiên phải để con tớ hoàn thành nuối tiếc của tớ.

Đỗ Trạch Vân cười lắc đầu, vẫn không thể giấu được nét bi thương trên vầng trán.

Đỗ Trạch Vân bị một cuộc gọi mang đi, Tây Thuần mỉm cười nhợt nhạt.

Cô ấy vừa đi, Tây Thuần tức khắc mềm nhũn ra. Như thể vừa đỡ xuống gánh nặng ngàn cân, bắt đầu há miệng thở dốc. Phen đối thoại kia, thật ra là do cô chuẩn bị từ lâu, suy nghĩ kỹ lắm mới dám nói. Đỗ Trạch Vân là dạng người nào? Thiên kim Đỗ thị, luật sư nổi tiếng của thành phố. Chỉ cần một câu nói của cô ấy cũng đủ cho Tây Thuần... không thể sống yên ở thành phố này. Nếu có sơ suất gì, cô không còn cách nào khác ngoài mai danh ẩn tích. Cái vòng luẩn quẩn này, không thể nói rõ nguyên nhân, tiền tài mới là năng lực thật sự. Cho dù Trình Nghi Bắc bảo vệ cô, chính anh còn đang ở Đức, không có tiếp nhận cơ nghiệp gia tộc, không có gì để bảo vệ cô. Không giống Đỗ Trạch Nhiên, anh ta bồi dưỡng thế lực khắp nơi, không dám khinh thường, anh ta sẽ không bao giờ để em gái mình chịu ủy khuất.

Tây Thuần yếu ớt thở dài, hy vọng Đỗ Trạch Vân có thể hiểu cho cô một chút. Cô thật sự chưa bao giờ nghĩ sẽ dính vào tình cảm của hai người bọn họ, nhưng tất cả mọi chuyện đều không diễn ra như cô mong muốn. Cô chỉ muốn bảo vệ đứa bé này, cô thật sự rất muốn đứa bé này. Vì nó, cô nguyện ý trả giá hết thảy dù cho lớn lao thế nào.

Tây Thuần đứng lên, bước khỏi Starbucks. Nếu là cô, tuyệt đối sẽ không đến những chỗ thế này, cô không có nhiều tiền như vậy. Dĩ nhiên, cô có thể hiểu những người coi tiền như rác này, chỉ cần cao hứng thì tiền không thành vấn đề. Vấn đề lớn nhất trên đời là không có tiền đó nha!

Trình Nghi Bắc tương đối rộng rãi, ngày bắt đầu sống chung, anh giao cô một tấm thẻ. Tiền trong thẻ này đối với các phú gia công tử không phải là nhiều, nhưng với Tây Thuần, nó là rất nhiều. Trước tiên, cô đem toàn bộ tiền trong thẻ chuyển qua thẻ của mẹ cô, cha cô bị ung thư, hay nói đúng hơn là cha dưỡng. Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cô đã không cần biết đến cha ruột của mình là ai, cha dưỡng đối xử với cô rất tốt, xem cô như con gái ruột, tiếc ăn tiếc mặc cho cô vào đại học. Nhưng người đã bệnh qua đời mấy năm trước, mẹ nhân lúc còn trẻ bôn ba năm này qua năm khác, quanh năm thân thể đều không tốt, mỗi lần nhắc đến chuyện đi bệnh viện khám bệnh, mẹ kéo dài, một kéo, hai kéo, thật ra chỉ là lo lắng tiền khám bệnh mà thôi.

Đến nỗi nhà cô cũng không dám về, không dám nhìn đến mái đầu đang pha thêm nhiều tóc bạc của mẹ.

Tàn nhẫn biết bao nhiêu, thời gian đi qua, để lại ẹ bộ ngực khô héo cùng mái tóc hoa râm.

Đây là cái giá của sự trưởng thành.

Tây Thuần cảm điện thoại:

-Mẹ, gần đây sức khỏe thế nào?

“Mẹ hỏi con, lần trước gửi về nhiều tiền như vậy, làm sao con có được. Con đã làm gì?”

-Mẹ, mẹ đang nghĩ lệch đi đâu đấy! Đương nhiên là kiếm tiền hợp pháp rồi.

“Con đừng gạt mẹ, mẹ đã phân tích kỹ lắm. Một đứa trẻ như con thì làm sao có thể trogn thời gian ngắn mà kiếm được nhiều tiền như vậy, con không nói rõ ràng, mẹ thà để bệnh chết cũng không cần đến số tiền đó. Chúng ta tuy nghèo, nhưng thể chịu khuất phục, không thể như...”

-Mẹ phải tin tưởng con, số tiền này đều do con cố gắng làm ra. Bây giờ con viết tiểu thuyết sắp được xuất bản, bán rất được, tất cả tiền đó đều là phí xuất bản do con kiếm được. Lúc trước mẹ đi họp phụ huynh học sinh, không phải giáo viên từng khuyến khích con hành văn đó sao? Mẹ phải tin tưởng vào con, con nhất định không làm chuyện ẹ thất vọng.

“Tây Thuần, con vạn lần cũng không được gạt mẹ”.

-Mẹ, Tây Thuần mãi mãi vẫn là con gái ngoan của mẹ!

Tắt điện thoại, Tây Thuần đột nhiên cảm thấy bản thân mệt mỏi vô lực. Biết bao nhiêu sự thật làm người ta sụp đổ không phải tiền sao? Tiền, thật sự không quan trọng sao?

6. Chương 6

Trên đời này, thứ gì quan trọng nhất, thứ gì không quan trọng.

Xinh đẹp không phải là tất cả, cuộc sống là sự thách thức không ngừng, buộc ta phải gột rửa hết thảy ngay thơ, thuần khiết.

Hồi còn học đại học, cô một mực không hiểu, người có sao phải chia thành ba bảy loại. Cô nhớ rõ, ngày đầu tiên khai giảng, nhiều người chủ động hỗ trợ hướng dẫn cô này nọ, cô vẫn chưa hiểu được xinh đẹp có lực sát thương lớn cỡ nào. Mà tiền bạc lại cỡ nào cảm dỗ lòng người.

Vào trường được vài tháng, cô nhận thức được, cho dù cô không tham gia bất kỳ hoạt động nào, vẫn có rất nhiều người thường xuyên mời cô cùng đi ăn cơm, xem phim, đi hát cùng họ, cô chỉ biết uyển chuyển từ chối. Chẳng bao lâu, biệt danh ‘Nữ hoàng băng’ được dùng để gọi cô. Tính cách của cô kỳ thật rất vui vẻ hoạt bát, tuy nhiên chỉ có những người thân thiết bên cạnh cô mới biết.

Người theo đuổi cô kịch liệt nhất là Hạ Ấn Hải-một nhân vật phong vân trong lớp, Hạ Ấn Hải không vì cái lợi trước mắt, anh ta thông minh xài chiêu dụ dỗ dài lâu. Ngày tháng nỗ lực không ngừng, mỗi ngày chờ dưới ký túc xá đưa bữa sáng cho cô, giành chỗ ngồi cho cô, ngày ngày nói chuyện phiếm với cô.

Trái tim Tây Thuần không phải làm bằng đá, cũng biết cảm động, nên cô nhận lời anh ta. Ngay ngày hôm sau, Hạ Ấn Hải nói lời chia tay, lý do rất nực cười, anh ta theo đuổi cô bởi vì cược với chúng bạn rằng anh ta khẳng định sẽ lừa đảo cô. Bắt đầu từ hôm đó, Tây Thuần biến thành trò hề, bản thân cô trở thành vật hy sinh minh chứng cho sức hút của Hạ Ấn Hải. Xinh đẹp thì làm được gì? So với chuyện mang Hạ Ấn Hải ra làm buồn đón gió, Tây Thuần thấy hai chữ này mỏng hơn.

Không phải cô không tin vào tình yêu, cô chỉ không muốn bản thân mình phải chịu tổn thương.

Tuy nhiên câu chuyện lại không dừng lại ở đó.

Đại học năm nhất, học kỳ hai, ngày nọ, chiếc xe BMW đỗ ngay dưới chân cô. Kể ra đối phương cũng rất tôn trọng cô, yêu cầu rất đơn giản, ông chủ của ông ta nhìn trúng cô, nguyện ý bao dưỡng cô. Đó là lần đầu tiên Tây Thuần nhìn nhận sâu sắc về lòng người xấu xa, thậm chí người đó sau khi bị cô cự tuyệt còn đến mua chuộc bạn cùng phòng của cô, các cô ấy hẹn cô đến quán bar, dụ dỗ cô uống ly rượu có bỏ thuốc.

Người giàu có mua chuộc kẻ nghèo hèn, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, hóa ra thế giới này xấu xí đến thế. Ấn giấu phía sau cuộc sống xa hoa trụy lạc là lòng người dơ bẩn.

Tốt nghiệp đại học cô cũng chẳng còn trông đợi gì. Cô để người ta an bài, đi gặp một nhân viên công chức bình thường. Cô chỉ hy vọng, có thể chăm sóc tốt cho cha mẹ là được. Nhưng cứ hễ đối phương nghe đến tin cha cô có bệnh, ánh mắt liền chán nản. Đúng vậy đó, cuộc sống hễ chạm đến tiền, hết thảy mọi thứ đều trở nên phàm tục. Cuộc sống là gì? Là củ gạo dầu muối, là tiết kiệm từng đồng chi tiêu.

Cô và đối phương hiểu được, bọn họ không hợp nhau.

Bỗng nhiên cô có một ý nghĩ, nếu lúc trước cô nhận lời đối phương, nhận lời làm thứ gọi là nhân tình. Không bận tâm đến những cái gọi là đạo đức luân thường, kết quả có thể thay đổi không? Không phải chỉ là bộ phận cơ thể thôi sao? Người ta có thể viết 100 những con số, hà cớ gì mình lại không chịu bỏa thân thể này. Bệnh của dương khi đó đang ở giai đoạn đầu, khả năng khỏi bệnh rất cao, vậy mà bản thân cô lại bỏ qua cơ hội. Hai năm nay hễ nhớ đến dương đang bệnh, cô cảm thấy tim như bị ai đó xé ra. Đó là lỗi của cô, là cô hại dương ra nông nỗi này.

Cho nên cô luôn vâng lời, tìm cách giảm bớt cảm giác áy náy, nhưng cô biết, suốt đời này cô cũng không bao giờ bù đắp được.

Đó là tất cả dấu vết của tuổi thanh xuân, cuộc sống tôi luyện dần, dấu vết của tuổi thanh xuân cũng theo đó mà nhạt dần. Nhưng trước sau vẫn lưu lại dấu vết, rất nhẹ, nhưng nó có tồn tại.

Tây Thuần nằm trên giường, bụng hơi đau. Hẳn do chưa ăn cơm, mới nhớ đến, đã thấy điện thoại gọi tới: “Có ăn cơm không?”

Trình Nghi Bắc hỏi thẳng câu này, Tây Thuần nhìn đồng hồ trên tường, không xác định được mà mở miệng: “Giờ bên anh là mấy giờ?”

“Có phải lại quên ăn cơm không?”

Một câu nói như vậy lại khiến Tây Thuần cảm động đến mức rơi nước mắt, cô ngồi trên giường, dường như cô không còn là chính cô. Hai chân cô cuộn tròn, nhất thời không biết phải nói gì. Trình Nghi Bắc bắt đặc dĩ thở dài một hơi: “Mau đi ăn cơm”.

Cô cắn cắn môi mình: “Chỗ anh là đêm khuya đúng không!”

Trình Nghi Bắc sững sốt: “Đúng đúng, mau đi ăn cơm. Anh cũng đi ngủ đây”.

Gác điện thoại, Tây Thuần bỗng cười cười với chính mình. Đi chân trần ra thẳng nhà bếp, cô biết nấu ăn, nhưng không muốn làm trước mặt Trình Nghi Bắc, chẳng biết anh có phát hiện ra điểm này hay không.

Vừa ăn cơm xong, cô bị Trầm Thính điên cuồng gọi ra ngoài, Tây Thuần dạo một vòng cửa hàng, Trầm Thính phát hiện ra điều gì đó: “Này, không phải cậu không mang giày cao gót không ra khỏi cửa sao? Thế nào mà hôm nay thay đổi phong cách đó?”.

“Mang mỗi ngày thấy phiền không được sao?”.

Trầm Thính hé môi cười: “Tớ nói không lại cậu, ra về cũng không lại cậu”.

Từ ‘Ra về’ này là cả một câu chuyện, e rằng Trầm Thính bội phục Tây Thuần nhất chính là điểm này. Ở thời khắc nguy hiểm nhất, Tây Thuần vẫn có thể mặt không đổi sắc, mặc kệ là môn học nghiêm khắc nhất vẫn ngồi đọc tiểu thuyết, giáo viên đi đến bên cạnh, cô cũng có thể ngồi yên như không có chuyện gì, tuyệt không hoảng loạn dẹp hết mọi thứ. Nói tóm lại, quen biết con nhóc này lâu vậy rồi, cô vẫn chưa có dịp nhìn qua Tây Thuần kích động hay sợ hãi. Dù gặp phải chuyện gì, vẫn là biểu lộ thông thường trên mặt: bình tĩnh, ngoài bình tĩnh ra không có bất kỳ biểu lộ nào khác ọi người thưởng thức.

Có lẽ do cô ấy quá bình tĩnh.

Trầm Thính nhìn cô rồi chỉ chỉ vào làn váy của mình, khoa tay múa chân: “Không phải cậu không thích mặc váy sao?”.

“Bỗng nhiên thấy thích”.

Trầm Thính hồ nghi liếc bụng Tây Thuần, dù thế nào cũng cảm thấy cách nghĩ của mình là không có khả năng: “Sao lại chọn kiểu này, y hệt áo bà bầu”.

“Giống cũng không phải”. Tây Thuần không cho là đúng, tại sao mọi người lại cho rằng cái này không phải, cái kia không đúng thì nhất định đoán là do cái đó: “Tớ không phải cậu, cho dù có mặc như vậy ra ngoài trông vẫn không nhếch nhác”.

Rõ ràng là mĩa mai, Trầm Thính im lặng quan sát thân hình mảnh mai của cô: “Thức ăn đi qua cơ thể cậu đều biến thành dinh dưỡng mức âm à?”

“Cho phép cậu thay tớ hấp thụ dinh dưỡng”.

“Đừng nguyên rửa tớ giảm cân”.

“Được được tùy cậu, có nói giảm cân nhiều hơn nữa cậu vẫn chẳng giảm xuống tẹo nào, đặc biệt kinh ngạc nha. Có bản lĩnh thì tán dóc về sự thật nào”. Tây Thuần nói xong thẳng thường quan sát eo Trầm Thính, Trầm Thính tức giận đến mức dậm chân.

“Ngày nào đó cậu béo lên tớ nhất định móc đến khi cậu chết”.

“Yên tâm đi, cậu không có cơ hội đâu”. Nói xong nhanh như chớp chạy vào phòng thử đồ.

Trầm Thính không vui, gọi nhân viên bán hàng đến: “Lấy cho tôi thử bộ giống cô gái vừa nãy, size nhỏ nhất ấy”.

Nhân viên bán hàng liếc mắt đánh giá cô: “Size nhỏ nhất...”

“Cô nghĩ tôi mặc không vừa sao?”.

“Không phải không phải, chỗ của chúng tôi mỗi thiết kế chỉ có một mà thôi, đó là đặc trưng thương hiệu của chúng tôi, vì vậy...”

“Được rồi, cô qua bên kia đi”. Trầm Thính không có giận dữ gì, ngồi xuống: “Ngay cả quần áo cũng bắt nạt tôi mà”.

Tây Thuần đi ra, ngay cả ý kiến của Trầm Thính cũng lười hỏi, đứng trước gương xoay một vòng. Lúc này Trầm Thính đã chấp nhận số mệnh, chiếc váy này chẳng hề bó eo, từ ngực bụng dài xuống, làn váy trơn mượt. Trầm Thính không thể không tin, có đôi lúc không phải là người chọn quần áo, mà là quần áo chọn người, có vài người dù mặc gì vẫn thấy phù hợp.

“Lấy cái này đi, không tệ đâu”. Trầm Thính vui vẻ đánh giá.

Tây Thuần thay quần áo, lấy thẻ ra quẹt.

Trầm Thính nhìn thẻ của cô, mắt sáng rỡ: “Có bao nhiêu?”.

Nhìn Tây Thuần như đang cố gắng suy nghĩ một thoáng: “Miễn cưỡng có thể đủ mua hai cái váy”.

Trầm Thính giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể phát tiết: “Thế cho tớ vay để mua một cái váy nha?”

Tây Thuần gật gật đầu: “Tất nhiên, chỉ cần nộp đủ cho tớ mức lãi khiến tớ hài lòng là được”.

Trầm Thính không cười nổi, đành tự an ủi bản thân: “Đợi tớ gầy rồi quay lại mua, mắc công bây giờ mua, đến lúc đó gầy quá lại mặc không vừa”.

Tây Thuần vui lên: “Cậu cứ thoải mái ảo tưởng đi, tranh thủ bây giờ vẫn còn là ban ngày này”.

Trầm Thính vỗ vỗ ngực mình: “Tôi không tức, tôi không giận, tôi tuyệt đối không tức giận”.

Tây Thuần nghe thế, đến cả chân mày cũng lộ ra niềm vui, mới định mở miệng, di động đã reo. Hóa ra là bên nhà xuất bản gọi đến, nói ‘Hoàng hôn thủy tinh’ đang tiêu thụ rất ổn, nhiều độc giả hi vọng tác giả có thể ra tác phẩm mới, bên nhà xuất bản cũng hi vọng Tây Thuần có thể viết thêm tác phẩm mới. Tây Thuần không trả lời ngay, chỉ nói là muốn cân nhắc thêm.

Cùng Trầm Thính ăn cơm xong, Tây Thuần mới nói tạm biệt với cô ấy, dĩ nhiên, thẻ của Tây Thuần cũng đã bị Trầm Thính mài mòn không ít.

7. Chương 7

Tây Thuần và Trầm Thính vừa chia tay, chuẩn bị về nhà, không ngờ nhận được cuộc gọi của Vương Hựu Định. Tây Thuần nhìn kỹ những con số kia, tuy trí nhớ cô không tốt lắm, nhưng dãy số này có thể nói là rất thường xuyên gọi đến, nên cũng thấy quen thuộc.

Tây Thuần không nghĩ nhiều, đón ngay xe đến ‘Bất Dạ Thành’, nơi đúng như tên, Bất Dạ Thành, không ngủ, không ngừng nghỉ, không có ban đêm. Nói đến thành phố A, không ai không biết Bất Dạ Thành, là nơi kẻ có tiền đến để giải khuây, là nơi các cô gái dệt mộng vương tử, là nơi tốt xấu lẫn lộn, những kẻ quý hóa vờ thanh lịch nhiều không thể đếm xuể. Quan trọng nhất, đây là chỗ bọn người Vương Hựu Định chơi đùa. Cô từng nghe Vương Hựu Định nói, điều kiện phục vụ ở nơi này có thể nói là hạng nhất, thế nên bọn họ mới thích đến đây.

Có thể xem là quen thuộc, khi Tây Thuần mở cánh cửa ra thì hầu hết mọi người đã có mặt đông đủ.

Lý Thiệu Nham thấy Tây Thuần, mặt mày hớn hở vỗ vai Vương Hựu Định: “Còn nói bận, không phải cậu vừa gọi một cái đã đến rồi sao?”.

Wương Hựu Định như cười như không: “Cậu nói nhiều quá”.

Tuy nói vậy, nhưng lập tức có người nhường chỗ cho Tây Thuần, gọi người mang lên những thứ bình thường Tây Thuần vẫn thích. Tây Thuần vừa định hé môi, nhưng rồi lại kiềm chế, dạo này khẩu vị của cô rất kì quái, không thể ăn những món trước kia cô vẫn thích được nữa.

Cố Trạch Bàn gương mặt cười: “Vẫn là Hựu Định kỹ tính nha!”.

Bọn người này, có ai không biết Vương Hựu Dịch nâng niu Tây Thuần trong lòng bàn tay. Nói ra thì Tây Thuần không có điểm gì đặc biệt, cô đúng là cô gái xinh đẹp, nhưng không phải khuynh quốc khuynh thành đến mức khiến người khác có thể vì cô mà vung tiền như cỏ rác, vậy mà có thể khiến Vương Hựu Dịch vì cô mà thay đổi triệt để, không biết có phải trúng tà không. Một điểm tốt đó là không ỷ được cưng chiều mà sinh kiêu ngạo, bởi vậy bọn họ đối với Tây Thuần chỉ có tí tò mò chứ chẳng có cảm giác chán ghét.

Đỗ Trạch Nhiên thở dài: “Nếu Nghi Bắc cũng có mặt thì tốt rồi, đầy đủ nhân sự”.

Mã Khải nghe thế, thẳng nhìn Đỗ Trạch Vân: “Này, chẳng phải hỏi em gái cậu sẽ rõ sao?”

Cả bọn cười rộ lên, Đỗ Trạch Nhiên cười mắng: “Trước mặt em gái tớ mà không chịu đứng đắn gì hết”.

“Em à, anh đây xin lỗi nhé”. Tuy nói vậy, nhưng không nhìn ra được bất kỳ áy náy nào trên mặt Mã Khải, ngược lại thấy toàn chế nhạo.

Đỗ Trạch Vân cười khê, tựa như đang nghe chuyện người khác, tay cô cầm ly rượu đỏ, run rẩy nếm một tí, sau đó nốc cạn ly. Giọng nói vẫn nũng nịu như mọi khi: “Từ nay về sau đừng nhắc chuyện liên quan đến Trình Nghi Bắc trước mặt em, việc của anh ta... không liên quan đến em”.

Ngay cả Đỗ Trạch Nhiên cũng thấy ngạc nhiên: “Gì đó, giận dữ à? Em không phải người tùy hứng, sao lại gây sự với Trình Nghi Bắc?”

Đỗ Trạch Vân bật cười: “Tại sao anh không nói anh ấy gây sự với em?”

“Nhìn bộ dạng của em đủ biết rồi. Nghi Bắc làm sao mà chủ động gây chuyện với em được, hẳn em đã làm gì để cậu ấy tức giận. Nghi Bắc không phải người lòng dạ hẹp hòi, em hạ mình một chút, cậu ấy sẽ bỏ qua thôi”.

Lý Thiệu Nham cười hết ga: “Đỗ đại thiếu gia của chúng ta đúng là có chủ ý, nhưng không biết là lời dạy dỗ gương mẫu hay là...”

Đỗ Trạch Nhiên tức giận: “Im đi”.

Đỗ Trạch Vân cười cười: “Được thôi, đành khai thật vậy, em với Trình Nghi Bắc chia tay rồi”.

Lời này như thể quả bom, có sức nổ tung cả con sông. Trong hội, hai người được xem là đôi kim đồng ngọc nữ, thế mà lại chia tay. Điều này nhất thời làm các vị đại gia không biết phản ứng thế nào.

Đỗ Trạch Nhiên hí mắt, kéo tay Đỗ Trạch Vân: “Sao lại bướng bỉnh vậy?”

Đỗ Trạch Vân gạt tay anh ra: “Em biết rất rõ mình đang nói gì, biết mình đang làm gì. Không phải em ương ngạnh, đây là kết quả em đã nghĩ rất cẩn kẽ, em và Trình Nghi Bắc không thuộc về nhau. Đúng lúc trước đây có người thích hợp như vậy xuất hiện, dĩ nhiên là ở bên nhau. Tiếp theo ba mẹ hai bên lại đồng ý, mọi người ai cũng thấy hai người bọn em hẳn phải bên nhau mãi mãi. Nhưng hiện tại, em cảm thấy có sao bản thân mình nhất định phải ở bên Trình Nghi Bắc. Vì sao em không thể rời bỏ anh ta đi tìm hạnh phúc của chính mình. Em chịu đựng đủ cái kiểu tự ỉn là đúng của mọi người rồi, em muốn đi tìm hạnh phúc của em, hạnh phúc mà Trình Nghi Bắc không thể cho em”.

Mặt Đỗ Trạch Nhiên lặng hẳn xuống, thanh âm cũng lạnh lẽo theo: “Em uống say rồi, nên ít lời thôi”.

“Anh biết rõ em chỉ uống một ly rượu đỏ thôi, em không say. Đây là tiếng lòng của em, mặc kệ các người nghĩ thế nào, em sẽ không thay đổi cách nghĩ của mình. Trừ phi, anh không cần em gái này nữa, Đỗ gia không có con gái này nữa!”.

Đỗ Trạch Nhiên đứng dậy: “Em...”

Một cái tát giáng lên mặt Đỗ Trạch Vân, thân người Đỗ Trạch Vân ngã qua một bên.

Vương Hựu Dịch lên trước kéo Đỗ Trạch Nhiên: “Cậu đang làm gì đó?”

“Tớ đang giáo huấn người nhà mình”. Ý bảo người khác không có quyền hời tởi.

Buổi tụ tập, giờ khắc này y hết vở hài kịch. Không ai dám hé miệng.

Đỗ Trạch Vân đứng dậy: “Tốt quá, cái tát này xem như đã đánh hết hổ thẹn trong em, đáng giá lắm”.

“Mau đặt vé máy bay sang Đức, nói chuyện rõ ràng với Trình Nghi Bắc. Nói bởi do em cáu gắt thôi, chủ động nói xin lỗi”.

Đỗ Trạch Vân cười châm biếm: “Anh luôn tự ình là đúng. Anh tưởng mọi người ai cũng là con rối trong tay anh, mặc anh khống chế à? Em và Trình Nghi Bắc đã không thể tiếp tục nữa, cho dù anh làm thế nào thì sự thật vẫn không thể thay đổi. Em không thể quay đầu lại”.

“Sao em gái anh có thể vô dụng như vậy!”.

Đỗ Trạch Vân cười càng dữ dội hơn: “Tin em đi, so với anh em càng không muốn nghĩ đến việc mình là em gái của anh”.

Đỗ Trạch Vân không ngó ngang đến ai, thân người lảo đảo ra ngoài.

Nhất thời độ ẩm giảm xuống 00C. Đỗ Trạch Nhiên đưa mắt nhìn bọn họ, cười râm rộ: “Làm các cậu chê cười rồi, chúng ta tiếp tục nào...”

Tây Thuần chẳng biết bọn họ đang nói gì, chỉ biết tay cô liên tục run lấy bầy, mà Vương Hựu Dịch lại nắm lấy bàn tay đang run của cô: “Xin lỗi, hôm nay lại mang em đến đây...”

“Không sao”.

Vương Hựu Dịch còn nhiều lời muốn nói, lại phát hiện mình không thể nói nên lời.

Tây Thuần rút tay ra, độ ẩm trên cô giảm dần. Cô biết Đỗ Trạch Vân vẫn còn yêu Trình Nghi Bắc, nhưng đến giờ vẫn không biết, cô ấy yêu anh đến như vậy, nguyện ý vì làm đến nỗi này. Đỗ gia và Trình gia kết thông gia, chính là nguyện vọng của cả hai nhà, hôn nhân thương nghiệp, hai bên cùng có lợi. Đó là nguyên nhân gia đình hai bên chấp nhận quan hệ của hai người họ, thay vì áp buộc họ đã tự do yêu nhau, càng được ủng hộ nhiều hơn. Vậy mà Đỗ Trạch Vân... đương lúc mấu chốt làm hỏng chuyện. Có thể tưởng tượng được sự tức giận của Đỗ Trạch Nhiên.

Đỗ Trạch Vân nay ôm hết mọi chuyện, đổ lên đầu mình, để Trình Nghi Bắc tránh được phiền phức sau này.

Tây Thuần lấy móng tay đâm vào tay, đau! Nhưng cô có thể thấy rõ ràng đáp án của mình. Đối lại là cô, tất nhiên không thể làm được như Đỗ Trạch Vân. Cô gái cao ngạo như Đỗ Trạch Vân, đã dùng phương thức này để che giấu cho tình yêu mỏng manh của mình.

Tây Thuần đẩy Vương Hựu Dịch ra, đuổi theo.

May quá, Đỗ Trạch Vân vẫn chưa đi xa lắm, còn đứng ở cửa lớn ‘Bát Dạ Thành’, hẳn đang đợi taxi. Tây Thuần bước đến, nhìn thoáng qua mặt cô ấy: “Cậu ổn chứ?”

Đỗ Trạch Vân không nhìn cô: “Không phải vì cậu”.

“Tớ biết”.

Lúc này Đỗ Trạch Vân mới quay qua nhìn cô, ánh mắt dời xuống dưới, dừng trên bụng cô. Tay cô vuốt ve bụng Tây Thuần: “Cậu nói để tớ làm mẹ nuôi của đứa bé. Coi như đây là lễ vật tớ dành tặng đứa bé”.

Nhất thời Tây Thuần không biết nên nói gì.

Ngược lại Đỗ Trạch Vân cười rất tươi: “Bây giờ đứa trẻ có động tĩnh gì không?”

Tây Thuần bất đắc dĩ thở dài: “Còn sớm lắm! Bây giờ còn chưa thành hình nữa, không biết phải chờ bao lâu”.

Ngược lại Đỗ Trạch Vân an ủi cô: “Sẽ lớn nhanh thôi”.

“Đúng, sẽ lớn nhanh thôi”.

Taxi đến, Đỗ Trạch Vân bước lên xe. Tây Thuần muốn gọi cô lại, nhưng không biết sẽ nói gì, đành thở dài.

Vương Hựu Dịch đứng phía sau Tây Thuần: “Nhìn không ra, cô ấy đối với Trình Nghi Bắc tình thâm ý nặng đến vậy”.

Tây Thuần xoay người nhìn anh: “Bởi vậy thế giới rộng lớn này không thiếu chuyện lạ phải không?”

Vương Hựu Định không nói nên lời: “Anh hối hận, anh không nên từ bỏ em. Không nên để em tự do, không nên đồng ý buông tha em dễ dàng như vậy”.

Tây Thuần rút tay về: “Anh nên biết chúng ta không thể trở lại”.

“Vì sao một cơ hội cũng không cho anh?” Vương Hựu Định giữ hai vai cô: “Cho anh một cơ hội, anh sẽ tốt với em”.

Tây Thuần không giãy dụa, để mặc Vương Hựu Định ôm mình: “Anh nhất định đối xử tốt với em, tốt hơn hết thấy mọi thứ trên đời này”.

Khóe môi Tây Thuần hé ra nụ cười, anh ôm cô cực nhanh, ngay cả cô cũng cảm nhận được sự vội vã cùng căng thẳng đó. Nhưng ngược lại cô bình tĩnh lạ thường, mở miệng: “Em đang mang thai, có phải anh sẽ sẵn sàng tiếp nhận cả đứa bé này”.

Tay Vương Hựu Định buông xuống, không thể tin nhìn cô. Nét mặt anh rõ viết: không thể tưởng tượng nổi. Anh rất rõ, cô không phải người giỏi nói dối, nhưng giờ phút này, anh hi vọng cô đang gạt anh.

Về mặt anh đau xót: “Đứa trẻ? Làm sao có thể? Đây...”

Tay phải Tây Thuần trượt trên bụng: “Ở đây, có một sinh mệnh nhỏ bé”.

Vương Hựu Định vẫn đang trong trạng thái hết sức kinh hãi.

Tây Thuần khẽ cười, leo lên chiếc taxi vừa đến.

Cô thậm chí không thèm quay đầu lại, bởi một khi cô đã chọn hướng về phía trước, cô sẽ không cho bản thân mình cơ hội hối tiếc.

Bất kể đối phương là ai.

8. Chương 8

Tây Thuần về nhà, căn phòng quanh quệ làm cô hơi sững sờ, đứng yên ở phòng khách một lát, cô liền bật điều hòa. Thấy nhàm chán, cô mang tất cả quần áo của mấy ngày nay nhét hết vào máy giặt, sau đó quét dọn sạch sẽ nhà bếp. Làm xong hết thấy, cô ra phòng khách, nhìn ra cửa sổ lớn bên sàn, suy tư một lát. Căn hộ này hẳn do Trình Nghi Bắc tự mua cho riêng mình, rèm cửa này chắc là cũ rồi, nghĩ xong cô liền bê ghế qua, tháo hết rèm cửa xuống.

Một bên giặt rèm, một bên cười hí hửng. Tí nữa nhất định phải gọi một cuộc điện thoại cho Trình Nghi Bắc, nói cho anh biết cô đang giặt rèm cửa sổ. Tưởng tượng anh sẽ dùng giọng điệu lo lắng thế nào mà dạy dỗ cô, cách nghĩ này đánh thức hết thấy niềm vui trong cô.

Vừa phơi rèm lên ban công, di động trong tay cô đã reo vang. Tây Thuần nhìn di động, cẩn thận từng li từng tí quan tâm mẹ, hơn nữa là phải làm cho mẹ an tâm về vấn đề tiền bạc, có bệnh thì phải vào viện khám. Tắt điện thoại, cô thấy ngực mình sít sao.

Tâm tình vốn đang vui vẻ giờ lại như có tảng đá đè lên. Nhớ đến bên nhà xuất bản nói có gửi tin đến, cô mở máy tính lên xem. Nhìn tệp văn bản, cô thấy lúng túng. Viết gì đây này? Cô xoa trán, cô thật không biết nên viết tiếp thế nào. Vô nhà bếp rót nước, cô nhẹ nhàng uống một ngụm. Cuối cùng ở đầu tệp văn bản đánh ra bốn chữ ‘Dị Độ Chi Luyến’(*).

(*) : dịch ra là các mức độ khác nhau của tình yêu, chung là giới hạn tình yêu. Mình thấy giữ nguyên tên thì hay hơn. Ai biết chuyển nghĩa gốc thấy hay hơn thì cứ ý kiến nhé

Nghe như một câu chuyện cũ có thật, dị độ chi luyến không phải đơn giản viết về câu chuyện tình yêu giữa nam và nữ, mà là câu chuyện về cô gái có cách sống lạ lùng, khó hiểu.

Suy nghĩ sơ bộ đã có, cốt truyện đã xác định. Chỉ là phần kết cục làm tay cô run rẩy, tay gõ bàn phím chẳng thể vững vàng.

Đến cô cũng chẳng rõ chuyện gì đang diễn ra, bình thường viết tiểu thuyết rất tốt, hoàn cũng rất nhanh. Thế mà giờ phút này, không biết do lỗi gì, cô cảm thấy không hài lòng với câu từ. Xóa hết hoàn toàn, mấy vụn chữ nháy mắt đã không còn.

Cô ngơ ngác nhìn văn bản trống không, cơ hồ không dám tin.

Phải chăng đây là thứ gọi là kết cục?

Hoa nở hoa tàn, sao chỉ còn lại khoảng trống?

Cô yếu ớt mỉm cười, chẳng lẽ bản thân vẫn còn hi vọng gì tiếp sao?

Ngay lúc này, di động reo lên.

“Làm gì mà không tắt điện thoại?”. Thanh âm oán giận của Trình Nghi Bắc truyền đến.

Phải chăng anh gọi điện đến chỉ để xem cô có tắt máy hay chưa à? Tây Thuần thấy mệt đến vô lực, đến cả sức trả lời cũng không có.

“Nói với em nhiều lần rồi, không nên đặt điện thoại trên đầu giường”. Trình Nghi Bắc bắt mẫn, bỗng dừng lại dò xét: “Có phải em vẫn chưa ngủ? Trể thế còn làm gì đấy? Sao không nghỉ ngơi?”

“Vâng vâng, em chỉ không ngủ được mà thôi”.

Trình Nghi Bắc suy tư chốc lát: “Mất ngủ ư?”

“Không phải, là em chưa ngủ được. Phải rồi, anh đang làm gì đó?”

“Xử lý chút việc thôi”. Trình Nghi Bắc hơi hốt trả lời: “Hôm nay làm những gì nào?”. Thực tế, tay anh đang cầm tư liệu tương đối quan trọng, vừa giải quyết nội dung tư liệu, vừa để ý trả lời cô.

“Thì đi ra ngoài một lát này, sau đó...” Cô kể cặn kẽ.

Trình Nghi Bắc thay đổi chủ đề nhanh chóng, rồi để cô từ từ suy nghĩ trả lời. Cũng chẳng nói gì nhiều, vậy mà thời gian lại trôi qua thật nhanh.

Mãi đến khi gác điện thoại, Trình Nghi Bắc vẫn nhìn vào điện thoại của mình. Kèm cô này giờ, bây giờ hẳn là ngủ rồi! Từng nghĩ sẽ giới thiệu cho cô một công việc, nhưng dường như cô thích ứng tốt hơn với cuộc sống thế này, cũng chẳng thấy oán trách gì. Hơn nữa bây giờ còn có em bé, vẫn nên chờ cô sinh con xong hãy hỏi.

Tây Thuần cảm di động, bất giác mỉm cười, càng lúc cô càng thích ứng với cuộc sống có anh. Cô tắt máy tính, đi tắm nước ấm, như vậy mới chịu lên giường nằm. Để điện thoại trên ngực, chậm chậm trượt xuống, hết trượt trên người rồi trượt xuống giường, cứ trượt lên trượt xuống như vậy.

“Cực cực ừ, con cũng muốn một người cha phải không?”

Chẳng thu được hồi âm, cô cũng biết là không còn thú vị nữa: “Có lẽ anh ấy thật sự yêu con. Sẽ chơi đùa với con, dạy con học toán. Chỉ là khi con giải không đúng, sẽ bị la. Thật ra chỉ muốn con tốt hơn...”

Nói cả buổi, cô cũng quá mệt mỏi, ngủ lúc nào chẳng hay.

Cuộc sống như vậy, tự nhiên mà vẫn yên bình.

Ngủ mãi cho đến lúc Tây Thuần nhận được điện thoại của Đỗ Trạch Vân. Mặc dù có chút kì lạ, nhưng vẫn đi.

Rốt cục khi đến đây cô mới hiểu vì sao Đỗ Trạch Vân hẹn cô ra.

Đỗ Trạch Vân vừa nhìn thấy cô đã kéo cô qua: “Vương Hựu Định cuốn lấy tớ mãi, không còn cách nào, tớ chỉ hứa giúp anh ấy hẹn cậu ra thôi”.

Tây Thuần gật gật đầu, cười khổ, đành chịu thôi.

Đỗ Trạch Vân nhìn cô nửa ngày: “Nếu đã lựa chọn, có phải nên dứt khoát không?”

Tây Thuần giật mình, phải chăng cô cảm thấy Trình Nghi Bắc không đáng giá? Kết quả vẫn không có đáp án.

Trong bể bơi, cô nhìn đám trai xinh gái đẹp ở đây một lúc, sau đó đi thẳng đến chỗ Vương Hựu Dịch: “Chẳng lẽ anh muốn em nghe câu trả lời à?”

Wương Hựu Dịch dựa vào ghế, thấy cô đến, nghe thấy giọng điệu chẳng có chút thân thiết nào: “Chỉ cần em bỏ đứa bé, anh sẽ bỏ qua hết mọi chuyện”.

Tây Thuần nghe xong cảm giác như mình đang nghe một câu chuyện cười, từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt mở miệng: “Nếu em nói không?”

Wương Hựu Dịch không nghĩ Tây Thuần sẽ có giọng điệu này: “Em có hiểu những gì mình nói không đấy? Gia đình anh không cho phép nuôi... Con của người khác”. Anh mang hai chữ ‘con hoang’ nuốt vào bụng.

Tây Thuần cúi đầu ra vẻ như thể đang suy nghĩ sâu xa: “Nếu tai em không có vấn đề thì ý anh là, nếu em bỏ đứa bé em có thể bước qua cửa Vương gia? Anh có thể bỏ qua mọi chuyện trước kia mà cưới em?”

Wương Hựu Dịch hơi mất tự nhiên: “Tây Thuần, anh thừa nhận chúng ta đã đi đường vòng quá nhiều. Anh mặc kệ đứa trẻ này của ai, anh không cho phép nó tồn tại, mặc dù chuyện để em vào cửa vẫn còn rất xa, nhưng anh sẽ cố gắng thuyết phục cha mẹ...”

Tây Thuần thở dài một hơi: “Kết hôn với anh có gì tốt đâu chứ?”

“Dĩ nhiên có rất nhiều lợi ích rồi, em xem không phải có rất nhiều phụ nữ muốn gả cho...”

“Thế nên anh cũng nghĩ rằng em cùng một guộc với mấy người phụ nữ đó?”

Wương Hựu Dịch không thể tưởng tượng nổi: “Em có rõ em đang nói gì không?”

“Em vô cùng tỉnh táo, cũng biết rõ bản thân đang nói gì. Chỉ sợ người không hiểu ở đây là anh”.

Wương Hựu Dịch tức giận: “Anh cũng chẳng so đo chuyện em lên giường với người khác, cho anh đội mũ xanh còn gì! Em còn muốn anh nuôi dưỡng đứa nhỏ này?”

“Em không cần anh nuôi, chính anh cứ một mực cứng đầu, không chịu tỉnh thôi”.

Thanh âm bọn họ khá lớn, thu hút không ít người.

Lý Thiệu Nham quan sát cơ thể Tây Thuần, mở lời châm chọc: “Không ngờ phụ nữ mang thai vẫn có tư thái nổi bật như vậy nha”.

Cố Trạch Bản nhanh nhẹn tiếp lời: “Cô gái mà có tư thái nổi bật cũng bởi do đàn ông nuông chiều mà ra, đã sớm cảnh báo ai đó, đàn bà vốn không nên nuông chiều. Được một tắc lại muốn bước lên đài đầu, chịu một chút cho có màu sắc là được rồi”.

Wương Hựu Dịch trừng mắt liếc bọn họ, xong nhìn lại Tây Thuần, ánh mắt sáng quắc: “Chỉ cần em bỏ đứa nhỏ đi, anh sẽ không để bụng đâu. Rồi chúng ta lại tiếp tục như trước đây”.

Lý Thiệu Nham cùng Cố Trạch Bản không thể tin đây là lời nói của Vương Hựu Dịch, nét mặt giận dữ nhưng không có bất kỳ trách cứ, chỉ hận không thể không quen biết cậu ta. Đáng đời bị một cô gái đùa cợt trong lòng bàn tay.

Tây Thuần liếc bọn họ một cái, cũng như mọi khi, thân phận cô vĩnh viễn là người ngoài cuộc.

“Cám ơn lòng tốt của anh, em nghĩ mình đã nói rất rõ ràng. Em không cần hứa hẹn gì của anh hết, càng không có hứng thú trở thành bà Vương”.

Wương Hựu Dịch vẫn muốn đuổi theo, Lý Thiệu Nham lao đến ngăn cản: “Thấy chưa đủ mất mặt hả? Một cô gái lòng dạ sắt đá như vậy cậu còn để ý làm gì?”

Đến cả Mã Khải luôn duy trì trạng thái trung lập còn không nhận được: “Cậu đối với cô ấy thật tốt, ai trong bọn tớ cũng đều rõ như ban ngày. Thật sự đàn bà không nên cưng chiều, thậm chí một chút biết ơn cũng chẳng thấy mấy may. Quên đi, chân trời thú vị hơn hoa thơm cỏ lạ”.

Cố Trạch Bản cũng khuyên mấy câu: “Đúng! Đúng! Đúng! Sao phải vì một cây mà bỏ cả khu rừng chứ”.

“Rừng lớn như vậy, cây nhiều như vậy, nhưng tớ chỉ cần một cây”. Vương Hựu Định thần sắc ủ rũ, không biết khổ sở bao nhiêu.

Mọi người đều sững sốt, câu này rất rất quen tai. Ai đã nói qua nhỉ? Đường như ai trong bọn họ cũng rõ, khi Hạ Phi Phàm kết giao với Trần Nhất Tâm, lúc Trần Nhất Tâm bị mọi người trêu ghẹo đã nói ra. Qua câu này, mọi người đều hiểu tình cảm của anh sâu đậm cỡ nào.

Đỗ Trạch Vân đứng một bên nhất thời sững sốt, cũng có chút chua xót.

Ai mà không hi vọng toàn tâm toàn ý bên một người, trở trêu thay người ta không muốn một lòng cùng mình.

Đau đớn của chúng ta phải chăng là người ta yêu chẳng yêu ta.~

9. Chương 9

Trình Nghi Bắc đẩy hết đồng văn kiện qua một bên, thả lỏng cơ thể sắp đông cứng. Chuyện nơi này xử lý xong hết rồi, về nước thôi! Có tí vui sướng toát ra từ ánh mắt mệt mỏi của anh. Về lần này, bụng Tây Thuần đã nhô lên chưa? Cười cười ngậy ngốc, sao có thể chứ, phụ nữ có thai gần ba tháng mới lộ ra chút ít. Đã vậy Tây Thuần còn quá gầy, chỉ có nước bốn tháng mới nhô ra.

Nhưng dù gì cũng đã hơn hai tháng, hẳn cũng phải có tí phản ứng!

Chỉ là anh vừa mới nghĩ tới chuyện về nước, đã bị Trình Chí Diên gọi về gấp. Xuống máy bay đã thấy xe Trình Chí Diên phải đến đón anh về, ngay đến ý tưởng về căn hộ của mình cũng gặp trở ngại.

Rốt cục lúc này Trình Nghi Bắc đã hiểu chuyện gì đang diễn ra. Nghe nói Đỗ Trạch Vân và anh chia tay, Đỗ gia tất nhiên vẫn hi vọng mỗi thông gia giữa hai nhà, vậy mà thái độ của Đỗ Trạch Vân... làm người ta trở tay không kịp, nghe cha phân tích mà lòng anh thầm than: lần anh nợ Đỗ Trạch Vân.

Hạ Lập Khoa không quan tâm đến cái gọi là hôn nhân thương nghiệp, dẫu sao Trình Nghi Bắc cũng là con trai duy nhất của bọn họ, độ quý giá có thua gì bảo vật gia truyền. Suy nghĩ của bà đơn giản, chẳng thêm để ý đến suy nghĩ của chồng, đi thẳng đến bên Trình Nghi Bắc: “Nói mẹ nghe nào, trong lòng Nghi Bắc nghĩ thế nào?”

Làm một người mẹ dĩ nhiên không hi vọng con mình chịu bất kỳ thương tổn nào, nếu con trai thật sự thích Đỗ Trạch Vân, bằng mọi giá cũng phải có trong tay. Nếu không thích, chẳng sao, tội tình gì phải để con trai chịu khổ vì hôn nhân.

Trình Chí Diên dừng lại, nhìn Trình Nghi Bắc: “Con có ý kiến gì không?”

Trình Nghi Bắc liếc nhìn cha mẹ: “Ý kiến của con quan trọng sao?”

“Dĩ nhiên quan trọng, cưới vợ là con chứ đâu phải ai khác”. Hạ Lập Khoa lập tức chứng tỏ mình cùng phe với con trai, mặt trận phân rõ ràng.

Lúc này Trình Nghi Bắc chậm rãi mở miệng: “Trạch Vân cũng đã nói rồi, sự thật là chúng con đã chia tay trong hòa bình”. Anh đưa mắt nhìn, thấy cha sắc mặt bình thường, chưa thấy bức mình, nói tiếp: “Cái gọi là chia tay trong hòa bình ý là hai người cùng chung suy nghĩ này. Tuy rằng chúng con kết giao tám năm, nhưng tình cảm nhạt nhòa. Chúng con hiểu rõ bản thân không thể có xúc tác nảy lửa với nhau, không thể bước tiếp vào vực sâu”.

“Hoàng đường, cái gì mà xúc tác nảy lửa hay không nảy lửa”. Thái độ Trình Chí Diên vẫn y như cũ muốn tiếp tục quan hệ thông gia thân thiết, hơn nữa còn hi vọng Trình Nghi Bắc tự đi cầu thân.

Trình Nghi Bắc không nói lời nào, nhìn về phía mẹ.

Hạ Lập Khoa nhìn ngay về phía chồng: “Nghi Bắc là con ruột anh, sao anh có thể ép buộc nó thế chứ. Chẳng lẽ nhìn con mình không hạnh phúc mà anh vẫn vui vẻ bán con sao? Mẹ anh trước khi mất còn nói: gia hòa mọi sự hưng. Mới mấy năm mà anh quên rồi, trước khi mất mẹ còn kéo tay anh, bảo anh phải yêu thương Nghi Bắc...”

Trình Chí Diên bị nói vô thức ngậm miệng, ngơ ngác nói một câu: “Suy nghĩ đàn bà”.

Hạ Lập Khoa khóc lóc ngay lập tức: “Anh ghét bỏ em mà, ghét bỏ em không có chí hướng kinh doanh, không giúp được gì cho anh...”

Trình Nghi Bắc kéo tay mẹ: “Mẹ, ý của cha không phải như vậy...”

“Không được nói giúp người đó, ý của người đó rõ là vậy...”

Trình Chí Diên nhìn vợ, bất đắc dĩ thở dài: “Nói gì nữa giờ, tùy mẹ con mấy người quyết”. Rồi đi vào thư phòng.

Hạ Lập Khoa lập tức ngừng khóc, làm điệu bộ ‘OK’ với Trình Nghi Bắc. Trình Nghi Bắc cười nói: “Con biết mà, mẹ vừa xuất mã, không chuyện gì không làm được”.

“Chỉ biết vuốt mông ngựa mẹ thôi, nhưng mẹ thích nghe lắm”. Hạ Lập Khoa ra vẻ anh trai lấy hai tay đập lên vai Trình Nghi Bắc: “Khai thật đi, tại sao chia tay với Đỗ Trạch Vân? Mẹ thấy đứa nhỏ này rất tốt, cách đối nhân xử thế cũng rất được, mẹ khá thích”.

Trình Nghi Bắc ra dáng không thể trả lời.

Hạ Lập Khoa lắc đầu: “Mẹ nhìn ra được con bé đó rất si tình với con. Phải chăng người nói chia tay là con?”

Thấy con mình không trả lời, dáng vẻ cam chịu. Bà lắc đầu, nói đến thế rồi mà, con bé họ Đỗ đó chắc phải nhọc lòng khá nhiều vì tên tiểu tử này: “Nhìn thế nào cũng thấy con đối với con bé đó có cảm tình”.

“Mẹ, áy náy không thể coi là tình cảm. Tiếp tục kéo dài chỉ làm cô ấy thêm tổn thương. Cô ấy là cô gái tốt, con không thể phủ nhận. Nhưng bọn con vốn không dành cho nhau. Cô ấy đáng được một chàng trai tốt yêu thương”.

“Đối với phụ nữ, tất cả những lời của con đều chỉ là lẩn tránh”.

Trình Nghi Bắc đành chịu, chỉ biết lắc đầu: “Con không thể cho thêm bất kỳ thứ gì ngoại trừ cái có”.

Hạ Lập Khoa nhìn con trai nửa ngày: “Chẳng lẽ con đã yêu ai à?”

Trình Nghi Bắc từ chối cho ý kiến: “Mẹ cứ thoải mái đoán mò đi”.

Hạ Lập Khoa bất ngờ yếu ớt nhìn con trai mình từ từ bước về phòng, không biết làm gì ngoài lắc đầu. Đứa con này, cho đến giờ vẫn trông rất ngoan ngoãn, nhưng không ai biết đến tột cùng nó nghĩ thế nào.

Thật không ngờ tới Đỗ Trạch Nhiên lại cùng hai người quen cũ Đỗ gia đến thăm. Trình Nghi Bắc nhìn cha mình, ông ấy đang trò chuyện vui vẻ với bọn họ. Anh dùng ánh mắt báo hiệu ẹ, Hạ Lập Khoa nhận được tín hiệu của con trai, mỉm cười thản nhiên.

“Thấm thoát tiểu Vân đã bên Nghi Bắc nhiều năm vậy rồi”. Ông Đỗ vuốt vuốt râu cảm thán.

“Đời người có thể có bao nhiêu cái tám năm, đây gọi là duyên phận đó!” Bà Đỗ tiếp lời chồng.

Bọn họ tuyệt đối không đề cập đến sự thật rằng hai đứa trẻ đã chia tay, Hạ Lập Khoa ân cần nhìn chồng, cười không vui: “Duyên phận khó thế sao Đỗ tiểu thư không tự mình đến. Chả nhẽ chê nhà chúng tôi nghèo hèn chật chội à?”

Đỗ Trạch Nhiên ném một câu chắc nịch: “Sao có thể chứ ạ? Dì thật biết nói giỡn, Tiểu Vân rất muốn đến, nhưng mà bệnh nên không thể. Nếu sớm biết chuyện này làm dì hiểu lầm, Tiểu Vân dù bệnh vẫn đến”.

“Tiểu Vân bị bệnh gì vậy? Gọi bác sĩ chưa?” Trình Chí Diên thân thiết hỏi.

“Bác sĩ bảo Tiểu Vân suy nghĩ quá nhiều, cần phải nghỉ ngơi”. Đỗ Trạch Nhiên trả lời thản nhiên.

Hạ Lập Khoa liếc chồng mình một phát, quả là không thềm phân biệt ra ai đang tính toán: “Không biết sao mà tôi nghe được Tiểu Vân và con tôi đã chia tay rồi?”

“Chuyện này tuyệt đối không có”. Đỗ Trạch Nhiên lập tức bắt bẻ: “Tiểu Vân rất yêu Nghi Bắc, con thấy rất rõ, làm sao nói chia tay cho được?”

“Không lẽ tai mình có vấn đề nên nghe nhầm à?” Hạ Lập Khoa cười lạnh: “Có lẽ miếu nhà họ Trình quá nhỏ, không chứa nổi Phật lớn. Con trai tôi không thể với tới đại tiểu thư họ Đỗ. Tôi thấy mình nên tiến quý vị về thôi!”

Rõ ràng đang đuổi khách, làm bọn họ được phen hoảng hồn.

Trình Chí Diên đứng ra hòa giải: “Lỗi tại tôi sáng nay lớn tiếng với vợ mình, nên giờ còn giận dỗi, lời nói có tí chống đối. Mong các người đứng để ý quá làm gì”.

Hạ Lập Khoa dứt khoát thể hiện sự ‘giận dỗi’ này đến cùng: “Nhà chúng ta nghèo thế, người ta làm gì thêm để ý”.

Mặt Đỗ Trạch Nhiên tím tái, phần nộ mang cha mẹ về.

Trình Chí Diên nhìn vợ: “Nghịch đủ chưa?”

“Chưa!”. Hạ Lập Khoa không hề nhượng bộ chút nào: “Con trai em sinh, dựa vào gì để anh tùy ý sắp đặt? Anh mang thai mười tháng à? Từ bụng anh chui ra sao? Uống sữa của anh lớn lên hả? Anh nói xem anh có tư cách hay em có tư cách?”

Trình Chí Diên cả bụng đều là tức giận, lại không thể phát tiết: “Anh không cãi với em”.

“Như nhau cả thôi!”.

Trình Nghi Bắc đứng dựa vào lan can lầu hai, nhìn mẹ anh khí thế bồng bồng, thật ra vậy cũng tốt.

10. Chương 10

Trình Nghi Bắc phải nén lại nhà thêm hai ngày mới chạy được về căn hộ của mình. Tây Thuần đang ngồi trước máy tính gõ bàn phím, khi Trình Nghi Bắc mở cửa vào nhà, hình ảnh đập vào mắt anh chính là Tây Thuần đang ngáp dài lười biếng. Tây Thuần ‘Save’ những bài viết của mình cẩn thận rồi đóng lại, xong mới quay qua Trình Nghi Bắc.

“Lại ngồi trước máy tính nữa à?” Rõ không vui.

“Giải trí thôi mà!” Giọng nói nũng nịu, đã vậy còn ngoan ngoãn cất máy tính.

Trình Nghi Bắc thở dài, ngồi xuống, tay vuốt ve bụng cô, hơi thất vọng: “Sao vẫn nhỏ hoài thế?”

“Anh nghĩ anh là thần tiên chắc, muốn nó lớn là lớn liền sao. Con sẽ lớn lên từ từ từng chút một, ải chà, anh chưa học sinh học đúng không”. Tây Thuần vuốt bụng mình, dường như cô càng lúc càng rõ cảm giác của mình dành cho con. Điều này làm lòng cô phần khởi hẳn.

“Được vậy càng tốt, để con chui thẳng ra, đỡ cho anh phải lo lắng mỗi ngày”. Trình Nghi Bắc bất đắc dĩ nói.

Tây Thuần chợt nhớ ra: “Này, anh về lúc nào đấy?”

“Mấy ngày trước”.

Tây Thuần bĩu môi: “Làm chuyện gì xấu rồi đây?”

“Chả nhẽ anh có sở trường làm xấu mặt mình à? Thế nào được coi là chuyện xấu?” Anh không hài lòng, tay nắn ná quần áo Tây Thuần: “Là anh ở bên mẹ mấy ngày nay!”

Tây Thuần ném bàn tay hư hỏng kia ra khỏi người mình: “Người ta có vợ quên mẹ, anh thì ngược lại có mẹ quên vợ”.

Trình Nghi Bắc chú ý biểu cảm của cô: “Hóa ra đang ghen?” Thấy cô không đáp lại, cười vui vẻ: “Người ta làm chuyện người ta, em so sánh gì chứ. Mọi người vẫn bảo ba mươi sáu hiếu mới là dâu hiền, em được bao nhiêu nào?”

Tây Thuần phẩy môi: “Đó là bản thân em tự mình hiểu lấy, biết cách khiêm tốn”. J

Trình Nghi Bắc không muốn so đo cùng cô: “Ăn gì chưa?”

Cô gật đầu, cảm thấy không thú vị: “Anh chưa ăn thì cứ ăn đi, hỏi em làm chi. Không lẽ em ăn rồi anh sẽ để bụng đói à?”

“Thế này không phải là anh quan tâm em sao!”

“Ai thèm anh quan tâm chứ! Nhiều chuyện”.

Trình Nghi Bắc chạm vào bụng cô: “Con anh thèm”.

“Đi đi chỗ khác”. Tây Thuần phải sạch tay anh: “Không được động tay động chân”.

“Oan uổng quá, đến cả ngón chân anh còn chưa nhúc nhích”.

Tây Thuần lấy chân đá anh một phát, anh dồn sức né ra sau: “Xem ai động chân trước đây này?”

Tây Thuần lườm anh: “Hôm nay có vẻ mát mẻ đúng không?”

Trình Nghi Bắc nở nụ cười: “Quá rõ ràng, nơi nào có em nơi đó sẽ rất mát mẻ”.

“Miệng lưỡi trơn tru”.

“Càng thêm oan uổng, nhìn em lòng bình thản liền. Tục ngữ nói, lòng bình thản hiển nhiên sẽ thấy tươi mát”.

“Ý anh là nếu không nhìn thấy em anh sẽ không yên tâm à?”

Trình Nghi Bắc đi qua, tay vuốt tóc cô: “Đôi chân dài của em đến đâu cũng muốn bay nhảy, làm sao anh có thể an tâm được đây. Những người ở đó rất phức tạp, ít đến vẫn tốt hơn, dẫu sao cũng không tốt cho thai nhi”.

Tây Thuần giật bản mình, anh đang nhắc nhở cô không được đến ‘Bất Dạ Thành’ nữa à?

“Em thấy con nên thích nghi được trong mọi hoàn cảnh”.

Cô nói rất nhẹ, Trình Nghi Bắc cũng chẳng ra ý kiến nào, chỉ giật nhẹ sợi tóc của cô. Cô đau đớn hít một hơi, anh ôm chặt cô: “Đang chải tóc, không được lộn xộn. Nếu muốn tóc dài nhanh, nên cắt tỉa bớt đi, bằng không chỉ thêm phiền não”.

Tây Thuần gật gù, chuyện của cô và Vương Hựu Dịch thật sự nên kết thúc.

Tây Thuần đẩy anh ra: “Anh nặng chết được, đừng dựa vào người em”.

Anh im lặng, cúi đầu cười: “Cả ngày ở nhà không chán sao. Đi dạo nào”.

Thời tiết vẫn trước sau như một, nóng nực, Tây Thuần nấp trong bóng râm đợi Trình Nghi Bắc mua nước về. Anh từ đằng xa chạy tới, trán còn lấp lánh mồ hôi, tay cầm chai nước ép nho ‘Minute Maid’ rất dễ thương. Tây Thuần nhìn thức uống trong tay anh, trong lòng có chút không quen.

“Thấy sao?”

“Đó giờ chưa uống loại này lần nào”.

“Mọi thứ đều có lần đầu tiên”.

Tây Thuần cầm lấy, định mở nắp, mới phát hiện anh đã vặn nắp mở sẵn khi đưa cô. Cô lên nhìn anh, không thấy tí cảm xúc dư thừa nào. Lần đầu uống loại này, thì ra chẳng khó uống như mình vẫn tưởng. Mùi vị tương đối nhẹ, thoang thoảng hương nho. Xét về bản chất, không phải cô ghét ăn nho, chỉ đơn giản là không thích, chẳng cần lý do. Nhưng thức uống thoang thoảng hương nho này lại làm cô yêu thích, hơn nữa bên trong còn có những miếng nho nhỏ nhỏ như thạch nho.

Hóa ra chấp nhận, không khó như bản thân vẫn nghĩ.

Thật ra cô không phải người bạc đãi người nhà. Cũng chẳng tiết kiệm đến mức không ai chịu nổi, lòng yêu cái đẹp khiến cô đối với trang phục cũng có những yêu cầu nhất định. Nhưng giờ phút này, ý kiến gì cô cũng không nói ra. Thậm chí để mình trở thành một món hàng, để mặc người ta bày trí.

Chỉ chờ Trình Nghi Bắc gạt đầu một cái, cô sẽ mặc vào hoặc thay ra. Cảm giác như chết lặng, cũng phần nào thỏa hiệp.

Kết quả tạm hài lòng, túi quần áo chính là minh chứng chuyện này không phải vô dụng.

Trình Nghi Bắc không lái xe tới, Tây Thuần lấy tay quạt quạt. Dù có gió, thì gió thế cũng chẳng mát nổi, có vẻ chỉ có như thế lòng cô mới dễ chịu phần nào. Chờ cả buổi cũng chẳng thấy taxi đến. Thời tiết thế này, đến taxi còn lười chạy, mà dù có, cũng bị người khác tranh mất thôi. Cô nhìn anh một phát, đành vậy.

Khi kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn hết, một chiếc xe đỗ bên cạnh bọn họ.

Vương Hựu Dịch hạ cửa kính xe, ánh mắt dừng trên bàn tay đang nắm tay Tây Thuần của Trình Nghi Bắc. Sắc mặt anh ta trầm càng thêm trầm, tay nắm tay lái càng thêm chặt.

Như thể Trình Nghi Bắc không hề phát giác ra sắc mặt Vương Hựu Dịch không tốt, tay vẫn chưa buông, ngược lại cười hài hước: “Tình cờ thật, ở đây vẫn gặp được nhau, lâu rồi không gặp Hựu Dịch”.

“Nghi Bắc cậu phải ở Đức nghiên cứu học tập, đầu giống phàm phu tục tử ngày ngày nhàm chán như bọn tớ, dĩ nhiên là khó gặp”. Mắt anh thờ ơ đảo qua Tây Thuần: “Nếu Nghi Bắc không lái xe, chi bằng hạ mình ngồi vào xe tớ, mặc dù không bì kịp với chiếc xe số lượng có hạn trên toàn cầu của Nghi Bắc, nhưng hẳn là tốt hơn taxi khá nhiều”.

Tây Thuần lén quan sát thần sắc của Trình Nghi Bắc, giờ phút này không dám tùy tiện mở miệng. Vương Hựu Dịch vừa thấy vẻ mặt này của Tây Thuần, sắc mặt lại càng kém đi. Lúc anh và cô bên nhau, đã bao giờ cô để tâm đến sắc mặt của anh chưa?

Trình Nghi Bắc cúi đầu thì thầm bên tai Tây Thuần: “Nhớ kỹ hôm nay em đã gạt đầu”.

Nói xong, Trình Nghi Bắc dòm đồng hồ: “Tớ chợt nhớ có chút việc cần giải quyết. Nhờ Hựu Dịch chở Tây Thuần về. Phiên cậu nhé”.

“Không có gì”.

Tây Thuần nhìn Trình Nghi Bắc, sắc mặt anh vẫn không thay đổi, cô mỉm cười với anh, sau đó bước vào xe.

Vương Hựu Dịch lái xe cực nhanh, tựa như đang giải tỏa hết thấy khó chịu trong lòng: “Đứa nhỏ là của cậu ta?”.

Tây Thuần vừa định trả lời, anh đã gắt gỏng: “Đừng trả lời”.

Tây Thuần ngậm miệng, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vương Hựu Dịch đưa cô đến một gian phòng, xung quanh rất ít người, vừa ngồi xuống đã mĩa mai: “Khó trách cỡ nào cũng không chịu bỏ đứa bé, hóa ra đang kè bên kè có thực lực như vậy. Em thông minh đến thế, hiển nhiên sẽ không buông tha cơ hội này”.

Tây Thuần chẳng tức giận, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước: “Chuyện của chúng ta không hề liên quan đến người ngoài”.

“Phải không? Không liên quan sao? Thế sao em lại tích cực chạy lên giường cậu ta?”.

Tây Thuần cười rộ lên: “Nếu không phải thì sao? Anh nghĩ vì cái gì?”

Vương Hựu Dịch thả khói thuốc: “Lẽ nào em đang trả thù anh?”.

Tây Thuần dở khóc dở cười: “Anh vẫn luôn tự phụ như thế, cho rằng cả thế giới đều vây quanh anh. Em nói rồi, từ đó đến giờ giữa chúng ta không hề liên quan đến bất kỳ ai. Đây là vấn đề của em và anh”.

“Anh không thấy bất cứ vấn đề gì giữa hai chúng ta, tất cả chỉ là cái cớ để em rời đi. Anh cưng chiều em, em muốn gì anh đều cố gắng hết sức dâng tận tay. Chỉ cần em thích, dù ở nước ngoài xa xôi anh đều sai người tìm về bằng được cho em. Anh còn sai sao? Tây Thuần, em có lương tâm không? Không có, tìm em cần bản là rét buốt”.

“Đúng vậy, em thích gì anh đều sẵn lòng cho em, đơn giản những thứ đó anh có thể dễ dàng có được. Anh cưng chiều em, chăm sóc em như vật cưng. Anh cho cô gái hết thấy đồ chơi cô ấy thích, chẳng qua anh muốn

giữ cô ấy bên mình, để mọi sinh hoạt của cô ấy phụ thuộc vào anh. Hiện tại anh vẫn chưa tìm được vật cứng nào có thể thay thế cô ấy nên anh chưa nỡ vứt cô ấy”. Cô giương mắt nhìn anh, con người ngày càng ảm đạm: “Cho đến bây giờ, giữa chúng ta vẫn không cân bằng. Anh cho em mọi thứ, muốn em phải báo đáp lại. Khi anh muốn gặp, em nhất định phải có mặt trước mắt anh. Khi anh muốn nghe giọng em, em phải cùng anh nói chuyện phiếm. Mặc kệ em thích không, chỉ cần em làm là được. Bởi vì cả thế giới đều biết anh tốt với em, nếu em không đáp trả thì đó là không hiểu chuyện, không biết tốt xấu”.

Vương Hựu Định cười lạnh: “Lời nào cũng vô nghĩa”.

Tây Thuần không để ý: “Trước giờ, địa vị của chúng ta không hề ngang nhau. Ngoài em, anh cho rằng bản thân có thêm nhiều hồng nhan tri kỷ cũng chẳng sao, đó là hiển nhiên. Mà em, không được có bạn khác phái, bởi em chỉ được dốc lòng với mình anh. Anh cho em sự cưng chiều, như thể đó là ban ân lớn cho em. Anh đã từng tôn trọng em chưa? Đã đứng trên lập trường của em mà suy nghĩ chưa?”

Vương Hựu Định choáng váng, nhưng Tây Thuần vẫn chưa có ý định dừng lại: “Trải qua sự kiện đó, anh vẫn thấy chẳng sao. Bởi anh nghĩ, chỉ cần nói vài lời hay trước mặt em, em sẽ ngoan ngoãn coi như chưa từng có gì xảy ra. Tiếp tục làm vật cưng của anh. Dẫu sao, có thể nghe được lời ngon ngọt của anh, đối với người như em, đó hẳn là ban ân, chứ không phải nên ngồi đó oán trách”.

“Em cho rằng mọi thứ chỉ là trào phúng sao?”

“Thực tế là vậy. Bởi các anh có tiền, có tiền tất là địa vị của các anh cao hơn người khác. Thế nên các anh đùa bỡn với tình cảm, qua lại với nhiều cô gái, tất cả là lẽ dĩ nhiên. Các anh dễ dàng phản bội, không nên gọi là phản bội, gọi là trò chơi tình ái, các anh không cho phép bất kỳ ai cự tuyệt mình. Các anh chia người ta thành năm bảy loại, mà các anh là loại người đứng đầu. Em trong mắt các anh, chỉ đơn giản là một trò chơi. Anh tốt với em, mang thứ em yêu thích đến lấy lòng em. Khiến toàn bộ thế giới cho rằng anh yêu chiều với em, cho rằng em là kẻ không biết tốt xấu. Bởi vì bọn anh là người bậc trên, dù chỉ phất phất tay, đã coi đó như là cho người khác mặt mũi.

Vương Hựu Định ném cái ly xuống đất, vỡ thành vô số mảnh vụn, lẻ loi lấp lánh.

“Anh không suy nghĩ cho em sao, thế Trình Nghi Bắc suy nghĩ cho em sao? Đừng có quên, Trình Nghi Bắc cùng loại người với bọn anh”. Anh cười lạnh: “Cậu ta ngay cả bạn gái tám năm chỉ trong chớp mắt còn bỏ rơi được, em cảm thấy hứng thú cậu ta dành cho em kéo dài bao lâu? Em đang đi vào vết xe đổ của Đỗ Trạch Vân đó”.

“Cám ơn anh quan tâm. Em với Trình Nghi Bắc, bọn em mãi mãi không xa rời. Vậy nên em sẽ không có ngày như Đỗ Trạch Vân”.

“Đúng là đàn bà vô tri, anh chờ đến ngày em gọi trời – trời không thấu, gọi đất – đất không dung. Em rồi phải trả giá lớn vì ngày hôm nay”.

“Em chưa bao giờ hối hận với quyết định của bản thân”.

“Tự giải quyết cho tốt đi”.

Tây Thuần đứng lên, thản nhiên nói: “Anh vẫn chưa hiểu, thật ra em muốn gì”.

11. Chương 11

Vương Hựu Định đối xử tốt với cô, cô biết tất, thậm chí còn khắc ghi trong lòng.

Mọi người đều bảo trước Tây Thuần, chẳng có ai cũng chẳng có cô gái nào được đối xử như vậy. Chẳng ai hiểu nguyên do gì mà Vương Hựu Định lại ưu ái Tây Thuần nhiều đến thế. Cô chẳng phải người đẹp nhất trong số các người đẹp anh từng gần gũi hay là hai nhà có quan hệ thân thiết gì, cũng chẳng có điểm gì quá nổi bật để làm ‘hạ giữa bầy gà’ trong mắt người khác. Không ngờ trong thế giới của Vương Hựu Định, Tây Thuần vẫn có thể là cô gái duy nhất bên cạnh anh trong suốt hai năm, bởi vậy mọi người mới có thể nhớ rõ tên Tây Thuần đến thế.

Vương Hựu Định đối với cô tốt lắm, chỉ cần cô thích, anh sẽ tìm mọi cách mang đến cho cô.

Cô cho rằng vậy là được rồi. Còn đòi gì hơn nữa! Một người không thân không thích lại cam tâm tình nguyện làm hết thấy mọi thứ vì mình, ngoài yêu thích ra còn lý do nào khác nữa?

Khi Tây Thuần cho rằng cuộc sống của mình cứ tiếp diễn như thế là ổn thì mọi thứ đều kết thúc vào thời khắc đó, cô hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra tất cả đều không phải vậy. Chỉ có cô luôn trốn tránh, quên luôn cả sự thật trước mắt.

Màn đó, quá trần trụi. Trong tiểu thuyết và phim truyền hình cũng hay có tình tiết đó, phải gọi là tục tĩu mới đúng.

Khi cô mở cửa, nhìn thấy Vương Hựu Dịch và cô gái khác trên giường, quần áo bọn họ ném bừa bọn trên sàn nhà.

Ngay khoảnh khắc đó, cô hiểu ra tất cả.

Không chạy trốn, không la hét, đến cả khóc cũng không.

Thậm chí cô còn mở toang cánh cửa, quấy rầy chuyện tốt của đôi phương. Cô nhìn bọn họ: “Đã làm phiền ư?”.

Cô gái nhanh chóng mặc quần áo, trông Vương Hựu Dịch khá căng thẳng, nhưng chỉ thoáng qua thôi.

Giữa hai người, cô thật sự không rõ. Chuyện vừa rồi hẳn rất bình thường, bình thường đến mức không thể coi nó là cái cớ để chấm dứt mối quan hệ này. Cô từng nghĩ bản thân mình hẳn có chút đặc biệt, nhưng thời khắc đó, cô biết nào có gì gọi là đặc biệt đâu.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như mình giống những người khác, sớm lên giường với anh, có lẽ anh sẽ chẳng bận tâm đến cô nhiều thế rồi. Ai đã từng nói qua, con người là động vật ham hư vinh, càng khó chiếm được, càng cho rằng đó là tốt nhất.

Cô đứng đó, nhìn hai người đó mặc quần áo, khuôn mặt cô gái đó rung rung sắp khóc, suýt chút nữa cô đã thấy thương cảm. May thay Tây Thuần vẫn hờ hững đứng đó, cô không làm gì sai hết, cô không cần phải trốn tránh, người phải rời khỏi đây dĩ nhiên không phải cô.

Không phải nội tâm cô không khó chịu, nhưng mà so với khổ sở lại càng cảm thấy tê tâm liệt phế. Thì ra trên đời này, thật sự không còn ai có thể yêu cô thật lòng, bởi vì cô là Tây Thuần, không cần bất kỳ nguyên do nào hết.

Có một số tình yêu, cả đời người chỉ có một lần duy nhất.

Mà cô nay đã không còn tin tưởng nữa.

Sau chuyện đó, Tây Thuần đề nghị chia tay với anh. Vương Hựu Dịch thế nào cũng không đồng ý, Tây Thuần chẳng thèm quan tâm. Họ không thể quay trở lại, cô muốn một tình cảm thuần khiết, anh lại không cho.

Sau khi có Tây Thuần, Vương Hựu Dịch cũng có được một cái danh bóng bẩy, có tin đồn anh yêu cô đến mức vì cô mà không chạm vào bất kỳ cô gái nào khác.

Tây Thuần chỉ mỉm cười, cho dù chia tay, cô cũng không muốn nói ra nguyên nhân chia tay thật sự. Hay đúng hơn không phải là nguyên nhân, mà là ngòi nổ. Nếu chọn ra đi, cũng chính là chọn lãng quên đi phần tình cảm này, không cần thiết phải xem đối phương như kẻ thù. Dù cho anh ta thật sự làm ta tổn thương rất nhiều, thì vẫn nên nhớ kỹ anh ta từng đối xử với ta rất tốt. Tuy rằng vẫn nhớ rõ từng vết thương, nhưng không thể vì vậy mà chối bỏ tất cả về anh ta.

Bởi lẽ phải nhận một người mà bản thân từng yêu thương, nghĩa là ta phải nhận chính mình.

Chẳng cần phải chôn đi oán hận, cũng chẳng cần phải khắc sâu trong lòng, quên đi là tốt nhất.

Dẫu cho tất cả mọi người đều nói cô không biết tốt xấu, không hiểu chuyện, vô ơn... cô đều thấy không quan trọng. Chuyện đã qua, chẳng còn gì để suy nghĩ hay nhắc đi nhắc lại nguyên nhân.

Giây phút cô quyết định chia tay, giữa cô và anh cũng chẳng còn gì nữa.

Lần đầu tiên Tây Thuần biết đến Trình Nghi Bắc là trong một buổi họp mặt, hai người ngay cả một câu cũng chẳng nói được với nhau, hiển nhiên, cả hai cũng chẳng lưu lại ấn tượng gì cho nhau. Lúc đó bên cạnh anh có Đỗ Trạch Vân, mà cô lại bị Vương Hựu Dịch kéo đến cho đủ cặp, cô biết rõ, Vương Hựu Dịch dùng cách này để cảnh báo cô chia tay không dễ vậy đâu. Đó chỉ là một buổi tụ họp đơn giản, nhân vật chính là Trình Nghi Bắc, bởi trong nhóm, chỉ có anh quanh năm suốt tháng ở nước ngoài.

Vậy mà lần thứ hai gặp mặt cô và anh đã nảy sinh quan hệ thân mật nhất. Trong tiệc rượu Đỗ gia, cô vẫn là bạn gái Vương Hựu Dịch, Trình Nghi Bắc vẫn sắm vai bạn trai tốt trong mắt mọi người. Tây Thuần đứng giữa buổi tiệc, nhìn bọn họ, kẻ khôi ngô người duyên dáng bay nhảy trên sàn, cô giống như người cuộc vạ. Cô cầm ly rượu, đứng một bên ngắm Vương Hựu Dịch với một vị thiên kim có gia thế có địa vị khiêu vũ. Động tác của bọn họ tao nhã, thỉnh thoảng cười nói gì đó.

Cô chợt thấy bản thân hình như đang lạc vào mê cung, mê cung này khác xa hoàn toàn với cuộc sống của cô.

Cô thấy nhàm chán, đặt ly rượu xuống, không ngờ đường đến toilet lại thấy cả người Trình Nghi Bắc đều ngã vào lan can. Mặt anh đỏ lịm thường, có khi còn nôn mửa. Chợt bừng tỉnh, cô nhớ lúc này có thấy cả đám người dưới sự dẫn dắt của Đỗ Trạch Nhiên, không ngừng rót rượu cho Trình Nghi Bắc. Có lẽ say rồi.

Tây Thuần bước lên, quan sát anh: “Anh ổn chứ?”

Trình Nghi Bắc nhìn cô một lúc, có vẻ đang xác định thân phận của cô. Mắt anh híp lại, tiếp tục quan sát cô. Lòng Tây Thuần hơi sợ hãi, cô không xác định được rốt cuộc anh có nhận ra cô hay không. Nửa ngày mới nghe anh nói: “Đỡ tôi đi nghỉ ngơi đi”.

Tây Thuần nhìn vẻ mặt mơ màng của anh, nâng anh dậy. Trình Nghi Bắc dựa vào người cô, nhưng trọng tâm lại dồn về bên kia. Tây Thuần hơi ngạc nhiên, dù trong tình huống thế này, anh vẫn không ngừng xem xét đối phương. Anh đưa cô chìa khóa phòng, có lẽ đã được đặt trước.

Tây Thuần dẫn đo chốc lát, vẫn là nhận lấy.

Mang Trình Nghi Bắc vào phòng, cô không biết phải làm gì tiếp theo, nên để mặc anh ở đây hay ở lại chăm sóc anh.

Chỉ là vừa đỡ anh lên giường, anh đã giúp cô lựa chọn. Anh nghiêng người đè cô trên giường, sắc mặt vẫn ửng đỏ lịm thường, nhưng giọng điệu rất lạnh lùng: “Tôi ghét nhất bị người khác kiểm soát cuộc sống của mình”.

Nháy mắt đã rõ ràng hết thấy, vì sao Đỗ Trạch Nhiên tích cực chuốc rượu anh như vậy. Có lẽ chỉ muốn đưa Đỗ Trạch Vân lên giường của anh, vậy mà Trình Nghi Bắc cố tình làm ngược lại. Anh thà dưới thân mình là một người xa lạ, cũng không muốn để người khác khống chế. Ngoài ra cũng có tí trả thù đây mà. Không những làm bể mưu tính của Đỗ Trạch Nhiên, đồng thời còn khiến anh ta tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Hơi thở vừa xa lạ vừa quen thuộc bao quanh cô, động tác của anh chẳng dụ dỗ gì cho cam, đã vậy còn hơi gấp gáp. Ngay cả nội y cũng không kịp cởi cho cô, thẳng thừng xé toang. Anh chẳng giống như người mà người khác vẫn thường miêu tả, hẳn là tài nghệ rất dồi dào. Ngược lại hết, động tác của anh trúc trắc, nhưng trúc trắc có hấp lực với vàng, bởi vậy Tây Thuần khắc sâu ấn tượng về anh.

Đêm đó, dường như cả người cô đều trải qua trong đau buốt.

Ngày hôm sau thức dậy, bên cạnh đã không thấy bóng dáng anh đâu. Ngược lại cô thấy may mắn, ít nhất không quá xấu hổ. Cũng chẳng cảm thấy mất mát gì nhiều, chỉ khi nhìn đến vết đỏ hồng trên ga trải giường, cô không chắc Trình Nghi Bắc có thấy hay không nữa. Dù là người trưởng thành rồi, hẳn sẽ có trách nhiệm với hành vi của mình, nên cô chẳng nghĩ gì nhiều. Có lẽ trong mắt đối phương cũng vậy, đây chỉ đơn giản là một cuộc hoan ái, không đại diện cho bất kỳ điều gì hết.

Chẳng bao lâu có người gõ cửa. Là nhân viên phục vụ mang quần áo mới đến, Tây Thuần thật không biết nên cảm ơn Trình Nghi Bắc chu đáo hay gì nữa đây.

Đêm này chẳng thay đổi điều gì hết, Trình Nghi Bắc cũng không chủ động tìm cô lần nào. Cô có vài tưởng tượng nho nhỏ, chẳng lẽ sợ người ta quần lấy anh à! Song tất cả vẫn ổn, chỉ ít dù có đau đớn, anh vẫn

không khiến cô thấy bất mãn.

Ngay đến Vương Hựu Địch cũng chẳng hỏi cô đêm đó đã đi đâu, chắc tại phòng nào đấy, anh đã làm chuyện tương tự. Thời điểm đó, Tây Thuần thật sự cảm thấy giữa họ đã hết, ngay cả vẻ hờ hợt trên mặt cô cũng chẳng buồn làm.

Khi đề nghị chia tay, Vương Hựu Địch chẳng có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ lạnh nhạt nhìn cô. Như thể cô đang náo loạn, anh trăm phần trăm tin tưởng, cô ồn ào xong sẽ tự động quay về bên anh.

Bọn họ chia tay cả tuần, cô chẳng thèm tìm đến anh lần nào. Cô không nghĩ mình đang đùa, cho đến giờ cô vẫn không chơi nổi trò chơi này.

Wang Hui Di lại không đủ kiên nhẫn, tìm đến Tây Thuần, cô không thèm đoái hoài đến anh, anh cũng chẳng đồng ý chia tay. Cứ giằng co mãi, trong mắt Tây Thuần, anh là người xa lạ, nhưng trong mắt anh, cô vẫn là bạn gái anh. Cô thấy phiền chán, không muốn tiếp tục như thế nữa.

12. Chương 12

Sau khi chia tay với Vương Hựu Địch, Tây Thuần chủ động rời khỏi căn hộ Vương Hựu Địch mua cho cô, hành lý đơn giản nhỏ gọn như khi cô dọn đến. Tất cả mọi thứ ở đây đều do Vương Hựu Địch mua cho cô, cô không mang đi bất kỳ món gì, không phải cô thanh cao, mà kể từ khi bắt đầu, cô chưa bao giờ cảm thấy những thứ xa xỉ đó thuộc về mình. Hơn nữa, khi chúng nó ở trên người cô, đơn giản chỉ là công cụ thỏa mãn thị giác của Vương Hựu Địch mà thôi.

Vứt simcard điện thoại cũ, thay cái mới.

Bắt đầu cuộc sống mới nào!

Thuê một căn phòng tương đối nhỏ, một mình cô ở là không thành vấn đề. Cô giống như một cây cỏ dại, có thể sống trên mảnh đất màu mỡ, cũng có thể xanh tươi nơi đất đai cằn cỗi bạc màu. Hoàn cảnh tốt một tí thì ưu đãi với bản thân một tí, hoàn cảnh thiếu thốn chút thì tập cho bản thân dần dần thích ứng thật tốt. Hoàn cảnh nào cũng vậy, cô thích nghi được hết.

Dàn xếp ổn thỏa nơi ở ین, cô mới phát hiện một chuyện hết sức quan trọng. Kỳ sinh lý của cô luôn luôn ổn định đúng ngày, nhưng lần này mãi chưa thấy đến.

Cô giật mình, cô chắc chắn trăm phần trăm tối đó, anh không dùng biện pháp an toàn.

Chẳng có gì phải vội, kể cả đó là đại nạn đang đến gần. Cô bình tĩnh đến bệnh viện làm thủ tục đăng ký, điền vào sổ y tế, viết tên mình lên. Nhìn những ánh mắt khi thì thương cảm, khi thì tò mò dò xét dành ین, cô không tức giận, mà trái lại còn mỉm cười với đối phương. Chỉ những người hay chột dạ hoặc lo âu sợ hãi mới bị coi là chưa lập gia đình đã có con hay trẻ vị thành niên ham vui phải trả giá lớn. Y hệt như trong giờ học lên xem tiểu thuyết vậy, bình thường sợ bị bắt nên hay lo lắng, mắt cứ liếc nhìn giáo viên. Khi Tây Thuần đọc tiểu thuyết trong giờ học, cho dù giáo viên sắp bước đến chỗ cô, cô vẫn có thể thản nhiên lấy tập ra che.

Cô phát hiện chưa khi nào mình sợ hãi cả, cho nên chưa bao giờ lo lắng mình sẽ mất đi điều gì. Người không có gì, mãi mãi không cần phải lo lắng.

Vậy nên cô vẫn vào kiểm tra như thường, sau đó ngồi chờ kết quả. Chờ đợi cũng không lâu lắm, cô còn đi đến phòng trẻ em hậu sinh, nhìn những em bé đang khóc oa oa... Nghe nói em bé mới sinh hình như không biết khóc, nhưng không khóc sẽ bị cho là không bình thường, nên em bé vừa sinh ra sẽ được mọi người vỗ cho khóc. Mỗi một tiếng khóc của em bé đều làm chúng ta phải suy ngẫm về ý nghĩa của nó. Hễ em bé khóc, đầu tiên y tá sẽ kiểm tra xem tả có ẩm ướt không, sau đó cho em bé bú sữa.

Tây Thuần nhìn những khuôn mặt tươi cười đó, trên mặt cũng vẽ ra một đường cong thỏa mãn.

Có người từng nói với cô, con là món quà thần kỳ nhất mà thượng đế ban tặng. Nó nhắc nhở ta, có một người nhờ ta mà xuất hiện trên cõi đời này, trên người nó chảy dòng máu của ta, cùng ta huyết mạch tương

thông. Vì có con, ta cảm thấy ta không chỉ có một mình, trong thời gian khó khăn nhất, ta sẽ cố gắng đứng vững vì con thay vì buông tay từ bỏ.

Tây Thuần đặt tay lên cửa sổ thủy tinh.

Em bé là món quà thiêng liêng nhất thần kì nhất, trong ký ức người đó nói: “Con chính là gánh nặng ngọt ngào nhất trên đời này, cho dù vì con mà mệt mỏi cũng cam tâm tình nguyện”.

Tây Thuần nhìn một khuôn mặt nhỏ đang hé ra, cô mỉm cười hạnh phúc, sau đó kéo kéo y tá vừa đi ra: “Việc này, cho hỏi em bé sinh ra có nhất thiết được kế thừa diện mạo của bố mẹ không?”

Y tá ngạc nhiên nhìn cô: “Khó mà biết chắc được, vài em bé không giống cả cha lẫn mẹ. Nhưng mà phần lớn em bé sẽ được thừa hưởng ngoại hình giống cha mẹ, cũng có một số khuynh hướng, như là giống mẹ nhiều hơn hay giống cha nhiều hơn chẳng hạn”.

Tây Thuần sờ sờ bụng mình, nơi đây vẫn chưa thể cảm nhận được sự tồn tại của sinh mệnh nhỏ: “Nếu con ở đây, con nhất định phải giống cha con”.

Nhìn những khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ kia thêm lần nữa, Tây Thuần mới đi lấy kết quả kiểm tra của mình.

“Chúc mừng cô đã mang thai, được khoảng hai tuần tuổi rồi”.

Tây Thuần chẳng thể hiện là căng thẳng hay vui mừng, trái lại làm bác sĩ không biết phải làm sao. Tây Thuần chẳng quan tâm, chỉ ghi nhớ một số kiến thức cần thiết. Cô cũng không thấy rằng phụ nữ có thai nên làm gì, tránh làm gì, sinh mệnh em bé hẳn không yếu ớt như vậy đâu, giống như trong phim truyền hình ấy, ngã một phát thì có sao, động một tí cũng không chết. Cô nhớ mẹ có kể khi mang thai cô, từng té vào một khe nước rất sâu, giọng nói tràn ngập bất ngờ: “Vây mà con vẫn sống được!”.

Có lẽ đây là bằng chứng chứng minh cho sức sống ương ngạnh của cô.

Truyền thống Trung Quốc đối với phụ nữ có thai thật tình rất nghiêm túc. Tất cả mọi người đều cho rằng người mẹ sinh con xong nhất định phải ở cữ, phải bảo dưỡng thật tốt. Nhưng mà ở nước ngoài, người mẹ vừa sinh con xong vẫn phải đi làm đến tan tầm, không thấy biểu hiện gì đặc biệt. Chắc đây được coi là khác biệt văn hóa.

Tây Thuần cầm tờ kết quả ra ngoài.

Khi Thượng đế đóng một cánh cửa của bạn lại, thì sẽ mở ra một cửa sổ khác trên mái nhà cho bạn, lời quả nhiên không sai.

Tây Thuần vuốt ve bụng mình: “Có phải đến cả ông trời cũng thấy con nợ mẹ không?”

Bây giờ có thể hoàn toàn khẳng định, có một sinh mệnh đang tồn tại trong bụng cô, là một phần gắn bó với cuộc sống của cô.

Cô phải cố sức mà sống, bỗng nhiên thấy giờ phút này cuộc sống tràn đầy hi vọng. Cuộc sống của cô, cuối cùng đã hiện lên ánh cầu vồng đầu tiên.

Đi được vài bước, vừa mới vào thang máy, ngẩng đầu lên đã thấy Trình Nghi Bắc đứng bên trong. Tây Thuần vô thức lùi về sau vài bước, có cảm giác như đang giấu đầu lòi đuôi, lại ung dung đi vào. Thang máy rất đông người, Tây Thuần đứng nép qua một bên, mắt liếc nhìn bức tường có in bóng người phía bên kia. Tay cô siết chặt, chỉ cầu thang máy mau xuống nhanh nhanh.

Từ đầu tới cuối, anh chẳng có biểu hiện ra điều gì khác thường. Chắc hẳn anh không thấy cô đâu, cách nghĩ này giúp cho những lo lắng trong cô giảm đi khá nhiều, tốt hơn hẳn. Thang máy đến, Tây Thuần từ từ bước ra, sau đó nhanh chóng rời khỏi. Đi thật xa cô mới thấy nhẹ nhõm, có lẽ gặp được anh hôm nay chỉ là vô tình thôi.

Sau này chắc hẳn không thể gặp được anh nữa.

Cô mỉm cười, nghĩ nên tìm một quán ăn thật ngon, sau đó an ủi dạ dày mình cho thật tốt.

Vừa ra khỏi cửa bệnh viện, nghe ngay có người gọi tên mình.

Tây Thuần dừng lại nhưng không quay đầu, chỉ có bước chân vội hơn. Tiếc là Trình Nghi Bắc đuổi theo nhanh hơn: “Tôi đang gọi em”. Trình Nghi Bắc chặn trước cô, quan sát từng cử chỉ của cô, không bỏ sót chỗ nào.

Tây Thuần khôi phục nét mặt bình tĩnh vốn có: “VẬY sao? Có lỗi quá, tôi không nghe thấy”.

Khóe miệng Trình Nghi Bắc nhếch lên, khi này ở trong thang máy, cô vừa bước vào, anh đã biết ngay là cô. Nhưng dường như cô không thấy anh, hay có thể cô không muốn anh thấy cô. Anh tin tưởng về sau hơn. Anh âm thầm quan sát cô, thang máy vừa dừng lại là cô bước đi ngay. Việc này càng kích thích lòng hiếu kỳ của anh hơn, nếu anh nhớ không nhầm, khoa sản nằm ở tầng đó. Vốn dĩ chẳng nghĩ nhiều, nhưng bộ dạng không để ý của cô làm anh thêm nghi ngờ.

Trình Nghi Bắc không để tâm: “Sao em lại ở đây?”

“Đến gặp một người bạn”.

“Bạn gì mà gặp ở bệnh viện đây?” Khuôn mặt anh tràn ngập ý cười, nhưng tuyệt đối không phải cười.

Tây Thuần vốn định cẩn thận tìm lý do giải thích, nhưng nhìn anh thế kia, như thể đang mổ xẻ cô ra, vì thế giọng điệu ương ngạnh lên không ít: “Tôi nhớ giữa chúng ta vẫn chưa được thân thiết lắm phải không?”

Anh như cười như không nhìn cô: “Ồ! Anh vẫn tưởng chúng ta rất thân thuộc ấy”. Mắt anh lướt từ đầu đến chân cô, cô thẳng người ngay tức khắc, xoay người bước đi, không có ý định quan tâm tới anh nữa. Cấp độ tức giận cao nhất của cô là lơ đãng đối phương.

Trình Nghi Bắc tiếp tục đuổi theo cô, trông anh thật sự nghiêm túc rồi! Anh giữ chặt cô: “Đã gặp rồi thì nói rõ ràng luôn đi”.

Tình hình căng thẳng giữa hai người khá gây chú ý, xung quanh bọn họ xuất hiện nhiều người, Tây Thuần bình tĩnh: “Xin lỗi anh, chúng ta có quen nhau sao?”

“Anh muốn nói với em, quần áo của anh đến hôm nay em vẫn chưa giặt nữa”.

Tây Thuần chưa kịp phản ứng, chợt nghe vài người đang bỏ đi nói: “Hóa ra là vợ chồng son cãi nhau”.

Tây Thuần thấy anh đi hơi khập khiễng, hân chân bị thương rồi.

“Tôi nhớ quan hệ của chúng ta không thân mật đến mức ấy. Chẳng nhẽ anh bị bệnh hoang tưởng?”

Trình Nghi Bắc không muốn đôi co với cô, cúi đầu nói: “Ngày đó anh không dùng bao”.

Tây Thuần nghe cả buổi, giờ đã hiểu vì sao anh cứ quẩn lấy mình, thản nhiên nói: “Anh không xem TV à? Không biết có loại thuốc ngừa hiệu quả '48 giờ' sao?”

“Đâu có nghĩa là đảm bảo trăm phần trăm”. Giọng nói Trình Nghi Bắc rất kiên định.

“Ý anh là gì?” Giọng Tây Thuần lạnh tanh.

“Chúng ta đang ở cửa bệnh viện, chi bằng vào kiểm tra một chút. Như vậy chúng ta sẽ thoái mái hơn, cũng tránh dây dưa về sau. Chẳng mất thời gian của em lắm đâu nhỉ?” Anh nhún mày.

Tây Thuần cười rộ lên: “Lo lắng gì nào? Yên tâm đi, tôi không có dự định làm bà mẹ đơn thân đâu”.

“Đã vậy thì kiểm tra luôn đi”. Trình Nghi Bắc vẫn kiên trì.

“Dựa vào gì mà phải nghe theo anh”.

Tây Thuần quay đi, Trình Nghi Bắc giữ cô lại. Sao người này phiền thế? Tây Thuần đá một cước vào chân bị thương của anh. Không nghĩ cô sẽ có hành động bất ngờ như thế, Trình Nghi Bắc đau đớn hít sâu. Không ngờ cô gái trông hiền lành thế này khi ra tay lại hung dữ như thế, vẫn không buông tha, tiếp tục giữ chặt lấy cô, túi Tây Thuần rơi xuống đất, mọi thứ bên trong đều rơi ra ngoài.

Nhìn tờ giấy nằm trên mặt đất.

Trình Nghi Bắc hí mắt, con người đen đi, giọng nói cũng khàn khàn: “Xem ra, không cần phải kiểm tra nữa rồi”.

13. Chương 13

Converter: Máy

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc chưa bao giờ tin số mệnh, cũng chẳng tin duyên phận trời định. Trên đời này, có mấy ai có thể hiện thực hóa hạnh phúc cả thể xác lẫn tinh thần như những câu chuyện cổ tích, cùng lắm chỉ là tự ảo tưởng, dốc hết sức điểm tô mọi thứ thật đẹp, cho cuộc sống thêm chút màu sắc. Anh tin cuộc sống do con người tự quyết định.

Lần đầu tiên gặp Tây Thuần, anh có chút hiếu kỳ. Đơn giản là cái tên này được đám người Mã Khải nhắc đến vô số lần, chủ yếu là Vương Hựu Dịch dành cho cô biết bao nhiêu là quan tâm, tốt với cô đến nhường nào. Trình Nghi Bắc không thấy gì quá đặc biệt, nhiều nhất là ưu thế về ngoại hình, tính cách có vẻ ổn, khá may mắn, mới có thể tạm thời trói chân Vương Hựu Dịch vốn phong lưu thành tính.

Nếu Vương Hựu Dịch yêu thật lòng, có sao hai năm qua chẳng hề nghe cậu ta nói muốn kết hôn với cô?

Chẳng qua là một trò hề, thứ được gọi là quan tâm săn sóc, trong mắt bọn họ chỉ đơn giản là xác định thân phận ai đó mà thôi. Trong mắt Trình Nghi Bắc, đó chẳng qua chỉ mượn danh nghĩa của yêu thương, kết quả tình yêu này rồi cũng trở thành một trò chơi, không hơn không kém.

Vừa gặp Tây Thuần, anh đã chắc chắn suy đoán của mình. Cô chẳng mấy may lấy lòng Vương Hựu Dịch, có lẽ so với đám bạn gái bọn họ hay ôm ấp lại gặp được cô gái thế này, hiển nhiên cô được coi là đặc biệt. Mà sự đặc biệt này nó có lực hấp dẫn vô hạn. Một khi sự đặc biệt này không còn, cô rơi vào cái bẫy dụ dỗ của bọn họ, chỉ còn chờ ngày bị vứt bỏ. Sau đó tìm kiếm mục tiêu mới, trò chơi cứ tiếp diễn.

Nếu không có tiệc rượu hôm ấy, biết đâu anh và cô sẽ chẳng có bất kỳ liên quan nào.

Giây phút cô đỡ anh dậy, anh biết bản thân chẳng phải người đàn ông thanh tâm quả dục, bị người ta bỏ thuốc há có thể thờ ơ, ngoại trừ tức giận trong người. Hình như thật sự anh đã làm cho Đỗ Trạch Nhiên thấy bức bách, nếu không cậu ta đã chẳng dùng đến phương pháp này. Cuộc sống của anh, có thể làm anh thích không nhiều, có thể làm anh chán ghét cũng ít. Đời này anh ghét nhất bị người khác khống chế.

Tuy mang theo không ít phần nộ, nhưng anh cảm thấy sự xuất hiện của cô lúc này, cực kỳ tốt.

Kỳ lạ là cơ nào cô cũng không giẫy dụa. Mặc dù cô có giẫy dụa đi chẳng nữa thì anh cũng chẳng có ý định buông tha cô, thậm chí anh còn hình dung tới những động tác giẫy dụa của cô, có lẽ càng thêm quyến rũ ma mị. Nhiều năm qua, lần đầu tiên anh cảm nhận được hai chữ ‘dục vọng’ rõ ràng đến thế, cơ thể dường như có một ngọn lửa cơ nào cũng không thể dập tắt, nhưng này cũng đâu phải trở ngại. Anh có thể cảm nhận rõ nét tầng cách trở đó, anh vô cùng kinh ngạc, không thể tin được cô ở bên Vương Hựu Dịch hai năm trời mà đến nay vẫn là thân xử nữ. Anh có cảm giác như mình bị khinh bỉ, nhưng có vẻ nhờ sự thật này mà anh hưng phấn hẳn lên.

Thẳng đến hôm sau, anh mới thấy không ổn. Cô ở bên Vương Hựu Dịch hai năm vẫn có thể duy trì thân phận xử nữ, hơn nữa vẫn có thể khiến Vương Hựu Dịch mê mẩn, nghĩa là cô vượt trội hơn người khác. Dường như cô phối hợp quá khéo, khiến anh hơi nghi ngờ, thế nên anh thẳng thừng rời khỏi đó. Nếu cô có ý đồ gì khác hiển nhiên sẽ chủ động liên lạc với anh. Không cần biết cô muốn gì, chỉ với đêm qua anh thấy mình có thể trả thù lao tương ứng.

Vấn đề là cô chưa hề liên lạc với anh.

Ngay lúc anh sắp quên đi chuyện này, cô lại xuất hiện.

Thử nhiều cách rồi vẫn chưa có kết quả như mong muốn. Nếu đã mang thai thì nên đến đàm phán gì đó với anh chứ. Anh từng gặp qua không ít người phiền toái như thế rồi, có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề không phải vấn đề lớn. Nhưng có vẻ cô không cần gì cả.

Cô luôn luôn bình tĩnh, như thể chuyện cô đang nhìn là một câu chuyện cũ của ai đó, mà cô là người ngoài cuộc.

Một khắc này anh hiểu ra tại sao Vương Hựu Dịch lại rơi vào tay một cô gái này. Cô rất hồ hững lạnh nhạt, dù cho bạn đứng trước mặt cô ấy vẫn thấy cách cô ấy thật xa. Bởi do khoảng cách này, bạn từng bước từng bước muốn lại gần để nhìn rõ cô ấy. Để bước vào thế giới của cô ấy, phải gạt bỏ hết mớ khoảng cách đó. Giống như một cái bẫy, một khi động tâm bạn sẽ thua cả ván bài.

Tranh chấp cùng cô trong bệnh viện, nhìn tờ kết quả rơi ra vẫn không thấy ý nghĩa gì. Anh không phản ứng quá dữ dội, không phải bởi tính anh bình tĩnh, mà bởi do anh vẫn chưa tiêu hóa được việc bản thân có con, hơn nữa mẹ của con anh là người trong nhóm. Đó giờ bạn bè kiêng kỵ nhất là cùng đàn bà, mà thân phận cô lại còn đặc biệt như vậy. Nhưng đây cũng chẳng phải vấn đề.

Anh mang cô đến căn hộ của mình, cô cực kỳ phối hợp, chẳng hỏi tại sao, chỉ đi theo anh.

Khi anh chuẩn bị đi, cô còn nói như đảm bảo: “Em sẽ không bỏ đi”.

Kì lạ là anh hiểu ý cô, ý cô là khi anh vẫn chưa an bài ổn thỏa hoặc có việc xảy ra, cô sẽ không tự ý quyết định, sẽ tôn trọng quyết định của anh. Mà anh có vẻ rất tin tưởng cô. Đây là sự ăn ý khó thể nói rõ, làm anh ngạc nhiên không ít.

Trên xe anh có tí cảm thán, có nhiều thứ vốn dĩ không giải thích được, phải chăng đây được gọi là duyên phận? Chân anh chỉ bị trật tí thôi, nhưng Hạ Lập Khoa nhất quyết ép anh đến bệnh viện kiểm tra, phải xác định không có vấn đề gì mới được. Nếu không phải Hạ Lập Khoa cứ cảm râm, anh sẽ chẳng thấy phiền chán mà vào bệnh viện, thế đã không gặp Tây Thuần rồi!

Anh thở dài.

Hôm đó anh nhốt mình trong phòng, anh hút thuốc, thường khi buồn chán khó chịu anh sẽ hút một phát, nhưng không có nghiện. Nhưng cả ngày đó anh liên tục hút, hút cả đêm, đến cả miệng khô khốc, gạt tàn cũng đầy tràn từ lâu. Khi anh hoàn hồn lại, cả phòng toàn mùi khói thuốc, giống như hỏa hoạn, anh mới vội mở cửa sổ cho thông gió.

Anh chưa bao giờ tưởng tượng được mình lại có con sớm thế, càng không ngờ con mình lại đến bằng cách bất ngờ này. Có một điều không thể phủ nhận đó là anh không hề thấy bất mãn, mặc dù chẳng có nhiều mong chờ.

Chuyện đầu tiên anh làm chẳng phải là điều tra Tây Thuần, mà anh gửi tin nhắn chia tay đến Đỗ Trạch Vân. Không có gặp mặt, nghiêm khắc mà nói thì với việc này anh đã phản bội tình yêu giữa anh và Đỗ Trạch Vân, đây là lúc nên chấm dứt mối quan hệ của họ. Anh biết Đỗ Trạch Vân là cô gái tốt, nhưng anh không thể tiếp tục cho cô tương lai. Tuy trước nay anh không có dự định phá hỏng con đường của anh và Đỗ Trạch Vân, nhưng anh luôn chừa ỳnh đường lui. Anh nên cho cô một lời giải thích thỏa đáng, nhưng chưa phải bây giờ, tình cảm tám năm cần thời gian để chấp nhận, cho cô một thời gian để suy nghĩ rồi hãy bắt đầu nói chuyện cho phải.

Vẫn còn nhiều rắc rối cần anh giải quyết.

Con? Khái niệm này vẫn còn quá xa lạ.

Anh từng cho rằng mình vẫn cách chữ ‘Cha’ xa lắm, nhưng nay lại gần trong gang tấc. Quan hệ đó thần kỳ biết mấy, trên đời này có một đứa trẻ đang dần lớn lên, nó với mình huyết mạch tương thông, khắc dấu ấn của mình lên thế giới này, bất kể nó ở nơi đâu, trong cơ thể vẫn chảy dòng máu của mình.

Anh không thể trốn tránh, đây là việc của anh. Anh không hề hối tiếc, dù chuyện đó đã xảy ra hay chưa. Anh không thích giả định cuộc sống, khi sự việc xảy đến, thì phải đối mặt. Thời gian du học nhất định đã bị ảnh hưởng văn hóa bên đó, anh biết rõ sinh một đứa trẻ khó khăn đến nhường nào. Nhưng nếu bỏ đứa nhỏ sẽ gây tổn hại rất lớn cho người mẹ. Không phải chưa từng có ý nghĩ muốn bỏ đứa bé đi, nhưng chỉ lóe lên mà thôi.

14. Chương 14

Converter: Máy

Editor: Ý Như

Anh từng đọc qua một bài báo, cái được gọi là không gây đau đớn, chính là dùng một loại kim hút nào đó, hút phôi thai đang sống thành nhiều mảnh nhỏ từ cơ thể mẹ. Không phải không chịu được loại tàn nhẫn đó, nhưng vừa nghĩ đến bào thai đó là con mình, anh không thể chịu nổi, không thể chấp nhận con anh biến thành máu loãng mà chảy mất.

Huyết mạch tương thông, có lẽ thật sự là vậy.

Nán lại nhà ba ngày, anh mới đến Vân Nguyệt. Trước kia mua căn hộ này, nguyên nhân chủ yếu là do môi trường ở đây tương đối tốt. Anh không biết cô thích ăn gì nên tùy ý mua này nọ.

Tây Thuần cũng chẳng ngạc nhiên gì, chỉ nhìn anh.

Trong lúc chờ xem anh lo liệu thế nào, Tây Thuần cũng chẳng bình tĩnh được như mình vẫn nghĩ. Hơn phân nửa là bỏ đứa bé, cô tôn trọng anh là cha đứa trẻ, cô nghĩ trong chuyện này anh có quyền lên tiếng, nhưng không có nghĩa cô sẽ làm theo ý anh.

Cô nghĩ có lẽ anh muốn đứa trẻ này, quan trọng hơn là muốn cô sinh đứa bé xong thì giao cho anh. Dầu sao cũng sẽ có rất nhiều vấn đề xung quanh bọn họ.

Nếu thật sự cô phải mang thai mười tháng sinh con, có gì phải cho người khác hưởng lợi chứ?

Cô ngồi trên sofa, dường như có thể chấp nhận hết thảy quyết định của anh.

Trình Nghi Bắc đem cất đồ mới mua, anh ở nhà ba ngày mới đến đây, muốn cho bản thân thời gian cân nhắc xem nên làm thế nào. Mặt khác chân anh cần được nghỉ ngơi, vốn chẳng nghiêm trọng lắm, nhưng Hạ Lập Khoa cứ nhất quyết nói chân anh cần phải tĩnh dưỡng. Anh cũng tùy mẹ, thẳng đến khi chân không còn vấn đề gì nữa mới được phê chuẩn rời khỏi nhà.

Anh nhìn cô: “Tây Thuần, anh nghĩ...”

Cô vẫn nhìn anh, chờ anh quyết định. Cô từng nghĩ qua vô số khả năng, nhưng chưa bao giờ nghĩ anh sẽ nói: “Anh nghĩ chúng ta kết hôn đi”.

Hết sức kinh ngạc, cô cho rằng mình nghe lầm. Ý nghĩ đầu tiên là sao có thể chứ, chuyện này quá vớ vẩn. Cô ở bên Vương Hựu Định hai năm, anh ta còn chưa cho cô bất kỳ lời hứa gì về hôn nhân, nay vì một đứa trẻ, anh sẵn sàng lấy cô ư?

Cô cười bối rối: “Vì một đứa trẻ mà anh định cưới một người xa lạ mà bản thân còn chưa hiểu rõ sao?”

“Em là mẹ của con anh, anh thấy thế này đâu thể gọi là xa lạ”. Nét mặt anh hết sức nghiêm túc, làm những ý tưởng trên ghẹo của cô đều bị bóp chết hết.

“Nhưng anh không nghĩ vì một đứa trẻ mà kết hôn là quá kỳ quặc sao? Thậm chí chúng ta còn chưa hiểu hết về nhau, sao có thể bước vào con đường hôn nhân. Nay gọi là vô trách nhiệm với bản thân”.

“Anh còn cho rằng thế này mới được coi là trách nhiệm chứ. Chẳng lẽ hai người phải kết giao nhiều năm, hiểu rõ lẫn nhau mới có thể kết hôn? Nhưng ly hôn sau nhiều năm kết hôn cũng không biết bao nhiêu mà đếm, đây không được xem là lý do. Không nhất thiết kết hôn cần phải có tình yêu hay duyên nợ. Đến thời điểm thì kết hôn thôi, có gì chúng ta phải phức tạp hóa vấn đề?”

Tây Thuần không biết phản bác thế nào: “Trình Nghi Bắc, anh nghiêm túc à?”

“Em nghĩ anh đang đùa sao?”

Tây Thuần cười rộ lên, không thềm để ý giọng điệu của mình: “Mặc kệ anh không có kinh nghiệm nhưng trình tự cầu hôn không thể thiếu chứ hả? Hoa hồng nhẫn gì đó cái gì cũng không được thiếu, em thích kim cương, phải đặc biệt lớn”. Cô nhìn anh: “Nhưng nếu anh lấy tất cả tài sản tiết kiệm ngân hàng làm tín vật cầu hôn tặng em, có lẽ em sẽ cân nhắc lại”.

Cô chờ anh trở mặt, chờ anh chỉ trích cô tầm thường. Nhưng chỉ chờ được câu: “Thật ra tiền tiết kiệm ngân hàng của anh cũng chẳng có bao nhiêu...”

Tây Thuần mỉm cười, cuộc nói chuyện cũng kết thúc.

Cô nhìn anh rời đi, biết rõ giữa bọn họ không thể có kết quả. Trong lòng anh, có lẽ cô đã có cái nhãn hám tiền. Cũng chẳng buồn lắm, ít nhất anh cũng không mắng chửi cô, vậy đã may mắn lắm rồi.

Cô vuốt ve bụng mình: “Thành thật xin lỗi con, mẹ chỉ có thể cho con sinh mệnh này”. Không thể cho con một gia đình đầy đủ, thật xin lỗi.

Cô chưa bao giờ muốn dùng đứa trẻ này để đạt được mục đích, càng không muốn quấy rầy đến ai. Nếu anh không biết, có lẽ tốt hơn. Nhưng anh cứ một mực muốn biết, cô không biết rồi sẽ thế nào, tóm lại không phải kết quả tốt.

Ba ngày sau Trình Nghi Bắc lại xuất hiện, Tây Thuần nhìn anh đặt cái túi xuống, chẳng thèm quan tâm tới. Cô nghĩ anh đến để ngã bài với cô.

Trình Nghi Bắc nháy mắt: “Không tò mò nó là gì sao?”

Tây Thuần chẳng hứng thú mấy, xoay người ngồi xuống sofa, Trình Nghi Bắc đuổi kịp, lấy chân khều cô: “Mở ra xem đi”.

Tây Thuần nghi ngờ nhìn anh, chẳng biết anh đang tính toán gì. Cô nghi ngờ mở túi ra, cả người lập tức cứng ngắc, tầm mắt ngây ra nhìn thứ trong túi. Vẻ mặt của cô tràn đầy kinh ngạc, cho nên mỗi lần Trình Nghi Bắc nhắc tới nét mặt lúc ấy của cô đều hết sức vui vẻ.

Thật ra thứ đó rất đổi bình thường, ai mà chẳng dùng, ai mà chẳng có.

Đó là thứ phổ biến nhất trên thế giới này.

Tây Thuần chưa bao giờ nghĩ tới, đời mình có thể thấy nhiều tiền mặt đến vậy, không nhiều không ít, vừa đủ một trăm vạn. Hơi buồn cười, một đêm nọ, có hai người buồn chán ngồi trên giường đếm những hóa đơn hàng trăm triệu. Tiền chạt cả giường, như những tờ giấy bình thường thôi... Được một hồi cô mệt lả, bắt đầu dĩ nói: “ Khi học cấp hai, phòng em có một nữ sinh, cô ấy rất tiết kiệm, để dành được một ngàn luôn ấy. Sở thích của cô ấy là đếm tiền mỗi ngày trước khi đi ngủ. Còn em là người mà một phân tiền cũng không thể để dành được. Lúc ấy em nghĩ, nếu mỗi ngày có thể đếm tiền trước khi ngủ, chắc chắn sẽ đặc biệt ngủ ngon...”

“Bây giờ không phải sao?” Trình Nghi Bắc cười trêu ghẹo.

Tây Thuần đập mặt vào tiền: “Em mệt chết rồi. Đếm tới đâu rồi nhỉ? Em quên mất rồi”.

“Hay đếm lại lần nữa?”

Cô liếc anh một cái: “Hoa cả mắt rồi này”.

“Không phải em thích lắm sao?”

Cô ngạc nhiên, vốn dĩ cô mong anh thấy cô phiền chán đáng ghét, nào biết anh sẽ làm thế này, cô đẩy đẩy anh: “Anh cầm nhiều tiền thế này, không sợ bắt cóc giết người à?”

Trình Nghi Bắc cười đến càn rỡ: “Đây là toàn bộ tài sản của anh, nếu thật sự gặp kẻ bắt cóc chắc chắn anh sẽ lấy mạng ra giành lại”. Anh nắm tay cô: “Em xem anh không sợ bắt cóc giết người hay nguy hiểm gì mà mang đến cho em, xem mạng mình như vật ngoài thân, không phải em nên biểu hiện gì đi chứ?”

Tây Thuần lấy chân trùm kín, lừa gạt bản thân: “Tôi không nghe gì cả... Tôi không nghe gì cả”.

Trình Nghi Bắc kéo chân ra: “Tây Thuần, em nói em sẽ không do dự”.

Trình Nghi Bắc nhét vào tay cô cuốn sổ màu đỏ, cô cả kinh: “Sao em chưa đồng ý mà anh đã...”

“Ai nói em chưa đồng ý, em quên mình từng nói gì à? Chỉ cần anh lấy hết tài sản tiết kiệm ngân hàng làm tín vật tặng em, em sẽ không do dự gả cho anh. Anh cực kỳ tin tưởng lời em nói, làm đúng y chang, giờ chúng ta nên đến cục dân chính làm giấy chứng nhận kết hôn...”

“ ... ”

Nói không cảm động là giả. Chưa bao giờ dám mơ làm cô gái lọ lem, nhưng anh lại làm điều này. Người như anh lại bằng lòng lấy cô, hơn nữa còn dùng hành động chứng minh hết thấy. Có lẽ lúc đó, cô không có lý do gì để từ chối.

Khi mắt cô bắt đầu mông lung chìm vào giấc ngủ, có nghe anh nói: “Anh xin lỗi, trong thời gian ngắn anh không thể cho em một hôn lễ, thậm chí không thể danh chính ngôn thuận cho em một danh phận...”

Cô biết, biết rõ anh cho rằng phần lớn các cô gái đều muốn một hôn lễ lãng mạn, nhưng tiếc thay cô lại thuộc số ít kia.

Sau này có lần cô hỏi lại anh: “Đó là tất cả tiền tiết kiệm ngân hàng của anh sao?”

Anh trả lời rất thành thật: “Là tất cả tiền mừng tuổi từ nhỏ của anh”. Anh thêm vào: “Và phần còn lại”.

Anh không nói, tiền kia còn có bất động sản, là số tiền bà ngoại trước khi mất để lại cho anh. Anh luyến tiếc không muốn dùng, cũng giống như phần kỷ ức trên quýt đó.

Tây Thuần tự nhận mình không phải cô gái tốt, cô cũng từng nghi ngờ Trình Nghi Bắc. Cô còn mang giấy chứng nhận kết hôn đến cục dân chính kiểm tra xem có hiệu lực hay không nữa, cho đến khi nhận được câu trả lời thuyết phục, cô mới thực sự vui vẻ tin tưởng. Hộ khẩu cô vẫn để ở trường, từ sau khi học xong đại học đến giờ vẫn chưa động tới. Cô tin Trình Nghi Bắc dựa vào những mối quan hệ của mình có thể biết được tin này.

Số tiền đó cô vẫn chưa dùng đến, cô gửi hết tiền vào thẻ, mật mã là thời gian đóng dấu trong giấy chứng nhận kết hôn.

Vậy nên cô mới nói với Vương Hựu Dịch, Trình Nghi Bắc mãi mãi sẽ không đối xử với cô như thế. Bởi họ mãi mãi cũng không chia tay, dù cho họ không còn cần nhau chẳng nữa, thì đó gọi là ly hôn.

Trình Nghi Bắc không cho cô bất kỳ hứa hẹn nào, anh chỉ cho cô hôn nhân, chỉ e... cuộc hôn nhân này, chỉ có họ hiểu rõ. Họ không có nền tảng, nhưng vẫn cứ vậy mà duy trì.

15. Chương 15

Tây Thuần trở về Văn Nguyệt, Trình Nghi Bắc từ lâu đã thoải mái chiếm chệ ngôi trên sofa. Nghĩ đến mình mồ hôi đầy người, anh thì ‘thoải mái nhàn nhã’ khiến cô điên người. Phát giận đá giày qua một bên, giày vừa rớt xuống sàn thì giọng nói Trình Nghi Bắc cũng truyền đến: “Cất giày gọn gàng vào”.

Tây Thuần sửng sốt, không biết tại sao lại khom người đi nhặt giày, xong lại đặt chúng ngay ngắn thẳng hàng. Vừa mới dọn giày xong, cô mới phản ứng lại: có sao lại nghe lời anh ta chứ. Dĩ nhiên cô cũng không té nhật đến mức vứt giày loạn xạ lần nữa. Chần nản lấy quần áo đi tắm, ánh mắt Trình Nghi Bắc vẫn dõi theo cô chốc lát, sau đó tiếp tục chăm chú xem TV.

Cho đến khi cô tắm xong, anh mới động khước môi: “Ăn cơm chưa?”

“Thế anh nghĩ em ăn chưa?” Cô chẳng giận dữ gì hết, nhưng không hiểu sao lời nói lại phản bội chính mình.

Trình Nghi Bắc cười rộ lên: “Gặp lại cổ nhân phải thích thú vui vẻ chứ, thái độ của em là sao đấy?”

Tây Thuần đến dựa đầu còn đang nhiều nước vào người anh: “Anh không thấy em đang rất vui vẻ à?”

Trình Nghi Bắc lấy tay ngăn lại: “Tự mình sấy đi”.

Tây Thuần bĩu môi: “Cái gọi là hình tượng người chồng tốt của anh chỉ được ba ngày thôi hử?”

Trình Nghi Bắc cân nhắc một tí mới đứng dậy lấy máy sấy, cô cũng ngồi yên chờ anh đến sấy tóc cho cô.

Trình Nghi Bắc để máy sấy xuống, bó tay với cô: “Sao anh không biết em có thể thông minh đến thế nhỉ?”

Cô giơ chân ra đá đá anh: “Em đói rồi, mau đi nấu cơm đi”.

Anh nhú mào: “Không phải ăn rồi sao?”

Tây Thuần nằm trên sofa, biểu cảm rất phong phú: “Thật ra em cũng đâu đói lắm đâu, nhưng hình như con trai anh hơi đói thì phải. Chẳng có gì đâu, anh tiếp tục xem TV của anh đi, bây giờ em chưa đói lắm...”

Cô vừa dứt lời, anh liền đưa remote cho cô: “Em cứ từ từ mà xem”.

Cô nhìn anh bước vào bếp, khéo môi vểnh lên một nụ cười.

Ăn cơm xong cô dùng một chút ý thức còn sót lại đi rửa chén. Cô gục xuống giường chuẩn bị ngủ, anh không đồng ý lắc đầu: “Làm sao mới đó em đã buồn ngủ rồi?”

“Đây là hiện tượng bình thường mà!”

Trình Nghi Bắc kéo cô dậy: “Vừa mới ăn cơm xong, chờ chút rồi hãy ngủ”.

Tây Thuần đẩy tay anh ra, kéo chăn trùm kín người, Trình Nghi Bắc bật cười, bò lên giường, tay từng chút từng chút giật lấy chăn trên người cô, giơ tay vỗ nhẹ lên mặt cô: “Đừng có giả bộ ngủ”.

“Anh không thấy phiền hả?” Cô phản đối nghiêm trọng.

“Không thấy”. Anh cười toe toét, vẫn không ngừng phiền cô tiến vào mộng đẹp.

“Đừng có mà đụng vào em”. Cô cau mày hất tay anh ra.

Dường như anh vừa nghe điều gì đó buồn cười: “Nhóc con, với đứa bé trong bụng em, người khác có cho rằng em nghĩ một đằng nói một nẻo không đây?”

Tây Thuần điên người, lập tức ngồi dậy. Nhìn thấy Trình Nghi Bắc đến cả cười cũng chẳng thể giấu được, thậm chí mình cứ sao lại trúng kế của anh chứ. Giận dữ ban nãy trào lên, cô đá đá anh: “Anh muốn gì hả, đây là tiền đồ của anh à. Cảm thấy thành tựu khi quấy rầy giấc ngủ của em sao?”

“Em nói đúng rồi”.

Tây Thuần ghen lời, bực bội ‘hừ’ một tiếng mới chịu nằm xuống, Trình Nghi Bắc bò tới ôm lấy cô.

“Xê ra”. Cô nhích sang bên kia một khoảng.

Anh vẫn chai mặt nhích theo.

Tây Thuần không hài lòng, lại nhích một khoảng nữa.

Trình Nghi Bắc phì cười: “Em mà nhích nữa thì ngủ trên sàn nhà là cái chắc”.

“Anh đang chờ xem em té thế nào phải không?”

“Oan uổng quá! Chỉ là anh đoán trước được tương lai của em thôi à!”

Tây Thuần sung sướng nhàn rỗi ở nhà, bị Trầm Thính điện thoại oanh tạc một phen mới chịu từ bỏ máy lạnh ở nhà mà bước ra đường. May mắn thay, hôm nay thời tiết hơi oi bức, nhưng đã có mưa như dự báo, so với cái nóng gay gắt mọi ngày thì trời hôm nay dễ chịu hơn nhiều.

Starbucks vẫn luôn đông khách, Tây Thuần ngồi đối diện Trầm Thính: “Làm gì mà ảo não thế? Ai bắt nạt cậu à?”

Trầm Thính nhìn Tây Thuần: “Bỗng nhiên tớ thấy mất cậu thật tình huống”.

Này không giống với cách nói của cậu ấy, Tây Thuần quyết định tìm hiểu nguyên nhân: “Buồn vì béo lên huh?”

Trầm Thính chán nản, không ngừng khuấy tách cafe: “Theo nguồn tin đáng tin cậy, Trình Nghi Bắc và Đỗ Trạch Vân chia tay rồi”.

“À”.

“À cái gì”.

“Là biết rồi”.

“Sao cậu có thể bình tĩnh vậy hả?”

“Tớ phải kích động nhiều hơn nữa à?”

Trầm Thính không vui: “Cậu nói vì sao bọn họ lại chia tay chứ? Tím tím bị đả thương rồi này, vậy ra không có tình yêu tồn tại trên thế giới này”.

“Thà chia tay bây giờ vẫn đỡ hơn ly hôn sau này”.

“Cậu thật nhẫn tâm, dù gì Đỗ Trạch Vân cũng là bạn tốt của cậu, sao cậu không quan tâm tí nào vậy”.

Tây Thuần làm bộ ủ dột nói: “Không biết nếu tớ nói cậu nghe sự thật này, cậu có bị kích động hơn không?”

“Ai gia cho phép người nói”. Trầm Thính bắt chước cử chỉ cho phép như trong phim cổ trang.

“Kỳ thật tớ biết nguyên nhân họ chia tay. Nói cho cậu biết một tin có một không hai này, Trình Nghi Bắc vì tớ mới chia tay với Đỗ Trạch Vân, hiện tại bọn tớ đang ở bên nhau”. Tây Thuần nhìn Trầm Thính, rất nghiêm túc nói.

Trầm Thính đứng hình được hai giây đã cười phá lên: “Tớ biết cậu muốn làm tớ vui lên. Nhưng Trình Nghi Bắc ở cùng cậu? Đợi mặt trăng đâm vào trái đất rồi hãy nói tiếp”.

Tây Thuần thở dài: “Tình cảm tốt lên rồi đúng không?”

Trầm Thính uống cafe: “Cho tớ dẹt một giấc mộng thật lớn nhé, Trình Nghi Bắc vì tớ mà chia tay với Đỗ Trạch Vân. Lần này thì tớ hiểu rồi, tớ quyết không thương cảm nữa đâu”.

Tây Thuần ớn lạnh hai giây: “Dừng lại, người ta chia tay mắc mớ gì tới cậu. Về sau đừng nhắc tới ba chữ ‘Trình Nghi Bắc’ trước mặt tớ nữa, nếu không tớ không để cậu yên đâu”.

“Được thôi, tớ không nhắc tới Trình Nghi Bắc nữa, tuyệt đối không nhắc tới Trình Nghi Bắc nữa”.

Tây Thuần: “...”

Trầm Thính phá lệ mời Tây Thuần ăn cơm, đời nào Tây Thuần bỏ qua cơ hội hiếm có này, gọi rất nhiều món, còn không ngừng kêu thêm món ăn. Trầm Thính chỉ nhìn và nhìn, cũng chẳng thèm ngăn cản hành động của cô lại.

“Tây Thuần, trước đây cậu không thích ăn món này mà?”

“Bây giờ tớ thích”.

“Vậy cậu cứ tha hồ mà ăn đi”.

Tây Thuần lấy làm lạ, con nhãi này hôm nay sao thế, đó giờ luôn coi tiền quan trọng hơn mạng sống, câu cửa miệng là: muốn tiền hay muốn mạng, tôi muốn tiền tôi muốn tiền, không có tiền tôi cũng chẳng muốn sống.

Khẩu vị Tây Thuần rất tốt, ăn không ít.

Ánh mắt Trầm Thính đặt trên bụng Tây Thuần, Tây Thuần chột dạ kéo váy xuống.

“Cậu béo lên à?” Trầm Thính thấy kỳ lạ, hồi trung học ghen tị nhất là dáng người ăn gì cũng chẳng thấy béo lên tẹo nào của Tây Thuần.

“Gần đây khẩu vị rất tốt nên thế đó”. Tây Thuần rất bình tĩnh.

Trầm Thính gật gù: “Khó trách phúng phính thế”.

Phúng phính? So ra vẫn tốt hơn đây đà nhĩ. Trầm Thính nói tiếp: “Cùng lắm bụng cậu có thêm ít mỡ lồi ra thôi, mỗi tối gấp bụng sẽ nhanh xẹp thôi”.

Tây Thuần bật cười, cô mà làm vậy không biết khuôn mặt Trình Nghi Bắc trông sẽ thế nào nữa.

Ý Như: Chắc mặt anh Bắc chuyển liên tục từ xanh, trắng, đen rồi đỏ. :V :V :V

Ăn cơm xong, Trầm Thính đi tính tiền, sau đó nhét tiền thừa vào tay Tây Thuần. Tây Thuần khó hiểu: “Hai mươi đồng nghĩa là gì?”

Trầm Thính cẩn thận giải thích: “Lần trước có mượn cậu ít tiền đúng không? Lần này tốn tiền ăn cơm, không những vậy còn thừa được hai mươi đồng. Tổ mời cậu, cậu trả tiền. Để người nghèo như tớ có cơ hội chiêm nghiệm, lâu lắm rồi chưa vào quán cao cấp thế này”.

Cơn giận của Tây Thuần không nhẹ: “Trầm Thính, tớ đoạn tuyệt với cậu từ đây”.

“Đừng mà”.

“Tránh ra”.

Trầm Thính không buông tha. Tây Thuần bực tức: “So ra Trình Nghi Bắc còn đáng yêu hơn cậu nhiều”.

Trầm Thính kinh ngạc, liên quan gì tới Trình Nghi Bắc? Không sao, dù gì điều này cũng làm Tây Thuần nguôi giận, vì vậy kẻ tiểu nhân coi tiền hơn mạng dùng lý trà sữa hồng đổi lại sự tha thứ của Tây Thuần tiểu thư. Giận dữ của Tây Thuần liền biến mất không còn dấu vết.

16. Chương 16

Converter: Mây

Editor: Ý Như

Tây Thuần nôn nóng về nhà, hơn nữa trời còn khá oi bức, cô cảm giác cơ thể mình không thể giấu được sự bất rút khó chịu. Đã vậy còn thấy Trình Nghi Bắc ngồi xa xăm, người đàn ông này dường như mãi mãi chỉ có một bộ dáng: chẳng quan tâm đến điều gì, trông như chẳng có gì làm anh phát cáu lên hết, nhiều nhất là đấu khẩu với bạn, mĩa mai bạn chút ít. Cô có đôi chút hoảng sợ, anh chưa bao giờ chính thức nổi giận trước mặt cô, đồng thời cô cũng chẳng biết đâu mới là giới hạn của anh. Cảm giác khó lường này hết như bước lên cành hoa, nhìn chẳng có gì nguy hiểm, đến khi bạn lơ là sẽ rụng xuống.

Trình Nghi Bắc liếc nhìn giày của cô, sau đó âm thầm dời tầm mắt qua chỗ khác.

“Hôm nay trời sẽ mưa phải không?” Cô nhìn anh.

Trình Nghi Bắc bấm remote sang kênh khác, mà kênh đó lại đang phát sóng dự báo thời tiết. Tim cô đập thình thịch, này có tính là dùng hành động đáp lại câu hỏi của cô không nhỉ?

Tây Thuần nóng đến không chịu được, ngay cả máy lạnh phát hết công suất cũng chẳng làm cô thấy khá hơn tí nào. Lấy đồ đi tắm, cố ý chọn bộ đồ size nhỏ nhất, khi mặc vào còn đứng trước gương ngắm ngía một phen. Bụng thật sự có nhô ra chút ít, nhìn sinh mệnh kia đang lớn dần, cô thấy an tâm rất nhiều.

“Hôm nay đi đâu đó?” Anh quan sát cô: “Chơi vui không?”

Tây Thuần ngồi bên cạnh anh: “Lần sau rủ anh đi cùng nhe”.

Trình Nghi Bắc cười: “Còn tưởng em sẽ quên anh chứ”.

“Đâu nào có? Em vẫn luôn nhớ đến anh”. Nịnh nọt nhìn anh: “Lần này anh về để chuẩn bị tiếp nhận Bắc Ích đúng không?”.

“Phải chăng muốn anh nộp tiền lương?” Anh nhú mi: “Bây giờ anh vẫn chưa có việc làm này”.

Tây Thuần khích lệ vỗ vai anh: “Không sao đâu, anh cứ thỏa thích tận hưởng cảm giác ăn không ngồi rồi đi, em nuôi anh”.

Trình Nghi Bắc bị ghen: “Nuôi anh? Chẳng phải việc dễ đâu đấy!”

“Không thành vấn đề, em sẽ ráng kiếm tiền, tiết kiệm từng chút chắc sẽ nuôi được thôi. Anh lại không có thói quen xấu, chắc chắn nuôi được”.

Trình Nghi Bắc vỗ tay, hóa ra là đổi cách mắng anh, nét mặt bình tĩnh: “Hiểu anh vậy à? Không có thói quen xấu?”

Anh như cười như không khiến Tây Thuần không hiểu được: “Đừng hút thuốc nữa”.

Tay anh nâng cằm cô, nướng mắt lên: “Dựa vào gì?”

Tây Thuần chớp chớp mắt: “Anh phải giảm bớt gánh nặng cho em chứ!”

Trình Nghi Bắc cảm thấy mình càng ngày càng rảnh, nếu không sao có thể ngồi bàn về cái dạng đề tài nghèo dinh dưỡng này nhỉ, tay anh chạm vào bụng cô: “Hình như lớn hơn chút ít”.

“Nói thừa, mỗi ngày đều hấp thu dinh dưỡng của em, không lớn hơn thì biết xin lỗi em thế nào đây!”

Tay anh sờ thêm chút nữa: “Ba tháng rồi phải không?”

Tây Thuần nghiêng răng nghiêng lợi hất tay anh ra: “Háo sắc”.

Trình Nghi Bắc vừa định phản bác, chợt nhớ ra gì đó, kéo cô vào ngực anh, mạnh mẽ hôn lên môi cô. Tay Tây Thuần đâm vào ngực anh: “Anh không sợ con trai anh bắt chước anh sao, sẽ háo sắc hư hỏng như anh à”.

Anh cười đùa ôm cô về phòng: “Em cũng mắng anh miết mà, thêm nữa cũng chẳng sao”.

Tây Thuần nghe vậy, không thèm đánh anh nữa, lấy hết sức lực cắn vào vai anh. Chẳng biết sức cô quá yếu hay do anh chịu đựng quá hay, chẳng thấy anh phản ứng miếng nào...

“Em phải thấy may mắn chứ, nếu chút cảm giác anh cũng không có với em, mới đáng lo ngại đúng không?”

“Đàn ông đều đức hạnh như nhau”.

“Vậy mới gọi là đàn ông”. Sau đó anh cho cô biết thế nào là đàn ông.

Cảm xúc qua đi, tay anh vẫn dịu dàng đặt trên bụng cô. Nghe bên ngoài có tiếng tạt vào, chắc là mưa lớn lắm. Anh đứng dậy tắt máy lạnh, hé mở cửa sổ ra xem mưa thế nào. Lâu lắm thành phố chưa có mưa, một khi mưa nhiệt độ sẽ nhanh chóng giảm xuống. Anh đứng cạnh cửa sổ, sấm chớp xẹt qua như bóng ma chói mắt, anh hí hóp mắt lại sau đó đi về giường. Cô không hề tỉnh giấc, xem ra đã tiêu hao khá nhiều thể lực, chắc rất mệt đây mà. Anh nhớ chất lượng giấc ngủ không được tốt lắm, thường nếu có tiếng động rất hay giật mình tỉnh giấc, thế mà hôm nay lại ngủ ngon thế này.

Có lẽ phát hiện hơi ấm, cô nhích vào người anh.

Anh lấy chăn đắp cho cả hai, thế này mới ôm cô ngủ tiếp.

Cô nói không sai, lần này là về tiếp nhận Bắc Ích, tuy nhiên có tí phiền toái. Như Trình Chí Diên nói: nếu có quan hệ thông gia với Đỗ gia, thì có thể áp chế những thế lực phản đối trong công ty xuống. Vua nào thần nấy, đạo lý này ai cũng biết, nên mỗi khi thời đại mới bắt đầu phe đối lập cũng theo đó xuất hiện. Anh cười, còn chưa tới mức phải lo âu. Ngược lại người trong ngực anh mới khiến anh không thể nắm bắt, song chỉ cần không xâm phạm đến giới hạn của anh, anh sẽ coi như chưa có gì xảy ra.

Anh sờ bụng cô, đã hơn ba tháng, đã đến lúc mang cô giới thiệu trước mọi người.

Thừa dịp Tây Thuần còn ngủ say, anh quay về nhà một chuyến, nhưng vận may của anh không đến, bị Hạ Lập Khoa tóm được. Cũng chẳng hề tỏ ra lúng túng: “Mẹ, hôm nay không đi chơi mạt chược à!”

Hạ Lập Khoa nhìn anh cả buổi: “Thì ra cậu tưởng mẹ cậu đi chơi mạt chược nên mới về nhà!”

“Làm sao con có thể có ý nghĩ tồi tệ vậy chứ? Chẳng qua tò mò mà thôi”.

Hạ Lập Khoa như cười như không: “Phải không đây? Mau thành thật khai báo, tại sao lại nhất quyết chuyển ra ngoài ở? Còn không chịu nói ẹ biết ở chỗ nào nữa”. Rõ là đáng nghi.

Trình Nghi Bắc vẫn bình tĩnh: “Không phải cha mẹ hay nói con đã trưởng thành rồi sao? Cần có không gian riêng. Nếu nói mẹ biết con ở đâu có khác nào con đang ở nhà đâu? Chắc chắn mẹ sẽ sai người tới dọn dẹp nhà, giặt đồ nấu cơm...”.

Lời này miễn cưỡng chấp nhận, Hạ Lập Khoa biết rõ con mình ghét nhất là người khác tùy tiện động vào đồ của anh. Nếu thế tạm thời cho qua, bà còn cho rằng... nhưng nghĩ lại con mình cũng không giống bọn công tử ăn chơi kia, tuy có chơi chung với nhau, nhưng về mặt tình cảm thì không hề tùy tiện như bọn họ.

“Hừm, chán ghét người mẹ này chứ gì. Người ta nói con trai cưới vợ quên mẹ, con còn chưa cưới đã quên mẹ luôn rồi”.

Trình Nghi Bắc ho khan: “Còn sớm, chắc vẫn còn trống chỗ đánh bài đấy”.

“Không muốn gặp mẹ nữa chứ gì”.

“Oan quá, con chỉ đang quan tâm cuộc sống thường ngày của mẹ thôi, không được ảnh hưởng đến đại sự của mẹ”.

Hạ Lập Khoa còn muốn nói thêm, nào ngờ bà Lý gọi điện hối thúc, đành thôi: “Phải thường xuyên về nhà, thấy không thoải mái thì dọn ngay về nhà, muốn ăn gì phải nói với mẹ...”

“Con trai mẹ đâu còn là trẻ vị thành niên”.

Trình Nghi Bắc canh giờ rất tốt, lát sau Trình Chí Diên đã trở về, ông nhìn con trai mình, đặt cặp tài liệu xuống rồi chậm rãi ngồi xuống. Trình Nghi Bắc cũng ngồi theo, nhìn cha mình.

“Còn tưởng con không định xuất hiện nữa chứ”. Trình Chí Diên bình tĩnh nhìn khuôn mặt luôn vâng lời của con trai mình, lòng thấy hui quạnh.

Trình Nghi Bắc không tiếp lời, chờ cha nói tiếp.

“Mai đến bổ nhiệm vào Bắc Ích”. Giọng nói cứ như thánh chỉ, nhưng nhanh chóng bổ sung thêm câu: “Cha chỉ cho con cơ hội này, còn lại tự con lo liệu lấy”.

Trình Nghi Bắc hiểu rõ, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này... Ngay cả với Trình gia đã cầm rảnh lâu năm ở Bắc Ích. Bên trong nó là một loạt các mối quan hệ hỗn tạp, một khi có chuyện xảy ra, tất nhiên sẽ bị người khác thay thế.

“Con đã hiểu”.

Trình Chí Diên đặt tách trà lên bàn: “Con hiểu ư? Nếu hiểu sao lại cự tuyệt mối thông gia đã tới trước cửa? Cơ hội tốt đến thế lẽ nào con không biết”.

Trình Nghi Bắc cười nhạt: “Thì sao?”

Trình Chí Diên bị giọng điệu nhạt nhót, xem nhẹ mọi chuyện của anh làm cho tức giận: “Thì sao cái gì?”. Đứa trẻ này từ bé đã luôn được lòng người lớn, chưa bao giờ gây phiền toái gì. Đến cả bạn gái cũng khiến mọi người vừa lòng. Nhưng sau lưng ông lại để xảy ra chuyện này. Là người làm cha này không hiểu sự khôn khéo của con trai hay còn nguyên do khác?

Trình Nghi Bắc gõ gõ ngón tay, nhìn cha: “Đời này cha không thấy tiếc nuôi gì sao?”

Trình Chí Diên sững sốt: “Con nói gì?”

“Vì hôn nhân chính trị mà kết hôn với mẹ, dù hai người luôn tôn trọng nhau, dù ai ai cũng ngưỡng mộ cha có con ngoan vợ hiền. Nửa đêm giật mình tỉnh giấc cha không thấy nuôi tiếc vì đã từ bỏ đoạn tình cảm đó ư?” Giọng Trình Nghi Bắc đều đều, không quan tâm, như thể anh đang nhắc lại một câu chuyện xưa cũ của ai đó: “Nếu lúc trước cha không lựa chọn như vậy, có lẽ cha sẽ có con với cô gái mình yêu thương, sẽ có một gia đình hạnh phúc...”

“Đủ rồi, cậu biết cậu đang nói chuyện với ai không hả?”

Trình Nghi Bắc nhìn cha mình đang tức giận: “Con không giống cha, mãi mãi cũng không để tình cảm của mình làm vật hi sinh cho quyền lực”.

“Ngu muội”.

“Phải giống cha mới coi là giỏi à?” Trình Nghi Bắc cười mỉa mai: “Dù cha có tất cả tiền bạc, quyền lực cùng địa vị thì cha được gì. Ở công ty không ngừng tranh đấu, trước mặt vợ phải sắm vai người chồng tốt, trước mặt con cũng phải sắm vai người cha tốt. Cha không thấy mệt à?”

Trình Chí Diên nhìn con trai, dường như đến giờ ông vẫn chưa nhận ra có một Trình Nghi Bắc thế này, người này là con ông à? Sao ông lại thấy quá xa lạ.

Trình Nghi Bắc chưa chịu dừng ở đó: “Nếu là con, con sẽ yêu thương chăm sóc vợ mình, sẽ quan tâm con mình chứ không phải máy móc biến nó thành người thừa kế”.

Trình Chí Diên tức đến không nói nổi, Trình Nghi Bắc đứng lên, còn thở dài một cái: “Yên tâm đi, cha đã bồi dưỡng con hai mươi mấy năm nay, tất nhiên con sẽ hết lòng bảo vệ giang sơn mà cha dốc sức dựng nên. Nhất định làm cho Bắc Ích phát triển thành tập đoàn đứng đầu cả nước, giúp cha đạt được ước mơ của mình”.

Trình Nghi Bắc một bên lái xe về Vân Nguyệt, một bên suy nghĩ có phải bây giờ mình ngã bài còn hơi sớm. Anh không phủ nhận tình cảm Trình Chí Diên dành cho Hạ Lập Khoa, chẳng qua tình cảm đó là do gom góp được từ hai mươi mấy năm chung sống. Không có được mới là tốt nhất, đây là bản chất của con người. Tình cảm cũng như nhiệt huyết tuổi trẻ vĩnh viễn là những ký ức đẹp đẽ nhất. Anh chỉ muốn ngăn cản Trình Chí Diên, dù gì nếu anh kiên trì muốn lấy Tây Thuần, khẳng định sẽ có rất nhiều phiền toái.

Cuối cùng anh cũng chính thức bước lên con đường này, đối diện với đủ loại mưu mô, đối diện với lòng tham không đáy cùng lòng người xấu xa.

17. Chương 17: Chương 17.1

Đêm nay nhất định là một đêm không bình yên.

Khi Tây Thuần có mặt ở Bất Dạ Thành, Lý Thiệu Nham và Cố Trạch Bản nhìn nhau, sau đó quan sát sắc mặt Vương Hựu Định. Cậu cười chế giễu, cả người lạnh lẽo, tay kẹp điều thuốc còn đang cháy dở. Mã Khải thức thời dời qua chỗ khác, vốn ngồi cạnh Vương Hựu Định nay chạy sang ngồi cạnh Cố Trạch Bản. Vương Hựu Định không nói lời nào, ánh mắt dừng lại trên người Tây Thuần.

Dĩ nhiên Trình Nghi Bắc cũng thấy những diễn biến nhỏ nhất đó, tay anh choàng qua vai Tây Thuần, ánh mắt bọn họ đều dồn đến người anh.

Quả nhiên mặt Lý Thiệu Nham, Cố Trạch Bản và Mã Khải đồng loạt biến sắc.

Thậm chí Mã Khải không dám tin tình cảnh trước mắt mình, tình huống gì đây... Mà Vương Hựu Định chỉ chậm rãi hút thuốc, khỏe môi cong cong như cười như không: “Đêm nay đến đây diễn màn ‘tình chàng ý thiếp’ đó à?”

Giọng đầy châm biếm.

Cả nhóm chơi chung với nhau, tuy không thể coi quan hệ của Vương Hựu Định và Trình Nghi Bắc là cực kỳ thân thiết, nhưng đầu gì cũng là anh em học chung nhiều năm. Trình Nghi Bắc là người thế nào, nhiều năm qua cũng chỉ có mỗi một bạn gái là Đỗ Trạch Vân, luôn giữ khoảng cách với các cô gái có ý với mình. Dù biết anh và Đỗ Trạch Vân chia tay, tuy cũng tò mò muốn biết nguyên nhân, nhưng không ai ngờ, hóa ra vấn đề là ở Trình Nghi Bắc, mà cô gái đó còn là Tây Thuần.

Mã Khải nhìn Tây Thuần, đúng là có phong thái ‘Hồng nhan họa thủy’.

Phàm những người chơi chung với nhau luôn coi chuyện này là điều cấm kỵ, nhiều đàn bà thế kia, có gì phải dưng vào đàn bà của anh em mình. Chuyện này sẽ làm anh em bọn họ bất hòa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây không phải tính cách của Trình Nghi Bắc, chắc chắn có ẩn tình.

Trình Nghi Bắc kéo Tây Thuần ngồi xuống bên cạnh mình, lấy ít thức ăn cho cô, sau đó nhìn qua Vương Hựu Định: “Ghen tị à? Đơn giản thôi, đầu phải mọi cô gái đều nguyện ý ngã vào vòng tay ân ái với cậu”.

Wang Hựu Định phả một làn khói: “Sao dám so với cậu nhỉ”.

Hai người này đến cả nói chuyện cũng lạnh nhạt với nhau rồi.

Mã Khải lao ra hòa giải, chỉ mong mười mấy năm tình bạn sẽ không vì Tây Thuần mà mất đi: “Nói nhiều vậy mà không thấy khát à? Hàng mới nè, rượu đỏ năm 82 đấy, thơm lắm nha!”

Lý Thiệu Nham cười: “Nói cậu là giỏi nhất, hàng tốt khó tìm vậy mà cũng tìm ra được”.

“Không thân đừng hòng tố chia sẻ với các cậu”. Trông Mã Khải rất chân thành, cũng giống như cổ nói cho thật chân thành.

Tây Thuần im lặng, nét mặt cô bình thản, chỉ cô biết tay mình đang run nhẹ. Cô thật không ngờ Trình Nghi Bắc lại dẫn cô tới nơi này. Sự có mặt của cô ở đây không khác nào làm bề mặt Vương Hựu Dịch, nếu biết trước, cô thề tuyệt đối sẽ không đến đây. Tuy rằng anh từng làm cô thất vọng, nhưng chuyện anh tốt với cô mãi đến giờ cô vẫn không thể phủ nhận. Dùng cách này để đáp lại lòng tốt của anh, không phải ý muốn của cô.

Trình Nghi Bắc vốn không hề nhìn cô, nhưng lúc này lại đưa tay qua nắm chặt tay cô.

Nháy mắt cô thấy rất an tâm.

Hóa ra cô còn có anh.

Cổ Trạch Bàn nhìn Tây Thuần, ánh mắt hẳn lên tia chán ghét: “Lâu rồi không gặp, sắc mặt vẫn tốt nhỉ”. Sau đó nâng ly rượu: “Uống một ly không?”

Mắt anh nhú khê, nhưng động tác rất chân thành.

Tây Thuần biết mình không thể từ chối, gơ tay lấy ly rượu trên bàn. Trình Nghi Bắc giành lấy, cười cười: “Gần đây cô ấy không thể uống rượu. Hơn nữa với tử lượng của cô ấy đâu thể khiến cậu uống vui vẻ được. Hay để tớ thay?”

Nói xong uống cạn ly rượu.

Tay đang rót rượu của Mã Khải sựng lại, tuy Trình Nghi Bắc không nói câu nào, nhưng hành động của cậu ấy khác nào đang tuyên bố: tố bảo vệ Tây Thuần.

Trình Nghi Bắc thân với Lý Thiệu Nham nhất, dù chuyện khó tưởng này của Trình Nghi Bắc làm mọi người hết sức kinh ngạc. Nhưng anh tin Trình Nghi Bắc có nguyên do của riêng mình, nên anh không phản đối Trình Nghi Bắc, còn nghĩ thăm cuối buổi sẽ giữ cậu ấy lại hỏi nguyên do.

Chuyện này vốn không ai có thể nói được nguyên do, trong lòng mỗi người họ đều có một cái kết vĩnh viễn không thể tháo gỡ.

Thái độ Trình Nghi Bắc rất dứt khoát, Cổ Trạch Bàn cũng thu tay lại: “Ai mà không biết tử lượng của cậu đâu chứ, định tới ức hiếp người khác à?”

Nói xong cả đám cười ầm ầm.

Lý Thiệu Nham khuấy động bầu không khí: “Nhớ buổi tiệc tốt nghiệp năm đó của chúng ta, cậu ấy mời mỗi người một ly, một mình uống cạn mười tám ly, uống rượu như uống nước lã ấy. Vậy mà trước đó bọn tớ không hề hay biết tử lượng cậu ấy tốt vậy”.

“Ồ... Cậu ấy làm gì các cậu?”

“Đó là chuyện mất mặt nhất trong đời”.

“Cậu thăm rồi!”

“Nên tố mới hận cậu ta tới giờ, ngày nào đó tớ sẽ báo thù”.

Nhớ lại lúc còn nhỏ, Trình Nghi Bắc cũng cười tham gia: “Có vẻ như đời này cậu không có cơ hội rồi”.

Tây Thuần ngẩng nhìn Trình Nghi Bắc, cô không ngờ anh cũng có lúc nghịch ngợm hồn nhiên như thế. Mà cũng đúng, người độ tuổi đó, sao có thể suy nghĩ thâm trầm được như bây giờ.

Đây vốn là buổi tụ họp của anh em bọn họ, vậy mà Trình Nghi Bắc lại dẫn cô đến. Trá hình nhắc nhở cô: cô không phải là cô gái mà anh tùy tiện mang đến.

Lý Thiệu Nham nhìn người còn lại, bạo dạn hỏi: “Tây Thuần tốt nghiệp trường nào thế? Có kỉ niệm khó quên nào không? Kể bọn anh nghe với”.

Giọng anh thoải mái, cũng là người duy nhất để quan tâm đến tâm tình cả bọn.

Tây Thuần ngạc nhiên, cũng không định tránh né, tay cô rút khỏi tay Trình Nghi Bắc, môi nở nụ cười nhu nhược yếu đuối, cô vốn xinh đẹp, cười vậy lại thêm nét khuynh thành: “Em tốt nghiệp đại học A. Thời gian học đại học cũng không có chuyện gì vui, nhưng chuyện xấu hổ thì không ít đâu”.

Lý Thiệu Nham cười cười: “Sao?”

“Không biết bị một nhân vật phong vân có tiếng điên cuồng theo đuổi, sau cùng mới biết thì ra người ta đánh cược nhất định có thể lừa dối em, chuyện này có tính không?” Cô xoa trán: “Ngoài ra còn chuyện này nữa. Bị bạn cùng phòng lừa tới quán bar, uống rượu bị bỏ thuốc, chuẩn bị bị người ta dâng tặng thương gia giàu có nữa!”

Lời Tây Thuần làm bọn họ ngạc nhiên, rất lâu sau mới nhìn cô, dường như đang ước chừng độ chân thật trong lời nói của cô.

Tay Trình Nghi Bắc choàng ôm lấy eo cô, giọng nói chắc nịch: “Nếu anh ở đó, nhất định sẽ không để người khác thừa cơ ức hiếp em”.

Trình Nghi Bắc hiếm khi thân mật với ai trước mặt bọn họ, Mã Khải hiểu rõ nhất, tình huống này nói rõ Trình Nghi Bắc không phải chơi đùa, thế cũng tốt. Anh đang trả lời Tây Thuần, đang nhắc nhở bọn họ, Tây Thuần là người mà anh không gạt đầu không ai được động đến.

“Tây Thuần thật biết nói đùa”. Lý Thiệu Nham uống một ngụm rượu: “Trong nhà còn ai không?”

“Mẹ và em gái”.

Lý Thiệu Nham thích thú: “Em còn em gái à? Vậy chắc chắn là xinh đẹp vô cùng”.

Lúc này Tây Thuần chợt nhớ tới cô em gái làm người ta đau đầu của mình: “Tuy không đến mức đó, nhưng cũng không sai lắm. Bởi người từng gặp nó, đều nói: cuộc đời này chưa từng thấy cô gái nào đẹp hơn”.

“Có chuyện này nữa à?” Mã Khải tiếp tục chủ đề: “Không biết làm nghề gì?”

“Câu này khó mà trả lời được. Mặc dù tính tình nó không được cho là tốt, nhưng đối với em lại vô cùng tốt. Cha dưỡng và mẹ vì muốn em được học đại học đã bán tất cả tài sản trong nhà, đổi thành tiền mặt. Bệnh của dưỡng mỗi năm một nặng, không lâu sau cũng qua đời. Nó không muốn tạo thêm gánh nặng cho gia đình, tốt nghiệp trung học đã rời nhà đi tìm việc, thậm chí còn cho em tiền đóng học phí. Nghĩ lại thật thấy hổ thẹn”.

Hai năm Tây Thuần ở bên Vương Hựu Định, bọn họ chẳng ai biết đến thân thế Tây Thuần, dù không chơi cùng nhau, nhưng gia cảnh chắc cũng không khác lắm. Nhìn phẩm chất của cô có thể đoán được. Vậy mà giờ đây, Tây Thuần mặt không biến sắc đề cập tới nó, khiến bọn họ không biết tiếp nhận thế nào.

Trình Nghi Bắc nắm tay cô, cảm nhận được cô đang run rẩy, dù rất nhẹ, cũng biết tất cả điều cô nói là thật. Cô chưa bao giờ muốn cho người khác thấy vết sẹo của mình, vậy mà giờ đây lại dám nói ra. Cô không muốn cái gì cũng đặt trên vai Trình Nghi Bắc. Đây không phải trách nhiệm của anh, cô không muốn anh phải làm khiên chắn che chở tất cả cho cô.

Nội tâm mỗi người đều có một góc yếu đuối, thương tiếc là bản tính trời cho, cô không muốn đặt mình vào vị trí đáng thương đó, không muốn thành người được người khác thương hại, bảo hộ.

Trình Nghi Bắc thở dài: “Hôm nào gặp người em hiểu chuyện của em đi”.

Tây Thuần cười, gạt gạt đầu.

Bọn họ nói gì, Vương Hựu Dịch đều không nghe rõ. Giờ đây anh thấy chua xót, anh biết mình đã thất bại ra sao. Bọn họ nói anh đối xử tốt với cô, vậy mà cô từng trải qua những gì... anh đều không biết, điều này làm tim anh đau rất.

Anh nhớ cô từng nói với anh: “Anh vẫn chưa hiểu thật ra em muốn gì”.

Hóa ra Vương Hựu Dịch anh cũng có lúc thất bại, hóa ra anh luôn tự mình là đúng. Mọi thứ đều do mình, luôn cho rằng cô mãi mãi luôn đứng đó chờ anh, đến khi xoay người lại mới biết, cô đã không còn ở đó. Bối rối cũng vô dụng. Bởi lẽ đã đánh mất, rồi đi đâu còn nữa, mất rồi.

Anh điên cuồng chuốc say bản thân, không rõ tại sao.

Không nhớ đã uống bao nhiêu, Vương Hựu Dịch lảo đảo qua chỗ Trình Nghi Bắc, nâng ly rượu: “Người anh em, mời cậu một ly”.

Trình Nghi Bắc giờ ly rượu đã cạn sạch lên.

Ba người khác đồng loạt thở phào một hơi, đến Vương Hựu Dịch cũng tỏ thái độ, bọn họ còn lo cái gì.

Wang Hựu Dịch bóp chặt tim: “Cậu sẽ tốt với cô ấy phải không?”

Mặt Trình Nghi Bắc cong lên một nụ cười: “Nhất định”.

18. Chương 18

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc uống say, Lý Thiệu Nham tốt bụng đưa họ về, Lý Thiệu Nham sớm đã thêm nhỏ dải chiếc Ferrari của Trình Nghi Bắc, đại gì bỏ qua cơ hội cười nó chứ. Vì thế vô cùng thỏa mãn ngồi vào ghế lái, đảo mắt nhìn mặt hai vị phía sau.

Phẩm chất uống rượu của Trình Nghi Bắc rất tốt, uống rượu nhưng không làm bừa hay la hét ồn ào, chỉ ngoan ngoãn ngủ vui. Dựa đầu vào đùi cô, trông rất đáng yêu. Tây Thuần nhìn bộ dạng vô hại của anh, trông như đứa trẻ, nghĩ vậy rồi cười rộ lên.

Lý Thiệu Nham thầm mắng trong lòng, quả là tai họa, rõ ràng không phải xinh đẹp khuynh thành, nhưng cười tươi như vậy thật đúng là mê hoặc người ta mà.

Nhưng cũng không bỏ qua tinh thần bất quai: “Mà này, hai người quyến rũ nhau thế nào vậy?”

Dứt lời mới thấy hình như mình dùng từ hơi ngộ...

Tây Thuần nhìn lên Lý Thiệu Nham: “Anh muốn em trả lời anh thế nào?”

“Trả lời thật lòng”.

Tây Thuần suy nghĩ một lát: “Đúng là phải nói ra sự thật nhĩ. Nhưng mà xin lỗi nha, sự thật đó là... em không định kể cho anh biết”. Nét mặt còn thể hiện sự nuối tiếc.

Ở chung với Trình Nghi Bắc lâu ngày, cũng nhiễm luôn cách nói chuyện của anh.

Từ lâu Lý Thiệu Nham đã nghe nói Trình Nghi Bắc có một chỗ an nhàn thoải mái bên ngoài, nhưng không nghĩ là chỗ này. Vì thế anh nhiệt tình dìu Trình Nghi Bắc lên, muốn khám phá từng góc ngách. Tây Thuần mặc anh nhiệt tình, tốt thôi, mình đỡ tốn công.

Vào đến nhà, Lý Thiệu Nham phát huy tinh thần chuyên nghiệp của mình, đánh giá từng phòng một. Phòng tắm bàn chải đánh răng, tất tần tạt đều đầy đủ, xem ra hai người này đã ở chung từ lâu rồi. Đáng tiếc anh chẳng biết gì, đúng là uống phí tinh thần bất quai của anh.

Lý Thiệu Nham đạt được âm mưu mới chậm rãi rời đi, còn không quên mượn Tây Thuần chiếc Ferrari để về nhà, lấy cố anh không lái xe đến, giờ này hẳn không đón xe được. Tây Thuần vốn định nói ra đến cổng Vân Nguyệt, chỗ đó có nhiều số điện thoại gọi taxi, xong lại thôi, người này làm gì mà không xe để về.

Lý Thiệu Nham vừa đi, Tây Thuần liền vỗ vỗ mặt Trình Nghi Bắc: “Giả ngủ không phải là bé ngoan đâu”.

Trình Nghi Bắc đẩy tay cô ra: “Không thích người khác chạm vào mặt anh”.

Tây Thuần lạnh mặt, lại càng hăng say. Trình Nghi Bắc bắt được tay cô: “Không nghe anh nói à?”

“Ai bảo anh giả say?”

“Nếu không thế em nghĩ bọn họ cho em về?” Anh ngồi dậy, xoa xoa trán.

Tây Thuần lại gần anh, hôn lên trán anh.

Trình Nghi Bắc ngẩn ra, trong ấn tượng của anh, cô hiếm khi làm vậy.

“Hồi quá, đi tắm đi”. Tây Thuần cười cười, không tự nhiên quay đi.

Trình Nghi Bắc khôi phục tinh thần, cũng mỉm cười, sau đó đứng dậy lấy quần áo.

Tắm xong, anh yên lặng ôm cô ngủ. Trước kia anh thật sự không biết mình thích ôm cô ngủ, cơ thể mềm mại, cực kì thoải mái khoan khoái. Động tác anh nhẹ nhàng, không để cô thấy gò bó, thế nên mới không thấy cô phản kháng hay chống cự.

Nửa đêm, trong tay trống rỗng, anh mơ mơ màng màng lần mò bên kia, nhưng cũng rỗng tuếch. Trình Nghi Bắc giật mình tỉnh giấc, trên giường vẫn còn hơi ấm của cô. Anh đứng dậy, bật đèn phòng khách. Đến gần mới thấy cô đang uống nước.

Sống cùng cô khá lâu, dường như anh cũng đã quen thuộc với tật uống nước của cô. Tỷ như cô không thích uống nước khoáng, chỉ thích uống một hương vị. Bắt đầu từ lần anh mua nước ép nho cho cô, hầu như đến giờ cô vẫn uống loại đó. Không biết bởi do thói quen hay do yêu thích vị này, vì vậy anh mua cả thùng về, phòng khi cô khát nước khỏi phải đến siêu thị xa tít mua.

Cô uống xong một ngụm mới quay qua nhìn anh: “Sao không ngủ tiếp? Em đánh thức anh à?”

Anh lắc đầu, sẵn tay lấy chai nước cô vừa uống, uống một ngụm, hiểu kì tại sao cô thích vị này. Anh chỉ uống nước khoáng, chẳng thích loại đồ uống có vỏ ngoài màu mè thế này, vậy mà lúc này anh lại vô cùng hiểu kì.

Cô ngạc nhiên nhìn anh, mỉm cười không nói gì.

Vị cũng không có gì đặc biệt, không hiểu sao cô lại thích. Hết hứng thú, lười cô đi ngủ tiếp.

Sau khi Trình Nghi Bắc bước vào Bắc Ích, công việc của anh hình như rất bận rộn, sáng sớm đã rời nhà, bình thường hơn mười hai giờ đêm mới về. Tây Thuần đau lòng cho anh, cơ thể anh khá gầy, cứ tiếp tục thế này không biết sẽ ra dạng gì nữa.

Dường như thấu được lo lắng của cô, sau khi ăn sáng xong, anh sẽ hôn lên trán cô: “Yên tâm đi, qua thời gian này sẽ ổn lại thôi”.

Cô không biết anh gặp khó khăn gì trong công ty, cũng biết bản thân không giúp được gì. Cô thấy bản thân mình rất vô dụng, chỉ biết ăn với ngủ, chẳng biết làm gì cho anh.

Cũng may Trần Thính gọi điện tới. Cô thấy mình rất may mắn, có thể sống cùng một thành phố với cô bạn trung học này.

Hình như Trần Thính gầy đi chút ít, đeo kính khoe với Tây Thuần.

“Biết tớ hẹn cậu ra đây làm gì không?” Trần Thính ra vẻ thần bí.

Tây Thuần đối với bộ dáng thần thần bí bí của cô không hề có hứng thú: “Chuyện lớn gì đây?”

“Biết tớ vừa gặp ai không?”

“Ai?”

Trần Thính cười: “Em gái sắc nước hương trời của cậu?”

Tây Thuần hết cười nói: “Cậu gặp nó ở đâu?”

Hơn hai năm qua Tây Thuần chưa gặp Trần Tư Dao, tính nó thích làm theo ý mình, không đếm xỉa tới ai. Rồi nhà cũng không nói một tiếng, nói đi là đi, để lại mọi thứ cho cô và mẹ. Nhiều lần mẹ điện thoại nhắc tới nó, nếu bản thân không có câu trả lời thỏa đáng chắc chẳng dám nhận điện thoại mẹ gọi nữa.

“Biết tập đoàn Vân Đồn không?”

Tây Thuần gật gù, tập đoàn Vân Đồn vốn phát triển ở nước ngoài, có tin đồn Vân Đồn đang bắt đầu thâm tóm thị trường trong nước, chỉ là đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Nhưng bắt đầu từ năm rồi, trong thời gian ngắn chiếm lĩnh không ít thị trường, ngay cả tổng giám đốc Vân Đồn Diệp Húc Đình nay cũng quay trở lại, tự mình xử lý thị trường nội địa.

“Tớ thấy Trần Tư Dao ở đây, hình như đến phỏng vấn”.

Tây Thuần hơi nhíu mày, tập đoàn Vân Đồn lớn thế kia, chắc chắn yêu cầu trình độ cũng như bằng cấp rất cao, sao Trần Tư Dao có thể dự tuyển. Nhưng đây mới giống tính cách Trần Tư Dao.

“Lần sau mà gặp nó... Bảo nó liên lạc với tớ”.

Trần Thính gật đầu, thở dài: “Em gái cậu dù đứng chỗ nào cũng trở thành tâm điểm. Người đến ứng tuyển không đến tám trăm cũng hơn một ngàn. Nhưng chỉ liếc mắt một cái đã biết là nó. Đúng thật là người đẹp chói mắt”.

Tây Thuần chẳng thấy vui vẻ gì, từ xưa hồng nhan thì bạc mệnh, hay nói mỹ nhân các triều đại xưa mấy ai được sống hạnh phúc? Cô cười cười, trách bản thân nghĩ quá nhiều.

Tuy Trần Tư Dao không sống theo bất kì khuôn phép nào, nhưng cũng biết tự chăm sóc bản thân, sẽ không để bản thân phải chịu thua thiệt, suy nghĩ này làm Tây Thuần yên tâm hơn nhiều.

19. Chương 19

Converter: Mây

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc về đến nhà thì thấy Tây Thuần đang đứng ngăn người ngoài ban công, anh chờ người chốc lát, mang văn kiện này nọ cất vào thư phòng, sau đó mới bước ra ban công, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau: “Sao lại đứng ngoài này? Gió lớn lắm, cẩn thận kéo cảm”.

Tây Thuần quay sang, gương mặt anh phóng đại trong mắt cô.

Thật sự lúc này cô rất muốn biết, khi anh tức giận trông sẽ thế nào.

Vẫn bộ dạng điềm nhiên bất cần, không quan tâm tới ai hay sẽ trưng ra bộ mặt đáng ghét, thật khó tưởng tượng ra anh sẽ điên loạn đập phá đồ đạc hay là gào thét, cái này không biết có ăn khớp với anh không.

“Suốt ngày ở trong phòng, buồn chán lắm”. Cô mím môi, đối với anh động tác này rất thân mật, mà thật ra cũng không có gì, như một thói quen rồi: thói quen ôm ấp anh.

Nói đúng hơn là bọn họ phát triển quá nhanh. Cũng không thể nói là phát triển quá nhanh, phải nói là quá trình có lược bỏ vài giai đoạn, hướng thẳng đến trung điểm, nên luôn thấy thiếu gì đó, tốt cùng là thiếu cái gì cũng chẳng ai biết.

Mặt anh thì vui vào vai cô, nhưng tay vẫn ôm lấy eo cô.

Không hiểu sao ôm cô có thể khiến anh cảm nhận được một loại bình yên chưa bao giờ có trước đây.

Nhắm mắt lại, bản thân như là con thuyền bập bênh giữa biển lớn, bởi có cô, mà có cảm giác như mình đã tìm được bờ cập bến.

Đây là một cảm giác rất đổi kì diệu.

Gương mặt anh thắm mỗi một, có nghĩa cả ngày nay cực kỳ bận rộn.

Cô đưa tay mở vòng ôm của anh: “Ăn cơm chưa?”

Anh lắc đầu.

Cô mỉm cười bước vào trong, tự mình nấu cơm.

Còn Trình Nghi Bắc thì ngầy người nhìn bóng lưng của cô, lại đứng cảm giác này, nhìn không thấu cô, không biết rốt cuộc cô đang nghĩ gì. Như thế cô chỉ là người ngoài cuộc, thân nhiên đứng một bên, không quá hào hứng cũng chẳng thấy biểu hiện gì.

Mà cô thì lại nghĩ rất đơn giản, chỉ mong anh có thể ăn cơm sớm một chút rồi mau chóng nghỉ ngơi.

Nếu biết cô chủ động nấu cơm mà kết quả sẽ thành ra thế này, chết cô cũng không bước vô bếp.

Tay anh cởi bỏ dây lưng áo ngủ của cô, vuốt ve làn da trơn tru của cô. Cô giãy dụa đôi chút, kháng cự theo bản năng, nhắc nhở anh cô đang mang thai, ngày mai anh còn phải dậy sớm đi làm. Nhưng mà không thắng được với động tác của anh, bởi vậy cô chọn thỏa hiệp.

Hai tay anh chống hai bên cơ thể cô, không muốn cô phải chịu sức nặng của anh.

Trong lúc anh hôn cô, cũng không thấy cô bài xích.

Thuận theo anh, tay cô len lỏi vào tóc anh.

Rõ ràng cả hai chẳng phải người quen thuộc nhất của nhau, cũng chẳng phải hai kẻ yêu nhau sâu đậm, vậy mà lại làm chuyện thân mật nhất, lại còn rất hiển nhiên.

Anh vuốt ve an ủi cô, ôm cô trong ngực, mà anh thì cúi đầu thở hổn hển.

Tay anh chậm rãi sờ vào mặt cô, anh chờ người không nhận ra, bởi mặt cô ửng nhem.

Cả người anh cứng ngắc.

Có vẻ như cô đã nhận ra sự khác thường của anh, tay bắt lấy tay anh: “Em bỗng nhớ tới một người, thấy thương cảm mà thôi”.

“Ừ”. Anh càng ôm cô chặt hơn, sau đó là một đêm không mộng寐.

Hôm sau, Trình Nghi Bắc đến công ty từ sớm, Tây Thuần tiếp tục ở nhà.

Cô nghĩ cuộc sống cứ yên bình như vậy là được rồi, mỗi ngày chờ anh về nhà, tán gẫu chút ít về ngày hôm nay, sống cuộc sống bình dị như mọi người. Cái gọi là phiền não, thật ra tự do ta tìm lấy, tự hỏi nếu quên thì sẽ thế nào, quên những muộn phiền kia đi, chỉ nhớ đến giây phút hạnh phúc này, có lẽ cuộc đời sẽ rất tuyệt vời.

Chỉ là lúc cô đang muốn ngủ thêm lát nữa, lại nhận được điện thoại từ bên nhà xuất bản, đại ý là: tiểu thuyết ‘Hoàng hôn thủy tinh’ của cô không thể xuất bản. Chuyện này làm cô lo lắng, lập tức rời giường, thay quần áo, mang giày lao ra khỏi nhà.

Lúc ngồi xe bus cô còn chưa rõ nguyên nhân. Bởi lúc trước có không ít nhà xuất bản liên hệ với cô, hi vọng có được quyền xuất bản, sở dĩ cô chọn nhà xuất bản này cũng bởi phong cách làm việc của đối phương rất chuyên nghiệp lại có cơ sở, hơn nữa ở thành phố C, có thể thuận tiện giải quyết vấn đề, sao giờ lại thành ra thế này?

Cô bước vào công ty xuất bản, tìm được người phụ trách.

Tiểu thuyết ‘Hoàng hôn thủy tinh’ của cô đến cả khâu in ấn cũng hoàn thành, chỉ chờ tung ra thị trường thôi.

Cô cau mày: “Tôi hi vọng nhận được lời giải thích hợp lý”.

Đối phương cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tây tiểu thư, chúng ta hợp tác lâu vậy rồi, thậm chí còn hi vọng cô cho chúng tôi quyền xuất bản tác phẩm tiếp theo của cô, cô nói không phải bất đắc dĩ chúng tôi sẽ dừng xuất bản ‘Hoàng hôn thủy tinh’ sao?”

“Tôi không muốn nghe cái này. Tôi chỉ biết là chúng ta đã kí hợp đồng, làm trái với hợp đồng tôi nghĩ các người biết sẽ thế nào rồi”.

Đối phương chẳng thêm bận tâm: “Dĩ nhiên dĩ nhiên, chúng tôi sẽ bồi thường đúng theo hợp đồng”.

Điều này làm Tây Thuần khó hiểu: “Có thể cho tôi biết nguyên nhân không?”

“Tây tiểu thư, không phải cô đắc tội với người đó à?”

Tây Thuần mang theo bức bội rời khỏi đó, đồng thời suy nghĩ về câu nói kia có ý gì. Trong số những người cô đắc tội, đã vậy còn có thể lực lớn thế kia. Người phụ trách ám chỉ quá rõ ràng, bất kể là ai nhà xuất bản cũng không dám nhận sách của cô. Quả nhiên nhằm vào cô mà.

Đó giờ cô là người mà: người không động tôi tôi không động người, nhưng lần này lại có người nhắm thẳng vào cô, nói vậy nghĩa là cô đã làm chuyện khiến đối phương vô cùng tức giận.

Đầu tiên cô nghĩ đến Vương Hựu Dịch, nhưng bác bỏ ngay lập tức. Dù cho có người từng làm mình tổn thương, nhưng cũng không thể vì việc này xảy ra mà phủ nhận người này. Cô cũng biết tình cảm kia phải dừng lại chắc chắn không phải lỗi ở một người, bản thân cô cũng phải chịu một nửa trách nhiệm, cô không nên xem anh như người đã phạm tội tài trời. Cô cảm động đối phương từng rất tốt với cô, tốt và xấu đều như nhau, cùng tồn tại không thể xóa nhòa.

Vậy chỉ còn một người.

Kỳ thật cô không hiểu Đỗ Trạch Nhiên lắm, thuộc dạng thiên chi kiêu tử(*), luôn tự cho bản thân muốn làm gì thì chắc chắn sẽ làm được, bẩm sinh đã kiêu ngạo.

(*)Thiên chi kiêu tử: Con cưng, đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu hay đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư.

Có lẽ chuyện lần trước Trình Nghi Bắc dẫn cô đến buổi tụ họp đã đến tai Đỗ Trạch Nhiên, nên giờ ra tay áp đảo tinh thần cô, để cho cô biết người không biết suy nghĩ sẽ có kết cục thế nào.

Ít nhiều cô cũng biết cái gọi là môn đăng hộ đối trong giới thượng lưu, cũng bởi chỉ có cách nghĩ này mới có thể giúp bản thân có địa vị cao chót vót, khác xa bọn người thấp kém. Cô không thể hiểu nổi, tại sao trong lòng bọn họ cho rằng chỉ có bọn họ mới xứng đáng có cuộc sống đó, bọn họ được phép đùa bỡn những người bình thường, nhìn người ta nhận hết đau khổ, mình thì vỗ tay cười người ta bị đùa giỡn trong tay mình.

Có lẽ giây phút đó cô đã hiểu được: vì sao khi ở cùng Trình Nghi Bắc cô luôn cảm thấy rất bình yên, bởi anh tốt với cô đến nỗi tôn trọng cô từ những điều vụn vặt nhất, anh không giống Vương Hựu Dịch mỗi lần tốt với cô rồi sẽ bắt cô đáp trả lại y như vậy, khi anh làm việc cũng chẳng coi mình là đương nhiên được quyền làm thế này, không thể làm thế kia... Chắc bởi do bản tính. An toàn như vậy, khiến cô thấy bình yên không thôi.

20. Chương 20

Converter: Mây

Editor: Ý Như

Lúc Tây Thuần bước vào Bất Dạ Thành, đám người Đỗ Trạch Nhiên và Mã Khải đang chơi đùa một cách điên rồ. Bọn họ thích thú nhìn chằm chằm vũ công thoát y trước mặt, cơ thể lắc lư không ngừng, dáng người thướt tha uốn éo, không thể không hấp dẫn ánh mắt bọn họ.

Tây Thuần liếc nhìn bọn họ, trầm mặc đứng một bên.

Không biết Đỗ Trạch Nhiên vô tình hay cố ý, vẫn như bình thường trêu chọc kéo vũ công vào lòng mình, tiếp theo là một loạt câu nói mập mờ đen tối.

Tây Thuần chỉ nhìn Đỗ Trạch Nhiên, chẳng ngượng ngừng cũng chẳng làm gì khác, coi tất cả hành động của Đỗ Trạch Nhiên đều đang diễn trò.

Cố Trạch Bân và Mã Khải vẫn còn thành kiến với Tây Thuần vì việc Tây Thuần ở bên Trình Nghi Bắc, tuy không làm khó dễ cô, nhưng cũng không chủ động giúp cô chuyện gì.

Lý Thiệu Nham nhìn Tây Thuần, nếu anh mở lời nói giúp khác nào đối nghịch với Đỗ Trạch Nhiên, nhưng không nói thì không được, hai người kia vốn định ngồi chơi nhìn ngó chứ đâu tính giúp.

Lý Thiệu Nham vẫy tay với cô: “Đến khi nào vậy? Làm sao không mang vị kia nhà em theo?”

Nếu Trình Nghi Bắc ở đây lúc này, có lẽ tình cảnh của cô đã không khó xử như vậy.

Đỗ Trạch Nhiên quét mắt liếc Lý Thiệu Nham, Lý Thiệu Nham đáp lại bằng bộ dáng: không biết mình đã làm sai cái gì. =))))))

Tây Thuần bước đến chỗ Lý Thiệu Nham: “Hôm nay anh ấy bận nhiều việc lắm”.

Đỗ Trạch Nhiên nghe vậy cười cười, vô cùng trào phúng.

“Việc gì thế?” Đỗ Trạch Nhiên vẫn còn cười, đẩy cô gái bên người mình ra chỗ khác, nét mặt bỗng chốc lạnh tanh.

“Tôi không quá rầy đến công việc của anh ấy”. Ngụ ý: cô không biết Trình Nghi Bắc làm cái gì cả.

“Nên quan tâm nhiều nhiều vào, không chừng sẽ rất ngạc nhiên khi biết tại sao Trình Nghi Bắc lại phải làm việc như vậy”. Giọng Đỗ Trạch Nhiên nhàn nhạt, lại còn có ý nghĩa sâu xa.

Tây Thuần cười ngọt ngào: “Tôi nghĩ anh ấy làm việc thế nào cũng không bằng Đỗ tổng, không chỉ lo chuyện công ty còn phải lo đối phó những người không liên quan nữa, nên mới nói Đỗ tổng là người bận rộn. Vậy mà dưới tình huống này Đỗ tổng vẫn có thể thoải mái vui đùa, tinh thần như vậy đâu thể so sánh với người bình thường.

Mắt Đỗ Trạch Nhiên híp lại: “Sao có thể bỏ mặc chính mình được chứ? Đối với loại phụ nữ mà ngay cả bạn trai của bạn mình cũng xuống tay, không dạy ột bài học thì bản thân khó mà nhẹ nhõm được. Tất nhiên tôi cũng không nói Tây tiểu thư, dĩ nhiên cô không cần chột dạ.

Đây là đang gián tiếp thừa nhận chuyện là do anh ta làm?

Ánh mắt Tây Thuần lạnh tanh: “Đỗ tổng đã tung hoành trên thương trường nhiều năm vậy rồi, chẳng lẽ còn chưa biết muốn làm gì cũng cần có bản lĩnh ư? Phải chăng nhiều năm vậy vẫn còn coi trọng loại người dựa vào gia thế chèn ép sau lưng người không ai chống lưng? Và dĩ nhiên thừa Đỗ tổng, tôi cũng không có nói anh, không cần chột dạ đâu”.

Cô nói thế khác nào nói Đỗ Trạch Nhiên hết thấy đều dựa vào gia thế, cố gắng của anh không hề liên can, mà đời này anh ghét nhất chính là bị người khác đánh giá mình như thế.

Đỗ Trạch Nhiên hung hăng lườm cô: “Nhanh mồm nhanh miệng thế kia, trước mặt Trình Nghi Bắc cũng vậy à?”

Chế nhạo cô là người hai mặt, trước mặt bọn họ là bộ dáng này, còn trước mặt Trình Nghi Bắc thì bày ra bộ dáng dịu dàng ngoan ngoãn không thì cũng bộ dạng nhu nhược chứ gì.

Tây Thuần nhẹ nhàng ngồi bắt chéo chân, nhìn Đỗ Trạch Nhiên nở nụ cười xinh đẹp quyến rũ: “Dĩ nhiên không như thế, chúng tôi còn quyết liệt hơn nữa kia”.

Ai đã nói: muốn tranh cãi với một người, bất kể đối phương mở lời thế nào cũng lạnh nhạt, bất kể đối phương tức giận thế nào, mặt vẫn nở nụ cười, đây mới là cách khinh thường đối phương, đả kích đối phương hữu hiệu nhất.

Đỗ Trạch Nhiên trừng mắt lườm cô: “Thì ra trời sinh cô đã như vậy?”

Cô làm bộ khó hiểu: “Chả nhẽ Đỗ tổng trời sinh không phải vậy?”

Mã Khải và Cố Trạch Bân đã từng chứng kiến bộ dạng này của Đỗ Trạch Nhiên, nhưng nhìn Tây Thuần bọn họ vô cùng kinh ngạc, ban đầu nghĩ Đỗ Trạch Nhiên để Tây Thuần tới đây nhất định là muốn hạ nhục

cô, ai ngờ kết quả lại thành thế này. Hơn nữa hình như bọn họ đều đã nhìn nhầm Tây Thuần, vốn ai cũng cho rằng cô là một cô gái dịu dàng yếu đuối, giờ tất cả đều không phải, sai hết rồi.

Riêng Lý Thiệu Nham là cực kỳ sùng bái Tây Thuần, còn đang nghĩ nhất định phải nhớ kỹ màn vừa rồi khi Tây Thuần đấu với Đỗ Trạch Nhiên để kể cho Trình Nghi Bắc nghe, cho cậu ta biết Tây Thuần có bao nhiêu nhanh nhẹn, bao nhiêu dũng mãnh.

Tây Thuần vốn định đến để làm sự tình dịu lại, chuyển biến tốt một chút, dự tính sẽ nói chuyện với Đỗ Trạch Nhiên, bởi cô cảm thấy cách làm này rất trẻ con. Chèn ép tiểu thuyết của cô thì cô sẽ cùng đường sao? Đó đâu phải đường sinh tồn của cô, đây chẳng qua là một loại đam mê. Cô rất muốn biết từ bao giờ mà lòng dạ Đỗ Trạch Nhiên lại hẹp hòi như vậy?

Nhưng lúc này cô đã hiểu ra, mình làm gì có thể nói đạo lý được với anh ta, vô dụng thôi. Cùng lắm anh ta nghĩ vậy là đã cho cô một bài học, để cô biết đặc tội với Đỗ gia bọn họ sẽ không có ngày yên thân, có đạo lý hay không anh ta cũng chẳng để ý đến, thứ anh ta muốn là cô sợ hãi anh ta.

Cô lại cố tình không muốn người khác được như ý.

Mã Khải và Cố Trạch Bản liếc nhìn nhau, từ chối cho ý kiến.

Vậy mà đúng lúc này Vương Hựu Dịch lại đẩy cửa bước vào.

Vương Hựu Dịch thấy Tây Thuần trong này, có đôi chút ngạc nhiên, sau đó đi đến chỗ Mã Khải và Cố Trạch Bản, muốn biết rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Qua bọn họ cũng biết được đại khái, Vương Hựu Dịch vẽ mặt nghi hoặc nhìn Tây Thuần.

Vương Hựu Dịch đứng lên qua ngồi cạnh Tây Thuần, mặt còn cười cười: “Tây Thuần, qua đó nói xin lỗi với Trạch Nhiên đi, coi như việc này chưa từng xảy ra”.

Lại là cảm giác này, ai đúng ai sai căn bản không quan trọng, quan trọng là thân phận của bọn họ lúc này, nên bây giờ cô phải cúi đầu trước bọn họ.

Cô nhìn qua phía bên kia, nét mặt lại càng thông thả càng bình tĩnh hơn bình thường: “Đỗ tổng là người khoan dung độ lượng thế kia, đâu có cần một cô gái nhỏ bé như em xin lỗi nhỉ? Cũng đâu phải người có lòng dạ hẹp hòi, các anh trăm ngàn lần đừng nghĩ anh ấy như vậy nha”.

Vương Hựu Dịch sững sờ, dường như không ngờ cô sẽ phản kháng.

Cô nhìn mọi người một lượt: “Em có việc đi trước đây. Mọi người cứ từ từ chơi đùa tiếp đi”.

Cô đúng là điên rồi nên mới tới đây.

Đỗ Trạch Nhiên nháy mắt bên kia, lập tức có người ngăn cô lại.

Cô im lặng, quay người nhìn Đỗ Trạch Nhiên.

Vương Hựu Dịch cũng đứng lên, bộ dáng nhàn nhã nhìn Đỗ Trạch Nhiên.

Đỗ Trạch Nhiên liếc nhìn Vương Hựu Dịch vài lần, cuối cùng vẫy tay cho Tây Thuần rời đi.

Tây Thuần bước ra khỏi Bất Dạ Thành, nhìn dòng xe dòng người lũ lượt đến rồi đi.

Sống trong một thành phố xa lạ, mỗi ngày đều gặp người xa lạ, cô phải làm thế nào mới sống được yên ổn đây chứ?

Cô bước vài bước, tự nói với bản thân: “Tây Thuần, mày nhất phải sống, sống cho thật tốt, sống tốt hơn so với ai khác trên cõi đời này, phải sống vui vẻ hơn bất kỳ ai”.

Cô về Vân Nguyệt, vừa cởi giày ra đã nghe tiếng người trong phòng: “Đi đâu đó?”

Tây Thuần bước đến chỗ Trình Nghi Bắc, vui vẻ ngồi cạnh anh. Anh dịu dàng kéo cô ôm vào ngực mình, ánh mắt chậm rãi đảo qua.

Trên người anh có mùi thuốc, nhưng không làm người khác thấy ác cảm, có điều cô thấy tò mò, sao đột nhiên anh lại hút thuốc?

Cô trốn tránh: “ Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

Anh đưa tay vuốt lên mặt cô, hơi dùng sức: “Không muốn đến đó thì đừng đến”.

Cô lè lưỡi, vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu: “Biết rồi mà!”

Mặt anh vẫn còn ửng đỏ, cô dán sát vào anh, hôn lên trán anh một cái.

Anh cười nhột nhột, bật TV lên, dùng những âm thanh xa lạ phá vỡ không khí này.

Anh tiêu sái vẽ những vòng tròn lỏng lẻo trên lưng cô, dường như đang hưởng thụ khoái cảm, còn cô thì cảm thấy ngứa ngứa.

“Được rồi được rồi, em muốn đi tắm, cả người đều mệt mỏi”.

Anh buông cô ra, lại nghiêng ngả nhìn cô: “Tây Thuần”.

“Hả?”

“Anh không muốn lần sau lại phải nghe những chuyện thế này từ miệng người khác”.

Cô cứng người tại chỗ, nhếch môi, mới xoay người cười nói: “Sẽ không nữa đâu”.

21. Chương 21

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc bị Trình Chí Diên gọi điện bảo về gấp mà cũng chẳng hề tỏ ra gấp gáp, anh chỉ hoang mang vẩn thông thả thu gom giấy tờ, còn dọn dò thư kí những việc nên làm. Làm xong hết thấy thì điện thoại cho Tây Thuần, nói với cô hôm nay anh không về Vân Nguyệt. Rồi mới từ từ xuống tầng hầm lấy xe về biệt thự.

Trình Nghi Bắc lê thân thể mệt mỏi vào nhà, thấy Hạ Lập Khoa nhanh chóng mở âm lượng TV thật lớn, vẫy tay gọi anh.

Anh đi đến chỗ mẹ, đặt túi công văn lên bàn trà, gật đầu chào mẹ.

Hạ Lập Khoa chìa chìa thư phòng trên lầu: “Cha con đang phát hỏa”.

Trình Nghi Bắc gật gật đầu, cầm tách trà uống từ từ, xong mới nhìn Hạ Lập Khoa: “Chờ con nghỉ xả hơi xong sẽ lên cho cha từ từ giáo huấn”.

Hạ Lập Khoa nhìn con trai trịnh trọng nói ra những lời này, rất tử tế cười ầm lên.

Anh còn chưa nói: con mệt sắp chết rồi. Một môi nhắm mắt nằm trên trên sofa, tay không ngừng xoa cổ.

Hạ Lập Khoa lắc đầu, đứa con trai này không bao giờ làm bà lo lắng, vốn luôn tin tưởng từ trong tiềm thức. Biết con sẽ không làm gì khiến mình thất vọng, biết con luôn có quan điểm độc lập, biết con luôn có sự cố chấp của riêng mình, mà bà là một người mẹ, điều tốt nhất có thể làm là luôn tin tưởng con, làm hậu phương vững chắc ủng hộ con mình, bất kể người khác nhìn con bà ra sao, nghi ngờ con thế nào, bà vẫn đứng vững chắc phía sau.

Hay nói khoa trương hơn: lý do để bà sống tiếp có lẽ là nhìn con mình trưởng thành sau đó thành gia lập nghiệp.

Trong căn nhà này, điều làm bà lưu luyến tiếp tục ở lại cũng chỉ có đứa con trai duy nhất này thôi.

“Công ty bề bộn nhiều việc à?” Bà lo lắng nhìn anh.

Trình Nghi Bắc mở mắt, nhìn bà cười cười: “Đừng lo lắng, sẽ ổn cả thôi”.

Bà gật đầu, bà tin con mình.

“Lát nữa đừng tranh cãi với cha con nữa”. Bà thở dài một cái: “Đến giờ có lẽ ông ấy vẫn còn hi vọng con và Trạch Vân ở bên nhau, đối với sự nghiệp cũng như cuộc sống về sau của con đều thuận lợi”.

“Con hiểu mà”.

“Con không muốn cưới Trạch Vân mẹ cũng không có ý kiến gì, vợ là của con, muốn cô gái thế nào con rõ nhất. Nhưng con phải nhớ cho kỹ, mẹ sẽ luôn chống đỡ giúp con”.

Trình Nghi Bắc cười nhìn mẹ: “Con xúc động lắm, đặc biệt cảm động, vô cùng cảm động luôn, thấy không?”

Hai tay Hạ Lập Khoa vỗ hai cái lên hai vai anh.

Bỗng nhiên nhớ tới gì đó, bà nghi ngờ nhìn con trai: “Mà tại sao con lại nhất quyết chia tay với Trạch Vân? Con bé là một cô gái tốt, mẹ thấy làm con dâu sẽ rất tuyệt. Sao lại thành ra thế này”.

Trình Nghi Bắc im lặng, nghe thì được, không nên bình luận.

Hạ Lập Khoa lại nói rất hăng say: “Con nói xem: anh họ con không kết hôn với Giang Tang Du vì nó làm bụng Bạch tiểu thư to lên, con gái bây giờ không thể so với ngày xưa, một khóc hai nháo ba thất cổ cái gì cũng làm, suốt ngày quây anh họ con, nếu không cưới cô ấy sẽ thông báo mở họp báo tuyên bố với mọi người, chú của con lại là người sĩ diện. Không có cách nào khác dành cho anh họ con từ hôn với người ta. Con nói đi nói đi, con không có làm người nào đó to bụng rồi nên mới không chịu ở bên Trạch Vân nữa đúng không?”

Bà nói xong mới thấy con mình đang dùng ánh mắt lạ lẫm chưa thấy bao giờ nhìn mình, máu chốt là bà cảm thấy ánh mắt này thật đáng sợ.

Bà ho khan: “Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn mẹ?”

“Sao mẹ biết con không có?”

“Gì?”

“Không có gì?”

Hạ Lập Khoa híp mắt, con ngươi lóe sáng: “Con có gì?”

“Nếu con thật sự làm người ta to bụng, mẹ sẽ làm gì?”

“Con đã làm vậy sao?”

“Mẹ nghĩ thế nào?” Anh đứng dậy, bước lên lầu hai.

Hạ Lập Khoa hai mắt mở to nhìn bóng con trai: “Con xuống đây, con nói thật hay giả đó?”

“Con nói thật hay giả?”

“Thật”.

Trình Nghi Bắc gật gù: “Sự thật đấy”.

Bà buồn bã, hừ, lại lừa bà chứ gì, muốn lừa cho bà vui chứ gì.

Trình Nghi Bắc mở cửa bước vào thư phòng, xong lại từ từ khép cửa lại.

“Cha”. Anh bước đến, ngồi đối diện Trình Chí Diên.

Trình Chí Diên gật đầu, sắc mặt rất nặng.

Anh cũng chẳng nói gì, bộ dáng bình đến tướng chán, nước đến đất chặn.

Trình Chí Diên nhìn bộ dạng của anh mà tức giận: “Con nói xem công ty thành ra thế nào rồi? Hồngбет, lòng nhân viên hoảng sợ, đám người bên ngoài ai nấy đều đang chờ để chê cười Bắc Ích. Con còn gì để nói nữa?”

Anh nhún vai: “Không còn gì để nói nữa, những điều cha nói đều là sự thật”.

Trình Chí Diên không biết nên khen con mình giỏi bình tĩnh hay nên mắng nó không biết nhìn thách thức hiện tại, tinh thần vững vàng, tiếp tục nói: “Con có nghĩ sự tình rồi cuộc tại sao lại phát sinh không hả?”

“Không phải con đang chăm chú lắng nghe ư?”

Lúc này Trình Chí Diên mới bắt đầu kể rõ tình hình với anh.

Hiện nay Bắc Ích gặp nguy cơ tứ phía, nhiều người đồn thổi tung tin nội bộ Bắc Ích không ổn định, một số cổ đông không thừa nhận Trình Nghi Bắc, hơn nữa hôn sự của Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân thất bại, những người bất mãn lâu nay thừa cơ lấy cớ. Mà Bắc Ích, dự án giai đoạn trước còn chưa thu hồi vốn, còn dự án kế tiếp lại sắp vận hành, cần nguồn vốn rất lớn; khi cho người đại diện đến gặp phía ngân hàng, tuy được chào đón lịch sự nhưng lại xa cách hai ba thước, tất cả mọi chuyện đều cho thấy có người đang cố ý nhắm vào Bắc Ích.

Đối phương cũng là kẻ tinh anh, mắt sáng không làm chuyện mờ ám, chẳng sợ ai biết. Lần này Đỗ Trạch Nhiên tận dụng tất cả các mối quan hệ, gây áp lực lên ngân hàng, sau đó tung tin đồn, thông qua phương thức này để nói lên sự bất mãn cũng như tức giận của bọn họ.

Trình Nghi Bắc cau mày: “Cha, hay là cha cứ nói thẳng là cha muốn con làm thế nào đi?”

Trình Chí Diên nghe vậy nét mặt mới giãn ra: “Ngày mai con cùng cha đến Đỗ gia, xin lỗi bên đó, hơn nữa cho họ thấy thành ý con vẫn muốn kết hôn với Trạch Vân...”

“Cha”. Anh ngăn cản Trình Chí Diên nói tiếp: “Con về bởi con tôn trọng cha, muốn nghe ý kiến của cha, muốn biết cha có gợi ý gì cho con. Nhưng đây không có nghĩa con phải nghe cha, đề nghị của cha con đã nghe rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành”.

Anh đứng dậy, định rời đi, không thích thì không cần phải nói thêm nữa.

“Con biết con đang nói gì không hả?”

“Con rõ hơn ai hết”. Anh rất kiên quyết: “Hơn nữa con cũng chẳng có ý định thỏa hiệp với người đã chèn ép Bắc Ích, bất kể người đó là ai đi nữa”.

“Cuối cùng con vẫn không hiểu hay sao, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu”.

“Con không hiểu cái gì?” anh nhìn cha mình: “Nhiều năm qua không phải cha vẫn như vậy sao?”

Trình Chí Diên với Hạ Lập Khoa là hôn nhân thương nghiệp, kỳ thật lúc ấy công ty Trình gia đã không thể chống đỡ thêm nữa, Hạ gia ra tay giúp đỡ, không phải nhiều năm qua Trình Chí Diên vẫn ở dưới mái Hạ gia sao?

Trình Chí Diên trừng anh: “Con sẽ hối hận”.

“Không có gì để hối hận hết”. Anh thật sự rất trầm tĩnh: “Khi con có ý định chia tay với Trạch Vân vốn đã lường trước sẽ có ngày này, cho nên có gì phải hối hận?”

22. Chương 22

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Bởi khoảng thời gian này Trình Nghi Bắc bề bộn nhiều việc, mà cô còn thấy được sự mệt mỏi từ mắt anh, vậy nên cô không muốn tâm trạng anh có thêm khó chịu hay mệt nhọc nào nữa, bởi vậy nhàn rỗi ngồi ở nhà. Con gì chỉ biết ăn ngủ, ăn ngủ?

Không cần phải nói, kỳ thật cô hiểu hết mà.

Nhưng ngoài ngủ ra dường như không tìm thấy việc gì để làm hết, cuộc sống nhàm chán, vô vị, không thú vị riết cũng chẳng thấy thoải mái gì.

Cô đứng dậy, ngáp dài một cái, đến cả đồ ngủ cũng lười thay. Ngồi trước máy tính, khởi động máy. Trước kia, thấy máy tính khởi động trong 30 giây là nhanh rồi, mỗi lần hơn 50 giây là đã tìm cách để tăng tốc rồi. Mà nay, trung bình tốc độ mỗi lần khởi động máy là 1 phút rưỡi, cô cũng lười không thèm suy nghĩ xem có nên dọn sạch máy hay không nữa. Con người này ngày càng lười, cái gì nên cập nhật mới, cô gạch chéo ngay, lười thay mới, lười cập nhật, cô tự thấy xấu hổ với thái độ của mình.

Nhưng xấu hổ thì xấu hổ chứ, không cập nhật là không cập nhật.

Cô lên web, thật sự là không có chuyện gì làm, đành tùy ý tìm tác phẩm của mình trên Baidu. Không lục không biết, hóa ra có rất nhiều trang web đăng tác phẩm của mình. Trước kia cứ tưởng những tác phẩm nổi tiếng mới bị đạo văn qua nhiều trang web khác, giờ mới biết nhiều đến vậy. Thôi đi, cô thậm chí còn không được coi là tác giả nổi tiếng nữa là, vậy mà cũng có người đến đạo. Đạo văn cũng cho qua đi, chủ yếu là loạt bình luận để lại bên dưới.

‘Cám ơn chủ nhà đã cập nhật’.

‘Cám ơn bạn đã chia sẻ’.

‘Ủng hộ chủ thread’.

Thật sự Tây Thuần không biết nên hình dung cảm xúc của mình lúc này thế nào, từng câu từng chữ cô đều phải vật óc suy nghĩ, chăm chỉ đánh ra, bị người ta đạo văn, người đọc lại còn cám ơn người đã cướp văn của cô. Tác giả thật là cô đây thì diễn đàn không ai nhắc đến... Người đọc không quan tâm tác giả là ai, địa vị của độc giả đúng là ngày càng cao, mà tác giả, không biết nói địa vị thế nào cho đúng, có lẽ chỉ cần tên một tác giả nổi tiếng trên thanh status thôi nhĩ.

Nhất thời Tây Thuần thấy khó thở, đăng kí bữa một tài khoản, câu nói uyển chuyển một chút, vẻ như chưa được tác giả cho phép mà trộm văn là không nên đâu. Cô bình tĩnh nhìn hồi đáp bình luận của mình, đây cũng đâu phải tác phẩm của tác giả nổi tiếng, đối phương đang quảng cáo giúp tác giả còn gì. Tây Thuần choáng váng nhìn bình luận đó rất lâu. >< editor=“” còn=“” nổi=“” diên=“” huông=“” chi=“” chị=“” là=“” tác=“”>

Cô nhớ có một lần mở chuyên mục của mình, có người nhắn lại là ‘Đừng xem ở trang khác, trang này của tác giả, hay hơn’. Giờ nhớ lại cô rất cảm động, ít nhất người ta đọc xong còn biết nói cô là tác giả, biết để lại bình luận. Trong khi đó... Giờ đa số người đọc đều đi cám ơn người đạo văn, mấy ai còn nhớ tới người mỗi đêm vật óc suy nghĩ, chăm chỉ khổ sở đánh từng câu từng chữ, người đối mặt với máy tính kể về câu chuyện của nhân vật nào đó.

Hơn nữa... cũng có nhiều người phản đối, bảo tác giả viết chưa được hay, chưa được hấp dẫn, bình luận chỉ thêm hao tổn tinh thần. Bọn họ được đọc miễn phí, được ngang ngược, được làm vua có trình độ, được đánh giá, bởi bọn họ là độc giả.

Tây Thuần hít sâu một cái, chọn cách chứng thực văn bản là của mình mà nhắn lại ‘Cám ơn đã chia sẻ giúp mình’, xem kĩ những điểm bất mãn của bọn họ. Sau đó thoát khỏi trang đó.

Theo cô thấy, nhiều người đọc không thể mua V, không còn cách nào nên phải xem trên những trang chuyên đạo văn, nhưng không có nghĩa là không tôn trọng tác giả. Người đọc chỉ cần tìm trong phút chốc, chỉ cần vài giờ là đọc xong hết tác phẩm mà tác giả phải dùng mấy chục ngày, thậm chí mấy tháng mới viết ra được. Xin hãy nhớ kỹ, trăm ngàn câu từ đó tất cả đều có tên là ‘Thành quả lao động’, xin hãy đổi cái thái độ đương nhiên ấy thành một chút cảm kích biết ơn nhé. Có thể chọn không thích, nhưng vui lòng đừng dùng thái độ ghét bỏ cùng khinh thường mà đáp trả.

Cô coi như tác phẩm mình viết chưa tốt, chưa có sức hấp dẫn quá lớn để giữ độc giả, là lỗi của cô, để những bất bình trong lòng biến mất toàn bộ.

Thực tế, Tây Thuần xuất bản ‘Hoàng hôn thủy tinh’ cũng chỉ bán được hai mươi ngàn quyển, coi như bán chạy. Cũng không được bao nhiêu tiền, thị trường ngôn tình vốn đã nhỏ hẹp, đạo văn tràn lan, nói chuyện tác giả muốn dựa vào văn kiếm tiền chỉ sợ không được mấy người.

Nghĩ đến chuyện xuất bản, cô lại thấy hơi buồn bực, cho dù không bán được bao nhiêu, không thể phát lên sau một đêm, khấu trừ chi phí này nọ cũng chẳng thừa bao nhiêu, bây giờ cô thật đúng là do Trình Nghi

Bắc nuôi. Không tiền, không quyền phát ngôn, cô rất dễ tâm đó.

Đã vậy còn gặp Đỗ Trạch Nhiên, cô gần như tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng trời sinh tính cô đã dễ lọc bỏ tức giận, nghĩ quá nhiều sẽ không nghĩ tiếp nữa. Cô không muốn tăng thêm phiền toái cho Trình Nghi Bắc, sách này là bảo bối của cô, nhưng đối với những người như Trình Nghi Bắc mà nói căn bản nó không đáng nhắc đến. Mặc dù giờ cô cũng không hiểu rõ tình hình của Bắc Ích lắm, nhưng cứ nhìn Trình Nghi Bắc đi sớm về trễ là đủ biết chuyện công ty chắc chắn không dễ thở, nên cô cứ ngoan ngoãn ở nhà là giỏi rồi, không nên phiền anh, không nên gây thêm rắc rối cho anh, đủ tiêu chuẩn làm vợ tốt rồi nhé.

Bởi vậy, thậm chí đến lúc này, cô cũng chẳng cảm thấy quá điều gì.

Chỉ là vừa đứng lên, điện thoại reo liên.

Cô thấy mẹ gọi đến, mày nhíu lại. Đa số đều là cô gọi về nhà, mà dù cho cô điện về nhà, mẹ cũng gác máy rất nhanh, bởi mẹ luôn nói thẳng vào vấn đề, nhiều lời lại tốn thêm tiền. Thậm chí chỉ vài xu tiền điện thoại, mẹ cũng chưa từng lãng phí. Vậy nên khi thấy mẹ gọi đến, cô rất sợ hãi sẽ có chuyện lớn xảy đến.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Cô nhận điện thoại, lo lắng hỏi.

“Tiểu Bảo bị bệnh, mấy ngày nay đều đến khám chỗ bác sĩ Trương, nhưng đến nay nó cũng chưa khỏi. Bọn họ bảo nên chuyển đến bệnh viện lớn trong khu vực, nhưng mẹ không biết đường, mẹ sợ bị lừa. Tây Thuần, liên hệ với chị con, bảo nó về xem sao”.

Tây Thuần đáp ứng, sau đó cúp máy.

Trần Tư Dao không có liên lạc với cô, cô biết đi đâu tìm được người chị xuất quỷ nhập thần này đây.

Đã vậy giờ cô còn là dạng này, tuy bụng chưa quá lớn, nhưng thoát nhìn là thấy không bình thường rồi, nếu về nhà bị mẹ thấy, cô biết giải thích thế nào?

Bây giờ cô mới thấy rắc rối, bản thân đến chuyện quan trọng nhất cũng chưa nghĩ qua, cô nên giải thích tất cả với mẹ như thế nào. Nhất là Trình Nghi Bắc, cô biết nói sao với mẹ? Không được, không thể, cô không dám mang Trình Nghi Bắc về nhà.

Đã vậy thì cô nhất định phải tìm được Trần Tư Dao.

Cô thay quần áo, vội vàng ra khỏi nhà. Cô cảm thấy bản thân vẫn còn tâm hồn của cô gái trẻ, không hiểu sao cô hi vọng không ai nhìn ra cô là phụ nữ có thai. Nếu đang mua đồ, có người khen cô trẻ hơn tuổi cô sẽ cảm thấy tâm trạng phơi phới.

Thật lâu thật lâu trước đây, Trần Tư Dao và cô còn ở chung một nhà, chỉ vào đôi trai gái trên đường, thấy rất rõ hình ảnh người chồng đang giúp đỡ vợ. Đôi mắt Trần Tư Dao lại tràn ngập sự khinh bỉ, còn nói: người phụ nữ kia giống y như con gà mái kiêu ngạo, tuyên bố với tất cả mọi người gà con trong bụng là con của người đàn ông này; còn con gà trống thì khúm núm vàng vang dạ dạ, sợ người ta biết gà con trong bụng người phụ nữ không phải của anh ta.

Nghĩ đến đây, Tây Thuần không kiềm lòng được nữa, cười rộ lên. Người chị này của cô, cuộc đời cũng lắm lận đận, nhưng chẳng hiểu sao cô luôn có dự cảm, chị sẽ hạnh phúc, rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Tây Thuần bước đến tập đoàn Vân Đoan, công trình cao vút, ngay cả giữa đầu cô cũng thấy mệt. vốn biết rõ bảo vệ không cho cô vào trong, bất luận cô nói gì đối phương cũng làm theo quy định công ty. Cô cũng chẳng vướng víu thêm, mỗi người đều có chức trách của riêng mình, người ta chỉ đang làm tốt vị trí của mình thôi.

Cô cũng chẳng hi vọng nhiều, nghe Trần Thính nói qua một lần, bản thân đã thật sự đến đây.

Vân Đoan nhất định đối với nhân viên yêu cầu bằng cấp rất cao, hơn nữa còn là yêu cầu cứng rắn không nhân nhượng, quan trọng là Trần Tư Dao ngay cả bằng tốt nghiệp đại học cũng chẳng có. Nhưng với cái tác phong không sợ trời không sợ đất của Trần Tư Dao, Tây Thuần lại cảm thấy đây không phải vấn đề.

Có lẽ trời cũng thương hại cho thai phụ tội nghiệp đứng dưới cái nắng chói chang, chốc lát mục tiêu cô chờ đã xuất hiện.

Tây Thuần hơi ngạc nhiên, bước lên gặp cô ấy.

Nhìn biển số xe thôi đã biết giá trị xa xỉ của chiếc Lamborghini trước cửa Vân Đoan rồi, một cô gái xinh đẹp chậm rãi bước xuống xe. Cô gái mặc đồ công sở, không ngừng nói gì đó với người đàn ông kế bên, đáng vẻ người đàn ông thì lại vô cùng thích thú với những lời nói từ miệng cô gái.

Dù không quan tâm đến tạp chí kinh tế tài chính, Tây Thuần cũng biết người đàn ông nổi tiếng vô hạn hơn hai năm nay ở thành phố C này, Diệp Húc Đình. Trong truyền thuyết về sự nghiệp vĩ đại của Diệp gia, anh là thái tử phong lưu phóng khoáng đã đi qua vô số hồng nhan. Cái để người khác hiếu kỳ chính là Diệp gia luôn phát triển ở thị trường hải ngoại, đối với thị trường trong nước không mấy hứng thú, nhưng sau khi Diệp Húc Đình tiếp quản công ty thì nhất quyết tiến quân vào đất liền, không biết anh ta đang tính toán cái gì.

Mà cô gái kia, đâu cần phải nói nhiều, đó là người Tây Thuần muốn tìm.

Tây Thuần đứng bên cạnh Trần Tư Dao, không nói được lời nào. Cô phát hiện có vẻ như Diệp Húc Đình rất có hứng thú với chị của cô, riêng Trần Tư Dao lại gai mắt với Diệp Húc Đình, mà cảm giác gai mắt này làm cô có chút hoài nghi.

Ngược lại ánh mắt Tây Thuần không dành cho Trần Tư Dao, mà thẳng tắp nhìn Diệp Húc Đình, hồi lâu cô lại lướt từ Trần Tư Dao qua người Diệp Húc Đình: “Nói vậy có nghĩa vị này là Diệp tổng lừng danh thành phố C, Diệp tổng trông rất giống học trưởng của tôi, không biết đại học Diệp tổng học trường nào thế”.

Diệp Húc Đình đối với sự xuất hiện của Tây Thuần có đôi chút ngạc nhiên, trầm ngâm suy nghĩ, nhìn đến thái độ khác thường của Trần Tư Dao thì biết cô có quen biết cô gái này, vì vậy thành thật trả lời: “Đại học B”.

Khóe môi Tây Thuần kéo lên, lập tức phô ra vẻ mặt xin lỗi vì đã quấy rầy: “Ồ, tôi nhận nhầm người rồi”.

Lúc này cô mới nhớ tới Tây Thuần bên cạnh: “Chị à, em có lời muốn nói với chị, không biết có tiện không nhỉ”.

Không cần Tây Thuần nói Trần Tư Dao cũng biết cô em này muốn nói gì, từ nhỏ đến lớn đạo lý gì cô cũng thuộc lòng, không cần người khác nhắc nhở: “Bây giờ chị đang làm việc, đừng quấy rầy chị lúc này”. Trần Tư Dao liếc mắt về phía Diệp Húc Đình: “Ông chủ của chị còn ở đây, anh ấy sẽ trừ tiền lương của chị mất”.

Tây Thuần cũng quật cường nhìn Trần Tư Dao: “Sao em nhớ Diệp gia chỉ có duy nhất một con trai nhỉ”.

Trần Tư Dao lườm Tây Thuần, còn nghe rõ lời của Diệp Húc Đình: “Xem ra cô gái này rất hiểu tôi”.

Trần Tư Dao hơi tức giận, nhưng vẫn quay qua nói vài lời với Diệp Húc Đình, để Diệp Húc Đình vào công ty trước, cô mới cùng Tây Thuần tâm sự. Tốt lắm, dám uy hiếp cô, cô muốn xem xem rốt cuộc Tây Thuần có thể nói ra được điều gì mà không làm cô nổi điên hay không.

Tây Thuần biết chị cô đang tức giận, nhưng cô vẫn vờ như cái gì cũng không biết.

Tìm được một quán cafe gần đó, không khí mát mẻ từ máy lạnh truyền đến, làm cô thích mê.

“Chị à, muốn uống gì, em mời”. Tây Thuần cười ngọt ngào.

Trần Tư Dao mở to đôi mắt xinh đẹp, động tác tự nhiên nhưng vẫn quyến rũ: “Gì cũng được”. Ngồi xuống, chờ Tây Thuần đến hầu hạ.

Lát sau Tây Thuần mới bưng một ly cafe đến chỗ Trần Tư Dao, sau đó ngồi xuống: “Chị, mẹ gọi điện đến nói Tiểu Bảo bị bệnh, chị không phải nên về xem sao à?”

Trần Tư Dao trợn mắt: “Sao lại bệnh?”

“Này, sao em biết chứ. Lâu rồi chị không về nhà, lần này về xem đi”.

“Chị đây đâu phải bác sĩ, về rồi thằng nhóc kia sẽ khỏi bệnh liền sao?”

Tây Thuần chớp mắt, không nhắc tới chuyện Tiểu Bảo nữa, thản nhiên nói: “Vừa rồi hình như Diệp tổng nói anh ấy học đại học B”.

Cô thông minh không nói tiếp nữa, nhìn chị mình.

“Cô nghi ngờ cái gì?” Trần Tư Dao đành mặt.

“Có nghi ngờ gì đâu, chỉ cảm thấy Tiểu Bảo giống giống với Diệp tổng thôi mà. Mà Diệp tổng lại là con trai duy nhất trong nhà, nếu Diệp gia biết có một đứa trẻ lớn lên giống con mình, hẳn sẽ đến thăm hỏi nhỉ?”. Tây Thuần quan sát biểu cảm của Trần Tư Dao.

Trần Tư Dao liếc Tây Thuần vài cái: “Biết rồi, chị sẽ về”.

Trái lại Tây Thuần hết hồn, cô bắt đầu nghi ngờ, có khi nào Tiểu Bảo thật sự có quan hệ với Diệp...

Lúc này Trần Tư Dao mới phát hiện mình trúng kế, nhưng cũng chẳng bận tâm: “Đừng nói lung tung. Tiểu Bảo không có quan hệ gì với họ Diệp hết”.

Tây Thuần gật gù, chẳng nói gì cả.

Thật ra cô cũng không hiểu chị mình lắm, khi còn trẻ như vậy đã nguyện ý sinh con vì một người đàn ông, nhưng đến nay, vẫn cứ thường xuyên rời nhà. Cô thấy khó hiểu.

23. Chương 23

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trần Tư Dao gọi điện thoại cho Diệp Húc Đình xin phép nghỉ, nhưng giọng điệu của cô lại chẳng coi chuyện đó ra gì, cũng chẳng quan tâm đối phương có đồng ý hay không. Thấy chẳng qua là cô đã quyết định xin nghỉ phép, gọi điện nói với đối phương một tiếng, phản ứng của đối phương không nằm trong phạm vi lo lắng của cô. Bởi vậy ánh mắt cô lạnh nhạt, giọng điệu bình thản, không ai nhìn ra được là cô đang cẩn thận nói chuyện với cấp trên, mãi mãi giữ vững bản tính chị cả.

Tây Thuần đứng một bên quét mắt nhìn Trần Tư Dao.

Có lẽ bản thân Trần Tư Dao không biết, cũng chưa phát hiện ra. Cách cô đối xử với Diệp Húc Đình, vốn dĩ không phải thái độ nên có của nhân viên với sếp. Có lẽ chính cô cũng không thấy gì, cũng cho rằng bản thân không hề liên quan với Diệp Húc Đình. Nhưng chẳng biết vô tình hay cố ý, kỳ thật cô đang ý lại vào tâm ý của Diệp Húc Đình đối với đoạn tình cảm xưa cũ ấy. Mặc kệ đoạn tình cảm trước kia đại diện cho điều gì, nhưng với thái độ của cô thế kia, thật sự đã chứng minh từ sâu trong tiềm thức của cô đã coi mình không giống những người khác, bất kể cô nói gì, Diệp Húc Đình cũng sẽ không từ bỏ cô.

Vậy là tốt rồi, người luôn nguyện ý chịu sự bắt nạt của bạn, là người yêu bạn nhất.

Chỉ có người yêu bạn, mới luôn luôn nuông chiều bạn, không bao giờ quan tâm đến ưu hay khuyết điểm của bạn.

Một khi nhận lấy sự chiều chuộng đó, bạn sẽ càng lún sâu vào sự ỷ lại, hơn nữa còn gây thơ vô số tội ức hiếp người ta.

Tây Thuần không biết nên nói gì, bởi trên đời này luôn tồn tại một người, một người sẵn sàng cố gắng vì ta, một người sẵn sàng bảo vệ ta, bản thân được đứng ngoài quan sát là vui rồi.

Từ lúc Trần Tư Dao bước vào nhà đến giờ vẫn luôn quan sát cách bày trí trong nhà. Bên trong sạch sẽ gọn gàng, cũng vô cùng lịch sự tao nhã. Nhìn ra ngoài ban công là một khoảng trời tươi mát trong lành, cây cối xanh um tươi tốt, người có thể lựa chọn căn hộ thế này phải là người rất tinh tế, nơi này không khí trong lành, tâm trạng cũng thoải mái lên không ít. Trần Tư Dao tham quan tới các gian phòng, tất cả đều theo phong cách của Tây Thuần.

Bất giác cô cười rộ lên, sau đó bước vào bếp – nơi Tây Thuần đang tất bật: “Người đàn ông này thật là hiểu em đấy, tất cả bày trí trong nhà đều theo phong cách của em”.

Tay đang cầm dao thái cà chua của Tây Thuần cứng đờ, mắt cô trở nên mờ mịt. Khi cô dọn đến đây, trong nhà đã bày trí đầy đủ, cô có cảm nhận nhưng chỉ đơn giản thôi. Hóa ra có rất nhiều thứ để cô không bài xích nơi này, cô với Trình Nghi Bắc có nhiều điểm chung, cô luôn cho là vậy.

Những điểm nhỏ này, cô đã bỏ qua hết, nay lại bị Trần Tư Dao một lời nói trúng.

Trần Tư Dao nhếch môi: “Cô bé Tây Thuần luôn luôn ngoan ngoãn của chúng ta nay lại học người ta sống chung với đàn ông, em nói xem nếu mẹ biết sẽ có phản ứng ra sao đây ta?” Còn cố ý xoa cằm: “Hắn sẽ vô cùng thất vọng, con gái ngoan một tay mình dạy dỗ mà, thật ra cũng đâu kém chị bao nhiêu”.

Trần Tư Dao bĩu môi, từ nhỏ tới lớn, điều mẹ nói nhiều nhất là: sao con không học em con kia, con coi nó ngoan biết bao, chưa bao giờ làm gì để mẹ lo lắng.

Trong kí ức của Trần Tư Dao những chuyện thế này nhiều không kể xiết, từ khi còn nhỏ cô đã biết ra ngoài kiếm tiền, vậy mà vĩnh viễn vẫn nghe câu nên học theo Tây Thuần.

Khi học tiểu học, Trần Tư Dao thi trượt, bảo nên học Tây Thuần em con kia, thi đạt điểm cao nhất đó.

Lên cấp hai, Trần Tư Dao thi không được lý tưởng lắm, bảo nên bắt chước em con kia, thành tích ai ai cũng khen ngợi.

Đến trung học, Trần Tư Dao ngủ gật trong lớp nên thành tích kém, bảo phải học theo em con kia, ba cấp đều là học sinh gương mẫu.

Tốt nghiệp trung học Trần Tư Dao đã đi làm thuê giúp Tây Thuần lên đại học, lần này mẹ rút cuộc cũng thôi nhắc cô nên học theo Tây Thuần nữa. Bởi lẽ học phí đại học của Tây Thuần đều do người chị không ngoan này làm thuê mà có, tất cả đều do cô đi rửa chén bát, bán đĩa lậu, từng đồng đều là mồ hôi nước mắt của cô kiếm ra.

Tây Thuần vẫn tiếp tục thái cà chua, nhưng giọng điệu lại là cảnh cáo: “Thì sao, nói ít thôi”.

Dĩ nhiên cô sẽ không phủ nhận, cũng không phản bác lại. Trong nhà cái gì mà chẳng có đôi, từ gối đến ly nước... hơi thở đàn ông dày đặc, những điều này không thể che giấu. Huống chi trong phòng tắm bàn chải đánh răng thành đôi, hai khăn tắm hai cá tính, hết thấy điều làm cô không thể phủ nhận.

Khóe môi Trần Tư Dao nở nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh lẽo: “Tây Thuần, em nói xem thế nào là học sinh gương mẫu? Thành tích tốt, nghe lời, ngoan ngoãn, thế này đã đủ tiêu chuẩn làm học sinh gương mẫu chưa?”

Tây Thuần thái xong hết rau dưa, giọng nói không mặn cũng không nhạt: “Đây không phải tiêu chuẩn dành cho chị, vậy là đủ rồi”.

“Chị chỉ muốn biết, cái gọi là học sinh gương mẫu có phải chỉ cần học nhanh vài thứ là được không. Thầy cô dạy các cách giải bài mới, chỉ cần học theo rồi giải là được à. Về mặt tình cảm cũng vậy à, gặp được người mới liền quên đi người cũ hôm nào, lao đầu vào tình cảm mới chớm nở này. Em đúng là học sinh gương mẫu đó, rất đáng biểu dương”.

Tây Thuần thêm dầu, muối vào nồi, sau đó xào cà, chẳng quá để tâm đến khí thế dọa người của Trần Tư Dao: “Thời gian khác nhau sẽ gặp được những người khác nhau, cứ mãi trốn trong thế giới của một người không chịu bước ra, ngoài được khen si tình thì nhận được gì ngoài cuộc sống của mình đã bị hủy hoại, không có gì cả. Nắm bắt cơ hội để bản thân mình được hạnh phúc, em không nghĩ điều này có gì sai trái”.

Dù đang nói như vậy, giọng điệu của cô cũng rất bình thản.

Trần Tư Dao nhìn cô, không biết gọi cảm giác này là gì.

Chỉ thấy Tây Thuần đang múc cà ra đĩa, dẩy lên hương thơm ngon, kích thích khẩu vị. Tây Thuần đưa đĩa đến trước mặt Trần Tư Dao, Trần Tư Dao cũng biết thân phận mang ra bàn.

Tây Thuần nấu ba món, một rau một thịt một canh. Lấy thêm ba cái chén, ba đôi đũa.

Trần Tư Dao im lặng nhìn Tây Thuần làm hết thấy, cuối cùng không nhìn được nữa: “Cậu ta là người thế nào?”

Trần Tư Dao thấy tay Tây Thuần run nhẹ, tuy rất nhẹ, nhưng vẫn không lọt khỏi mắt cô.

“Người bình thường thôi”. Tây Thuần cảm thấy hôm nay mình rất lạ, không hiểu vì sao.

Tây Thuần vừa dọn cơm xong, chuông cửa ngoài phòng khách cũng vang lên.

Trần Tư Dao bắt gặp Tây Thuần không nhúc nhích gì, nghi ngờ ra mở cửa.

Trình Nghi Bắc có đem chìa khóa, không phải anh không muốn mở cửa, chỉ là đang muốn hưởng thụ cảm giác ấm áp có người mở cửa ình. Sau đó anh sẽ ôm đối phương một cái, một hành động vô cùng giản đơn, nhưng lặp đi lặp lại mỗi ngày, anh lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng bình yên.

Chỉ là sau khi cửa mở ra, anh thoáng thất thần chốc lát, nhưng nét mặt Trần Tư Dao đã đạt đến mức kinh người, nhưng anh chỉ thoáng ngạc nhiên thôi, xong lại khôi phục bình thường.

“Chào cô, xin hỏi cô là...?” Trình Nghi Bắc xác định mình không đi nhầm tầng mới bình tĩnh hỏi.

Về mặt Trần Tư Dao như đang cố chịu đựng, giờ đây cô đã hiểu câu nói lúc nãy của Tây Thuần không phải chỉ là nói đùa cho qua chuyện. Cô bình ổn tâm trạng: “Tôi là chị Tây Thuần”.

Lúc này Trình Nghi Bắc mới nhớ Tây Thuần từng nhắc tới người chị này, mỉm cười với cô, sau đó bước vào nhà.

Trần Tư Dao quan sát Trình Nghi Bắc cả buổi, cuối cùng mới bước đến bàn ăn.

“Ăn cơm nào”. Tây Thuần đã bới cơm đủ đầy đủ vào ba chén, cười với hai người họ.

Mà Trình Nghi Bắc cực kỳ ăn ý ngồi đối diện Tây Thuần, như thể cuộc sống hai người đã hình thành thói quen từ lâu.

Trần Tư Dao đảo mắt một lượt, hết dừng trên mặt Trình Nghi Bắc lại qua Tây Thuần, sau đó thu ánh mắt, trở lại như cũ, cô ngồi xuống, ngậm đũa trong miệng, nghĩ gì đó rồi nhìn Tây Thuần mãi.

Tây Thuần nhận được ánh mắt của Trần Tư Dao, lập tức giới thiệu họ với nhau, chỉ là Trần Tư Dao vừa nghe ba chữ ‘Trình Nghi Bắc’ cả người run rẩy, may mắn chưa biểu hiện quá mức.

Thái độ Trình Nghi Bắc đối với Trần Tư Dao không mặn cũng chẳng nhạt, nhưng tiếng ‘Chị’ này chắc chắn không thoát ra nổi, ngược lại Trần Tư Dao lại thấy rất thú vị, trước mặt Tây Thuần gọi Trình Nghi Bắc là ‘Em rể’, Trình Nghi Bắc không biết nên nói gì.

Điểm Trình Nghi Bắc bất mãn là Trần Tư Dao thật sự coi mình là khách quý, ăn xong một chén liền gắp chén ra trước mặt Tây Thuần: “Em gái ngoan, bới cơm cho chị nào. Lâu lắm rồi không ăn cơm em nấu, ngày càng tiến bộ, khiến khẩu vị chị đây ngày một cao hơn rồi”.

Trình Nghi Bắc nhú mày, ra hiệu Tây Thuần đang chuẩn bị đứng lên ngồi xuống, anh lấy chén của Trần Tư Dao đi bới cơm.

Trần Tư Dao đảo mắt nhìn bóng dáng của Trình Nghi Bắc, khóe môi mỉm cười.

Trình Nghi Bắc đặt chén cơm trước mặt Trần Tư Dao, Trần Tư Dao còn cố tình nói từng chữ: “Cám-ơn-em-rể”.

Trình Nghi Bắc nhướng mày, chẳng nói gì.

Trần Tư Dao làm như không thấy sự bất mãn của Trình Nghi Bắc, nói với Tây Thuần về những chuyện trước đây. Nào là trước đây Trần Tư Dao luôn bị đánh trong khi Tây Thuần luôn là bé ngoan. Rồi ngày xưa Trần Tư Dao trộm trái cây nhà người ta cho Tây Thuần ăn, nhưng người bị đánh là cô, Tây Thuần không gặp chuyện gì hết. Đã vậy cha mẹ lúc nào cũng lải nhải bên tai bảo sao cô không chịu học theo Tây Thuần ngoan ngoãn nghe lời, trái cây nhà người ta sao tự nhiên lại đi hái trộm.

Trần Tư Dao thấy hai người bọn họ chỉ lẳng lặng nghe, liền nhìn qua Trình Nghi Bắc: “Có phải em rể cũng thấy chị đáng bị đánh không?”

Trình Nghi Bắc buông đũa: “Hồi bé ai cũng hoạt bát hiếu động, trước đây tôi cũng hay bị la mắng, quen là được”.

Anh nói băng quơ, có vẻ không trả lời sẽ không được yên, nhưng nói phải cũng không được, nói không phải cũng không đúng.

“Thoạt nhìn không giống nha”. Cả khuôn mặt Trần Tư Dao đều mang nét cười: “Thoạt nhìn em rõ chính là một học sinh ngoan, giống Tây Thuần ấy”.

Cho nên mới có thể ở bên nhau.

“Con người đến giai đoạn nào đó sẽ bắt đầu trưởng thành... không thể cứ mãi sống như lúc còn bé được”.

Trần Tư Dao như nhớ đến gì đó liếc mắt nhìn Trình Nghi Bắc, không tiếp tục đề tài này nữa.

Mà Tây Thuần lại hết sức trầm lặng.

Ăn cơm xong, Tây Thuần đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, Trần Tư Dao thong thả ngồi sofa xem TV, bộ dáng tất nhiên đó làm Trình Nghi Bắc không được thoải mái.

Nhưng Trình Nghi Bắc cũng chẳng nói gì, chỉ là lấy chén bát trong tay Tây Thuần... Đi thẳng vào bếp. Tây Thuần mang đồ ăn thừa bỏ vào tủ lạnh.

Trình Nghi Bắc chủ động rửa chén, Tây Thuần cũng chẳng vào bếp giúp vui với anh.

Cô ngồi cạnh Trần Tư Dao, Trần Tư Dao như cười như không nhìn cô: “Em dám ở cạnh cậu ta, đến khi đó em chết thế nào cũng không biết được đâu”.

24. Chương 24

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Công ty vẫn bẽ bộn nhiều việc, Trình Nghi Bắc lại không muốn nói nhiều về chuyện công việc. Anh mang hồ sơ vào thư phòng xử lý, hàng loạt số liệu làm anh phải nhăn mày. Anh xoa huyết thái dương của mình, song vẫn thấy mệt mỏi, để lát nữa giải quyết tiếp. Nghĩ là làm, anh thở một hơi dài, đóng laptop.

Đại khái gần tới nửa đêm rồi, Trần Tư Dao mặc váy ngủ bước vào thư phòng, váy cô mỏng manh, giúp cô thêm quyến rũ với những đường cong chết người ẩn hiện mỏng lung mờ ảo, như thiếu nữ dưới trăng, càng thêm bí ẩn. Cô như bức tranh tuyệt đẹp, là vẻ đẹp hoàn hảo, rách một miếng cũng khiến người ta phải đau lòng.

Trình Nghi Bắc thản nhiên liếc cô một cái, tài liệu trong tay cũng chẳng hề buông xuống.

Trần Tư Dao bước từng bước đến chỗ anh, cố ý kéo cổ áo xuống thấp một chút, để phần ngực căng tròn của mình lộ ra ngoài nhiều hơn.

“Nghi Bắc vẫn còn làm việc à? Lãnh đạo quả thật không phải việc dễ làm nhỉ”. Cô đặc biệt quyến rũ với giọng nói êm ái.

Trình Nghi Bắc cau mày: “Cũng tạm”. Mắt anh quét qua người cô một lần: “Tuy dạo này thời tiết khá ẩm, nhưng nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm vẫn khá cao, mặc kiểu này rất dễ bị cảm, cẩn thận vẫn hơn”.

Mắt Trần Tư Dao giật giật, sao cô lại nghe ra anh đang nhắc nhở cô nhỉ, bảo cô nên chú ý cách ăn mặc của mình.

Không nghĩ ngờ gì nữa, cô dám chắc trong mắt Trình Nghi Bắc không hề có chút chán ghét hay ghê tởm nào, chỉ có mỗi ánh mắt lạnh nhạt, như đang nhìn người nào đó xa lạ vậy. Con người nguội lạnh thế này, nhưng nghĩ đến cách anh đối xử với Tây Thuần, cô lại không biết nên hình dung người này thế nào cho đúng nữa.

“Cám ơn em rất quan tâm”. Cô cười ngọt ngào: “Em về còn làm việc đến tận khuya, em gái thì ngủ mất rồi, mong em về thông cảm nhé”.

Trần Tư Dao tham quan thư phòng của anh, tùy ý mở miệng. Cô thật rất tò mò về phương thức sống chung của đôi này, cô không thấy anh nuông chiều Tây Thuần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của ấm áp. Cô cũng không nhìn ra Tây Thuần quan tâm nhiều đến Trình Nghi Bắc, nhưng lại cảm nhận được từ những điều rất nhỏ nhặt.

Đôi tình nhân này làm người ta phải hiếu kỳ.

Dường như bên nhau lâu ngày rồi cũng thấy hợp nhau. Chỉ là thấy thiếu chút gì đó, có cảm giác không ổn.

“Cứ tự nhiên”. Mất Trình Nghi Bắc vẫn đặt trên màn hình máy tính: “Tây Thuần khá khó ngủ, thức khuya cô ấy sẽ không được khỏe, bởi vậy cô ấy có thói quen ngủ sớm”.

Một câu nhàn nhạt, khiến câu nói vừa nãy của cô hơi giống đang châm ngòi chia rẽ uyên ương.

Cô cười nhìn tượng thủy tinh, kể cũng đúng, vốn dĩ cô muốn châm ngòi chia rẽ người ta mà.

Thủy tinh in bóng Trình Nghi Bắc, không rõ lắm, nhưng những đường nét chung vẫn nhìn thấy được. Thật ra cô đã từng nghe qua tên Trình Nghi Bắc, chỉ nghe nói qua mà thôi, đó là mẫu đàn ông tốt, thử tưởng tượng nếu mọi người biết Trình Nghi Bắc ở chung với Tây Thuần, quả đúng là tin giật gân.

Cô rất hiếu kỳ muốn biết tại sao Trình Nghi Bắc lại sẵn sàng vì Tây Thuần mà vứt bỏ người bạn gái tám năm của mình.

Tây Thuần tốt đến vậy ư?

Cớ sao từ bé đến giờ cô vẫn chưa thấy được điều này, cô chẳng thấy được chỗ nào đặc biệt của Tây Thuần cả, chỉ là một học sinh gương mẫu trong mắt giáo viên và bạn bè thôi mà, chưa có gì gọi là đặc biệt hết.

Huống chi Bắc Ích còn đang gặp khá nhiều nguy cơ ha!==(Không ghét được mà, chỉ muốn cười thôi

Nội tâm cô bắt đầu hớn hờ, thật sự rất muốn biết đó.

Cô không thích Tây Thuần, từ nhỏ đã không thích.

Bởi vậy cô hơi ngạc nhiên: “Tây Thuần khó ngủ sao? Sao chị nhớ nó rất dễ ngủ mà”.

Chàng trai tốt, mau tỉnh ngộ đi, Tây Thuần ở bên anh mới khó ngủ đó.

“Ai cũng thay đổi mà, cái cô nhớ là Tây Thuần trước đây. Cũng khó trách, hai người cũng lâu rồi chưa gặp nhau, không nhớ rõ thói quen của cô ấy cũng đúng”. Vẫn nhặt giọng như cũ chứ không hề lên giọng bất mãn, cũng chẳng lên tiếng đuổi khách, chỉ hờ hững mong đối phương tự biết điều mà bỏ đi.

Trần Tư Dao vừa định về phòng lại nhớ đến cách dùng từ của Trình Nghi Bắc, cái người này, như thể đang ám chỉ cô thân là chị mà lại không quan tâm đủ đến em gái.

Nhớ cho kỹ nha, học phí đại học của Tây Thuần là do người làm chị này tích góp từng đồng. Lúc Tây Thuần tay trong tay với bạn trai ra ngoài ăn cơm cũng là lúc cô đang làm tạp vụ trong khách sạn. Lúc Tây Thuần ngồi trong lớp nghe giảng bài là lúc cô đang bị khách la mắng chỉ vì sai chút chuyện nhỏ; ngày Tây Thuần cầm bằng tốt nghiệp là lúc cô ném đủ đấng cay của xã hội này.

Tây Thuần là tấm gương tốt, còn cô ngược lại làm tấm gương xấu.

Cô cười trào phúng: “Em về biết Tây Thuần bao nhiêu nào? Cậu biết tiểu học Tây Thuần thi đỗ như thế nào ư? Cậu biết cấp hai Tây Thuần là cô gái như thế nào ư? Cậu biết trung học Tây Thuần nhận được bao nhiêu bức thư tình ư? Cậu biết đại học Tây Thuần quen bao nhiêu bạn trai ư?”

Cô dám cam đoan Trình Nghi Bắc không biết, tuyệt đối không biết, bởi nếu biết, dám chắc cậu ta không muốn ở bên Tây Thuần nữa đâu.

Nghĩ đến đây, cô thấy rất buồn cười nhưng lại không cười nổi, toàn thế giới đều cho rằng Trình Nghi Bắc và Tây Thuần sẽ không bao giờ ở bên nhau, vậy mà tỉ lệ lựa chọn của Tây Thuần lại may mắn như thế, hai người vậy mà thành một đôi, thật mỉa mai. Không phải, cô chỉ đơn thuần muốn cười mà thôi.

“Tôi không thể kiểm soát tất cả được, quý trọng hiện tại là tốt rồi”.

Trần Tư Dao nhú mồm thở dài, có cảm giác người này ướp mãi cũng không thấm?

Hại cô nói phí công, cô vốn tốt bụng nhắc nhở anh nên cẩn thận với Tây Thuần tí, nhìn xem nhìn xem, người này có nghe cô khuyên đâu.

“Thì ra đã muộn vậy rồi, em rể cũng đừng làm việc muộn quá nhé, sức khỏe quan trọng hơn. Chị ngủ trước đây”.

Trình Nghi Bắc gật đầu, không nói gì thêm.

Trần Tư Dao rời khỏi thư phòng, lấy ly rót nước nóng. Cô trở lại phòng khách của mình, đèn phòng vẫn sáng, như thể nó vẫn luôn ở đây đợi cô về.

Máy lạnh không bật, cô cảm thấy hơi lạnh, nước vẫn còn nóng, nên cô chỉ cầm vảnh ly cười nhìn Tây Thuần đang ngồi trên giường.

Tây Thuần nhắm mắt: “Chị ra ngoài 32 phút 47 giây”.

Tây Thuần mặc váy ngủ khá bảo thủ, trên váy ngủ có đóa hoa xanh biếc, tóc cô xõa hai bờ vai, đôi mắt rất nhạt, làn da rất trắng, nhìn vui mắt vui tai. Trong đầu Trần Tư Dao đang tìm từ để hình dung Tây Thuần, trạch nam thời nay đa phần thích những cô gái dạng này, như đang đứng giữa sân trường mát mẻ lộng gió, cảm thấy thư thái.

Trần Tư Dao đặt ly xuống: “Em đang lo lắng điều gì?”

“Em đã cảnh cáo chị rồi, đừng nói lung tung”. Tây Thuần nhìn cô bằng ánh mắt kiên định.

“Em đang sợ hãi?” Trần Tư Dao nhướn mày.

Tây Thuần ôm lấy hai chân mình, đầu chôn vào đầu gối: “Không biết nữa”.

Thật không biết à.

Giống như nội tâm ta vẫn đang cất giấu một bóng hình, cất giấu rất cẩn thận, đã nghĩ cả đời này nó sẽ được chôn giấu mãi mãi. Rồi bỗng dưng phát hiện, chuyện mình cố cất giấu ấy có thể một giây sau sẽ bị vạch trần.

Sợ cái gì?

Một ngày nào đó sẽ bị vạch trần.

Cớ sao còn luyến tiếc.

Tham luyến sự ám áp ấy.

Trần Tư Dao đóng cửa lại, bước đến chỗ Tây Thuần. Tùy tiện vung dếp lung tung, ngã xuống giường, nằm cạnh Tây Thuần: “Em đang rất sợ hãi”.

Chỉ nêu lên thực tế thôi.

Tây Thuần im lặng.

Trần Tư Dao cúi đầu thở dài: “Thôi được rồi, kể cho em một chuyện vui nhé. Nãy giờ chị đi quyến rũ Trình Nghi Bắc, người kia ngay cả cái liếc mắt cũng không thèm liếc chị nữa là, em nói đi cậu ta cho chị một ánh mắt chán ghét cũng được mà, để người ta thấy mình cũng có giá. Nhưng cậu ta lại làm chị cảm thấy mình đồng giá với không khí, không thèm dòm đến”.

Tây Thuần cười rộ lên: “So ra chị còn không bằng không khí á, không khí là nhu yếu phẩm, còn chị đâu phải”.

Được rồi, cô thừa nhận cô không ưa Tây Thuần, đôi khi còn ghét nữa, thậm chí thỉnh thoảng còn ghen tị ngưỡng mộ nữa.

Nhưng biết sao giờ, kiếp này Tây Thuần là người thân rất thân của cô.

Cũng có thể nói, Tây Thuần là cái gương của cô, soi ra một mặt cô không có.

“Đúng rồi đúng rồi. Em mới là không khí của cậu ta”. Trần Tư Dao oán giận. Chị là không khí của Diệp Húc Đình còn gì.

Có phải nam sinh đều thích kiểu giống Tây Thuần?

Trần Tư Dao giật mình.

Cô lơ đãng nhớ đến người nào đó, ớn lạnh ngay lập tức.

25. Chương 25

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Khi Tây Thuần trở về phòng cũng là lúc Trình Nghi Bắc mới bước ra từ phòng tắm, trên mặt anh vẫn còn vương vài giọt nước, cầm khăn lau tóc. Cô thấy mắt anh lấp lánh ánh cười với cái nhìn sâu hun hút. Tây Thuần thấy là lạ nhưng vẫn nhìn anh.

Trình Nghi Bắc lấy máy sấy qua cắm vào ổ điện trên đầu giường. Nhìn qua thấy cô đang nằm bò trên giường, lấy tay cốc đầu cô, ý bảo cô nên vì ông xã bận bịu đến tận khuya mà phục vụ. Tây Thuần bĩu môi nhưng vẫn lấy máy sấy từ tay anh, trông anh khá uể oải.

Vài người chỉ nói không làm, vài người chỉ làm không nói.

Cô biết anh là loại người nào.

Anh nằm bò ra giường, cô ngồi bên anh sấy tóc cho anh.

Tóc anh rất dày cũng rất đen, trông rất khỏe khoắn. Ai cũng nói ăn nhiều rau cải thì tóc mới khỏe, nhưng tên nhãi này có ăn nhiều rau cải đâu.

Lúc cô tắt máy sấy, ánh mắt đang nhắm tịt bỗng dưng mở ra, rất hứng thú nhìn cô: “Em chưa có niềm tin với anh phải không?”

“Hả?”

Đến lúc hiểu ra, đành phải sầm mặt: “Em đâu có rảnh vậy”.

Làm gì cô có thể thanh thản mà để Trần Tư Dao ăn mặc hở hang chạy đến bên anh để xem xem anh có bị quyến rũ không chứ.

Anh cứ cười chọc cô mãi.

Cô cầm cái gối đè lên mặt anh, cho anh cười này! Cho anh cười này!

Trình Nghi Bắc duỗi tay lấy gối ra: “Này còn kiềm chế được dục vọng là quá mạnh rồi, giờ cả cười cũng không cho”. Nét mặt anh nhu hòa, ấm áp, tâm trạng rất tốt: “Biết anh đang cười gì không?”

Dù sao cũng đang cười cô.

Cô không thèm đếm xỉa tới anh, ôm gối, xéch mắt nhìn anh.

Mà tay anh đã xấu xa sờ loạn trong váy cô, cô quẳng tay anh ra kèm theo cái liếc mắt cảnh cáo.

“Anh chỉ đang nghĩ: vóc dáng chị em hơn em nhiều”.

Cô phồng má, cắn môi, đứng lên bỏ nhào vào người anh: “Im ngay”.

Anh lấy tay đỡ người cô, vui vẻ giỡn với cô. Cho đến khi cô thấy mệt mới chuẩn bị ngủ.

Anh vuốt tóc cô, cực mảnh nhưng rất thẳng. Anh nâng cô vào lòng, ôm cô tiến vào giấc ngủ.

Có lẽ do ngủ quá muộn, nên đồng hồ sinh học cũng bị phá vỡ, mặt trời đã lên à người luôn dậy sớm như Trình Nghi Bắc hãy còn say giấc nói chỉ đến Tây Thuần luôn ngủ đến trưa trời trưa trệt mới dậy.

Sau khi bọn họ rời giường, đánh răng rửa mặt xong xuôi, mới biết Trần Tư Dao cũng đã làm xong bữa sáng, chỉ chờ ăn thôi.

Trần Tư Dao hoàn toàn không coi mình là khách, tự nhiên ngồi nghiêng trên sofa xem TV, tư thế đó muốn bao nhiêu tùy tiện có bấy nhiêu tùy tiện, quả là mặt dày.

Trần Tư Dao thấy bọn họ bước ra liền gọi họ ăn cơm. Ăn cơm xong cô phải về nhà, dù cô luôn nghĩ: sao mà Tiểu Bảo có thể bệnh nặng đến vậy chứ? Nhưng mà đã hứa sẽ về, cô đã hứa là sẽ giữ lời.

Ăn cơm xong, Trình Nghi Bắc không hề sĩ diện như bao công tử khác, tình nguyện đi rửa chén.

Trần Tư Dao nhìn bộ dáng người đàn ông tốt của Trình Nghi Bắc, cô khinh bỉ.

Tây Thuần coi như không thấy, khuyên Trần Tư Dao về đừng chọc giận mẹ, dù không hài lòng với chuyện mẹ nói cũng đừng nổi cáu, coi như không nghe thấy đi. Trần Tư Dao lười nghe Tây Thuần giảng đạo, tự mình đứng dậy. Tây Thuần cũng hết cách với Trần Tư Dao, đành về phòng tìm ít đồ để Trần Tư Dao mang về ẹ. Mẹ là người vô cùng tiết kiệm, không xài tiền cũng chẳng dám xài tiền, nhớ tới lòng cô lại thấy xót xa.

Tây Thuần nhớ rõ, khi còn rất nhỏ, mẹ hay cầm lưới hái đi cắt cỏ, phơi trên đá. Những cây cỏ này phơi dưới ánh nắng chói chang, dần trở nên rất khô, chẳng nặng bao nhiêu nữa. Mẹ vẫn luôn quai một cái sọt lớn trên lưng đi tới những sườn núi, rồi lại quai sọt về, phơi nắng rồi đem ra chợ bán. Nghe nói cỏ này có thể bào chế thành thuốc đông y, mẹ luôn tiết kiệm vậy đó. Có khi còn trèo lên các nhánh cây tìm xác các động vật nhỏ mà bán, dường như chúng rất đắt, có thể bán được đến 40 đồng.

Nhớ đến đây cô lại thấy mình thật có lỗi với mẹ.

Mẹ ăn mặc cần kiệm dành tiền nuôi bọn cô. Nhưng đến khi trưởng thành, người được yêu thương nhất, quan trọng nhất lại không phải mẹ.

Cách nghĩ của Trần Tư Dao lại ngược với Tây Thuần, mỗi lần nhìn Lý Tuệ Hiền lớn tuổi vậy mà còn đi trồng rau, còn phải bón phân tưới nước cho rau, cô đều hỗn hển khuyên Lý Tuệ Hiền lâu ời là lâu: đâu phải không ẹ tiền, sao không chịu ngồi hưởng phúc chứ, sao cứ phải trồng ngô trồng gạo, người tuổi này nên bắt chước người ta hưởng thụ.. sau đó hai người bắt đầu tranh cãi. Từ lâu Trần Tư Dao đã quen với sự tranh cãi này, chẳng để ý nữa. Mỗi lần cô về nhà, ba ngày đầu hai mẹ con ở chung vô cùng tốt, nhưng đến ngày thứ tư liền bắt đầu tranh cãi, Lý Tuệ Hiền trách cô vài câu, cô cũng đáp lại vài câu, giống như đại chiến ấy. Bởi vậy Trần Tư Dao ít khi về nhà.

Trần Tư Dao bước đến cửa nhà bếp, Trình Nghi Bắc còn đang rửa chén. Cách anh làm không hề giống chỉ làm cho có lệ, cũng chẳng thấy ánh mắt chán ghét bức bối thường hay có của đa số đàn ông, mà là đang nghiêm túc làm một chuyện, như thể rửa chén và xem tài liệu là như nhau.

Cảm giác chân thật thế này, thật ra bóng lưng anh hơi gầy, nhưng lại làm người khác cảm thấy bình yên.

Từng có một người cũng có bóng lưng thế này.

Cô nhìn Trình Nghi Bắc làm việc, quen thuộc thế kia, ánh mặt trời rơi xuống trên mặt anh, mang theo hơi thở ấm áp.

Cảnh còn người mất là vậy phải không?

Lòng cô thấy khó chịu, chẳng hiểu tại sao. Đến cả khóe mắt cũng ươn ướt.

Cô bỏ đi chỗ khác, không muốn ai khác biết cảm xúc của mình.

Cô trầm mặc.

Tây Thuần thu thập đồ đạc xong, nhờ Trình Nghi Bắc lái xe đưa bọn cô ra sân bay.

Trình Nghi Bắc ra gara lấy xe còn bọn cô thì chờ bên ngoài, Trần Tư Dao nhìn Tây Thuần: “Rốt cuộc quan hệ hai người là gì?”

“Sao?”

“Người yêu?”

Tây Thuần lắc đầu.

“Sống chung?”

“Có thể coi là vậy”.

Ánh mắt Trần Tư Dao vẫn dừng trên mặt Tây Thuần: “Em không nên có ham muốn xa xỉ như thế, cũng không nên chấp nhận cậu ta”.

Tây Thuần sửng sốt.

“Không ai có quyền làm tổn thương người vô tội hết”.

Tây Thuần còn muốn nói thêm gì đó, nhưng xe Trình Nghi Bắc đã chạy gần đến trước mặt hai người.

Ngồi lên xe, Tây Thuần luôn nhớ lại lời của Trần Tư Dao, đại diện cho cái gì chứ.

Tây Thuần với Trần Tư Dao ngồi ghé sau, dọc đường luôn im lặng. Tới khi xuống xe, Trần Tư Dao ghé sát tai Tây Thuần: “Chuyện em làm, người bị thương không là em thì là Trình Nghi Bắc. Không biết nên nói em thâm tình hay máu lạnh đây, nhưng thật sự em đã quên người kia rồi ư?”

Tây Thuần ngậy người nhìn Trần Tư Dao, tay run lên.

Trần Tư Dao lấy hành lý rời đi, không ngoái nhìn Tây Thuần thêm lần nào nữa.

Trình Nghi Bắc cũng nhận ra Tây Thuần kì lạ, lo lắng hỏi: “Không khỏe à?”

Cô lắc đầu, ngẩng đầu nhìn anh, liệu có ngày nào đó, anh sẽ không dùng vẻ mặt lo lắng như vậy nhìn cô nữa: mắt anh chỉ còn chán ghét và ghê tởm, anh không bao giờ muốn gặp cô nữa.

Liệu có ngày đó không?

Vì sao vừa nghĩ đến đó cô đã thấy khó chịu rồi.

“Hay nhớ nhà?” Anh đoán.

Cô vẫn lắc đầu: “Em không sao đâu”. Còn sợ anh không tin: “Thật không có chuyện gì đâu”.

Trình Nghi Bắc cũng chẳng đảo quanh vấn đề này, trước tiên nên đưa cô về nhà, nhưng lại nhớ ra điều gì đó: “Hay chúng ta dành thời gian về nhà em một chuyến? Chúng ta cứ thế này, có lẽ mẹ em giận lắm!”

Thực tế, người giận hơn là cha mẹ anh.

Cô xiết chặt tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh: “Sau này hãy tính!”.

Cô không muốn đề cập đến chuyện này, không muốn chút nào.

Trình Nghi Bắc thấy cô bỏ qua vấn đề, anh cũng không nói gì thêm.

26. Chương 26

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Tây Thuần không về nhà, lấy cớ có việc bảo Trình Nghi Bắc cho cô xuống ở giao lộ, cô biết hành vi hiện tại của mình không bình thường, cũng thấy không vui trong mắt Trình Nghi Bắc, nhưng trong cô giờ là một mớ hỗn độn, loạn đến nỗi không biết tâm anh sẽ nghĩ thế nào.

Trình Nghi Bắc nhất định sẽ đến công ty, cô đã làm anh muộn rất muộn.

Cô bước đi một mình trên phố lớn, đi qua đường hầm, gặp dòng người qua lại thoáng qua. Rất ít khi cô đi một mình thế này, luôn thích đi cùng ai đó, cảm giác khi đi một mình không thoải mái. Cô đi đến quảng trường, đa phần là hai người hoặc ba người đi bên nhau, có người yêu, có vợ chồng, trông họ đều rất khẩn khít.

Cô ngồi xuống tảng đá tròn, mua một miếng thơm gần đó. Thơm này được gọt sạch vỏ ngoài, cắt thành nhiều miếng ngâm trong nước, một miếng hai đồng. Cô cầm miếng thơm, cắn từng miếng một, chỉ là có ít nước cứ chảy xuống không ngừng, cô nghĩ tưởng ăn của cô chắc chắn rất kinh.

Bên kia quảng trường phần lớn đều bán card điện thoại, còn có cụ già giơ vài cái bong bóng có thể phát ra tiếng, thỉnh thoảng có vài người bán hàng rong chở hoa quả đi ngang qua.

Mỗi người đều có một cuộc sống thuộc về mình.

Ăn thơm được phân nửa thì điện thoại của cô reo lên.

Tuy nhận điện thoại nhưng cô vẫn thấy hơi nghi hoặc.

Nhà xuất bản bên kia lại bảo tiểu thuyết của cô vẫn có thể xuất bản như thường. Chẳng lẽ Đỗ Trạch Nhiên không tạo áp lực nữa à? Dĩ nhiên cô không ngay thơ vậy rồi, nên cô gọi lại, mong bên kia có thể nói là ai đã giúp cô. Mới đầu cỡ nào đối phương cũng không chịu nói tên người kia, nhưng cô ngỏ lời rằng mình không muốn tùy tiện nhận ân tình của người khác, nếu không biết ai giúp cô, cô thà để tiểu thuyết của mình khỏi cần xuất bản nữa, dẫu sao bây giờ cô cũng đói chết rồi.

Thời điểm nghe ba chữ ‘Vương Hựu Dịch’, cô ngẩn người.

Bởi lẽ cô rất hi vọng, tên đó có thể là ‘Trình Nghi Bắc’.

Có lẽ đây là cách thức mà ham muốn của con người cứ không ngừng tăng lên.

Lúc đầu cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có bất kì liên quan gì tới Trình Nghi Bắc; thế nhưng cô và anh vẫn đi chung trên một con đường, cô che giấu suy nghĩ với anh; sau đó cô và anh kết hôn, có lẽ đây là nhượng bộ lớn nhất của anh, nhưng trong cuộc hôn nhân này cô cũng hi vọng có được tình yêu của anh, cứ vậy rồi dần dần lại muốn nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa.

Rõ ràng thời gian này, anh bận tối mắt tối mũi, rõ ràng cô luôn làm vướng chân anh, không giúp được gì mà vẫn muốn đắm chìm trong yêu thương chiều chuộng.

Cô đúng là loài vật vô cùng tham lam.

Thấy Vương Hựu Dịch, nội tâm luôn bình tĩnh của cô cũng thấy xấu hổ.

Vương Hựu Dịch ngồi gần cửa sổ nhà hàng, anh rất tỏa sáng, cũng không phải hôm nay cô mới biết.

Đơn giản là bước tiếp vài bước, cô nhớ từng có một cô gái kể cho cô nghe một chuyện. Cô gái đó là bạn học cấp hai của cô, cô ấy thích người ngồi cùng bàn với mình. Mặc dù Tây Thuần không hề thấy bạn nam đó có gì xuất sắc, cũng không hiểu bạn nam đó rốt cuộc có sức hấp dẫn gì. Nhưng đến trung học, khi tất cả gần như đã trở thành dĩ vãng. Tây Thuần lại gặp lại bạn nam đó, thật sự có cảm giác thâm tàng bất lộ. Tuy nhiên ngoài khen ánh mắt của cô bạn đó rất tinh, Tây Thuần cũng chẳng có ý nghĩ nào khác. Về sau cô bạn đó kể lại với Tây Thuần, có một năm tết âm lịch, cô ấy một mình đến lễ hội gần trường, thậm chí mong được gặp lại bạn nam. Thật ra nhà cô bạn đó cách nơi này rất xa... đã vậy khi đó nơi này còn đang quy hoạch, thực tế người đi dạo phố hay mua sắm đều không đi vào đây. Nhưng cô ấy vẫn kiên trì vào trong, số cô ấy cũng đỡ lắm, đã gặp được bạn nam, cô ấy muốn kiểm chứng lòng mình, gặp lại bạn nam đó sẽ có cảm giác gì, có còn xót xa không, có còn nhát run không, hay chỉ là một câu cảm thán: đây là người mình từng thích.

Cô bạn đó nói với Tây Thuần cô ấy tự đi kiểm chứng lòng mình, nhưng lại không cho cô biết kết quả thế nào.

Tây Thuần nhớ đến đây, bản thân cũng bình tĩnh lại, trước kia có phải mình đã ghen đến mất hết lý trí hay ngược lại, gián tiếp chứng minh căn bản cô không hề đáp lại tình cảm của Vương Hựu Dịch?

Nội tâm có gì đó quét qua, có coi là mắc nợ không?

Cô ngồi đối diện Vương Hựu Dịch, người phục vụ cầm thực đơn đến chờ bọn họ gọi món. Tây Thuần cũng chẳng biết nên ăn gì, gần đây khẩu vị của cô không tốt, nhưng vẫn nên ráng ăn một ít, buộc lòng tùy chọn một món, tuy thoát nhìn không phải máu nhưng cô nhìn đến màu đỏ của nước sốt thậm chí dạ dày cũng không nhin được muốn nôn. Ý Như: đau bao tử edit đến đoạn này run rẩy luôn, cái bụng nó nhộn nhạo óc bà nổi, chạy đi nằm hồi mới có sức edit típ.

Vương Hựu Dịch đối với món cơm của mình không hề có chút ý kiến nào, nhưng vẫn không kiềm được quan sát Tây Thuần, cuối cùng phán một câu làm bản thân anh cũng bật cười: “Dạo này vẫn khỏe chứ?”

Câu nói ngàn năm chưa thay đổi, thật sự rất phù hợp với nhiều người, như là bạn cũ nhiều năm không gặp, tình cũ lâu năm chưa gặp lại, hay là đôi bạn thân tình cờ gặp lại, nhưng bọn họ thuộc loại nào?

Tây Thuần cười: “Vẫn tốt!”

Tây Thuần không nói dối, dĩ nhiên anh cũng tin tưởng.

Nhưng cô của hôm nay, không phải chỉ nói cảm ơn thôi... Đúng không.

Cô nhìn anh: “Hắn anh cũng không tệ đâu”.

Không có hào quang của người thừa kế, lại có nhiều tự do mà nhiều người không dám mơ tới, chỉ cần không làm gì quá giới hạn, khác nào sống như cá gặp nước.

“Có lẽ trước kia thì đúng vậy, nhưng bây giờ làm gì cũng thấy không có sức”. Anh thở dài: “Có lẽ phải mất đi mới biết quý trọng”.

Cô chau mày: “Họa phúc khôn lường sao lại biết không phải phúc, biết đâu một ngày nào đó bỗng dưng phát hiện mất đi chẳng qua là để gặp được điều kế tiếp tốt đẹp hơn. Bởi do mất đi nên mới trưởng thành, học được sự trân trọng, nhìn sao cũng thấy đây là chuyện tốt ỉnh”.

“Em đang an ủi anh à?” Vương Hựu Dịch nhướn mày, rõ ràng hiểu ý của cô, nhưng lại thấy nó chỉ như lời nói suông phủ định quá khứ.

“Cứ cho là vậy đi, nếu anh cần lời an ủi”.

Một bữa cơm thôi, anh cũng không muốn làm cho không khí trở nên bế tắc, đành chọn đảo quanh vài chủ đề vô hại.

Tây Thuần cũng phối hợp một bên ăn cơm, một bên nghe anh nói.

Kỳ thật anh là người không tệ, dù cho phạm sai lầm, sẽ biết sửa sai ngay lập tức. Mà quan trọng là cô chưa từng, cũng chẳng muốn cho anh cơ hội. Trần Tư Dao nói cô máu lạnh, giờ khắc này Tây Thuần cũng hiểu được bản thân thật sự là đồ máu lạnh vô tình.

Bởi lẽ cô không hề cảm động, thật sự không hề, dù cho Vương Hựu Dịch luôn yên lặng làm hết thấy cho cô, cô cũng không mấy may thấy cảm động.

Coi như cô ích kỉ đi, cô thấy mình đâu hề yêu cầu anh làm gì cho cô, anh cảm thấy lần này đã làm việc có ích cho cô, nhưng ngược lại làm cô thấy mình mắc nợ, là mắc nợ chứ không phải biết ơn, còn cô lại không thích cảm giác mắc nợ người khác, bởi lẽ cô biết mình không có gì để hoàn trả cả.

Cái miệng nhỏ nhắn thì đang ăn cơm, còn đầu thì đang nghĩ lắt nhủ nên lựa lời nào để nói.

Xong cô lại thấy đầu cần phải thế, nhiều lời cũng vô ích, không bằng cứ thẳng thắn thoải mái hơn.

Cô dùng khăn lau miệng, nhìn về phía anh: “Bây giờ em rất ổn, cũng rất thích cuộc sống hiện nay. Bởi vậy em không muốn có bất kì điều gì ngoài ý muốn khuấy nhiễu đến cuộc sống của em”.

Cô nói có chừng mực, mà Vương Hựu Dịch thì lại ngẩn người, anh làm phiền cô ư?

Anh cười mỉa mai: “Có phải hiểu lầm gì rồi không?”

“Chuyện bên nhà xuất bản, cảm ơn anh. Nhưng em hi vọng anh đừng làm gì vì em nữa, thân phận của chúng ta hiện nay không còn thích hợp”. Cô nói tiếp: “Trình Nghi Bắc cũng chỉ là người đàn ông bình thường thể

thôi, em nghĩ chẳng có ai, cũng chẳng có người đàn ông nào không để tâm việc người phụ nữ của mình nhận sự giúp đỡ của người đàn ông khác. Thế nên sau này anh không cần lo lắng cho em nữa đâu”.

Cứ xem cô là kẻ vô ơn đi.

Sắc mặt Vương Hựu Dịch bế tắc, nhưng vẫn bắt được trọng điểm: “Em đang sợ Trình Nghi Bắc giận à?”

Cô trầm mặc.

Theo tính khí của anh, anh sẽ trực tiếp lật bàn thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Dường như cô chưa từng thấy điều này trước đây.

Nhưng anh không làm gì cả, chỉ là bình tĩnh nhìn cô: “Sau này không như vậy nữa, sẽ không quấy rầy em thêm chút nào nữa. Nhưng mà chúng là vẫn là bạn mà! Bạn bè giúp đỡ lẫn nhau là chuyện dĩ nhiên, không phải sao?”

Cổ họng cô căng cứng, không nói thành lời.

Sau đó Vương Hựu Dịch chủ động xin đi giặt giặc: đưa cô về nhà, nhưng cô từ chối.

Cô không biết cảm nhận lúc này của Vương Hựu Dịch là gì, anh cảm thấy mình đã để vuột mất, nhưng vẫn còn cơ hội. Như thể anh thấy: tuy bây giờ Trình Nghi Bắc rất tốt với cô, nhưng ai biết được sau này thế nào, tương lai sẽ có chuyện gì xảy ra. Mà anh rất không hiền lành hi vọng, lúc đó cô và Trình Nghi Bắc gặp chuyện không may.

27. Chương 27

Converter: Mây TrắngEditor: Ý Như

Trình Nghi Bắc liên tục tham dự mấy bữa tiệc, anh cảm giác mình cười nhiều đến nỗi mặt cứng ngắc, cười đến mệt mỏi.

Vừa thấy may mắn vì cuối cùng có được tự do sau khi bữa tiệc kết thúc, Lý Thiệu Nham lại không muốn anh sống yên gọi điện đến, bảo bạn bè lâu rồi chưa họp mặt, kì lắm, buộc anh nhất định phải đến tham dự buổi tụ hội của ‘Người trong nhà’.

Anh lái xe đến Bất Dạ Thành, giờ này mà tìm được một chỗ để đỗ xe quả là hơi khó.

Đỗ xe xong. Nhìn hàng loạt xe BMW hay Mercedes-Benz xếp thành hàng, lạnh nhạt đi qua, không biểu lộ gì hết.

Anh bước vào phòng bao, xem ra anh là người đến trễ nhất. Cố Trạch Bân với Mã Khải đang đấu rượu, càng đấu càng kinh khủng, còn Lý Thiệu Nham thì nằm xiêu vẹo trên sofa, chẳng biết đang nghĩ gì. Đỗ Trạch Nhiên vẫn bộ dáng ngồi tít trên cao, như thể bản thân chính là vua, cậu ta lớn hơn bọn anh hai tuổi, luôn coi bọn anh như những đứa trẻ không có sức công kích.

Vương Hựu Dịch dùng ánh mắt khác lạ nhìn anh, ánh mắt không giống trước kia.

Chẳng lẽ đây là Hồng Môn Yến*?

*Hồng môn yến ý chỉ bữa tiệc được mở ra để mượn cớ hại người. Bạn nào muốn rõ hơn điển tích này thì liên hệ google nhé.

Anh vừa bước vào, chưa kịp ngồi xuống, Đỗ Trạch Nhiên đã mở miệng: “Tuy nhân vật mấu chốt luôn xuất hiện vào phút cuối nhưng mà chỗ chúng ta không có quy tắc này”. Sau đó rót đầy ly rượu đẩy đến trước mặt Trình Nghi Bắc.

Khóe môi Trình Nghi Bắc chua chua, chỉ cần liếc mắt một cái anh đã biết rượu này nồng độ rất cao, người bình thường hiếm khi uống nổi nửa ly, dù là người có tửu lượng vô cùng tốt cũng lắm chỉ uống được 2 ly, xem ra cậu ta thật sự muốn chinh anh.

“Quy tắc do người định”. Anh thần nhiên nhìn Đỗ Trạch Nhiên một cái: “Với lại chỗ chúng ta có quy tắc gì thể? Tổ không biết gì cả”.

Không phải cứ một câu của Đỗ Trạch Nhiên thì Trình Nghi Bắc anh sẽ nghe theo, quen thói thái tử gia là không nên đâu.

Lúc này Lý Thiệu Nham cười khê: “Nghi Bắc ở nước ngoài đã lâu mà còn nói quy tắc với cậu ấy, người biết thì cảm thấy Đỗ thiếu đang cùng anh em tốt gắn bó tình cảm, người không biết còn tưởng Đỗ thiếu đang ức hiếp người khác đấy!”

“Nó chỉ là ly rượu vang thông thường mà thôi, sao trông các cậu như thể đang nhìn sinh vật lạ thể kia. Hơn nữa tử lượng của Nghi Bắc có ai ngồi đây mà không biết, bảo cậu ta uống người chịu thiệt là chúng ta đó chứ”. Đỗ Trạch Nhiên vẫn giữ vẻ lười nhác.

Cố Trạch Bán và Mã Khải tương đối thân thiết với Vương Hựu Dịch, thấy Vương Hựu Dịch đứng một bên xem kịch hay, cũng làm theo, coi như không nghe thấy gì hết.

Lý Thiệu Nham cười rộ lên: “Này Đỗ thiếu cậu không biết đâu, gần đây Nghi Bắc đang yêu đương nha. Chắc không ai biết đâu, vợ cậu ấy quản nghiêm lắm! Cậu ấy uống rượu thì được rồi đó, nhưng về nhà thì...” Anh chỉ cười không nói.

Trình Nghi Bắc cũng cười rộ lên, mọi người đang xem kịch hay cũng nhìn Trình Nghi Bắc.

Lý Thiệu Nham rất nhanh tay đổi ly rượu kia, cũng là chất lỏng trong suốt óng ánh. Ngoài người uống ra có lẽ chẳng ai nhìn ra nó là gì. (ý là ngoài người uống thì không ai biết nó đã bị tráo nhé!)

Trình Nghi Bắc vừa định nói gì đó, Vương Hựu Dịch chớp mắt: “Vậy không phải càng nên uống ư?”

Người ta sợ thể giới này êm đềm quá, muốn thiên hạ đại loạn mới chịu.

Trình Nghi Bắc nhìn lướt qua Vương Hựu Dịch: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh”.

Thoạt nghe lời này đều nghĩ vì nể mặt Vương Hựu Dịch nên mới uống, dĩ nhiên Đỗ Trạch Nhiên không hài lòng với kiểu này rồi.

Căn cứ vào gia thế, họ Trình và họ Đỗ tương đương nhau, còn bọn kia cùng lắm chỉ dám xem hổ đấu để bảo vệ an toàn bản thân mà thôi. Đỗ Trạch Nhiên căn bản không coi trọng bọn họ, chủ yếu là giải khuây cùng nhau thôi.

Đỗ Trạch Nhiên sa sầm mặt.

Trình Nghi Bắc cũng mượn cơ hội nói: “Nghe nói quan hệ của Đỗ thiếu và Uông bộ trưởng của Hòa Vang khá thân thiết, có phải hợp tác gì không?”

Hóa ra muốn dựa vào quan hệ, Đỗ Trạch Nhiên hừ lạnh một tiếng, tiếp tục bộ dáng vênh vang tự đắc: “Sao nào? Bọn tôi có giao tình nhiều năm”.

Cũng thông qua quan hệ với Uông bộ trưởng mà gây áp lực lên Bắc Ích, bây giờ đã biết hậu quả đắc tội với Đỗ gia chưa?

“Trước đó vốn định nhắc nhở Đỗ thiếu đề phòng người này, nhưng cũng cảm thấy Uông bộ trưởng cũng không tới mức đó, nên không nói. Nhưng nghe đâu có tin Uông bộ trưởng ôm tiền bỏ trốn, hơn nữa nghe nói sau lưng ông ta còn tội tham ô rất lớn, đang bị điều tra. Nếu hai người đã không có hợp tác thì khỏe rồi”. Giọng Trình Nghi Bắc thần nhiên, lấy tư thế thoải mái thưởng thức sắc mặt Đỗ Trạch Nhiên không ngừng thay đổi.

Đỗ Trạch Nhiên tất nhiên có hợp tác với Uông bộ trưởng, nếu không ông ta sao rảnh vì Đỗ gia đắc tội với Trình gia, hơn hết là vì lợi ích mà thôi.

Bên ngoài vốn không có tin này, cùng lắm chỉ cần sớm mai anh đặt tên cho tin đầu đề, tiền không ít thì nhiều, sợ gì không mua được tin tức.

Đỗ Trạch Nhiên đứng hình nửa ngày: “Đúng không đó? Nghi Bắc biết nhiều thật nha”.

“Tớ chỉ nghe được một tin tức nho nhỏ trong bữa tiệc mà thôi, thật giả chưa nắm được”. Anh ung dung, giờ phút này trông rất chói mắt.

Thật ra trong bọn họ, Trình Nghi Bắc là vô hại nhất, nguyên nhân là do bình thường anh ít xích mích với ai, hơn nữa anh không hề lấy gia thế của mình ra nói chuyện. Trong vòng luẩn quẩn này, không ít người nói Trình Nghi Bắc chẳng qua là sinh ra trong một gia đình tốt, tuyệt không giống người kế thừa sản nghiệp, không hề có tác phong mạnh mẽ cũng như kiên quyết cần thiết, đồng thời cũng không thấy tham vọng, đây chính là điều cấm kỵ.

Nhưng giây phút này mọi người ngồi đây đều rất rõ, ván này, Trình Nghi Bắc thắng rồi.

Tuy không ai biết Trình Nghi Bắc dùng cách gì lật đổ được Uông bộ trưởng, nhưng anh thật sự đã chứng minh được thực lực của mình. Đứng trên vị trí bị vây hãm đó, gặp không ít khó khăn, thông thường bây giờ đều là người ở trên đè đầu người dưới thấp, để giữ được lợi ích mình. Nhưng Uông bộ trưởng lại thụ động thật làm cho người ta kinh ngạc, dù sao cấp trên cũng đâu thiếu dứt lốt.

Mắt Đỗ Trạch Nhiên tràn đầy phẫn nộ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: “Bọn tôi giao tình trong sạch, không hợp tác gì cả, giao tình mà nói đến mua bán tiền bạc thì còn gì gọi là giao tình?”

Thanh minh, phải sạch trách nhiệm.

Mặc dầu ai cũng biết, không có tiền tài thì làm gì có cái vòng tròn gọi là giao tình.

Vương Hựu Định bước ra hòa giải, nói lảng sang chuyện khác, để Đỗ Trạch Nhiên có đường thoát.

Trình Nghi Bắc cũng tỏ vẻ không biết, Uông bộ trưởng vốn cậy tài khinh người, với cấp trên thì vâng dạ; với cấp dưới vốn dĩ không coi họ là người, giẫm đạp dựa cao. Trước mặt ông ta Trình Nghi Bắc cố ý nhắc tới một người, ông ta liền hạ thấp đối phương. Khẳng định Uông bộ trưởng không biết người đó là nhân viên tin cậy được cấp trên phái xuống điều tra thị trường, khi lên chức trở về làm ông ta run sợ mãi.

Tâm trạng Trình Nghi Bắc lúc này không tệ, Lý Thiệu Nham thấp giọng nói: “Đường như gần đây Vương Hựu Định với Đỗ Trạch Nhiên rất thân thiết”. Dứt lời còn cười nói thêm: “Xem ra vị kia nhà cậu là người biết giảm phiền phức, nhưng người kia đi một vòng lớn lại thấy không thể buông bỏ được giai nhân”.

Nhìn Trình Nghi Bắc không có bất kì phản ứng nào, Lý Thiệu Nham nhíu mày: “Nghe nói cậu ta giúp vị kia nhà cậu tìm nhà xuất bản giải quyết vấn đề không thể xuất bản lúc đầu. Đàn bà là một loài sinh vật mà đặc điểm lớn nhất chính là dễ cảm động, quan trọng là dạng cảm động này dễ dẫn đến động lòng lắm nha, một khi đã động lòng là rất dễ hành động đấy”.

Nghe xong rốt cuộc Trình Nghi Bắc cũng có phản ứng, đáp lại một câu không hề khớp với thâm ý của Lý Thiệu Nham: “Từ bao giờ cậu bắt đầu nghiên cứu tâm lý phụ nữ thế? Mỗi tình đầu thất bại nên cậu lưu lại bóng ma à?”

Nói xong còn quan sát Lý Thiệu Nham từ trên xuống dưới. =))) Anh thâm quá anh ưi, vô sỉ nữa chứ!

Sỉ nhục, tuyệt đối sỉ nhục: “Chỉ nhắc nhở cậu thôi mà”.

“Cậu nên nhớ kỹ bộ dáng đần độn của mình khi mỗi tình đầu thất bại, đừng khinh suất nữa”. Trình Nghi Bắc nhàm chán nói.

Còn nhắc... Còn nhắc nữa, Lý Thiệu Nham đóng mắt, không để ý cậu ta nữa.

Trình Nghi Bắc dùng ánh mắt sâu xa liếc nhìn Vương Hựu Định một cái, anh bất ngờ, không ngờ Vương Hựu Định thật sự có tình cảm với Tây Thuần, tại sao đó giờ anh không nhận ra tên này cũng coi trọng tình cảm?

Nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì, chỉ là nhớ lại thái độ của Tây Thuần lúc anh đề xuất về quê cô, rõ ràng cô không thích nên bác bỏ ngay. Anh vẫn coi như mình chưa hiểu cô nhiều lắm, tóm lại tiếp tục ở chung cũng chẳng sao, có thể làm mình an tâm thoải mái, để cô gái như vậy ở nhà có gì không tốt. Ở nhà có một người đang chờ mình, đó mới là hương vị gia đình.

Bỗng nhiên anh phát hiện, bản thân cũng không hiểu Tây Thuần là dạng người gì, tựa như trong cô có một bí mật anh không hề biết.

Mà hiện tại anh cũng chẳng quan tâm vấn đề này nữa.

28. Chương 28

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc lái xe về Vân Nguyệt, nhưng anh không chạy thẳng vào gara, mà đỗ ở ngã tư dưới nhà. Anh châm điếu thuốc, hút mấy hơi, ánh mắt anh tìm kiếm trên lầu cho đến khi thấy được ánh sáng nhà mình. Anh không mở đèn xe, bóng anh nhàn nhạt giữa bóng tối bao trùm, thoáng qua chỉ có thấy một thân ảnh. Ánh mắt anh tối đen, chẳng biết đang nghĩ gì. Điếu thuốc trong tay anh đang cháy đỏ, đốm lửa loe loe sáng, phảng phất như cánh hoa đang nở giữa bóng đêm, thu hút ánh mắt của nhiều người.

Anh hút thêm mấy hơi nữa mới đập ga, chạy vào gara.

Khi bước khỏi thang máy, anh chân chừ, cuối cùng tự mình mở cửa.

Tây Thuần chậm rãi bước về phía anh: “Sao hôm nay về trễ vậy?”

Trên người anh có mùi rượu, mùi rõ nồng, cô nhú mi, lui về phía sau mấy bước, dường như dạo này càng lúc cô càng không thể chịu được mùi này.

Anh thấy trên bàn còn bày đồ ăn: “Còn chưa ăn à?”

Dạo này anh luôn ăn cơm ở nhà, nên cô cũng quen chờ anh về ăn cùng nhau.

Cô gật gật đầu, đi lấy đồ ngủ cho anh, anh cũng thuận tay nhận lấy.

Tranh thủ lúc anh tắm, cô đi hâm lại đồ ăn. Có cảm giác là lạ, nhưng không biết gọi nó là gì.

Khi cô bưng đồ ăn ra anh cũng vừa tắm xong, hôm nay anh dự vài bữa tiệc, lại uống không ít rượu nhưng chẳng ăn được bao nhiêu, vậy mà không hề thấy đói. Chỉ là nhìn thấy cô thế này, anh sẽ đến ngồi đối diện, cầm lấy đôi đũa cô đưa qua. Mặc dù lúc đưa đũa có hơi chân chừ, theo trực giác cô nghĩ anh ăn rồi.

Ít khi cô xào thịt, bởi lẽ cô không thường ăn món này. Nhưng trên bàn vẫn thấy một đĩa thịt xào chung với cà rốt. Cô cực kỳ thích ăn cà rốt, nhưng không có nghĩa là cà rốt nào cũng ăn, mà phải là cà rốt xào thế này này. Cô rất quái gở, ăn món Đông hay Tây đều như nhau, nhất là đậu tương, chỉ cần có nó là ăn thấy ngon, yêu hơn nữa là các món nướng.

Anh gấp thịt, bởi cô có ăn nó đâu, chỉ toàn lựa gấp cà rốt thôi.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Cơm ngon không? Anh ăn nổi không đó?”

Anh nhìn chén cơm của mình: “Không tệ, xem chừng còn có thể ăn hết tất cả những món này.”

Cô nhìn nét mặt dịu dàng của anh, tâm trạng nặng nề lúc này cũng có chuyển biến lớn: “Công việc hôm nay thế nào?”

Cô vừa nói vừa dùng đũa gấp miếng đậu hủ trắng noãn, chấm vào chén tiêu đỏ, nháy mắt mặt đậu hủ đã đỏ rực. Không phải chỉ chấm miếng tiêu đỏ là cô ăn liền, mà miếng đậu hủ phải đỏ đều tiêu cô mới hài lòng đưa vào miệng. Khóe môi anh giật giật, bất giác nghĩ đến bốn chữ ‘Đàn bà cay độc’.

Thói quen ăn uống của cô thay đổi khá nhiều, anh cảm thấy đồ ăn dạo này ngò ngò, giờ mới biết có tiêu đỏ. Hơn nữa không phải chỉ liếc một cái là có thể nhìn ra đó là hạt tiêu đỏ, cô còn ngâm tiêu trong nước muối, xay nhuyễn, tiêu đã nhỏ còn xay nhuyễn, anh ăn sao nhìn ra nổi. Loại tiêu này, anh thỉnh thoảng thấy trong siêu thị, món cánh gà ngâm tiêu.

“Công việc cũng ổn”. Anh vô thức múc chén canh để trước mặt cô.

Cả người cô đều thấy thích thú: “Công việc của anh là ‘Ba tiếp’ à? Tiếp ăn, tiếp cuộc, tiếp tán gẫu.”

Trình Nghi Bắc lắc đầu: “Hơn thế nữa, tiếp cười”.

Cô gấp rau cho anh: “Vắt vả quá, vắt vả quá, quá vắt vả.”

“Giờ em mới biết à.” Anh ăn hết mọi thứ cô gấp cho.

Cô cười rộ lên.

Ăn cơm xong, cô không để anh – người ‘vắt vả’ tiếp tục phải vắt vả nữa, tự cô thu dọn chén đĩa và lau bàn.

Cô dọn xong bếp mới bước ra, bây giờ cô mặc đồ hơi rộng, đến cả tay áo cũng rộng thùng thình. Ra khỏi nhà mà nói, cô luôn mặc váy có vạt rộng, một chút cô cũng không thích cảm giác khi người khác biết mình mang thai.

Trình Nghi Bắc không như mọi hôm, không nằm thẳng trên giường mà anh thay quần áo, cả người thư thái, cô nhìn anh xa lạ thế kia, nhưng vẫn ngơ ngẩn nhìn anh.

“Mới ăn cơm, ra ngoài tản bộ chút cho tốt.”

Mắt cô lóe lên, liền cười bước qua, tự nhiên khoác tay anh.

Như vậy mới giống vợ chồng, mới có hương vị gia đình.

Kỳ thật trong tiểu khu không có gì vui cả, tuy rằng ở cùng một tòa nhà nhưng không ai biết ai hết. Hơn nữa nơi này cách trung tâm thành phố khá xa, đa phần mọi người tới đây đều muốn tìm yên tĩnh. Tây Thuần vẫn cảm thấy tâm tình rất tốt, nhất là mỗi bước đi đều có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình.

Cảm giác này thuộc về cái gì?

Hồi cấp hai cô có xem một tập phim bản chuyển thể của ‘Hong lau mộng’, có một tình tiết cô nhớ rất rõ: Đại Ngọc ăn xong muốn lên giường ngủ, Bảo Ngọc lại một mực muốn trò chuyện với Đại Ngọc, đơn giản là vì Bảo Ngọc không muốn Đại Ngọc vừa ăn xong liền ngủ, như vậy không tốt cho dạ dày. Một chuyện hết sức đơn giản, thậm chí nhỏ nhặt đến mức không đáng kể. Nhưng tại nơi này, Tây Thuần tin người Bảo Ngọc thích là Đại Ngọc, dù nhiều năm qua cô chưa bao giờ xem hết ‘Hong lau mộng’.

“Hôm nay anh có gặp Vương Hựu Định.” Một câu của anh triệt để lôi Tây Thuần ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ.

Cô ngoảnh đầu nhìn anh, không hiểu vì sao anh lại nhắc tên người kia: “Thì sao?”

“Không có gì.” Anh thản nhiên đáp.

Nhất thời trong lòng Tây Thuần xẹt qua rất nhiều hương vị, cắn cắn môi: “Lúc trước việc xuất bản tiểu thuyết của em xảy ra vấn đề, Vương Hựu Định giúp em, bây giờ có thể bình thường xuất bản rồi.”

Lời cô nói bay vào tai anh.

“Chuyện thế này không phải trước nhất em nên tìm anh bàn bạc à?”

Cô không nghe ra giọng nói anh có gì khác biệt, thật ra cô đoán anh biết, chắc chắn biết.

“Em thấy anh rất bận rộn.”

“Cho dù anh đang bận rộn, cũng không mặc kệ chuyện của vợ mình.”

Vợ? Cô nhắm mắt lại, sao lại cảm thấy từ này xa lạ thế.

“Xin lỗi nhé, sau này sẽ không vậy nữa.”

Anh trầm mặc cả buổi, đến khi bình thường lại mới đưa tay nắm tay cô: “Sau này đừng có liên hệ gì với Vương Hựu Định nữa.”

Anh không thích mối quan hệ phức tạp rắc rối thế này, cô là ngoại lệ duy nhất.

Bởi vậy đừng để quan hệ này xuất hiện lần nào nữa.

Đối với cô mà nói, bọn họ không hề có quan hệ gì.

Cô tủi thân: “Anh nghe ai nói khác à?”

“Không có.”

“Không có mà nhìn như khởi binh vắn tội ấy.” Có chút không phục cũng có chút yếu đuối thanh nhã.

Anh dừng bước chân, xoay người lại đối mặt với cô, hai tay nâng mặt cô: “Tin anh đi, chẳng có một ai, cũng chẳng có người đàn ông nào thích người phụ nữ của mình có liên hệ với bạn trai cũ, dù chỉ đơn thuần là gặp mặt.”

Nghe lời anh nói tâm cô càng thêm nặng.

29. Chương 29

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Đêm qua, Tây Thuần không chỉ ngủ bất an mà còn gặp ác mộng. Điều duy nhất cô còn nhớ là: cô đi leo núi, đi với ai cũng chẳng nhớ nữa. Giây phút cô rơi xuống núi, không một ai sẵn lòng kéo cô lên, bọn họ nói cô đáng đời, bảo cô tự làm tự chịu, đó là báo ứng của cô. Cô thấy rất nhiều người đứng cười, cười rất phần khích, có Đỗ Trạch Vân nữa, mà Trình Nghi Bắc lại còn nắm tay Đỗ Trạch Vân đứng trên đó cười vô cùng vui vẻ. Cô năn nỉ họ đừng cười nữa! Đừng cười nữa! Nhưng họ vẫn cứ cười không ngừng, Trình Nghi Bắc còn nói với cô, từ đầu đến cuối người anh yêu là Đỗ Trạch Vân, với cô chỉ là do cuộc sống quá đổi nhàm chán, nên muốn tìm chút vui mà thôi. Cô chỉ là thứ đồ xài tạm thôi, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Tây Thuần cảm thấy rất lạnh, giây phút tỉnh lại cô thấy rét run, biết đâu trên trán đã đổ mồ hôi lạnh, nhưng cô không hề muốn nhúc nhích.

Trời đã chuyển màu, nhìn sắc trời chắc hẳn còn sớm.

Cô trở mình, bây giờ cả người đều khó chịu. Cô vừa nhúc nhích, tay Trình Nghi Bắc đã ôm lấy cô, giọng còn ngái ngủ: “Dậy rồi sao?”

Mắt anh vẫn nhắm, chẳng biết đang nghĩ gì.

Cô gật gật đầu, chắc chắn anh không thấy, nên mở miệng: “Ừ.”

Tay anh sờ lên trán cô, chạm vào lớp mồ hôi lạnh, mới thấy quần áo cô đều ướt đầm, lập tức bật đèn, kéo cô đứng lên: “Mau đi tắm đi, để thế này sẽ bị cảm mất.”

Cô đứng lên, một mắt nhắm một mắt mở: “Em rất phiền phức đúng không?”

Anh nhìn đôi chân nhỏ đang mang dép lê: “Cũng được, trong phạm vi chịu đựng được.”

Chịu đựng? Khoa trương vậy sao?

Cô bước vào phòng tắm.

Hai tay Trình Nghi Bắc gối lên đầu, không định ngủ tiếp, mắt nhìn ánh đèn trắng toát trên tường, cũng chẳng hề nhúc nhích. Thẳng đến lúc Tây Thuần bước ra từ phòng tắm, trông cô hơi chật vật, tinh thần hơi sa sút, nhìn cô như thế anh cười rộ lên.

Cô bò lên giường, thản nhiên bò lên người anh, giờ phút này chỉ muốn hưởng thụ sự chăm sóc của anh thôi.

Anh nhẹ nhàng tết những sợi tóc vương trên mặt cô ra sau tai.

“Hai tháng này xong là sẽ thoải mái lại. Đến khi đó cũng có không ít thời gian rảnh.”

Mặt cô dán trên ngực anh, nặng nề phát ra một tiếng: “Ừ.”

“Đến lúc đó chúng ta tranh thủ về nhà thăm mẹ em đi!” Anh còn chưa gọi được cái tên thân mật cần phải gọi kia.

Tây Thuần ngẩng đầu nhìn anh, chớp chớp mắt: “Đến khi đó tính tiếp!”

Cô không muốn đề cập đến việc này, tuyệt đối không muốn.

Trình Nghi Bắc cũng chỉ bình thần nhìn cô, không ngạc nhiên cũng chẳng phản ứng gì.

Không khí bắt đầu cứng nhắc, cô mỉm cười: “Hôm nay có việc gì đặc biệt không?”

Anh nâng cằm: “Có việc gì à?”

“Hôm nay phải đi khám thai.”

Anh sửng sốt, sau đó cười rộ lên. Không kiềm được lấy tay sờ bụng cô, bây giờ đã nhô ra hơn, nhưng cô luôn biết chọn váy không để người khác nhìn ra cô có thai, nhìn riết anh cũng sinh ảo giác con anh không lớn thêm tẹo nào. Eo to hơn một vòng, toàn thịt là thịt.

Cô lôi tay anh ra, không cho anh sờ nữa.

“Anh đi cùng em.” Anh cười hứa hẹn.

“Được thôi.” Cô tuyệt không hề nghĩ sẽ đi một mình, cảm giác đó hết như kẻ lén lút.

Cô dựa vào người anh ngủ thêm chốc nữa mới cùng nhau rời giường. Cô lấy chăn trải thẳng ra, không thấy bất kỳ nếp nhăn nào. Từng xem qua tin nào đó, tốt nhất đừng nên gấp chăn, cứ trải ra là được, vì gấp lại sẽ giữ bụi lại trong chăn, gây mùi khó chịu. Dĩ nhiên còn có thể bị một số bệnh nhẹ, nhưng cô không nhớ rõ lắm.

Anh làm bữa sáng, cô trợ giúp, cảm giác thế này thật tốt biết bao.

Ăn xong bữa sáng bọn họ rời nhà. Tây Thuần hào hứng dạt dào đem gối mình mới mua đặt vào khớp xe, anh nhìn cô hào hứng nhiệt tình như đứa trẻ, không hiểu sao cảm thấy rất thoải mái. Thế này anh mới nhận ra, dường như trong xe có vài thay đổi nho nhỏ, ít đồ vật nho nhỏ không biết gọi tên thế nào, cô thích mang những đồ vật màu mè này nọ, dây đeo dù cô không đeo cũng luôn mua về. Những lúc cô vui sẽ lấy chúng trang trí xe anh, hết như đó là dấu vết thuộc về cô.

Hai người tới bệnh viện mới biết mình đến quá sớm, bác sĩ còn chưa đến nữa. Hai người nhìn nhau một cái, nóng vội đầu chỉ có hai người họ, không ít người sắp làm ba mẹ đều thất vọng ngồi đây chờ. Tây Thuần hơi bất đắc dĩ: “Hay anh về công ty đi? Em đợi lát nữa là được chứ gì.”

Mây Trình Nghi Bắc chau lại: “Không cần đâu, đã nói đi cùng em rồi.”

Tây Thuần đi trước, Trình Nghi Bắc đi theo phía sau cô một khoảng không xa cũng không gần. Cô bất chợt xoay người lại, anh thất thần thoáng chốc là lập tức đón lấy ánh mắt cô.

Bạn tin không? Một ngày nào đó trên thế giới này sẽ có người sẽ nói với bạn: “Anh luôn luôn đứng phía sau em, bất cứ khi nào em quay lại.”

Ánh mắt anh hơi mù mịt, cô lại cười: “Muốn đi chung với em không?”

Anh ngây ngốc đứng tại chỗ, anh nên làm gì đây?

Tây Thuần bước đến bên anh: “Đầu tiên phải hỏi em muốn đi đâu!”

Trình Nghi Bắc xoa trán: “Thế em muốn đi đâu?”

“Còn sớm, anh cũng chưa định đến công ty, chúng ta cùng xuống vườn hoa đi!”

Anh buồn cười, lần này đi bên người cô, cùng cô sánh vai.

Khi hai người đến, vườn hoa đã có không ít người.

Ở phía trước hai người có một đôi tình nhân diện mạo đặc biệt chói mắt, hình như bọn họ đang cãi nhau.

Bạn nam: “Không phải trước kia chúng ta cũng nắm tay đi ra ngoài như đôi tình nhân mà?”

Bạn nữ đang giận dỗi: “Lúc ấy ai nói dắt tay nhau đi ra ngoài đây sẽ bị đàm tiếu không tốt thế?”

Bạn nam: “Anh đã nói ư?”

Bạn nữ gật đầu cái rụp, bỗng nhớ đến chuyện còn quan trọng hơn: “Trước kia anh nắm tay ai đi đâu rồi hả? Khó trách lúc trước không chịu dắt tay em, hóa ra sớm đã có người khác chứ gì?”

Bạn nam: “Nói bậy.”

Tây Thuần không nhịn được cười rộ lên, Trình Nghi Bắc cũng mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó dìu cô ngồi xuống, cô không thích thế này lắm, dù đang mang thai, nhưng cô cũng thấy không cần cần thận đến độ này, sức sống của con làm gì yếu ớt vậy chứ.

Ngồi trên băng ghế, Tây Thuần than: “Đến bao giờ trời mới hết nóng đây!”

Nực ối là nực, phiền ối là phiền, để ta yên coi.

Trình Nghi Bắc tùy ý ngồi xuống, bộ dáng chết cũng không quan tâm khí trời: “Lòng bình thản tự nhiên sẽ thấy mát mẻ.”

Nói cũng như không, cô bĩu môi: “Lòng chưa bình thản được, mát nổi không.”

“Thế hãy tưởng tượng mình đang nằm trong tủ lạnh đi.”

“Sẽ thành đá mất.”

“Bù lại không nóng nữa.”

“Nhưng lạnh lắm.”

Anh nhíu mày: “Mặc quần áo dày chút là ổn thôi.”

“Được.” Cô đồng ý: “Anh đi cùng em sẽ đỡ lạnh hơn. Vẫn là có anh mới có lợi.”

... “Lợi chỗ nào?”

“Có người ngủ cùng em nè, mùa đông sẽ không lạnh lắm, cùng lắm mùa hè hơi nóng chút, nhưng có máy lạnh rồi...”

“Ồ, cảm ơn đã giúp anh biết mình có giá trị vĩ đại như thế.”

“Ha ha, không có chi.”

Cứ em một câu, anh một câu như vậy cho đến khi tới giờ, sau đó xếp hàng chờ khám thai.

Tây Thuần đứng bên trong, nhìn những người chồng cứ dán mắt vào cửa kính, ai dám nói chồng không quan tâm chăm sóc vợ nữa.

Trình Nghi Bắc rất bình tĩnh ngồi bên kia hành lang, trong tay cầm tờ báo bị người ta vứt bỏ, hình như anh tìm được mục làm mình hứng thú, ngồi đọc chăm chú.

Tây Thuần đảo mắt liếc anh một cái, nhìn chồng người ta thật là xúc động, nhìn bộ dáng anh thấy thật thất bại.

Tính ra cô lại không hề ngại, thật sự không hề ngại anh.

30. Chương 30

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Càng ngày Tây Thuần càng thích ngủ, không biết có phải ngủ càng nhiều con người càng vui vẻ không nhỉ. Trên thế giới này, nếu đứng thứ ba là hạnh phúc, thứ hai là ăn ngon, thì điều tuyệt vời nhất là được ngủ.

Cảm giác mỗi khi thức dậy được ánh mặt trời chào đón thật khoan khoái, cô nằm nghiêng trên giường, hoàn toàn quên rằng mình đã ngủ ngược đầu. Nhớ rõ tối qua ngủ đầu kia mà, sao thức dậy lại thấy mình nằm đầu này, cô nhớ mình ngủ rất ngoan mà.

Cô lấy di động, mở nguồn, định coi giờ.

Nhưng lại bị năm mươi mấy cuộc gọi nhỡ trên màn hình dọa cho khiếp sợ, mà người gọi đến tất cả đều là Trần Tư Dao.

Cô lập tức đứng lên, vội gọi lại cho Trần Tư Dao. Hiếm khi Trần Tư Dao không nổi điên, chỉ quăng cho cô một địa chỉ nào đó, bảo cô đến nhanh nhanh. Trần Tư Dao, cái chị này! Tính tình đúng là không tốt lên nổi, nhất là không thể kiên nhẫn.

Không còn cách nào, Tây Thuần vội đến, cô không muốn lát nữa vì đến muộn mà bị mắng đầu.

Chẳng qua là nhìn tới cổng khách sạn năm sao, Tây Thuần có dự cảm không lành cho lắm.

Trang trí rực rỡ, ngay đến đèn chùm nhiều tầng cũng thuộc hàng cao cấp, tiếp tân đang cười chào nhìn đến mình cũng ngượng không cười nổi, sàn nhà trơn bóng đến nỗi có thể soi gương.

Chỗ này đúng là xa xỉ.

Cô bước vào một gian riêng được Trần Tư Dao đặt, chuyện đầu tiên cô làm là quan sát sắc mặt Trần Tư Dao, tốt lắm, thoát nhìn không tệ. Nhưng lòng Tây Thuần vẫn thấy bất an, cười cũng chẳng tươi.

Trần Tư Dao thấy cô đến, cầm menu thanh giọng gọi món, quả thực coi đây là nhà mình.

Xong còn hỏi Tây Thuần: “Em có ý kiến gì không?”

Tây Thuần lắc đầu, cho dù trả theo kiểu AA cô cũng đau lắm cơ.

Quy tắc AA: mỗi người trả một nửa tiền

Trần Tư Dao rất thản nhiên đưa lại menu cho phục vụ, nụ cười nhìn cỡ nào cũng không thấy tốt lành. Nhưng lúc này sự chú ý của cô đã chuyển xuống bụng Tây Thuần, nụ cười càng sâu hơn, chớp chớp mắt nhìn Tây Thuần: “Lúc nào mẹ cũng khen em rất hiền, rất ngoan, rất giỏi, bảo chị học theo em. Nếu mẹ biết em qua mặt bà mà có thai, em nói xem mẹ có tức chết không?”

Tây Thuần đen mặt, rõ đến thế à?

Nhớ lần trước Trần Tư Dao đâu hề phát hiện, cô sờ bụng mình trong ảo não.

Trần Tư Dao bĩu môi, thì ra mang thai thật, cô vui sướng thấy người gập họa: “Được lắm, để xem sau này bà ấy có còn không biết ngượng mà lấy em ra giáo huấn chị nữa không! Được lắm, đáng để ăn mừng.”

Tây Thuần không muốn để ý đến Trần Tư Dao nữa: “Tiểu Bảo thế nào rồi?”

Trần Tư Dao như cười như không, Tây Thuần không nhắc tới biết đâu cô cũng chửi bực mình nữa: “Ăn được ngủ được, trắng trẻo mập mập, có gì đâu mà lo lắng.”

Tây Thuần sừng sốt: “Hết bệnh rồi ư? Mà bệnh gì thế? Có đến bệnh viện kiểm tra không? Bệnh của trẻ nhỏ nên trị cho dứt điểm, đừng để lại mầm bệnh.”

Trần Tư Dao khinh bỉ liếc cô.

Tây Thuần hơi tức giận: “Em nói thật mà, chị đừng có bày ra cái mặt này. Nếu chị đã sinh nó ra thì phải chăm sóc nó thật tốt. Trẻ nhỏ vốn yếu ớt, chị đừng lúc nào cũng tùy tiện không để tâm, phải chuyên tâm chăm sóc chứ.”

Trần Tư Dao than: “Này, Tiểu Bảo có bệnh không chị đây không chắc lắm, nhưng chị biết người mẹ thân thương của em bắt chị đi gặp một ông chú bụng bự như quả dưa hấu đấy.”

Tây Thuần ngạc nhiên.

Hóa ra mẹ muốn lừa Trần Tư Dao về xem mắt, mấy năm nay Lý Tuệ Hiền vẫn luôn giúp Trần Tư Dao chăm sóc Tiểu Bảo chính là mong chị ấy có thể tìm được người chồng tốt. Nhưng mãi cũng chẳng thấy tin tức gì

của Trần Tư Dao, Lý Tuệ Hiền bắt đầu lo lắng, nhờ bạn bè để ý tìm xem có ai hợp với Trần Tư Dao không. Trần Tư Dao có con, nên không thể yêu cầu quá cao, người làm mẹ cũng chỉ suy tính có bấy nhiêu thôi. Trần Tư Dao về biết dự tính của Lý Tuệ Hiền, xem mắt thì xem mắt, chê người ta không chừa chỗ nào. Về nhà tranh cãi một trận ầm ĩ với Lý Tuệ Hiền, dường như hai người không cùng tư tưởng, nhìn không vừa mắt nhau.

Tây Thuần nuốt nước bọt: “Ai bảo chị cứ một mình mãi, mẹ chỉ lo lắng cho chị thôi.”

“Cám ơn sự lo lắng của hai người, chân thành cảm ơn.” Trần Tư Dao cười rất thoải mái, đến tiếng cũng quái gỡ.

Cuối cùng đồ ăn cũng đến, Trần Tư Dao không hề khách sáo cầm đũa lên ăn.

Tây Thuần đành mặc cô: “Tiểu Bảo sao rồi?”

“Vẫn vậy đó.”

Tây Thuần nhú mi: “Tiểu Bảo cần một người cha, không phải sao?”

Trần Tư Dao vẫn mãi lo chuyện ăn của mình, không để ý tới cô, Tây Thuần vẫn không ngừng nói: “Nó còn nhỏ, chị lại luôn vắng nhà, mỗi lần hợp phụ huynh đều do bà ngoại đi, mỗi lần xảy ra chuyện cũng là bà ngoại đến. Nó còn quá nhỏ, nhìn bạn bè có cha mẹ đưa đón đón nhất định trong lòng rất ngưỡng mộ. Nhất định nó rất khát khao một người cha, một người yêu thương nó. Chị không thể cứ ích kỷ vậy được, chị không có quyền vì ích kỷ của chị mà đoạt đi mái ấm gia đình của Tiểu Bảo, nó cần tình thương của cha.”

“Em nổi nhảm gì mà nói hoài thế?” Trần Tư Dao thấy lạ: “Em giảng đạo mà không thấy có lỗi với mình à, em cũng nông nổi mà.”

Tây Thuần á khẩu.

Trần Tư Dao ăn tự giờ phảng phất đã tăng sức: “Đứa ngoan như em không phải cũng bắt chước người ta đi quyến rũ bạn trai của bạn, mang thai với bạn trai của bạn, bản thân có ngoan đâu, dựa vào cái gì mà giảng đạo với chị?”

“Hai chuyện đâu giống nhau?”

“Làm gì không giống?” Cô vốn không thấy gì khác: “Chị đây rất thích thấy em phạm phải sai lầm.” Nói xong ánh mắt còn nhìn bụng Tây Thuần thật lâu.

Tây Thuần vuốt bụng mình: “Con của em có mẹ thương cũng có cha thương.”

Trần Tư Dao bĩu môi: “Đừng mơ nữa, em tưởng Trình gia dễ vào lắm sao? Ngây thơ.”

“Tùy chị nghĩ! Dù sao con em sẽ được sinh ra trong một gia đình đầy đủ, em sẽ cho nó tất cả những điều tốt đẹp nhất.”

“Tĩnh dùm chị đi, đừng mơ nữa.” Quả thật Trần Tư Dao không muốn nói chuyện vô nghĩa với cô nữa: “Em làm gì chẳng phải tự em rõ nhất à? Không biết nói em sao nữa. Bữa cơm này em trả nhe, ai bảo em bắt chị về nhà chịu tội, chích máu trả là thỏa đáng nhất.”

“Liên quan gì?” Tây Thuần hét lên. Đắt lắm đó.

“Chút tiền lẻ này em cũng giậm chân à, Trình Nghi Bắc không nuôi nổi em à? Chưa nói chuyện chị kiếm tiền cho em học đại học, chưa gì đã trở mặt rồi.”

“Lúc ấy chị nói với em chị kiếm được rất nhiều tiền, cùng bạn mở cửa hàng gì đó kiếm cũng kha khá, nếu không sao em xài tiền của chị chứ.”

“Xài cũng xài rồi, bày đặt lấy cớ, đáng khinh.”

Tây Thuần cắn môi: “AA, đừng hòng quýt nợ.”

“Sao cũng được, chị đâu có mang tiền.” Trần Tư Dao tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Tây Thuần nhìn chị mình nửa ngày: “VẬY ĐỂ CHỊ LẠI LÀM CON TIN.” Nói xong còn cười rộ lên: “Em tin, Diệp tổng rất sẵn lòng đến chuộc chị về.”

Trần Tư Dao im lặng: “Chị đây thật sự không có mang tiền.”

“Thế còn thế?”

Tây Thuần lấy di động ra, không mang thì gọi cho ai đó đến chuộc.

Trần Tư Dao nghiêng răng nghiêng lợi: “CÓ.”

Bởi Trần Tư Dao quẹt thẻ nên trả hết ba ngàn rưỡi, vừa ra khỏi cửa đã giơ tay đòi tiền Tây Thuần: “Trả ba ngàn rưỡi đây.”

Tây Thuần đánh vào tay Trần Tư Dao: “ĐỪNG HÒNG. Ba ngàn rưỡi có thể mua được năm mươi cây kem, ăn thêm chén chè lạnh, mua thạch trái cây, biết đâu mua được cả quả bóng thật bự...”

Trần Tư Dao chạy lên nắm chặt tay Tây Thuần: “Nói mau, muốn tiền hay muốn mạng.”

“Em muốn chị, chị dâng chị cho em đi!”

Trần Tư Dao buông cô ra: “Hay nhỉ? Không biết bốn tiểu thư là ai chắc.”

Ồn ào thêm chút nữa hai người lên hai xe khác nhau, chỉ là ánh mắt sau cùng Trần Tư Dao nhìn Tây Thuần rất có thâm ý.

Tây Thuần đi một chút đã xuống xe, một mình đi dạo ngắm phố, ngắm người.

Thật ra ít khi Tây Thuần có tâm tình thế này, không nghĩ gì cả, bình yên nhìn vào cuộc sống.

Bởi tâm tình không tệ nên nhìn gì cũng thấy đẹp, trên mặt tràn trề vui vẻ.

Cô thấy một ca sĩ đường phố, ười tẹt, bởi ca từ của bài ca người đó hát làm cô vui hơn nữa, ca từ thế này: anh cười để cô gái của anh vui, anh kiếm tiền để mua hoa cho cô gái của anh.

Nhưng mà lòng tốt của cô cũng là thật, khi về nhà lại vì chuyện hoa mà xảy ra chuyện, trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên cô và Trình Nghi Bắc cãi nhau.

Nguyên nhân hai người chưa ai thấu hiểu, đúng hơn người chưa hiểu là Trình Nghi Bắc, còn người gây tranh cãi là Tây Thuần.

Khi Trình Nghi Bắc đi ngang cửa hàng hoa tình cờ thấy một chậu cây phong giả, cây thấp nhưng lá phong thì sum suê, trông y như cây thật, hơn nữa màu rất đẹp. Chỉ liếc thấy thôi Trình Nghi Bắc đã xuống xe ngay để mua chậu phong đó, muốn dùng chậu phong để trưng trong phòng, chắc hẳn Tây Thuần sẽ rất vui.

Nhưng anh không ngờ, mặt Tây Thuần sa sầm ngay khi thấy chậu phong: “Anh mua à?”

“Thế nào?”

Tây Thuần không nói không rằng chạy đến giựt chậu cây ném mạnh xuống, đúng hơn là hết chà lại đập, bùn đất vung vẩy bắn hết sàn nhà.

Anh ôm lấy cô: “Em sao thế?”

“Em ghét nó.” Ánh mắt cô sắc nhọn: “Anh mua nó về làm gì hả? Muốn chọc tức em à?”

Trình Nghi Bắc buông cô ra: “Em nói bậy bạ gì đó?”

Cô vẫn nhìn thẳng vào anh, vốn người ta sợ cô giận ảnh hưởng thân thể nên mới thỏa hiệp không nói gì cả, chỉ quảng lại cho cô một câu: “Tự mình dọn đi.”

Anh đi, đi vào thư phòng xử lí tài liệu, cô thì đứng đó, cứ đứng.

31. Chương 31

Converter: Máy Trắng

Editor: Ý Như

Đến tận khuya Trình Nghi Bắc mới bước ra khỏi thư phòng, đèn phòng khách vẫn sáng trưng, cảnh làm anh khó hiểu. Anh đảo mắt nhìn sàn nhà, có thể nói sạch như mới, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. Ngộ thật, rõ ràng lúc này là cô gái này không nói lý trước nhưng giờ này anh lại không thấy phiền. Anh về phòng, bật công tắc bên cửa, giường rất ngăn nắp, chăn vẫn thẳng như trước lúc ra ngoài ban sáng, không hề bị mở ra.

Tay anh đặt ở vành cửa, vấu chặt, cô ấy không ở đây?

Cô ấy đi đâu?

Anh buộc phải thừa nhận, gần như cô không có bạn bè, hoặc có anh đi nữa cũng chẳng biết liên lạc thế nào. Bây giờ cô bỏ đi, anh vốn không có cách làm mình cảm thấy vui mừng hơn, như thể cô có thể đi bất kì lúc nào, không cần tạm biệt, chỉ cần cô thấy vui là được.

Phòng khác cũng không có động tĩnh gì, anh nhú mào, bản thân nghĩ rất nhiều, cô cũng đâu phải loại người lòng dạ hẹp hòi.

Anh ra ngoài, đến cửa thì phát hiện giày cô vẫn còn đây, cô mang dép lê ra ngoài sao?

Tìm thêm một vòng trong nhà, chắc chắn cô không ở nhà anh mới vọt chạy đi.

Bên ngoài gió lớn, nhất là giờ này. Anh thở dài, phụ nữ quả là loài động vật phiền toái, rõ ràng cấu tạo đầu khác nhau bao nhiêu, sao tính cách lại khác xa như thế. Tha lỗi cho anh, bây giờ anh bỗng nhớ đến Đỗ Trạch Vân, không phải nhớ cô ấy tốt thế nào, mà nhận ra bao năm nay Đỗ Trạch Vân chưa bao giờ gây phiền toái cho anh, để anh tự do lo việc của anh, không chấp nhặt cũng không phát giận, cũng chẳng quẩn lầy anh đòi này đòi nọ, nên chưa bao giờ anh coi Đỗ Trạch Vân là gánh nặng, biết đâu trong lòng anh Đỗ Trạch Vân cũng chẳng hề nặng.

Anh đi vài bước, thấy cô nàng vậy mà ngồi ở thành hồ, đúng là không sợ lạnh.

Cô mặc mỏng tanh, bóng cô trông thật cô đơn lẻ loi.

Anh đến gần cô, tiếng nức nở không lớn lắm, nhưng đủ để người ta biết cô đang khóc, chẳng gào khóc ầm ĩ, nhưng vẫn đủ để người khác cảm thấy cô rất thương tâm.

Trình Nghi Bắc đứng yên cách cô 2 mét, bây giờ anh thấy hồ đồ rồi. Người gây sự là cô, thế nào mà người tử thân uất ức cũng là cô?

Bên đó là người vợ thân bầu bì đang thương tâm, người chồng là anh có phải nên tiến lên an ủi không?

Nhưng làm thế khác nào đang chiều hư cô?

Vậy cũng không được.

Tiếng nức nở vẫn không ngừng, anh nghe như thể nó đang lên án mình, không hiểu sao nó có thể làm anh khó chịu nữa.

Anh thở dài, tiến lên, nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau, phát hiện cả người cô cứng trong nháy mắt, tay anh chậm rãi đưa lên lau nước mắt cho cô, hơi bất đắc dĩ: “Cô gái này, về nhà nhé.”

Cô không nhúc nhích, anh lắc đầu: “Muốn khóc thì về nhà khóc, ngoài này vừa ẩm vừa lạnh, dễ gặp người xấu nữa, ở nhà an toàn biết mấy.”

Cả buổi sau Tây Thuần mới ngoảnh đầu nhìn anh: “Chân em tê hết rồi.”

Trình Nghi Bắc giật mình, nhận mệnh bước ra trước mặt cô, ngồi cong người xoa chân cho cô.

Thật ra anh chẳng thấy tính mình tốt mấy, cũng chẳng thấy mình có thể làm người giỏi kiên nhẫn, chỉ cần chuyện đó không ảnh hưởng đến anh anh sẽ không ý kiến. Còn Đỗ Trạch Vân nếu xảy ra chuyện như vậy, sẽ tự mình về, đâu có dẫn mà ngồi đây hứng gió lạnh. Đại khái anh có thể tưởng tượng ra cuộc sống sau

này của anh với Đỗ Trạch Vân ra: anh đi làm, về nhà có cơm ngon ăn, nhà sạch như mới, cô giúp anh xử lý vài công việc... Thế đó, không có bất kì bất trắc nào. Biết đâu Đỗ Trạch Vân còn có thể giúp anh nhiều việc hơn nữa, cô ấy là người kiên cường, cũng kiêu ngạo, có lẽ anh nên rung động. Nhưng anh không thể nghĩ ra mình có thể làm được gì Đỗ Trạch Vân, hay muốn làm gì cho cô ấy, không có ham muốn cũng chẳng thấy cảm giác.

Có phải đứa trẻ khóc để được dỗ dành không, dầu sao Trình Nghi Bắc cũng hiếm khi thấy Đỗ Trạch Vân khóc, liền cho rằng cô cũng không khóc. (Cô là Tây Thuần nhé)

Anh đứng dậy, hỏi nhẹ: “Tốt hơn chưa?”

Tây Thuần bắt lấy tay anh, lấy đà đứng lên: “Ừa.”

Anh vẫn hơi lo, nên nâng cô dậy.

Cô hít hít mũi, hơi khở sở.

Anh thuận tay sờ trán cô: “Cảm sao?”

“Không phải đâu?”

Anh nhìn cô, nhịp bước nhanh, cả cơ thể cô đều lạnh như băng, bàn tay lạnh ngắt.

“Anh giận em à?” Cô nắm tay anh, ngẩng đầu lo lắng.

“Không có.”

“Anh bỏ em lại bước vào thư phòng, mãi không thấy ra.” Cô lên án.

Anh xoa đầu cô: “Anh vội xử lý công việc. Chẳng phải bình thường anh cũng hay vậy à?”

“Nhưng anh không để ý đến em.”

Trình Nghi Bắc than thầm, thôi được rồi, anh thỏa hiệp: “Anh sai rồi, tha thứ nhé?”

Cô vẫn nhìn anh, nhìn rất lâu: “Có phải anh thấy em phiền phức quá, nên anh nhận sai cho xong chuyện, để bản thân được yên tĩnh?”

“Tuyệt đối không có.” Anh đảm bảo.

“Em biết là em sai, em không nên nổi cáu, không nên nói với anh như vậy, lúc ấy em không kiểm soát cảm xúc với anh được.”

Anh kéo cô vào thang máy liền ôm lấy cô, cười khê bên tai cô: “Biết sai được rồi, về ngủ thôi, anh mệt chết.”

Trần Tư Dao cầm văn kiện đứng trước bàn làm việc của Diệp Húc Đình, đối với chuyện anh gọi cô vào xong lại không dặn gì, cô đã quen rồi. Lần trước anh gọi cô vào chỉ để cô ngắm anh bàn việc với người ta, từ đầu tới cuối cô đều sắm vai bình hoa; Trước đó nữa, anh gọi cô vào pha cafe cho anh, tận hai tiếng đồng hồ; Lần trước trước trước nữa, cô ngủ trong phòng làm việc đến quá trưa.

Người nọ thật coi cô là cảnh gọi đến để ngắm.

Khi kiên nhẫn của cô sắp bị mài mòn, Diệp Húc Đình quăng cho cô một xấp tài liệu: “Đi dịch sang tiếng hoa, không được có sai sót.”

Cô vừa nhận tài liệu là xoay người định đi.

Diệp Húc Đình xoay bút trong tay: “Đi đâu đó?”

Trần Tư Dao lắc lắc xấp tài liệu trong tay. Diệp Húc Đình nhíu mày: “Cứ dịch ở đây luôn, anh phải kiểm soát mới được.”

Trần Tư Dao nhìn bộ dáng ra lệnh tất nhiên phải theo của anh, trong lòng thầm ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà anh mới ngồi vào chỗ, nơi có đặt máy tính.

Diệp Húc Đình cười cười, ngẩng đầu nhìn người đẹp, cúi đầu xem tài liệu, thể này hiệu suất mới nâng cao được.

Trần Tư Dao trợn to mắt đe kích động muốn đánh người xuống, tự thôi miên mình: mình làm việc mình làm việc... nhận tên nhai này đi.

Văn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím cùng với tiếng bút ma sát với giấy vang lên.

Trần Tư Dao đánh chữ mãi thấy nhàm chán, đứng lên đi lấy nước nóng. Rót nước nóng vào ly giấy, quay người liếc nhìn Diệp Húc Đình, lại nhìn hơi nước bốc lên từ ly nước của mình, lấy thêm một ly giấy nữa. Không phải cô quan tâm Diệp Húc Đình, chẳng qua anh ta là boss của cô, cô bưng một ly nước cho anh ta có gì đâu chứ.

Cô đặt ly lên bàn Diệp Húc Đình, ánh mắt đảo qua phần văn kiện của anh: “Anh hợp tác với Bắc Ích à?”

Diệp Húc Đình hoảng, nguyên nhân hoảng lại không phải vậy, anh hoảng là do cô không dùng hai chữ ‘Diệp tổng’ gọi anh, anh không thể thoải mái nổi với hai chữ đó.

“Sao nào?” Diệp Húc Đình híp mắt, hình như cô có hứng thú với vấn đề này, anh phải nắm thời cơ chứ.

Cô nhú mày: “Anh sẽ hợp tác với Trình Nghi Bắc à?”

Cô nghe nói tình hình Bắc Ích hiện nay không ổn, cụ thể thế nào cô không biết, nhưng chắc cũng chẳng khác lắm so với tin đồn, sự thật đã chứng minh phần lớn tin đồn là đúng.

“Đang suy nghĩ.” Anh từ chối cho ý kiến, dù sao đáp án đã có từ sớm, nhưng không biết cô nghĩ sao nên đành thận trọng dò hỏi... (ý là muốn biết suy nghĩ của cô, tranh thủ nói chuyện nhá)

“Cũng đúng, tình hình Bắc Ích hiện nay không ổn.” Cô có thể hiểu: “Có phải bây giờ rất ít người chịu hợp tác với Bắc Ích không? Tài chính của Bắc Ích bây giờ khó khăn lắm à? Nếu Trình Nghi Bắc không vượt qua ải này sẽ ra sao?”

“Đường như em rất quan tâm Trình Nghi Bắc.” Anh quan sát cô: “Hai người có quan hệ gì?”

“Không có quan hệ.”

“Không quan hệ mà người ích kỷ chỉ quan tâm người nhà như em lại hỏi nhiều vấn đề về cậu ta thế à? Quan hệ cũng chia ra nhiều loại, tỉ như quen biết hay bạn bè chẳng hạn, hoặc họ hàng xa.”

“Anh không thấy phiền à.” Cô nổi điên, lại phát hiện thái độ của mình thật là kì, hạ giọng: “Có phải Bắc Ích đang gặp khó khăn không?”

“Phải, rất nghiêm trọng.” Anh không nói gì thêm để thêm hoảng, chỉ là không nghiêm trọng vậy thôi, hay nói là không nghiêm trọng như trong suy nghĩ của bao người, “Em muốn giúp cậu ấy?”

“Tôi giúp được sao?” Cô im lặng.

“Em có thể cầu anh.” Anh cười sáng lạn.

Trần Tư Dao ghê tởm kiểu này của anh: “Sao anh không chết xa một chút.”

32. Chương 32

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc tham sự buổi tiệc đến tận khuya cuối cùng cũng đến lúc bàn hợp đồng, hơn nữa hoàn thành buổi kí hợp đồng rất nhanh, việc này giúp mở dây thần kinh cứ căng thẳng suốt thời gian qua cuối cùng cũng giãn ra. Anh ngồi trong phòng làm việc, dụi đôi mắt cay xè, xoa tan mệt nhọc.

Anh đứng lên, đi đến trước cửa sổ lớn, dưới kia đã không còn nhìn rõ bóng người, chẳng biết sao cảm thấy an tĩnh.

Giờ phút này, lòng trống rỗng, chẳng suy nghĩ gì cũng chẳng có gì để nghĩ suy.

Nhiều khi anh thấy mình đúng là người vô vị. Không có nhiều ham muốn cũng chẳng thích thú điều chi. Lúc còn bé, khi những đứa trẻ cùng trang lứa khác tha hồ vui chơi nô đùa, thì anh lại ngoan ngoãn ở nhà làm bài tập; Lên cấp hai, bạn bè ai cũng mê tí lao đầu vào chơi game, anh lại chẳng thích thú tẹo nào, nhiều người bạn của anh đến mãi sau này vẫn nức nở khen game đó là game thịnh hành nhất cả nước năm đó, ngày nào bọn họ cũng tiêu một đồng tiền để chơi trong khi anh chẳng may bị đầu độc. Đến trung học, không ít bạn bè nấn ná đến quán Saxophone (Vì khi thổi chúng trông rất bảnh), anh đến cả hứng thú cũng chẳng thấy. Có lẽ lý do anh không thể trở thành học trò ngoan là do yêu sớm, là học kì 1 hay học kì 2 năm lớp 11 thì bắt đầu ở bên Đỗ Trạch Vân? Anh đã không còn nhớ rõ.

Có vẻ anh thật chẳng có bất kì thích thú nào, bản thân cũng tự thấy mình vốn sinh ra đã nhạt nhẽo.

Thường anh không làm khó ai, cũng không thích tranh luận với ai, nhưng trong thâm tâm lại phân chia rõ rệt, ai được vào, ai không thể.

Khi sống, nó có ý nghĩa gì?

Bởi không ai biết ý nghĩa của nó.

Nhưng thông suốt hết rồi, nó lại chẳng có nghĩa gì.

Trình Nghi Bắc trước về biệt thự, tán gẫu với Hạ Lập Khoa chốc lát, sau đó thăm dò ý tứ của Trình Chí Diên, xong mới về Vân Nguyệt.

Hôm nay Tây Thuần nhận được điện thoại của Trần Tư Dao, hỏi một ít về chuyện công ty Trình Nghi Bắc, Tây Thuần nói không biết liền khiến Trần Tư Dao quạu, bắt đầu điên cuồng mắng chửi Tây Thuần qua điện thoại.

Nên Trình Nghi Bắc vừa về nhà là gặp ngay ánh mắt nghi ngờ của Tây Thuần, anh vẫn thản nhiên, dễ dàng thấy được ý cười trong mắt anh.

“Hôm nay tâm trạng vui nhỉ.” Tay Tây Thuần cầm tranh thêu chữ thập, từng mũi từng mũi kim thêu lên, giúp cô có cơ hội thử cảm giác làm vợ hiền dâu thảo.

Trình Nghi Bắc đi thẳng về phía cô, nghiền ngẫm nghiên cứu đồ chơi trong tay cô, mãi vẫn không thể kích thích được hứng thú của anh: “Cũng được.”

Cô quăng đồ trong tay xuống bàn: “Có chuyện gì mà vui thế?”

Anh quan sát cô một chút: “Mai anh đi mua váy hoa với em nhé.”

“Nếu vậy người vui mừng phải là em chứ? Mắc gì anh vui vẻ giúp em?”

“Sợ em vui mừng quá độ nên cố gắng chia sẻ giúp em.”

...

Tâm tình Trình Nghi Bắc quả thật không tệ, sáng sớm đã bắt cô dậy. Cô than cả buổi, đừng đi mua sắm nữa, có cửa hàng nào mở cửa sớm thế này đâu, đến sớm chi mắc công chờ nữa. Tiếc là tên này không biết xấu hổ, anh rất thẳng thắn tỏ vẻ không từ bỏ, kéo cô dậy tập thể dục cho bằng được.

Hóa ra anh định chạy bộ, Tây Thuần thì đi xung quanh hồ nhân tạo, sau đó rảnh rỗi sinh kiên nhẫn đếm số vòng anh chạy, tiếng cô đếm ngón ngang trong gió. Sau đó ngây ngốc nhìn anh mỗi khi chạy ngang qua mình, thật rất muốn đưa chân ra gạt cho anh ngã sấp xuống, để anh làm trò cười cho thiên hạ, ý tưởng này có phải hơi quá không? =)))Làm thử đi...

Vòng cuối cùng, anh chạy về, lấy tay vò tóc tí mà cả cái đầu hệt như con nhím, cái này làm cô cười đau bụng.

Anh vừa đi vài bước đã quay đầu lại cười với cô, phán thêm câu: “Này chân ngắn, đi nhanh lên.”

Cô cúi đầu nhìn chân mình, ngắn chỗ nào, ngắn chỗ nào hả. Mất có cận đâu mà sao thị lực kém thế.

Vô thức nhìn xuống chân anh, sao anh có thể lấy chính mình làm chuẩn hả.

Muốn đi chậm thật chậm, chậm thật chậm... mặt đất có kiến không không biết nhưng vạ lần dừng bò ra, cô giẫm ráng chịu.

Cuối cùng về nhà, nữ nấu cơm, nam tắm rửa, chia nhau ra làm.

Sau đó cùng nhau ra ngoài.

Không có cô gái nào không thích shopping, Tây Thuần cũng không ngoại lệ, gần đây Tây Thuần thích mặc váy hoa, nhất là váy hoa li ti. Nhưng mà cái người hôm qua tuyên bố dẫn cô đi mua váy hoa, đầu cứ lắc như trống lắc, rõ ràng trông rất đẹp mà, rõ ràng cô mặc lên càng đẹp hơn, đến nhân viên bán hàng cũng thấy rất đẹp, nhưng anh vẫn không hài lòng.

Cô lườm anh, dẫn cô đi cưỡi ngựa xem hoa chắc.

Chỉ là, khi Trình Nghi Bắc kéo cô qua quầy lễ phục, cô mới mơ mơ hồ hồ thấy không đúng.

“Muốn em dự tiệc rượu à?” Đã nhận ra ý đồ.

Anh gật đầu.

Cô nhú mi: “Em nhất định phải đi mới được ư?”

“Không, nhưng anh mong em đi cùng.”

Vậy cô vẫn phải đi á?

Thôi được thôi được, cô thỏa hiệp.

Nhưng lễ phục bó sát người không che bụng được, cô đứng trước gương phụng phịu, nhìn anh cầu cứu. Anh quét mắt qua bụng cô, thật ra có gì đâu mà không dám gặp người khác, cô lo lắng thế làm gì?

Cuối cùng vẫn chọn một bộ lễ phục che khuất bụng, có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Anh tính tiền, nhú mi nhìn cô: “Mang thai con anh mất mặt em lắm à?”

“Em chỉ sợ người khác cho rằng em dụ dỗ anh, vậy nên anh mới thỏa hiệp với em. Chuyện này ảnh hưởng xấu đến anh, cái mác người đàn ông chung tình của anh sẽ mất hết.”

Anh cong mày: “Thương anh vậy à. Thực ra anh muốn trở thành kẻ đứng núi này trông núi nọ cơ, sao em không cho anh cơ hội nhỉ?”

Giọng điệu than vãn thế kia, vẻ mặt đầy tiếc nuối thế kia.

“Em phải giữ gìn hình tượng cho anh, anh mất hết danh dự thế này thì em biết ăn nói làm sao với cha mẹ anh đây?”

“Quả là một người vợ hiền, chuyện thế này mà cũng nghĩ ra được nữa.”

“Em tốt từ khi sinh ra rồi.”

“Đúng đúng! Ngày nào cũng ngủ đến trưa trời trưa trệt, có việc hay không cũng tranh cãi với anh, chẳng bao giờ nghe khen chồng tài giỏi hay phong độ, còn hay ở đó ngấm ngấm cười nhạo nữa chứ.”

Tây Thuần cười run người, Trình Nghi Bắc đỡ lấy cô, vui vẻ trên mặt không hề suy giảm: “Quan trọng là người không biết sẽ tưởng em bị rút gân.”

Đá anh một cái, anh tránh rất nhanh, muốn đánh lên ư, đừng hòng nhé.

Trong lúc hai người đang giỡn âm ỉ cả lên thì nét mặt Trầm Thính đứng bên kia liên tục thay đổi: bất ngờ, ngạc nhiên, sững sốt, thở dài, tuyệt vời, im lặng, cuối cùng thẳng tắp nhìn hai vị trước mặt.

Tây Thuần nhận thức muộn màng, sau đó chủ động phân chia giới hạn với Trình Nghi Bắc.

Trình Nghi Bắc tò mò quan sát Trầm Thính một tí, sau đó nhìn Tây Thuần: “Quen nhau sao?”

“Người quen của anh.” Tây Thuần sần nảo, fan trung thành nhất của anh.

Cô sai rồi, cô không nên hủy hoại thần tượng của người khác.

Trình Nghi Bắc nhìn cô nhũu mảy, cô nhìn lại anh: “Đi chỗ khác một chút nhé, năm phút thôi.”

“Tuân lệnh.” Anh mang theo vài túi đồ, tự động tránh sang chỗ khác.

Tây Thuần đón Trầm Thính, con nhãi này vậy mà cứ đứng đó nhìn theo bóng dáng trai đẹp, chả nhẽ hình tượng chưa sụp đổ hoàn toàn nữa ư?

“Áo giác của tớ?” Trầm Thính nhéo mặt mình, sau đó ngẩn ngơ nhìn Tây Thuần: “Trình Nghi Bắc đúng không?”

“Tớ biết mất đi thần tượng rất đau đớn, nhưng vẫn nên đối mặt với sự thật đi.” Tây Thuần an ủi Trầm Thính: “Có điều, bạn gái này còn ít tuổi, khó trách dễ bị người có ý đồ xấu xa lừa gạt, chỉ cần quay đầu kịp thời sẽ ổn cả thôi.” Cô nói nhằm chỉ cô mới biết, Amen.

Trầm Thính nhìn cô, nuốt nước miếng: “Cậu và Trình Nghi Bắc?”

“Đúng.” Cô gật đầu chiến đấu.

“Hai người tình cờ gặp nhau?”

“Cậu thấy ai tình cờ gặp nhau mà giống bọn tớ chưa?”

Lắc đầu, “Bạn trai cậu không rãnh đi với cậu nên Trình Nghi Bắc chủ động chở cậu đi đúng không? Anh ấy rất tốt tính, thích làm việc tốt.”

Khóe mắt Tây Thuần giật giật: “Nếu đúng vậy, thì Trình Nghi Bắc có bị coi là trêu chọc vợ bạn không?”

Giống như định...

Vẫn không từ bỏ, “Hay anh ấy muốn cậu cho anh ấy làm nam chính tiếp theo, thù lao là đi shopping với cậu?” Ý này nhất định đúng rồi.

Tây Thuần đỡ trán: “Đúng đúng đúng, tớ chuẩn bị viết một bộ tiểu thuyết, Trình Nghi Bắc làm nam chính, tớ là nữ chính. Nội dung là nam chính vứt bỏ bạn gái tám năm của mình để ở bên tớ, vừa lòng chưa?”

Trầm Thính mặt như đưa đám, lắc lắc bả vai Tây Thuần: “Tớ không thuyết phục được bản thân tớ, cậu liền nói thẳng cậu dụ dỗ Trình Nghi Bắc. Dùng thủ đoạn gì mà lừa được anh ấy vào tay mình hả? Thừa dịp anh ấy uống say dụ dỗ? Hay nhân cơ hội anh ấy cãi nhau với bạn gái mà xen vào? Hay mỗi ngày đến công ty anh ấy làm phiền anh ấy?” Cuối cùng liếc mắt xuống bụng Tây Thuần, “Cậu bị đầy hơi trướng bụng, không lâu nữa là hết, anh ấy chỉ đến để thỏa mãn giấc mộng bạch mã hoàng tử của cậu thôi đúng không?” =)))) Vãi cả Trầm Thính, chết cười với chị.

“Tớ là loại người này ư?” Cô giận.

“Dẫu sao Trình Nghi Bắc vẫn là người đàn ông tốt.”

Tớ ứ thềm!!! >_

“Trình Nghi Bắc bỏ rơi bạn gái dẫu yêu nhau tám năm, tớ cướp bạn trai của bạn mình, bọn tớ là hai kẻ nam phụ tình, nữ đề tiện, là trời sinh một đôi.”

Trầm Thính vẫn chưa nghĩ ra câu tiếp theo, phải nói là chấn động rất dữ dội.

Trình Nghi Bắc từ xa bước tới, một tay quàng vai Tây Thuần, áy náy nhìn Trầm Thính: “Năm phút đã hết, kết thúc tra khảo.”

Trầm Thính ngẩn người nhìn Trình Nghi Bắc vài lần, lấy hết cam đảm nhìn anh: “Anh là người đàn ông của Tây Thuần?”

Anh buồn cười, gật đầu.

“Trung học bọn em có giao ước, ai có đàn ông phải mời đối phương ăn cơm. Nên các người phải đãi em ăn cơm.”

Trình Nghi Bắc liếc nhìn Tây Thuần, cười nhẹ bên tai cô: “Tự em trả tiền.”

Không, Trầm Thính làm sao nuốt nổi nữa, cứ ngồi đó háo sắc mãi.

Làm Trình Nghi Bắc và Tây Thuần cũng chẳng muốn ăn.

Tây Thuần nhớ rõ tên tận sau này mình vẫn chăm chỉ đả thông tư tưởng cho Trầm Thính.

“Thật ra Trình Nghi Bắc cũng chẳng có gì tốt đâu. Thật đó, cậu thấy đó, anh ấy toàn giả vờ thôi.”

“Anh ấy đẹp trai.”

“Nhà anh ấy cũng chẳng có nhiều tiền lắm đâu, anh ấy chỉ nhiều tiền hơn kẻ có tiền một chút thôi, hơn nữa tiền là của nhà anh ấy, không phải của anh ấy.”

“Anh ấy đẹp trai.”

“Thành tích của anh ấy cũng không được tốt cho lắm, giỏi hơn so với người tệ một chút mà thôi.”

“Anh ấy đẹp trai.”

“Anh ấy cũng chẳng có năng lực gì, cậu nhìn Bắc Ích qua tay anh ấy mà xem, phá sản nhanh thôi.”

“Anh ấy đẹp trai.”

“Anh ấy cũng chẳng đẹp trai đâu, khi ngủ dậy đầu anh như tổ ong, râu thì chưa cạo trông chật vật phải biết, khác gì người bình thường đâu chứ.” Tội bạn Bắc, bị vợ dìm hàng không thương tiếc=)))

“Anh ấy rất đẹp trai, rất rất rất đẹp trai.” Trầm Thính nổi điên, “Anh ấy đã tệ thế thì cậu dụ dỗ người ta làm gì hả, chờ lại một chút để tớ làm sắc nữ thì chết à. Bây giờ tớ nghĩ người đàn ông ưu tú như vậy, xuất sắc như vậy, tốt như vậy, đẹp trai như vậy lại bị cậu nhúng chàm, tớ không thể không biết ngược mà tiếp tục có ý đồ đen tối với anh ấy nữa, cậu mau trả Trình Nghi Bắc lại cho tớ.”

Tây Thuần sụp đổ.

33. Chương 33

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc mang Tây Thuần đến dự tiệc, tuy khá nhiều người tỏ ra hiếu kỳ với thân phận của Tây Thuần, nhưng gặp bộ dáng không thích đề cập đến chuyện này của Trình Nghi Bắc nên cũng chẳng dám hỏi nhiều. Tây Thuần rất ít khi đến dự những buổi tiệc thế này, chỉ hay nghe nói cũng như xem trên TV, nam chính mặc áo bành tô dắt tay cô bé lọ lem, viết nên câu chuyện Cinderella đẹp như mơ. Bất kể thời nào, bất kể nơi đâu, cô bé lọ lem vẫn luôn tồn tại. Cô và Trình Nghi Bắc hai người tay trong tay, cùng anh cười nhả nhặn với mọi người, cô đang nghĩ có phải trong lòng họ cô đã thành cô bé lọ lem bất chấp mọi giá chỉ để có được hoàng tử hay không.

Cô bé lọ lem có thật thiện lương? Đến giờ cũng không hề nhé, bởi nếu cô ấy lương thiện thật thì cô ấy nên sống mãi với thân phận lọ lem của mình, có sao cứ nhất quyết muốn thỏa mãn hư vinh của mình nhảy với hoàng tử: khiêu vũ một bài rồi lại nhập nhằng mơ hồ quyến rũ hoàng tử.

“Không quen à?” Trình Nghi Bắc nhỏ giọng hỏi.

Chân cô mang giày đế thấp, chẳng cao được bao nhiêu, nói theo kiểu của cô là cô mang lên trông khô khan không khác nào cái bàn ủi, thỉnh thoảng cô nhìn giày mình, có cảm giác mang giày này cũng như không mang. Trình Nghi Bắc không thể không thừa nhận, xương cốt của đàn bà trời sinh đã đặc biệt lạ lùng, không chịu giày vò không chịu được.

“Cũng được.” Thở dài, phần nào hiểu được vì sao anh nói trong công việc thì ‘tiếp cười’ là mệt nhất rồi.

“Anh làm sao để đối phó với bọn người âm mưu đầy rẫy này, hay vốn dĩ anh không hề có hứng thú với công ty nhà mình?” Cô hiểu kì lắm, ngày nào cũng phải đứng với bọn người này có phải khó chịu lắm hay không, nói những lời mình không thích, làm chuyện mình không thích làm, đáng lẽ về nhà phải trút ra chút.

“Coi bọn họ như kẻ vô hình.”

“Nhưng bọn họ nói chuyện với anh mà, vô hình kiểu gì?”

“Trả lời bằng những từ đơn, không ‘ừ’ thì ‘không biết’. Vài từ thế này bọn họ tự hiểu rồi, sẽ biết chủ động đi chỗ khác.”

“Nếu người ta không hiểu thì sao?”

“Vậy bọn họ còn làm kinh doanh chi nữa? Chắc sắp phá sản rồi, không thể hợp tác.”

Thôi, coi như cô chưa hỏi gì đi.

Trình Nghi Bắc thoáng ngạc nhiên, sau đó dẫn Tây Thuần đi về phía Diệp Húc Đình, tới lượt Tây Thuần ngạc nhiên, song vẫn bình tĩnh nhìn Trần Tư Dao đứng bên người Diệp Húc Đình. Trần Tư Dao mặc chiếc váy màu vàng, trễ ngực, cả người trước sau lồi lõm đầy khát khao, tuyệt mỹ đủ tiêu chuẩn làm cảnh đẹp cho người người thường thức, tóc búi hờ hững sau ót, trên trán có vài lọn tóc xoăn nhỏ xòa xuống, vô cùng quyến rũ.

Diệp Húc Đình quét mắt qua Tây Thuần, hiểu ra điều gì đó, ý cười càng nồng đậm.

Trần Tư Dao vẫn như bộ dáng cũ: thân là khách nhưng tự coi mình là chủ, nâng cằm, trông hệt như nữ hoàng ấy, cô nhìn Trình Nghi Bắc, “Làm cũng tạm, miễn cưỡng vẫn có thể đáp ứng yêu cầu cho buổi tiệc của Vân Đoan, nhưng vấn đề nằm ở chỗ cái ly, sao có thể dùng loại ly bình thường như này nhỉ, rất tổn hại đến giao tình hai công ty nhé. Trang trí có phải đơn điệu quá hay không? Nhìn chẳng khác nào chưa trang trí.”

Trình Nghi Bắc cười thản nhiên: “Cái ly ‘Bình thường’ này được đặt từ Paris, mặc dù màu sắc không khác gì loại ly bình thường, nhưng chất liệu làm lại khác biệt rất lớn, chẳng hạn như rót rượu đỏ vào, sau một ngày một đêm hương vị của rượu vẫn như cũ, không có bất kì vấn đề gì cho việc thưởng thức. Còn về phần trang hoàng, người thiết kế là Neo. Với những bình luận về tác phẩm, nếu Trần tiểu thư có điểm gì chưa hài lòng có thể ý kiến với Neo. Có thể gửi mail, tin chắc cậu ấy rất thích nghe những ý kiến này. Còn nữa, nếu Trần tiểu thư thấy gửi mail phiền phức, có thể liên hệ thẳng với Diệp tổng, chắc rằng Diệp tổng có số điện thoại của sư huynh mình.” Nói xong Trình Nghi Bắc còn thở dài tiếc nuối nhìn Diệp Húc Đình, “Thật ra tôi cảm thấy phong cách đơn giản rất ổn, nếu Trần tiểu thư đã có ý kiến, có phải Diệp tổng nên cân nhắc đôi chút, có phải cần đổi sở thích về rượu khác hay không.”

Diệp Húc Đình chẳng ngượng ngùng chút nào, “Sở thích khác nhau.” Về mặt nhìn Trình Nghi Bắc của anh hình như có chút bức dọc, có cảm giác đang đập vô mặt mình nói: xem tổ giải thích cho cậu rõ ghê chưa, mau đưa phí giải thích đây.

Khóe mắt Trần Tư Dao giật giật, vốn tưởng lấy uy với Trình Nghi Bắc, ai ngờ lại tự mình làm xấu mặt mình.

Cô đâu nào biết thị trường của Diệp gia rộng như vậy, bự như vậy đâu, ngành nào cũng dính đến.

Trình Nghi Bắc nhìn ra Tây Thuần muốn tâm sự với Trần Tư Dao, liền bảo Tây Thuần làm gì tùy thích đi, đàn ông bọn anh có chuyện phải nói với nhau.

Sau khi Tây Thuần và Trần Tư Dao đều đi khỏi, Trình Nghi Bắc nhíu mày: “Ý gì đây?”

Diệp Húc Đình cúi đầu nhìn đôi giày da của mình: “Thì là ý đó đó!”

Trình Nghi Bắc vênh môi: “Bác Ích của tổ ‘trèo cao’ lên Vân Đoan?”

Diệp Húc Đình ngẩng đầu, than thở: “Coi như cậu phối hợp với tổ một chút đi, nhé? Hay chừa mặt mũi cho tổ cũng được, làm bộ như cậu nhận được ân huệ của tổ đi, coi như hiến sức giúp tổ có được hạnh phúc mà tích đức đi!”

Trình Nghi Bắc gật gù: “Được thôi, chỉ cần trong dự án hợp tác của chúng ta, lợi nhuận hai phần của cậu đổi thành một.”

“Định cháy nhà đi hôi của hả?”

“Thương nhân nói chuyện thương nhân, tớ cũng đâu có bắt buộc, cậu có quyền cự tuyệt mà.”

“Cự tuyệt thì sẽ ra sao?”

“Cũng chẳng có gì đặc biệt. Thì là Bắc Ích hợp tác bình thường với Vân Đoan.”

“Được, cậu giỏi.”

Trình Nghi Bắc nhìn Diệp Húc Đình dễ thương lượng thế này mới tỏ vẻ bưng bưng tỉnh ngộ: “Thì ra cô ấy chính là cô gái cậu uống sau gọi tên” Bày ra bộ dáng khó tin, “Đó cũng chính là cô gái cho dù cậu quỳ xuống van cầu cô ấy, cuối cùng cô ấy vẫn vứt bỏ cậu, thẳng thừng cự tuyệt cậu, ở tiệc đính hôn xỉ nhục cậu đó à?”

Diệp Húc Đình nghiêng răng nghiêng lợi: “Cậu nhỏ mọn quá, chuyện xấu hổ mấy năm trước tớ uống say nói ra mà cũng còn nhớ rõ nữa.”

“Thì bởi chuyện xấu hổ của người khác có thể làm ình vui sướng mà, vô tình cứ nhớ mãi. Có lỗi quá, tớ cũng đâu có muốn trí nhớ mình tốt vậy, hết cách, trời cho sẵn từ trong bụng mẹ rồi.”

Trình Nghi Bắc cười nhạt, híp mắt, nhìn Đỗ Trạch Nhiên đang đi tới. Tiệc đã bắt đầu mà lúc này mới đến, định thể hiện sự đặc biệt của bản thân sao?

Diệp Húc Đình đứng cạnh anh: “Thật tính liều chết với Đỗ gia à?”

“Chẳng qua đề phòng chuyện sắp đến thôi.”

Diệp Húc Đình vuốt vuốt mũi, bộ dáng lơ đãng, chào hỏi Đỗ Trạch Nhiên xong cũng thức thời rời đi, để lại cho Trình Nghi Bắc nói chuyện với Đỗ Trạch Nhiên.

Còn Trần Tư Dao thì đứng kế bên núi giả, quan sát Tây Thuần: “Em thật lòng đối với Trình Nghi Bắc à?”

Tây Thuần ngồi trên tảng đá, giấy cũng cỏi ra: “Nhìn em không thật lòng ư?”

Trần Tư Dao bước đến trước mặt cô, cong người, vuốt tay cô, thở dài: “Vậy đến lúc đó em tính sao?”

Tây Thuần cúi đầu: “Không biết, không nghĩ nhiều như vậy.”

“Em nói xem, có phải lần này Bắc Ích đặc biệt khó khăn không? Nếu thật thì tốt rồi, như vậy Trình Nghi Bắc sẽ cảm thấy cậu ta nhờ chị đây nên mới có cơ hội hợp tác với Diệp Húc Đình, đến lúc đó sẽ nhớ em nhiều hơn tí.”

Tây Thuần cắn môi, “Anh ấy không phải người như vậy.”

“Không nhớ người cũ nữa à?”

“Không biết.”

Trần Tư Dao biết cô không muốn nhắc đến chuyện này, “Nhưng không phải một ngày nào đó vẫn phải đối mặt sao?”

Tây Thuần nhìn cô: “Chị vì em mới đến gần Diệp Húc Đình à, hay nghĩ thông suốt rồi nên muốn cho Diệp Húc Đình cơ hội?”

“Em cứ nghĩ chị thế à?” Trần Tư Dao giận, đứng dậy, nhìn cô không biết nên nói thêm gì nữa.

“Chị biết ý em không phải vậy mà. Chị rõ biết ý đồ của Diệp Húc Đình với chị nhưng vẫn ở bên cạnh anh ta, không phải chị đang cho anh ta cơ hội thì là gì? Nếu đã có ý định thông cảm, ý định tha thứ, thì sao còn dùng cách mập mờ như gần như xa với anh ta nữa? Hơn nữa, chị đã rời anh ta đi, nói Tiểu Bảo với anh ta không có bất kì quan hệ nào rồi. Nếu thực chất chị không có quan hệ gì với người đàn ông này thì chị dựa vào cái gì mà bắt anh ta làm này làm nọ cho chị? Chính vị chị tin chắc anh ta toàn tâm toàn ý với chị, tin chắc anh ta sẽ giúp chị. Đây không phải ỷ lại vào tình cảm của anh ta thì là gì?”

“Chị chỉ muốn tốt cho em, em nói những điều vô ích này làm gì.”

Ánh mắt Tây Thuần đã hơi phấp hờng, “Đúng, chị hi vọng em hạnh phúc, hi vọng một ngày nào đó sau khi Trình Nghi Bắc biết rõ chân tướng vẫn có thể đối xử tử tế với em. Thế sao chị không nghĩ, em cũng hi vọng chị được hạnh phúc?”

Tây Thuần vĩnh viễn cũng không quên, năm thứ hai đại học, cô vừa về nhà đã thấy tình trạng này.

Cô chưa từng thấy mẹ với cha dượng tức giận như thấy, Trần Tư Dao bị bắt quỳ dưới đất, cha dượng cầm một câu roi thật dài từng roi từng roi quất trên người Trần Tư Dao. Mỗi một roi đều có thể thấy da Trần Tư Dao bong tróc ra, máu đỏ tươi cứ thế chảy ra. Tây Thuần ngăn cha lại, mẹ thì khóc cạn nước mắt, cô nói dù chuyện gì cũng đừng đánh chị như thế. Nhưng cha không nghe, Tây Thuần nhào vào người Trần Tư Dao, bị một roi quất vào cha mới dừng lại.

Một roi thôi đã rất đau rồi, chị chịu nhiều roi như thế cũng không hề hé răng.

Tây Thuần thấy chị cắn môi quyết liệt, tơ máu cứ không ngừng hiện lên.

Rốt cuộc Tây Thuần nghe mẹ vừa khóc vừa nỉ non mới biết hóa ra chị mang thai. Cha nghi chị bị người xấu làm hại, muốn đi tìm đối phương, nhưng Trần Tư Dao lại một mực nói mình tự nguyện, cũng không chịu nói đối phương là ai. Mẹ nghe nói vậy khóc đến xé lòng. Nhưng chị vẫn không chịu nói người đàn ông đó là ai: kiên quyết bảo con muốn sinh đứa nhỏ ra. Bất kể cha mẹ khuyên thế nào chị cũng nhất quyết sinh con.

Trần Tư Dao quỳ, mặc kệ cha đánh, cô muốn đứa nhỏ, muốn nó.

Dù da tróc thịt bong, dù liều cả mạng, cô cũng muốn nuôi dưỡng đứa nhỏ.

Mẹ khóc suốt ngày, Trần Tư Dao lại nói: không cho con sinh đứa nhỏ thì con sẽ chết theo nó.

Từ nhỏ đến lớn, Tây Thuần chưa bao giờ thấy ánh mắt kiên quyết như vậy, đó là sự kiên quyết chí mạng.

Cô nghĩ chắc chắn chị rất yêu rất rất yêu người đàn ông đó, yêu đến liều lĩnh, yêu đến không còn tôn nghiêm, yêu đến không quan tâm tính mạng của chính mình.

Ngay lúc đó, Tây Thuần nghĩ nếu mình cũng có một người như vậy để yêu, cô cũng sẽ kiên quyết giữ lại đứa nhỏ của anh ấy, chẳng sợ tiền cược là mạng chính mình.

Trần Tư Dao ôm Tây Thuần vào ngực: “Chị biết.”

Thở dài, không nói gì thêm nữa.

34. Chương 34

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc trò chuyện với Đỗ Trạch Nhiên, mỗi câu nói đều mong hạ bệ đối phương, anh cố ý mời bọn họ đến đây, chủ yếu là mượn cơ hội tỏ rõ thái độ. Nếu anh đã quyết định không có bất kì liên hệ gì với Đỗ gia nữa, thì cũng mong sau này không có phiền toái gì xuất hiện nữa, đồng thời cũng coi đây như lời cảnh báo, anh không thích người khác thao túng mình.

Anh nhìn quanh đại sảnh, không thấy bóng dáng Tây Thuần đâu. Anh chau mày đi qua phía bên kia, bởi lẽ anh thấy Trần Tư Dao bước ra từ cửa đó. Anh bước qua, Trần Tư Dao thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn nói: “Tây Thuần bên kia kìa.”

“Tôi biết.” Giọng anh dịu dàng, cười gật đầu.

Trần Tư Dao nhú mày, bước chân rõ lo lắng thế kia vẫn còn có thể dừng dừng trả lời với cô, đàn ông với đàn bà đúng là hai loài sinh vật khác biệt.

Lúc Trình Nghi Bắc bước đến, Tây Thuần đang cong người mang giày. Trình Nghi Bắc vui vẻ ngắm nhìn Tây Thuần mang giày, cũng chẳng bước lại gần. Tây Thuần mang giày xong bước đến cạnh anh, “Tìm em à?”

“Ra ngoài đây hít thở chút, vừa hay gặp em luôn.”

“Ồ.” Tây Thuần dẫu môi, hóa ra nhân tiện gặp thôi.

Trình Nghi Bắc kéo cô vào hội trường, nắm tay cô đi chào hỏi đối tác, từ thái độ và giọng điệu của anh cho thấy địa vị những người này không hề thấp. Chào hỏi xong Trình Nghi Bắc còn dắt cô đến bên cạnh Đỗ Trạch Nhiên, đây khác nào đang khiêu khích Đỗ Trạch Nhiên. Sắc mặt Đỗ Trạch Nhiên khá tệ, đã vậy còn nghe nói Tây Thuần mang thai, ánh mắt anh ta dạo vài vòng quanh bụng Tây Thuần, còn cố ý nhắc nhở Trình Nghi Bắc cẩn thận người bên cạnh có tâm kế, nhưng Trình Nghi Bắc cũng chẳng quan tâm lắm.

Đỗ Trạch Nhiên hí mắt, đôi mắt sâu thẳm khó lường, nếu dùng một cái gạt bỏ Tây Thuần Trình gia chắc chắn phản đối, nhưng đứa trẻ trong bụng Tây Thuần là một lá bài khó chơi, không biết chừng cô ta có thể dùng đứa bé bước qua cửa Trình gia, dẫu sao Trình Nghi Bắc cũng là đứa con duy nhất của Trình Chí Diên với Hạ Lập Khoa mà, hai chữ duy nhất này thật rất đáng giá.

Cốt lõi chính là thái độ của Trình Nghi Bắc.

Trình Nghi Bắc cảm thấy mục đích hôm nay của mình đã đạt được, để Tây Thuần đi qua kia ngồi, đứng lâu quá sẽ không tốt cho cơ thể cô, cô cũng chẳng biết nói khởi càn thế nào nữa.

Đỗ Trạch Vân đứng cả buổi bên kia, ánh mắt cô dạo quanh Tây Thuần, cuối cùng không kiềm được thở dài. Vốn dĩ rất muốn bước qua chúc phúc, để tư thái mình cao nhả một chút, để người khác yên tâm cũng để bản thân được thanh thản. Nhưng cứ mỗi lần thấy Tây Thuần lại thấy xót xa, cái cảm giác không cam lòng nó lại trở lên mạnh mẽ như ngọn lửa thiêu rụi tâm hồn cô. Cô hậm mộ, cũng ghen tị, cô không cam, nhưng lại không được tức giận âm ỉ lên như bao người khác, nên cô cứ hiềm nhìn Tây Thuần mãi, có lẽ thế này bản thân cô sẽ cảm thấy dễ chịu hơn.

Đàn bà với đàn bà, một khi dính vào cùng một người đàn ông, mãi mãi quan hệ cũng không thể quay về lúc ban đầu.

Đỗ Trạch Vân thấy anh mình đã trò chuyện xong với Trình Nghi Bắc mới bước đến bên cạnh Trình Nghi Bắc.

“Trông em tốt lắm.” Trình Nghi Bắc cười nhạt.

Đỗ Trạch Vân không cười, làm sao cô không tốt cho được. Càng nhìn anh lại càng thấy chưa bao giờ anh hiểu cô, chẳng lẽ trước kia người trong mắt anh hoàn toàn là một người xa lạ?

“Trông anh cũng đâu có tệ.”

Những lời này giống hai người yêu nhau mới chia tay nhau nói chuyện với nhau sao?

Anh rót cho cô ly rượu, đưa tới tận tay cô: “Váy này rất hợp với em, trông chín chắn hơn rồi.”

Thật ra cô cũng có một cái váy rất giống cái này, nhưng không phải lễ phục, của cùng một người thiết kế, cô từng mặc nó trước mặt anh, nhưng sao giờ phút này cô lại thấy nó thật mỉa mai.

“Biết đâu cái váy này vốn dĩ dành cho em.”

“Có lẽ vậy.”

Đỗ Trạch Vân để ý thấy ánh mắt anh hay vô tình hướng qua chỗ Tây Thuần, chỉ là nhàn nhạt quét qua thôi, nhưng cũng đủ ân cần rồi.

Cô cố kiềm nén trước những hành động nhỏ của anh, “Anh đang chuẩn bị nhắm vào Đỗ gia à?”

“Sao nói vậy chứ?” Anh cũng chẳng phản ứng gì: “Người không đánh ta, ta không phạm người.”

“Anh của em chỉ làm vì em thôi.”

Nhắc nhở anh, là anh phụ cô trước, dù có sai cũng là anh sai trước.

Trình Nghi Bắc sững sốt, không ngờ cô sẽ nói vậy, nhíu mày, “Anh không nhằm vào Đỗ gia, chỉ hi vọng công ty không có bất kì tổn thất nào, mặt nào cũng không muốn.”

“Bác Ích với Đỗ gia quan hệ luôn tốt đẹp, em hi vọng quan hệ này cứ thế duy trì.”

“Anh cũng rất hi vọng.”

“Em sẽ khuyên anh em, cũng mong anh giờ cao đánh khề.”

“Đừng nghiêm trọng quá.”

Nghiêm trọng hay không, tự anh rõ nhất.

Bây giờ cảm thấy chỉ trò chuyện cùng anh thôi cũng thật mỗi mệ. Ý: Dám nói không muốn quay lại không? Cô thở dài, tự lách ra chỗ khác.

Trình Nghi Bắc cũng đi qua chỗ Tây Thuần, nhìn bộ dạng buồn chán của cô, cười mỉa: “Chán lắm à?”

Tây Thuần chỉ chỉ ngón tay về phía người đàn ông trông khá hơi hột đăng kia, “Anh ta sắp lại bắt chuyện với 7 cô gái, trong đó có 3 cô tươi cười rạng rỡ với anh ta, 2 cô lơ đẹp anh ta, 2 cô thẳng thừng khinh bỉ anh ta.”

Nhìn đi, cô đã chán đến độ ngồi quan sát người khác rồi.

Anh vuốt tóc cô, “Đi nghỉ ngơi lát đi rồi anh chở em về.”

Cô đứng dậy, đi theo sau anh.

Không xa phía sau họ, Đỗ Trạch Nhiên lắc lắc ly rượu trong tay, đôi mắt lộ ra mưu tính. Đỗ Trạch Vân nhìn anh mình, có chút nghi ngờ, “Anh, có phải anh định làm gì không?”

Đỗ Trạch Nhiên nhớ tới đứa em gái ngu ngốc của mình lại tức giận, “Đến chừng nào em mới có thể không được như cô ta hả? Nếu em có thể có con của Trình Nghi Bắc thì cũng đâu đến nước này.”

“Em đâu phải cái máy dễ.”

“Đó là công dụng chủ yếu của đàn bà đó.”

Đỗ Trạch Vân tuyệt đối không muốn nói thêm bất cứ câu nào với anh mình nữa, không cùng nhíp suy nghĩ thì sao bàn luận cho được.

“Nhưng mà cô ta cũng chẳng kiêu ngạo được bao lâu nữa đâu.”

Đỗ Trạch Vân tròn to mắt: “Ý gì?”

Đỗ Trạch Nhiên chỉ cười không nói.

Đỗ Trạch Vân nhớ Trình Nghi Bắc và Tây Thuần đang đến phòng nghỉ, lập tức chạy qua đó, giây phút này cô không còn tham vọng gì nữa, cô rất hiểu anh mình, chỉ cần là thứ anh ấy muốn anh ấy nhất định phải có cho bằng được, nếu có chướng ngại vật xuất hiện anh ấy cũng chẳng ngại ngần dẹp bỏ nó.

Cô chạy đến, vừa mới tới cửa đã nghe tiếng vang rất lớn.

Đèn treo lớn trên trần rớt xuống, cũng trong giây phút đó, Trình Nghi Bắc bổ nhào vào chắn đèn trên người Tây Thuần, anh không dám đè nặng cô, cơ thể anh gắng gượng đỡ đèn.

Đỗ Trạch Vân lập tức chạy tới, đẩy đèn ra, chùm đèn cháy đã lâu, lúc này rất nóng, tay cô không cẩn thận nên bị bỏng, nhưng cô không quan tâm tới nó, chỉ kéo Trình Nghi Bắc, “Anh không sao chứ?”

Anh cuộn chân, hình như bị đập vào đùi, hơn nữa còn bị phỏng.

Giờ phút này Tây Thuần lại che bụng mình: “Con của tôi, con tôi, con tôi...”

Đỗ Trạch Vân chưa bao giờ hận Tây Thuần, nhưng giờ khắc này trong mắt cô lại đầy căm hận. Căn bản Tây Thuần không hề bị thương, nhưng điều đầu tiên cô ấy quan tâm không phải Trình Nghi Bắc, mà là quan tâm bụng mình, nếu không có Trình Nghi Bắc thì cô ấy làm gì còn con chứ.

Trình Nghi Bắc nén cơn đau, trấn an Tây Thuần đang sợ hãi: “Không sao, không sao, em không sao, con cũng không bị sao cả.”

Thế này Tây Thuần mới phản ứng lại: “Anh bị thương rồi, chúng ta mau đến bệnh viện thôi.”

35. Chương 35

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Thật ra Trình Nghi Bắc cũng không bị thương nặng lắm, lưng bị đèn rớt đập lên mấy chỗ nhưng đều bị ngoài da. Bởi anh mặc áo phục, vậy nên dù đèn rất nóng mà vẫn chưa ảnh hưởng quá đến lưng anh được, nhưng chân thì bị bỏng một mảng vì chổng đờ đèn, nhìn đỏ tấy lên, rất xấu xí.

Anh thật không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, khi đám Mã Khải chạy đến, anh dẫn đi dẫn lại bọn họ dừng nói lung tung ra ngoài, anh sợ phiền phức, càng sợ mẹ mình hỏi lung tung này nọ.

Cố Trạch Bản lạnh giọng hỏi: “Vì cô ta đáng giá không? Để mình thành ra thế này.”

Vương Hựu Định đứng bên kia nghĩ tới gì đó, nhưng vẫn khép chặt miệng.

“Đây đâu phải cô gái tầm thường.” Trình Nghi Bắc cười, “Đó là cô gái mang trong mình con của tớ, là cô gái sẽ cùng tớ đi đến cuối đời.”

Cố Trạch Bản á khẩu, không nói gì nữa, chỉ lắc đầu. Đối với Tây Thuần, lòng anh luôn có cảm giác không ổn, đó là một người không đơn giản.

Trình Nghi Bắc liếc mắt cảnh cáo Đỗ Trạch Nhiên, không cần nhiều lời. Lúc ấy anh quá bất cẩn, vừa bước vào phòng đã cảm thấy là lạ, nhưng cũng chẳng nghĩ nhiều. Sofa đặt giữa phòng, ảnh hưởng bố cục phòng. Hơn nữa trên sofa có một cái gối, rất hiển nhiên anh sẽ ôm Tây Thuần qua đó ngồi. Nếu không phải có người cố ý sắp đặt, anh không tin lại có chuyện trùng hợp thế này.

Mọi người trò chuyện thêm chốc nữa mới rời đi.

Đỗ Trạch Vân đi cuối cùng, nhìn Trình Nghi Bắc, dừng bước chân, “Anh cũng thấy mà, anh chỉ tâm niệm muốn bảo vệ cô ấy, nhưng anh không phải người cô ấy quan tâm nhất, cô ta quan tâm chính bản thân mình thôi. Em không biết vì sao anh không thể không có cô ấy, mở to mắt ra đi, đây là cái anh muốn sao?”

“Trong bụng cô ấy có con anh, cô ấy lo lắng con của bọn anh có gì sai?” Trình Nghi Bắc vẫn chưa cảm nhận được điều gì bất ổn cả, trong mắt anh đều là thần nhiên.

Phải rồi, là cô ngốc mà.

Đỗ Trạch Vân cắn môi mình, nếu đổi lại là cô trong trường hợp đó, cô sẽ chỉ biết nghĩ làm sao để anh không bị thương, làm gì còn sức nghĩ anh sẽ vì cứu mình mà bị thương?

Anh là bảo bối của cô, nhưng cô không phải bảo bối của anh, sớm muộn cũng mất thôi.

Cô thở một hơi thật dài, “Em có hỏi thăm rồi, đèn treo bị lỏng ốc nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Tin đi, sau này Diệp tổng sẽ rất chú trọng an toàn về mặt này. Em cũng không quấy rầy nữa.”

“Đi thông thả. Lái xe cẩn thận.”

Trình Nghi Bắc cảm thấy lạnh lẽo, định nói với anh hết thấy đều là ngẫu nhiên ngoài ý muốn sao?

Tất cả mọi người đều rời đi, Tây Thuần mới từ ngoài bước vào, nhìn anh đảm chiêu, lại không dám làm phiền, trong tay cầm theo túi to đựng đồ ăn mới mua bên ngoài về.

“Anh đói này giờ, sao giờ mới chịu vào.” Biết rõ cô không muốn xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng vẫn không chịu được hỏi cô.

Cô đi đến cạnh anh, lấy hộp cơm ra, đưa đến cũng chẳng thấy anh động tay: “Muốn em dứt à?”

Vốn không định thế đâu, “Không được à?”

Cô bĩu môi, lấy thìa, thật mút một muỗng cơm đưa đến miệng anh.

Cô vẫn còn mặc lễ phục, hai cánh tay trần bên ngoài, đêm dài rất lạnh, anh thở dài: “Em về nhà trước đi, đừng ở đây kéo cảm.”

“Em về anh chỉ còn một mình thôi.”

Anh nghiêm túc nhìn cô, “ Em ở đây anh cũng đâu thể lành ngay được, bằng không anh xuất viện, chúng ta cùng về nhà.”

Cô lắc đầu, “Đừng, anh còn phải ở lại quan sát thêm vài ngày nữa, em lo lắng lắm.”

Anh ăn thêm một muỗng cơm nữa, “Em nói xem, nếu chúng ra không quen biết nhau thì tốt biết mấy.”

“Tại sao?”

“Như thế em sẽ lấy thân báo đáp cho nhanh, đỡ phải ngồi áy náy thế này.”

Cô vỗ anh một phát, không cho anh nói tào lao nữa.

Tây Thuần cuối cùng cũng không về Vân Nguyệt, tối đến, Trình Nghi Bắc kéo Tây Thuần lên giường, Tây Thuần nơm nớp sợ đụng vào vết thương của anh, còn anh thì cứ bộ dáng thản nhiên như không có chuyện gì.

Giường cũng không lớn, hai người dựa rất gần nhau, anh dùng một tay ôm cô vào ngực.

Mặt cô dán trên ngực anh, nghe nhịp tim anh đập, từng nhịp từng nhịp một, rất nhịp nhàng.

“Anh có từng nghĩ đến chưa, thật ra gặp được em là chuyện rất xúi quẩy?” Tay cô ôm lấy thắt lưng anh, nghe thấy tiếng anh hít vào rất nhẹ, biết chắc mình đã chạm vào chỗ đau, vội vàng rút tay về.

“Anh cảm thấy rất may mắn.” Anh bắt được tay cô, cảm thấy tay cô lạnh buốt, liền dùng sức xoa ấm.

“Sao may mắn?” Cô hiểu kì.

“Không có em, đúng là không tìm ra một lí do hợp lí nào để chia tay cả.” Rất thành thật, anh còn thấy không hiểu tại sao mình lại thành thật vậy nữa!

Tây Thuần nghe suýt nữa hộc máu, “Tại sao? Chia tay nhất định phải có lí do à?”

“Không có lí do hợp lí đa số các cô gái đều không chịu buông tay từ bỏ. Lý do tốt nhất vẫn nên chặt đứt tơ tình, không cách này thì cách khác, có thể các cô ấy sẽ còn khóc lóc dỗi dằn nín kéo, sẽ không cam lòng, nhưng thế nào thì những giá trị tốt đẹp ban đầu về người đàn ông đó trong lòng họ cũng đã bị móp méo. Em nghĩ đi, phụ nữ luôn coi người đàn ông trong lòng mình là hoàn hảo nhất, một khi chuyện đến rồi chia tay, bản thân đã có vết nhơ, không còn hoàn hảo nữa.” Anh thấy cô đang thật lắng nghe, “Anh nói lung tung thôi, đừng tưởng thật.”

Cô thở dài, thật ra cô không hề chăm chú lắng nghe, “Đâu cần phải nhất quyết chia tay?”

“Bởi lẽ ở bên Đỗ Trạch Vân, chưa bao giờ nghĩ đến hai chữ kết hôn.”

“Thế ở bên em anh đã nghĩ đến hai chữ kết hôn ngay à?”

Anh không đáp, hỏi ngược lại: “Có tin duyên số không?”

Có liên quan sao?

“Không tin lắm. Anh nghĩ xem, cả Trung Quốc có biết bao người, không gặp người này thì cũng gặp người khác, rồi cũng gặp đúng người thôi. Duyên phận có gì đáng nói đâu.”

“Nhiều người thế kia, có sao hết lần này đến lần khác lại gặp được cô gái này?”

Cô không đáp lại được, anh lại cười cười, “Thật ra anh cũng không tin lắm.”

Thế những cái này giờ nói là thừa hết á.

Nhưng cô vẫn xoắn quýt với cái chủ đề trước, “Cô gái như Đỗ Trạch Vân, không phải ai ai cũng thích sao?”

Anh thừa nhận, “Anh là người không biết tốt xấu.”

“Tại sao anh lại không thích cô ấy?” Đây mới là trọng điểm cô muốn tìm nãy giờ.

“Anh có nói anh không thích à?”

“Nhưng mà...” Cô thấy lộn xộn.

Thật ra anh cũng thấy rất lộn xộn, “Có lẽ là thiếu cảm giác, không biết phải hình dung thế nào nữa, chính là lòng không nghĩ đến, không nhớ, không hồi hộp khẩn trương, cũng không lo lắng, cũng không quá quan tâm.” Quan trọng hơn là, không có cảm giác động tâm như thế này.

Cô mặt dày mở miệng: “Thế với em thì có cảm giác này à?”

“Cảm giác gì?”

“Thì là cảm giác anh vừa mô tả ấy!”

“Chưa đến đâu.” Nói thì nói thế, nhưng lại ôm cô chặt hơn chút nữa, chân trái đau đau, động một cái là cả người đều đau đốn.

“Có đau không?” Cô lo lắng.

“Nói chuyện với anh để anh quên cơn đau đi.”

Không hiểu sao tim cô rất đau xót, có anh, chận thật như thế, thật tốt.

36. Chương 36

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc nằm trên giường bệnh, không biết Tây Thuần đã rời đi lúc nào, lúc mở mắt ra đã thấy cô thay đồ khác, mang cả đồ của anh đến nữa. Vốn cô định mang đồ cho anh thay, anh nhìn không vừa mắt với bộ đồ bệnh nhân trên người mình, cô cũng thấy sao sao ấy. Nhưng chân anh kia, xỏ qua được ống quần cũng là cả một vấn đề, mặc quần này áo nọ thì quá dị thôi rồi, cuối cùng cũng bó tay, bệnh nhân mặc đồ bệnh nhân vẫn là nên nhất.

Hiếm khi Tây Thuần thấy anh yếu xìu thế này, không phải suy yếu về cơ thể, mà là anh bây giờ làm người ta có cảm giác này.

Bác sĩ đến xem nhiều lần, nói không hề nghiêm trọng, ám chỉ có thể xuất viện được rồi, cũng nên về nhà nghỉ ngơi rồi. Nhưng Tây Thuần lại kiên quyết ở lại bệnh viện thêm hai ngày nữa, điều này làm Trình Nghi Bắc yếu xìu.

Laptop của anh Tây Thuần cũng ôm đến luôn, không để lỡ công việc của anh, coi cô chu đáo chưa nào.

Anh đổi đồ khác, phải xong mới mở WC, thỉnh thoảng mới ra mấy câu chỉ thị, xen lẫn ít tiếng Anh hoặc tiếng Đức. Trước kia hay nghe người ta nói có nhiều người cố ý nói chuyện chêm thêm ngoại ngữ vào để khoe mẽ, còn anh thì không cần khoe, thật sự rất có khí chất.

Thấy anh đóng máy, cô bay qua: “Em cất cho.”

“Tay anh dài lắm.”

“Em thấy mà.” Cô mỉm cười: “Em phục vụ anh không tốt sao?”

Trình Nghi Bắc khép mắt lại, “Tây Thuần tiểu thư phục vụ cho anh nhé, anh muốn tắm.”

Tây Thuần trừng anh mấy cái, “Anh ráng chút đi, ráng hai ngày nữa thôi, về nhà tắm sau.”

“Đổi lại là em em chịu nổi lắm.”

“Ăn trước đi.” Cô không dám bàn tiếp về cái chủ đề này nữa.

“Anh muốn được tắm.”

“Em đi xa lắm mới mua được cháo đó, nghe nói ngon lắm.”

“Anh muốn được tắm.”

“Em phải đi rất xa.” Cô nhìn anh: “Anh không được ngược đãi phụ nữ có thai.”

Đâu phải chưa nghe nói phụ nữ có thai IQ xuống rất thấp?

Cô không thấy mình ngược đãi người bệnh chắc?

Chắc, anh cầm bát, “Anh ăn đây.”

Tây Thuần nhìn anh ăn, lấy ra một tờ báo, đọc báo hôm nay cho anh nghe, cô tự thấy mình đọc cũng được lắm chứ.

Trình Nghi Bắc để bát xuống, “Mất anh đâu có bị thương.”

Anh có thể tự xem.

“Em biết mà.”

Anh giờ ta ra, ý muốn cô đưa tờ báo đây cho anh.

Cô lắc đầu, “Anh để em cảm thấy mình cũng có chút giá trị, được không?”

“Qua đây.” Anh ngoắc ngoắc.

Tây Thuần lững thững bước qua, đôi mắt Trình Nghi Bắc cười, kéo cô đến, áp môi mình vào môi cô, “Thấy không, em rất có ích, đừng xem nhẹ mình.”

Cô cắn môi, bị chiếm tiện nghi, bị lợi dụng. Nhưng cảm giác này hình như không tệ lắm.

Sau đó anh xem báo, cô an vị một bên.

Thấy chán, cô đánh giá nhan sắc của anh, đẹp trai, tuấn dật, không biết dùng từ nào để hình dung hình dáng anh nữa, bởi những từ này hình như hơi sắc nét với anh, ngũ quan của anh thuộc dạng ấm áp. Cô thích ánh mắt anh nhất, luôn dịu dàng ấm áp, dường như không bao giờ biết tức giận. Trước kia từng có người hỏi cô thích hôn chỗ nào của chồng mình nhất, hẳn là cái trán nhỉ. Bình thường cô rất hay nhìn ngắm trán anh, thoát nhìn không tệ. Cảm giác này, sao mà giống đang đánh giá món ăn yêu thích của mình thế?

Trình Nghi Bắc nghiêng mặt liếc cô, “Sắc nữ.”

“Anh mới sắc ấy.”

“Thế nhìn anh gian tà như vậy làm gì?”

Cô trịnh trọng nhìn anh, “Em đổ anh đoán được từ này là từ gì nhé, cũng không tính là câu đố, dẫu gì anh cũng phải động não.”

“Anh xin rửa tay lắng nghe.”

“Biết Mác rồi chứ?”

“Chắc rồi.” Ngộ thật, ai chẳng biết.

“Mác có một người bạn thân, biết ai không?”

“Ăng-ghen?” Hỏi gì dễ thế, dễ đến không tưởng tượng được.

Cô lườm anh, “Nhà Ăng-ghen rất nghèo, hơn nữa cũng gặp nhiều khó khăn trong nghiên cứu. Mác thường hay giúp đỡ Ăng-ghen, mấy đứa trẻ nhà Ăng-ghen đã chết vì đói. Lúc ấy Ăng-ghen yêu say đắm một cô gái, cô gái tên Jenny. Jenny rất đẹp, Ăng-ghen rất yêu cô ấy. Nhưng có vẻ như cô gái ấy là một người lãng mạn, cũng giống như những cặp đôi thời nay, thích xem phim, thích hẹn hò ăn uống, bình thường thôi đúng

không. Nhưng bây giờ Ăng-ghen nghèo túng, không thể cho Jenny gì cả, nhưng vẫn rất muốn theo đuổi Jenny.”

Trình Nghi Bắc tỉnh ngộ, hóa ra đang kể chuyện tình ái...

Tây Thuần vẫn tiếp tục, “Đến một ngày nọ, Ăng-ghen hẹn Jenny ra, thật ra Jenny cũng có tình cảm với Ăng-ghen. Ăng-ghen nói với Jenny mình đang thích một cô gái. Jenny khẩn trương hỏi lại cô gái Ăng-ghen là cô gái thế nào. Ăng-ghen miêu tả cho cô ấy nghe, Jenny cảm thấy hình như anh ấy đang nói mình, nhưng cũng không giống mình, nên còn căng thẳng hơn nữa. Jenny hỏi tính cách cô gái đó thế nào, Ăng-ghen nói cô ấy rất tốt. Jenny bỗng thấy sụp đổ, bởi vì cô ấy tự thừa nhận bản thân mình không hề tốt lành gì cả. Ăng-ghen nói mình muốn cho Jenny thấy hình dáng của cô gái đó, nên Ăng-ghen lấy ra một thứ.” Tây Thuần chớp mắt: “Anh nói xem Ăng-ghen lấy ra cái gì nào?”

Ngược lại với sự hưng phấn của Tây Thuần, Trình Nghi Bắc chẳng hề thấy hứng thú, không phải không muốn quan tâm, mà anh cảm thấy vấn đề này rất ư là sỉ nhục trí thông minh.

“Đoán không được à?” Tây Thuần nhú mày.

Trình Nghi Bắc vỗ trán, “Em vào toilet soi gương đi, xem xem IQ trên mặt mình có bao nhiêu.”

Mặt cô tỏ ra rối rắm, câu này đơn giản lắm à?

Đáng ghét.

Đùa thêm chốc nữa Tây Thuần liền bôi thuốc cho anh, chân giờ rất khó coi, may mà không bị ngay mặt.

“Đau không?”

“Vẫn ổn.”

Cô cảm thấy rất đau, nhìn thôi đã đau rồi, được rồi, thật ra cô đau lòng, chỉ chút thôi nhé.

Nhưng cái tên này lại không muốn nghỉ ngơi.

Cô cắt thuốc, anh lại kéo cô qua, “Nói với em một chuyện.”

“Chuyện gì thế?” Hốt hoảng, anh đau lắm hả? Sinh thêm bệnh gì nữa à? Hay có biến chứng gì?

“Con đã hơn ba tháng rồi.”

Mặt cô chuyển đỏ, “Đây là bệnh viện mà.”

Anh gật đầu, “Nên cực kì chán.”

“Không được.”

“Chán nên dễ nghĩ đông nghĩ tây, nhất là em cứ lượn qua lượn lại trước mắt anh.”

“Anh là người bệnh mà.”

“Trừ chân anh bị thương chút thì cả người chỗ nào cũng khỏe cả.”

“Sẽ đau đó.” Cô nhú mày nhìn chân anh.

“Kích động hưng phấn sẽ quên hết đau đớn...”

37. Chương 37

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trình Nghi Bắc tuyên bố một trong những nơi mình ghét nhất là bệnh viện, may mà bên cạnh còn có người để giải sầu, nhưng dù sao đi nữa anh vẫn nhất quyết xuất viện ngay hôm nay. Bất kể Tây Thuần năn nỉ thế nào cũng vậy, lập trường vẫn giữ vững, hết cách, Tây Thuần đành phải đi làm thủ tục xuất viện cho anh.

Tây Thuần cũng biết quan hệ của Trình Nghi Bắc với Lý Thiệu Nham khá tốt, nên nhờ Lý Thiệu Nham tới làm lái xe.

Ngồi lên xe, tâm trạng Trình Nghi Bắc hưng phấn hẳn lên, chẳng thèm quan tâm Lý Thiệu Nham đang ngồi trước, đã nói: “Mấy ngày nay anh không được uống rượu, không được hút thuốc, cũng không cho phép anh chơi game, hại tất cả thích thú của anh đều biến thành trêu chọc em.”

Cô còn sai á?

“Tủi thân anh quá rồi!”

“Rất may, nhờ vậy anh đã hiểu ra vì sao người xưa có thể chung sống hài hòa với vợ mình rồi, ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng gặp, đâu biết bên ngoài còn có loài vật mang gọi là phụ nữ, không nghi ngờ gì kết tóc xe duyên, nên duyên vợ chồng. Mỗi ngày đều gần gũi với mỗi một người, không nảy sinh tình cảm mới là chuyện lạ.”

“Năm thê bảy thiếp đều bị mù à?”

“Đó là do người ta giàu có.”

Đưa mắt đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, “Anh có tài sản có phải cũng muốn được như vậy?”

“Chả nhẽ ý tưởng cưới vô số mỹ nam chưa từng 1 lần nhen nhóm xuất hiện trong đầu em à?”

“Tuyệt đối chưa có.”

Trình Nghi Bắc gật gù, “Cũng không biết hôm qua ai tự đến giải nghĩa cho anh nghe về văn nữ tôn: là một cô gái có thể kết hôn với rất nhiều, rất nhiều mỹ nam, có thể phân biệt được các dạng đàn ông ở chỗ...”

Tây Thuần ra sức nhéo vai anh, anh kêu lên.

Là anh nói đến giờ vẫn chưa hề nghe đến dạng văn nữ tôn, nên cô mới giải thích cho anh nghe, để anh mở rộng tầm nhìn sâu sắc hơn, tư duy yên bác hơn...

Cô còn giải thích luôn thế nào là sủng văn, thế nào là thể loại đam mỹ nữa. Sủng văn cường điệu hóa tình yêu duy mỹ, cũng giống ngôn tình bình thường, quan trọng là thân phận của nữ chính. Còn đam mỹ thì thiên về tính chiếm hữu, hơn nữa là những thành kiến của xã hội đối với loại người này, áp lực của họ trong cuộc sống.

Lý Thiệu Nham ngồi phía trước cười trộm, nhưng cũng không chen vào, nghe qua là thấy cuộc sống của đôi vợ chồng son này rất hạnh phúc hài hòa rồi. Làm kẻ độc thân như anh vừa hâm mộ vừa ghen tị, có phải bản thân mình nên cố gắng hơn không nhỉ?

Trở lại Vân Nguyệt, Tây Thuần cảm ơn Lý Thiệu Nham, rất hào phóng mời Lý Thiệu Nham lái xe đi hóng gió, dầu gì thì hai ngày này cũng chẳng dùng được.

Bệnh viện mỗi lần phát không ít đồ, nào là hộp đựng cơm, chậu, Tây Thuần mang một ít về nhà, đối với cái nhìn như đang nhìn sinh vật lạ của Trình Nghi Bắc vẫn tươi cười nào, “Em biết em là người quản gia cần cù tiết kiệm mẫu mực rồi, anh không cần khen nữa đâu.”

Trình Nghi Bắc ngồi trên sofa gật đầu, “Tất cả đồ đạc đều dọn thành một đống, nhìn ra em chăm lo gia đình rất mẫu mực rồi.”

Cô nghiêng người lườm anh, tự mình dọn dẹp đồ đạc, nhìn đến bộ dáng nhàn nhã của anh, không hiểu sao thấy bức mình, dọn dẹp ổn thỏa hết, vọt tới bên cạnh anh ngay, oán trách: “Anh nói đi, tại sao nhìn bộ dáng thông dong nhàn hạ thoải mái của anh là em thấy bức bối, thấy bất công vậy?”

“Vì em có khuynh hướng ngược đãi anh.”

“Thế này giờ ai làm oshin hả?”

“Anh là oshin vô dụng, làm không giỏi, đành giao hết trách nhiệm cho em, uất ức cho em rồi.”

Thật tình rất muốn, vô cùng muốn đá anh một phát, bay đi luôn.

Nhìn chân anh, tính toán.

Cô thở phì phò, xe ảnh ra, xe ảnh ra.

Nhưng tên nhãi này thật sự đã coi cô người hầu của anh, anh đâu có bị tổn thương nghiêm trọng lắm, vẫn mặt dày bảo cô giúp anh tắm. Thật ra cũng không dày lắm, cô không thể yên tâm nổi, sợ nếu anh té thì biết làm sao.

“Đứng xa vậy làm gì thế?” Anh liếc cô.

“Không cho cởi cái cuối cùng.” ~> Ý: Đồng bào biết cái gì không*Đỏ mặt*

“Không cởi thì tắm thế nào được.”

Cô ngẫm lại, “Hay anh ngồi đi, em tắm cho anh.”

Nháy mắt cô thấy anh điều chỉnh nhiệt độ, mở nước, nhắm mắt lại, thật muốn mắng người mà. Chỉ là không tin anh lại làm ướt luôn vết thương, cô thất bại, cả người đều ướt nhẹp, nước vẫn không ngừng chảy xuống.

“Còn không lại đây.”

Cô lườm anh.

Anh thở dài, “Xả nước thế này, 3 phút là giải quyết xong vấn đề. Em nói xem, tắm lâu không phải không tốt cho cơ thể anh sao? Em lại đây, hai chúng ta cùng tắm, cao nhất là một phút rưỡi, đúng không?”

Nghe có vẻ như rất có lý, nhưng hình như có chỗ nào không đúng phải không?

Cô bước lại gần anh, quần áo cũng ướt nhem, nhưng lúc này vẫn còn nổi giận.

Anh sớm biết, cô không lạnh lùng như biểu hiện của cô, chỉ là bình thường hiếm khi nổi giận thôi, càng quen thuộc cô lại càng thích nổi giận.

38. Chương 38

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Trầm Thính lôi từng hộp từng hộp từ trong túi lớn ra, xong chỉ vào một hộp, “Đây là thuốc bổ, rất tốt cho xương nhé.”

“Xương tôi đâu có gãy, không cần thiết phải bổ.” Trình Nghi Bắc nằm trên giường chán nản nói, anh chỉ hơi đau một chút khi đứng dậy thôi, đâu phải nằm liệt giường.

“Không sao không sao, coi như anh uống bổ não.”

Tây Thuần đứng bên kia cười nghiêng ngả không nể mặt ai hết, vốn thấy đứa keo kiệt bủn xỉn như Trầm Thính lại mua nhiều quà như vậy làm cô rất bức bối, có bao giờ cô nhận được ‘đãi ngộ’ kiểu này đâu, nhưng giờ đây cô lại thấy cực kì sung sướng.

Khóe môi Trình Nghi Bắc co rút, “Não tôi rất khỏe.”

“Bổ vào khỏe càng thêm khỏe.” Trầm Thính không từ bỏ, nhất quyết muốn thể hiện trước mặt thần tượng của mình.

Trình Nghi Bắc câm lặng, không nói nữa.

Tây Thuần hết sức vui vẻ khi thấy cảnh này, song vẫn nhắc nhở Trầm Thính, “Canh cậu nấu đang sôi thì phải?”

Trầm Thính hoảng hồn: “Sau tới giờ cậu mới nhắc tới?” Trách xong hốt ha hốt hải chạy vào bếp.

Trình Nghi Bắc nhìn Tây Thuần: “Em đá bạn em đi chỗ khác được không vậy?”

Tây Thuần lắc đầu, “Em cực kì thích nhìn anh bị đả kích, bị hủy hoại.”

Trình Nghi Bắc lấy tay bịt mắt lại, ba giây sau mở ra, “Được thôi, tôi đến anh hủy hoại em lại.”

_____Tôi là đường phân cách phải tự bảo vệ mình_____

Vốn Trần Thính gọi điện rủ Tây Thuần đi dạo, ai dè Tây Thuần nói mình không đi được, bận chăm sóc cho người nào đó rồi. Vừa nhắc đến người nào đó thì Trần Thính đặc biệt xúc động, vừa nghe Trình Nghi Bắc bị thương, Trần Thính đã đau đớn gào thét, Tây Thuần cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

Trần Thính vừa hầm canh vừa chỉ trích Tây Thuần, “Mỗi ngày cậu đều phải hầm canh cho anh ấy ăn, bưng cơm cho anh ấy nữa, chân anh ấy đi đứng khó khăn. Mà cậu thì nấu nướng rất khó ăn, ôi thế là không tốt cho bao tử anh ấy.” Nói xong còn lắc đầu, “Sao anh ấy nhìn trúng cậu được nhỉ?” Không tưởng tượng nổi!

“Thứ nhất, Trình Nghi Bắc không hề tàn phế. Thứ hai, đây là nhà tớ, bếp của tớ, hiểu rồi hử nói tiếp. Thứ ba, cái gì mà anh ấy nhìn trúng tớ, chọn tớ thì mất mặt lắm à? Thứ tư, tớ nấu nướng khó ăn nhưng người ta thích ăn. Thứ năm, không phải cậu theo chủ nghĩa nam nữ bình đẳng à, nói thế không thấy xấu hổ à?”

Trần Thính liếc Tây Thuần, “Nhìn bộ dạng chanh chua đánh đá của cậu kìa, không biết Trình Nghi Bắc phải tốn bao nhiêu kiên nhẫn để nhìn cậu nữa?”

Tây Thuần hít sâu, “Trình Nghi Bắc bẩm sinh đã có sở thích rất đặc biệt, người ta thích kiểu người như tớ đây.”

Hừ, cho cậu tức chết luôn.

“Hại người, lãnh phí, chà đạp cậu, đau thương sao mang lê đi hấp.”

Tây Thuần buồn cười, “Muốn khoe văn chương trước hết cũng nên tra từ điển để dùng đúng trường hợp nhé.”

Trần Thính ở đấy đến trưa, Trình Nghi Bắc vờ ngủ, lười phải trả lời mấy vấn đề nhàm chán của cô ấy. Tây Thuần cũng chưa muốn chết, nên đuổi Trần Thính ra khỏi cửa.

Trần Thính vừa đi, Trình Nghi Bắc liền thở dài, “Em xem đi, xem đi, vì bạn của em mà hôm nay không biết bao nhiêu nơnon của anh phải hi sinh rồi.”

“Em có thấy đâu.”

Anh kéo cô lên giường, “Nhìn sát vào xem.”

Cô đánh anh, “Không đứng đắn.”

Hai người vừa nhốn nháo vừa ôm ấp.

_____Không thấy gì hết_____

Trình Nghi Bắc nghỉ ngơi vài hôm, giải quyết công việc qua WC. Cơ thể vừa khỏe lại, chuyện đầu tiên anh làm là về biệt thự.

Hạ Lập Khoa vừa thấy con trai lòng liền bức bối, muốn mắng mấy câu, lại sợ nó khó chịu sau này không thích về nhà nữa.

Con cái là cái nợ của cha mẹ kiếp trước, kiếp này nó đến để đòi lại.

Hạ Lập Khoa ngồi trên sofa, chờ Trình Nghi Bắc bước đến.

“Thật hiếm thấy, còn nhớ đường về nhà nữa.”

“Dù có quên đường về cũng không quên được mùi canh gà mẹ nấu đâu, thơm đến thế, nghe là nhớ đường liền.”

Hạ Lập Khoa liếc con một cái, “Nịnh bợ, đừng tưởng nói vậy mẹ sẽ không tính sổ với con.”

Đứa trẻ ngoan Trình Nghi Bắc ngồi cạnh Hạ Lập Khoa, “Con làm sai gì à? Từ nhỏ con đã là một đứa trẻ ngoan, bây giờ vẫn vậy.”

“Nghe nói con hợp tác với Vân Đoan?”

Gật đầu.

Bởi biết trọng điểm còn ở phía sau.

“Mẹ cũng nghe nói, con đến dự tiệc còn mang theo một cô gái nữa. Còn vì cô bé đó mà bị thương nữa? Có chuyện này không?” Dầu gì cũng là con mình, chắc chắn nó không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

“Con chỉ trả lời 1 câu thôi, mẹ muốn hỏi cô gái kia hay là con?” Nhíu mày.

Hạ Lập Khoa nhíu mày, “Đương nhiên là...” vốn định hỏi nó có sao không, đâu gì bì được với sức khỏe của con mình chứ. Nhưng ngẫm lại, chắc chắn nó đoán được mình cũng nghĩ thế, nên mới bắt mình chọn 1 trong 2, mượn cơ hội đá vấn đề kia qua chỗ khác, đừng hòng mẹ dây mắc lừa, “Trả lời đi, cô gái đi cùng có quan hệ gì với con.”

“Mẹ muốn hỏi là phát triển đến độ nào à?”

Hạ Lập Khoa kinh ngạc, đây là thừa nhận trá hình, “Nói nhảm.”

“Thật mà.” Trình Nghi Bắc rất nghiêm túc, điều này làm Hạ Lập Khoa hết sức bất ngờ, “Phát triển đến mức rất sâu đậm rồi.”

Hạ Lập Khoa nhắm mắt, “Con vì cô bé đó mà trở mặt với Đỗ gia hả?”

Tai họa, không thể giữ lại.

Trình Nghi Bắc lắc đầu, “Mẹ biết con không phải loại người đó, cô ấy chỉ tình cờ xuất hiện vào thời điểm đó mà thôi. Con vốn không hề thích cách làm cũng như khái niệm kinh doanh của Đỗ thị, nó rất khác biệt với những gì con đã học được. Nhất là sau khi Đỗ Trạch Nhiên tiếp nhận, con cũng không muốn đánh giá, vấn đề chất lượng không phải mới xuất hiện một hai lần, lần nào cũng lấy giá thấp để quay lại thị trường. Nhưng lại dám công khai chỉ ra sự bất đồng trong chỉ tiêu nội địa và xuất khẩu, nên áp dụng cả hai tiêu chuẩn, lời như thế cũng nói ra được. Không ít người đã bắt đầu tẩy chay nhãn hiệu đó, tương lai sẽ không đi đến đâu.” Anh nói thêm: “Không phải Đỗ gia rất coi trọng thị trường của chúng ta ư, đến lúc hợp tác chắc chắn chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, chẳng nhẽ muốn biến Bắc Ích thành Đỗ thị thứ hai sao?”

Không chỉ bị sỉ nhục, còn cả vấn đề về danh tiếng nữa, chất lượng là con át chủ bài, Đỗ thị cứ thế sớm muộn cũng bị loại.

Hạ Lập Khoa thở dài, “Con quyết định gì cũng nên bàn bạc với cha con chút chứ, liệu lĩnh hợp tác với Vân Đoan, ông ấy không hay biết tin gì hết, con làm thế mặt mũi cha con biết để đâu?”

“Đâu phải con không hiểu cha con, mẹ không làm nên chuyện gì, nên trong mắt ông ấy mẹ mãi là đứa trẻ chưa lớn. Hơn nữa cha con cứng đầu, cứ coi ông già họ Đỗ kia là bạn học, kiểu gì cũng không chịu từ bỏ mối quan hệ đó.”

Hạ Lập Khoa nâng cằm, thật ra bà cũng hiểu chồng mình, Đỗ Trạch Vân là đứa trẻ tốt, nhất định có thể trợ giúp con mình. Không chỉ Trình Chí Diên, bà cũng rất hài lòng con bé đó, chẳng qua là khởi điểm của họ không giống nhau, Trình Chí Diên lo nghĩ cho công ty, còn bà thì lo nghĩ cho hạnh phúc của con mình.

Lớn tuổi hết rồi, cũng nên hiểu hạnh phúc không dễ có.

“Lát nữa con trình bày bước tiếp theo cho cha con nghe. Qua đợt này chắc hẳn ông ấy sẽ tin vào năng lực của con.”

Trình Nghi Bắc lấy ra một xấp tài liệu, “Không phải con đến xin ý kiến của cha sao? Năng lực làm việc của con chưa mạnh, kinh nghiệm chưa đủ, cần sự hướng dẫn già dặn kinh nghiệm của cha.”

Hạ Lập Khoa cười vui vẻ, “Lát nữa con nói y những lời này, chắc chắn cha con không giận con đâu.”

Trình Nghi Bắc cũng mỉm cười uống trà với Hạ Lập Khoa.

Hạ Lập Khoa thấy con chưa đi, buộc lòng tranh thủ nhắc đến chuyện của cô gái nào đó, “Con đối với con bé kia thật lòng ư?”

“Con nghĩ mình đủ chân thành, nên cần phải có được sự đồng ý của mẹ, cũng hi vọng nhận được sự ủng hộ cũng như lời chúc phúc.” Anh nói rất nghiêm túc cũng rất chân thành.

Tay Hạ Lập Khoa gõ gõ lên bàn, “Nghe nói, con bé đó mang thai con của con?”

Trình Nghi Bắc cười xảo quyệt, “Con nhớ mình đã từng thừa nhận rồi.”

Mắt Hạ Lập Khoa tròn tròn, “Chuyện lớn như vậy sao giờ mới nói mẹ nghe.”

“Không phải con đã trở về để nhận lỗi sao?” Anh rót một ly trà, “Đừng tức giận, sẽ hằn nhiều nếp nhăn.”

Hạ Lập Khoa không nhận trà, “Đâu phải chuyện nhỏ.”

“Con biết.”

“Bị uy hiếp...”

“Đâu phải mẹ không hiểu tính con, con tự nguyện.” Nói xong lại thấy bất thường, “Chuyện thế này, con gái chịu thiệt hơn rất nhiều.”

“Con để mẹ suy nghĩ lại đã, đầu mẹ bị con quấy cho đục rồi. Việc nhỏ không sao, mẹ mắt nhắm mắt mở cho qua. Bây giờ hay lắm, làm mẹ chấn động vô cùng.”

Ngoan ngoãn, không nói câu nào nữa.

Giáo huấn thế nào cũng được.

Quả thuật rất nghe lời, nhiều năm qua luôn ngoan ngoãn, tất cả bù ột ngày nổi loạn.

Spoil chút ít: Tương lai cũng như bi kịch của hai bạn trẻ, Hạ Lập Khoa có công lớn nhất, không nên thương.

>’

Đến chương 41 là hết quyển thượng.

Chương 42 trở đi sẽ nói về quá khứ của Tây Thuần và người cũ. Tớ tuy đọc hết nhưng chưa kĩ, có gì tớ sẽ thông báo sau nhé. :D

Khỏe lại tớ sẽ sửa văn án lại, còn những lỗi chương, chờ hoàn hết tớ sửa hết một lần nhé. Tại tớ k phải người post, cứ sửa chút chút tội bạn ấy lắm.

39. Chương 39

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

yupjcbjbj89.wordpress

Dạo này Trình Nghi Bắc hơi bận tí, thỉnh thoảng tiếp vài người thân thiết, lần đầu tiên là tiếp đám người Cổ Trạch Bản ngoài giờ làm việc, cũng được hai lần rồi. Mà lúc này đây, Lý Thiệu Nham ngồi đối diện anh, nét mặt anh cũng giãn ra không ít, tay cầm viết không ngừng chuyển động, “Cậu cũng nghĩ tớ nên dừng tay ư?”

Lý Thiệu Nham thở dài, “Bình thường có bao giờ thấy cậu cương quyết vậy đâu.”

“Ai mà không có điểm yếu của mình.” Anh không muốn nhiều lời, tự hiểu thì tốt hơn.

“Nhược điểm của cậu là cô ấy á?” Lý Thiệu Nham ngạc nhiên, anh cũng đâu phải người đang rơi vào vòng xoáy tình yêu đâu.

Trình Nghi Bắc buông bút xuống, xoa trán, “Nguyên nhân gì cũng vậy, cô ấy là người phụ nữ của tớ, trách nhiệm của tớ là phải bảo vệ cô ấy cho tốt.”

“Chuyện này vốn không có ai đúng ai sai. Nói khó nghe là: trong chuyện này dù đứng từ góc độ của ai thì cậu cũng đã làm hơi quá rồi. Trên đời này thiếu gì đàn bà, cậu lại một mực muốn lấy người của Vương Hựu

Địch. Dù Vương Hựu Địch cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm, nhưng dù sao cũng là con cưng quý hóa của cha mẹ người ta. Đồ gia cũng đâu phải quả hồng mềm dễ trêu vào, chuyện ra nông nổi này, nhà người ta tức điên lên cũng phải thôi, mong cho họ bớt giận mới đúng. Trạch Vân là đứa em gái mà chính tớ cũng rất yêu quý, ở bên cậu nhiều năm như vậy, cũng chẳng làm gì có lỗi với cậu, có chia tay nhau người ta vẫn đối với cậu tình sâu nghĩa nặng, đổi lại người khác không náo loạn âm ỉ lên mới là lạ đó. Đồ Trạch Nhiên cũng tự tin thái quá, nên mới bị cậu thừa cơ đập ngã. Hay tranh thủ cơ hội này cho cậu ta chút mặt mũi, cũng dạy cho cậu ấy một bài học luôn, cũng coi như nể mặt Trạch Vân. Nói gì thì nói, như thế không phải sẽ tốt hơn cho Tây Thuần sao?”

Làm sao anh không hiểu đạo lý này được chứ, nhưng anh không muốn, “Tớ không muốn Tây Thuần phải tủi thân.”

Lý Thiệu Nham buồn cười, “Cậu đùa chắc. Sao không tự nhìn lại gia thế của mình đi, phải là cô gái thế nào mới không chịu tủi thân? Phải là cô gái như mẹ cậu ấy, cậu nghĩ con dâu thế nào mới được bà ấy vừa mắt. Cũng may mấy năm nay mẹ cậu không thêm quản nhiều việc nữa, nhớ năm đó...” Lý Thiệu Nham khôn ngoan không nhắc tiếp vấn đề này nữa, dù gì cũng là chuyện nhạy cảm, anh cũng chỉ nghe nói thôi, chắc chắn Hạ Lập Khoa là một người phụ nữ có bản lĩnh, có trí tuệ, không tốn một đồng đã có thể đuổi người phụ nữ bên ngoài của Trình Chí Diên đi, hơn nữa còn mang Trình Chí Diên về lại bên mình, song song đó còn phụ trách đưa Bắc Ích không ngừng phát triển, chẳng qua mấy năm nay ủy quyền cho người khác mà thôi, “Cậu phải để cô ấy hiểu được, muốn ở bên cậu thì phải tập đối mặt với rất nhiều vấn đề. Sau này không chỉ nhiều đó thôi đâu, còn có các vấn đề của con nhỏ nữa.”

Trình Nghi Bắc gõ gõ lên bàn, “Kết quả thế nào tớ cũng chẳng để tâm, tớ chỉ muốn dốc hết sức mình thôi.”

Kết quả không quan trọng, quan trọng là anh đã làm hết sức có thể, chỉ hi vọng mẹ có thể cố hết sức thuyết phục cha.

Lại cách nói hời hợt này, Lý Thiệu Nham đành chịu, mở to mắt: “Nhìn kiểu gì cũng chẳng thấy cậu trông giống kẻ đang yêu đương cuồng nhiệt hết, nhưng sao hành động lại ngoạn mục thế nhỉ? Đúng là đàn ông, nguyện vì hồng nhan mà chẳng màng sống chết á.”

“Bối tớ muốn nhìn Đồ Trạch Nhiên hoảng loạn, làm sao bỏ qua cơ hội tốt này được.” Anh cười ôn hòa, “Nhìn kẻ luôn tưởng mình ở trên đài cao ngất, bất ngờ rớt xuống, cảm giác này quả thật rất kích thích.”

“Hóa ra cậu đã suy tính từ trước.” Lý Thiệu Nham bỗng ngộ ra, “Thế cậu không sợ cậu ta ghi thù, sau này khó đối phó hơn thì sao?”

“Bối vậy đừng có ngồi cầu xin dùm nữa.”

Lý Thiệu Nham sờ sờ mũi, lảng nhanh qua chuyện khác, “Bữa nay cậu không vội gì à?”

“Định làm gì?”

“Muốn ném thử tay nghề của vị kia nhà cậu, người không nên lấy cũng đã lấy ấy, hi hi.”

Lý Thiệu Nham mặt dày theo Trình Nghi Bắc về Vân Nguyệt, anh càng lúc càng thấy tò mò về Tây Thuần, dù đã là người quen. Giờ gặp thái độ của Trình Nghi Bắc, liền cảm thấy vô cùng hứng thú với cô gái này. Một cô gái có thể khiến người đàn ông luôn luôn ôn hòa bộc lộ cảm xúc chưa thể gọi là có bản lĩnh, khiến một người đàn ông luôn luôn nghiêm túc trở nên dịu dàng chu đáo mới là bản lĩnh. Để khiến một hòa thượng chịu ăn mặn so với một người bình thường ăn mặn khó hơn đúng không?

Tây Thuần vừa mở cửa đã thấy Lý Thiệu Nham đang cười gian tà, còn Trình Nghi Bắc thì bày ra bộ dáng anh không có liên quan đâu nhé, “Anh không hề gọi cậu ta đến.”

Lý Thiệu Nham trợn mắt, từ khi nào mà da mặt cậu ấy dày vậy.

Tây Thuần chẳng hiểu gì liếc hai người họ, cũng chẳng phản ứng gì nhiều.

Lý Thiệu Nham nhìn đôi vợ chồng lạnh nhạt này, quyết định tự mình đi dạo loạn khắp nơi, mặc dù không phải lần đầu tiên, nhưng dù gì thì lần trước cũng chỉ vì hiếu kỳ, còn lần này thì thưởng thức là chính.

Tây Thuần kéo Trình Nghi Bắc qua một bên, “Dẫn bạn về sao không gọi báo trước, không có mua thức ăn rồi, làm sao đây?”

“Vậy lúc đầu em tính ăn gì?”

“Ăn cơm với dưa muối.”

Anh gật đầu tỏ lòng biết ơn Lý Thiệu Nham vì đã đến... (Ý Như: Không là ăn dưa muối rồi há há)

Tây Thuần với Trình Nghi Bắc đi mua thức ăn, mặc Lý Thiệu Nham muốn làm gì tùy thích, họ chẳng ngại.

Tây Thuần ngẫm nghĩ, quyết định mở miệng hỏi Trình Nghi Bắc: “Dạo này công ty ổn chứ?”

“Cũng ổn.”

“Em...” Cô nghiêm túc nói: “Không muốn vì em mà ảnh hưởng đến việc của anh.”

Trình Nghi Bắc sững sốt, nhanh chóng phản ứng lại: “Trạch Vân từng tìm em à?”

Tây Thuần không phủ nhận, cũng không thừa nhận. Quả thật Đỗ Trạch Vân từng tìm đến cô, không chỉ dùng tình cảm nhiều năm của cô ấy với Trình Nghi Bắc để thuyết phục Tây Thuần, còn phân tích hoàn cảnh hiện tại của Tây Thuần và Trình Nghi Bắc, Trình Nghi Bắc sẽ rơi vào khó khăn gì. Giây phút đó, Tây Thuần nhận ra, Đỗ Trạch Vân mới là người cùng đẳng cấp với Trình Nghi Bắc. Về mặt tình cảm, bọn họ trọng lý trí hơn cảm nhận của chính mình, khi đánh giá đến lợi ích gia đình đều sẽ gạt hết tình cảm của bản thân qua một bên, không có gì quan trọng hơn lợi ích.

Đó là một dạng người, trời sinh bọn họ đã có hơn người khác về mọi mặt, đồng thời khi sinh ra bọn họ đã phải gánh vác trách nhiệm của riêng mình.

Bọn họ phải sống theo những quy tắc nhất định, còn Trình Nghi Bắc lại vì cô mà phá vỡ rất nhiều quy tắc.

Chỉ ít tất cả mọi người đều cho là vậy.

Đỗ Trạch Vân nói đúng, Trình Nghi Bắc làm thế cũng đã trá hình mang cô ra làm bia đỡ đạn, để người khác nghĩ anh làm mọi thứ đều vì cô.

Cho dù không phải vậy, cô vẫn phải tập cho quen.

“Đánh một ngàn quân địch, mình tổn hại tám ngàn, hừ, người thông minh ai mà làm thế chứ.” Giọng Tây Thuần nhẹ tênh.

Trình Nghi Bắc nhướng mày, “Từ bao giờ thấy hứng thú với mấy cái này thế?”

Cô nhìn anh, “Không biết nữa, thấy hơi sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ người khác mắng em là hồ ly tinh.”

“Cứ cho là vậy đi, mà cũng có giống con ấy lắm đâu.”

Cô đánh anh.

Anh cũng không tránh, cười với cô, “Em gọi điện thoại cho Trạch Vân đi, bảo anh sẽ không nhắm vào Đỗ thị nữa, sẽ thu tay lại.”

“Sao anh không tự đi mà gọi?”

“Em vẫn luôn yên tâm là anh sẽ không bao giờ tro tàn lại cháy với người cũ à?” Anh nhún vai.

Dù sự thật là: để cô nói chuyện điện thoại, nhất định Đỗ Trạch Vân sẽ cho rằng Tây Thuần đã khuyên nhủ anh, như thế mới có lợi cho cô.

Song song đó, thu tay lại, cho Đỗ Trạch Nhiên một bài học, đồng thời cũng là sự nhượng bộ với cha anh.

Anh liếc nhìn cô, có lẽ đây đã là cực hạn anh có thể làm được, hy vọng cha có thể chấp nhận cô.

“Tro đã lụi tàn sao cháy được nữa chứ?” Cô nhún mày, sau đó nắm tay anh, “Hơn nữa là, em tin anh.”

Anh nhìn đôi mắt cô tỏa sáng, dường như anh vẫn chưa thỏa mãn với cái giá phải trả, anh muốn hút lấy, chỉ là anh có kiên nhẫn chậm một chút cũng chẳng sao, anh không hề sốt ruột.

Hai người mua ít món, sau đó về nhà, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau xào rau.

Người thái thịt, người thì ráng.

Người cầm chén, người bới cơm.

Không hề hên trước, lựa rất ăn ý làm hết thấy mọi thứ.

Người làm khách Lý Thiệu Nham ngồi một bên nâng cầm ngắm đôi vợ chồng này, cảm thấy mình thật cô độc.

40. Chương 40

Converter: Mây Trắng

Editor: Ý Như

Tây Thuần không thích ngồi sofa xem TV, thích nằm trên giường xem hơn, thoải mái lại thanh thoi. Nhưng Trình Nghi Bắc nói nếu cô muốn xem TV trong phòng ngủ thì ôm TV ngoài phòng khách vào đi. Tây Thuần lại không thích phiền phức như vậy, bảo anh đi mua thêm cái nữa, nhưng hết lần này đến khác anh ấy đều không chịu. Mỗi lần muốn coi phim ở phòng ngủ là mỗi lần mắc ôm vào, chờ anh ôm TV vào xong thì hứng xem TV của cô đã xụt thẳng xuống mức 0 rồi còn đâu, thành ra sau này không bao giờ nhắc đến vụ này nữa.

Nếu việc cứ thế mà qua đi thì đâu có chuyện gì xảy ra, bỗng dưng vào một ngày nọ tên nhãi này tự động thừa nhận, anh nói anh biết rõ cô lừa, nên cố tình làm vậy để cô ít xem TV lại chút... làm Tây Thuần giận đến mức không muốn nói chuyện với anh nữa.

Cô nổi điên với tên đáng ghét này.

Anh cũng rất oan ức chứ bộ, làm vậy không phải vì muốn cô ít tiếp xúc với các vật phát ra bức xạ điện từ một chút sao, hơn nữa anh làm mà thần không biết quỷ không hay mà.

Cũng không thể vì vậy là chiến tranh lạnh được, Tây Thuần ngồi trên sofa, xem xong một chương trình tạp kỹ liền quay qua nói với anh: “Người Nhật Bản rắc rối rườm rà thật, đàn bà phải ăn mặc khom lưng uốn gối.”

“Văn hóa khác biệt, đừng tùy tiện phê bình như vậy.”

“Thật ra là anh hiểu hết đúng không, em cảm thấy Nhật Bản cũng chẳng tốt đẹp gì, người Nhật Bản cũng vậy, em không thích.”

Trình Nghi Bắc ra hiệu Stop, “Đừng mới vậy mà thù hận đất nước người ta.”

“Chả nhẽ em nói sai à?” Tây Thuần vẫn tiếp tục tranh luận bảo vệ ý kiến của mình.

Trình Nghi Bắc nâng cằm, “Biết Hoàng Tiểu Sơn không?”

Lắc đầu.

“Vốn là một luật sư, nhưng dường như bây giờ đã phần nào rời xa những người trong ngành. Vì quan tâm đến vấn đề xử lý rác thải thân thiện với môi trường, càng đi càng sâu. Ông ta nói lúc bắt đầu cũng đâu nghĩ sẽ làm nhiều như vậy, nhưng sau khi đứng vào vị trí đó, bản thân cũng bị sự nhiệt tình tác động, từ đó bắt đầu cố gắng vì công cuộc này.”

Tây Thuần không biết anh muốn nói gì, chỉ biết ngồi lắng nghe.

“Một lần nọ, Hoàng Tiểu Sơn đi khảo sát các nơi được xây dựng để đổ rác ở Nhật Bản, một số bãi rác được xây dựng lân cận gần các khu dân cư, Hoàng Tiểu Sơn liền hỏi một người phụ nữ Nhật, ‘Các người không sợ khi tiêu hủy rác thải sẽ gây ô nhiễm ư’, câu trả lời của người phụ nữ đó đã làm ông ấy khóc.” Nói tới đây

Trình Nghi Bắc nhướng mày nhìn Tây Thuần, “Cô ấy nói ‘Chúng tôi tin tưởng nhất định chính phủ sẽ để cho chúng tôi sống an toàn trong hoàn cảnh này.’”

Tây Thuần ‘Oa’ một tiếng, không biết nên nói gì mới tốt. Vấn đề về thực phẩm xuất hiện không ít, ngay cả các công ty lớn, tập đoàn lớn cũng liên tiếp xuất hiện các vấn đề về an toàn, nhưng việc các cơ quan, nhà chức trách giải quyết không phải là trừng phạt nghiêm khắc các công ty này, mà là giúp các doanh nghiệp lớn đó vượt dậy. Vấn đề về sữa bột, thức ăn, dầu ăn, thậm chí đồ chơi của trẻ em cũng có hại, thời buổi này cái gì cũng nguy hiểm.

Cô nhìn anh, ngón tay không ngừng đập lên sofa, “Cái này...”

“Cái gì?”

“Hôm nào anh đi công tác bên Hong Kong, thì tranh thủ mua sữa bột cho em luôn nha! Em không thể yên tâm được. Chủ yếu là bản đảm an toàn cho con anh á.” Cô thở dài một hơi, “Dầu sao anh cũng có đủ điều kiện mà.”

Trình Nghi Bắc lắc lắc đầu, kéo cô đi ngủ, bây giờ có thể cố làm cô ngủ càng sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

Thời gian này tâm trạng Trình Nghi Bắc dường như rất tốt, bất kể cô dày vò thế nào, dằn vặt thế nào cũng chẳng thấy anh giận mảy may nào, Tây Thuần cũng đơn thuần cho là anh đang gắng nhịn mà thôi.

Nhưng khi Trình Nghi Bắc không đến công ty mà kéo cô ra khỏi giường, nâng nấc đòi đi dạo với cô, cô bắt đầu nghi ngờ.

“Gì vậy?”

“Chúng ta đi dạo chút đi, vậy mới tốt cho cơ thể em.” Anh thấy bộ dạng lười biếng của cô lại bổ sung thêm một câu: “Chủ yếu là tốt cho con anh.”

Cô bực bội vò chần thành một cục rồi mới đứng lên. Nói đúng hơn là trừng mắt lườm anh một cái mới chịu đứng lên, còn anh lại thấy rất đáng yêu.

Tiếp đó là xuất phát.

Tây Thuần tưởng anh sẽ dẫn cô đi mua sắm gì đó, dù rằng cô không thích thú lắm, nhưng đi ngắm đồ đẹp trong lòng ít nhiều cũng vui vẻ hơn, dù không hợp ý cái nào cả.

Thế nhưng Trình Nghi Bắc lại dẫn cô đến một nhà sách lớn, sau đó đi thẳng đến quầy giáo dục trẻ em.

Tây Thuần đi theo sau anh, quan sát bốn phía. Tại quầy trưng bày tiểu thuyết, không ít thiếu niên thiếu nữ ngồi bệt trên sàn, trên tay họ cầm quyển tiểu thuyết, đọc hăng say, dường như nhân viên đã nhìn quen cảnh rồi, chẳng la rầy gì. Cũng chẳng đuổi bọn họ đi, dù sao mấy đứa này cũng đều đọc sách chùa; nhưng vậy không có nghĩa là bê ghế đến cho chúng ngồi đọc, chỉ đứng bên quầy trả lời một số thắc mắc cho người mua.

Còn các sách dạy nấu ăn giảm béo hay gì đó hầu như rất ít được chú ý, có vài học sinh đứng ở quầy ‘Giáo trình Đại học – Cao đẳng’, tay cầm quyển sách, hẳn là những học sinh sắp thi vào đại học.

Trong này không ai chú ý đến hai người, Trình Nghi Bắc đứng đó lựa sách, Tây Thuần bước đến kéo kéo tay anh, nhỏ giọng nói, “Những sách này cũng có giúp được nhiều đâu, bao nhiêu người cũng không đọc, không mua mà không phải con người ta cũng cứng cáp khỏe mạnh sao, đừng tốn công nữa.”

Trình Nghi Bắc đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn cô, “Em lười vừa thôi.”

“Em sợ anh phiền thôi mà.”

“Em lười thì có.”

Hứ, cô không thèm đếm xỉa tới anh nữa, dù sao cũng đâu phải cô trả tiền, cắt thịt cũng không phải cắt của cô mà.

Điều làm Tây Thuần cảm thấy được an ủi là khi cô đến quầy trưng bày tiểu thuyết, nhìn thấy ‘Hoàng hôn thủy tinh’ của cô, kệ trên cùng có quyển sách còn nguyên, bao bì chưa bị bung ra. Cô vốn định lấy một quyển sách xem thử, nhưng vừa thấy sàn đã bị những thanh thiếu niên này chiếm toàn bộ, cô nhanh chóng thay đổi quyết định. Có một cô bé ôm quyển ‘Hoàng hôn thủy tinh’ trong tay, quyển sách rất cũ rồi, chắc đã bị xem qua rất nhiều, đến nỗi có một trang đã sắp rơi ra.

Cô thật muốn hỏi cô bé đó: có phải thích quyển sách này không, nhưng nhìn dáng vẻ say sưa của cô bé ấy cô lại không nỡ quấy rầy.

Đồng thời cô cũng cảm thấy tội lỗi, nếu cha mẹ của cô bé ấy biết con mình ở nhà sách xem sách như vậy, có tức giận không?

Cô vuốt bụng mình, nếu con cô như thế, có lẽ sẽ rất tức giận.

Xem tiểu thuyết nhiều không có tương lai, cô vừa nghĩ vậy đã ngay lập tức chặn dòng suy nghĩ này lại. Mà chắc gì không đọc tiểu thuyết là có tương lai.

Trình Nghi Bắc lựa được vài quyển sách, sau đó qua đây tìm cô, đảo mắt nhìn quyển sách nằm ở kệ trên cùng, vươn tay dài lấy một quyển.

Xong Trình Nghi Bắc lại đưa cô đến một tiệm đồ cổ, cô chưa hiểu gì hết, đã vậy anh còn lúi cô hỏi: cái này thế nào?

Hôm nay cô cảm thấy anh là lạ, nhưng lại không biết nói thế nào.

Chẳng hạn như hôm nay anh đặc biệt chú ý đến cách ăn mặc của cô, muốn phải đoan trang, nhìn thoải mái, dưới sự giám sát của anh hôm nay cô đã phải đổi liên tục năm sáu bộ quần áo mới có được sự hài lòng của anh.

Nhìn anh chọn đông chọn tây, cô nghĩ chẳng nhẽ anh định đến ra mắt vị trưởng giả* nào à. Nhưng anh không hé môi, cô cũng chẳng hỏi.

*Trưởng giả: các bậc trên hoặc người cao tuổi.

Cô hơi mệt, Trình Nghi Bắc cũng mua một cái nghiên mực đắt đỏ, cụ thể bao nhiêu thì cô không rõ lắm.

Trở lại xe, cô tùy ý lục lọi những quyển sách anh mới mua, nhìn thấy ‘Hoàng hôn thủy tinh’ liền cười bắt gờ, hỏi anh lái xe, “Anh mua lúc nào thế?”

“Lúc em chẳng hay chẳng biết.”

Cô không để ý đến anh, bóc lớp bọc kiến bao ngoài quyển sách ra, thật thích, nhìn những chữ mà mình đánh ra biến thành những chữ có màu mực thật sự trên từng trang giấy, ngửi mùi hương của mực đường như cũng đủ để cảm thấy hạnh phúc vô ngần.

Vì tâm tình thế này nên cô cũng bỏ qua luôn cho anh, xe hướng về nơi cô chưa từng đặt chân đến, cũng hướng về nơi cô chưa bao giờ muốn đến.

Xe dừng lại, Tây Thuần cũng đóng sách lại, chỉ là khi nhìn đến ngôi biệt thự bên ngoài qua cửa xe, nét cười trên mặt cô cứng ngắc, “Này... là sao?”

“Nhà anh.” Anh rất ra dáng quý ông lịch lãm mở cửa xe cho cô.

Còn cô lại cứ nhìn thẳng vào anh: “Nhà anh?”

“Sao thế?” Tay anh vẫn còn duỗi ra giữa không trung, chuẩn bị dắt cô.

Sắc mặt cô rất tệ, “Em không muốn đi.”

Trình Nghi Bắc lập tức nhíu mày, “Đừng thế.”

Tay cô nắm chặt cái ghế, “Đừng đi mà, em không muốn thật mà.”

Cô liều mạng lắc đầu.

Trình Nghi Bắc hơi giận, “Anh không muốn con anh trong mắt người khác cứ mãi là con hoang. Cha mẹ anh rất tử tế với mọi người, em đừng sợ.”

Anh cúi người, trực tiếp ôm cô ra khỏi xe.

Anh có thể cảm nhận được những run rẩy nhẹ nhàng trên cơ thể cô, cha mẹ anh cũng đâu phải mãnh thú, cô đang sợ gì thế?

41. Chương 41

Trình Nghi Bắc chẳng hiểu tại sao cô lại cứ đứng đờ ra như thế, nhưng đã điện thoại cho Hạ Lập Khoa từ sớm, nếu lần này không về, e là đến cả cửa của mẹ cũng chẳng qua nổi chó đờng nói tới cha. Anh khẽ vỗ lưng cô, để cô bớt hoảng loạn. Nhưng cô vẫn cứ cứng ngắc, anh đành dỗ dành cô, nghĩ lát nữa gặp mặt, ăn cơm xong sẽ đưa cô về Vân Nguyệt ngay.

Hai người vừa bước vào, ánh mắt Hạ Lập Khoa thẳng tắp rơi xuống bụng Tây Thuần.

Trình Chí Diên lại chẳng thèm nhìn đến họ.

Trình Nghi Bắc đỡ Tây Thuần qua sofa ngồi, lấy nghiêng mực trao tận tay Trình Chí Diên, cười bảo Tây Thuần lựa đó. Anh không hề nói Tây Thuần mua, mắc công Tây Thuần khó xử.

Lúc này Trình Chí Diên mới dời ánh mắt sang phía Tây Thuần.

Cái nhìn này với Tây Thuần không khác nào lăng trì, còn vẻ mặt Trình Chí Diên ngoài ngạc nhiên cũng chỉ là ngạc nhiên.

Không khí rất lạ.

Điều này với những gì Trình Nghi Bắc tưởng tượng hoàn toàn trái ngược nhau, anh vẫn tưởng Trình Chí Diên sẽ nói nhiều câu làm khó Tây Thuần, Hạ Lập Khoa sẽ qua giải vây. Tình hình bây giờ là Trình Chí Diên ngồi ở kia, chẳng biết đang nghĩ gì. Còn Tây Thuần lại ngây ngốc, đôi mắt luôn hiểu biết của cô giờ vẫn đục, quan trọng là hai tay cô vẫn còn run lẩy bẩy. Anh nắm lấy tay cô, hi vọng có thể làm cô an tâm đôi chút.

Trình Chí Diên luôn im lặng, Hạ Lập Khoa cũng chẳng có nhiệm vụ phải giải vây nữa, rất thoải mái hỏi chuyện nhà Tây Thuần, biết cô chỉ còn mỗi mẹ, sau lại biết vẫn sống ở nông thôn, rõ không vui, nhưng cũng chưa bắt bẻ.

Còn Trình Nghi Bắc từ đầu tới cuối vẫn luôn cười nói vui vẻ, dù hơi bị gian nan chút.

Sớm biết vậy, lúc này anh phải mang cô về luôn mới đúng, bây giờ cô rất không thoải mái. Anh cũng hiểu mẹ mình, thích cũng như đánh giá cao những cô gái luôn bình tĩnh trong mọi trường hợp, tất nhiên sẽ không hài lòng với biểu hiện hôm nay Tây Thuần. Bình thường cô ấy rất bình tĩnh, không hiểu sao... vào giờ phút quyết định này lại biểu hiện lạ thế?

Những vấn đề sơ bộ cũng đã hỏi xong hết rồi, trầm tư một lúc, chuyện đứa bé trong bụng không hề nhắc đến một chữ.

Trình Nghi Bắc thấy mình cũng khá may mắn khi tiền trăm hậu tấu, kết hôn cũng đã rồi cha mẹ có phản đối cũng vô ích.

Ý Như: hồng hiểu sao edit chương này xong chợt nhận ra hóa ra tính cách anh thừa hưởng từ cha mẹ! Mà anh nè, sai lầm lớn rồi anh, phút bất cẩn của anh đó! >_

Hai người ở lại ăn cơm, không khí chẳng tốt hơn là mấy, Tây Thuần cũng chẳng ăn được là bao, chẳng khác gì tra tấn.

Làm Trình Nghi Bắc bất ngờ, hay nói đúng hơn là làm cho tất cả mọi người bất ngờ chính là lúc ăn cơm xong, Trình Nghi Bắc định chở Tây Thuần về, lời thưa về còn chưa buông ra, đã nghe tiếng của Trình Chí Diên, “Tây tiểu thư, tôi muốn nói chuyện riêng với cô một lát.”

Trình Nghi Bắc liếc nhìn cha mình, dù thấy ngộ nhưng vẫn gật gật đầu với Tây Thuần.

Tây Thuần nhắm mắt, theo Trình Chí Diên lên thư phòng.

Họ vừa đi, Hạ Lập Khoa đã muốn nói gì đó. Có lẽ đoán được mẹ định nói gì, Trình Nghi Bắc liền lấy cớ về phòng tránh nạn. Hạ Lập Khoa bất đắc dĩ lắc đầu, hết cách nắm giữ đứa con này.

Trình Nghi Bắc về phòng mình, chẳng biết sao lòng trống rỗng. Anh mở tủ quần áo, tính thay bộ đồ khác, chợt nhớ cái váy trong hộp nằm yên một góc trong tủ chưa bao giờ được mở ra. Anh cầm lên, mở hộp ra, nhãn mác bên trong đều còn nguyên vẹn, tâm trạng cũng tốt lên dần. Chiếc váy lấy ý tưởng lá phong mà thiết kế, trước ngực đính một mảng lá phong khá lớn, nhìn ngập tràn sức sống tuổi trẻ, tinh thần cũng theo nó mà phấn chấn.

Là do anh mua, khỏi phải nghi ngờ, anh cũng chẳng phải kẻ biến thái mà tự mua nó ỉn.

Nhiều năm qua, bản thân anh cũng chưa từng nhớ về ngày đó, thật sự chưa một lần nhớ hay nghĩ về.

Anh đã từng nổi loạn, làm gì mà có chuyện ngoan ngoãn mãi thế, chuyện gì cũng vâng lời mẹ cha.

Đã quên mất mình tranh cãi với cha mẹ vì lí do gì, chỉ nhớ cơn giận dữ rất chân thật khi ấy, kèm theo chút uất ức nữa, nên anh lập tức chạy đi mua vé chuyển bay gần nhất, nghĩ bản thân cũng phải oanh liệt một lần cho đáng, vùng lên một lần bỏ nhà ra đi.

Ý tưởng bỏ nhà ra đi lần đó quả thật rất oanh liệt, chỉ tiếc kết quả lại rất thảm hại, mới tờ mờ anh lên máy bay bỏ đi, trước khi trời tối đã ảo não trở về.

Thường anh luôn mang theo tiền mặt, đến thành phố A xa lạ, anh mới nhận ra mình chẳng có nơi nào để đến, chẳng biết phải làm gì.

Trời nắng nóng oi bức, anh vào một cái siêu thị gần đó, tại vì trong đó có máy lạnh.

Anh đứng bên lan can tầng hai, tất cả suy nghĩ đều vây quanh vấn đề mình phải làm sao.

Vì thế, anh đã kích động làm một chuyện duy nhất trong đời mình, chỉ một lần duy nhất.

Anh đứng đó nhìn xuống, có thể quan sát hết mọi thứ diễn ra dưới tầng một.

Có một cô gái đứng đó, ánh mắt cô ấy hệt như bị đóng chặt, chăm chú nhìn cái váy trong tủ kính. Chắc chắn cô ấy rất thích, trong đôi mắt không chỉ có khát khao, mà hệt như ngọn lửa bùng cháy.

Anh ngẩn ngơ, anh biết chắc chắn cô ấy đặc biệt thích cái váy đó.

Thật ra ánh mắt khát khao tha thiết đó, thỉnh thoảng Đỗ Trạch Vân cũng có, bình thường những lúc đó anh cũng chỉ nhìn những thứ kia, rồi bảo Đỗ Trạch Vân nếu thích thì mua đi, bản thân anh chẳng có mấy cảm giác. Con gái luôn thích những thứ rực rỡ, màu mè lòe loẹt.

Nhưng khát khao trong mắt cô gái ấy, lại hâm nóng trái tim anh, rất ấm áp.

Nên anh chạy xuống, bằng tốc độ nhanh nhất có thể mua chiếc váy đó. Chỉ là lúc đi ra, phát hiện cô gái ấy đã đi mất rồi. Anh đuổi theo ra ngoài cũng chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu. Lúc đó anh mới lắc đầu, có năng lực gì mà đuổi theo, hai người vốn dĩ chỉ là người đứng. Cho dù anh muốn tặng người ta, chắc gì người ta đã nhận. Từ khi nào mà các neuron thần kinh của anh nhảy sôi sục thế nhỉ.

Anh chưa từng tạm biệt cô gái đó, sự thật nghiêm trọng hơn làm anh luống cuống.

Trên người anh chỉ có hơn ba ngàn tiền mặt, vừa rồi anh đã dùng hết số tiền đó để mua váy, giờ đi trả váy lại à? Xin lỗi anh không làm được.

Anh đành điện thoại cho Lý Thiệu Nham, nhờ cậu ta nhanh chóng mua vé về giúp anh.

Lần đầu tiên cũng là duy nhất anh bỏ nhà ra đi vô cùng kịch tính, hệt như đến thành phố A chỉ để mua một cái váy, ngay cả bản thân anh cũng không dám tin.

Sau lần đó, anh chẳng thể hiểu nổi sự kích động của mình lúc ấy, cũng chẳng nghĩ chuyện đó lại đến.

Chẳng qua là lúc Vương Hựu Địch mang theo Tây Thuần đến, anh cảm thấy cô gái này quen quen, quen chỗ nào thì anh không nhớ, chỉ cảm thấy quen thuộc thôi.

Bởi vậy lần trước anh vừa thấy chậu phong đã mua về ngay lập tức.

Trong lòng anh, cô là phong diệp mỏng manh, luôn cho là thế.

Trình Nghi Bắc tự cười chính mình.

Có lẽ đây là duyên phận người ta vẫn thường hay nói.

Anh lấy váy, hơi tò mò nếu Tây Thuần nhìn thấy sẽ có phản ứng ra sao.

Anh cầm lấy chiếc váy ra khỏi phòng, phòng của anh ở trong cùng, nên anh phải rẽ ngoặc qua cái nữa mới đến thư phòng.

Lúc này đây anh cũng lo sợ Trình Chí Diên sẽ làm khó cô.

Vậy nên vội vàng chạy đến, cửa thư phòng chưa khóa, anh đẩy cửa vào luôn.

Ý Như: chuẩn bị đi, điều Tây Thuần lo sợ nhất đó. T^T

Cũng chính lúc này, Trình Chí Diên gầm lên vô cùng giận dữ với Tây Thuần, “Cô hại chết một đứa con trai của tôi còn chưa thấy đủ, giờ còn muốn hại chết thêm đứa con trai khác của tôi mới hả dạ hả?”

Nháy mắt mặt Trình Nghi Bắc trắng bệch, váy trong tay anh cũng rơi xuống, nhưng lòng vũ bồng bênh nhẹ nhàng rơi xuống.

Tây Thuần và Trình Chí Diên cùng lúc nhìn về phía Trình Nghi Bắc.

Mặt Tây Thuần đầy nước mắt.

Cô không nghĩ ngày này sẽ đến nhanh như vậy, cô tưởng hạnh phúc thật sự đã đến, cố sao ngay khi cô sắp được nhận lấy hạnh phúc lại nói cho cô biết tất cả chỉ là hư vô?

Cô tưởng bí mật mãi mãi sẽ là bí mật.

Hóa ra không ai vui lắp được quá khứ, mà cô thì buộc phải chấp nhận.

Nước mắt rơi vì ai, chảy vào tận đáy tim, thấm ướt mỗi tình đầu không thể quên, thấy cô gái xinh đẹp bên chàng trai năm nào.

42. Chương 42

Tây Thuần không ngờ chuyện li kì đó lại xảy đến với mình, cuối cùng bây giờ cô cũng đã nhìn thấu lòng người. Bị bạn cùng phòng mỗi ngày đều gọi nhau là chị em tốt phần bội, đúng như câu bán rẻ bạn bè. Nhiều năm sau mỗi lần nhớ lại chuyện này, cô chỉ mỉm cười. Thậm chí còn biết ơn người đã bán cô đi, biết ơn rất đôi chân thành.

Học kì 2 năm nhất, tên đại gia đó cứ mãi đeo bám Tây Thuần, muốn Tây Thuần nghe lời. Theo cách nói của ông ta là ông ta thích cảm giác thanh thuần trên người cô, Tây Thuần ớn lạnh sống lưng, thanh thuần thật sự thì sẽ không muốn có bất kì dính líu gì đến loại người như ông ta. Nhưng đối phương cứ dai như đĩa, chẳng chịu từ bỏ, đến nỗi hứa sẽ lo nửa đời sau cho cô. Tây Thuần thấy nực cười, “Đâu ai biết được chữ ngờ, biết đâu nửa đời trước tôi còn qua không nổi.”

Tiếp đó, tại quán bar, cô uống ly rượu đã bỏ thuốc từ trước.

Cô choáng váng, nhưng cũng đủ biết mình mắc bẫy, đầu tiên là cảm hận những người này, tiếp mới nghĩ mình phải trốn thôi. Chỉ là không dễ như cô tưởng, đối phương đã tính toán nhiều vậy thì đời nào mà buông tha cho cô. Đây là trừng phạt cô tội rượu mời không uống chỉ muốn uống rượu phạt. Tây Thuần bị kiềm chặt, khoanh khắc đó lòng cô chỉ thấy mỗi tuyệt vọng và tuyệt vọng. Giây sau đó, cô đã được cứu rồi, người đó giúp cô thoát khỏi bóng tối, thấy được ban mai.

Đầu cô xoay vòng vòng, đến cả mắt cũng hoa. Không thấy nổi những gì trước mắt, chỉ biết có một người đang nắm chặt tay cô, rất vững chắc, chỉ biết chạy và chạy. Chưa bao giờ cô liều mạng như thế, cũng chưa bao giờ điên cuồng như thế, mãi cho đến khi dừng lại, cô vẫn quay cuồng không biết đâu là trời, đâu là đất. Cô cảm giác mình được một đôi tay ôm lấy, sau đó chẳng còn ấn tượng gì.

Tây Thuần tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong căn phòng xa lạ. Mọi thứ trong phòng đơn giản mộc mạc, ngay cả một thứ có giá trị cũng chẳng có. Nhưng vật nào cũng rất tinh xảo, những lá thư được chặn trên bàn, cái đèn bàn nhỏ đã hư một góc, nhưng hình như chủ của nó đã đắp gì đó vào chỗ hỏng. Có thể thấy chủ nhân phòng này tuy gia cảnh không tốt lắm, nhưng rất khéo léo, chỗ nào cũng ngăn nắp sạch sẽ.

Cô ngẩn người trong chốc lát, mới cuống cuống nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua. Cô vỗ trán, mới nhớ lại một chút thôi đã rùng mình rồi. Nếu không có người này xuất hiện, thân cô giờ này cũng chẳng giữ nổi trong sạch. Dĩ nhiên là cô chưa từng hứa sẽ dành nó cho ai, chẳng cần vì ai mà thề chết giữ gìn trinh tiết. Cô tự trách mình không giỏi uống rượu, tử lượng không cao, may mắn đêm qua chưa xảy ra chuyện gì khó xử.

Cô đứng lên, ra khỏi phòng.

Phòng khách nhỏ hẹp, chàng trai mặc áo T shirt màu trắng ngồi đó. Cô sống đến giờ vẫn luôn ít mua đồ mau trắng nhất có thể, cô thừa nhận mình không đủ sức giữ lại màu trắng quá ba ngày. Bình thường cứ giặt qua một lần thì đã ố vàng, vì vậy cô không bao giờ mặc áo khoác trắng. Nhưng không ngờ áo trên người anh ta lại trắng sáng như vậy, hết như ánh nắng sớm mai.

“Cô tỉnh rồi à?” Anh ngẩng đầu nhìn qua cô một cái, “Ăn sáng.”

Tây Thuần lại ngẩn người vài giây, mới qua ngồi đối diện anh. Cũng chưa chịu ăn, cứ nhìn anh: “Là anh cứu tôi hả?”

“Ừ.” Chẳng thừa lời nào.

Tây Thuần mãi vẫn không tin những gì Trầm Thính nói, nhưng giờ thì cô tin, phàm là đàn ông có chút tuấn tú, đều hay bày đặt thâm trầm. Khi nói chuyện, nếu một chữ có thể giải đáp xong hết thì tuyệt đối không nói hai chữ, không có gì tuyệt đối không mở ‘Kim khẩu’. Mới hơi điển trai đã vậy, huống chi người trước mặt này không chỉ là điển trai một tí.

“Tôi làm gì để báo đáp anh đây?” Tây Thuần nhìn anh, ít nhất bản thân cũng nên tỏ ra biết ơn.

“Khỏi cần.” Vẫn như cũ, tiếc chữ như mạng.

Tây Thuần còn muốn nói thêm nữa, nhưng cái nhìn bên kia quá đối nghiêm nghị, đành vùi đầu ăn. Hương vị rất ngon, nhưng không giống mua ngoài tiệm, “Anh làm bữa sáng hả?”

“Ừ.”

Tây Thuần nhận định anh tốt từ đó, “Đúng là không ngờ anh có thể nấu ăn nha, đã vậy hương vị cũng khỏi chê luôn.”

“Thứ không ngờ còn nhiều lắm, điển hình như tôi không ngờ cô là người nói nhiều như vậy.”

Tây Thuần hết hồn, bĩu môi.

Ăn xong bữa sáng, Tây Thuần đi theo phía sau anh. Anh đi lấy xe đạp, cô kéo áo anh, “A ha ha, tôi là sinh viên đại học A, anh chở tôi về trường được không? Tôi biết ơn anh vô cùng luôn.”

Cô chẳng biết đây là đâu, trên người cũng chẳng có xu nào dính túi.

“Không thể.” Giọng nói hời hợt của đối phương truyền đến.

Tây Thuần điên người, còn chưa kịp lên cơn, người ta đã đặt 2 đồng xu lên tay cô, “Đi lại đằng kia, lên xe 112, qua 5 trạm thì xuống chuyển qua xe 877, tới trường thì xuống.”

Tây Thuần nhìn hai đồng xu vẫn còn độ ấm của anh trên tay mình, nhìn anh, anh đã trèo lên xe đạp, chuẩn bị chạy đi, cô bước lên kéo chặt áo anh, “Thế anh tên gì?”

“Biết làm gì, dù gì sau này chúng ta cũng chẳng gặp lại nhau.”

“Anh cứu tôi mà, tôi phải biết tên anh mới được.”

“Khỏi cần. Chỉ là lòng thương hại bất chợt nổi lên mà thôi.”

Tây Thuần cũng chẳng nói gì, chỉ lo kéo áo anh. Anh cầm cự chẳng được bao lâu liền đầu hàng, cau mày, “Trình Dục Bắc.”

Tây Thuần thả áo anh ra, hớn hờ cười tươi. Trình Dục Bắc lắc đầu hết nói, đập xa chạy đi.

Đúng y lời anh nói, lên xe bus về thẳng trường. Tây Thuần đen mặt, dù hôm qua không xảy ra chuyện gì tồi tệ, nhưng cô là người ân oán rõ ràng. Trở lại trường chuyện đầu tiên làm là xin đổi phòng, sau đó dọn đồ chuyển phòng, chẳng có nguyên nhân, cũng chẳng giải thích với ai.

Chuyện hôm đó cũng không truyền ra ngoài, chỉ là Tây Thuần không bao giờ nói chuyện với các cô ấy nữa, mỗi lần tình cờ gặp các cô ấy đều có vẻ như muốn nói rồi lại thôi. Nhưng Tây Thuần chỉ đi qua các cô ấy, chẳng nhìn cũng chẳng liếc mắt lấy một cái, cô không bao giờ cãi nhau âm ỉ với người khác. Người làm cô thất vọng, cô sẽ bỏ qua, chỉ coi như chưa từng quen biết, không muốn nghĩ xem các cô ấy đã làm chuyện quá đáng cỡ nào, bởi lẽ các cô ấy không đáng để cô lãng phí thời gian.

Tây Thuần không đi tìm Trình Dục Bắc, cô luôn tin có duyên rồi cũng gặp lại, không duyên có cưỡng cầu cũng vô ích.

Cuộc sống sau đó cứ bình thản trôi qua.

Cho đến một ngày nọ, khi đi lấy tài liệu, đi ngang qua bãi đậu xe đạp. Bước chân vô thức dừng lại, chẳng quá bất ngờ, cô chỉ tủm tỉm cười. Đa số xe đạp đều thuộc loại mới, nhưng trong đó có một chiếc xe từ nhiều năm trước, chẳng còn nhãn mác gì hết, rất cổ. Cô nhớ đến chiếc xe đạp khi Trình Dục Bắc chạy đi, lòng cũng đã hiểu sơ sơ.

Thì ra Trình Dục Bắc cũng là sinh viên trường này, lớn hơn cô hai khóa.

Tây Thuần hồi thăm về anh, đối với các chàng trai có diện mạo điển trai, lúc nào mà chẳng hấp dẫn ánh mắt thiên hạ, huống chi đại học là nơi tập trung sắc nữ mọi miền.

Trình Dục Bắc ở đại học A có vẻ là nhân vật nổi tiếng, vừa vào đại học đã trở thành nhân vật mà các chị em tranh nhau truy lùng, ngoài mã ngoài ra, anh còn là chàng trai rất ưu tú, có tài, có nhiều ý tưởng sáng tạo, có năng lực lãnh đạo. Từ việc lớn đến việc nhỏ trong trường đều do anh sắp xếp, thiết kế, tất cả các chương trình phải qua sự hướng dẫn của anh mới vừa mắt mọi người. Hơn nữa, anh còn có địa vị cực cao trong hội sinh viên, đó là phá lệ chưa từng có, vượt qua các sinh viên khóa trên trở thành chủ tịch hội sinh viên. Chỉ tiếc tiệc vui chóng tàn, lên năm hai anh ấy không tham gia lập kế hoạch thiết kế chương trình nữa, cũng từ chức chủ tịch hội sinh viên.

Ai cũng biết gia cảnh của Trình Dục Bắc không tốt, lên đại học cũng phải tìm học bổng, anh không hề mặc thứ gọi là hàng hiệu, chẳng chê chán đồ ăn căn tin, chưa ai thấy anh dạo phố bao giờ, cần gì là đến siêu thị giải quyết tất.

Nghe nói bây giờ ngoại trừ học ở trường anh ấy còn đi làm thêm nữa, học bổng trong trường vốn không đủ để anh trang trải tất cả, cũng có người đồn trường học miễn phí tất cả chi phí cho anh, anh đi làm thêm bởi do mẹ anh bệnh nặng. Trách nhiệm của anh là phải chăm sóc mẹ mình.

Tây Thuần thốt lên, thật ra trên đời này cũng có rất nhiều người có hiếu. Vốn dĩ mọi thứ đều trông rất đơn giản, nhưng để làm được thì chẳng phải chuyện dễ dàng. Không ganh đua là chuyện đơn giản nhất, nhưng ít ai làm được, ít nhiều cũng để tâm đến ánh mắt thiên hạ.

Nhưng điều làm Tây Thuần áy náy là bởi vì chuyện của cô mà Trình Dục Bắc đã bị chủ quán bar đuổi việc. Xét về mặt nhân đạo, cô phải có chút biểu hiện mới đúng chứ nhỉ. Cô đây đang duy trì và phát huy tốt phẩm chất tốt đẹp ngàn năm của dân tộc Trung Hoa đó nha.

43. Chương 43

Ý Như: Đây là quá trình chai mặt đi truy trai siêu mặt dày của chị gái nhà mình, tớ thấy rất zui, tớ nghĩ nếu chấp nhận các cậu sẽ thích và thương anh Dục Bắc lắm cơ

Đạo gần đây Trình Dục Bắc phát hiện cho dù anh ở đâu thì cuối cùng vẫn tình cờ gặp cô. Tan học, các bạn khác đã về hết, anh cũng chẳng làm gì. Bóng dáng ngoài phòng học quen đến không thể quen hơn, anh lắc đầu, bắt đầu gom dọn vở. Sách vở vừa bỏ vào túi, bóng dáng quen thuộc kia đã ngồi kế bên anh, “Trưa rồi, ăn cơm thôi nào.”

Trình Dục Bắc liếc cô, im thin thít, đứng lên chuẩn bị đi.

Tây Thuần phồng má, “Buổi chiều anh đâu có giờ lên lớp, định đi làm thêm hở? Làm thêm sẽ việc rất tốn sức, anh phải ăn cho no mới được.”

Trình Dục Bắc ngăn người, “Cảm ơn đã quan tâm.”

Nghe tiếng anh nói, Tây Thuần cảm thấy như được cổ vũ, vui ra mặt, “Biết anh đang vội, nên em đã chuẩn bị cơm hộp cho anh này.”

Giống hệt như một đứa trẻ thích được khen, Tây Thuần nhanh tay đặt hộp cơm trên bàn. Trình Dục Bắc chau mày, giọng vẫn như mọi ngày: “Cô làm?”

Tây Thuần xấu hổ trong 1 giây, “Tiệm ăn ngoài kia bán, ăn ngon nhất đó, em phải xếp cả hàng dài đó.”

Mắt Trình Dục Bắc xoáy sâu, là cô gái thành thật. Anh cười, “Cảm ơn cô quan tâm, không cần đâu.”

Anh không bao giờ vô duyên vô cớ mà tiếp nhận ý tốt của người khác, dù rất hiểu tâm tư của cô gái này, nhưng anh không muốn nghĩ theo cách này. Hơn nữa điều các cô muốn, anh không cho nổi. Anh liếc mắt nhìn cô, cô gái như cô phải được nâng niu chở che trong ngực, nhưng cả điều giản đơn này anh cũng không cho cô ấy nổi. Anh biết mình là ai, vị trí của mình ở đâu, vậy nên anh không nhận những thứ không thuộc về mình.

Ở bãi xe tình cờ gặp, ở căn tin tình cờ gặp, ra khỏi trường cũng tình cờ gặp nốt, anh biết ý nghĩa của những lần tình cờ này, chỉ là không vạch trần ra thôi, cứ lạnh lùng cho êm chuyện.

Nụ cười Tây Thuần cứng đờ, khóe môi co quắp, “Anh đã cứu em mà, nên e muốn báo đáp. Anh đừng có lạnh lùng vậy mà!”

“Bây giờ tôi không có đói.”

Tây Thuần nhìn thoáng qua anh, cảm giác thất bại len lõi khắp người, “Giỏi lắm, cái cơ rất hay. Không phải tại vì em mua nên mới không ăn sao? Anh không ăn thì em nắm áo anh, dù sao em cũng làm rồi.”

Trình Dục Bắc thở dài, hay nói con gái hay tùy hứng, giờ anh đã được lĩnh giáo triệt để. Xoay người lại, cầm hộp cơm, “Cảm ơn ý tốt của em, nếu tôi ăn có phải sau này em sẽ thôi áy náy vì tôi đã cứu em không?”

Tây Thuần gật đầu cái rụp.

Thực tế chứng minh, không nên tin những gì con gái nói. Anh vốn tưởng nếu cô đã gật đầu đồng ý, vậy hẳn sẽ không tiếp tục kiểm soát xuất hiện gần anh nữa, rõ ràng chỉ có mỗi anh cho là vậy.

Giờ lên lớp số lượng sinh viên rất đông, anh vừa vào lớp là đã nghe thấy giọng nói quen tai, “Chỗ này chỗ này.”

Trình Dục Bắc đỡ trán, anh có nên làm như chẳng hề quen biết cô?

Rất hiển nhiên, không thể. Máy bạn nam trong lớp cười đầy đầu anh, “Sướng nhĩ, đâu giống tụi mình phải tới thật sớm để giành chỗ, sao không qua nhanh đi.”

Trình Dục Bắc thở dài, cam chịu qua đó ngồi.

Tây Thuần cười hí hửng, “Em đến từ sớm để giành chỗ. Lớp các anh sao mà ai cũng chăm học thế, em tới sớm vậy mà hàng thứ hai cũng bị chiếm nốt rồi. Lần sau em sẽ ráng hơn nữa, giúp anh được ngồi hàng hai.”

Trình Dục Bắc lấy sách vở ra, giọng không lạnh không nhạt, “Có vẻ cô không cần học môn này?”

Chẳng biết nghe có hiểu không hay đang giả ngu đây nữa, “Thầy bọn em nói, học nhiều là tốt. Chả nhẽ giáo viên bọn anh chưa dự thính* cho bọn anh à?”

*Dự thính: là tham gia hội nghị nhưng không được phát biểu ý kiến.

Khóe môi Trình Dục Bắc giật giật, hết biết đỡ thế nào.

Tây Thuần nằm gục đầu xuống bàn. Nhìn nửa bên mặt khi anh lẳng nghe giảng bài. Anh thật sự là kiểu càng nhìn càng thấy đẹp, nét nào trên mặt cũng đều xuất chúng, người đầu mà điển trai thế này, nếu say này có cãi nhau với anh, cũng có thể coi anh như cảnh đẹp để mà ngắm!

Trình Dục Bắc không cần nhìn cũng biết cô ấy đang dòm ngó mình, thở dài, tiếp tục ghi ghi chép.

Giáo viên dạy môn này không chỉ đích danh, chỉ hay gọi người ngủ lên làm bài, đây là cội nguồn của thành tích. Mà lúc này đây, cái người đang thông thông đi dạo thì tóc giả rớt xuống, quả đầu bóng loáng dưới ánh sáng nên được các sinh viên đặt cho biệt danh thầy Địa Trung Hải, đang đứng trên bục giảng, nhìn xuống đám học trò bên dưới, “Em nào lên đây giải đề này?”

Chẳng ma nào xung phong, Địa Trung Hải giương mắt nhìn, “Bạn nữ áo vàng nhạt, em lên đi!”

Tay Trình Dục Bắc kéo nhẹ áo Tây Thuần.

“Anh làm gì thế?”, Tây Thuần bực bội.

Giọng Trình Dục Bắc vô cùng tỉnh, “Thầy gọi cô lên làm bài.”

Tây Thuần hoảng hồn đứng dậy, hơi luống cuống, “Em?”

Địa Trung Hải cười nói: “Cô bé, lên làm thử đi, xem hiểu bài tới đâu.”

Tây Thuần lê từng bước từng bước rầu rĩ bước lên bục giảng, “Thưa thầy, em không được hiểu cho lắm...”

“Không sao đâu, hiểu bao nhiêu làm bấy nhiêu.”

Tây Thuần rầu không kể siết, cầm phấn lại chẳng viết ra được chữ nào. Lần này thật là xấu mặt hết cỡ, dưới bục giảng đã có vài người cười ra tiếng. Tây Thuần cảm thấy giờ phút này mình hết như chú hề. Cô xoay người nhìn Trình Dục Bắc ngồi ở dưới, anh cũng nhìn cô, bỗng thấy tủi thân vô cùng.

Địa Trung Hải lắc đầu, “Đã không giải được bài, lúc thầy giảng bài thì chỉ lo nhìn ai đó bên cạnh, thầy biết ai đó mặt đẹp hơn thầy rất nhiều lần. Chao ôi, thầy vẫn chưa già lắm, sao chưa gì học trò đã chán thầy hết rồi.”

Đám người phía dưới lại càng cười rầm rộ thêm, Tây Thuần xấu hổ đỏ mặt đến không còn hình dáng.

Cô cúi đầu về chỗ, ngồi kế Trình Dục Bắc, oán trách, “Anh cũng chẳng giúp em tẹo nào, đúng là tàn nhẫn.”

Trình Dục Bắc cau mày, “Ai bảo cô cứ lo nhìn tôi.”

“Có liên quan đến nhau sao?”

Khóe môi Trình Dục Bắc giật giật, nhưng vẫn lặng im. Anh chỉ là người bình thường, bị người ta nhìn chú tâm chứ vậy, vẫn có thể ghi chép lại là đã hay lắm rồi, biết gì đâu mà chỉ bài cho cô chứ.

Tây Thuần làm mặt buồn khổ, kì kèo lôi kéo anh một phen, “Không biết đâu, anh sai hết mà, hại em xấu mặt. Em xấu hổ không dám đi học nữa.”

“Không phải chỉ...” Trình Dục Bắc bắt đắc dĩ nhìn bộ mặt tủi hờn của cô, “Được được, cô muốn bồi thường thế nào đây?”

Thoảng cái Tây Thuần đã bật cười hớn hở, “Mời em ăn đi, em muốn ăn tiệm cơm đối diện trường.”

Thật sự trở mặt còn nhanh hơn trẻ con nữa, Trình Dục Bắc suy nghĩ, vẫn có thể tiết kiệm được chút ít, “Còn chưa chịu ngồi dậy?”

Tây Thuần lon ton bắt kịp anh, mặt cười tủm tỉm.

Hiếm khi Trình Dục Bắc một mình ăn cơm với nữ sinh, có chăng nữa thì phần lớn đó là do việc có liên quan đến hội sinh viên, hoặc là trao đổi chuyện học. Thế nên khi các bạn học thấy Tây Thuần và Trình Dục Bắc cùng nhau ăn cơm, đều không kiềm được ngoảnh đầu nhìn hai người họ.

Tây Thuần nhú mày, “Bọn họ nhìn em mãi thế, chả nhẽ giờ ai cũng biết chuyện xấu hổ của em?”

Trình Dục Bắc xoa trán, “Tiểu thư à, cô chẳng nổi tiếng đến độ đó đâu.”

“Thế nghĩa là anh vô cùng nổi tiếng?”

“Tôi chỉ là người bình thường thôi, đâu phải minh tinh, làm gì mà nổi tiếng hay khôn nổi tiếng.”

Tây Thuần quan sát anh một lượt từ đầu đến chân, “Anh mà gia nhập làng giải trí chắc chắn sẽ tỏa sáng tột đỉnh.

Trình Dục Bắc đen mặt, “Nói chuyện sẽ no bụng à?”

Rất rõ, anh đã xem thường da mặt dày của cô, “Người xưa nói, sắc đẹp có thể thay cơm.”

Trình Dục Bắc khó tránh trận sắc.

Người này hết như âm hồn bất tán đi theo anh, từ phòng học đến phòng tự học, anh bực dọc, “Không thể ngừng đi theo tôi ư?”

“Phòng tự học đâu có viết tên anh trên đó đâu?”

Anh không đấu lại cô, quay đầu tránh chỗ khác. Anh không đến phòng tự học nữa, đến giờ học mới xuất hiện.

Hôm nay anh vừa đến quán cafe thay đồng phục nhân viên, đã nghe thấy tên người nào đó, “Hi!”

Trình Dục Bắc cảm giác mặt mình rất khó coi, bởi mặt Tây Thuần không hớn hở như mọi hôm, chỉ nâng tách cafe lên uống.

Anh liếc mắt nhìn cô, cảm thấy mình cần phải nói rõ ràng với cô: “Đừng đi theo anh nữa, vô ích thôi.”

Tây Thuần bĩu môi, im lặng.

Mãi đến khi hết giờ làm, Tây Thuần cũng vẫn yên lặng ngồi đó. Trái lại Trình Dục Bắc hơi hiếu kì, ít khi cô yên lặng thế kia, như thể kiếp trước cô là người cầm điếu ấy, nên kiếp này cứ lú lo mãi. Bây giờ cô yên lặng lại thêm phần điềm tĩnh cùng thanh lịch, khó trách có nhiều nam sinh đổ xô đến hoa hậu giảng đường khoa quản trị.

Anh đi đổi đồ, vừa mới bước ra, Tây Thuần đã đi theo phía sau anh. Cô vẫn yên lặng, Trình Dục Bắc cũng chẳng biết cô đang nghĩ gì, cứ yên lặng bước về phía trước.

“Anh rất ghét em ư?” Tây Thuần vắt óc, cuối cùng cũng mở miệng.

Trình Dục Bắc sững sờ, “Không ghét.”

“Vậy sao anh không chấp nhận em?”

Đôi mắt lộ ra vẻ ranh ma linh hoạt, suýt chút anh nhìn đến ngây ngốc, “Không ghét không có nghĩa là thích.”

Sắc mặt Tây Thuần tốt lên đôi chút, “Chẳng phải bây giờ anh cũng chưa có bạn gái à? Sao không thử một lần?”

Trình Dục Bắc cảm thấy cô gái này rất khó đối phó, “Cô không phải kiểu người tôi thích.”

Rất tổn thương người khác nha. Tây Thuần trừng mắt liếc anh, “Vậy anh thích cô gái thế nào, không phải anh chưa có bạn gái sao? Vậy là anh vẫn chưa tìm được mẫu người đó. Nói cái gì mà mẫu người mình thích, vốn dĩ đâu hề có trên đời này, anh chưa thử thì sao biết kiểu người đó thế nào. Biết đâu rồi anh sẽ thấy, anh thích kiểu người như em.”

Cũng chẳng phải lần đầu bị nữ sinh tỏ tình, nhưng cách nói này là lần đầu tiên.

“Trước khi ăn anh sẽ phải lựa món mình thích đúng không, nhưng chưa nếm thử sao biết mình muốn ăn gì chứ.”

Tây Thuần thở dốc, “Anh là tên đầu gỗ. Em có chỗ nào không tốt đâu, đúng là em có hơi hư một chút. Em đã cố đến mức này rồi mà anh vẫn cứ thờ ơ thôi.” Kêu la vậy còn chưa đủ, Tây Thuần còn chỉ vào tim anh, “Em thấy anh chính là người có trái tim sắt đá, chà đạp tình cảm của em.”

Trình Dục Bắc thở phào một hơi, “Biết tôi đây không tốt thì đừng có tâm tư gì nữa.”

Trình Dục Bắc thở phào một hơi, “Biết tôi đây không tốt thì đừng có tâm tư gì nữa.”

Giọng Tây Thuần vẫn chắc nịch, “Nếu anh đã chà đạp em rồi thôi thì chà đạp tới cùng luôn đi. Em đã trêu chọc anh rồi thì lí nào lại bỏ dở giữa chừng chứ.”

Trình Dục Bắc, “...”

44. Chương 44

Trình Dục Bắc cố hết sức xem cái người luôn quần bên cạnh anh như vô hình, tiếc là người xung quanh dễ gặp anh là cười bảo anh có phúc, gặp được hàng thượng phẩm. Anh không phủ nhận Tây Thuần xinh đẹp, chẳng phải kiểu đẹp như bình hoa để chưng, khi nhìn vào mắt cô sẽ thấy sự thông minh lém lỉnh trong đó. Thỉnh thoảng cũng có nghe vài vị học trưởng hay đàn anh khóa trên có tiếng trong trường nhiệt tình săn sóc cô, chẳng hiểu sao cô cứ từ chối mãi. Mà nay cô đã chính thức đập đổ hình ảnh của mình trong mắt bao người, quần Trình Dục Bắc tới cùng.

Trên bục giáo sư vẫn đang giảng bài môn vật lý y sinh học, Trình Dục Bắc cầm bút chống cằm.

“Này này này.” Người nào đó kéo kéo áo anh.

“Nói.”

Tây Thuần lơ đẹp thái độ gắt gỏng của anh, “Hỏi cái nha, các anh học mấy cái này vì muốn đáp ứng yêu cầu về kỹ thuật y sinh hỡ?”

Trình Dục Bắc là người thích ứng với mọi hoàn cảnh, thí như hiện tại, nghe một đồng vấn đề quái gở của cô anh cũng có thể điềm tĩnh trả lời, “Không hoàn toàn là vậy, còn nhiều thứ lắm, bọn tôi cần phải học kĩ sinh trùng, tâm lý y học, dược lý, giải phẫu, trung y, sinh lý bệnh, y học dự phòng, y học chuẩn đoán, ảnh y học, khoa ngoại, khoa nội, khoa nhi, khoa sản, truyền nhiễm, thần kinh, y học hạt nhân...”

“Stop.” Tây Thuần bày tư thế ngừng, nhìn anh, “Anh đâu cần thành thật khai báo hết đâu.”

“Thế nên thế nào?” Trình Dục Bắc phì cười.

“Do anh chưa hiểu hết câu vật cực tất phản* đó. Học tập cuồng điên anh sẽ ngu dần dần, mấy người cứ sống chết đọc sách đa số là dần dần dốt kia. Anh nghĩ đi, cảnh giới cao nhất của thiên tài là gì nào, là đồ điên đó. Bởi vậy anh đừng học nhiều quá, trò chuyện với em tốt biết bao.”

*Học cực tất phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ phát triển theo hướng ngược lại.

Trình Dục Bắc kiềm chế cảm xúc, cố gắng bơ cô. Anh điên lắm nên mới ngồi nghe cô lấy đạo lý vật cực tất phản ra mà ngụy biện ỉn.

Tây Thuần nhìn quanh, vài người đang nhin cười, cô lại lay lay Trình Dục Bắc, “Sao mà bọn họ ai nấy đều mắc cười hết thế?”

Trình Dục Bắc hết cách, “Thì tại không nhin được.”

“Sao thế?”

“Vì cô đấy.”

Nhún vai tỏ vẻ chưa hiểu.

Trình Dục Bắc lắc đầu, không so đo với cô nữa.

Chuông tan vừa vang lên, Tây Thuần cực kì háng hái, “Cuối cùng cũng được đi ăn, thích quá. Ăn gì đây?”

Trình Dục Bắc đỡ trán, “Cô thích ăn gì mặc gì hỏi tôi.”

Tây Thuần mếu máo, “Hai người cùng ăn dĩ nhiên ngon hơn ăn mình ên rồi.”

Trình Dục Bắc dọn dẹp sách vở, “Thật không biết đấy.”

Tây Thuần không vui, lẻo đẻo theo sau anh. Trình Dục Bắc đi nhanh, cô đi nhanh theo. Trình Dục Bắc đi chậm, cô đi chậm theo. Thú vị như đang chơi đùa, cô thích thú, anh tự cảnh tỉnh mình đừng để rơi vào tay giặc.

“Anh thấy ăn gì ngon hơn?”

Tây Thuần nhìn qua cửa sổ, “Em muốn ăn trứng, nhưng khoai môn cũng không tồi...”

“Tóm lại món nào ngon hơn. Hay ăn rau trộn. Khoai tây ngon hơn hay đậu đũa ngon hơn đây...”

Trình Dục Bắc, “Cô thôi lải nhải nữa là ngon nhất.”

Tây Thuần, ừ, tui thân.

Ngày nọ khi Trình Dục Bắc đến quán, người đặc biệt đông. Anh bận tối tăm mặt mũi. Tây Thuần nhìn mồ hôi ướt trán anh, nhìn tách cafe trong tay, ngoác anh đến. Vừa nhìn anh rót thêm ình, vừa nói: “Cực quá đi, để em giúp anh nha!”

Trình Dục Bắc nhìn tay cô, gần như là lắc đầu ngay lập tức.

Tây Thuần đành nhìn anh bận bịu, cầm tách cafe trong tay. Phần lớn bạn cùng trang lứa với anh sau khi tan học đều nghỉ ngơi hoặc vui chơi ăn uống, không thì đi KTV hát, nhưng cô để ý anh cũng lâu rồi, chưa khi nào thấy anh đi chơi. Hầu như anh luôn ăn ở căn tin, chẳng như bạn bè anh thường hay phàn nàn. Cô thấy mình hiểu anh, mặc dù biết đồ ăn căn tin không dễ nuốt, nhưng nó lại là nơi rẻ nhất.

Tuy anh bận tối tăm mặt mũi, nhưng vẫn làm việc có trình tự rõ ràng. Tây Thuần cúi đầu cười.

Lúc này có một cô gái đang đi tới, ngồi cạnh Tây Thuần, “Tây Thuần là cô đúng không?”

Tây Thuần cau mày, cảm nhận được điều gì đó sắp xảy ra, “Sao cô biết?”

Cô gái đó cười khinh bỉ, “Dĩ nhiên là Dục Bắc nói, bảo có một nữ sinh suốt ngày cứ đeo theo anh ấy, làm anh ấy bức vô cùng đó!”

Tây Thuần nhìn cô ấy, mỉm cười nhẹ nhàng, “Thật ư? Anh ấy nhắc đến tôi á?” Cô dừng lại, “Nhưng chắc cô không quan trọng trong mắt anh ấy rồi, anh ấy chưa bao giờ nhắc đến cô! Cho hỏi tiểu thư tên gì?”

Cô gái thở gấp, “Cô...”

Tây Thuần hốt hoảng, “Chả nhẽ cô không có tên họ?”

“Đỗ Diễm Kỳ.”

Tây Thuần nhìn ngó cô gái, dáng người rất đẹp, diện mạo khá ổn, “Cô với Trình Dục Bắc rất thân thuộc ư?”

“Ít nhất cũng thân thuộc hơn cô.”

“Ồ..., chắc chắn luôn?” Tây Thuần lơ đãng thờ dãi, “Hai người thân thuộc lắm mà, cô không biết Trình Dục Bắc thích nữ sinh để tóc tự nhiên nhất chứ không phải quả đầu gọn sóng của cô. Trình Dục Bắc thích các cô gái ăn mặc giản dị, màu sắc dịu nhẹ chứ đâu phải cái màu đỏ chói cô mặc. Nhất là anh ấy sẽ không chịu nổi khuôn mặt trang điểm như khói của cô, phải công nhận gì cô cũng có hết.” Ngạc nhiên nhìn đầu đến chân, “Màu móng chân cũng là màu Trình Dục Bắc ghét nhất.”

Đỗ Diễm Kỳ hơi tức giận, “Cô nói nhảm gì đấy? Cô chỉ là đồ huênh hoang khoác lác suốt ngày đeo bám người khác.”

Tây Thuần thanh nhả uống một hộp cafe, “Tôi thường lẻo đẻo theo cạnh anh ấy, mà anh ấy cũng có nói câu nào đâu nào. Biết đâu chừng anh ấy lại thích tôi lẻo đẻo theo sát anh ấy thì sao. Chỉ ít anh ấy đã cho tôi cơ hội ở bên anh ấy, những người khác đến cả cơ hội này cũng chẳng có đâu.”

Lời này quả làm Đỗ Diễm Kỳ đau lòng, đúng vậy, Trình Dục Bắc chưa từng cho ai cơ hội này.

“Kẻ kiêu kỳ như cô đời nào Trình Dục Bắc thích?”

“Anh ấy không thích tôi chả lẽ đi thích cô á?” Tây Thuần nhìn cô ta vài giây, “Trình Dục Bắc tương đối trầm lặng, anh ấy thích tôi nhưng chỉ muốn giữ trong lòng, không thích nói ra đó thôi.”

Mặt Đỗ Diễm Kỳ giận dữ, vốn tới để sỉ nhục cô ta, ai dè Tây Thuần lại không dễ đụng.

Đỗ Diễm Kỳ điên người bỏ đi.

Tây Thuần yên lặng nằm bò trên bàn, liếc mắt uống sạch tách cafe, “Cách mạng chưa thành công, địch lại nhiều vô số.”

Trình Dục Bắc đứng sau lưng cô thở dài, xong mới đi ra trước mặt, “Sao anh lại không biết em hiểu anh nhiều đến thế?”

Tây Thuần nghiêng đầu nhìn anh, “Thì ra này giờ anh đã nghe hết trơn, cũng chẳng thêm lên tiếng, nhìn em bị ức hiếp.”

Trình Dục Bắc dở khóc dở cười nhìn bộ dạng uất ức vô tội của cô, anh chẳng thấy xịu nào là cô bị ức hiếp cả. Còn anh ban đầu vẫn cho rằng cô yếu đuối, giờ xem ra anh mới là người chưa hiểu cô.

“Em không ức hiếp người ta là may lắm rồi.”

Tây Thuần không bỏ qua, “Dĩ nhiên là anh giúp cô ta rồi, các người cùng một duộc mà, hợp sức ức hiếp em.”

Trình Dục Bắc thở dài, thừa nhận, nói chuyện với cô có bao giờ trúng được chủ đề chính đâu, “Về thôi.”

Tây Thuần không xê dịch, “Không đi. Để em tự sinh tự diệt ở đây đi, dù sao cũng đâu có ai yêu thương em, đã vậy còn có người không ưa em nữa mà.”

Trình Dục Bắc lấy làm tiếc, “Nguyện vọng của em không thành rồi. 5 phút nữa sẽ đóng cửa.”

Tây Thuần vẫn bị Trình Dục Bắc ép ra ngoài, dọc đường cô cũng chẳng thêm nói chuyện với anh. Trình Dục Bắc không giống người sẽ chủ động trước, cứ đi mà chẳng nói gì. Tây Thuần càng nghĩ càng thấy uất ức, “Anh đang chiến tranh lạnh với em hả?”

Suýt chút nữa là Trình Dục Bắc sặc luôn, gì thế gì thế.

“Anh còn cần phải chán ghét em thế không? Em có chỗ nào không tốt đâu chứ?” Tây Thuần luyên thuyên không ngừng, “Anh chán ghét chứ gì nữa, chẳng thêm đi ra giúp em, chỉ biết đứng coi thôi. Kệ em bị ức hiếp ra sao. Không chừng anh còn rất thích thú nữa là đằng khác, nghi ngờ quá đi mất.”

Trình Dục Bắc thở dài, “Đừng có đổ oan, tuyệt đối không có.”

“Không có mới là lạ đó, chắc chắn anh có.”

“Dục gia chi tội*.”

*Dục gia chi tội: Hay nếu đã muốn vu oan giá họa, thì nói lời gì mà chẳng được.

“Anh đừng tưởng mình anh có tài văn chương thì hay lắm, mặc dù thành tích môn ngữ văn của bốn tiểu thư không được tốt lắm, nhưng thi vào trường cũng được 149 điểm đó nhe.”

Trình Dục Bắc gật đầu, “Đúng là không tốt lắm, như anh văn chương lai lán phát huy hơn hẳn người thường thi được 150 điểm.”

Điều này cần làm Tây Thuần tức tối, cô lon ton chạy lên mấy bước chân, cách xa cái người chọc tức mình, xa thật xa vẫn còn nghe giọng cười nhẹ nhàng của anh...

45. Chương 45

Không chỉ bạn ngồi cạnh, đến cả giáo viên cũng nhận thấy Trình Dục Bắc khác thường, hết tiết chủ động đến trò chuyện với Trình Dục Bắc, “Hôm nay trò sao thế? Không khỏe hả?” Trình Dục Bắc lắc đầu, “Em khỏe ạ.”

Giáo sư mang theo ánh mắt nghi ngờ quay về bục giảng. Có chuyện tốt là bạn học tranh thủ hỏi han, “Sao bữa nay hoa hậu giảng đường không đến đây thế?”

Trình Dục Bắc lật sang trang khác, “Mắc lên lớp.”

Thật ra anh cũng muốn biết sao hôm nay cô không chạy theo đến đây. Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên một lần rồi thôi, anh cảm thấy nhân sinh quang của mình đang lệch sang hướng mà mình sợ nhất, anh vậy mà cũng rơi vào con đường không lối thoát, anh vốn không nên để mặc cô đùa giỡn với mình.

Trình Dục Bắc chợt thấy mình quá đáng chết khi mà cứ nhớ tiếng tíu tít của ai kia cạnh mình, rõ ràng cả lớp đều chăm chú nghe giảng bài, xung quanh rất yên ắng, vậy mà 1 chữ của thầy cũng chẳng lọt nổi vào tai anh. Buông tay như vậy, hình như chỗ nào đó trong tim trống rỗng. Rốt cục anh cũng nhận ra, mình đã sập bẫy, cái bẫy do thói quen.

Tan học, vài bạn học đâm rủ Trình Dục Bắc, “Đi chung không?”

Trình Dục Bắc lắc đầu, “Thôi.”

Trình Dục Bắc ngồi ngây ngốc trong lớp mấy phút, mới ôm sách bỏ đi. Vừa ra ngoài đã nghe giọng nói của một nữ sinh nào đó đang vờ như vô tình đi cạnh anh, “Có một số người á nha, đủ nhãn tâm luôn, người ta vì anh ta mà bị bệnh, anh vẫn cứ mặc kệ không thèm đoái hoài. Chẳng hề bị ảnh hưởng tẹo nào.”

Trình Dục Bắc dừng lại, nhìn cô gái mình không hề quen biết. Cô gái ấy thấy anh dừng lại, tự tin đứng lại chờ anh đi tới. Chờ cả buổi Trình Dục Bắc cũng chẳng bước bước nào. Lý Tâm nổi điên, bước qua chỗ Trình Dục Bắc, “U317, đi hay không thì tùy, không ai miễn cưỡng đâu.”

Trình Dục Bắc cau mày, nhưng vẫn không gọi Lý Tâm lại. Lý Tâm giẫm chân, tránh ra, nổi đóa, coi như chuyện này Tây Thuần giải.

Anh thở dài, đến căn tin, anh nuốt từng muỗng từng muỗng, nhưng lòng lại không yên. Ăn xong, đem đến chỗ đặt đĩa. Anh coi giờ, gọi điện, “Lý Quán phải không? Xin lỗi nhé, hôm nay tớ có việc, chỉ làm được nửa ngày.”

“Tốt quá. Phiên cậu rồi.”

Anh cúp máy, chạy vài bước đột ngột dừng lại, phải chi ban nãy gọi cô gái kia lại hỏi cô ấy bệnh gì.

Luống ca luống cuống đến hiệu thuốc, anh cũng chẳng biết nên mua thuốc gì, cứ miêu tả mãi, đến nhân viên bán thuốc cũng bắt đầu bực mình. Mua thêm chút hoa quả, anh nhớ hình như cô cực kì thích vải, ăn một cái là đầu trống trơn, vỏ vút la liệt.

Tới dưới lầu kí túc xá nữ, đây là lần đầu tiên anh đến, hơi căng thẳng, nhưng vẫn nhẫn nại bước vô. Mới đặt chân vào đã vị quản lí chặn lại, “Dừng lại, nam sinh không được vào kí túc xá nữ, cậu không biết à?”

Trình Dục Bắc mỉm cười, “Bạn học bị bệnh, giờ phòng cô ấy không ai cả, không tận mắt thấy cô ấy thì không thể yên tâm được.” *Mỹ nam kể a~*

Quản lí quan sát Trình Dục Bắc rất kĩ lưỡng, thấy anh chắc cũng hiền, thật thà, không giống đang nói dối, nhanh nhẩu nói, “Dừng tưởng tôi không biết nhé, cãi nhau với bạn gái chứ gì? Đây là tới cửa nhận tội hả?”

Trình Dục Bắc cau mày, nhưng cũng chẳng hề phủ định, “Đúng đó, cô ấy giận lắm! Mấy ngày nay chẳng thèm nói đến em, không biết chừng cô ấy có người khác nữa.”

Quản lí cười bí hiểm, “Chàng trai tốt vậy có gì mà phải sợ. Nhẹ giọng xin lỗi, nói ngọt dụ dỗ, đảm bảo không còn vấn đề.”

Quản lí dùng vẻ mặt người từng trải chỉ bảo, còn tự động đưa chìa khóa cho anh. *Mỹ nam có khác*

Trình Dục Bắc cầm chìa khóa lên lầu, lầu không quá cao, vậy mà anh lại dùng tới rất nhiều sức.

Tây Thuần nghe tiếng cửa mở, đến nhúc nhích cũng lười nhúc nhích, nằm trên giường nhìn lên trần nhà.

Ký túc xá đại học A mỗi phòng 4 người, đều là giường tầng, tầng dưới để học tử, bàn trang điểm, sách vở này nọ. Trình Dục Bắc bước vào, đập vào mắt là cái giường chần gối lộn xộn. Ba giường còn lại mềm gối đều được xếp gọn gàng, chỉ mỗi cái giường kia chần bị sộc lên. Nếu không biết đây là phòng của cô, anh không dám tin đây là chỗ cho người ngủ. Dưới giường có cái nhìn tương đối giống bàn trang điểm, anh chau mày. Giờ đây anh bỗng thối thối câu vật cực tât phản của cô, có đạo lý lắm chứ. Bao snacks, vỏ trái cây ngổn ngang, vậy mà lẫn trong đó có mấy cuốn sách. Nếu bạn cùng phòng của anh mà thế này anh chắc chắn sẽ bắt dọn sạch sẽ, vậy mà lúc này, cảnh tượng quá đỗi bừa bộn không chẳng khiến anh bực.

Trình Dục Bắc thở dài, đem đồ trong tay để qua một bên, bắt tay dọn dẹp cái đồng này.

Tây Thuần nghe động tĩnh phía dưới, giọng nói nịnh nọt, “Vẫn là Tâm Tâm thương tớ nhất, biết dọn giúp tớ nữa.”

Tay đang làm việc của Trình Dục Bắc dừng trong thoáng chốc, “Vẫn còn là ban ngày, thảo nào tranh thủ hoang tưởng.”

Vô thức ngồi dậy. Không dám tin cảnh trước mắt, đôi mắt dán chặt lên người ai kia. Biểu cảm trên mặt cô rất tức cười, “Anh... sao anh ở đây thế?”

Trình Dục Bắc lắc đầu, giọng cô nghe khàn khàn, không ngờ bệnh thật, “Uống thuốc chưa? Đến phòng y tế khám chưa?”

Tây Thuần cười hí ha hí hửng, “Anh đang quan tâm em đúng hông?”

Trình Dục Bắc không thêm trả lời cô, dọn hết rác, ra vứt vào thùng rác gần phòng. Xong hết, anh rót nước ấm vô ly, gơ thuốc tới tay Tây Thuần, “Cầm lấy, uống thuốc đi.”

Tây Thuần nhìn anh vài lần, không thêm đụng những thứ này. Cô cứ nhìn anh, nụ cười tắt dần, “Trình Dục Bắc, anh gọi những thứ này là gì?”

Mày Trình Dục Bắc giật giật, im lặng.

Tây Thuần kéo chăn lên, “Chẳng lẽ anh không sợ em hiểu lầm những việc anh làm? Hay anh cho rằng không làm chút chuyện tốt sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của anh?”

Trình Dục Bắc cắt lỵ, “Lẽ nào quan tâm em cũng phải tìm cho ra một nguyên nhân phù hợp.”

“Không, người khác không cần nói, còn anh nhất định phải có.” Tây Thuần bướng bỉnh nói.

Trình Dục Bắc vội trán, “Vậy coi như anh cảm ơn em đã không ngại mưa gió giành chỗ cho anh đi, thế nào?”

Tây Thuần nằm lì trên giường, chăn cũng kéo lên, “Trình Dục Bắc, anh chẳng có lương tâm chút nào. Tim tro cứng như đá ấy.”

Giọng điệu hờn dỗi, Trình Dục Bắc lắc đầu, ngồi im không nói gì.

Lâu ơi là lâu cũng chẳng thấy động tĩnh gì, Tây Thuần nhin cả buổi, lại sợ cứ vậy anh đi luôn, mới hé chăn lên xem xem anh còn đó không. Biết anh vẫn còn đây, môi lại cong mỉm cười.

Cô cảm thấy da mặt mình càng ngày càng dày.

Trình Dục Bắc sớm đã nghe tiếng động, cũng chẳng thèm lật tẩy mấy cái kiêu lén la lén lút của cô, “Quây xong thì uống thuốc, nước chắt nguội rồi.”

Tây Thuần nghe không hài lòng, nằm im trên giường. Cô thấy mình đeo theo anh lâu vậy rồi, dò hỏi lịch học của anh, hỏi thăm chỗ anh làm, đi thật sớm để giành chỗ, đi học chung với anh, đến cả lớp của mình của bỏ không lên, dù tim có là đá cũng phải mềm đi chứ. Nhưng anh cũng chẳng đập tắt nhiệt huyết của cô, đối với sự nhiệt tình của cô không lạnh cũng chẳng nhạt.

Cô nằm thêm lát nữa, sợ anh bỏ lại cô rồi đi luôn, dù gì thì thời gian của anh rất hạn hẹp, còn phải đi làm thêm nữa. Cô ngồi nhìn anh, giọng nói tràn đầy uất ức, “Trình Dục Bắc, anh có anh em không, anh trai hoặc em trai ấy.”

Mày Trình Dục Bắc nhúu nhẹ, “Em hỏi cái này làm gì?”

“Dù gì anh cũng đâu có thích em, em đi quyến rũ anh em của anh. Huyết thống nhà anh chắc cũng chẳng lạnh đều hết đâu nhỉ! Biết đâu họ sẽ chấp nhận em.” Chẳng khác nào đứa trẻ đang hờn dỗi.

Trình Dục Bắc phì cười, sắc mặt cũng chìm xuống, “Lại khiến em thất vọng nữa rồi, mẹ anh chỉ sinh mỗi một đứa con trai là anh thôi.”

Tây Thuần đang thương nhìn anh, “Bởi vậy, không còn cách nào khác, em đành bám chặt anh không buông, đúng không?”

46. Chương 46

Thư viện yên tĩnh, sinh viên ai nấy cũng yên lặng tìm kiếm sách mình cần, giảm tiếng bước chân đến mức thấp nhất có thể. Trình Dục Bắc đang tìm sách, lạ thật, phải ở ngăn này mới đứng chứ, sao không tìm thấy?

“Hey, đang tìm gì thế?”

Giọng quen thuộc, không cần quay đầu lại cũng biết là ai rồi. Mi tâm Trình Dục Bắc nhăn lại, y như câu âm hồn bất tán.

Tây Thuần thấy anh không thềm ngó ngang tới mình, mặt cười gượng, đáng thương nhìn anh.

Chẳng có động tĩnh gì, Trình Dục Bắc thấy lạ quay lại, mới thấy bản mặt đáng thương của cô, “Ý gì đây?”

Tây Thuần nhìn anh, chẳng ngờ lại ngoan ngoãn lấy cuốn sách mình đã giấu ra trước mặt anh, “Anh đang tìm nó hả?”

Trình Dục Bắc ngạc nhiên nhưng vẫn nhận, lắc đầu, “Sao em biết anh đang cần nó?”

“Vì em luôn nghĩ về anh, nên em cẩn thận để ý những điều quanh anh, nhất cử nhất động, từng tiếng nói nụ cười. Biết anh định tới thư viện tìm sách, nên tới sớm tìm anh. Anh cứ thờ ơ với em mãi, bất kể em làm gì anh cũng chỉ biết chau mày thôi.” Giọng điệu hờn trách, đôi mắt cũng kém long lanh hơn mọi khi.

Tiếng cô hơi lớn, Trình Dục Bắc không vui nắm tay cô, “Ra ngoài nói tiếp.”

Tây Thuần vịn vào tay anh, “Đừng có đụng vô em, ghét nhất là anh. Em không thềm để ý anh nữa, lòng dạ sắt đá, hứ.”

Trình Dục Bắc đỡ trán, để sách lại vào giá sách, “Gì vậy? Ai chọc giận em?”

“Trừ anh còn ai nữa chà đạp tình cảm của em chứ?”

Không ngờ Trình Dục Bắc lại nở nụ cười, “Chẳng phải em bảo anh chà đạp đến cùng luôn à?”

Tây Thuần há hốc mồm, không nói được lời nào, trần trối nhìn anh, dậm chân, “Anh lại ức hiếp em.”

Tiếng ồn thu hút khá ánh mắt, bạn trai khô ngô bạn gái xinh đẹp dù đứng đâu cũng thu hút. Trình Dục Bắc thở dài bỏ tay, “Em nhìn em đi, giận dỗi cũng chẳng biết lựa nơi. Giận dỗi vô cớ. Đồ của mình cũng không biết gấp, bàn bài bữa bọn cũng không biết dọn dẹp. Mới đây còn cúp tiết trốn về sớm. Chẳng tham gia hoạt động nào, không biết rèn luyện thân thể. Kén ăn kén uống, không thích là chết cũng không đụng. Uống nước thì ham mấy cái loại màu mè, chẳng thềm xem xem nó có hại cho sức khỏe không. Lớn già đầu, đến cả chăn cũng không gấp được...”

Tây Thuần ngắt lời anh, sắp vỡ òa, “Hóa ra trong mắt anh em tệ hại đến vậy, bết bát như vậy...”

Trình Dục Bắc nghiêm túc gật đầu, “Quả thật rất tệ.”

Tây Thuần cúi đầu, lòng đau đốn, rầu rĩ, chực khóc.

Trình Dục Bắc nhìn cô vài cái mới thở dài, “Trông em tệ thế, tương lai sẽ gây họa cho thiên hạ” Anh bắt đắc dĩ ra về thiệt thòi nhìn cô, “Để phòng em đi gây họa khắp nơi, hại người vô tội, anh quyết định giữ em bên mình.”

Tây Thuần bắt ngờ nhìn anh.

Những bạn vây xem lúc này cũng sững sờ không kém, bất thành linh tất cả mọi người vỗ tay ủng hộ họ.

Trình Dục Bắc lắc đầu, nắm tay cô, dựa sát vào cô, “Còn muốn đứng đây để làm trò cười cho thiên hạ à?”

Hình như vẫn chưa có dự định theo anh ra ngoài.

Cô khều tay anh, “Anh vừa nói gì thế?”

“Có nói gì đâu.”

Tây Thuần không chịu, “Rõ ràng anh mới nói anh sẽ giữ em bên mình.”

Gật gù, “Rồi sao nữa?”

“Chẳng phải anh nói anh muốn kết giao với em sao?”

Đỡ trán, “Anh có nói ư?”

Tây Thuần tươi như gió đông đưa tay anh, “Em mặc kệ, em cho rằng anh muốn vậy. Không được phản bác, bằng không phạt anh làm thân trâu ngựa hầu hạ em cả đời.”

Lắc đầu, mặt vô cảm, chỉ là thoáng qua có sự thỏa mãn đâu đó nơi khóe mắt.

Sau ngày đó, Tây Thuần danh chính ngôn thuận cùng Trình Dục Bắc đến phòng tự học, rồi cùng nhau đi ăn. Chuyện này khiến không ít người chướng mắt, Tây Thuần có gì đẹp lắm đâu, ngoại trừ cái mặt giống quả trứng coi cũng đẹp thì chẳng có lấy một ưu điểm. Trình Dục Bắc thì lại khác, là nhân tài được khoa y công nhận, từ chối không ít cô gái người ta vừa có sắc lại vừa có tài. Ngay cả Lý Quán tương đối thân với Trình Dục Bắc cũng hết sức ngạc nhiên, anh dùng một câu rất kinh điển để hình dung Tây Thuần, “Xinh đẹp hơn cô ấy thì da mặt không dày bằng cô ấy, da mặt dày hơn cô ấy thì không đẹp bằng cô ấy.”

Trình Dục Bắc dọn qua trường, thời gian ở bên Tây Thuần ngày càng hiếm hoi, anh bận thi, bận làm thêm, bận làm luận văn. Vì thời gian bên nhau cực kì ít, Tây Thuần chọn cách thường xuyên theo Trình Dục Bắc lên lớp, chẳng bao lâu, Trình Dục Bắc phát hiện chuyện này chỉ càng hại anh thêm. Học kì đó Tây Thuần điên cuồng trốn tiết lên về sớm, đành hỏi bạn bè phần nào là trọng tâm. Nếu có phần trọng tâm của giáo viên thì khỏe rồi, nghe nói học kì này trường không cho giáo viên cho phần trọng tâm nữa. Trình Dục Bắc đành giúp ôn bài, năm nhất anh nghe giảng cực kì nghiêm túc, bây giờ đã có đất dụng võ. Tây Thuần vô cùng hài lòng với tình huống này, chỉ ít cũng được bên anh nhiều hơn.

Hôm nay Tây Thuần mới vừa thi xong tích phân với vi phân, Trình Dục Bắc sẽ đến đón cô, phòng của anh bảo mời khách ăn cơm, nói rõ nhất định phải dẫn người nhà theo.

Tây Thuần bọn họ cũng biết, gật đầu xem như chào hỏi. Cả bọn đến từ khắp nơi, trời nam biển bắc, món ăn gọi cũng đủ loại. Lúc Tây Thuần không ngừng kẹp ớt – loại cay kinh người, chung với thức ăn. Vài người đều bắt giắc nuốt nước bọt, không chỉ thấy dọa người, mà kiểu người thanh thuần mỏng manh yếu đuối như Tây Thuần phải nên ăn các món như rau, đậu hủ hoặc các món thanh đạm mới phải.

Lý Quán cũng hơi giật mình, đảo mắt qua nhìn Trình Dục Bắc, cậu ấy thản nhiên như không, còn chu đáo đặt một chai nước ép bổ sung vi chất trước mặt Tây Thuần nữa. Tây Thuần vừa ăn xong miếng cá cay, thuận tay cầm chai nước uống vài ngụm. Ấn ý thế kia, như thế hai người họ không phải chỉ mới biết nhau mấy tháng, phẳng phất như đã bên nhau từ rất lâu rồi.

Lý Quán chợt nhận ra, từ khi Tây Thuần xuất hiện, nụ cười trên mặt Trình Dục Bắc cũng sâu hơn, lạnh nhạt trên mặt dần thay bằng nhiều cảm xúc hơn. Trước giờ bọn họ vẫn cho rằng Trình Dục Bắc bị Tây Thuần đeo bám đến phiền, giờ mới thấy sự thật chưa chắc là vậy...”

Cả nhóm ăn no nê, Trình Dục Bắc đưa Tây Thuần về kí túc xá. Tây Thuần khi này bị các bạn nhiệt tình của anh chúc uống hai ngụm rượu, may mà ánh mắt nghiêm khắc của anh đã bóp chết ý tưởng đó. Tự

Trình Dục Bắc cũng uống không ít, hơn nữa là uống đồ Tây Thuần, thế nên khuôn mặt luôn lạnh nhạt được thay bằng khuôn mặt ửng đỏ, trông rất anh tuấn, phóng khoáng.

Tây Thuần đi trước anh nửa thước, xung quanh kí túc xá nữ có rất nhiều bạn nam đưa bạn gái về, giờ vẫn đang quỵn luyến chưa muốn về. Tây Thuần nhìn người ta có đôi có cặp, nhìn lại mình, so với tình nhân người ra, vừa buồn vừa tủi. Trình Dục Bắc đến cả nắm tay ngọt ngào còn chẳng có nữa là.

Tâm trạng Tây Thuần suy sụp, “Em lên đây.”

“Ừ.”

Tây Thuần chậm lại, SHE hát ‘Anh vẫn chưa hiểu sao, ra đi chỉ vì muốn được giữ lại’, lời ca rất hợp.

Mới đi được vài bước, tiếng người phía sau vang lên, “Tây Thuần.”

Tây Thuần xoay người, đôi mắt Trình Dục Bắc sáng lấp lánh dưới ánh đèn, giờ phút này trông anh như thiên thần, tỏa sáng để cô chìm đắm trong đó. Cô chạy đến bên cạnh anh, hờn giận mới vừa rồi cũng tan thành hư vô, “Gì thế?”

Khóe môi Trình Dục Bắc dương lên nụ cười, ngay khi cô còn chưa kịp biết chuyện, anh cúi đầu dán môi mình vào môi cô.

Ánh sao lấp lánh, tâm hồn nhấp nháy, tất cả hòa làm một, như dòng sông êm đềm trôi.

Giờ phút này, anh là cô, cô là anh, nắm tay trọn đời, bên nhau đến đầu bạc răng long. Tương chấp tử tử, vĩnh thủy kỳ tâm.

Anh cho cô thấy điều tuyệt nhất đời này, cô cũng không muốn quay lại nữa.

47. Chương 47

Mới đầu, chẳng mấy ai coi trọng chuyện Trình Dục Bắc công khai ở bên Tây Thuần, vậy mà giờ đã trở thành cặp đôi gương mẫu được ngưỡng mộ, là chuyện nữ truy nam thành công nổi danh ở trường, khích lệ trái tim bao thiếu nữ đang xốn xan. Điều làm mọi người hiếu kì là Tây Thuần với Trình Dục Bắc ở bên nhau nhưng chẳng thấy cãi nhau hay tranh cãi gì cả, dù quan điểm khác nhau cũng chẳng liên quan.

Người ta nghĩ sao kệ người ta, miễn hai người trong cuộc vui là được.

Trình Dục Bắc không có nhiều thời gian, làm thêm chiếm hơn nửa thời gian ngoài giờ học, thời gian còn lại anh với Tây Thuần đến phòng tự học, nhưng cũng chẳng được bao lâu. Bởi lẽ anh đã quá thấu hậu quả Tây Thuần trốn tiết, dưới nỗ lực bền bỉ của anh, cuối cùng Tây Thuần của chúng ta cũng bỏ được tật trốn học.

Cuộc sống cứ bình thản trôi qua, họ rất trân trọng cũng rất hài lòng.

Mấy tuần trước Trình Dục Bắc học khá nhiều lớp, 10 tuần đầu của khóa học đã hoàn thành. Không phải anh không biết, mỗi lần thấy các bạn nam dẫn bạn gái mình đi chơi, tản bộ... anh đều cảm thấy mình nợ Tây Thuần nhiều lắm. Đổi thành bất kì ai khác chắc chắn sẽ dốc hết tâm trí dành tất cả thời gian cho cô, còn anh ngay cả đầu này cũng không làm được.

Anh đứng dưới kí túc xá chờ cô, Tây Thuần chỉnh chu cả buổi mới vội chạy xuống, cảnh này khiến Lý Tâm rất đồng cảm cho chính mình: phụ nữ đang yêu đều muốn dùng cách này để khoe với những kẻ lè bóng như cô mình là hoa đã có chủ ư?

Trình Dục Bắc nhìn cô vội chạy về phía mình, khóe môi giờ lên một nụ cười.

Tây Thuần chạy đến, tự nhiên khoác tay mình vào tay anh.

Anh gơ tay chỉnh những sợi tóc lòa xòa cho gọn lại.

“Gấp vậy chi hả?” Không nên đi như thế, anh chạy mày nhìn cô.

“Em gấp gấp như vậy ấy bạn nữ kia tự biết anh đã có chủ rồi, đừng có mà dòm ngó nữa.” Cô tự đắc, “Thấy em thông minh vô cùng phải không?”

Cái này thì chưa hề thấy, anh cười gượng, “Ừ, em thông minh nhất.”

“Khen em thêm vài câu nữa đi mà?”

Anh lắc đầu, “Một câu đủ rồi, nhiều quá mất giá, ít mới quý.”

Cô bĩu môi.

Đây là lần đầu tiên anh rủ cô đi dạo phố, nể tình điều này, cô sẽ tha thứ chuyện anh không nói chuyện lãng mạn, không so đo nữa.

Anh rất hiếm khi đi kiệu này, yên lặng, để cô kéo mình đi khắp nơi.

Hai người bước vào một quán nhỏ, bên trong có không ít đồ thủ công mỹ nghệ rất đẹp, nhìn cái nào cũng thấy khoan khoái. Cỗ vẽ như anh rất thích, còn định cầm con dê nhỏ lên ngắm.

Anh cười tươi nhìn cô, “Em thích gì trong số này?”

Cô cười mờ ám, kéo anh ra khỏi quán, “Những thứ này thích thì được rồi, đến đây để thư giãn, thoải mái tinh thần, nếu mua thì ngắm cũng chẳng còn thích thú nữa.”

Trình Dục Bắc gật đầu như phỗng, giọng lạnh ngắt, “Thế nào em cũng ôm tư tưởng đó với anh!”

“Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi.” Cô véo anh thật mạnh tay.

Có thể anh ngại chưa đủ đau, thở dài, “Hèn gì ngày nào cũng biết hành hạ anh.”

Cô đè nén kích động muốn đập cho anh một đập, quần bẩn giặt mắc công mệt. Là do bản tính hiền lành cộng thêm hình mẫu vợ hiền dâu thảo lan ra, còn tuyên bố với đồng bọn mình sẽ tự giặt đồ cho bạn trai, này cũng chẳng quan trọng, quan trọng là cái tên này chê cô giặt không sạch, ai bảo anh cứ mặc màu trắng suốt, chứ gì nữa, toàn là lỗi của anh.

Hai người vào siêu thị, Trình Dục Bắc gặp lại một người bạn trung học, người bạn này nói rất nhiều nữa là đằng khác, cô chẳng biết làm gì đành đi dạo xung quanh.

Cô đứng xa xa trước tủ kính, nhìn chiếc váy được thiết kế rất đặc biệt, màu thanh nhã, lấy lá phong làm ý tưởng thiết kế chủ đạo. Cô đặc biệt thích cây phong, nhất là lá, thích sưu tầm đủ loại lá phong, vòng tay lá phong, móc khóa lá phong, dùng lá phong làm chặn sách, chỉ cần là lá phong, cô thích tất.

Chiếc váy này thực sự rất đẹp, nhất là những lá phong đính trên váy, chân thật như mọc ra từ váy, hạt hồng xen với sắc vàng, chẳng khác được ngắm một rừng phong thật.

Cô rất rất thích, rất rất rất thích.

Cảm giác như vừa gặp đã yêu ấy.

Nhưng nhìn cửa hàng cô cũng đủ biết chiếc váy này xa xỉ cỡ nào.

Đúng là chỉ có thể ngắm.

Lúc này Trình Dục Bắc đi đến bên cạnh cô, “Đang nhìn gì thế?”

Cô mỉm cười, chẳng nói gì, kéo anh đi. Anh nhìn cô rồi xoay người nhìn chiếc váy sau lớp kính, xao động.

Tất nhiên Tây Thuần không hề biết anh vì thế mà tất bật làm thêm, chỉ mong mua được chiếc váy đó.

Chỉ là lúc Trình Dục Bắc đến cửa hàng đó, chiếc váy trong sau lớp kính chẳng thấy đâu nữa.

Anh lo lắng tìm nhân viên hỏi, còn nhân viên cửa hàng lại ngạc nhiên nhìn anh, “Chẳng phải anh là người đã mua chiếc váy à?”

Trình Dục Bắc khó tin, “Sao có thể chứ? Tôi không hề mua qua chiếc váy đó, hay là cô nhớ lầm rồi?”

“Không đâu?” Cô nhân viên lắc đầu, người điển trai đó đi vội vào, còn mang theo số tiền lớn nữa, nên cô nhớ rất rõ, “Lúc ấy tôi còn xem cùng anh, anh nói bạn gái anh vô cùng thích chiếc váy này, nên mua để tặng sinh nhật cho cô ấy.”

Trình Dục Bắc chau mày không tranh luận tiếp nữa, tuy nhiên anh vẫn cảm thấy những lời đấy rất vô lí.

Chiếc váy này, anh đã không mua được cho cô.

Anh đã quyết, anh nhất định phải nỗ lực hết sức, cho cô tương lai tốt nhất, sau này anh sẽ không để cô lỡ mất thứ mình thích nữa.

Giữ vững quyết tâm.

48. Chương 48

Đạo này tâm trạng của Trình Dục Bắc phải nói là vô cùng tệ, anh điên cuồng làm thêm giờ, thậm chí còn trực đêm. Điều này làm Tây Thuần rất đau lòng, nhưng chẳng thể giúp được gì. Cô biết bệnh của dì nay chuyển nặng, cần một khoản tiền rất lớn để chữa trị, con số lên đến hàng triệu.

Tây Thuần mỗi ngày đành đến bệnh viện săn sóc Bàn Nhã.

Bàn Nhã nuôi nấng Trình Dục Bắc lớn khôn, gương mặt so với những người cùng lứa khác cũng kham khổ hơn nhiều, nhìn những nếp nhăn trên khuôn mặt ấy Tây Thuần nhìn mà đau lòng thay. Đây là bệnh viện nhỏ trong thành phố, tuy vậy chi phí chẳng khác nào bệnh viện lớn, vừa nhập viện là bắt phải nộp phí, sau đó y tá sẽ sốt ruột tới quan tâm hỏi han. Một khi ngừng nộp phí, những y tá này sẽ thay phiên giục đóng tiền.

Tây Thuần gọt một quả táo cho Bàn Nhã, “Dì ơi ăn nào.”

Bàn Nhã lắc đầu, “Dì ăn không quen ăn mấy thứ này, con ăn đi.”

Tây Thuần lại bưng bình cắt thành từng lát nhỏ, “Dì chê con gọt nên không ăn hả?”

Bàn Nhã hết cách, há miệng để cô đút miếng táo.

Bà rất vừa lòng Tây Thuần, tuy thanh tú mỏng manh nhưng nội tâm lại rất quật cường. Quan trọng nhất là bà nhìn ra được con trai bà chân thành thích cô bé này, bất kể thế nào bà đều ủng hộ con trai mình.

Trước giờ bà luôn cảm thấy bởi vì mình mà Dục Bắc không thể giống bao bạn cùng trang lứa khác vui chơi cười đùa, yêu đương... thằng nhóc này chẳng mấy may suy nghĩ gì về con gái, vậy mà lần này bà bệnh, Dục Bắc lại mang Tây Thuần đến trước mặt bà, làm bà vui hết sức.

Tây Thuần thấy dì ăn không nổi liền để quả táo xuống.

Bàn Nhã là công nhân, tay chân đều có rất nhiều vết chai sạn.

Tây Thuần sờ vào những vết chai ấy, vậy mà không hề thấy đau, tất cả chúng đều là dấu ấn trưởng thành của Trình Dục Bắc.

“Dì ơi, con cắt móng tay cho dì nhé!”

Bàn Nhã gật gật đầu.

Móng rất dày, cứng, Tây Thuần cắt mà mệt lã, nhưng vẫn chậm rãi cắt.

Tây Thuần cho bà coi bàn tay đã cắt xong, thấy móng chân cũng hơi dài, lại muốn cắt móng chân luôn. Cái này thì Bàn Nhã không chịu, các cô gái bây giờ đều không thích làm những việc này, nhưng phản đối vô hiệu, Tây Thuần cứ khư khư muốn làm.

Tây Thuần đi lấy một chậu nước ấm, để Bàn Nhã ngâm chân. Tây Thuần xam xét này giờ, ngón chân của dì rất cứng, còn biến thành màu đen nữa, cắt không là chuyện không thể. Trước tiên phải dùng nước ấm ngâm hồi ổng mềm lại chút, xong rồi rửa sạch.

Tây Thuần dùng khăn lau chân cho dì, sau đó kiểm cái ghế nhỏ ngồi, tỉ mỉ cắt móng cho dì. Móng chân cứng ơ là cứng, phải nói là dùng cách dũa móng mới đúng, bột móng lát phát rơi xuống. Ngón út móng rất cứng, dũa thế này, chắc chắc đau lắm.

Tây Thuần vừa cắt móng vừa hỏi Bàn Nhã có đau không, đau thì nhất định phải nói cho cô biết.

Trình Dục Bắc đi vào liền thấy cảnh này.

Tay anh xiết chặt, “Mẹ, Tây Thuần.”

Tây Thuần ngẩng đầu, cười tươi rói, “Cắt chút nữa là xong rồi.”

Bàng Nhã nhìn con mình, “Tây Thuần là cô bé tốt, Dục Bắc ngàn vạn lần phải yêu thương cô bé đấy.”

Tây Thuần bĩu môi, “Phải cảm ơn dì rồi, để con có cơ hội chứng minh bản thân mình. Anh ấy lúc nào cũng chê con vô dụng, dì xem dì xem, con rất có ích chứ bộ.”

Trình Dục Bắc bước đến trước mặt cô, “Em có ích nhất.”

Tây Thuần cười ngọt ngào.

Chỉ là lúc Tây Thuần đi rửa tay chuẩn bị đi ăn với Trình Dục Bắc, lại nhìn thấy Trình Dục Bắc cãi nhau với Bàng Nhã.

“Mẹ phải xuất viện ngay lập tức.” Bàng Nhã nhất quyết, bà biết mình chẳng còn bao lâu nữa, không cần phải tăng thêm gánh nặng cho con trai, bà đã nợ con mình nhiều lắm rồi.

“Mẹ, sức khỏe của mẹ bắt buộc phải nằm viện. Hay mẹ đang lo lắng về chuyện tiền bạc? Con có cách rồi, mẹ đừng lo lắng nữa.”

“Con nói gì cũng vô ích, mẹ muốn xuất viện. Trừ khi con muốn trơ mắt nhìn mẹ đói chết.”

Tây Thuần đứng một bên không nói nổi câu nào, Trình Dục Bắc cùng Bàng Nhã ai cũng kiên trì giữ vững lập trường của riêng mình hết.

Bàng Nhã cảm thấy bệnh của mình đã hết cách cứu nữa rồi, hà có gì phải lãng phí tiền, mà bà cũng chẳng muốn nhìn con trai mình sống khổ như vậy. Còn Trình Dục Bắc nghĩ mẹ nhất định phải ở lại bệnh viện, anh đi làm thêm, dù có tạm nghỉ học cũng chỉ mong kiếm tiền chữa trị ẹ.

Trình Dục Bắc đứng ngoài hành lang hóng gió.

Tây Thuần bước đến cạnh anh, cũng chẳng biết nên làm gì, chẳng biết phải nói gì để anh có thể thoải mái hơn.

Anh kéo cô lại, ôm cô vào ngực mình, “Anh chưa kể chuyện mẹ anh phải không?”

Giọng anh đè nén, cô nhẹ gật đầu, chuyện của anh, em nguyện ý sẻ chia cùng.

Cha mẹ anh là tự do yêu đương. Đại học, Bàng Nhã là người đẹp, là đối tượng mà biết bao nam sinh ước mong được kết giao cùng, nhưng trong mắt bà chỉ có mỗi cha anh. Hai người họ yêu nhau, cùng vẽ nên một chuyện tình đẹp lung linh ở tuổi thanh xuân đẹp nhất, cả hai đều cho đối phương là duy nhất, sẽ nắm tay nhau đến trọn đời.

Chẳng bao lâu Bàng Nhã mang thai Trình Dục Bắc, cùng lúc đó, công ty nhà cha anh gặp phải vấn đề lớn.

Cha nói với Bàng Nhã, bảo bà nhất định phải chờ ông, bây giờ anh có trách nhiệm của mình.

Nên Bàng Nhã cứ chờ ông, chờ ông cưới người con gái khác, chờ ông với người phụ nữ đó sinh con, chờ ông danh tiếng vang xa, chờ ông dần rời ra mình.

Người đàn ông đó mãi không trở lại.

Bàng Nhã không chờ đợi ông ấy nữa, nhưng bà dùng cách riêng của mình nuôi nấng con của họ, đến giờ, Bàng Nhã vẫn tin người đàn ông đó nhất định có nỗi khổ riêng nên mới chưa về tìm bà.

Trình Dục Bắc lại càng ôm cô chặt hơn, “Anh đã gặp người phụ nữ đó rồi.”

Tây Thuần tròn mắt nhìn anh.

“Người phụ nữ đã cướp cha anh đi, bà ta kiêu hãnh tự tin. Anh biết ơn bà ấy, bởi bà ấy không hề quăng một sấp tiền vào mặt anh bảo anh cút đi nơi khác, cũng không hề huênh hoang hống hách sỉ nhục anh. Nhưng

bà anh đã dùng phương thức khác làm anh tuyệt vọng, bà ta nói bà chưa hề ép cha anh làm gì cả, tất cả đều do cha anh tự lựa chọn, nếu cha anh muốn về bên anh và mẹ anh, bà ấy cũng sẽ li hôn vô điều kiện.”

Tây Thuần khóc, người phụ nữ đó quả thật không hề sỉ nhục anh, nhưng lại dùng phương thức tàn nhẫn gấp trăm lần làm anh tuyệt vọng.

Vứt bỏ bọn anh, mà trong lòng bọn anh cứ mãi nhớ nhung người đó.

“Bao năm qua, mẹ nuôi nấng yêu thương anh, mẹ không ăn không mặc chỉ hi vọng anh được cấp sách đến trường, để anh có thể dựa vào năng lực tự đứng vững trên đôi chân của mình. Sao mẹ lại có thể tàn nhẫn thế, ép anh phải làm chuyện nhẫn tâm đó?”

Tây Thuần ôm chặt anh, “Em hiểu, em hiểu hết.”

49. Chương 49

Tây Thuần thử đi an ủi Bằng Nhã nhưng cũng vô ích. Bằng Nhã thật sự là người rất quật cường, nói tuyệt thực là tuyệt thực, Trình Dục Bắc không nê nà nữa, hết cách đành đi làm thủ tục xuất viện.

Về ngôi nhà đơn giản mộc mạc, Bằng Nhã cũng kiên quyết không ăn những thứ mắc tiền của Tây Thuần. Tây Thuần lột nho cho bà, bà ăn nhiều nhất là 1 quả, sau đó bắt Tây Thuần cũng phải ăn.

Tây Thuần hết cách, nhưng phải thừa nhận sự nhờ cứng đầu quật cường này mới có thể khiến một người phụ nữ cam đảm không quan tâm tới những lời đồn nhảm không hay mà nuôi Trình Dục Bắc lớn khôn.

Sức khỏe Bằng Nhã ngày một tệ hơn, Tây Thuần và Trình Dục Bắc ngày nào cũng bồi bên bà, nghe bà giảng giải đạo lý, nói chuyện chuyện phỉm với bà.

Có một lần, đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất Tây Thuần thấy Trình Dục Bắc nổi điên.

Anh cầm điện thoại, tức đến nổi tay nổi gân xanh, run rẩy. “Ông còn không chịu đến gặp mẹ ư? Mẹ chờ ông lâu lắm rồi, dù bây giờ vẫn đang chờ ông ông cũng không chịu đến nhìn mẹ hả?”

“Mẹ đã đợi ông, bà không chờ nổi nữa.”

“Mẹ chịu đựng lâu lắm rồi, không cần nổi nữa đâu.”

Sức khỏe Bằng Nhã đã cạn kiệt tới cùng cực, bây giờ đã không còn sức chống đỡ, chẳng qua là muốn đợi người đàn ông đó, nhưng ông ta lại không chịu đến nhìn bà lấy một lần, cho dù sinh mệnh bà bây giờ mong manh đến cùng cực.

Tây Thuần từ xa nhìn anh, giây phút đó, anh vô lực, anh bơ vơ.

Còn cô, gì cũng không làm được.

Cô muốn ở bên anh, dù trải qua chuyện đi chẳng nữa, mãi mãi đứng phía sau anh, mãi mãi ở bên anh.

Bằng Nhã ra đi rất thanh thản, yên tĩnh nằm đó, sau đó không tỉnh lại nữa.

Khi Tây Thuần hay tin còn đang ngồi học, cô lập tức xin phép đi cùng Trình Dục Bắc, cô biết giờ phút này anh rất cần có cô ở bên.

Cô biết anh học hành không ai địch nổi, cũng có thể xử lý gọn gàng mọi chuyện, nhưng chuyện này, anh lại đau đớn không thể làm gì.

Điều này làm cô nhớ lại lúc cha dưỡng chết, tim cô đau như cắt, giờ đây, chắc chắn anh cũng đau khốc khoải như vậy.

Khi Tây Thuần chạy đến, Trình Dục Bắc vẫn đang nắm tay Bằng Nhã, mắt anh sâu lắng, “Phải chăng chính mẹ cũng biết rõ mình không chờ được ông ấy?”

Tây Thuần vừa nghe lời này bật khóc nức nở.

Ngày kế tiếp, Tây Thuần cùng anh giải quyết các chuyện lớn nhỏ. Năm đó Bàng Nhã ôm con về nhà, người nhà xem đó là chuyện mất thể diện, đã từ bà từ lâu. Thời đó con cái rất nhiều, làm gì so được với tình thân thời nay, mất 1 đứa con có là gì. Bàng Nhã một thân một mình ôm Trình Dục Bắc đi, dùng cả đời bà nuôi nấng anh, anh là lẽ sống duy nhất của bà, là quyền luyến duy nhất.

Trình Dục Bắc không khóc, rất điềm tĩnh là đằng khác, anh bảo Tây Thuần về trường, dĩ nhiên Tây Thuần không chịu.

Đó là lần đầu trong đời Tây Thuần đến nhà hỏa táng, thì ra nó thế này. Thi thoảng sẽ có di thể được đưa đến đây, xếp hàng lần lượt thiêu. Nhà có tang đầu đeo vải bố, rất nhiều người cùng đến đưa tiễn người thân của mình.

Tây Thuần nắm chặt tay anh, bây giờ bọn họ chỉ có lẫn nhau.

Nghi thức cáo biệt di thể sau cùng, Trình Dục Bắc vén những sợi tóc trên mặt Bàng Nhã, những sợi tóc bạc lộ ra mùi tang thương, kham khổ.

Tây Thuần cũng đến nắm tay Bàng Nhã, nghĩ di chốc nữa sẽ mãi mãi tan biến, cô lại không cầm được nước mắt.

Trình Dục Bắc cắn môi chính mình, ứa máu, nhưng vẫn không thể kiềm nổi nước mắt từ khóe mắt trào ra.

Thời khắc chuyên viên đẩy mạnh di thể Bàng Nhã vào lò lửa, Tây Thuần ôm lấy Trình Dục Bắc khóc nức lên, anh cũng ôm cô thật chặt.

Tây Thuần và Trình Dục Bắc là người thân nên được vào trong, có thể thấy di thể đang cháy trong lò.

Bọn họ ngồi nhìn cái lỗ nhỏ ở cửa, thật ra ngoài thấy ánh lửa vàng rực thì chẳng thấy gì cả.

Tây Thuần dựa vào người anh, mới biết anh đang run rẩy.

Không còn người thân nữa, đã không còn ai là người thân nữa.

Trình Dục Bắc nhìn chăm chăm ánh lửa, nước mắt anh cứ chảy mãi, người thân nhất của anh đã rời xa anh mãi mãi.

Lúc bé anh từng hỏi mẹ, tại sao bạn khác ai cũng có cha còn mình lại không có?

Mẹ bảo ba phải đi đến một nơi rất xa, nhưng cha nhất định sẽ về.

Lớn lên chút nữa, anh hỏi mẹ, sao mà đại hội phụ huynh toàn là cha các bạn đến dự chỉ mỗi con là lần cũng là mẹ dự ạ?

Mẹ bảo ba đi công tác xa kiếm tiền, để mẹ con mình có cuộc sống sung túc, nên con nhất định phải học thật giỏi.

Về sau, anh hỏi mẹ, chỗ cha đi xa lắm sao, con thực sự rất muốn có cha.

Mẹ bảo, cha cũng nhớ anh, nhưng ba có trách nhiệm lớn lao hơn phải gánh vác.

Sau đó anh không hỏi nữa, anh chỉ muốn biết, nơi đó vốn xa hay thật chất là trái tim người đó cách xa?

Cuối cùng mẹ có biết mình mãi mãi cũng không đợi được người đàn ông đó?

Giờ đây vĩnh viễn mẹ cũng sẽ không biết.

Cũng chẳng cần thiết phải biết nữa.

Tây Thuần nhìn anh, “Anh còn em này, mãi mãi vẫn còn em.”

Anh gật đầu, ôm cô, “Anh biết.”

Hơn một tiếng sau, hai người bị mời ra ngoài, di thể Bàng Nhã được làm lạnh cho nguội.

Khi hai người nhìn thấy hài cốt Bàng Nhã, Trình Dục Bắc đè nén đến khó thở, tro cốt Bàng Nhã màu xám đen, có nghĩa lúc còn sống bị bệnh nặng phải uống thuốc trường kì, còn ba xương cốt nát vụn, thân thể rất suy nhược.

Anh đã làm con thế nào mà đến thời kì cuối mới biết được mẹ mình bệnh nặng?

Trình Dục Bắc không đồng ý cho nhân viên nhặt tro cốt, mà chính tay anh đi nhặt. Đoạn đường cuối cùng anh muốn tự mình đưa bà đi.

Tay nhặt tro cốt của anh không ngừng run rẩy, còn có áp lực nặng nề.

Anh đem tất cả tro cốt để vào hủ, đóng nắp đứng lên.

Hai người cùng đi ra ngoài, Tây Thuần cầm dù đen, theo tập tục che qua đầu Trình Dục Bắc tránh khỏi ánh mặt trời.

Lên xe, Tây Thuần ôm hủ tro cốt, Trình Dục Bắc ôm di ảnh Bàng Nhã.

Dọc đường đi, hai người không ai nói gì, chỉ lặng im.

Khi hai người xuống xe, đã có một vị khách không mời mà đến đang đứng chờ.

Trình Dục Bắc nhìn thoáng qua người đàn ông đó, không hề có ý định quan tâm đến người đó.

Nhưng người đàn ông này đã ngăn anh lại, “Cô ấy đi lúc nào?”

“Liên quan gì đến ông?” Trình Dục Bắc lạnh nhạt nói, anh chẳng tức giận cũng chẳng buồn phiền, từ lúc người đàn ông này cự tuyệt không đến nhìn mẹ lần cuối, ông ta cũng trở thành người xa lạ trong cuộc đời anh.

“Con trai, ta là...”

Trình Dục Bắc không muốn nói thêm gì với ông ta nữa, “Tôi chỉ biết ông là ông, tôi là tôi, chúng ta không có bất kì quan hệ gì.”

Trình Dục Bắc không nói thêm nữa, cùng Tây Thuần lấy vài thứ rồi chạy tới nghĩa trang.

Người đàn ông đó lái xe đuổi theo, Trình Dục Bắc không ngoái ngàng đến, mặc kệ ông ta làm gì làm, anh chẳng biểu hiện gì cả.

“Ông ấy là...” Tây Thuần nhìn anh, không dám hỏi tiếp nữa.

“Ngày trước anh còn hoang tưởng ông ta sẽ đến, còn bây giờ ông ta xuất hiện cũng chẳng còn nghĩa lí gì.”

Tây Thuần gật đầu không hỏi nữa.

Trình Dục Bắc rất bận, còn ông ta vẫn cứ đứng một chỗ nhìn Trình Dục Bắc.

Tây Thuần quan sát ông ta, bộ dạng Trình Dục Bắc thật rất giống ông ấy.

Chỉ là cô không thể hiểu, có sao người đàn ông như vậy lại làm chuyện thành ra thế này.

50. Chương 50

Trình Dục Bắc ngồi trong quán cafe với Trình Chí Diên, Trình Chí Diên thở dài, ông ấy đưa anh một cái thẻ, “Những năm qua cha không làm tròn trách nhiệm của một người cha, cái này coi như cha bồi thường cho con!”

Trình Dục Bắc chỉ nhìn ông một cái, “Cảm ơn, không cần đâu.”

“Giữa cha con mình đâu cần phải khách sáo như thế.”

“Đối với sự giúp đỡ của người lạ, tôi chỉ muốn lịch sự cảm ơn mà thôi.”

Trình Chí Diên há hốc miệng, muốn nói thêm gì đó, nhưng anh không cho ông thêm bất kì cơ hội nào nữa, “VẬY ĐI, NHƯ ĐÓ GIỜ VẬY. Ông tiếp tục ở bên gia đình đầm ấm của ông, tôi vẫn là tôi, tôi và ông không có bất kì quan hệ gì với nhau.”

“Con trai, một mình con...”

“Trước đó không có ông chúng tôi vẫn sống được, không có ông tương lai tôi cũng sống bình thường như thế.”

Trình Chí Diên nhìn anh, không nói gì nữa.

Trình Dục Bắc thật sự coi ông như người dưng, tự mình đứng dậy, để lại tiền cafe.

Trình Chí Diên xiết chặt tay, đây là sai lầm của ông. Đời người là vậy, ban đầu thấy người đó liền cho rằng người đó là mãi mãi. Chẳng ngờ, người kế tiếp mới là người mình muốn trọn đời cùng.

Năm đó, ông với Bàng Nhã hẹn thề, xem nhau là người quan trọng nhất trong đời. Nhưng một hôn lễ đã xáo trộn hết thảy cuộc đời của họ. Ngay cả chính ông cũng chẳng ngờ khi rơi vào nắm mồ hôn nhân, ông lại thích gần gũi ấm áp của vợ, hạnh phúc nhìn con lớn khôn từng ngày. Thậm chí ông còn bảo Bàng Nhã bỏ con, như thế bọn họ sẽ không còn bất kì quan hệ gì nữa, ông cũng chẳng cần phải gánh tội danh kẻ bạc tình.

Nhưng những điều này đã không còn quan trọng nữa, sai lầm đã sinh ra, nói gì cũng vô ích.

Tâm trạng Trình Dục Bắc rất tệ, Tây Thuần tranh thủ triệt để mọi thời gian có được để ở bên anh. Nhưng từ giáo viên đến bạn bè ai ai cũng có thể cảm nhận được sự nhiệt tình đang giảm sút của anh, anh vẫn làm đủ bài thầy giao, vẫn đi làm thêm như mọi ngày, nhưng nụ cười hình như đã mất dấu trên mặt anh.

Anh làm thêm ở quán cafe, Tây Thuần ngồi một chỗ chờ anh. Cô nhào người trên bàn, nhìn anh vừa lịch sự vừa xa lạ tiếp xúc với khách, sau đó bưng cafe đến. Nay là chủ nhật, người đặc biệt nhiều, anh bận vô cùng.

Tay cô gõ trên bàn như đang bấm phím đàn, chán nhưng không dám quấy rầy tới việc của anh.

Chờ đến khi tất cả khách đều về, anh mới được tan ca.

Anh bước đến bàn cô, “Sau này đừng tới đây nữa.”

Cô chờ lâu vậy, một câu hỏi thăm cũng chẳng có, chẳng khen giỏi đã đành lại còn bảo cô vậy nữa.

Cô bĩu môi, “Không cho anh chán em.”

Mặt Trình Dục Bắc có biểu cảm ‘lại nữa’, có thể giả lơ không.

“Mẹ anh...” vừa bật ra cô mới nhận ra mình lỡ lời, chẳng thể thu lại nữa.

Anh xoa đầu cô, trong đó có cả vỗ về.

“Em là em đã được duyệt qua cửa của mẹ anh rồi nhé, anh không được phép bỏ em, không được phép đuổi em đi, không được phép bỏ em lại, chỉ được ở bên em thôi.”

Anh bế cô lên, “Đừng hoang tưởng nhiều quá, biết chưa?”

“Nhìn kìa, chưa gì anh đã ghét em suy nghĩ nhiều rồi.”

Nụ cười hiếm có vươn trên môi, tay đỡ trán, tỏ vẻ không biết làm gì với em nữa đây.

Cô cũng quan sát chuyển biến tâm tình của anh, nhìn anh.

Cô không hề biết bây giờ, anh chỉ có cô.

Anh dắt tay cô ra khỏi quán cafe. Không như dạo trước anh đi phía trước, cô bước nhanh theo sau, điều này làm cô thấy lạ. Nếu có thể, cô hy vọng được thấy anh cười thật nhiều, thấy anh luôn tỏ vẻ không biết làm sao với mình, lúc đi còn sống, sâu mắt anh không hề có đau đớn.

Nhưng chẳng sao cả, bọn cô vẫn ở bên anh, bên nhau không chia lìa.

Miền anh không đuổi, cô chắc chắn không đi.

Hai người trên đường về trường, Tây Thuần khẽ cắn môi, cười dí dỏm, “Cô bé bưng cafe cùng anh là ai thế?”

Trình Dục Bắc chau mày lại, “Ai nào?”

“Thì cái cô có dáng người dẽm đẹp, khuôn mặt dẽm đẹp, giọng nói ngọt ngọt ấy.” Cô phồng má, hệt như thắm vấn.

Trình Dục Bắc bưng bưng tỉnh ngộ, thở dài một cái rồi mới trả lời Tây Thuần, “Không biết.”

“Không biết mà thân thiết vậy à, cả người muốn dán trên người anh luôn ấy.”

“Thế nếu anh nói anh biết, em sẽ không trắng trợn ‘vu khống’ anh hơn nữa à?”

“Em nào có?”

“Chỗ nào cũng có.”

Tây Thuần hất tay anh ra, bộ dáng ‘Em giận rồi, anh mau tới dỗ em đi’.

Trình Dục Bắc nhẹ cười, yên lặng không nói gì.

Tây Thuần nhìn anh, rầu càng thêm rầu. Đèn đường rọi xuống kéo dài bóng anh, cô nhắm ngay cái bóng, ra sức nhảy lên, cật lực đập nó mấy phát, như thể cô đang đập được anh vậy.

Trình Dục Bắc nhìn đủ hết, “Em nói anh chán ghét anh hay thật ra là em suốt ngày tìm cớ nguyên rửa anh đây? Nhảy cao thế kia mà chỉ tiếc người bị đập chẳng đau tẹo nào.”

“Anh mà biết đau á? Lòng dạ sắt đá, lòng dạ sắt đá.” Nói thôi chưa đủ, nhảy lên đập thêm mấy phát lên bóng anh nữa mới hả dạ.

Trình Dục Bắc chẳng có mấy may nào gọi là bực bội, “Anh nói, sợ rằng người bị giẫm không hề thấy đau.”

Ai đó cảm thấy thật đau đớn.

Đèn kéo bóng anh dài thật dài, cô cũng chẳng hiểu ý gì, nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời. Mới hôm nào còn ngạc nhiên hỏi sao mình đi đâu trăng cũng đi theo hết vậy, là mình theo trăng hay trăng theo mình.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, người với người, ai theo ai đâu quan trọng, được ở bên nhau là tốt rồi.

Về trường, Tây Thuần muốn qua sân thể thao trò chuyện, Trình Dục Bắc chẳng biết có gì để trò chuyện, cơ mà cô muốn đi, anh chau mày nhưng vẫn gật đầu. Trong sân có một nhóm người đang chúc mừng sinh nhật một người, tiếng hát mừng reo vui tai vang lớn, ngọn nến trên bánh lung linh giữa sân.

Tây Thuần thích thú nhìn những người đó, khoắc thật chặt tay Trình Dục Bắc, “Dám chắc đây là niềm vui bất ngờ bạn trai của nữ sinh nào đó dành tặng cho cô ấy.”

“Chắc chắn vậy à?”

“Đâu phải nam sinh nào cũng như anh.”

Nếu anh không nghe lầm thì đây là giọng điệu hờn dỗi.

51. Chương 51

Mùa hè năm ấy, Tây Thuần và Trình Dục Bắc cùng tìm chỗ làm thêm, đây là lần đầu tiên Tây Thuần đi làm, tuy hoàn cảnh nhà cô không khá mấy nhưng mẹ cô không đồng ý cho cô đi làm thêm, luôn nói con gái ở ngoài một mình không an toàn, mẹ chỉ hi vọng con có thể có một cuộc sống vô ưu vô lo, dù như vậy đồng nghĩa với việc mẹ sẽ vất vả thật nhiều.

Tây Thuần làm phục vụ ở một khách sạn nhỏ, cũng không cực lắm, có tiệc thì bày chén đĩa ra bàn, bê thêm thức ăn nữa, xong thì đứng liên tục một bên. Con trai tính ra cực hơn nhiều, phải mang thức ăn từ phòng bếp đến, còn lại thì nhân viên nữ lo. Phân công thế này làm Tây Thuần có cảm giác mình đã hi sinh rất vĩ đại, cắt hết móng tay dài cô đã dưỡng lâu ơi là lâu, lúc Trình Dục Bắc cầm kiềng cắt móng, cô cảm thấy mình đau đớn như chết đi ấy, cô vô cùng yêu quý móng tay của mình mà lại.

Khi đó còn bị Trình Dục Bắc cười vô mặt lâu ơi là lâu, anh vốn đâu có biết cô yêu móng tay của cô cỡ nào đâu chứ, nhưng cô không trách hề anh, cô đâu nữ chứ.

Một tháng sau, Lý Tuệ Hiền liên tục gọi điện cho Tây Thuần giục hỏi sao giờ vẫn chưa chịu về nhà, Tây Thuần quyết định về nhà.

Cô rì rì chạy đến kí túc xá nam, kí túc xá nam của đại học A hình như nữ sinh có thể thoải mái ra vào, cô chạy vào phòng Trình Dục Bắc. Nghỉ hè, nhiều bạn đã về quê nhà, thành phố A phải nói là siêu nóng mà, quạt mở liên tục mà nóng thì vẫn nóng. Đa số sinh viên đều ước mong được nằm trong nhà hưởng máy lạnh cho sướng. Suy ra giờ phút này đây chỉ còn mỗi Trình Dục Bắc lẻ loi trong phòng, anh ấy đang giặt quần áo, nghe tiếng bước chân đã đoán ngay là cô, đầu cũng chẳng thèm ngoảnh lại.

Cô bĩu môi, bước đến cạnh anh, đẩy mạnh anh ra chỗ khác, bắt tay vào vòi nước, nước lạnh kìa, hạnh phúc quá đi thôi.

Trình Dục Bắc bó tay, cau mày, mới định mở miệng nói gì đó đã thấy những giọt mồ hôi lấp lánh trên trán cô, kìm lòng không đậu lấy tay lau cho cô.

Cô ngoảnh đầu nhìn anh, anh cũng tươi cười nhìn cô.

Làm sao đây, cô không nỡ về đâu.

Anh lấy tay bóp mũi cô, sau đó rửa tay. Biết thế nào cô cũng qua đây nên anh đã mua một trái dưa hấu ướp lạnh từ sớm.

Trời oi bức, cô càng thích ăn dưa hơn nữa.

Trình Dục Bắc lấy dao cắt trái dưa thành hai nửa, xong lấy thêm cái thìa trượt vỏ. Cô thích ăn kiểu này, dùng thìa từng miếng từng miếng múc ăn, sau cùng chỉ còn lại vỏ không.

Trình Dục Bắc chẳng ăn gì cả, nhìn cô ăn từng miếng từng miếng một, sau đó lấy khăn đưa cô chùi miệng.

Tây Thuần múc một miếng dưa cho Trình Dục Bắc. Anh không chịu ăn cô liền làm mặt lạnh ép anh ăn, Trình Dục Bắc hết cách, cô dứt hai miếng thì ít nhất anh sẽ ăn một miếng.

Vị ngọt thanh thanh mát mát chảy vào bụng, cảm giác như cái nóng oi bức cũng theo đó mà tan biến.

Cùng ăn xong dưa hấu, cô mới phát hiện bàn lộn xộn đến mức không tả được, sàn nhà cũng toàn hạt cô phun. Biết anh cuồng sạch nên rất tự giác đi quét dọn. Trình Dục Bắc thấy cô thế này, cười dịu dàng, thật ra vẫn còn chút đáng dấp của hiền thê lương mẫu...

Anh nghiêng đầu nhìn cô, từng động tác đều giống thế thật. Bất ngờ cô ngẩng đầu lên, “Kì nghỉ đến, anh định đi đâu?”

Phòng thuê anh đã trả từ lâu, với tính cách của anh tuyệt đối không về với ông bà đâu.

Anh hơi sững sờ, “Ở trường là được rồi.”

Cô cầm cây chổi càng chặt hơn, “Hay là anh... về nhà với em đi.”

Đây không chỉ là lời bỗng nhiên nhắc tới, cũng không phải nói suông, cô thật sự đã coi anh như người một nhà, phải làm người đi cùng cô đến trọn đời, cô không tìm thấy bất kì lí do nào để hai người tách ra, vậy hai người sẽ bên nhau, mãi mãi bên nhau.

Ngày cô gặp được anh cô đã biết anh là người đàn ông mình muốn.

Nhận định anh sẽ là người đi cùng cô suốt kiếp.

Cô không nỡ cách xa anh, luyện tiếng nói anh, luyện tiếng nếu không được thấy anh.

Trình Dục Bắc ngăn người, “Dì hỏi em về à?”

Cô yên lặng gặt đầu, sắc mặt cũng trầm xuống, anh không trực tiếp trả lời vấn đề của cô.

Cô chỉ thất vọng trong nháy mắt, cô đã ngẩng đầu, vút chổi sang một bên, chạy đến bên người Trình Dục Bắc, ôm chầm lấy anh, hơi bị vô lại, “Em mặc kệ đó, anh phải về với em, em về mình em sẽ say xe, sẽ sợ nhiều thứ. Anh một mình ở trường em cũng chẳng yên tâm cho được, thế nào cũng có cả đồng nghiệp nữ bay

lại quyền rũ anh à, lỡ anh không cầm lòng được bỏ của chạy lấy người chắc em khóc chết mất thì sao đây? Anh nhất định phải về với em, phải theo dõi anh từng giây từng phút một em mới yên tâm được.”

Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, lòng xúc động không thôi.

Anh nắm tay cô, “Được thôi.”

Chỉ cần cô nói, anh đều bất khả kháng.

Cô đâu nào biết mình quan trọng với anh bao nhiêu.

Anh ôm chặt cô, là tự anh không thể tách xa cô được, chứ không phải cô không thể xa cách anh.

Tây Thuần không hề biết lúc này đây anh đang cảm thấy vô cùng bình yên, chỉ nghĩ anh vậy mà không dạy dỗ cô chuyện cô dám vứt chổi lung tung, đúng là chuyện lạ hiếm thấy nha.

Đêm đó Tây Thuần không về phòng mình, cô không hề sợ hãi, tuy nhiên cũng chút căng thẳng, chỉ tẹo tẹo thôi. Mấy cô bạn cùng phòng hay bán tào này nọ cũng từng đề cập qua chuyện này, thuê phòng ở ngoài cách âm không tốt, thường hay nghe những âm thanh kì lạ. Không cần nhiều lời cũng biết thanh âm đó đại diện cho cái gì rồi. Thậm chí họ còn nói hai người yêu nhau, bên nhau mà không xảy ra gì đó, dám chắc không bình thường luôn.

Bây giờ Tây Thuần cảm thấy lòng mình rối như tơ vò, tim mỗi lúc một đập mạnh hơn .

Cô thì hỗn loạn rối rắm, lo lắng đủ điều trong khi người kia thì vẫn cứ bộ dáng không biết sợ là gì, càng làm nổi bật bộ dạng khẫn trương ngốc nghếch của cô.

Trình Dục Bắc tựa vào cửa, nghiêng người nhìn cô, thấy mặt cô đỏ ửng, chẳng hiểu mô tê gì cả, bỗng phát hiện bầu không khí có gì đó mờ ám.

Anh bước đến, “Thật không về phòng ư?”

Cô gật gù, như đang quyết định một chuyện trọng đại, “Em muốn ngủ cùng với anh.”

Có lẽ đây là lời can đảm nhất trong đời cô từng nói, bởi vậy ngàn vạn lần đừng có bị từ chối nha.

Mặt cô đỏ dữ hơn nữa, đến cả dòm anh cũng không dám dòm nữa.

Trình Dục Bắc nhìn dáng vẻ của cô, khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa.

Thực tế, đêm đó hai người bọn họ đều không hề ngủ.

Rõ ràng anh đã ôm cô trong ngực, đã hôn cô điên cuồng nhưng kế tiếp vẫn không hề xảy ra chuyện cô chờ mong. Anh chỉ vờn vện cô, trái lại cô thấy bồn chồn, nghe nói đàn ông con trai khi đối mặt với người mình thích rất hiếm người có thể kiềm chế được, thậm chí với các cô gái mình không có cảm giác cũng có thể tiến thêm một bước nảy sinh quan hệ, nhưng anh cũng chỉ ôm cô, không hề vượt qua lời từ.

Cô không biết cách nghĩ của anh.

Anh sợ, nhờ đâu... anh không thể cho cô tương lai, anh sợ người đàn ông tương lai của cô biết cô không còn hoàn hảo sẽ tệ bạc với cô.

Mấy ai có thể nắm chắc tương lai, anh biết chắc hẳn mình sẽ không bỏ cô lại, nhưng cuộc sống lại lắm bất ngờ, anh sợ người đàn ông tương lai của cô lại không phải là mình.

Trình Dục Bắc theo Tây Thuần về nhà cô, cổng thôn không sơ sài nhưng nhìn lớp gạch lam phai màu đủ thấy tuổi tác của nó rồi. Thôn cũng không lớn lắm, vắng tanh, giữa ban ngày cũng chẳng thấy bao nhiêu người, nói chi tới chuyện đi chơi.

Chỉ là vừa mới đứng trước cánh cửa màu đỏ đã phai màu, Tây Thuần đã làm chuyện khiến Trình Dục Bắc hết sức giật mình.

Cô gõ cửa hai lần, không có động tĩnh, rất tự nhiên đá một chân vào cửa, cửa mở ra.

Tây Thuần nhận thức muộn màng quay lại nhìn Trình Dục Bắc, phải nói xấu hổ vô cùng, “Thói quen...”

Hai chữ này làm Trình Dục Bắc hết biết nói gì.

Mà làm cho người ta hết hồn hơn là Tây Thuần vừa mới vào cửa đã bị đá ra ngoài, Trần Tư Dao đứng ở trong hai tay khoanh trước ngực nhìn hai người, “Tôi mới ra chậm một chút mà cô đã đập banh cửa nhà rồi nhỉ?”

Tây Thuần không nhìn chị, “Có đập banh chị đâu mà trách em chứ.”

“Cửa đau, tôi phát biểu nó.”

Tây Thuần mò mẫm cái cửa, “Cậu đau ở đây hả? Tôi không biết, dù có đau nhưng vì tớ đã yêu nên cậu cũng chẳng thấy đau nữa đâu nhỉ? Cho nên mời người phát ngôn im miệng lại nhé.”

Đây là cách giao tiếp quen thuộc của Tây Thuần và Trần Tư Dao, một đĩnh một mắt, hết như cãi nhau.

Trình Dục Bắc hơi bị gò bó đứng một bên, cũng chẳng nói xen vào chi ệt.

Mà Trần Tư Dao cũng hay vô tình ngó qua Trình Dục Bắc mấy cái, Tây Thuần mới sực nhớ ra mình phải giới thiệu, “Đây là Trần Tư Dao chị em.” Sau đó nắm tay Trình Dục Bắc, “Bạn trai em.”

Trần Tư Dao gật đầu, ngó Trình Dục Bắc từ đầu đến chân, chẳng nói câu nào nữa.

Trình Dục Bắc cũng gật đầu lại.

Giờ này Lý Tuệ Hiền còn chưa về, Trần Tư Dao ở trên lầu trông coi Tiểu Bảo, Tây Thuần với Trình Dục Bắc ngồi trên bậc thềm ngoài cửa. Gian nhà đúng như tên của nó, nhưng xem ra đã cao tuổi, lại theo phong cách cổ xưa.

Anh rất chăm chú lắng nghe cô giới thiệu về nguồn gốc của gian nhà, là lúc cha dựng của cô còn rất trẻ đã nung nóng xây nên, cha thà làm người làm công cũng không muốn đọc sách. Hồi trước hai bên cổng có trồng hoa quế, nhưng tới giờ cô vẫn chưa thấy chúng nở hoa, lá cây cứng lắm, như thể nó không thể cho hoa ấy. Chỗ bậc thềm thấp nhất, hồi trước là trồng hai cây vạn niên thanh, vừa cao vừa khẳng khiu thẳng tắp. Sau này hoa quế bị chặt mất, rồi lấp đất cho bằng lại. Còn vạn niên thanh thì bị chẻ làm đòn gánh, không đẹp là không được phải không. Chỗ hồi trước trồng vạn niên thanh nay trồng hai cây dành dành, thời kì ra hoa của nó tương đối trễ, đợi hoa dành dành rụng hết nó mới nở, một khi nở là sẽ nở lâu ơ là lâu.

Trình Dục Bắc nghe cô kể đủ thứ chuyện vụn vặt, tỷ như hồi nhỏ cô qua bãi phế liệu gần đây phát hiện ra hai chồi bí non liền dời về trồng dưới hai cây dành dành, sau còn kết vài quả bí đỏ. Ban đầu không biết, cô lấy tay đụng vào quả bí mới kết ra, kết quả chẳng bao lâu quả bí nhỏ đã chết, sau này nghe người lớn nói không được đụng vô quả mới kết ra.

Hai người vẫn ngồi như thế đến khi trời nhá nhem tối Lý Tuệ Hiền mới về tới.

Lý Tuệ Hiền thấy Trình Dục Bắc xong vẫn không lên tiếng, điều này làm Trình Dục Bắc với Tây Thuần tương đối khẩn trương.

Nấu cơm Tây Thuần ghét nhất là nhóm lửa, mặt mày xám tro, bụi đất đầy đầu, vậy mà hôm nay lúc cô nhóm lửa một câu than thở cũng chẳng nghe thấy.

Thời còn nhỏ, cô với Trần Tư Dao luôn cùng nhau nấu cơm, một bếp trên một bếp dưới.

Trần Tư Dao thấy bộ dạng này của cô cũng chẳng để cô được yên thân, “Em nói xem có vết xe đổ của chị ở đây, có khi nào mẹ sẽ tống cổ cậu bạn của em ra ngoài không nhỉ?”

“Im cái miệng quạ của chị lại đi.”

“Chắc, chắc không đuổi đâu, hồng chừng nửa đêm cầm dao lạng lẽ bước vô...”

Tây Thuần vô thức đưa mắt nhìn dao thái, “Trần Tư Dao, chị thử nói lung tung nữa xem.”

Tây Thuần cầm cây kẹp sắt thò vô lấy miếng củi đang cháy đỏ rực, bộ dáng: chị mà dám nói lung tung thêm nữa em sẽ ném qua cho biết tay.

Trần Tư Dao chợt thấy hết vui rồi, đành ngậm miệng.

Không phải Tây Thuần không lo lắng sự việc sẽ tệ hại như thế, người mình quan tâm, sao không lo lắng cho được chứ.

Lý Tuệ Hiền không nhiệt tình với Trình Dục Bắc mấy, mà cũng chẳng tệ bạc gì cho cam.

Vài sự kiện kế tiếp, thái độ Lý Tuệ Hiền dành cho Trình Dục Bắc chuyển biến rất lớn.

Lý Tuệ Hiền thường hay tới sườn núi hái củi, đầy cả sọt. Trình Dục Bắc sẽ đi theo bên cạnh bà, nhắc bà chú ý địa hình, mang thêm một cái lưới liềm cắt cùng bà, khi đầy sọt, sẽ chủ động đeo sọt về phơi trên đá. Khi cả hai đều đã mệt đến mức mồ hôi đầy đầu, Tây Thuần sẽ đưa nước đến, không thì mang nón cỏ đến cho hai người.

Lý Tuệ Hiền là người cố chấp, cho dù khuyên bà thế nào cũng vậy, bà muốn ra ngoài cắt những loại củ này, phơi nắng rồi bán lấy tiền, chẳng được mấy đồng, nhưng tự bà muốn như vậy.

Quần áo của Trình Dục Bắc giờ nằm trong trạng thái tuần hoàn liên tục, mồ hôi ướt nhẹp, rồi nắng gắt hong khô, sau đó lại ướt nhẹp mồ hôi, rồi lại hong khô...

Chẳng những thế, Trình Dục Bắc còn trông nom Tiểu Bảo, chơi đùa với cậu nhóc nữa.

Trần Tư Dao mà có việc ra ngoài, Trình Dục Bắc rảnh sẽ tắm cho Tiểu Bảo, thay tã cho nó. Hôm nay Trần Tư Dao mới đi chợ về, vừa về liền thấy Trình Dục Bắc đang tắm cho Tiểu Bảo, tắm xong cho cậu nhóc còn mang quần áo bẩn đi giặt, giặt phúc ấy, cô biết thế nào là cảm giác không thể thốt nên lời. Cô biết, mọi thứ Trình Dục Bắc làm, chẳng qua bởi cô là chị của Tây Thuần, thế thôi.

Trình Dục Bắc ngủ phòng Tây Thuần, Tây Thuần thì ngủ ké phòng Trần Tư Dao, thỉnh thoảng Tiểu Bảo bật khóc, Tây Thuần ngủ không được ngon, Trình Dục Bắc sẽ chủ động đề xuất để anh trông cậu nhóc một hai buổi tối, chẳng qua anh hi vọng Tây Thuần được ngon giấc.

Đêm xuống, Tây Thuần thở dài nói với Tây Thuần: “Không chỉ mắt nhìn đàn ông của em tốt hơn chị mà số cũng đỏ hơn chị nhiều lắm.”

“Gì hả?” Tây Thuần mơ mơ màng màng, không nghe rõ những điều Trần Tư Dao đang nói.

Thực tế là khi Trần Tư Dao nhìn thấy Trình Dục Bắc, đầu óc có chút xúc động. Cô cũng từng mơ, cùng người đàn ông đó sống dưới một mái nhà, cô ôm con nấu ăn, anh ấy rửa chén. Có lẽ giấc mơ quá đẹp, nên không nhận được thở dài.

Từ đó, Lý Tuệ Hiền hoàn toàn xem Trình Dục Bắc như con trai mình, Trần Tư Dao cũng xem anh là em rể của mình.

Nhiều năm sau, khi Tây Thuần trở lại rừng phong đầy lá đỏ, chỉ là người bên cạnh năm nào đã mãi mãi sánh vai cùng đất trời.

Cô tự hỏi bản thân mình đã bao giờ hối hận vì đã thích lá phong chưa, từng đau đứt ruột, từng nuốt tiếc, sau cùng cũng chỉ trở thành một dĩ vãng xa xôi.

Cô thích lá phong, một tình yêu nồng cháy, như đóa hoa cúc xanh chính là tình yêu mãi khắc sâu trong tim.

Cô thích đựng một tình yêu thuộc về riêng mình ấy vào một góc trong tim, như đại diện cho dũng khí kiên định nhất của cô.

Năm đó, rừng Phong Diệp thành phố Q hấp dẫn rất nhiều du khách.

Năm đó, cô lắc tay Trình Dục Bắc, nhất định phải xem cho bằng được rừng Phong Diệp được mệnh danh đẹp nhất này.

Cô còn nhớ rõ ánh mắt cương chịu của Trình Dục Bắc, cô còn nhớ rõ hơi ấm từ lòng bàn tay của Trình Dục Bắc, cô còn nhớ Trình Dục Bắc cười rực rỡ với cô bằng tất cả thanh xuân.

Hết thấy mọi thứ có sao lại xảy ra?

Dường như tới tận bây giờ cô cũng chưa từng tham dự.

Khi bọn anh đến, đầu tiên là tìm chỗ trọ, bởi đây là khu du lịch nên phòng cực kì đắt.

Bọn họ đang hỏi thăm giá cả từ ông chủ, bỗng nhiên động đất nhà cửa rung động dữ dội.

Cô giật mình, tay lập tức bị Trình Dục Bắc nắm chặt, anh mang cô chạy ra ngoài.

Chỉ trong nháy mắt, cả nhà trọ tối đen.

Hình như cô bị cái gì đó đập trúng, trong tầm mắt tất cả đều là khói bụi.

Cô không biết hai người bị đè bên dưới, trên là bê tông cốt thép vụn vỡ.

Cô không biết có người lấy cơ thể làm lá chắn bảo hộ, dùng giọng nói yếu ớt gọi bên tai cô: Tây Thuần, Tây Thuần, em mau tỉnh nào, mau tỉnh nào...

Cô không biết, nước mắt anh rơi xuống khi cô hoảng sợ: em phải làm sao, làm sao mới có thể cứu được anh đây?

Bảo bối, tỉnh dậy nào...

Không ai hay biết, anh lấy điện thoại ra thế nào, bấm từng chữ từng chữ một, dù không tín hiệu vẫn gửi tin đi.

Không ai hay biết anh ôm trong lòng tình cảm thế nào để bảo hộ cô gái trong ngực mình.

Hết thấy đều biến thành đầu đề tạp chí ngày hôm sau ‘Nam sinh si tình hi sinh sinh mệnh bảo hộ bạn gái’, trong bài viết ngắn có một câu giới thiệu về chàng trai thanh xuân nhiệt huyết năm ấy: chớ che cô gái dưới người, biến thân thể mình thành tấm khiên thép rắn chắc nhất, đỡ những tảng bê tông vụn...

Bóng tối mất đi ánh sáng le lói từ điện thoại, ánh sáng mỏng manh cũng hòa thành màu đen bóng tối.

Tin nhắn thay lời người ngủ say không kịp nói: em nhất định phải sống, vì anh mà sống, sống thật hạnh phúc.

52. Chương 52

Ba năm sau...

Mỗi người trong chúng ta đều đang chờ một người xuất hiện, chờ anh ấy cứu rỗi mình, chờ anh ấy dành tình cảm cho riêng mình, chờ anh ấy coi mình là duy nhất trên cõi đời này.

♪Trần Nhất Lâm

Nheo mắt, chẳng hề nghe thấy tiếng chuông báo thức chói tai, ngược lại chỉ nghe mỗi tiếng mẹ, “Trần Nhất Lâm con còn chưa định lần khỏi giường chắc?”

Rất không vừa lòng nắm chặt chăn, “Chuông báo có reo đâu, mới sáng sớm gọi con chi vậy?”

“Gi hử?” Mẹ lại cao giọng, “Ba cái chuông reo ồm ồm đến nỗi con chó ngoài sân cũng nổi đóa mà con còn không hay biết á?”

“Gi?” Tôi vội đứng dậy, nhìn đồng hồ đầu giường, thôi chết, mới đó mà 9h5p rồi. Vừa cấp tốc đồ ngủ thay đồ đi làm vừa trách mẹ đang đứng một bên, “Biết trễ thế sao giờ mới gọi con.”

Mẹ nhún vai bó tay, “Ai bảo con nướng ghê thế.”

Làm mặt quỷ với mẹ rồi vọt chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, nhìn gương mặt không hề chải chuốt gì trong gương, thở dài. Trần Nhất Lâm, năm nay cô đã 26 tuổi rồi đó, tuổi này chị cô đã có thai sống chết đòi gã cho anh rể rồi. Hiện tại tôi hoàn toàn không có thành tựu nào, không có IQ hơn người, không xinh đẹp rạng ngời, cũng chẳng có trình độ gì đáng để người ta ngưỡng mộ, tôi là một cô gái hết sức bình thường.

Tất nhiên đây toàn mẹ tôi phán.

Tôi rõ hơn ai hết, tuy tôi không phải người ưu tú nhất, nhưng cũng không tầm thường như mẹ hình dung đâu. Ít nhất trung học cũng có nhiều nam sinh viết thư tình rực rỡ màu sắc cho tôi, tuy tôi không giỏi nhất, nhìn lên tôi chẳng bằng ai nhưng nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình.

Dĩ nhiên tất cả không thể tách rời cha mẹ tôi, họ cho tôi tổ ấm yên bình. Tôi có 1 anh trai cùng 1 chị gái, anh lo liệu chuyện công ty, chuyện khác đã có chị lo, thế nên tôi nghĩ tôi là người hạnh phúc nhất.

Nhưng tôi cũng không cách nào phủ nhận một chuyện, sinh nhật 26 tuổi của tôi, cho dù luôn ra vẻ không bận tâm, nhưng nhìn những diễn đàn, những topic về đề tài ‘gái ế’ là lại thấy chán chường. Nhất là cha mẹ tôi, cực kì mê xem Phi thành vật nhiễu của đài truyền hình Hồ Nam, thật ra họ xem thôi cũng đâu có chuyện gì, quan trọng là họ đang xem lại hay vô tình cố ý liếc qua cô, ánh mắt đó, đủ để tôi hạ quyết tâm nhất định phải có bạn trai.

Thích nhất là người ấy mặt mũi cũng ổn, tính tình cũng ổn, gia thế cũng ổn, trình độ cũng ổn, rồi sẽ đưa anh ấy về ra mắt họ, cho họ thấy con gái họ cũng rất là có tiền đồ. Chỉ là mỗi lần nghĩ vậy xong lại vô thức vỗ đầu mình mấy cái: cô hai mươi mấy tuổi chứ không phải mười mấy tuổi nữa, ở đó mà còn mơ mộng.

Thế mà Trình Nghi Bắc lại giống như một giấc mộng tốt đẹp bước đến bên đời tôi.

Và thế là lúc họ xem ‘Phi thành vật nhiễu’ đã không dùng ánh mắt đầy thâm ý như thế nhìn tôi nữa.

Tôi buồn cười vì những suy nghĩ này. Rửa mặt xong, thoa lớp son mỏng, trang điểm nhẹ. Đạo trước trên mạng bùng lên một tin hot, cô gái Hàn quốc không tẩy trang hai năm liền làn da không khác nào người 40 tuổi, hại tôi sợ như điên, từ đó cũng không dám trang điểm đậm nữa, bất kể thế nào cũng không tốt cho da. Vì thế mà tôi học mẹo trang điểm, chị cũng từng nói, trông tôi hợp với cách trang điểm nhẹ hơn.

Chuẩn bị xong hết xách túi chuẩn bị ra ngoài. Mẹ ở sau gọi lại, “Không mang cơm theo à?”

“Không, ngoài công ty có bán mà.”

Lái chiếc Mini Cabrio trên đường, chiếc xe này lúc trước là của anh tôi, chạy lâu rồi mà vẫn bền, không có ý định đổi mới, nguyên nhân lớn nhất là đổi xe đủ thứ phiền. Chiếc xe này mùa hè là hết như đang đi xông hơi. Kể cũng lạ, không ngờ lúc đi thi bằng lái cảm thấy sau này mình sẽ có bạn trai chở, không thì cũng mời lái xe. Nhưng đã học rất nghiêm túc, cực nhọc, cảm thấy nếu mình mà không lấy được bằng lái vậy mình hết cứu nổi rồi, bởi thế cứ kiên trì.

Đi ngay giờ cao điểm? Kẹt xe, cứ nhích nhích từng chút một, bình thường thì không sao, mọi ngày đi rất sớm, giờ thì không phải vậy. Thật là, đã trễ còn gặp xui nữa chứ.

Hồi trước có xem trên tin tức, chẳng phải báo thành phố Bắc Xuyên giao thông thuận lợi lắm ư, chẳng lẽ những kênh tin tức bây giờ toàn lừa người đọc trung thực à?

Đường vừa thông lại dính đèn đỏ. Đây giải thích rất rõ câu nhà dột còn gặp mưa đêm.

Tôi nghi ngờ có phải tại tôi lén đọc ‘Bộ bộ kinh tâm’ trên mạng không, thấy wed vừa đăng lên toàn bộ, không nghĩ nhiều lập tức nhào lên xem, tuy phải down app cái trình duyệt xem phim đó về rất là phiền, nhưng cứ vừa thấy ‘Bộ bộ kinh tâm’ hoàn thì những phiền phức đó cũng hóa mây bay, Trần Nhất Tâm nói tôi là minh chứng điển hình của kẻ qua cầu rút ván, mắng những cá nhân chuyên đăng phim vi phạm bản quyền, ngoài mặt là quảng cáo phim rầm rộ cho người ta, quay lưng lại đã cướp gần hết người xem. Thôi được, tôi thừa nhận mình là người xấu, ai bảo ta không cưỡng lại được cám dỗ cơ chứ. Quan trọng là tôi lại ủng hộ gọi cho Trần Nhất Tâm bảo chị ấy xem Bộ bộ kinh tâm chung với tôi, ai dè không quên lúc đó đã là 2 giờ sáng, bị người chị yêu quý luôn coi giấc ngủ là niềm hạnh phúc nhất cuộc đời trách cho nửa tiếng.

Cuối cùng cũng xem xong hết Bộ bộ kinh tâm, còn nói hôm nào đó rảnh sẽ xem lại lần nữa. Phải nói tôi thật sự rất thích thập tam gia, cũng phải công nhận đôi mắt của Bát gia rất đối diệu dàng, Tứ gia vô cùng uy nghiêm, nhưng vẫn rất đau lòng vì Thập tam gia.

Tập cuối, khi Thập tam trao rượu độc cho Cửu gia với Bát gia, nhớ rõ tình tiết này cũng y chang trong nguyên tác, đan xen nhau, phải nói là rất hay. Nhưng tôi cũng là người lý trí, phim chuyển thể không tồi, nhưng PS, kĩ xảo còn non kém quá, nhiều bạn trên mạng nhặt được cả đồng sạ, nhưng cũng đâu ảnh hưởng gì tới sự yêu thích của tôi đối với phim và tiểu thuyết này.

Nếu tôi nói với Trình Nghi Bắc tôi xem phim nên đi trễ, không biết về mặt anh ấy sẽ ra sao nhỉ?

Đổi lại tôi tin anh ấy sẽ không có biểu cảm gì hết, cùng lắm là mím môi, kế tiếp sẽ cười nhẹ. Dù trong văn kiện cấp dưới giao có sai sót lớn anh ấy vẫn điềm tĩnh nói: mời cô/cậu nộp đơn từ chức trước trưa mai, nếu

có thể tốt nhất cô/cậu đừng để những sai sót ngớ ngẩn thế này xuất hiện nữa.

Đó chính là tác phong làm việc của Trình Nghi Bắc. Ở bên anh hơn 1 năm, tôi chưa bao giờ thấy anh nổi giận bao giờ, dù cho anh không tán thành ý kiến đó, anh vẫn kiên nhẫn nghe người kia nói hết sau đó mới nói quan điểm của mình. Cha từng nói, những hành vi thông thường của một người sẽ phản ánh trình độ giáo dục của người đó, kiên nhẫn và lắng nghe là hai khả năng cơ bản nhất của người có giáo dục, nhưng đa số lại không ai làm được.

Không còn chướng ngại phía trước, dùng tốc độ nhanh nhất có thể, chỉ mong có thể nhanh tới công ty.

Giá hôm nay không phải là thứ sáu, giá hôm nay không có buổi họp thường kỳ, tôi cũng không gấp như vậy đâu. Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất nếu tôi không phải bạn gái Trình Nghi Bắc, tôi cũng chẳng tận tâm trách vậy đâu. Suy cho cùng nếu tôi mà muộn, chắc chắn sẽ lan ra những lời nói xấu như này: chẳng phải cô ta là bạn gái Trình tổng à? Không dậy sớm nổi à?

Ta không quan tâm những lời này, nhưng những lời nói ấy nhất định sẽ ảnh hưởng đến Trình Nghi Bắc.

Nhưng tôi thật sự rất hạnh phúc. Thân phận bạn gái của Trình Nghi Bắc, vậy mà may mắn nó lại thuộc về tôi. Gặp anh là một chuyện rất bình thường, chẳng có cuộc gặp gỡ đáng nhớ như bao người khác, cũng chẳng oanh oanh liệt liệt, chẳng qua chỉ bởi một ánh mắt mờ nhạt, tôi đã vì anh mà trầm luân.

Trong hôn lễ của chị tôi, anh đại diện của Quang Ảnh tham dự hôn lễ, ở thành phố Bắc Xuyên ai ai cũng biết đó là công ty thiết kế xây dựng, bao gồm thiết kế xây dựng và thiết kế nội thất, trong vòng 1 năm gần gũi đã bắt đầu có thương hiệu, nhưng sức cạnh tranh vẫn chưa mạnh.

Anh không phải người mặc đẹp nhất, cũng không phải người rực rỡ nhất, nhưng anh hoàn toàn có thể trở thành người nổi bật nhất trong số những người kia, thế nhưng anh không làm vậy. Chẳng hiểu sao ngay từ lần đầu nhìn thấy anh, trong đầu duy nghĩ đến câu: sự khiêm tốn hoa lệ.

Tôi là phù dâu của chị, chị nhỏ giọng hỏi tôi: “Biết cậu ấy là ai không?”

“Tổng giám đốc của Quang Ảnh, tài năng, thành lập nên Quang Ảnh chỉ trong vòng một năm.” Nói thật, tôi luôn có thiện cảm với những người tự nỗ lực gây dựng sự nghiệp.

Chị cười nhạt tôi, “Quang Ảnh thì nói làm gì, nói cậu ta tự mình lập nghiệp cũng không sai, đúng là không hề dựa vào gia thế.”

“Ý gì?”

“Cậu ấy tên Trình Nghi Bắc, em nghĩ đó là ý gì?”

Quan sát nét mặt của chị tôi, mờ mịt, Trình Nghi Bắc, họ Trình, “Lẽ nào anh ấy là...?”

Chị gật đầu.

Tôi nhìn Trình Nghi Bắc vài lần, không ngờ, người có xuất thân giống anh, thế mà lại có thể làm nên điều đó. Lúc chị với anh rẽ đến bàn anh ấy mời rượu, anh rất tử tế nhường cô dâu chú rể cùng uống 1 ly, không như những người kia luôn cố ý chĩnh họ.

Ấn tượng về Trình Nghi Bắc chỉ dừng lại với khiêm tốn và bí ẩn.

Hôm sau bỗng nhận ra một điều, khi bạn bắt đầu để tâm đến một ai đó, tần suất anh ấy xuất hiện trong cuộc sống của bạn cao dần lên. Sẽ nhận ra ảnh của anh ấy thường hay xuất hiện trên tạp chí kinh tế tài chính, khác với các tin giải trí, thấy các mục phỏng vấn về anh, lạnh nhạt chia sẻ kinh nghiệm về chuyện anh tự mình lập nghiệp, sẽ thấy những bài giới thiệu về anh trên tạp chí Đời sống, hết như đang phân tích về cuộc sống của anh.

Chỉ là tôi chưa từng nghĩ sẽ được gặp lại anh.

Lơ dễ đến Quang Ảnh phỏng vấn, thuận lợi qua cửa, thành một trong số những nhân viên của anh.

Anh là ông chủ tốt, chỉ ít thì anh không hà khắc với nhân viên, rất nhiều nhân viên thiết kế trong công ty đều dốc sức làm việc cho anh, cùng anh đi từ lúc bắt đầu, giữa họ có một sự tín nhiệm rất sâu. Lắm lúc lại cảm thấy bọn họ không hề giống ông chủ với nhân viên, mà giống bạn bè mới đúng.

Vào Quang Ảnh cơ hội tiếp xúc với anh lại càng nhiều lên, chỉ tiếc anh đối với tôi và những nhân viên khác chẳng có gì khác biệt.

Nửa năm kể từ khi vào Quang Ảnh, tôi cùng anh tham dự một bữa tiệc, kết thúc bữa tiệc, anh không như thường lệ chở tôi về nhà.

Anh ngồi gế lái, tôi chỉ có thể nhờ đèn đường hắt vào mà ngắm anh, đường cong nhu hòa mà tinh tế, anh quay đầu nhìn tôi, “Hiện tại em chưa có bạn trai đúng không?”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, không biết nên diễn tả cảm giác này thế nào, đầu óc hỗn loạn, chỉ biết ngây ngốc gật đầu.

Anh chợt cười, sau này tôi nghĩ chắc chắn anh cảm thấy khi đó tôi rất ngốc, tay anh sờ đầu tôi, “Trùng hợp quá, tôi cũng chưa có bạn gái.”

Tôi vẫn ngây ngốc nhìn anh, không biết thế nào, nhưng lòng lại có chút gì đó chờ mong, như ngọn lửa nhỏ chầm chậm cháy.

“Vì thế...?”

“Chúng ta giúp nước nhà giảm bớt tỉ lệ độc thân mà hợp thành một đôi đi!”

Tôi nhìn khuôn mặt anh ửng ửng đỏ vì rượu của anh, luống cuống.

Anh lại nở nụ cười hết sức rạng rỡ với tôi, “Yên tâm đi, anh không say.”

Tôi cứ thế mà trở thành bạn gái Trình Nghi Bắc, mơ hồ không rõ chuyện trước mắt. Đến khi Trần Nhất Tâm biết chuyện thì cười vào mặt tôi hơn tháng trời, tôi tự nhận mình hơi ngốc, hai ba câu là bị người ta hốt luôn.

Sức chống cự với cảm dỗ của tôi cực kém, huống chi là sự hấp dẫn trí mạng như anh.

53. Chương 53

♣Trong ái tình, ai yêu trước người đó thua, sẽ luôn thỏa hiệp trước người kia; nhưng nào ngờ trong tình ái nào có chuyện thắng thua, nếu bạn chưa từng nỗ lực...

Trần Nhất Lâm♣

** **

Đến được công ty đã là 9h50p, với tốc độ của Trình Nghi Bắc thì bây giờ đã hợp xong rồi. Gấp gáp cũng vô ích, chẳng qua lúc tôi mở cửa phòng họp, bên trong truyền ra những tiếng xầm xì. Lại thật, bình thường Trình Nghi Bắc vừa hô tan hợp là mọi người sẽ giải tán ngay mà, cảnh này là sao?

Nghe tiếng, mọi người nhìn tôi một cái rồi mới bắt đầu yên ắng lại.

Phó tổng Bạch Mộc Hằng đứng lên gật đầu chào tôi, “Trợ lý Trần có biết tại sao Trình tổng giờ này vẫn chưa đến không?”

Ta sưng sốt nhưng không hề lộ sơ hở. Cảnh này hài hước thật, tựa như mình phạm lỗi, ngồi nghĩ cả đồng lí do để lấy lệ với cha mẹ, đến khi đối mặt thì cha mẹ lại chẳng hề nhắc đến 1 chữ. Mọi quản quái trước đó đều là công cốc.

Vốn định hỏi họ sao không gọi thẳng cho Trình Nghi Bắc mà hỏi, nhưng nghĩ lại, nếu họ đã hỏi mình như thế dám chắc trước đó đã gọi cho Trình Nghi Bắc rồi, chắc không liên lạc được rồi.

“Chờ thêm chốc nữa Trình tổng sẽ tới thôi.” Tôi bảo họ cứ ngồi xuống đi, sau đó để thư kí phát tài liệu đã chuẩn bị sẵn.

Chỉ mong Trình Nghi Bắc đừng thả bỏ câu chúng tôi ở đây, nhưng với tính cách của anh ấy, nếu anh ấy thật sự không thể tới thì trước đó anh ấy sẽ thu xếp mọi thứ ổn thỏa, nhưng anh vẫn chưa gọi tới, có nghĩa là anh sẽ xuất hiện thôi.

Qua 5 phút, cửa phòng bị đẩy ra. Nhìn thấy bóng dáng thân thuộc ấy, tôi biết mình không tin lắm.

Trình Nghi Bắc cười phớt qua với tôi, lòng tôi cũng ổn được đôi chút. Anh điềm tĩnh tự tin nói về kế hoạch tuần này, các con số bay ra từ môi anh. Tôi cười, đây là anh. Nhưng vô tình tôi lại thấy đôi chút mệt mỏi phảng phất trên gương mặt anh, cả cà vạt hơi lệch nữa. Trước giờ anh rất cẩn thận trong ăn vận, có chuyện gì ư?

Chỉ tiếc chưa kịp bối rối, anh đã quăng một quả bom khiến tinh thần tôi không yên, ‘Bắt đầu từ hôm nay mọi chuyện lớn nhỏ trong Quang Ảnh sẽ do Phó tổng Bạch Mộc Hằng phụ trách. Hợp đồng lớn chỉ cần có chữ kí của cậu ấy là được.’

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, mọi người cũng chẳng hơn, đều hoang mang và khó hiểu. Bạch Mộc Hằng cũng vô cùng kinh ngạc, chứng tỏ anh chưa từng bàn bạc chuyện này với ai. Cứ cho là thế đi, ít nhất anh cũng nên nói với tôi một câu, nhưng anh lại không hề nhắc chút gì về dự định này với tôi. Anh đem Quang Ảnh giao cho người khác, chắc chắn có lí do, bất thường thật, cứ nghĩ là lại thấy lo.

Anh mỉm cười, dường như phản ứng của mọi người đều đã nằm trong dự liệu của anh, ‘Mọi người đừng ngạc nhiên thế, cũng đâu phải là chuyện gì lớn lao. Sau khi nghĩ kĩ mới quyết định trở về Bắc Lâm, dù gì thì tôi cũng là một phần tử của Bắc Lâm.’

Anh vừa dứt lời, ánh mắt mọi người cũng đều hiểu rõ, mọi người ai nấy đều có một suy nghĩ của riêng mình. Mấy năm nay Quang Ảnh thật sự phát triển rất tốt, nhưng so với Bắc Lâm mà nói thì Quang Ảnh nhỏ bé đến mức không đáng kể đến.

Anh vẫn cứ điềm tĩnh như thế, tôi thì lại bứt rứt không yên.

Người ngoài có thể không hiểu anh, nhưng tôi lại không phải người ngoài.

Trình Nghi Bắc xem trọng Quang Ảnh bao nhiêu tôi hiểu rõ hơn ai hết. Ban đầu, vì để thành lập công ty này, anh hạ mình thuyết phục nhà đầu tư, anh phải ăn mì ăn liền cả tháng ròng, vì tiết kiệm tiền anh mua bản đồ thành phố để đi bộ thay vì đi bus. Anh đã trải qua những thử thách khó khăn tột nhất mà không hề mượn qua danh nghĩa của Bắc Lâm, bây giờ Quang Ảnh đã thành hình, vậy có sao anh lại Quang Ảnh mà đi.

Huống chi bây giờ Bắc Lâm cũng đâu có xuất hiện chuyện gì lớn, vẫn là công ty dẫn đầu thành phố Bắc Xuyên, vẫn là anh cả ngành thời trang. Sức khỏe cha mẹ Trình Nghi Bắc vẫn bình thường, đâu có gì bất ổn, nếu mọi thứ vẫn ổn định như đó giờ, có sao anh lại chọn về Bắc Lâm.

Tuy tôi không rõ chuyện gì xảy ra giữa Trình Nghi Bắc và cha mẹ anh, nhưng ít nhất vẫn có thể đoán được giữa có bức tường vô hình, dù mỗi tháng Trình Nghi Bắc đều về thăm nhà, ngoài mặt vẫn cứ điềm tĩnh.

Bởi lẽ đó mà tôi không thể đoán được suy nghĩ của Trình Nghi Bắc.

Mãi đến lúc anh hô tan họp, tôi vẫn ngồi ngây ngốc. Tôi nhìn bóng anh nhạt dần ở cửa, chút gì đó chua xót dâng lên trong lòng tôi. Anh về Bắc Lâm, dù mọi người chẳng ai hay biết, nhưng tôi là bạn gái anh, anh lại không hề nghĩ đến sẽ bàn bạc với tôi. Vì tôi quan tâm nên xét nét, vì tôi xét nét nên tôi khó chịu, vì tôi khó chịu nên tôi khổ sở, vì tôi khổ sở nên lòng tôi dậy sóng.

Suy ngẫm cả buổi, tôi quyết định tìm anh nói cho ra lẽ, chí ít cũng phải cho tôi lời giải thích hợp lý.

Chỉ tiếc đến văn phòng của anh, thư kí cho hay Trình Nghi Bắc vừa đi. Lòng tôi chột như quả bóng bị xì hơi, ra thang máy xuống lầu, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bãi đỗ xe, cuối cùng chỉ thấy bóng xe quen thuộc nhỏ dần rồi khuất khỏi tầm mắt tôi.

Thở dài.

Nếu anh đã làm thế thì tôi đây cũng chẳng thêm để ý anh nữa.

Chuyện lớn thế mà cũng không thêm bàn bàn với tôi một câu, nếu trong mắt không có tôi thế thì tôi cũng nổi giận luôn, sợ gì chứ, để anh tới năn nỉ tôi dỗ tôi. Mới nghĩ thôi, tôi cũng cảm thấy mình rất liều lĩnh, rất ngốc nghếch rồi, nếu Trình Nghi Bắc thật sự làm thế, đến cả ngủ tôi cũng cười. Tự sướng tâm hồn chút đâu có chết, ít nhất cũng có thể cân bằng tâm hồn đang tổn thương.

Trong lòng vẫn luôn thấy không công bằng. Nếu cùng đặt tình cảm của tôi và Trình Nghi Bắc lên bàn cân, nhất định tôi sẽ là người nặng hơn. Trở lại với công việc của mình, mỗi ngày làm việc mỗi ngày bận rộn, vô số lần tôi nhìn điện thoại của mình, không một cuộc gọi, không một tin nhắn.

Lòng tôi đầy băn khoăn, đầy lo lắng, ta hiểu tính Trình Nghi Bắc, anh về Bắc Lâm không hề báo trước, tôi tin chắc trong đó có điều bí ẩn mà tôi không biết. Đạo mới kết giao với Trình Nghi Bắc, Lý Thiệu Nham người bạn từ thuở ấu thơ của anh từng nói đùa một câu: bảo tôi nhất định phải tiếp tục thu phục Trình Nghi Bắc; anh ấy nói con người Trình Nghi Bắc rất nhạt nhẽo, nhàm chán, từ nhỏ tới giờ ngoài Mạc Hoan thì hình như cậu ta chẳng gần gũi với cô nào nữa hết. Giờ nghĩ lại, tôi chẳng biết mình đã thu phục được Trình Nghi Bắc hay chưa, chỉ biết anh ấy đã thu phục được tôi mất rồi. Bằng không tôi cũng chẳng đánh tài liệu sai nhiều lỗi thế này, tự thấy bản thân mình thật thê thảm, chẳng dám nhìn luôn. Mà cái tên đầu sỏ gây nên chuyện này đến cả bóng cũng chẳng chịu để lại cho tôi.

Trình Nghi Bắc, chắc chắn kiếp trước em nợ anh mà.

54. Chương 54

♪Mỗi cô gái đều mơ mình là cô gái cuối cùng của người đàn ông mình yêu, nếu xinh đẹp là vốn sẵn có thì chúc mừng, ít ra bạn cũng có tấm vé cơ hội; nào ngờ người ấy lại thấy bạn không phải tấm vé cuối cùng anh ấy yêu, ai cũng ngỡ ngàng...

Trần Nhất Lâm♪

** **

Cuối cùng tôi cũng giải tỏa được phiền não, vui sướng khi nhận được điện thoại của Trình Nghi Bắc. Song lại nghĩ mình có cần làm nũng một trận không ta. Nghĩ kĩ lại mà nói tôi đây đã là cô gái hai mươi sáu tuổi, ép buộc cỡ nào cũng chẳng thể giống những thiếu nữ thanh niên được nữa, vội vàng lái xe đến chỗ hẹn.

Chị tôi bảo chỉ cần Trình Nghi Bắc vẫy tay, tôi chẳng cần hỏi nguyên do, mặc kệ đó là lúc nào, nơi đâu mà lập tức bay đến.

Lúc tới nhà hàng, Trình Nghi Bắc đã ngồi sẵn chờ tôi. Bước chân vội vàng của tôi cũng dần giảm nhịp độ lại, tay anh cầm báo, đầu anh hơi cúi, dường như rất chú tâm. Lúc anh làm việc cũng thế, rất chuyên tâm, mọi chuyện xung quanh cũng gác sang một bên.

Tôi đến, nhẹ nhàng ngồi xuống. Anh ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười, tay đặt báo qua một bên.

“Đói rồi chứ gì! Gọi món đi!” Anh đẩy menu qua cho tôi.

Tôi hơi nhíu mi, lòng dấy lên những tiếng nói không hài lòng, phải chăng tôi thích ăn món gì anh cũng chẳng biết?

Tùy tiện gọi vài món, tôi không nói gì nữa, dù tình cảm này nhỏ nhoi hèn mọn, chuyện anh vô duyên vô cớ về Bắc Lâm, tôi vẫn thấy anh nên cho tôi một lời giải thích hợp lí.

Anh nhìn tôi cười, không mất tự nhiên như tôi, “Về Bắc Lâm là quyết định mới đây nên không trao đổi với em được. Chắc không giận đâu nhỉ?”

Bắc Lâm được xem là công ty trang phục thời trang hàng đầu, nội bộ lại nhiều phức tạp, bàn tán lung tung. Thâm quàng dưới mí mắt cộng thêm sắc mặt nhợt nhạt nói cho tôi biết dạo này anh bận rộn bao nhiêu, kì lạ là anh ấy không bao giờ kể những chuyện vụn vặt này với người khác, anh chỉ chú tâm làm, sau cùng mới lấy thành quả ọi người cùng xem.

Tôi nhớ lúc trước mình từng hỏi anh sao lại làm thế.

Anh nói: chẳng ai ngó ngang đến người chưa thành công, dù anh ta cố gắng thế nào chẳng nữa; Báo, TV cũng chỉ phát những vĩ nhân và thành công của họ, người ta cũng chỉ quan tâm đến cố gắng của vĩ nhân, chỉ phát quá trình khôn khó của họ mà thôi.

Khi em chưa thành công, bất kể em làm gì cũng chẳng ai ngó đến.

Nhớ tới những lời này lại không khỏi thở dài, chắc anh mệt chết mất, “Sao được chứ? Việc tuy nhiều nhưng vẫn phải chăm lo cho sức khỏe nữa, đừng có bỏ bữa, ngày ba bữa quan trọng lắm.”

“Em nói chuyện giống mẹ anh thật.” Anh cười, nhìn tôi, “Có điều hôm nay hẹn em ra ngoài là có chuyện khá quan trọng muốn bàn với em.”

“Chuyện gì?” Tôi lắng nghe.

“Em mong anh ăn đủ ngày ba bữa đúng không?”

“Đúng.”

“Em cũng mong anh thường xuyên nghỉ ngơi đúng không?”

“Đúng.”

“Em cũng mong chúng ta gặp nhau mỗi ngày đúng không?”

“Thì sao?”

“Em đến Bắc Lâm làm thư kí cho anh đi, người khác không biết thói quen của anh, lúc nào cũng nhầm lẫn. Em đến Bắc Lâm sẽ giúp anh giảm không ít phiền não đâu, còn có thể nhắc nhở anh ăn uống.”

Nhân viên Bắc Lâm đều trải qua quá trình đào tạo chuyên nghiệp, làm gì để xảy ra vấn đề gì lớn chứ. Nhưng tôi cực kì hạnh phúc, ít ra anh vẫn nghĩ đến tôi.

“Em cần phải suy xét đôi chút.” Tôi dùng dao nhỏ cắt miếng thịt bò.

“Xin mời Trần tiểu thư sớm ngày cho tôi hay quyết định, để tôi cố thể sắp xếp chu đáo hơn.”

“Sao vội vàng được chứ, hễ gặp việc lớn là sẽ phải suy xét rất lâu.”

Khóe môi anh dương lên một nụ cười, “Được thôi, mời tiểu thư cân nhắc, Bắc Lâm luôn rộng cửa đón chào.”

“Tôi nể mặt anh nên mới cân nhắc nhé, còn phải xem thành ý thế nào đã.”

“Tất nhiên rồi.”

Ý Như: Mọi người giết bạn đi =(

Không khí bữa cơm rất tốt, tôi cười rất lâu, chẳng hiểu sao tôi lại chuyển biến lớn thế này nhờ cuộc hẹn của anh. Cười nhiều, nói cũng nhiều, tâm trạng của anh hình như cũng không tệ, dù mệt mỏi hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Ăn xong anh về Bắc Lâm, nhìn bóng anh vội vã rời đi, tôi cảm thán, anh chỉ lớn hơn tôi một tuổi mà lại gánh vác cả Bắc Lâm to lớn. Tôi nên khoan dung với anh hơn chứ, không nên so đo với những việc nhỏ nhặt, lúc nào cũng phải ủng hộ anh.

Gọi điện cho Bạch Mộc Hằng, xin phép anh ta, vậy mà đến nguyên nhân anh ta cũng chẳng thêm hỏi đến, đồng ý luôn. Chuyện lạ.

Gọi Trần Nhất Tâm, hai chúng tôi lâu rồi chưa đi chơi cùng nhau.

Chị lớn hơn tôi hai tuổi, con cũng đã bốn tuổi rồi, việc của chị mỗi ngày là đưa đón con vào nhà trẻ. Đó giờ chưa từng được thấy cảnh cha mẹ chăm sóc con nhỏ, giờ tận mắt nhìn chị trông nom con, mới nhận ra chuyện đó mệt nhọc bao nhiêu. Không thể tưởng tượng nổi đứa trẻ nhỏ thế này mà lại có thể dày vò người ta như vậy. Nhưng lại chẳng nở quả trách, đành phải kiên nhẫn đứng gần nó, nhìn nó vui chơi, khi ấy lại cảm thấy rất hạnh phúc.

“Chúng ta lâu rồi không đi chơi chung.” Tôi giữ chặt tay chị ấy, như ép buộc ấy. Anh tôi lớn hơn tôi năm tuổi, nên từ bé chơi thân với chị hơn, cùng nhau bàn về mình tinh nào đấy, cùng xem TV rồi bàn về trai gái trong phim đấy thế nào thế nào.

“Nói, chuyện gì?” Chị thản nhiên nhìn tôi.

“Làm như gọi chị ra ngoài thì nhất định phải có việc không bằng á.”

“Chứ còn gì nữa, không phải có việc gì với ai đó nên đến tìm chị đây à?”

“Em là loại người này sao?”

“Chị dám chắc em chính là loại người đó.” Chị hất tay tôi ra, tôi lập tức đuổi theo.

“Chị?”

“Gi?”

“Trình Nghi Bắc về Bắc Lâm rồi.” Cứ muốn đem chuyện này nói cho chị biết, để chị phân tích giúp tôi.

Nhưng chị ấy chẳng biểu hiện gì cả, “Việc này chị nghe nói rồi, sớm hay muộn gì cậu ta cũng phải về thôi! Thị trường của Bắc Lâm lớn thế kia, còn là công ty của gia tộc nữa, chung quy cậu ta vẫn phải về thu dọn thôi. Nhưng hình như hơi đột ngột.”

Tôi gật đầu, “Em cũng chẳng biết nguyên nhân.”

Hình như chị thở dài một hơi rồi mới nhìn tôi, “Đôi khi người ta còn chẳng rõ ràng.”

Nhìn chị mình, có phải khi con người ta mất đi thứ gì đó rồi mới bắt đầu thỏa hiệp với cuộc sống này. Chị khi xưa, khi cười lên chẳng khác nào gió tháng ba, cô gái đang yêu là hấp dẫn nhất. Chàng trai kia tuần dặt phi phàm, thành tích nổi trội, giáo dục tốt. Tôi cứ tưởng chỉ có người như thế mới có thể xứng với chị mình. Nhưng cuối cùng hai người họ lại không thể bên nhau, không hề có tác động nào khác. Trong mắt tôi cha mẹ tôi cũng không phải là người nghiêm khắc lắm, không hề ràng buộc chúng tôi trong chuyện tình cảm, nhưng tình cảm của chị tôi vẫn chết yểu. Chị ấy chưa bao giờ đề cập đến nguyên do, vết thương trong lòng chị ấy cũng mãi mãi không bao giờ lành, nhưng không thấy đâu có nghĩa là không có.

Lần đầu nhìn bộ dáng đau lòng chật vật của chị, chị ấy cầm ảnh chụp của chị và anh ta bỏ vào chậu than, từng tấm từng tấm cháy rụi, không chừa lại một tấm nào. Dứt khoát thế kia, như đang tạm biệt với quá khứ của bản thân, thanh xuân của chị cũng theo đó mà tan biến.

Chẳng bao lâu, chị quen anh rể hiện nay, chẳng có gì là rầm rộ, chẳng thể non hện biển, hai người họ cứ thế mà bước vào nấm mồ hôn nhân, sau đó cuộc sống vẫn cứ êm đềm trôi.

Tôi thường nghĩ có khi nào chị không cam tâm không, nhưng chưa bao giờ tôi hỏi cả, có lẽ mãi mãi cũng không hỏi. Bởi lẽ có hỏi hay không thì kết quả cũng đâu đổi khác được.

Tôi kéo tay chị tôi, “Hôm nay mệt cũng được, giúp em lựa đồ đẹp đi nào.”

Đạt được một ánh mắt khinh bỉ, “Còn nói đâu phải có việc mới tìm chị đâu.”

“Chị à, em biết chị tốt nhất mà.”

Chị sờ sờ đầu tôi, chẳng khác nào đang sờ đầu cháu tôi, “Bởi chị đây vốn tốt bụng mà.”

Được, em nhận.

Bước vào một cửa hàng kinh doanh độc quyền... Chị tôi chợt nhớ ra cái gì đó, “Mắc gì mà tự nhiên cái muốn mua sầm?”

“Em muốn vào Bắc Lâm.”

Chị hơi chau mày, “Được không?”

“Em không biết. Em thì thấy được, nếu mỗi ngày đều có thể thấy người mình thích, vậy là đủ rồi. So với không được việc này còn làm cho người ta thỏa mãn hơn nữa kia.”

Chị nhìn tôi miết, “Vậy thì thế đi! Cuộc sống có rất nhiều con đường cần chính mình phải chọn lựa, dù một ngày nào đó ta nhận ra mình đã chọn sai con đường cũng sẽ không đổ thừa người khác. Tất cả là tự chúng ta lựa chọn.”

“Ý gì đó?”

“Cậu ta từng nhắc đến chuyện kết hôn với em chưa?” Ánh mắt của chị rất nghiêm túc.

Tôi lắc đầu, “Có lẽ anh ấy thấy chưa đến lúc lập gia đình.”

Chị nhìn tôi, “Tình huống này có hai dạng. Một là cậu ta chưa tìm được người cậu ta muốn kết hôn, loại còn lại là hiện tại cậu ta không muốn kết hôn. Em cho là dạng nào?”

Tôi kê cằm môi, “Dạng hai.”

Chị không nhìn tôi nữa, chỉ có đôi mắt trầm xuống, “Chúng ta đi xem quần áo nào!”

Nhưng tôi không hề bỏ qua câu nói nhỏ xíu của chị: Phụ nữ, luôn thích tự lừa mình.

Ánh mắt của chị thay đổi ngay khi nhìn thấy mớ quần áo hoa lệ trước mặt, còn khoa tay múa chân, nhưng hình như không vừa ý, toàn thấy chị để đồ lại chỗ cũ.

“Mau quần áo nhất định phải mua đồ hợp với mình, không được tùy tiện.” Chị một bên nhìn đồ treo trên cao, một bên nói với tôi.

Tôi bước lên kéo tay chị mình, “Lựa như vậy không mệt à?”

“Hợp thì okê hết.”

“Sao mới gọi là hợp?”

Chị lấy bộ đồ treo phía trên xuống, “Hợp là bất kể người ta đánh giá đẹp hay xấu, chỉ cần bản thân thấy thoải mái là được. Như giày có vừa hay không, mỗi chân mới biết.”

“Đúng không đó? Vậy thế nào gọi là thoải mái?”

Chị tôi liếc cho tôi một cái, “Có hai tình huống, còn phải xem tự em thấy thế nào. Một là ngang bằng, em và cậu ta đều bỏ ra tình cảm như nhau, em không thích cậu ta mà cậu ta cũng chẳng yêu em, hoặc em yêu cậu ta và cậu ta cũng yêu em như thế. Hai là, tình cảm làm người ta quên đi chuyện được hay mất, chỉ cần hạnh phúc khi ở bên cậu ta mà không phải là ngồi cân đo đong đếm.”

Tôi không biết chị ấy thuộc dạng nào, nhưng xót xa trong mắt chị, tôi không dám hỏi tiếp nữa.

“Chị, chúng ta qua kia xem đi!”

Cũng chẳng phải gì đặc biệt, khi chị hơi thất vọng, lại chợt thấy chiếc váy trong tủ kính, vui vẻ nhìn tôi, “Cái đó, tuyệt đối vì em mà may ra.”

Lơ đễnh quay qua liền rơi vào hấp dẫn.

** **

Hoa nở bướm bay

♪Nếu em chưa từng gặp anh, em sẽ là một nữ sinh rất đời thường, mơ mộng về tình yêu, biết đâu sẽ có được một tình yêu làm bao người ngưỡng mộ; cuộc sống của em sẽ mãi gắn với hai chữ ‘Bình thường’, chẳng may em lại gặp anh, mọi thứ đều hóa không tầm thường.

Trần Nhất Lâm♪

** **

Màu tím bình thường thế thôi nhưng lần đầu tiên liếc mắt lại thấy thiết kế tuyệt diệu, cho dù là quần áo bình thường thế mà vẫn thấy tài năng trong đó. Chưa từng thấy bộ đồ cứng ngắt, kính cổng cao tường như vậy mà vẫn nổi bật được những đường cong của phái nữ, nổi bật cảm giác khoan khoái lại đoan trang, lịch sự tao nhã và đẹp tĩnh lặng, như vùng núi bách hợp, u nhã trong veo.

“Thử xem?” Chị cầm bộ đồ hưng phấn đưa tới cho tôi.

Tôi cũng rất hài lòng, “Con mắt thẩm mỹ của chị là nhất đó.”

Vừa bước khỏi phòng thử đồ chị ấy đã khen không ngớt lời, “Quả đúng là nó được may ra cho riêng em.”

“Phóng đại hoài.”

Vừa nhìn mình trong gương, nhả nhận lịch sự, cảm thấy rất tuyệt.

Nhân viên bước đến mang theo nụ cười chuyên nghiệp, “Mất của hai vị rất tinh, loạt mẫu ‘Bách hợp’ vừa mới tung ra thị trường thôi, đã nhận được phản ứng tích cực của không ít người. Cái này vẫn còn là sản phẩm thiết kế để khảo sát hiệu quả thị trường, vẫn chưa xuất ra thị trường. Tin là chẳng bao lâu nữa, hàng loạt sản phẩm này sẽ bán ra rất đắt.”

Chị nhỏ giọng bên tai tôi, “Nhìn kiểu này, dám chắc đây là chi nhánh của Bắc Lâm luôn, tự em cân nhắc đi.”

“Ghét.”

Đổi lại quần áo, không bàn cãi gì cả, cứ thế mua luôn. Kéo chị tôi, hơi tò mò về nhà thiết kế, chỉ mỗi một chữ ‘Lục’, “Có cái họ thôi sao?”

“Nghệ danh trong truyền thuyết đó.”

“Thiết kế rất tuyệt. Sau này em sẽ mua trang phục do cô ấy thiết kế.”

Chị lắc đầu, im lặng. Còn tôi lại rất xúc động khi mua đồ của nhà thiết kế này, lễ phục, mua được tôi đều đã mua tất. Bị Trần Nhất Tâm khinh bỉ dữ dội. Theo cách nói của chị ấy là may mắn mà tôi chưa lập gia đình, không thì chồng tôi đã bị tôi dọa phát ngất luôn, có khoa trương thế không chứ.

Đến Quang Ảnh từ chức, chuyển đồ đi, vậy mà chẳng ai thấy tò mò cả.

Quái lạ.

“Bà chủ, sau này đừng quên bọn anh đó nha.” Bạch Mộc Hằng cầm đầu.

“Tương lai trông cả vào cô, cảm ơn nhé.”

Bạch Mộc Hằng lắc đầu, “Chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

“Nói trước mặt em vô ích thôi, hay để em nhắn với Trình tổng là công việc của anh thoải mái tới phát nhảm nên giao thêm cho anh nhiều việc hơn nữa.”

“Ừm em.”

“Vậy thì tránh ra, em đang dọn đồ.”

“Em nhìn thái độ nói chuyện của em với anh kìa, có chỗ nào khác bà chủ đâu.”

“Biến đi.” Cầm một sấp tài liệu ném qua ảnh. Nào ngờ bản lĩnh ghê, nhoáng cái biến mất tăm.

Ôm đồ của mình ở Quang Ảnh ra ngoài, ngoảnh đầu lại, cảm thấy lòng không đành. Nhìn công ty tuy chẳng phải cao ốc hoành hoành tráng tráng, nhớ đã gắn bó với nó hai năm, nó là kẻ chứng kiến hai năm tôi gắn bó với Quang Ảnh, chứng kiến tình yêu say đắm của tôi.

Trong Bộ bộ kinh tâm có một câu nói rất hay: tôi biết kết cục của tất cả mọi người, duy chỉ không biết kết cục của chính mình.

Trong phim tôi thích nhất là Nhược Hi. Tác giả nào đó từng nói, cô ấy không phải là nữ chính hoàn mỹ, có ích kỉ còn có trẻ con, bởi lẽ nữ chính là người của thế giới hiện đại, là người thực tế. Chúng ta không thích nữ chính này, cũng đồng nghĩa với việc chúng ta không thích chính mình.

Nhược Hi rồi rầm, Nhược Hi do dự, Nhược Hi đau khổ, ai rõ hết những cảm xúc chân thật đó sẽ hiểu. Những người nói cô ấy tự làm tự chịu đã trải qua chưa, khi họ rơi vào tình huống giống Nhược Hi, biết đâu một nửa của cô ấy bọn họ còn chẳng bằng. Nhược Hi là người thực tế, là đại diện cho những xúc cảm của chúng ta, nếu chúng ta thật sự không ưa cô ấy, thì chúng ta cũng đang phủ nhận và ghét bỏ chính mình.

Phiền muộn đột ngột đến làm tôi lo sợ, thật ra tôi hiểu rõ ý của chị tôi. Cho đến giờ Trình Nghi Bắc chưa bao giờ nhắc đến chuyện hôn nhân với tôi. Chẳng hiểu sao khi đối mặt với sự lo lắng sợ hãi một nửa của mình sẽ ra ngoài... của đa số người trên mạng, tôi lại kiên quyết tin tưởng Trình Nghi Bắc. Anh ấy chẳng nhiều lời khi gặp các cô gái khác, dù đối phương đẹp cách mấy chẳng nữa, nghiêng nước nghiêng thành thế

nào chẳng nữa. Đôi lúc tôi cũng hay nghi ngờ, bởi tính cách Trình Nghi Bắc vốn dĩ như thế hay qua khứ anh đã tổn thương quá nặng, nên mới có thể duy trì một nội tâm lạnh lùng như thế.

Nói bóng gió với Lý Thiệu Nham cũng chẳng có manh mối gì. Theo anh ta là từ ba năm trước Trình Nghi Bắc một lòng muốn sáng lập công ty của riêng mình, anh ấy liền biến thành cái dạng này. Thật ra tôi cũng rất khó tin chuyện Trình Nghi Bắc lại chọn rời khỏi công ty nhà mình, bởi anh cãi một trận long trời với Trình Chí Diên – Cha anh, anh không phải người nhiều lời, nào ngờ lại có lúc phản nghịch ghê gớm thế. Nói đến nguyên nhân lại chẳng ai rõ, sau khi rời khỏi Bắc Lâm thì ra nước ngoài, về nước liền thành lập Quang Ảnh, cuộc sống của anh giống như bức tranh lụa nhiều hoa văn, nhiều màu sắc.

Tôi thích cuộc sống của anh, rực rỡ sắc màu, đó là cuộc sống đầu tôi có muốn cũng chẳng thể có được, nên tôi thích.

Đạo trước tôi mới xem tiểu thuyết có tên Hoàng hôn thủy tinh, lúc đầu tôi không hiểu nổi Lý Giai Quang, chẳng hiểu sao cô ấy lại chọn Lâm Trạch trong khi cô ấy có thể có lựa chọn tốt hơn thế nhiều. Sau này tôi chợt hiểu, đúng là Lâm Trạch không cho cô ấy một tình yêu nồng nàn say đắm nhất, nhưng lại cho cô ấy sự an bình ổn định nhất. Ở bên cạnh một người như thế, chắc chẳng bao giờ bạn lo lắng anh ấy sẽ hỏng, bởi vì anh ấy xem trách nhiệm quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Một người quá mức trọng tình trọng nghĩa thế nào cũng có người chỉ trích, nhưng nếu người được anh ấy đối đãi như thế là bạn, bạn đúng là may mắn.

Cả câu truyện, tôi thích nhất là Lý Giai Quang, kính nể sự lựa chọn của cô ấy, cũng đau lòng cho vết thương lòng không cách nào bù đắp được.

Chuyện của người ta thế mà cũng đâu phiên muộn của mình trong đó, thấy phục mình ghê.

Đến Bắc Lâm báo danh, vẫn không thấy Trình Nghi Bắc đâu, chỉ có Phương Không, trợ lý của anh đưa tôi đi làm quen với công việc.

Hệ thống quản lý nội bộ Bắc Lâm rất phức tạp, có những quy tắc nhất định, tôi cũng không rõ những thứ này lắm. Trợ lý của Trình Nghi Bắc là người hơn ba mươi rồi, làm tôi hơi chùn bước, đừng nói tôi đi cửa sau nha!

Chỉ tiếc lúc Phương Không giao cho tôi một chồng tài liệu dày cộm, tôi hoàn toàn thay đổi quan điểm.

Việc của tôi rất đơn giản, chỉ nhắc nhở Trình Nghi Bắc thời gian họp hành, khó ở chỗ có quá nhiều văn kiện chờ anh ấy kí tên, tôi phải ngồi lướt lướt. Việc này đòi hỏi tôi phải xốc lại mười phần tinh thần, cường độ công việc lớn quá mà.

Phương Không nói tổng quát về nội dung công việc của cô rồi quay lại làm việc của mình, chỗ này ai cũng nghiêm túc làm việc, chăm chỉ, chẳng dám rề rà tí nào. Tôi nhìn chồng tài liệu trước mặt, thấy vui mừng, cũng được, bây giờ tôi đang bắt đầu bắt đầu với công việc thôi, vẫn chưa chính thức làm việc.

Tận đáy lòng tôi cảm thấy rất ngọt ngào. Chỉ ít Trình Nghi Bắc không coi là bình hoa chỉ biết chưng trong nhà, biết tôi có năng lực của mình, cũng cần phải chứng minh năng lực đó nữa. Công việc là phần không thể tách rời với phụ nữ, một người không làm việc khác nào tách rời với xã hội, cũng như khác biệt thời đại.

Công việc là quan hệ có lợi, mở rộng tầm mắt, hiểu biết thêm nhiều thứ, tích lũy nhiều kinh nghiệm, bản thân cũng có nội hàm hơn.

Hồi trung học, từng trêu đùa về chuyện đi làm, kết luận lại là: phụ nữ có việc làm, thất tình hay li hôn đều khỏi phải lo lắng.

Cố gắng mấy ngày liên tục cuối cùng cũng hiểu sơ sơ về quá trình làm việc. Trình Nghi Bắc cũng chưa bao giờ chủ động xuất hiện, mỗi lần gặp anh đều là cảnh họp gấp, không thì phân công việc ọi người. Từ xa nhìn anh, lại cảm thấy anh cách tôi rất xa rất xa.

Nhưng trong lòng cũng dương lên một suy nghĩ khác, ưu tú như anh thuộc về tôi.

55. Chương 55

Nếu một ngày nào đó, cô đơn và tịch mịch yêu nhau, tôi nghĩ, tôi sẽ không nhớ quạnh hiu nữa; khi quạnh hiu đi làm, cô đơn và tịch mịch sẽ lên lút bên nhau,...cũng đúng thôi, chúng ta luôn thích xem những cuộc đua tình ái, chẳng may chính mình cũng sa chân vào đó. Trần Nhất Lâm♣

** **

Cuối cùng cũng xử lý xong hết đồng số liệu hôm nay, có cảm giác thành tựu, dù mệt nhưng lại tràn đầy năng lượng. Như hồi còn học trung học ấy, mệt mỏi nhưng năng lượng luôn tràn đầy, lớn lên rồi có nhiều chuyện lại không vô tư như hồi trung học nữa, chẳng hạn lớn rồi chẳng thể vô tư mà thường liến thoắng hai chữ ‘Chán quá’, ‘Buồn quá’ bên môi nữa.

Vào toilet chẳng bao lâu đã nghe thấy tiếng bàn luận xì xầm bên ngoài.

“Nghe nói giám đốc tài chính Lý Quan vì lợi ích bản thân lạm dụng công quỹ tới hàng triệu.”

“Khi nào thế?”

“Trước khi Trình tổng nhận chức không lâu!”

“Sao có thể chứ? Nếu thế thì chắc Trình tổng sẽ xử lý Lý Quan nặng lắm đây, tôi còn nghe nói lúc Trình tổng ở Quang Ảnh luôn thẳng tay trừng trị những nhân viên vi phạm.”

“Tôi nghe người ở phòng tài vụ nói, chắc không giả đâu.”

“Hình như Lý Quan bị điều qua chi nhánh khác làm quản lý mà! Nếu anh ấy có tội thì sao Trình tổng còn dùng anh ấy nữa. Mà Trình tổng với anh ta cũng đâu có quan hệ gì đến nhau đâu. Tuy thời nay người đi cửa sau nhiều vô kể, nhưng họ lại chẳng liên quan gì đến nhau thì biết giải thích chuyện này thế nào đây?”

“Cũng đúng.”

“Mà chuyện có liên quan gì tới chúng ta đâu, nghĩ làm chi ệt.”

Tôi đến vòi nước rửa tay, nhớ lại những lời đối thoại vừa nãy. Chợt nhớ đến những số liệu đáng ngờ sáng này, khi hồi tới, Phương Khổng cực chuyên nghiệp nói những thứ này không thuộc phạm sự của tôi, Trình Nghi Bắc cũng đã cấm không cho bất kì ai đề cập đến chuyện này nữa.

Theo lý đúng là Trình Nghi Bắc và Lý Quan không có bất cứ quan hệ nào, nhưng sao anh lại thay Lý Quan chống đỡ nguy cơ này? Phải chăng có nội tình? Hay Lý Quan bị hãm hại, tôi chỉ có thể lí giải hành vi của Trình Nghi Bắc thế này thôi.

Lúc trở lại văn phòng, vậy mà gặp được Trình Nghi Bắc đang ngồi đằng kia.

Hơi ngạc nhiên, tôi những tưởng ở công ty sẽ xem tôi như người dưng. Tôi hiểu anh công tư rõ ràng, nhưng hiểu là một chuyện, lòng bức bối khó chịu lại là chuyện khác.

“Sao anh tới đây?” Bước qua nhìn anh.

Anh chau mày, “Tối thăm em có được xem là trốn việc không ta.”

Bĩu môi, “Hay là anh đi kí mấy đơn hàng của anh đi, em tuyệt đối không trốn việc đâu, em là nhân viên tốt.”

Anh cười lắc đầu, “Mấy hôm nay không tìm em, đừng nói giận nhé.”

Ngang bướng lắc đầu.

Anh thở dài, “Năng lực của em không ai có thể chê được, anh đến gần em nhất định mọi người sẽ bỏ qua năng lực của em. Anh hi vọng mọi người sẽ thấy được năng lực làm việc của em, em đủ tư cách ngồi vào vị trí này.”

Tôi gật đầu, trái tim nhẹ bẫng đi, “Em hiểu.”

“Nếu hiểu vậy hôm nay giúp anh đi xem phim nhé, sao nào?” Có ý cười trong mắt anh, càng nhìn càng thoải mái, đôi mắt của anh trước kia luôn chứa đầy gánh nặng.

“Được rồi.”

Chúng tôi rời khỏi công ty, nhưng anh không đến bãi đỗ xe lấy xe. Nhìn đôi mắt kinh ngạc của tôi, anh giải thích, “Anh ít đi với em, hiếm có thời gian, chúng ta hưởng thụ buổi tối thoải mái nào!”

Lời thể này từ miệng anh nói ra, tôi vui sướng đủ đường.

Tôi gật gù.

Chúng tôi cùng ra trạm chờ xe bus, nhìn xung quanh, không khỏi mỉm cười.

“Anh không đi xe bus bao lâu rồi?” Tôi rất tò mò nha.

Anh chớp mắt, hồi tưởng, “Ba năm.”

Nhắm tính thời gian, có lẽ anh đang nhớ về thời kì trước, “Chắc là rất nhớ hả?”

“Nhớ thì chưa tới, thử tìm lại cảm giác quen thuộc cũng được lắm.”

Sắp đến, anh kéo tay tôi, chút chủ động nhỏ nhoi này cũng làm tôi rung động. Trên xe có nhiều người, anh bảo hộ tôi ra sau xe, hai tay anh giữ vững tôi trước ngực. Tôi ngửi được hơi thở thuộc riêng anh, giờ phút này, cảm giác chân thật này, giờ tay ra là chạm vào, là trái tim anh đang đập.

Tôi hiểu, có gì đó đã khác, dường như anh bắt đầu chủ động hơn, cho dù là những việc rất nhỏ nhặt cũng đủ để tôi mừng như điên. Trần Nhất Lâm, cô có cần không có tiền đồ vậy không?

Chúng tôi cùng xếp rạp phim, lúc này người mua vé đã xếp thành hàng dài. Anh cũng chẳng do dự, kéo tôi qua, “Đi nào.”

Tôi cứ tưởng anh chẳng rảnh đâu mà xếp hàng.

Cực kì vui sướng, anh thay đổi rồi, “Hồi đó đến xem phim luôn mang theo thẻ sinh viên để được giảm nửa giá, ngồi trong phòng ăn bỏng ngô. Kết quả lại bị người hàng trước trách, bởi bọn em ăn quá lớn tiếng, bọn em xấu hổ cứ giải thích mãi.”

Nụ cười nở trên khóe môi anh. “Em bây giờ cũng dùng thẻ sinh viên được mà.”

Nói tôi trẻ con à, làm mặt quỷ với anh.

Vậy mà anh lại lấy tay sờ đầu tôi, “Khen em trẻ mà!”

Cất, làm trò, đừng hòng tôi mắc mưu.

Hôm nay chiếu hai bộ phim mới, Truyền thuyết Bạch Xà với Hoa Bích, suy nghĩ một hồi quyết định chọn Truyền thuyết Bạch Xà, kinh phí đầu tư lên tới một trăm tám mươi triệu, không coi thật tiếc. Còn nghe nói chế tác lớn, hậu kì công phu. Đương nhiên tôi còn suy xét về sở thích của anh, có lẽ sẽ thiên về bộ này hơn.

Hôm nay là lần đầu tôi chúng tôi xem phim chung, nhất định phải để lại kí ức đẹp.

Ngồi trong phòng, anh nhìn màn hình lại nhìn tôi, “Nhiều người bảo họ đến xem phim vì ai đó, em muốn xem ai?”

“Huỳnh Thánh Y.”

“Em thích cô ấy.”

“Không phải.”

“Thế thì?”

“Phần lớn khán giả cũng không thích cô ấy.”

Anh cười, “Chuyện đó và chuyện em vì cô ấy mà chọn xem có gì liên quan sao?”

“Em lạ lắm, người không ai muốn ủng hộ em lại muốn ủng hộ. Sức hút của người ta trên mạng cũng đâu có thua ai?”

Anh nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Ta bóc bông ngô trong tay đưa đến bên miệng anh, anh ngẩn người, xong vẫn ăn. Chỉ là kiên quyết không chịu ăn lần thứ hai.

Phim bom tấn có khác, kỹ xảo hoành tráng, tôi thích. Cảnh dưới nước của Huỳnh Thánh Y và Lâm Phong phải nói là duy mỹ, bọn họ ở trong nước hai mươi mấy tiếng đâu có phí. Lâm Phong nói: nụ hôn này cứu mạng ta, cũng lấy mạng ta. Tiếc là ta không đáng.

Trình Nghi Bắc xem rất nghiêm túc, chẳng biểu hiện gì cả nhưng nét mặt lại nhu hòa không ít.

Cứ thế này thôi, giản đơn, không sóng gió, cứ thế mà duy trì...

56. Chương 56

Chẳng học được gì ngoài những thứ gọi là tri thức, càng nhìn rõ mình hơn, để mình biết chính xác vị trí của mình ở đâu. Trần Nhất Lâm♪

** **

Hiện Trình Nghi Bắc chỉ ở một mình trong căn hộ của mình, dù đã vào Bắc Lâm cũng không hề có ý định chuyển nhà. Căn nhà đúng theo phong cách của anh, đơn giản thoải mái nhưng lại trang nhã. Mỗi tháng tôi lại ghé qua chỗ anh một hai lần, thay anh dọn dẹp nhà, nhân tiện làm bữa cơm luôn.

Hồi cấp hai, có bạn hỏi thích một người thì được gì đâu chứ.

Tôi lại thấy rất ý nghĩa, tôi thấy khi thích một người là bản thân đã vượt qua chính mình. Dầu gì mình cũng đâu thể để người ấy thấy mình lè mề vô dụng.

Đến khi lên đại học, tôi từng phán: đời này tôi ghét nhất là giặt đồ. Sau này kết hôn rồi sẽ giải quyết chuyện này thế này này: hoặc là anh ấy có thể làm tôi vô cùng vô cùng yêu anh ấy, cam tâm tình nguyện giặt quần áo cho anh ấy, không thì tự anh để dành tiền sắm máy giặt mà giặt nhé.

Thế mà giờ đây tôi lại tự nguyện giặt đồ cho Trình Nghi Bắc, chỉ tiếc anh không để giặt đồ cho anh, chỉ đồng ý để tôi dọn dẹp hay nấu ăn thôi.

Giờ này anh đang vẽ trong phòng thiết kế, tuy anh đã giao Quang Ảnh cho Bạch Mộc Hằng nhưng vẫn không bỏ được thói quen vẽ thiết kế vào mỗi chủ nhật. Anh cũng chẳng muốn ai biết tật xấu lúc vẽ của mình, chỉ cần anh không vừa ý thiết kế của mình sẽ quẳng luôn xuống đất dù cho sọt rác kề bên anh. Đã vậy dù anh không vừa ý bản thiết kế của mình cũng vẫn ném loạn lên bàn, khó hiểu ở chỗ anh không cho bất kì ai động đến những bản vẽ đó, tất nhiên tôi cũng là một trong số ‘bất kì ai’ đó.

Chuẩn bị xong bữa cơm, tôi đến phòng thiết kế gọi anh.

Giấy ngổ ngang trên sàn, tôi tiếp tục phát huy bản tính vợ hiền dâu thảo của mình, cầm chổi quét sạch chúng. Xong xuôi mới cất ngang mạch suy nghĩ của anh, “Ăn thôi.”

Anh ấy nhìn tôi thoáng chốc, có hàm xúc gì đó khác lạ trong đôi mắt ấy, như mắt mèo, như nhung nhớt, khó mà tin bên trong đó còn có chút thất vọng khó nhìn ra được. Điều này làm tim tôi bắt đầu loạn nhịp.

Anh đứng dậy, “Ăn thôi!”

Anh bước đến, rất tự nhiên nắm tay tôi, “Tối thứ hai tuần nay công ty có tổ chức tiệc, em tham dự với anh nhé?”

Đây là trá hình công khai thân phận của tôi ư?

“Chẳng phải anh ghét nhất mấy buổi tiệc thế này sao?”

Anh cười, “Bọn họ tổ chức để chào mừng anh, thế này thì đến cả lí do để trốn anh cũng không dám.”

“Ha ha, anh cũng có ngày này.”

“Trần tiểu thư, ít nhất em cũng nên bày tỏ sự cảm thông với anh chứ.”

“Em cảm thông cho anh đó chứ, chỉ tiếc vật cực tất phản, em còn băn khoăn sao mình không ôm bụng cười này.”

Anh lắc đầu, cầm dưa lên ăn, “Món này cũng không tệ...”

Anh không hề tiếc lời khen với tôi, dù thật dù giả cũng luôn làm tim người ta nhảy múa.

Anh là người tôi thể lý giải được, nhưng một người quá hiểu một người thì còn mấy thích thú nữa. Thời đại học cả bọn hay bàn về chuyện này, hai người đã quen nhau lâu e là khó mà tiến đến hôn nhân, bởi lẽ cuộc sống quá đối bình thản, chẳng có gì mới mẻ, có lẽ sẽ ngẫu nhiên gặp được một ai đó thấy được rồi kết hôn, yêu hay không yêu đều quan trọng. Cách nghĩ đó thật trẻ con, nhưng tôi cho rằng quá hiểu một người thì chẳng thú vị gì nữa cả, hiểu hết rồi thì còn gì nữa mà tìm.

Giờ phút này đây, anh xắn tay áo chủ động đi rửa chén. Anh nói tôi nấu cơm vất vả rồi thì việc rửa chén đương nhiên phải do anh làm rồi.

Đi vào phòng thiết kế của anh, lúc rảnh anh sẽ vẽ vài bức, có màu có sắc. Chưa có tác phẩm nào là đặc biệt ưu ái cả, phần lớn đều là thành phẩm rảnh rỗi của anh thôi.

Tôi xem mấy bức tranh đã hoàn thiện, anh đã họa cả màu rồi. Đều là tranh phong cảnh, màu sắc hài hòa, êm dịu, thanh nhã. Chẳng nhìn được gì, có lẽ biểu đạt tâm tình nào đấy chẳng hạn.

Để các bức tranh xuống, cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, xem lại tất cả lần nữa.

Đều như nhau, đủ màu đủ sắc, nhưng chẳng bức nào có màu lục cả.

Thói quen của anh hay anh vốn ghét màu lục?

Lục lợi trong trí nhớ, dường như khi chọn đồ anh tuyệt đối không chọn màu xanh lá, nhưng không biểu hiện quá lắm. Nhưng đến cả lúc dùng trà mà gặp trà xanh anh cũng sẽ để qua một bên, trên bàn đàm phán hành vi như thế là không lịch sự, nhưng anh chán ghét đến mức quên luôn cả tầm quan trọng của hợp đồng.

Màu lục?

Lòng lại dấy lên nỗi lo.

Quay lại đã thấy Trình Nghi Bắc đang nhìn tôi, cười với anh, “Xem đỡ buồn ấy mà.”

Anh bước đến, chẳng để tâm, “Thích à? Thích thì lấy đi?”

“Thật à?” Anh luôn xem chúng như bảo bối mà.

Anh lấy tay xoa đầu tôi, “Dĩ nhiên là thật.”

“Vậy em không khách sáo đâu.” Tôi chọn một bức, “Anh không biết em muốn nó bao lâu rồi đâu.”

“Em không nói tất nhiên anh không biết rồi.” Anh lắc đầu, hình như có cả bất lực trong đó.

Tôi chề môi, lòng tham của tôi, thứ gì dù tôi không nói anh vẫn hiểu được nhỉ?

Xế chiều, anh phải về thăm cha mẹ, đưa tôi về cũng quên luôn, có nghĩ xem hôm nay tôi có lái xe tới hay không. Chẳng biết có nên đòi hay không nữa đây, có bạn trai thế này đúng là khổ, nhưng tôi lại cam tâm tình nguyện đến.

Coi như anh không biết tôi không lái xe đến đi, nếu không anh sẽ chở tôi về thôi, an ủi mình thế này mau lấy lại tâm trạng ghê.

Đi 15 phút mới đến trạm xe bus, chờ chung với nhiều người, nhìn người ta tụ hai tụ ba cười cười nói nói, sao chợt cảm thấy quạnh hiu?

Từ xa có một đôi tình nhân đang bước đến, cô gái đang giận bạn trai, mặt đanh lại, hai người họ thu hút khá nhiều ánh nhìn.

Chàng trai nắm lấy tay cô gái, cô gái giận dỗi hét ra, “Buông.”

Chàng trai cũng không từ bỏ, “Không buông.”

“Rốt cuộc anh có buông không?” Cô gái nổi đóa.

Giọng điệu chàng trai cũng mềm hơn, “Được rồi, đừng giận nữa nhé, là lỗi của anh được chưa nào?”

Cô gái thẳng lí cũng không có ý buông tha, “Gì mà coi như anh sai hả, anh là người có lỗi, toàn bộ đều là lỗi của anh.”

“Được được được, tất cả đều là anh sai, được không nào?”

Cô gái quay mặt đi, không nói lời nào, nhưng không giằng tay nữa.

Chàng trai cuối cùng cũng trút được gánh nặng, lại tiếp tục dỗ dành, “Muốn ăn gì không, anh dẫn em đi ăn Haagen Dazs nha.”

Cô gái cười ngọt ngào, nhưng vẫn im lặng.

Hai người họ đi xa dần, chàng trai nắm tay cô gái đi về phía trước.

Tôi nhìn bóng họ thật lâu, ngẩn người, giật mình nhận vừa rồi quá mức nhập tâm vào hai người họ, xe bus đã vụt qua mặt chúng tôi mất rồi.

Chàng trai có lỗi với cô gái hay không không quan trọng, quan trọng là cậu ta quan tâm đến cô gái, có thể khoan dung với cô ấy dù cô ấy luôn cư xử như trẻ con với mình.

Họ làm tôi hâm mộ, tôi e mãi mãi Trình Nghi Bắc cũng chẳng làm tương tự như thế, mà tôi cũng chẳng thể vô cớ gây chuyện với anh như thế được, sẽ không, chuyện đó sẽ không xảy đến với tôi, nên tôi hâm mộ, tôi khát khao.

Cuối cùng xe bus của chúng tôi cũng đến, đoàn người từ từ lên xe, vẫn còn ghế để ngồi, nhìn ra ngoài cửa kính.

Nhớ hồi trung học, viết được một bài văn đạt điểm tối đa, đề là ‘Cảnh đẹp nhất’, lúc ấy giáo viên Văn bảo tôi rất có ý tưởng, làm nổi bật lối sống cô độc của đại đa số người thời nay.

Trong bài có đoạn thế này: cuộc sống cũng như đi trên một chuyến xe bus, trạm đầu đến trạm cuối, từ bắt đầu đến khi kết thúc, ta sẽ gặp được anh ấy hoặc cô ấy, có lẽ họ sẽ đây đến trạm cuối hoặc xuống ở trạm nào đấy dọc đường, họ không thể đi cùng ta đến cuối cùng, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc người luôn bên cạnh ta chỉ có bản thân ta mà thôi.

Chỉ bản thân ta khi đi đến cuối cùng vẫn là chính mình như thuở ban đầu, đi qua cô đơn, hưởng thụ sinh mệnh của chính mình.

Nhớ đây không phải là trần trọc lúc bấy giờ, buồn cười, nhìn lại khuôn mặt xa lạ lại thấy ngỡ ngàng.

57. Chương 57

♪Chúng ta cứ nghi ngờ mãi, nghi ngờ một điều gì đó; đến nỗi nghi ngờ cả người bên cạnh mình sao tự dừng lại đối xử tốt với mình thế, sao tự dừng lại thích người bình thường như mình, cuối cùng lại vỡ lẽ ra là chúng ta chỉ tự nghi ngờ mình.

Trần Nhất Lâm♪

** **

Lúc đi làm chính thức vẫn chưa quen, Trình Nghi Bắc lại là người công tư rõ ràng, trên công việc anh không hề cho tôi bất kì đặc quyền nào, chẳng còn cách nào ngoài tận lực mà làm. Bận rộn cả ngày, đến giờ tan làm, nhìn ai nấy đều đã tan tằm hết rồi mới nhìn vào cửa phòng làm việc của anh.

Một lát sau anh ra tới, nhìn về phía tôi, “Anh đưa em về thay đồ.”

Tôi gật đầu.

Lẻo đẻo theo sau anh, theo anh vào thang máy chuyên dụng dành riêng cho anh, phảng phất như được thấy rõ địa vị của mình dù chỉ là hư vô nhưng lại rất thỏa mãn. Là tôi cứ suy nghĩ quá nhiều, có một người như anh cứ như thế mà ở bên tôi, có gì phải nghĩ lung tung, cần phải nghĩ cho anh nhiều hơn.

Bãi đỗ xe không xa mấy nên tôi cứ đi theo sau anh, nhiều lời làm gì, chỉ cần cùng anh là được.

Đi được vài bước, không ngờ chỗ này có một cô bé đang phát tờ rơi, cô ấy chìa tờ giấy ra trước mặt Trình Nghi Bắc, “Xin chào, tôi là XXX, anh chị dành tí thời gian xem cái này nhé.”

Anh không đi luôn, trái lại còn nhận tờ rơi, đọc nữa.

Cô bé mừng rỡ, “Anh có thể để lại số điện thoại được không ạ? Yên tâm là chúng tôi sẽ không quấy rầy anh đâu, chỉ lưu số là okê.”

Đến cả tôi cũng chẳng tin nổi lời thế này.

Những tưởng anh sẽ từ chối, nào ngờ anh lại gật đầu, đúng là làm người ta không dám tin mà.

Tôi giành trước, “Lấy số chị hay hơn!”

Anh đường đường là boss lớn mà lại để lại số điện thoại, thử dài ngoao ngán.

Cô bé mừng ra mặt, “Cám ơn hai vị đã giúp đỡ, hai vị rất xứng đôi.”

“Cám ơn.”

Tôi đuổi theo Trình Nghi Bắc, thấy lạ về hành động của anh, “Sao lại làm thế?”

Anh nhìn tôi đầy thâm ý, “Em thử nghĩ xem, nếu em là người phát tờ rơi, đứng ngoài đường mệt ới là mệt, dòng người cứ qua qua lại lại đều không muốn nhận tờ rơi của em, em có cảm giác gì?”

Chắc chắn còn hoảng hơn cả việc phát tờ rơi, nhưng chưa từng thấy anh như vậy.

“Chưa làm bao giờ nên không rành lắm.”

Dường như anh không nghe tiếng tôi nói, “Phần lớn đều là hoàn cảnh gia đình khó khăn nên mới đi làm thêm, giúp được gì thì cứ giúp.”

Tôi lắc đầu, lời như thế thật không giống như lời có thể từ miệng anh nói ra.

Anh chở tôi về nhà, anh đứng ngoài xe, tôi vào nhà thay đồ. Đây là lần đầu tiên tôi để anh chờ tôi, cảm giác cũng được lắm, lúc lên lầu nhìn anh qua ô cửa sổ. Đáng anh được bao phủ một lớp sương mờ không thể nói rõ được, người này thuộc về tôi, là của tôi, tôi nhắc nhở bản thân mình.

Lễ phục ‘Bộ sưu tập bách hợp’ hôm trước đi mua với chị tôi cuối cùng cũng được dịp nhìn thấy anh mặt trời, nhìn chính mình trong gương, phụ nữ là động vật thích phô bày cái đẹp của mình cho người mình thích nhìn, phụ nữ đang yêu là đẹp nhất, bây giờ tôi cũng là một cô bé như thế chẳng.

Sợ anh chờ lâu nên cũng chẳng dọn gì nhiều.

Bước về phía anh.

Anh nhìn tôi, mắt cong mỉm cười, “Rất xinh đẹp.”

Ba chữ đơn giản cũng đủ để trái tim tôi điên cuồng nhảy múa.

Buổi tiệc này không xa hoa mấy, nhưng trang nhã tinh tế. Có lẽ Trình Nghi Bắc cũng rất hài lòng, tuy anh chẳng biểu hiện gì cả.

Đến dự tiệc đều là nhân viên của Bắc Lâm, đa số là người tôi chưa từng gặp, công ty lớn quá mà. Chẳng qua khi bọn họ thấy tôi khoác tay Trình Nghi Bắc đến, có kinh chút ngạc nhiên xong lại xem đó như là chuyện đương nhiên, chẳng khoa trương hay to nhỏ gì.

Trình Nghi Bắc nói chuyện với trưởng các phòng, hễ đối phương nhắc đến một từ liên quan đến công việc thì Trình Nghi Bắc chỉ lạnh nhạt một câu ‘Tan tầm rồi đừng nói chuyện công việc’ để đối phương ngừng lại, chọn một chủ đề nào đó trò chuyện.

Khi anh rãnh, tôi kéo anh, “Hình như họ rất sợ anh.”

“Làm ông chủ, hiệu quả thế này anh tự thấy mình cũng không tồi.”

Tôi lắc đầu, “Bọn họ tranh thủ nịnh anh phải không?”

“Rượu đỏ năm 82 cũng không thể ngăn được miệng em ư?” Anh cười, sắc mặt cũng thoải mái nhiều lắm.

Uống một ngụm, vị rất được, nhưng tôi thật không biết rượu năm 82 với năm 92 có gì khác biệt.

Ngay lúc này đây, một bóng dáng màu xanh, yếu điệu mỏng manh, xinh lung linh, khuôn mặt thanh thuần, tôi thầm khen. Từ lâu đã nghe phòng thiết kế nổi tiếng có một mỹ nữ, nếu không lầm thì đây chính là cô ấy rồi!

Tôi lay Trình Nghi Bắc, “Nhìn xem, mỹ nữ kìa.”

Ánh mắt Trình Nghi Bắc như đang nói: em-thật-vô vị.

“Thời trung học em rất thích ngắm nhìn những cô gái xinh đẹp như hoa. Nguyên nhóm tụi em, nam có nữ có cũng nhau ngắm mỹ nữ, cùng nhận xét người ta.”

Trình Nghi Bắc nhún vai, “Hóa ra thú vui tao nhả của em đã được nuôi dưỡng từ lâu.”

Tôi cười ngượng ngùng, “Anh thấy cô ấy thế nào?”

Trình Nghi Bắc không có hứng thú, “Cũng được.”

Vẫn tiếc chữ như vàng.

Thật ra tôi cũng chẳng cuồng mỹ nữ thế đâu, nhưng mỹ nhân vừa nãy lại đúng là kiểu tôi thích, “Chúng ta đi nhìn chút nha?”

“Em đi đi! Em nghĩ anh đến được?”

“Sao chứ?”

“Anh đến sẽ làm họ mất tự nhiên.”

“Ai bảo anh là boss chứ, trách ai được nhỉ?”

“Đây là vấn đề thân phận.” Anh không tranh luận với tôi.

Nhưng tôi vẫn kéo Trình Nghi Bắc qua đó, lá gan của tôi ngày càng to, nhưng anh cũng chẳng so đo gì với tôi cả.

“Xin chào, làm quen nhé?” Tôi đối diện với mỹ nữ áo xanh.

“Xin chào.” Cô ấy mỉm cười.

Đứng từ xa chỉ thấy cô ấy đẹp kiểu khoan khoái dễ chịu dễ nhìn, đến gần mới chợt nhận ra đây đúng là siêu mỹ nhân, cô ấy trang điểm nhẹ, nhưng vẫn không thể giấu đi vẻ đẹp vốn có. Tuy không đến mức chấn động lòng người nhưng cũng đủ để thu hút mọi ánh nhìn, là kiểu càng nhìn càng thích đó.

Cô ấy uống một hớp, “Tôi là Tây Thuần, phòng thiết kế, rất hân hạnh được biết cô.”

“Tôi là Trần Nhất Lâm, thư kí của Trình tổng, nghe danh cô đã lâu, chỉ tiếc không có cơ hội gặp mặt.”

“Trần tiểu thư khách sáo quá.”

“Chẳng biết Tây tiểu thư thiết kế theo phong cách gì nhỉ?”

Cô ấy quan sát cả người tôi, “Tôi tưởng Trần tiểu thư biết chứ.”

Tôi bưng bưng tỉnh ngộ, “Cô là ‘Lục’?”

Cô ấy gật đầu, điều này làm thiện cảm tôi dành cho cô ấy tăng ơi là tăng.

Cô ấy cười nhạt, lúc quay người chợt thấy Trình Nghi Bắc, “Trình tổng, kính ngài một ly, mong ngài chiếu cố nhiều hơn.”

Trình Nghi Bắc im lặng, nhìn cô ấy một cái liền uống cạn ly rượu trong tay. Anh dùng ánh mắt bảo tôi đi trước, tôi gật đầu hiểu ý.

Tây Thuần cười nhìn về phía tôi, “Hai người thật xứng đôi.”

“Cô nhìn ra ư?” Được người ta công nhận là một chuyện vô cùng vui sướng.

“Đứng chung rất hài hòa, hai người lại rất đẹp đôi.” Mắt cô ấy ngoài chân thành chỉ có chân thành.

“Cám ơn.”

Tôi ngồi trò chuyện với cô ấy, càng lúc càng thích cô ấy, cảm thấy cô ấy là cô gái tài hoa.

“Sao cô lại nghĩ đến chuyện lấy hoa làm chủ đề thiết kế thế?” Sớm đã hay tin, công ty đang dồn toàn lực phát triển dòng trang phục ‘Bách hoa’, tương lai không xa trang phục do cô ấy thiết kế sẽ là xu hướng thời trang chính.

“Bởi lẽ cô gái nào cũng là một đóa hoa tươi đẹp, đợi người yêu mình đến chở che. Hình dáng tính tình mỗi người mỗi khác, tựa như những bông hoa khác nhau. Hoa hồng quyến rũ, bách hợp thuần khiết, tử đằng thông dong, thủy tiên tinh khiết... khác nào các con gái chúng ta mỗi người một phong thái, chẳng ai giống ai. Mỗi đóa hoa đại diện ỗi người.”

Đạo trước cô ấy tung ‘Bộ sưu tập Bách hợp’ ra, sau đó từ từ tung các thiết kế khác, tương lai nhất định sẽ rộng mở.

“Tôi cực kì thích trang phục do cô thiết kế, luôn có sức hút đặc biệt.”

“Cám ơn.” Cô ấy đáp thản nhiên.

Định nói thêm nữa, cô ấy nhìn tôi, “Hay đi trước đi! Trình tổng đứng một mình bên kia kìa.”

Cô ấy nhắc nhở tôi còn tôi ngại ngần đứng dậy, cô ấy cười cười.

Lúc quay người tôi chợt nghĩ, mỗi cô gái là mỗi phong thái, như những đóa hoa khác nhau. Nhưng tôi chẳng thể nghĩ ra được loài hoa nào mới là dành cho cô ấy.

58. Chương 58

Yêu là gì? Là có người ăn cùng mình, chuyện trò cùng mình, đi ngủ cùng mình, chẳng những bạn không chán mà còn thích thú vô hạn, tạm coi đây là yêu đi! Trần Nhất Lâm♪

** **

Tây Thuần có thể xem là nhân vật động trời ở phòng thiết kế, cô ấy vào Bắc Lâm nhưng lại không phải người tốt nghiệp từ các đại học danh tiếng, trải qua các lần tuyển cam go mới vào được. Tây Thuần chỉ là một sinh viên bình thường, bằng cấp không hề nổi trội.

Tây Thuần hoàn toàn dựa vào tài thiết kế thiên phú mà vào Bắc Lâm, nhưng con đường của cô cũng chẳng phải trải thảm đỏ mà đi. Cô thiết kế nhưng vì nhiều nguyên nhân nên không được công nhận. Lần này cô ấy có thể trở thành trụ cột của Bắc Lâm là do Trình Nghi Bắc tình cờ nhìn thấy bản thiết kế của cô ấy, đề cử ý tưởng thiết kế của cô ấy trong hội nghị, sự nghiệp cô ấy cũng bước sang trang mới.

Tận đáy lòng mọi người đều cho rằng đây là điều Tây Thuần đáng có được, cô ấy vào Bắc Lâm đã hai năm, rất khiêm tốn rất an phận, không làm phật lòng ai, ai ai cũng yêu thích cô ấy.

Khi Trình Nghi Bắc đưa tôi về, tôi trăm phương nghìn kế moi tin từ miệng anh, nếu thiết kế của Tây Thuần thành công, công ty sẽ mở rộng đầu tư cho loạt sản phẩm này, đưa nó thành thương hiệu nhất nhì cả nước, biết đâu còn lên cả trường quốc tế. Tôi chỉ mong sao Tây Thuần may mắn.

Tôi thật sự vui vẻ với buổi tiệc này. Anh đối với cô gái xinh đẹp như Tây Thuần mà chẳng thấy hứng thú, nói đi là đi, chả lẽ mấy cụ ngoài năm mươi kia còn hơn cả mỹ nữ á, tôi không tin đâu.

Về nhà, tôi lên QQ kể về cuộc gặp gỡ ngày hôm nay cho Trần Nhất Tâm nghe.

Trần Nhất Tâm chỉ hỏi tôi một câu, “Em tin trên đời này có đàn ông không ngó ngang đến gái đẹp à?”

“Dĩ nhiên.” Tôi vững tin.

Trần Nhất Tâm chẳng nói thêm gì nữa, với người chị này, tôi thật không hiểu nổi trong đầu chị ấy suy nghĩ cái gì.

Chủ nhật, tôi sẽ chạy đến chỗ Trình Nghi Bắc, anh cũng chẳng nói gì, còn cười bảo có giúp việc miễn phí.

Nhìn anh vẽ lòng tôi cũng cảm thấy vô cùng viên mãn. Còn anh thì sẽ xem cùng tôi một bộ phim truyền hình cầu huyết nào đấy, dù anh chỉ xem được chút xíu là ngủ gật mất. Chỉ ít anh ấy bằng lòng cùng tôi.

Không đành quấy rầy giấc ngủ của anh, tôi chơi mình ên, vào phòng thiết kế của anh.

Luôn có cảm giác nơi này chứa rất nhiều của quý, dù lần trước tôi đã lấy được một bức tranh, nhưng con người có lòng tham của con người mà.

Lại vào nghiên cứu thư phòng của anh, trong đây rất nhiều sách, đầy ắp căn phòng, nhiều sách đã cũ kỹ lắm rồi. Khi rảnh rỗi anh thường lấy chúng ra đọc, không giống nhiều người mua sách về chỉ để trang trí thư phòng.

Những sách, tài liệu hồi đại học của anh vẫn còn bày trên giá, chẳng hiểu sao lại muốn phì cười, tùy tiện rút một quyển sách ra, có thứ gì đó bay ra. Là một bức tranh phác họa, nhìn là biết đã vẽ cách đây nhiều năm. Cô gái trong bức tranh ngũ quan tinh tế, chắc hẳn là một cô gái rất xinh đẹp, nhưng trông đáng đáp chắc còn là học sinh.

Là Trình Nghi Bắc vẽ ư?

Không hề muốn có ý nghĩ này, bởi trong nhận thức của tôi anh chưa từng vẽ người. Anh chỉ luôn vẽ mỗi phong cảnh, tôi vốn tưởng trước giờ anh không vẽ cái khác. Thì ra không phải anh không vẽ, mà vốn anh không chịu vẽ.

Tôi kẹp bức tranh vào lại trong sách, coi như chưa từng thấy qua nó.

Có người nói, người không biết gì mới là người hạnh phúc nhất.

Trước đây chị tôi từng hỏi tôi, “Thật ra em có biết Trình Nghi Bắc là người thế nào không?”

Tôi luôn nghĩ không biết gì, biết đâu sẽ hạnh phúc hơn, sống mà biết quá nhiều cũng là một biến tấu của khổ đau.

Quay lại phòng khách, anh vẫn còn ngủ, trông vô hại biết mấy.

Thở dài, cứ vậy đi, có gì không tốt đâu.

Mới đi được mấy bước, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Chạy ra mở cửa, chỉ thấy một cô gái đứng đó, ngăn ngở, hình như cô ấy với cô gái trong bức tranh có nhiều nét giống nhau.

Cô gái cũng ngạc nhiên không kém, đôi mắt to chột bùng sáng, cười tươi rói, “Em biết rồi, chị là bạn gái của anh Bắc nè, phải không?”

Tôi gật đầu, anh Bắc?

Cô gái hoạt bát nói: “Em tên Mạc Hoan, là thế này, em với anh Bắc là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên đây mà.”

Thanh mai trúc mã?

“Xin chào, chị tên Trần Nhất Lâm.”

Cô ấy gật đầu hân hoan, “Vây em gọi chị là chị Lâm nhé.”

Thật sự... dễ thân thiết vậy á.

Tay cô ấy bưng chậu hoa, vui vẻ nhìn tôi, “Đẹp lắm đúng không? Nó tên mẫu đơn xanh, còn tên khác nữa là hoa cúc xanh, cực lắm em mới tóm được nó vào tay đó. Anh Bắc sẽ thích lắm cho coi, nên em mới tốt bụng từ xa mang đến đây cho anh Bắc coi đó.”

Hoa màu xanh ư?

“Hình như anh ấy không thích những thứ màu xanh mà.”

Mạc Hoan quái lạ nhìn tôi, “Không thích màu xanh á? Sao thế được, trước đây anh ấy...”

Cô ấy nhìn sắc mặt tôi, “Anh Bắc ở trông à?”

Tôi gật đầu, để cô bé vào.

Trình Nghi Bắc cũng đã tỉnh rồi, anh nhìn Mạc Hoan đứng phía sau lưng tôi, “Con nhóc này, em nghĩ gì mà chạy tới đây đây?”

“Nhớ anh mà!” Mạc Hoan không để tâm lời anh nói.

Trình Nghi Bắc nhìn tôi, “Em họ anh.”

Mạc Hoan làm mặt quỷ với anh, sau đó đặt chậu hoa trước mặt Trình Nghi Bắc, “Nhìn xem, em mang quà gì đến cho anh này.”

Tôi nhìn thần sắc Trình Nghi Bắc, không dám tin, đúng là có gì đó bi thương vụt qua đôi mắt anh.

Hay không phải do anh ghét màu lục...mà vốn dĩ... anh không dám nghĩ về nó.

Mạc Hoan? Trình Nghi Bắc?

Hình như đã nghe ở đâu đó, ba năm trước, từng có tin đồn Bắc Lâm kết thông gia với Mạc gia, chỉ là sau đó không thấy gì nữa cả. Nghe nói Hạ Lập Khoa có quan hệ rất sâu sắc với Mạc gia, khi đó việc kinh doanh của Mạc gia lâm vào khó khăn trước nay chưa từng có, tin tức đính hôn truyền ra không bao lâu thì biệt tăm. Nhiều người phân tích, sở dĩ nhà họ Trình làm vậy là để mượn danh nghĩa đính hôn giúp cổ phiếu Mạc gia ổn định lại thị giá, lễ đính hôn chỉ là một trò bịp mà thôi.

Mạc Hoan nhìn tôi, xong lại quay qua nhìn Trình Nghi Bắc, “Anh không coi trọng em, cũng không thêm giới thiệu chị gái xinh đẹp này với em.”

Trình Nghi Bắc lắc đầu, “Em gọi chị rồi còn gì.”

Mạc Hoan nhún vai, “Bỏ qua dễ thế hả, nói cho biết nhé: em là gián điệp của cha mẹ nuôi, anh ở đây Kim óc tàng kiều nha.”

Trình Nghi Bắc lơ đẹp, “Đâu cần em nói.”

Mạc Hoan sững sờ, “Ý gì đó?”

Trình Nghi Bắc nhìn tôi, “Tuần sau là sinh nhật mẹ anh, em cũng đến ra mắt đi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, ý anh là...

Mạc Hoan nhào tới nắm tay tôi, “Tốt quá! Sau này em lại có thêm một người chị nữa, mẹ nuôi chắc chắn sẽ vui lắm!”

Trình Nghi Bắc cau mày, “Đừng để ý tới nó, thần kinh không bình thường.”

Mạc Hoan tức giận nhìn Trình Nghi Bắc.

“Hai người trò chuyện đi, em đi nấu cơm đây.” Tôi nhìn hai người họ, rút quân như chạy giặc.

Vừa vào bếp đã bắt đầu mất chí tiến thủ, Trần Nhất Lâm mi đồ mặt cái gì hả, anh ấy cũng có nói gì đâu.

Thế tôi hi vọng anh nói gì?

Ngơ ngẩn trong bếp chẳng bao lâu, Mạc Hoan cũng chạy vào.

“Anh Bắc thật vô vị, chẳng thèm ngó ngang gì đến em. Chị Lâm đáng yêu thế này chắc chắc sẽ quan tâm đến em mà phải không?” Cô bé nháy mắt với tôi.

Sao mà nỡ từ chối cô bé thông minh thế này nhỉ?

“Thế em muốn chị làm gì?”

Cô bé bĩu môi, “Em cam đoan không phải chuyện gì xấu xa đâu.”

Tôi nhìn kĩ khuôn mặt cô bé, rất giống người trong tranh, nhưng lại biết không phải cùng một người.

“Em có chị hay em gì không?” Hỏi thăm dò.

Nụ cười trên mặt vụt tắt, đánh giá tôi, “Đến cả chuyện này anh Bắc cũng nói với chị rồi ư?” Cô bé bắt đầu cười, “Đúng đó, Mạc gia còn một cô con gái nữa, không những xinh đẹp mà còn rất giỏi giang nữa.”

Tôi nhìn cô bé, trên mặt nó chẳng có hăm mộ cũng chẳng có đồ kị. Bỗng cô bé lại cười tươi, “Người lớn trong nhà ai cũng nói: Mạc Hoan, con coi con nghịch ngợm chưa kìa, con coi thành tích của con sao mà chẳng tốt gì hết vậy, dễ vậy mà cũng sai lên sai xuống, sao không học chị con kìa. Thật ra em không ngốc, cũng chẳng có chỗ nào tệ cả. Chỉ tại Mạc Tâm Liên quá an tĩnh, thành tích thì quá tốt, cũng quá thông minh. Đem một cái đầu quá đổi thông minh ra mà so với cái đầu óc bình thường như em, dĩ nhiên là em phải tệ thôi!”

Tôi vỗ vai cô bé, “Khả năng phân tích rất mạnh, giỏi lắm giỏi lắm.”

Cô bé xấu hổ gật đầu, “Đây là thế mạnh của em mà.”

Tôi rửa thức ăn, lừa người không phải là chuyện tốt, “Không phải anh ấy nói với chị em có chị gái đâu, là chị lục lọi rồi tìm được một bức tranh. Em rất giống người trong tranh, làm chị tò mò đó.”

Dường như cô bé không ngờ lại là như thế, chỉ nhìn tôi, “Tranh, hóa ra anh ấy vẽ thật.” Cô bé lại nhìn tôi, chị ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha. Bức tranh đó chắc là năm ấy chị em đạt thành tích xuất sắc khi thi vào đại học nên đòi anh Bắc vẽ tặng, chỉ tiếc chị ấy chưa kịp nhìn thấy quà của mình thì đã lên thiên đường mất rồi.”

Tôi ngạc nhiên nhìn cô bé, “Sao thế được?”

Cô bé nhún vai, “Tai nạn.” Tổ vẽ không sao cả, “Đã qua nhiều năm rồi, đừng để ý.”

Thì ra bản thân tôi nghĩ nhiều đến thế, bọn họ không phải dạng quan hệ như tôi tưởng.

Đổ thức ăn vào nồi, Mạc Hoan đứng bên cạnh cười vui vẻ, “Anh Bắc tìm được chị đúng là có phúc, sau này bản thân không phải tự nấu ăn nữa, về đến nhà là có sẵn cơm ăn rồi.”

“Nấu ăn thôi mà, đừng nói quá!”

Cô bé chề môi, “Không nói quá chút nào đâu. Anh Bắc tự mình nấu ăn cũng ngon dữ lắm á, lâu rồi không được ăn thử, lần được ăn gần nhất là hồi nào nhỉ?” Cô bé tự hỏi mình, lại nhớ ra gì đó, không trả lời thắc mắc của chính mình nữa, ngược lại bẻ sang chuyện khác, “Chắc chắn chị cũng ăn rồi nhỉ! Hương vị ngon ơ là ngon!”

“Mang món này ra thôi!”

Bất chợt khi ấy, tôi không muốn thành thật nói với cô bé, tôi chưa từng có dịp thưởng thức qua đồ ăn do Trình Nghi Bắc nấu, tôi chẳng biết mình sẽ ăn được hay không. Hơn nữa, tới giờ tôi cũng không biết Trình Nghi Bắc biết nấu ăn.

59. Chương 59

♪ Anh và cô gặp nhau, anh và cô mến nhau, anh và cô yêu nhau; nhân vật chính trong câu chuyện này mãi mãi chỉ có anh và cô. Bất hạnh thay tôi lại sắm vai phụ, cố kiếm tìm đất diễn ỉn, lại phát hiện tất cả đều

là uống công, bởi trong kịch bản vốn dĩ đầu hề có vai diễn nào cho tôi.

Trần Nhất Lâm♪

** **

Kết quả Trình Nghi Bắc vẫn nhận chậu hoa kia, chẳng có nguyên do nào cả.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh trầm mặc giống vậy, trống rỗng vô thần nhìn vào đóa hoa xanh, lâu lắm mà chẳng nói chẳng rằng.

Hoa màu xanh là loài hiếm gặp, nên loài hoa này vô cùng quý giá, ít nhất thì đó giờ tôi không biết thật ra có hoa màu xanh tồn tại trên đời. Mềm mại mảnh mai, vậy mà bản thân nó lại trái ngược với sự mảnh mai nhu nhược vốn có đó, cứng cỏi vươn lên giữa đất trời.

Tôi chợt nhớ đến một người, Tây Thuần. Tôi luôn nghĩ loài hoa nào mới dành cho Tây Thuần, giờ được thấy hoa cúc xanh chợt cảm thấy đóa hoa này rất giống cô ấy, nhìn mỏng manh yếu đuối nhưng lại cảm thấy con người đó quật cường hơn ai hết.

Hoa cúc xanh

Ý Như: Hoa cúc xanh nè! Thích hông nào :3 hình dung vẻ đẹp của Tây Thuần đi nào...

Mạc Hoan cũng chẳng phải người nhàn rồi thế kia, đến chỉ vì tặng mỗi chậu hoa. Cô ấy mới quen bạn trai, nhưng cha mẹ cô kiên quyết phản đối nên mới chạy đến đây mong Trình Nghi Bắc xin giúp. Cha mẹ cô ấy rất thương Trình Nghi Bắc.

Mạc Hoan chột chột Trình Nghi Bắc, chạy chột tay tôi, “Anh ấy chán chết phải không chị?”

Tôi không hé môi.

“Nói đi nói đi, em không mách lại đâu.”

Tôi phì cười, “Bình thường anh ấy đâu có trầm mặc vậy đâu, chắc vừa gặp chuyện gì đó đặc biệt, nên muốn làm khác chút ấy mà.”

“Cả chị cũng bắt nạt em. Em không chơi với chị nữa.”

Tôi bật cười, con nít hử? Sự vô tư của cô ấy làm tôi ngưỡng mộ, cô bé chỉ bé hơn tôi hai tuổi mà như cách nhau cả thế kỉ.

Mạc Hoan vừa ăn xong là chuẩn bị về, nhưng vẫn giữ chặt tay Trình Nghi Bắc dặn đi dặn lại, “Anh đã nhận đồ hồi hộp, lấy tiền của người ta thì phải giúp người ta đó, anh nhất định phải đứng về phía em. Nhớ đó!”

Trình Nghi Bắc nhúc đầu day trán.

Tôi lắc đầu, anh quay người nhìn tôi, “Cuối cùng cũng chịu về.”

“Em thấy cô bé rất dễ thương.”

Anh tán thành, “Ừ dễ thương, rất dễ thương.”

“Nếu cô ấy đã nhờ anh, hay anh cũng nên làm tròn nghĩa vụ của người anh đi, coi chàng trai kia rốt cuộc là người thế nào.”

“Tất nhiên rồi. Nó mới đến mà đã lấy lòng được em rồi à?”

“Vì bọn em đáng yêu hết nhau, đồng loại phải hút nhau chứ sao.”

“Đó giờ anh chỉ nghe cùng giới đẩy nhau.”

Đúng là đồ không biết giỡn.

Ở lại thêm chút nữa, anh bảo có tư liệu quan trọng phải đến công ty lấy gấp, hại tôi tưởng anh sẽ đưa tôi về chứ! Từ khi quen anh, số lần tôi đi xe bus ngày càng nhiều.

Biết trước đã lái xe tới rồi, nhưng hối hận muộn màng mất rồi.

Đi bộ trên vỉa hè, chiếc xe bus chạy vụt qua mặt tôi, ôi, sao số tôi hên vậy nè, sớm không chạy muộn không chạy, vừa thấy tôi liền vụt qua mặt tôi.

Đứng ngây ngốc một hồi, tôi mới nhớ ra mình phải về nhà.

Tôi thật không cố ý ở lại, bằng không đã không thấy xe Trình Nghi Bắc chạy về phía ngược lại với đường ra công ty.

Sao anh lại gạt tôi?

Có gì không thể cho tôi biết ư?

Chẳng nghĩ nhiều, lên một chiếc taxi đuổi theo xe anh. Tôi không tin anh sẽ vì những chuyện nhỏ nhặt mà lừa gạt tôi, bản năng cứ thôi thúc tôi đuổi theo để biết rõ chân tướng.

Đường này không phải hướng ra nghĩa trang lớn nhất thành phố ư, anh ra đó làm gì chứ?

Lo lắng trong tôi cứ to dần ra, nhưng tôi không định lùi bước.

Xuống xe, theo sau Trình Nghi Bắc, anh chỉ chú tâm đi về phía trước, không hề bận tâm đến mọi thứ tồn tại xung quanh. Rừng bia hiện ra trước mắt tôi, mỗi một tấm bia là một sinh mệnh đã lụi tàn. Nhìn anh đi qua từng tầng bia đến khi dừng bước.

Anh đứng lặng người trước một phần mộ, khoe môi lay động chẳng biết đang nói gì. Nhưng ngay giờ khắc này, bóng dáng anh lẻ loi cô độc, tôi chưa từng thấy anh như thế, vô lực đến nao lòng người, tựa như anh đã mất đi thứ gì đó trân quý nhất.

Anh đứng rất lâu, cuối cùng đặt gì đó trước bia mộ rồi mới vội vàng rời đi.

Sau khi anh đi, tôi mới bước đến chỗ anh đứng vừa rồi.

Trên bia mộ chỉ có có hai chữ: Nam Nam.

*Nam Nam ở đây nghĩa là lời thì thầm... Ai đoán được bia mộ này của ai chưa???

Một người chỉ có tên mà không có họ.

Lúc này tôi đã biết được thứ vừa rồi Trình Nghi Bắc đặt xuống là gì, là chậu hoa cúc xanh sáng nay Mạc Hoan mang đến, giờ anh lại đem hoa đặt ở đây. Anh muốn biểu đạt gì ư, mà người tên Nam Nam này có quan hệ gì với anh? Sao anh lại có thần sắc như vậy, còn cả ánh mắt lúc vừa thấy đóa hoa cúc xanh nữa, quá bi thương, quá mất mát.

Tất cả giống như một tấm lưới lớn bao trùm lấy tôi, còn tôi thì bị túm chặt trong đó.

Đi đến phòng quản lý nghĩa trang, tôi muốn biết một số thông tin.

Nhưng đều nghe những người trong đó trả lời rằng mộ phần quá nhiều, chẳng tra được điều thông tin gì cả, hơi thất vọng.

“Thật sự không có bất kì thông tin gì ư?” Tôi vẫn chưa chịu từ bỏ.

Một ông bác tuổi đã cao nhìn tôi, “Có gì lạ đâu, mà cô muốn biết về mộ phần của ai?”

“Mộ phần chỉ có tên mà không có họ ấy ạ.” Tôi nhìn ông ấy, hy vọng có thể có được manh mối gì đó.

Ông ấy tháo kính ra, “Ngôi mộ đó à, tôi biết đó.”

Tôi thở phào, bệ một cái ghế nhỏ qua ngồi kế ông ấy.

Ông ấy nhìn tôi: “Ông nhớ rõ phần mộ đó nhất vì nó là cái mộ lạ nhất ở đây. Thường thì người ta mua đất, làm mộ vì người trong nhà qua đời, hay quá cố, nhưng người mua mộ phần này chỉ yêu cầu khắc tên lên tấm bia thôi, chứ không hề có tro cốt gì hết. Khi ấy ông thấy rất lạ, nếu không ai chết thì mua cái này làm gì. Nhưng người đó không chịu nói, ông cũng không hỏi gì thêm.”

Mộ trống, vốn không có người?

Nghĩa gì đây?

“Cho hỏi, người tới mua bia mộ này tên Trình Nghi Bắc phải không?”

“Không nhớ rõ, lâu rồi, mấy năm rồi.”

“Là một người đàn ông cao cao gầy gầy, anh ấy...”

Không đợi tôi hết lời, ông ấy đã lắc đầu, “Tuy ông không nhớ rõ hình dáng người đó ra sao, nhưng ít nhất cũng phân biệt được người đó là một cô gái.”

Cô gái?

Tôi càng lúc càng không hiểu, cũng chẳng biết thêm được thông tin gì nữa, đành cáo từ.

Cô gái mua bia mộ, bên trong trống không. Thế Trình Nghi Bắc biết bên trong trống rỗng ư...

Anh quen biết cô gái kia ư?

Cớ gì anh ấy lại đặt hoa cúc xanh trước bia mộ đó?

Tôi biết ý nghĩa của hoa cúc xanh là tình yêu vĩnh hằng.

60. Chương 60

♪ Yêu không phải chuyện của một người, gặp được nhau rồi cả hai cùng cố gắng đi đến hạnh phúc viên mãn. Tiếc là tình yêu trên thế giới, đa số đều không có được cái kết hạnh phúc, nếu không có những cái kết hoàn mỹ ít ỏi kia thì ai lại rảnh ngồi đó ước ao ganh tị.

Trần Nhất Lâm♪

** **

Cuộc sống sau đó cũng chẳng có gì khác lạ, tôi vẫn phải cố gắng làm tròn chức trách của mình, anh vẫn là tổng giám đốc, ở công ty chúng tôi mãi mãi là cấp trên cấp dưới, chẳng còn khoảng cách nào hơn thế.

Chỉ có sau khi tan làm mới có thể cùng nhau đi ăn cơm, kể những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay hoặc là những quan điểm về cuộc sống, xã hội.

Nếu tôi biết hết về anh, chỉ là một người đi qua đời anh thì tôi đâu cần phải khư khư theo giữ lấy, nhìn tình cảm này tưởng như hạnh phúc lắm nhưng lại đầy âu lo, tôi thì chẳng nở buông tay.

Cuối tuần, tôi đang đi trên phố một mình, không ngờ lại được chứng kiến một màn siêu hài hước.

Mạc Hoan xông thẳng vào một chàng trai, lấy giày gót nhọn đá người ta vài cái mới hả giận, “Bà đây mù mắt mới nhìn trúng anh, ăn trong bát lại mơ thêm trong nôi.”

“Bà điên này, không biết đau chắc?”

Mạc Hoan chống nạnh, “Em đâu có đau.”

Chàng trai nổi giận dùng dùng nhìn cô ấy, “Anh không đánh phụ nữ, em tưởng anh sợ em chắc.”

Mạc Hoan cố ý thê giọng, “Ồ kìa, em sợ quá.”

Chàng trai bị giọng cô làm tăng xông máu, nhào lên đánh nhau với cô, Mạc Hoan cũng chẳng chịu thua, nhào lên cào cấu đối phương.

“Đừng tưởng tôi không biết cô thích ai nhé. Nào nào, thăm mền người ta nhiều năm lắm rồi, người ta có thèm ngó tới cô đâu, đúng không ta?”

“Bao lâu rồi anh không đánh răng hả? Sao dám ra ngoài thế?”

“Bị tôi nói trúng tim đen rồi! Là ai khi say vẫn nhớ gọi tên người ta.”

“Anh dám nói thêm một câu nào nữa, bà đây cắt luôn giống nòi của anh đấy.”

Chàng trai cầm nín, Mạc Hoan mở to mắt nhìn anh, huênh hoang bước qua chỗ anh ta.

Tôi ngây phồng hai giây, đúng là hiên ngang dũng cảm, nhanh lẹ gọn gàng, hoàn toàn không bận tâm tới những ánh mắt tò mò ở đây.

Tôi chạy qua chỗ cô ấy, “Em khỏe không?”

Mạc Hoan nhận ra tôi, cười rộ lên, “Chị Lâm, chị ở đây làm gì thế?”

Tôi xoa trán, “Không ở đây thì sao có thể chiêm ngưỡng hiện trường oanh liệt của em chứ nhỉ?”

“Cái loại đàn ông này phải dạy mới được.” Cô ấy vẫn chưa nguôi hận.

Tôi lắc đầu, “Em cứ đi ư?”

“Em có sao đâu chứ, ổn mà.”

Thật ra tôi muốn hỏi cô ấy định chia tay vậy luôn ư, có đau buồn không. Nhìn cô ấy thế này, tôi thấy mình lo lắng cũng bằng thừa.

“Xem ra không cần Trình Nghi Bắc giúp em nói tốt trước mặt cha mẹ em nữa rồi ha.”

Mạc Hoan gật gù, “May mà em có hỏa nhãn kim tinh, phát giác ra được tội nghiệt của anh ta, nếu không đến lúc đưa tới cửa, mặt em chẳng biết để đâu đây nữa.”

...

Tôi chỉ lớn hơn cô ấy có hai tuổi, đúng là khác biệt.

“Để kỉ niệm chuyện vui hôm nay, chị Lâm, chị mời em ăn cơm nha?”

Thật là không biết nên nói gì nữa đây, đành gật đầu.

Mạc Hoan đặc biệt thích ăn cay, có nét gì đó giống tính cách của cô ấy, trông cô ấy nhỏ nhắn xinh xắn, mới nhìn tưởng đó là một cô bé trầm lặng an tĩnh, tiếp xúc rồi mới té ra người này bị chứng ADHD.

*ADHD là chữ viết tắt của ATTENTION DEFICIT / HYPERACTIVE DISORDER tức BỆNH THIỂU CHÚ Ý VÀ QUÁ HIỂU ĐỘNG. Ý cũng mắc bệnh này nè

Nhìn cô nàng gấp miếng thịt từ trong súp ra, lớp ớt dày nổi trên bề mặt, nhìn thôi tôi cũng thấy cay run người rồi.

Miếng thịt vẫn còn nhỏ ớt giọt giọt, cô nàng này ăn mà không chớp mắt luôn.

“Sao em ăn cay quá vậy?” Tôi không dám thử, dầu gì cũng không tốt cho dạ dày.

Cô ấy lắc đầu, “Đây là thường thôi, nghe qua ‘Ám nhiên tiêu hồn’ chưa?”

Tôi lắc đầu.

Cô nàng tiếc nuôi nói, “Đó mới gọi là cay, là bánh gạo cay thần thoại, từng miếng từng miếng bọc lấy cánh gà nướng, đã vậy 100% còn là ớt tự nhiên nữa, không hề có thêm dầu hay muối át bớt vị cay. Đó mới là cay thực thụ, em cố gắng lắm cũng chỉ ăn được một cái thôi, ăn xong phải uống cả một chai nước đây. Nhưng cái cảm giác cay nồng ấy thật đã lắm cơ!”

Vì sao mà nghe cô nàng diễn tả xong, dạ dày tôi cũng cảm thấy cay nóng luôn thế?

Ăn rồi lại nghe cô nàng thao thao bất tuyệt về truyền thống các món cay, cuối cùng bạn gọi đến lòi, ‘Tiểu ôn thần’ này mới chịu đi.

Tính tiền, ngồi thêm chốc nữa mới đứng dậy đi.

Chỉ là không ngờ lại gặp người quen ở đây, Tây Thuần đang ngồi chung với Lý Quan, xem ra rất thân thiết. Theo lý thì trong công việc hai người họ không hề tới lui với nhau, dù cho bọn họ quen biết nhau.

Tôi bước tới, “Trùng hợp thật, không ngờ lại gặp cô ở đây.”

Tây Thuần gật đầu, “Tình cờ thật.”

Tôi đảo mắt qua Lý Quan, không có biểu hiện gì.

Tây Thuần nhìn Lý Quan, mới hướng qua tôi giới thiệu, “Đây là bạn đại học của tôi, Lý Quan, đây là thư kí của Trình tổng, Trần tiểu thư.”

Tôi gật đầu với Lý Quan, “Xin chào.”

“Chào cô Trần.”

Lý Quan thấy tôi không có ý định về, đứng lên cáo từ, “Đột nhiên anh nhớ có chuyện quan trọng cần làm, đi trước nhé.”

Tây Thuần cười dịu dàng, “Được thôi.”

Lý Quan vừa đi, tôi liền ngồi cạnh Tây Thuần, “Định liên lạc cho cô mấy hôm nay rồi, đáng tiếc lần trước quên xin số điện thoại của cô. May mắn hôm nay gặp được.”

“Có gì cần tôi giúp à?”

Tôi gật đầu, “Tôi muốn nhờ cô thiết kế cho tôi một bộ y phục.”

Cô ấy cười cười, “Đây là vinh hạnh của tôi. Thế cô muốn y phục theo phong cách gì.”

Tôi suy nghĩ, “Thật ra tôi cũng không rõ lắm, định đi làm gia lễ mừng thọ. Chắc nên đoan trang, mà cũng phải trông tự nhiên nhé! Tôi không biết nên nói sao cho rõ nữa.”

“Muốn dà dặn chút ư?” Cô ấy cẩn thận hỏi.

Tôi suy xét, “Đừng. Kiểu đơn giản vẫn tốt hơn, nghe nói đây là tiệc gia đình, nên tôi muốn trông dịu hiền một chút thì tốt hơn đúng không?”

Cô ấy gật đầu, “Cho tôi hỏi một tí nhé, có phải là đi gặp người nhà của Trình tổng không?”

Tôi ngạc nhiên, “Cô thông minh ghê.”

“Không đâu. Các cô gái ai cũng thế cả thôi, khi cô ấy chú trọng cách ăn mặc của mình như vậy, e chỉ có lúc ra mắt nhà bạn trai thôi.”

“Đáng xấu hổ quá phải không?”

“Không đâu, chuyện bình thường ấy mà.”

Tôi cực kì thích nói chuyện với cô ấy, cô ấy luôn thản nhiên, không dồn hết tâm trí để phụ họa cho bạn, quan trọng là đôi mắt cô ấy luôn điềm nhiên, như mặt nước yên ả. Tôi nghĩ mình thích cô gái này mất rồi.

“Tôi yêu cầu cô thể này có quấy nhiễu đến công việc của cô không?”

“Không đâu, việc này cũng là công việc mà!”

Cô ấy ngược lên nhìn bầu trời xanh thẳm, có nụ cười nơi đáy mắt, tôi chợt nghĩ đến hoa cúc xanh, chợt nói: “Cô nói mỗi cô gái đều là một đóa hoa, thế cô biết mình giống hoa gì không?”

“Hoa gì?”

“Hoa cúc xanh.”

Cô ấy nhìn rồi lâu thật lâu, “Đó là loài hoa cao quý, tôi giống ư?”

Tôi gật đầu khẳng định.

Dường như suy nghĩ của cô ấy cũng đã trôi dạt về phương nào đó, “Trong lòng ai cũng có một đóa hoa cúc xanh, đó là nơi bí mật nhất của tâm hồn. Từng xem ‘Liên thành quyết’ chưa?”

Tôi lắc đầu khó hiểu.

Cô ấy thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi, “Trong tất cả các tác phẩm của Kim Dung, tôi thích ‘Liên thành quyết’ nhất, thích nhất là tình yêu của Đinh Điển với Lăng Sương Hoa. Ai cũng nói Dương Quá vì Tiểu Long Nữ mà khổ sở đợi mười tám năm, đúng là tình yêu chân tha thiết nhất thiên hạ, nhưng Dương Quá đã mang đến cho Trình Anh cũng như Quách Tương những tâm tư phức tạp, khó mà nói rõ. Còn tình yêu Đinh Điển dành cho Lăng Sương Hoa, từ đầu chí cuối chẳng ai có cơ hội chen vào. Sinh mệnh của Đinh Điển duy trì vì chậu hoa tươi xuất hiện trên lầu cao hàng ngày, khi còn sống hai người họ chưa từng được hạnh phúc bên nhau, dùng tưởng niệm để chống đỡ sự sống, là kiên trì, là chấp niệm duy nhất trong đời. Họ gặp nhau, dùng hoa cúc ước hẹn, nào có hoa cúc xanh, hoa cúc xanh là đóa hoa trân quý nhất trong họ hoa cúc. Hoa cúc xanh là trân quý, cũng như địa vị của Lăng Sương Hoa trong tim Đinh Điển, nàng ấy là đóa hoa cúc xanh thánh khiết nhất trong lòng chàng ấy.”

Tôi đình trệ một lúc, “Hóa ra hoa cúc xanh còn có một câu chuyện như thế.”

Cô ấy ngẩng đầu, “Biết ý nghĩa của hoa cúc xanh không?”

“Tình yêu vĩnh hằng?”

“Đấy chỉ là hàm nghĩa bên ngoài thôi. Ý nghĩa thật sự của hoa cúc xanh là: tình yêu u sầu. Giống như tình cảm lúc mới chớm nở của cô gái, tình yêu của cô gái nào cũng giống như đóa hoa cúc xanh cả, tưởng chừng yếu ớt nhưng lại cứng cỏi.”

“Hiểu biết của cô rộng thật đấy.”

Nhưng cô ấy chỉ thoáng thở dài, “Tôi chúc cô với Trình tổng thiên trường địa cửu.”

“Cám ơn.”

Tôi đứng lên, cũng thấy cô ấy muốn đi. Chỉ không hiểu, có suy tư trong đôi mắt yên ả của cô ấy.

61. Chương 61

Chẳng biết từ bao giờ tôi bắt đầu ghét vĩ nhân, ghét những kẻ cao thượng, ghét những người tốt bụng bày đặt thành toàn cho người khác; sau này nghĩ lại, có lẽ tại tôi đã trở nên ích kỷ, đó là chuyện phát sinh sau khi yêu anh.

Trần Nhất Lâm♣

Chưa được mấy trên bàn làm việc của tôi đã xuất hiện một kiện y phục mà tôi yêu thích vô cùng. Chỉ là lúc chạm vào bộ đồ, tôi hơi nghi hoặc, nghe đồng nghiệp nói là có ai đó mang lên, tôi tự hỏi sao Tây Thuần không tự đem đến. Có thể lòng hư vinh của tôi đang lan rộng, có cảm giác tất cả mọi người đều khát khao được lên tầng cao nhất này, có lẽ nó đại diện ột thân phận đặc biệt nhỉ. Rất nhiều nhân viên, làm việc cả đời cũng chưa có cơ hội được lên tới tầng này dù chỉ một lần. Không nghĩ lung tung nữa, giờ nghỉ xem mình nên cảm ơn Tây Thuần bằng cách nào đây, chứ nếu không trong lòng cứ luôn cảm thấy mắc nợ.

Tôi mặc đồ do Tây Thuần thiết kế, lòng vẫn không khỏi lo lắng, tôi sợ cha mẹ Trình Nghi Bắc không thích tôi, tôi sợ mình sẽ làm gì đó khiến bọn họ không vui, nên dọc đường tôi cứ khẩn trương mãi.

Đối với sự khẩn trương của tôi, Trình Nghi Bắc lại quá bình tĩnh.

“Đâu phải ra pháp trường, đừng khẩn trương thế chứ.” Khóe môi anh còn mang theo nụ cười.

Tôi nhìn đèn đỏ đằng trước, “Anh chạy chậm chút đi.”

“Sớm muộn rồi cũng đến, chi vậy?”

“Em lo lắng.”

Anh lắc đầu, “Không sao đâu, cha mẹ anh thân thiện lắm.”

Tôi nhìn anh một cái, không nói gì nữa. Lòng nghĩ suy, nếu cha mẹ anh thật sự là người dễ thân cận như anh nói, thì tại sao anh cứ tránh ở ngoài mà không chịu về nhà ở, anh nói vậy chắc chỉ để an ủi tôi mà thôi. Mẹ từng nói, với gia thế của nhà họ Trình ắt hẳn nhiều yêu cầu lắm, còn tôi lại quen sống phóng túng rồi.

Thật ra tôi không muốn thừa nhận điều này, cho dù phóng túng cũng chỉ là cách hình dung tương đối thôi. So với chị tôi, tôi thấy mình may mắn hơn nhiều, không phải cố gắng đánh một vàng hào quang chói lóa cho những thành tích của mình, muốn làm gì thì làm, chị tôi phải sống quá mệt mỏi, quá gò bó, mỗi khi trong nhà có sự kiện gì để phô trương thân thế, chị ấy lại dấn thân vào đúng vị trí của mình.

Có lẽ cuộc sống không công bằng, ví như tôi may mắn hơn chị tôi quá nhiều.

Hôm nay là sinh nhật Trình Chí Diên, chắc sẽ có không ít khách quý, nhưng Trình Nghi Bắc lại nói đây là tiệc gia đình, chỉ có người trong nhà anh thôi.

Cái từ ‘Người nhà’ làm tôi cảm thấy thoải mái hẳn ra.

Cuối cùng cũng đến biệt thự, tôi hơi hồi hộp, kéo tay Trình Nghi Bắc.

Tôi hơi hồi hộp, xen lẫn bối rối, tôi không biết nên nói gì đây, bộ dạng này của tôi chắc trông ngớ ngẩn lắm, cung chúc thọ sinh nhật vui vẻ, sau đó tặng quà. Tình cảnh này, tôi khó mà bình tĩnh cho được, may mắn thay, quá trình này không kéo dài lắm.

Đại khái là vậy nè, Trình Nghi Bắc cười với trưởng bối ở đó, “Cuối cùng Nghi Bắc nó cũng chịu mang bạn gái về cho chúng ta nhìn một cái, lúc nào cũng giấu chặt ời là chặt.”

Trình Nghi Bắc cười không nói.

Lúc đó, anh họ của Trình Nghi Bắc là Trình Nghi Triết cũng vừa đến, Trình Nghi Bắc đi qua nói chuyện gì đó với Trình Nghi Triết. Tôi bỗng cảm thấy buồn cười, hai hậu duệ nhà họ Trình, đều từng là bạch mã hoàng tử trong mắt vô số thiếu nữ Bắc Xuyên. Chuyện tình cảm nhiều năm bền chặt của Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân được mọi người say sưa ca tụng như bản tình ca đẹp đẽ, còn Trình Nghi Triết si tình theo đuổi Giang Tang Du bao năm như giai thoại khiến bao người cảm động, kết quả lại trầm sông đổ về một biển, Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân chia tay không lí do, Trình Nghi Triết lại bất thành linh tuyên bố anh và Giang Tang Du hủy hôn ngay trước ngày cưới, hai chuyện này thôi cũng đủ để trở thành hai sự kiện đứng đầu lúc bấy giờ, chỉ tiếc không ai biết được nguyên nhân thật sự của nó.

Tôi di dời lực chú ý, thế này tôi mới bớt khấn trương hơn.

Nhưng hình như trời cao không đứng về phía tôi, Hạ Lập Khoa quan sát tôi từ trên xuống dưới, sau đó hỏi tôi một ít vấn đề đơn giản. Mẹ từng nói người phụ nữ cực kì lợi hại, không được thiếu cảnh giác, thế là tôi lại khấn trương. Tuy bà chỉ hỏi tôi những chuyện nhỏ nhặt trong công việc, nhưng tôi vẫn cứ khấn trương mãi thôi.

“Mẹ nuôi thiên vị, thấy chị Lâm tới là không ngó ngang gì đến con nữa.” Mạc Hoan nũng nịu bước đến, tôi thở dài một hơi.

“Là Tiểu Hoan không ngó ngang tới mẹ mới đúng chứ, về bao lâu rồi mà có tới thăm mẹ đâu.” Hạ Lập Khoa cũng học bộ dạng tủi thân của Mạc Hoan.

“Mẹ nuôi cương từ đoạt lí, hai hôm trước con mới tới thăm mẹ đây, mới đó mà mẹ đã quên, con đau lòng quá đi mất.”

Nhìn yêu thương trong mắt Hạ Lập Khoa, tôi thật rất hâm mộ sự hòa hợp của họ.

“Chị Lâm, đồ của chị hôm nay đẹp ghê, ai thiết kế vậy? Giới thiệu cho em với, em cũng muốn một bộ y phục thế này, có thể có khí chất giống chị rồi.”

Không thể không thừa nhận, câu nào của cô nàng này cũng ngọt lịm.

“Là...”

Tôi còn chưa kịp nói, Trình Nghi Bắc đã cười bước đến, nhìn Mạc Hoan, “Với em á, thôi đừng làm hại thiết kế của người ta.”

“Chị Lâm.” Mạc Hoan giữ chặt tay tôi, “Anh Bắc ăn hiếp em kìa, chị phải giúp em đây.”

Lúc này đây, Trình Nghi Triết cũng đứng một bên cười, cong mày nhìn Trình Nghi Bắc, “Tin anh đi, nhất định phải tránh xa phụ nữ ra.”

Ý gì đây?

Thật ra tôi rất tò mò vợ Trình Nghi Triết là người thế nào. Thất vọng là hôm nay cô ấy không có mặt. Sau khi hủy hôn với Giang Tang Du, Trình Nghi Triết luôn bề bộn, nhưng chưa truyền ra bất kì tai tiếng nào, anh ấy tự tuyên bố mình đã kết hôn, cỡ nào cũng không đề cập đến thân phận của người con gái đó, làm người nào người nấy tò mò hết sức. Ngày xưa khi theo đuổi Giang Tang Du, Trình Nghi Triết đã luôn tránh xa oanh oanh yến yến, sau khi kết hôn thì càng miễn bàn, nếu chính anh ấy không tự bảo mình đã kết hôn, chắc đã có người hoài nghi anh không thích con gái, nhưng bên người anh ấy gái còn chẳng thấy chữ nói gì đến trai, anh ấy là người chồng mẫu mực vừa tan ca là về nhà ngay, bởi vậy nên tôi lại càng tò mò, cô gái thần kì thế nào mà trối được Trình Nghi Triết thế, có thể khiến anh ấy bỏ rơi người tình trong mộng bao năm, hơn nữa còn quản được anh ấy, đưa anh ấy đi vào khuôn phép.

Cũng có người nói cha mẹ Trình Nghi Triết không thích cô gái đó, nên cô ấy cũng hiếm khi lộ diện.

Có lẽ sợ tôi ngại, Mạc Hoan kéo tôi ra ngoài chơi, ra khu vườn sau biệt thự.

“Hồi nhỏ em rất thích ra đây chơi, còn chị em và cả anh Bắc nữa.” Cô ấy chỉ dòng suối trước mắt, “Hồi đó em thích nhất là con suối này nè, nước cực kì trong luôn.”

Tôi gật đầu, lòng vẫn còn sầu bi, tôi nghe về tuổi thơ của Trình Nghi Bắc, tôi thấy tiếc nuối.

“Hồi nhỏ anh ấy trông thế nào?”

Mạc Hoan suy nghĩ một lúc, “Anh luôn là đứa trẻ ngoan, rất nghe lời, chưa bao giờ làm cha mẹ nuôi giận.”

“Chị cũng nghĩ vậy đó.”

Trò chuyện với Mạc Hoan một lúc, tôi vào nhà trước, nhưng không thấy Trình Nghi Bắc. Hạ Lập Khoa có lẽ thấu tâm tư của tôi, bảo tôi lên lầu hai tìm anh, có thể anh ấy ở tầng hai.

Tôi cất bước lên tầng hai, đây là một nơi xa lạ, tôi mong ngóng anh, thấy anh tôi mới có thể an tâm được.

Chỉ tiếc, hình như tôi đến nhầm lúc, Trình Nghi Bắc đang đứng trong thư phòng.

Tôi không dám đẩy cửa vào, chán quá.

“Con cũng đã về công ty rồi, cha còn làm vậy là có ý gì?” Giọng Trình Nghi Bắc đơ trong bể tắc, tôi không dám tin đây là giọng của anh.

“Nguyên nhân mà con chịu về công ty, tự con rõ hơn ai hết chứ.”

“Không phải nằm trong dự tính của cha hết rồi ư? Con đã ngoan ngoãn trở về rồi, nên xin đừng nhắm vào cô ấy nữa.” Hình như anh thở dài, nhưng trong giọng nói lại toàn là kiên định.

“Nhắm vào?” Trình Chí Diên lên giọng, “Cha với mẹ đều muốn tốt cho con, không muốn thấy con rơi xuống hố sâu lần nữa, đã ba năm rồi, chẳng lẽ con vẫn không hiểu khổ tâm của cha mẹ à?”

Trình Nghi Bắc trầm mặc rất lâu, “Phải rồi, cũng bởi đã qua ba năm nên giờ con mới hiểu mình phải làm.”

“Nói cách nghĩ của con xem sao?” Đường như đây là thỏa hiệp lớn nhất của Trình Chí Diên.

“Đơn giản thôi, series ‘Bách hoa yêu’ rất có tiềm năng thị trường, con cho rằng công ty nên đặt trọng tâm...”

Có vẻ như Trình Chí Diên vừa đập vỡ cái gì đó, “Giỏi lắm, còn dám trước giả vờ mặt cha cậu!”

“Không phải cha đang nói chuyện công ty à?”

“Được, được lắm.” Đường như Trình Chí Diên giận quá hóa rồi, “Cha mày nuôi được một cậu quý tử, nếu mày đã đem Trần Nhất Lâm về chặn họng cha mẹ, vậy mày nói xem bao giờ cưới con gái nhà người ta vô cửa hả; mày tưởng con gái đứa nào cũng giống con bé Đỗ Trạch Vân si tâm tuyệt đối với mày à, thế nào cũng nói giúp mày, lợi dụng xong thì thẳng thừng đá ra chỗ khác à.”

“Cha, cha nghĩ nhiều quá rồi.”

“Bây giờ mày có cách nghĩ cùng ý định của riêng mày, tao với mẹ mày hai bên cũng không đến phiên mày, sao khi làm việc mày không nghĩ cho cha với mẹ một chút. Con cứ dây dưa không rõ ràng với con đàn bà đó, khác nào xát muối vào tim mẹ con.”

“Cha, con muốn hỏi cha một chuyện.”

“Nói.”

“Trước đây, khi cha nghe theo yêu cầu của mọi người chọn kết hôn với mẹ con, ngoài trừ cuộc hôn nhân thương nghiệp, điều gì làm cha có can đảm vứt bỏ vợ con?”

Trình Nghi Bắc nói đến đây, tôi cũng chẳng còn sức nghe tiếp nữa.

Tôi vội chạy xuống, chạy vào toilet, sắc mặt tôi rất tệ, phải chăng tôi vừa phát hiện ra một bí mật có liên quan đến mình.

‘Cô ấy’ họ nói là ai?

Còn tôi, trong mắt Trình Nghi Bắc, chỉ là lợi dụng thôi ư?

Tôi không tin, hai chúng tôi đã ở bên nhau biết bao lâu rồi, sao có thể là lợi dụng được chứ.

Tôi bóp chặt tay mình, tôi tuyệt đối không tin.

62. Chương 62

Tôi cứ kiên trì, cứ can đảm đi về phía trước, cứ chờ đợi mỗi mòn; rồi lại vỡ lẽ ra rằng mỗi cái kết hoàn mỹ đều cần hai người đồng thời phấn đấu, chứ không phải là cố gắng của mỗi mình tôi.

Trần Nhất Lâm ♪

Tốt Trình Nghi Bắc chở tôi về. Tôi nhìn vào đôi mắt luôn đậm nhiên của anh, lo âu trong lòng cứ không ngừng tăng thêm. Tôi không thể mãi lừa gạt bản thân mình nữa, chúng cứ như cỏ dại mãnh mẽ vươn lên trong lòng tôi, ép tôi đến mức không thở nổi. Tôi thì không dám hỏi người đang ngồi cạnh tôi, không dám hỏi ‘cô ấy’ anh đã nói là ai mà anh phải chỉ trích cha mình như thế. Tôi luôn biết anh không muốn về nhà, nhưng tôi không biết được nguyên nhân.

Những ánh đèn phôn hoa bên đường thi nhau chạy vụt về phía sau, cuối cùng chỉ còn lại những đốm sáng.

Tôi than thầm, có phải tôi nên tự nói với mình là tôi đã may mắn lắm rồi nên mới gặp được người đàn ông hoàn mỹ.

Xong tôi lại tự khinh bỉ chính mình.

Anh đâu nào hoàn mỹ, chỉ là đúng lúc tôi thích anh, nên trong tim tôi anh cũng trở nên hoàn mỹ.

“Đang suy nghĩ gì đó?” Anh xua tan sự tĩnh lặng.

“Cảm thấy Tiểu Hoan với bác gái rất hợp nhau, hết như mẹ con vậy đó.” Tôi chỉ biết cười trừ, hóa ra con người có thể giả tạo bằng một lớp mặt nạ ở mọi nơi, mọi lúc, điều kiện tiên quyết là bản thân muốn hay không thôi.

Trình Nghi Bắc cười nói: “Mẹ anh rất thích con gái, nên đối xử với Tiểu Hoan đặc biệt tốt, hơn nữa Tiểu Hoan mới từ nước ngoài về, khó trách yêu thương nhiều hơn nữa.”

Anh đang giải thích cho tôi biết vì sao Hạ Lập Khoa coi trọng Mạc Hoan hơn tôi ư?

Dù chỉ là lời bâng quơ thôi.

Cuối cùng cũng về nhà, tôi bước xuống xe, sau đó nhìn anh lái xe đi.

Chắc bản thân tôi nghĩ nhiều quá, ngay giây phút này, tôi phát hiện chúng tôi không hề giống tình nhân.

Cũng có thể một đôi tình nhân trông thế nào tôi đã không còn nhớ nữa.

Chẳng qua là trong mắt anh không hề có nhớ thương, ánh mắt ấy luôn đi xuyên qua tôi, nhúc nhúi.

Trước đây có xem qua một bộ phim truyền hình, bạn cùng phòng của tôi thích vô cùng, đơn giản bởi nam chính trong đó hờ hững với cả thế giới này, chỉ tốt với duy nhất nữ chính.

Ai mà không muốn là người đặc biệt nhất, ai mà không muốn có được sự thiên vị đó.

Dường như tôi không thể được.

Bước vào nhà, mẹ tôi đang xem TV, thấy tôi về thì chọc vài câu, cha tôi thì trong thư phòng, tôi thở dài trở về phòng mình.

Cô đơn là gì, là lúc ta rất muốn rất muốn có một người để tâm sự nhưng lại không biết nên tìm ai.

Gần đây, quan hệ tôi và Trình Nghi Bắc cũng không vì buổi tiệc gia đình hôm đó mà tiến thêm một bước, ngày hôm nay chẳng khác gì ngày hôm qua, cứ lặp đi lặp lại. Trong hội nghị, tôi thấy mặt anh sa sầm, tuy nhiên anh cũng chẳng cho ai biết hỉ nộ ái ố của anh cả, với ánh mắt này, vẫn biểu lộ rằng đó là một anh không bao giờ tức giận. Thật ra anh với ban giám đốc đang tranh luận về việc tập trung phát triển ‘Love flowers’. Anh muốn để ‘Love flowers’ làm trọng tâm phát triển của công ty, trong khi những người trong ban giám đốc đối nghịch với anh, tìm trăm ngàn lí do để mà phản đối, kết quả là với sức của một mình anh không đủ để quyết định phương hướng phát triển của công ty sắp tới.

Mọi người đều đã rời khỏi phòng họp, anh vẫn ngồi đó, vẫn chưa hết tức giận, nhưng chỉ thờ dài.

Tôi ôm văn kiện đi qua, “Có sao lại cứ kiên quyết như thế?”

Tôi thừa nhận, đúng là ‘Love flowers’ rất bắt mắt, làm tôi rung động, nhưng đối mặt với khốn cảnh thế này, đổi lại là tôi thì đã chọn thỏa hiệp từ lâu. Tuy tôi không biết nhiều nhưng tôi biết ban giám đốc thế nào, chắc đa số là nghe theo chỉ thị của cha mẹ anh ấy. Đã như vậy, tội gì lại đối nghịch với cha mẹ mình.

“Em cũng thấy anh sai à?” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, còn mang theo ý cười.

Tôi ngồi xuống, “Em chỉ muốn biết duyên cớ gì đã khiến anh kiên định.”

Anh vẫn cứ cười, “Không phải em đã nói loạt sản phẩm này rất có tiềm năng à?”

“Rất nhiều thứ khác cũng có tiềm năng.” Tôi mím môi, lạnh nhạt nhìn anh.

Anh nhìn tôi thật lâu, ánh mắt sâu kín, cuối cùng để lại một câu, “Lát nữa đi dự một cuộc gặp với anh nhé.”

Tôi gật đầu, “Được.”

Nếu quả thật phải xét, ‘Bắc Lâm’ cũng không phải là sản nghiệp của Trình gia. Nếu nói đến Trình gia, cái tên đầu tiên người ta nghĩ đến là ‘Hoàn Nghệ’, đây mới thật sự là sản nghiệp thuộc về Trình gia. Năm xưa ông nội Trình Nghi Bắc gây dựng nên một mảnh giang sơn, trong mắt người người đó là tiền đồ sáng lạng, nhiều người đoán già đoán non không biết rồi vị trưởng bối này sẽ giao cơ nghiệp của mình giao cho ai, sau đó ông ấy ra một quyết định lớn, ông không chọn ai trong hai cậu con trai của mình làm người thừa kế, mà chọn Trình Nghi Triết tuổi còn nhỏ làm người thừa kế tương lai của Hoàn Nghệ. Trình Chí Sơn với Trình Chí Diên đối với quyết định này cũng chẳng có ý kiến gì, bởi lẽ lúc bấy giờ Trình Chí Sơn tuy dốc lòng cho sự nghiệp, nhưng không phải là những thứ đó, còn chí hướng của Trình Chí Diên cũng không thuộc về chốn này. Sau đó, Trình Chí Diên kết hôn với Hạ Lập Khoa, hoàn thành sứ mệnh của mình, cuộc hôn nhân thương nghiệp. Trình gia lấy sự nghiệp may mặc làm tài sản ối liên hôn, lập nên Bắc Ích, nhưng Trình lão gia lo lắng sau này hai đứa cháu sẽ không quan tâm đến tình hình chung, nên Bắc Ích cũng có cổ phần của Trình Nghi Triết, nghĩa là một khi Bắc Ích phát sinh tình huống, Trình Nghi Triết không thể khoanh tay đứng nhìn.

Có lẽ vị trưởng bối ấy có sự tin tưởng rất lớn dành cho người thừa kế mình đã lựa chọn, dĩ nhiên Trình Nghi Triết cũng chưa phụ kỳ vọng của ông.

Tôi không hiểu Trình Nghi Bắc, có thể hiểu anh không phải người tự nguyện dấn thân vào chốn thương trường.

Nếu không phải lạc đến đường cùng chắc Trình Nghi Bắc cũng không tìm đến sự trợ giúp của Hoàn Nghệ, đây không phải là ý nghĩ của riêng Trình Nghi Bắc, sợ cũng là ý nghĩ của Trình Chí Diên và Hạ Lập Khoa, nếu không trước kia khi Bắc Ích gặp vấn đề, cũng có thấy Hoàn Nghệ ra tay đâu.

Những điều này được giới thiệu trên tạp chí nào đó cách đây lâu lắm rồi.

Cuộc gặp tôi dự với Trình Nghi Bắc thật ra là gặp Trình Nghi Triết, làm tôi không thể không nghĩ, anh thật sự muốn phát triển ‘Love flowers’, nếu không sẽ không tới mượn tay Trình Nghi Triết.

Ở Trình gia, Trình Nghi Triết là một sự tồn tại rất đặc biệt.

Chỉ cần anh ta quyết định, dám chắc Trình Chí Diên với Hạ Lập Khoa sẽ không cản trở nữa.

Tôi ngồi cạnh Trình Nghi Bắc, nghe anh với Trình Nghi Triết nói chuyện nhà.

“Em gọi anh ra đây chắc chị dâu không nói gì đâu nhỉ?” Trình Nghi Bắc cười nhạt, tôi có cảm giác trong nụ cười của anh còn có cười nhạo.

“Cô ấy nói gì chứ?” Trình Nghi Triết nhú mi, “Đàn bà không có tư cách hỏi chuyện đàn ông.”

Trình Nghi Bắc vuốt cằm, bộ dáng như muốn cười ầm lên nhưng cố kiềm chế, “Được được, cứ coi là vậy đi.”

“Gọi anh ra đây có chuyện gì đó?” Trình Nghi Triết châm điếu thuốc, lại chột nhớ gì đó, gạt điếu thuốc đi.

Trình Nghi Bắc nhìn hành động này của anh mình, tâm tư cũng mơ màng, hiện lên cảm xúc tôi chưa từng được thấy qua, nhưng tích tất anh lại khôi phục về trạng thái thường trực, “Chuyện hôm trước nói với anh đó, tính sao rồi?”

Trình Nghi Triết ngả lưng ra dựa, “Để anh ra mặt, không tốt lắm đâu.”

Qua lời nói, anh ta không định nhận củ khoai bồng này.

Trình Nghi Bắc vốn định nói gì đó, nhưng điện thoại của Trình Nghi Triết reo vang, tôi xin thề tôi và Trình Nghi Bắc không hề có ý muốn nghe lén, vậy mà vẫn nghe được tiếng cô gái đang hét qua điện thoại: Trình Nghi Triết, sao này anh còn chưa chịu về nữa, ở ngoài làm gì hả, em gọi điện đến công ty, họ nói anh về từ lâu rồi, anh có ý gì đây hả, tan ca cũng không chịu về nhà...

Trình Nghi Bắc lắc đầu, kéo tay áo tôi, “Không phải em nói mới thấy một món rất ngon à, chúng ta đi coi nào.”

Tôi biết, anh muốn cho Trình Nghi Triết một không gian riêng, dám chắc Trình Nghi Triết cũng chẳng muốn thấy mình trong dạng này.

Tôi gật gù đi theo sau Trình Nghi Bắc ra ngoài.

Tôi chỉ tò mò, ai lại dám nói chuyện với Trình Nghi Triết kiểu đó, còn Trình Nghi Triết thì biểu hiện vậy nè: nãy anh quên gọi về, không phải không muốn về đâu mà, anh nói với em là anh đi gặp em họ á mà, thì là cái người mà hồi đó em mê tít đó, cậu ấy hẹn anh ra ngoài, không tin em hỏi nó xem, nó có thể làm chứng cho anh...

Nụ cười phớt trên khóe môi Trình Nghi Bắc, tôi đoán chắc ai nhìn thấy cảnh tượng này đều cũng buồn cười chết mất.

Đi được mấy bước, nụ cười trên môi Trình Nghi Bắc cũng thay đổi.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh, bên trong một gian phòng, bồi bàn vừa đẩy thức ăn vào.

Không ít người ngồi quanh bàn xoay, trong đó có nhiều giám đốc từng hợp tác với Bắc Lâm, đây chưa phải trọng điểm.

Tôi thấy Tây Thuần cũng ngồi trong đó, trưởng phòng thiết kế giới thiệu cô ấy với các vị giám đốc, cô ấy là nhà thiết kế của loạt sản phẩm Bách Hoa đang gây tiếng vang.

Mấy ông chủ này đều mang bộ dạng ‘Rất hân hạnh’ chào rồi tìm lí do thoái thác, nhưng hành động lại trái ngược, không ngừng mời rượu Tây Thuần.

Rõ ràng Tây Thuần không uống nổi nữa, chẳng biết đã uống bao nhiêu rồi, mặt đỏ hết lên.

Vậy mà vẫn không buông tha, giám đốc Ông lấy tay đặt trên làn váy của Tây Thuần, Tây Thuần liếc mắnh sang chỗ khác, tay nâng ly mời rượu, ép Giám đốc Ông dời lực chú ý mà buông tay.

Trình Nghi Bắc nhìn một lúc, tôi còn tưởng sẽ xông vào diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng anh chỉ nói: “Về thôi, điện thoại nói cũng xong rồi.”

Tôi ngạc nhiên, rồi hiểu ra anh đang nói đến cuộc điện thoại của Trình Nghi Triết cũng chẳng quá dài dẫu...

Tôi khiêu tay anh, chỉ về phía bồi bàn vừa rời khỏi phòng bao, “Mặc kệ ư?”

Trình Nghi Bắc đánh giá tôi, bình thản nói, “Quan tâm làm gì? Em thấy chuyện gì bất bình à?”

Giọng anh rất bình thản, tôi chẳng biết nên nói gì tiếp nữa, lo lắng cứ âm ỉ trong tôi, một mình Tây Thuần có an toàn không.

Cũng hiểu tâm trạng của anh, anh một lòng muốn phát triển ‘Love flowers’, còn người thiết kế thì đang ở đây mời rượu.

Trở lại phòng bao, Trình Nghi Triết chẳng có chút nào gọi là ngại ngùng khó xử.

Lúc này Trình Nghi Bắc không nhắc đến chuyện ‘Love flower’ nữa, kể cả chuyện thương trường cũng chẳng nói tới.

“Sáu tuổi.” Trình Nghi Triết bật lên, đôi mắt không giấu được hạnh phúc, “Con nha đầu này cứ hỏi anh về em, hỏi sao em không đến thăm nó. Đùng thấy nó còn nhỏ, không hiền đâu, hết như mẹ nó.”

Anh ta vẫn không chịu thừa nhận bản tính của mình cũng chẳng thua ai.

Trình Nghi Bắc cười cười, “Hôm này rảnh sẽ đến thăm con bé.” Anh bỗng dừng lại, “Mới đây đã sáu tuổi, mau thật.”

“Đúng là rất nhanh.”

“Con nít bây giờ nhạy cảm lắm, dù có cha mẹ yêu thương nâng niu rồi, cũng còn muốn nhiều người yêu thương mình hơn nữa.”

Trình Nghi Triết chớp mắt, có lẽ đang suy tư, “Chắc vậy!”

“Bác cả với bác gái rất thích trẻ con đó.” Giọng Trình Nghi Bắc vẫn cứ thản nhiên, “Rất nhiều việc, có lẽ còn thiếu một người đứng giữa, nếu là người phù hợp nói đỡ, không chừng sự việc sẽ giải quyết tốt thôi.”

Trình Nghi Triết cười lạnh, “Mới ra ngoài mấy năm đã về học gài bẫy anh á?”

Trình Nghi Bắc từ chối cho ý kiến, “Anh à, anh suy nghĩ chút đi, cẩn thận suy ngẫm sẽ thấy, chỉ có lợi thôi.”

Chỉ anh đồng ý ra mặt, đừng để ‘Love flowers’ chết từ trong trứng nước, anh đồng ý đi thuyết phục bác cả gạt đầu đồng ý có cô gái đó với đứa bé bước vào cửa.

Trình Nghi Bắc nhếch môi, “Cha em đã trao đổi với anh từ sớm.”

“Thì sao chứ, mưu sự tại nhân.”

Trình Nghi Triết lắc đầu, “Người xấu đều do anh đóng, em đây lần nào cũng chiếm tiện nghi.”

Trình Nghi Bắc thấy anh thế này, trong lòng cũng có câu trả lời, không bàn chuyện này nữa, mà nói đến chuyện bên cạnh.

Bọn họ nói thêm chốc nữa, Trình Nghi Triết liền lập tức vọt về nhà.

Là một khán giả, tôi cho rằng mình sẽ cho Trình Nghi Triết – Đồng chí đã kết hôn 99 điểm, không hơn không kém, bởi tôi không thích những thứ quá hoàn hảo.

Trình Nghi Bắc cũng nói có việc, bảo tôi ngồi trong phòng chờ anh một lát.

Tôi ngoan ngoãn chờ, nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy Trình Nghi Bắc về, tôi lo lắng.

63. Chương 63

Đừng bao giờ ảo tưởng ai đó quá tốt, hiện thực và lí tưởng luôn cách nhau như sông so với biển vậy, chỉ chuốt lấy thất vọng ê chề thôi; người đó chắc gì đã là lí tưởng hiện thực của bạn, mà biết đâu người chúng ta thích chỉ đơn thuần là người trong tưởng tượng của chúng ta.

Trần Nhất Lâm♪

Tôi ngồi trong phòng chờ rất lâu, có thể Trình Nghi Bắc không quay lại đây nữa. Nhân viên vào thu dọn, đem thức ăn trên bàn dọn đi hết. Tôi nhìn nhân viên vệ sinh phun nước, kéo một đường, dùng lau chuyên dụng lau đi hết. Sàn nhà lại khôi phục lại sự sạch sẽ, hoàn toàn không còn một giọt nước. Như thể nó chưa từng bẩn bao giờ, cũng như chưa từng dính nước. Tôi đã thấy nó bẩn biết bao nhiêu lần rồi, bao lần thấy nó ướt nhem, sao lại cứ vờ xem như nó luôn sạch bong thế.

Trong phòng có một cái chuông gió bằng pha lê trong suốt, tiếng chúng va chạm kéo tôi khỏi những suy tưởng trong đầu.

Tôi ra khỏi phòng, tôi muốn tìm Trình Nghi Bắc.

Đến khi tôi thấy giờ trên di động lại thấy rất buồn cười. Anh ấy cùng lắm chỉ mới đi có nửa tiếng mà tôi đã hỗn loạn đến không tưởng. Tôi nghĩ ra vô số lí do cho chính mình, có lẽ anh ấy tình cờ gặp người quen nên họ ở đó trò chuyện với nhau, không thì anh ấy gặp rắc rối gì đó phải xử lí, cùng lắm là công ty có việc gấp nên anh vội chạy về.

Sau này tôi mới nhận ra thì ra mình là cô gái nhạy cảm.

Nghi vẫn mập mờ cứ tôi lo lắng không yên.

Anh vì ‘cô ấy’ trở về, thế ‘cô ấy’ là ai?

Tôi đi tiếp thì thấy, nhân viên đang quét dọn, xem ra trong phòng chẳng còn ai.

Tôi than thầm, tiếp tục đi về phía trước.

Đằng trước có một ngã rẽ, bên trái là lối đi dài ơi là dài, bên phải là toilet.

Tôi giật mình dừng lại, đi về phía trước, vì hình như tôi nghe thấy tiếng của Trình Nghi Bắc.

Tôi cứ đi về phía trước, thấy Trình Nghi Bắc lạnh mặt nói vài câu với giám đốc Uông, giám đốc Uông lúng túng, sau đó cấp tốc rời đi theo lối đi phía sau lưng.

Nhìn hành vi chẳng tốt lành gì của giám đốc Uông, tôi chẳng có thiện cảm được với người này.

Nhưng tôi không hiểu sao Trình Nghi Bắc lại xuất hiện ở chỗ này, sao lại đứng tranh chấp với giám đốc Uông, nhưng tôi nghĩ anh không sai.

Tôi đang định tiến lên gọi anh lại thấy anh hơi xoay người, ánh mắt nhìn về phía toilet nữ.

Tôi bỗng sợ hãi, đứng chôn chân tại chỗ.

Bởi tôi chưa từng thấy một Trình Nghi Bắc như này, tôi đã chứng kiến biết bao biểu cảm của anh, dù anh rất ít khi biểu lộ, tôi cũng cực kì để ý. Khi anh không vui sẽ chau mày hơi hơi, khó chịu thì sẽ miễn cưỡng cười nhạt, tâm trạng tốt thì đuôi mày sẽ nhướng lên chút chút, bất kể tâm trạng thế nào anh cũng chẳng biểu lộ gì, tôi cảm thấy sung sướng mỗi lần phát hiện ra cảm xúc mà chẳng phải ai cũng thấy được của anh.

Mà giờ phút này đây, tôi chẳng thể nào sung sướng cho nổi.

Ánh mắt của anh cực kì bình thản, mặt cũng cực kì bình thản. Người anh cao ngất cứ đứng đó, tỏa ra ánh hào quang kiên nghị. Anh không động đậy, cavát trước ngực hơi lệch mà anh cũng chẳng chỉnh lại.

Rốt cuộc anh đang nhìn gì thế?

Anh đang chờ gì thế?

Tôi không dám bước lên, không dám quấy rầy anh lúc này. Như thể anh đang đứng trong hành tinh của riêng mình, cứ cố ý cách hành tinh của tôi xa thật xa, tôi chỉ nhìn thấy chứ không nắm bắt được.

Cuối cùng anh cũng chịu nhúc nhích, chuẩn bị quay người bỏ đi.

Lúc này cũng có một người bước ra từ toilet, cô ấy đề phòng nhưng nét mặt vẫn cứ thản nhiên.

Đến khi cô ấy thấy Trình Nghi Bắc, lại giật mình.

Tôi lùi về sau một bước.

Trình Nghi Bắc lúc này, Tây Thuần lúc này, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh là bình tĩnh và kiên định, trong mắt cô ấy lại là đau xót.

Khoảng cách giữa hai người họ rất dài, nhưng có vẻ nó cũng đã hóa hư vô mất rồi, bởi anh chỉ thấy mỗi cô ấy, ánh mắt cô ấy lại dịu dàng như nước nhìn anh.

Trong khoảng không nơi này, tôi càng lúc càng cảm thấy mình thật chất là người ngoài, chỉ là người đứng không thuộc về thế giới của anh. Người đàn ông đó không thuộc về tôi, anh ấy không phải bạn trai tôi, anh và tôi không có bất kì quan hệ gì cả.

Sao anh ấy lại có mặt ở đây?

Tôi cười thê lương, lúc này anh ra vẻ bình thản nhìn Tây Thuần bị ức hiếp cho ai xem, hay anh tự nói với bản thân mình là anh không quan tâm gì hết, dù gì thì cũng dám chắc anh ấy không diễn cho tôi xem. Cuối cùng anh vẫn đến đây, vẫn không thể cưỡng lại với lo lắng trong lòng anh, nên vội chạy đến đây.

Quan hệ của bọn họ là gì?

Ngay lúc này Trình Nghi Bắc lại quay người bỏ đi.

Tây Thuần nhanh bước về phía trước, cô ấy mang giày cao gót, ma sát với sàn nhà tạo nên tiếng vang dữ dội.

Cô ấy bước được mấy bước thì dừng lại, đôi mắt đau đớn khổ sở.

Trình Nghi Bắc chậm lại, nhưng vẫn bước thẳng về phía trước.

Trong nháy mắt anh ấy dừng lại, tôi có suy nghĩ, có khi nào anh dừng lại là để chờ cô ấy đuổi theo.

Tây Thuần đứng lại, cô ấy nhìn bóng dáng anh, cứ đứng nhìn.

Trình Nghi Bắc vẫn đi về phía trước, lúc sắp đến lối đi dài, anh đột ngột quay người đi lại.

Tây Thuần thấy anh lại xuất hiện trước mặt mình, dường như vừa vui mừng vừa ngạc nhiên.

Trình Nghi Bắc thô lỗ kéo tay cô ấy, “Còn đứng đấy làm gì? Quần áo ướt nhem hết cũng không biết hả?”

Giọng trách mắng.

Anh kéo cô ấy đi nhanh, rất nhanh.

Quần áo cô ấy ẩm ướt, anh lo cô ấy sẽ bị bệnh, nên mới vội về.

Cô ấy biết quần áo của mình ướt thì mới có thể lấy cớ ép anh về sớm, khỏi phải suy nghĩ lí do từ chối nào cho khéo léo, có thể thẳng thừng từ chối luôn lời mời của giám đốc Uông.

Nhưng mà Trình Nghi Bắc, anh có biết em vẫn còn ở đây không?

Anh có biết em đang đứng đây không?

Anh có biết em đang đau đớn không?

Anh bảo em chờ, em chờ, nhưng anh không quay lại; em đi tìm anh, tìm thấy rồi, anh lại mang người khác đi mất.

Tôi đứng thật lâu, lâu đến mức cơ thể không còn cảm giác, chân như thể không còn là của tôi nữa. Tôi muốn đi, lại lảo đảo tỵ vào tường cho khỏi té ngã.

Tôi cắn môi, ngồi xổm xuống, xoa chân mình.

Mỗi thớ thịt của tôi đều đau.

Nghe tiếng bước chân, tôi đứng lên, lại gặp Đỗ Trạch Vân.

Vừa rồi, trong giây phút đó, tôi đã ngẩng lên trong hi vọng, mong Trình Nghi Bắc quay trở lại.

Giây phút chân thật này, tôi biết hi vọng của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Tôi nhếch môi, chẳng biết nên nói gì, có lẽ vừa rồi cô ấy cũng thấy tôi dọa người thế nào, cũng không phải dọa người, mà là khó có thể...

“Cô ổn chứ?” Giọng cô ấy đầy chân thành.

Trước đây Đỗ gia còn được đáng đồng với Bắc Lâm, nhưng bây giờ cũng chỉ là một công ty bình thường, nhưng hình như cô ấy không hề bị ảnh hưởng bởi công ty.

Tôi gật gật đầu, “Cũng được.”

Cô ấy cười nhạt, tôi không cách nào đem nụ cười ấy gộp chung với chàm biếm, dù chúng tôi không hề quen biết nhau.

Trầm mặc rất lâu, cô ấy mới mở miệng, “Thấy cô, tôi lại nhớ tới nhiều chuyện, như nhìn thấy chính mình ngày xưa.”

Tôi chẳng biết tiếp lời thế nào, tôi cũng quên luôn chuyện Đỗ Trạch Vân là mối tình đầu của Trình Nghi Bắc, là bạn gái tám năm của anh ấy.

Chúng tôi vào quán cafe, ngồi bên cửa sổ, có thể thấy được những ánh đèn phồn hoa rực rỡ bên ngoài, đẹp lộng lẫy.

Thật lạ, tôi tưởng cô ấy sẽ giảng một tràng về những chuyện của Trình Nghi Bắc, nhưng từ đầu đến cuối bọn tôi cũng chẳng nhắc một chữ liên quan đến Trình Nghi Bắc. Chúng tôi nói trò chuyện hết sức bình thường, chủ đề cũng nhàn nhạt, nhẹ nhàng, cô ấy kể về những trường hợp cô ấy giải quyết, về gia đình về hôn nhân. Thế giới này có biết bao nhiêu người bất hạnh, tôi cảm thấy cuộc sống của mình đã là tốt đẹp và may mắn lắm rồi.

Trò chuyện với cô ấy, tâm tình của tôi cũng tốt hơn, chỉ là lòng tôi vẫn cứ canh cánh về câu nói ‘Như nhìn thấy chính mình ngày xưa’.

Cô ấy cũng từng có lúc bất lực như tôi khi nãy ư?

Có lẽ vậy.

Theo hiểu biết của tôi, Đỗ Trạch Vân và Trình Nghi Bắc là một đôi, là lí tưởng là ước mơ của hàng khối người. Cũng đúng thôi, tình cảm tuổi thanh xuân là tình cảm chân thật nhất, không pha lẫn tạp chất, không toan tính, huống gì bọn họ đã bên nhau những tám năm ròng. Con người có bao nhiêu cái tám năm, bắt đầu thuở thanh xuân tươi đẹp nhất, đến khi trưởng thành vẫn luôn bên nhau. Chẳng ai biết nguyên nhân họ chia tay, như chia tay không lí do, chẳng có nguyên nhân cũng chẳng có hậu quả, có lẽ bọn họ không ai muốn chia sẻ nguyên nhân ọi người.

Khi tôi thấy tin đó trên tạp chí, tôi cũng chỉ nghĩ như bao người khác. Nếu đứng núi này trông núi nọ, bên kia sẽ không cam lòng. Tình cảm nhiều năm cũng chẳng bị được một phút giây mãnh liệt với ai đó.

Tôi nhớ hồi trung học có gặp một chuyện tương tự thế này, sáu tháng không bằng sáu ngày. Cô gái và bạn trai quen nhau sáu tháng, sắp bàn đến chuyện cưới xin, cô gái rất thích du lịch đó đây, cô ấy muốn đi Tây Tạng trước khi kết hôn. Tình cờ một người chị em của cô ấy ở xa đến chơi, cô ấy bảo bạn trai dẫn cô ấy đi chơi đó đây trong thành phố. Một tuần sau, cô ấy về, bạn trai cô ấy chia tay với cô ấy. Hóa ra bạn trai cô ấy đã trót yêu người chị em của cô ấy.

Tôi ấn tượng với câu nói của chàng trai đó: anh chia tay với em là quyết định rất nghiêm túc, em cũng biết anh không phải người dễ xúc động.

Chẳng hiểu sao lúc nghe câu ấy, tôi bật khóc.

Tôi không chịu nổi, có phải hai người bên nhau lâu rồi cũng tựa như ngọn đã tàn, cháy đến hao mòn, cháy đến lụi tàn.

Tim tôi lại âu sầu, dù Đỗ Trạch Vân luôn kể về những câu chuyện rất nhẹ nhàng.

Tôi không muốn nghe nữa.

“Tại sao cô với anh ấy lại chia tay?” Tôi nhìn vào mắt Đỗ Trạch Vân, vô cùng muốn biết nguyên do.

Cô ấy cười, “Rồi sẽ biết thôi.”

Tôi không hiểu ý của cô ấy.

Cũng có thể tôi biết.

Những tưởng chia tay vì có người khác chen vào, khi mọi thứ vỡ lẽ mới nhận ra, bản thân mình không thể có được tình cảm ấy, không thể chiếm được trái tim anh.

64. Chương 64

Tôi biết anh không phải người thích hợp dành cho tôi, cũng không phải người lí tưởng nhất để dựng xây gia đình; nhưng trót yêu rồi biết tính sao đây, hết cách rồi, thôi thì cứ anh vậy!

Trần Nhất Lâm♪

Trình Nghi Triết không hề lộ mặt ở Bắc Lâm, Trình Nghi Bắc cũng chẳng vì thế mà nổi nóng. Dù anh vừa mới bị hội đồng quản trị khiển trách một trận, đại ý là anh chỉ mới là tên tiểu tử chân ướt chân ráo không rành xu hướng thị trường, cứ khăng khăng làm theo ý mình, cứng đầu. Phen xử trí này, họ quên luôn chính tên tiểu tử chân ướt chân ráo này mới ba năm trước đã giải cứu Bắc Lâm, đáng tiếc ban quản trị năm đó cũng chẳng còn lại mấy người, những kẻ còn sót lại âu cũng làm việc theo chỉ thị của Trình Chí Diên hoặc Hạ Lập Khoa.

Trình Nghi Bắc cũng chẳng quan tâm với họ, nếu họ cứ kiên quyết phản đối, anh cũng chẳng còn gì để nói. Anh mới trích tí thời gian qua Quang Ảnh thôi, dùng cái đã có người nói Trình Nghi Bắc không biết lo cho tình hình công ty, Bắc Lâm còn chưa làm đến nơi đến chốn đã chạy sang lo cho cái công ty thiết kế rách nát kia.

Những điều này Trình Nghi Bắc đều coi như không hề nghe thấy.

Anh không phải người bị ảnh hưởng bởi suy nghĩ của người khác, nhất là kẻ chưa có sự đồng ý của anh đã tự tiện mời nhà thiết kế nổi tiếng đến gây áp lực, anh vẫn để tôi đi tiếp đãi vị khách quốc tế này, thu xếp rất tận tình, chu đáo.

Giờ nghĩ lại tôi nào hiểu Trình Nghi Bắc, hoặc giả, ngay cả bản thân mình tôi cũng chẳng hiểu nổi.

Từng thấy biết bao nhiêu chuyện phản bội này nọ, lần nào phụ nữ cũng là người nhân nhượng để giữ gìn gia đình, đổi lại là tôi chắc đã thuộc tên đàn ông bạc tình đó sau đó tự tử; không thì tôi sẽ rời xa tên đàn ông lòng lang dạ sói, phụ tình bạc nghĩa đó, rồi đi tìm một người đàn ông khác tốt hơn gấp bội lần, cho anh ta hối hận chết luôn.

Tôi không bao giờ chấp nhận cái gọi là không hạnh phúc, không viên mãn, chỉ cần có một tý vết tôi cũng không muốn chấp nhận.

Khi chuyện xảy đến với mình, chính tôi lại muốn tiếp nhận nó.

Rõ ràng tôi có cơ hội để hỏi Trình Nghi Bắc, hỏi rốt cuộc anh với Tây Thuần có quan hệ gì, sao anh lại nhìn cô ấy bằng ánh mắt ấy.

Nhưng lại không dám, sợ không cẩn thận, tình yêu này cũng tan tành.

Vì thế mà tôi vờ như chẳng biết gì cả, không hiểu gì cả, chọn cách mắt mặt trong lặng yên.

Tôi cũng muốn biết, khi Trình Nghi Bắc dốc lòng đưa ‘Bách hoa luyện’ trở thành trọng tâm, trở thành cái thương hiệu triển vọng của Bắc Lâm, mà nhà thiết kế của anh lại từ chức thì anh sẽ có tâm tình thế nào.

Nhưng phạm là nhân viên ở tầng dưới đều ngầm hiểu nhau là không nên đến quấy rầy Trình Nghi Bắc, sợ nhờ đâu vị tổng giám đốc chưa bao giờ tức giận này bùng nổ nữa.

Phương Không cầm văn kiện khẩn, nét mặt không sợ chết đứng trước cửa phòng làm việc của Trình Nghi Bắc.

Tôi nhếch môi, đi đến chỗ anh ta, “Đưa đây, để tôi mang vào cho anh giúp cho.”

“Cám ơn.” Phương Không như được đại xá, “Khi nào có tiệc lớn nhớ gọi tôi, hễ gọi là đến.”

Tôi tức cười, “Yên tâm đi, không quên anh đâu mà.”

Tôi gõ cửa, giọng nói bình tĩnh của Trình Nghi Bắc truyền tới, tôi đẩy cửa vào.

Anh chẳng giống tạo nào với tưởng tượng của mọi người, chẳng tức giận cũng chẳng buồn rầu, tôi nghi có khi nào anh chưa nhận được thư từ chức của Tây Thuần không, theo lý thì sáng nay anh đã đọc mail rồi chứ. Nét mặt của anh không giống xú nào, tôi cũng không dám khẳng định.

“Đây là văn kiện khẩn, cần anh kí tên.”

Anh nhận, nhìn rồi cười, “Đây không phải phạm vi làm việc của em nhỉ?”

“Em lấy giúp người làm niềm vui mà.” Không khí có khởi sắc.

Anh cười, ký tên, “Nói với Phương Không, lần sau còn dám lười biếng, trừ tiền thưởng cuối năm.”

Tôi thấy cái này còn nghiêm trọng hơn trừ lương nữa.

Rời khỏi phòng, tôi lại tự an ủi mình, có lẽ tại tôi đòi hỏi quá nhiều, chẳng qua Trình Nghi Bắc muốn bênh vực kẻ yếu nên mới có mặt ở đó, phụ nữ đúng là quá nhạy cảm, quá đa nghi.

Tôi vẫn hy vọng mình và Trình Nghi Bắc sẽ tiến xa hơn nữa.

Nên tôi hy vọng Tây Thuần có thể ở lại, ít nhất không tăng thêm phiền não cho Trình Nghi Bắc.

Lúc tôi tới phòng thiết kế, Tây Thuần đang thu thập đồ đạc trên bàn, cô ấy làm việc rất trôi chảy, đem tất cả các bản thiết kế bỏ vào hộp.

Ti đến gần cô ấy, “Có thể nói chuyện riêng với tôi chút được không?”

Nói những lời này tôi thấy không tự nhiên, hồi đó nghe Hàn Hàn giải thích, nếu là riêng thì nghĩa là đơn độc, là một người, hai người sao gọi là riêng nữa. Biết rõ ràng vậy mà vẫn cố dùng. Giống như những tin lá cải thất thiệt vô căn cứ ấy, tin đồn vô căn cứ nghĩa là có căn cứ, nhưng tiềm thức lại cho rằng nó thất thiệt. Rõ biết mà vẫn dùng, đại khái nó đã là một thói quen rồi, không sửa được, giáo viên ngữ văn ngày xưa nói đó là sai lầm kinh khủng.

“Thật ra tôi cũng có chuyện muốn nói với cô.”

Đến căn tin công ty, tôi ngồi đối diện với khuôn mặt điềm tĩnh của Tây Thuần, đây là câu đầu tiên cô ấy chủ động nói với tôi.

Tôi ngạc nhiên, trong lòng dấy lên trăm ngàn suy tưởng, “Chuyện gì?”

“Tôi muốn thu lại một câu.”

“Câu gì?”

Cô ấy cười nhìn tôi, lại lắc đầu, khó tả, “Thôi không có gì. Cô tìm tôi có việc gì thế?”

Tới đây tôi mới nhớ mục đích mình đến tìm cô ấy.

“Sao cô lại từ chức vậy?”

Nếu tôi có thể khuyên được cô ấy ở lại, hẳn sẽ giúp Trình Nghi Bắc giảm không ít phiền toái đâu nhỉ.

Cô ấy cười.

Nụ cười này làm tôi sinh ra một suy tưởng, thanh nhã thế kia nhưng lại làm cho người đối diện cảm thấy xa cách. Khoảng cách ấy tôi có thấy quen thuộc. Đối với người ngoài, không phải thái độ của Trình Nghi Bắc cũng vậy sao?

Thật lâu sau, tôi rất hối hận sao lúc ấy mình lại không hỏi cô ấy muốn thi hồi câu nào.

Cô ấy cũng chẳng nhiều lời với tôi, nếu suy nghĩ kỹ hơn chắc tôi sẽ biết lúc ấy cô ấy muốn thu lại lời chúc phúc: chúc cô với Trình tổng thiên trường địa cửu.

Đáng tiếc, lúc ấy tôi không nghĩ nhiều như thế.

“Mẹ tôi bệnh, tôi muốn dành thời gian đến bệnh viện chăm sóc mẹ. Bây giờ công ty cũng đã mời được nhà thiết kế nổi tiếng, tôi ở lại cũng không giúp được nhiều, không chừng còn rước thêm phiền phức về cho công ty. Tôi đã suy nghĩ lâu rồi, chuyện công ty tôi chẳng giúp ích được bao nhiêu, dù gì thì mẹ tôi quan trọng hơn tất cả mà.”

Giọng cô ấy quá thành thật, làm tôi không phải an ủi thế nào cho đúng.

Từ chúc vì chuyện gia đình, lý do quá thỏa đáng còn gì.

“Từ khi nào?”

“Bệnh lâu rồi, chỉ là chưa nghiêm trọng mà thôi.” Cô ấy thở dài, đôi mắt ửng đỏ, “Bác sĩ nói, e rằng chuyển này không qua khỏi.”

“Cô nên để đầu óc thoải mái, đừng nghĩ quá nhiều.”

“Tôi biết mà. Thật ra thì mẹ cũng đã bệnh lâu rồi, riết tôi cũng quen, tin khó qua khỏi cũng nghe nhiều, lần nào cũng lo lên lo xuống, mỗi lần chuyển nguy thành an đều cảm thấy vui mừng thót tim. Lần nào cũng thế, vẫn cứ lo lắng, vẫn biết lo sợ.”

Tôi gật đầu, dù lường trước sẽ có một ngày như thế, nhưng vẫn không muốn chấp nhận.

“Đi ở bệnh viện nào? Bạn tôi là bác sĩ, không chừng giúp được đó.”

“Cám ơn nhé, không cần phiền vậy đâu.” Giọng cô ấy nhẹ tênh, trong mắt còn có ý gì đó sâu xa mà tôi không thể hiểu được.

“Tôi không quấy rầy cô nữa, chỉ hi vọng cô có thể suy nghĩ kỹ lại. Cô có tài thiết kế thiên phú, mong cô đừng để uổng phí.”

“Ừ.”

Tiếng ‘Ừ’ này nghe thật dối dang.

Tôi đứng lên đi, cô ấy gọi tôi lại, “Là cô tự đến tìm tôi hay là...”

Tôi nhìn cô ấy, không biết cô ấy đang chờ mong điều gì.

Có thể tôi biết, nhưng chỉ cười, “Đúng, là tôi tự tới.”

Thất vọng vụt nhanh qua mắt cô ấy, dấy lên những nghi ngờ tôi cố nén dưới đáy lòng, bùng cháy, càng cháy càng mạnh.

65. Chương 65

Anh là thiên sứ, anh là vương tử, anh là người đàn ông hoàn hảo nhất; tất cả đều đến từ khi tôi biết yêu anh ấy, một khi không yêu nữa, anh ấy cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thế thôi. Anh ấy không hề gạt mình, chỉ có mình tự gạt mình thôi.

Trần Nhất Lâm♪

Ngày hôm sau, sự tình lại đảo ngược, Tây Thuần vẫn đi làm bình thường, chuyện gì đã xảy ra không ai hay biết, tin đồn duy nhất là Trình Nghi Bắc hạ mình đi tìm Tây Thuần, hai người họ đã nói gì với nhau thì chẳng ai biết cả.

Tim tôi chưa bao giờ hoảng loạn thế này, hình như có cái gì đó muốn phơi bày trước mắt tôi.

Tan ca, tôi cố ý chờ Trình Nghi Bắc. Từ sau lần trước đi cùng anh đi gặp Trình Nghi Triết ra thì chúng tôi chưa một lần có cơ hội gặp riêng bên ngoài, quan hệ vẫn cứ đều đều như đó giờ, làm tôi có cảm giác nguy cơ trùng trùng.

Cuối cùng anh ấy cũng rời khỏi phòng làm việc, rất vô tư mở cúc tay áo, sau đó xắn lên, lộ ra cánh tay khỏe khoắn.

“Hôm nay có chuyện gì à?” Anh cau mày nhìn tôi.

Thái độ này...

“Lâu rồi chúng ta chưa đi ăn cùng nhau.” Giọng tôi mang theo ảo não, kèm luôn cả tủi hờn.

Anh nhìn hàm ý trong mắt tôi, “Đúng là lâu rồi chưa ăn cơm cùng nhau.”

Tôi an tâm.

“Nhưng hôm nay không được, anh có chuyện quan trọng, để mấy hôm nữa xem sao!”

Những lời sau đó, thành công đập tôi rất xuống vực sâu.

“Thôi được!” Tôi không còn gì để nói.

Tôi đã lấy túi rất rề rà, chậm rãi, có sao anh lại không chịu chủ động nói đưa tôi về?

Tôi nhìn anh đi vào thang máy, trong nháy mắt, bất an trong lòng tôi chính thức lớn lên.

Tại sao anh vào thang máy thường, anh vốn có thể vào thang máy chuyên dụng dành cho riêng anh mà.

Mà anh có chuyện gì quan trọng chứ, hôm nay đâu có ghi chú anh có chuyện quan trọng gì phải xử lý đâu, chẳng có tiệc, chẳng bàn hợp đồng.

Việc riêng ư?

Khi anh xuống, tôi nhanh chóng chạy theo, tôi không biết tại sao tôi phải làm thế, có lẽ muốn xác minh suy đoán trong lòng, dù biết nó sẽ làm tôi đau, làm tôi thêm ức chế, nhưng vẫn cứ muốn biết, vẫn muốn thấy tận mắt.

Thang máy của Trình Nghi Bắc xuống tầng trệt, dừng ở phòng thiết kế.

Tôi nhắm mắt, vào thang máy, xuống dưới, giờ phút này đây, tôi không dám chắc mình có đủ dũng khí để nhìn thấy kết quả hay không nữa.

Xuống đến tầng trệt, tôi vẫn không kiềm được, tôi tự gia hạn với mình, chỉ đi nhìn một chút thôi, nếu không tối nay sẽ không ngủ được đâu.

Tôi núp sau cột trụ, nhìn Trình Nghi Bắc cùng Tây Thuần xuống thang máy, Trình Nghi Bắc đi đằng trước, Tây Thuần đi phía sau, không xa không gần. Mà khi Tây Thuần khom người chỉnh gấu quần, Trình Nghi Bắc cũng vô ý dừng lại, lơ đãng chờ.

Tôi thấy Trình Nghi Bắc lấy xe ra, sau đó Tây Thuần chui vào.

Tôi siết chặt tay, tư thái hai người họ không thân mật, họ chỉ quen biết nhau thôi, tôi thuyết phục mình.

Khi tôi ngồi vào xe, tôi lại không cách nào thuyết phục mình đừng đuổi theo xe Trình Nghi Bắc.

Họ định đi đâu, tôi muốn biết.

Đây chính là chuyện quan trọng anh nói ư.

Lúc đến bệnh viện, tôi lại không biết phải làm sao.

Tôi nghĩ rất nhiều, rất nhiều, Tây Thuần từng nói mẹ cô ấy ở bệnh viện này, thế Trình Nghi Bắc tới đây làm gì, anh lấy thân phận gì đến gặp mẹ Tây Thuần.

Quan hệ của họ là thế nào cơ chứ?

Tôi có nên xông lên bắt Trình Nghi Bắc inh một lời giải thích, ít ra bây giờ tôi đủ tư cách, tôi mới là bạn gái anh, tôi mới là người đứng bên cạnh anh.

Nhưng từ đầu đến cuối tôi vẫn cứ yếu đuối, ngay cả can đảm xuống xe cũng chẳng có.

Từ bao giờ mà tôi trở nên tầm thường thế này.

Cả chân tướng cũng không muốn biết nữa.

Đỗ Trạch Vân hẹn tôi ở nhà hàng, khi tôi tới, người ủy thác của cô ấy cũng vừa đi. Thấy cô ấy bận rộn thế kia, tôi lại ân hận về xúc động nhất thời của mình, chẳng nghĩ gì cứ nằng nặc đòi gặp người ta rồi, thậm chí không thèm nghĩ xem cô ấy có bận hay không nữa.

Tôi đến, ngồi đối diện Đỗ Trạch Vân.

Cô ấy gọi cho tôi một cái tẩy đá, tâm trạng của tôi lúc này đang rất cần một ly đá để hạ nhiệt.

Tôi nhìn ly thủy tinh trên bàn, nước được cỡ nửa ly, chính giữa là ngọn nến đang cháy, trôi nổi, rất hợp tâm trạng.

Tôi chăm chăm nhìn ngọn nến kia, từ từ mới ngẩng đầu lên, “Trình Nghi Bắc với Tây Thuần có quan hệ gì?”

Đỗ Trạch Vân chẳng ngạc nhiên chút nào, lấy điện thoại ra đọc tin nhắn mới đến rồi mới nhìn tôi, “Anh ấy chưa kể cho cô nghe à?”

“Sao cơ?”

Đỗ Trạch Vân lắc đầu, “Tôi cảm giác hai chúng ta rất giống nhau, thật đó.”

Tôi mấp má môi, nói gì thế, tôi rất không muốn nghe.

“Tôi chỉ muốn biết, rốt cuộc Trình Nghi Bắc với Tây Thuần có quan hệ gì?”

Đỗ Trạch Vân đẩy ly nước đến trước mặt tôi, cô ấy bình thản quá, như đang cười nhạo tôi, tôi biết rõ, nhưng hiện tại tôi rồi ren, cuối cùng vẫn uống một hợp nước, “Bây giờ cô nói được rồi đó.”

“Tôi với Trình Nghi Bắc biết nhau từ thời trung học, lúc ấy anh ấy rất ưu tú, khoảng cách với các bạn nữ không xa cũng không gần, không đến gần cô gái nào hết, cũng như luôn giữ một khoảng cách không cho cô gái đến gần mình. Trong trường có rất nhiều nữ sinh viết thư tình cho anh ấy, anh ấy đều vờ như không thấy. Khi đó tôi nghĩ, nếu có thể trở thành bạn gái của anh ấy thì tốt biết bao. Có lẽ trời cao thấu lòng tôi, chúng tôi quen nhau. Nhưng anh ấy chẳng giống những nam sinh khác hay làm chuyện lãng mạn gì đó, chẳng bao giờ nói lời ngon ngọt gì, có thể ở bên anh ấy, tôi thấy bình yên, thấy may mắn. Ngày qua ngày khác, năm này qua năm khác, tôi những tưởng chúng tôi vẫn cứ tiếp tục như thế, có thể anh ấy cũng nghĩ vậy. Cuộc sống đâu suôn sẻ như chúng ta tính, anh ấy gặp một cô gái khác, cô ấy không khiến anh cảm thấy ngày nào cũng như nhau, cô ấy cho anh ấy cảm thấy tình yêu mãnh liệt với cõi đời này, để anh ấy vì một người mà cười, vì một người mà lo lắng, nên anh ấy bị lạc vào trong đó. Sau đó chúng tôi chia tay, tôi đau đớn, tôi khó chịu, nhưng tôi lại không nỡ trách anh ấy. Tôi từng nghĩ rất nhiều, dù tôi gặp người đàn ông nào khác ngoài anh, dù người đó đối với tôi tốt hơn Trình Nghi Bắc, đối với tôi lãng mạn hơn Trình Nghi Bắc, luôn yêu thương tôi, chở che tôi trong ngực, nâng niu tôi trong lòng bàn tay. Nhưng tôi không hề hối hận, không hối hận mình đã gặp Trình Nghi Bắc. Nếu tim tôi không đau đớn, không gặp anh, thì làm sao có chuyện sau này? Đường đó giờ luôn do mình chọn, không thể trách người khác được.”

Cô ấy cứ nói, ánh mắt sâu kín nhìn tôi.

Đường do mình chọn, đường là do tôi chọn mà?

Nên tôi phải chấp nhận ư?

Tại sao chứ?

Dựa vào gì chứ?

“Sau đó thì sau? Anh ấy và cô gái anh ấy chọn thế nào?” Tôi vẫn ép mình hỏi tiếp, dù tôi rất muốn chạy trốn.

Đỗ Trạch Vân uống tí rượu, “Anh ấy và cô gái đó kết hôn.”

Tôi bàng hoàng, ly nước trong tay rơi xuống, nước chảy lên bàn, chảy luôn xuống đất.

Tôi nhanh chóng đứng lên, lấy khăn lau tay.

Nhân viên phục vụ rất nhanh đi tới dọn dẹp mọi thứ.

Tôi cầm cái ly không, nhìn Đỗ Trạch Vân, “Cô tiếp tục đi.”

“Anh ấy đối với cô ấy rất tốt, ngày tháng của họ cứ êm đềm trôi. Sau đó tôi thấy không cam tâm, nhưng vẫn chọn chúc phúc cho họ, phần lớn nguyên nhân là bởi khi Trình Nghi Bắc đối mặt với cô ấy, có nụ cười tôi chưa từng được thấy, có cả hạnh phúc tôi chưa từng được thấy.”

“Sau đó nữa?” Một khi đã như thế, sao còn phân li? Sao lại xa nhau?

“Thực tế tôi cũng giống cô thôi, chẳng biết tại sao họ lại rời xa nhau. Tôi chỉ biết khi ấy giữa họ có mâu thuẫn, đến mức không thể điều hòa được nữa. Nếu không người như Trình Nghi Bắc đã không đề nghị li hôn trong khi cô ấy đang mang thai. Sau đó, Trình Nghi Bắc chuyển tâm vào sự nghiệp, bắt cần những cái khác. Có một công ty nước ngoài ngỏ ý hợp tác, anh ấy tự mình đi đàm phán cụ thể. Có thể trước khi lên máy bay anh ấy đã nhận được điện thoại hay tin nhắn gì đó. Đến giờ lên máy bay, anh ấy lại không đi. Anh ấy lại xe về nhà, lúc đó giao thông hỗn loạn, anh ấy rất nôn nóng, kết quả xảy ra tai nạn. Từ khi anh ấy gặp tai nạn, cô ấy cũng không xuất hiện nữa.”

Tôi rối bời, tôi không ngờ còn có chuyện như thế.

Cô gái đó, sao lại nhẫn tâm, lúc ấy cũng không đến gặp anh

Có phải lúc ấy anh đau đớn lắm, tuyệt vọng lắm không?

“Tại sao?”

“Không biết.” Đỗ Trạch Vân thở dài, “Điều làm người ta dễ khóc dễ cười hơn là chuyến bay Trình Nghi Bắc định đi xảy ra vấn đề, rớt máy bay, không ai sống sót.”

Là may mắn hay bất hạnh?

Chuyện đời khó lường?

Nhưng đó không phải thứ tôi muốn biết.

“Cô ấy là Tây Thuần?”

Phải không?

Hóa ra quan hệ của họ là thế.

66. Chương 66

Tôi chưa bao ghen tị đến thế, cũng chưa bao giờ ngưỡng mộ ai đến thế; tôi thì cứ hi vọng mãi, còn anh thì đã chối bỏ nó từ bao giờ.

Trần Nhất Lâm♪

Hai ngày sau, tôi vẫn chưa đi làm. Tôi không biết mình nên lấy tâm trạng gì để đối mặt với Trình Nghi Bắc. Hay tôi nên tự ép mình, bây giờ anh và Tây Thuần cũng chỉ quan hệ bình thường thôi, anh giúp cô ấy đơn giản vì hai người từng là vợ chồng, anh đưa cô ấy đến bệnh viện, chỉ là tận tâm thế thôi. Anh như thế, mới

đáng là người để tôi yêu chứ. Nhưng cứ nhớ đến ánh mắt thâm tình lúc anh nhìn Tây Thuần, tôi đều phải định hết thấy những ảo tưởng của mình.

Thậm chí tôi còn nghĩ, ‘cô ấy’ trong mắt bố anh chính là Tây Thuần.

Lúc trước hai người họ yêu nhau nhiều thế kia, họ hạnh phúc, nhưng lại không được cha mẹ anh tán thành nên tình cảm héo hon, đó là lí do anh không muốn về nhà, đó là lí do anh luôn xa cách với cha mẹ mình. Anh đến nghĩa trang, chẳng qua là đến tưởng niệm về đứa con đã mất của anh, tưởng niệm đến tình yêu của chính anh, quá khứ của chính anh.

Quá khứ của anh không có tôi, một phần nhỏ cũng không.

Quá khứ của anh, tôi không được tham gia vào, dù là Đỗ Trạch Vân hay Mạc Hoan tôi cũng không bằng.

Tôi lấy gì đi giữ anh đây?

Tôi ngần ngừ nhìn trần nhà, tôi phải làm sao đây?

Mẹ gõ cửa, “Nhất Lâm, có điện thoại này.”

“Con không muốn nghe.” Tôi lẩn người, vẫn cứ nằm ì trên giường.

“Là Nghi Bắc gọi đến đó, hỏi con sao rồi. Mẹ nói con bị bệnh, nó bảo muốn nói chuyện với con, nói di động con tắt máy nên nó không gọi được.”

Tôi bây giờ chẳng biết phải nói gì với anh nữa.

“Cúp đi, nói con đang ngủ.”

“Cái con này, sao lại tùy hứng thế!”

Tùy hứng?

Nếu tôi có thể tùy hứng thích gì làm nấy thì tốt biết bao, làm gì lại khó chịu thế này.

Chốc sau mẹ lại đến, “Nhất Lâm, lại có người tìm này, không ngủ nữa chứ hả?”

Hết cách, cứ cảm thấy mẹ đang gạt tôi xuống nghe điện thoại của Trình Nghi Bắc.

Tôi khinh bỉ chính mình, bởi trong tim tôi vẫn réo rắt mong chờ, mong Trình Nghi Bắc sẽ cho tôi một lời giải thích, nói anh và Tây Thuần chẳng có quan hệ gì cả, anh và cô ấy đã là chuyện của ngày hôm qua, tôi mới là hiện tại và ngày mai của anh.

Nhưng khi tôi nhắc điện thoại lên, đối phương lại không phải Trình Nghi Bắc.

Rõ ràng hiển thị người gọi đến là Trình Nghi Bắc mà...

“Chị Lâm ơi, chị bị bệnh hả? Hồi nãy điện cho chị, nhưng máy bảo tắt máy mất rồi?” Tiếng Mạc Hoan truyền đến, tôi ngẩn ra.

“Quá tải, điện thoại mất sóng thôi.”

“Thế ạ. Định gọi rủ chị ra ngoài chơi, giờ chị ra được không, dù gì chị cũng đang bệnh nữa.”

Tôi nhú mày, “Thôi nhé, chị không đi được.”

“Chị ơi, chị đến đi mà! Em đang đi cùng với anh Bắc nè, chị mà không đến thì chơi không vui đâu.”

“Hai người cứ vui vẻ nhé, chị không đi được.”

“Đi mà chị...” Cô nàng làm nũng, “Chị tới nhé, bọn em đang ở XXX...”

“Hai người cứ vui vẻ nhé!”

“Chị ơi, chị phải đến đó.”

“Không...”

Con nha đầu này, dám tắt điện thoại.

Tôi lưỡng lự cả buổi, nhưng vẫn cam chịu đi lựa đồ để thay, chắc tại tôi không phải người có ý chí vững vàng.

Tôi hiền ư?

Hóa ra cảm giác tự đùa tự vui cũng không tệ lắm.

Lái xe đến chỗ Mạc Hoan hẹn, hỏi vị trí phòng, liền chạy đến.

Chỉ là lúc tôi vừa bước đến cửa, nghĩ lại, tôi nên lấy lí do gì để giải thích chuyện lúc này đây nhỉ, lại phân vân.

Giọng Mạc Hoan truyền ra, “Anh Bắc ơi, chị Lâm bảo chị ấy không đến rồi, nên cả bàn lớn như này, chúng ta vẫn phải cố mà ăn hết rồi.”

Tôi cười lắc đầu, nha đầu này.

“Nếu chị Lâm đã không đến, thôi thì chúng ta hãy thành thật nói ra những suy nghĩ trong lòng được không?” Câu thứ hai của Mạc Hoan, thành công cản tôi đẩy cửa vào.

Trình Nghi Bắc không nói, chỉ ít thì tôi không nghe thấy tiếng anh.

Tôi không biết mình có nên vào quấy rầy bọn họ trò chuyện hay không đây.

Tôi do dự.

“Anh Bắc, anh rất không muốn thấy em về nước đúng không nào?” Giọng nói của Mạc Hoan lúc này hoàn toàn không nũng nịu như mọi ngày, tôi còn tưởng tượng ra một Mạc Hoan rất nghiêm túc nữa.

“Em còn chưa uống giọt rượu nào nhỉ.” Cuối cùng Trình Nghi Bắc cũng hé môi, có chút cười cợt.

“Thật ra em hiểu hết, anh vốn không hề muốn e về.”

“Sao lại gán thêm tội cho anh rồi?”

Mạc Hoan không bận tâm đến thái độ vô tư lự của Trình Nghi Bắc, “Quan hệ của hai nhà chúng ta rất tốt, chúng ta cùng lớn lên bên nhau. Người lớn trong nhà đều biết một điều rằng chị em thích anh. Cũng chẳng phải duy nhất người lớn biết, chính anh cũng biết mà phải không. Họ càng mong có thể tác hợp hai người lại với nhau. Nhưng lúc ấy tuổi anh và chị còn nhỏ, nên chẳng ai nói gì. Chúng ta luôn bên nhau, rất gần gũi. Dù anh không có cảm giác với chị ấy, nhưng vẫn thường hay giúp đỡ chị ấy. Cũng có lẽ, anh đối với chị ấy và em không có gì khác biệt, chỉ là một đứa em gái mà thôi. Anh không ngờ Mạc Hân Liên lại bất ngờ gặp nạn. Bởi chị ấy gặp nạn khi đang ở cạnh anh cho nên anh luôn tự trách mình. Chị ấy siêu sợ nước, mà anh lại thích bơi lội, nên chị ấy muốn đi cùng để ở bên anh được nhiều hơn. Vì anh biết nên anh mới ấy vậy, anh cho rằng nếu không phải tại anh thì biết đâu chị ấy đã không đi bơi, anh ấy vậy nhất là không thể cứu chị ấy, để chị ấy chết đuối.”

Trình Nghi Bắc thở dài, “Đã qua hết rồi.”

“Không phải, nó không phải là quá khứ. Đó là duyên cớ của tất cả mọi chuyện. Em sợ, nếu hôm nay không nói, em sẽ không còn bất kì cơ hội nào nữa để mà nói. Thật chất là anh không thích chị em, nhưng lại ấy vậy với chị ấy, ấy vậy với cả gia đình. Tuy anh luôn làm cho người khác cảm thấy anh vô tình, ai đối tốt với anh, ai thích anh, anh dùng phương thức gì đối xử với từng người, anh rõ hơn ai hết, anh chỉ không muốn nói ra mà thôi. Chị em gặp chuyện không may, Mạc gia với Trình gia quan hệ không tệ, anh biết, một ngày nào đó mẹ anh sẽ đề nghị anh cưới em. Hai nhà chúng ta môn đăng hộ đối, là láng giềng đã bao năm, quan trọng nhất là anh luôn ấy vậy với gia đình em, nên nếu mẹ anh yêu cầu chắc chắn anh sẽ không từ chối. Thế nên anh đã nghĩ ra một biện pháp, làm mọi người không ai dám nổi tiếng nào. Anh kết giao với Đỗ Trạch Vân, Đỗ Trạch Vân luận nhan sắc có nhan sắc, luận gia thế có gia thế, cha mẹ anh có muốn nói cũng không nói được. Và lại hai người đã quen nhau bao năm, cha mẹ em tuyệt đối không chia rẽ duyên ương. Kế hoạch kéo anh và em lại gần nhau của họ sụp đổ, anh không cần phải từ chối mà vẫn đạt được mục tiêu.”

“Em nghĩ nhiều quá.”

“Không đúng ư? Không chừng em nghĩ còn ít đó. Vì không muốn kết hôn với em nên mới kết giao với Đỗ Trạch Vân, dĩ nhiên cũng không hoàn toàn vì nguyên nhân này mà anh chọn Đỗ Trạch Vân, chị ấy là mẫu cô gái anh cần, thông minh, xinh đẹp, không có gì làm người ta không thích cả. Quả thật là anh không yêu chị ấy. Nhưng nếu cả đời này anh vẫn không gặp được cô gái làm anh tìm anh lỗi nhịp, thì chị ấy có sao đâu đúng không, anh cứ việc ở bên Đỗ Trạch Vân đến hết đời thôi. Anh đã mình đường lui, dùng Đỗ Trạch Vân cản em, đồng thời cũng dành thời gian để anh có đủ năng lực. Khi anh có năng lực, bất kể anh gặp được cô gái nào làm anh động tâm, anh vẫn có thể thản nhiên chọn mà không cần phải kiêng kị gì hết. Anh rõ nhất mà, kẻ mạnh mới là kẻ có quyền.”

“Tiểu Hoan, em áp ủ những lời này từ rất lâu rồi hả?”

“Anh Bắc, em rất mong anh hạnh phúc, cuối cùng anh đã tìm được nửa kia có thể làm anh mỉm cười hạnh phúc, có thể vì cô ấy mà bất chấp tất cả, cơ sao anh lại dễ dàng buông tay thế? Anh có biết chỉ vì anh buông tay mà đã tổn thương người vô tội không hả? Chị Lâm thật lòng yêu anh, chị ấy cũng giống chị Vân vậy, chẳng làm sai điều gì hết, nhưng cứ bị anh làm tổn thương mãi. Anh kết giao với chị ấy, kỳ thật cũng chẳng có tác dụng hay lợi ích gì cả, anh chỉ muốn chứng minh mình rời khỏi cô gái đó mình vẫn vượt qua được, có thể yêu người khác và có thể sống hạnh phúc. Nhưng sau đó, anh nhận ra không phải như thế, bất kể bên cạnh anh là ai, người anh muốn cũng chỉ có mỗi cô gái làm anh động tâm thôi. Sự tồn tại của chị Lâm chỉ đơn thuần là làm tim anh tỉnh giấc, thì ra anh không thể sống thiếu cô ấy được. Đúng lúc em lại về, định kiến mẹ nuôi dành cho cô ấy hãy còn đó, vừa hay anh mang chị Lâm về. Chặn không ẹ nuôi nhắc đến chuyện kết thân của hai nhà, chị Lâm thành công bị anh lợi dụng, nói lợi dụng cũng hơi quá nhỉ, đúng hơn là do chị ấy hoàn toàn cam tâm tình nguyện.”

“Tiểu Hoan, em trưởng thành từ bao giờ thế.”

Thế mà anh lại không hề phủ nhận.

Tồn tại của tôi, lẽ nào chỉ là thế trong mắt anh thôi ư?

“Anh Bắc, trên đời này không ai có tư cách làm tổn thương người khác hết, chắc anh không biết đâu nhỉ? Lâu lắm rồi, mỗi lời nói mỗi hành động của anh đều đủ để người khác dệt nên một giấc mộng, xong rồi lại đập vỡ mộng người ta, anh không thấy tàn nhẫn ư?”

Giờ khắc này mọi ảo tưởng của tôi đều tan tành.

Hóa ra, tôi trong mắt anh, chỉ tồn tại như thế thôi.

Cái gì rớt xuống thế? Sao đau đớn lại bắn tung tóe thế kia?

67. Chương 67

Đau đớn nhất là ‘Hai người mà không phải chúng ta’, tôi không ngừng nỗ lực đưa ‘Tôi’ và ‘Anh’ lại gần nhau hơn, với hi vọng một ngày nào đó sẽ biến thành ‘Chúng ta’, sau cùng anh vẫn cứ là anh, tôi vẫn cứ là tôi, cái từ ‘Chúng ta’ này quá xa tầm với của tôi, cuối cùng anh đã định nghĩa thành ‘Các người’.

Trần Nhất Lâm♣

Thời gian này tôi cứ xin nghỉ bệnh mãi, bởi tôi không biết nên đối mặt với người đó như thế nào.

Tôi đau lòng, trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đau, bây giờ lại cảm nhận nó vô cùng chân thật, rất đau, đau đến không thở nổi.

Gần đây Bắc Lâm cũng có biến chuyển lớn, với chuyển biến này chắc Trình Nghi Bắc sẽ vui sướng lắm nhỉ, rồi quên luôn tôi, kết quả là bây giờ tôi ngồi đây hối hận.

‘Bách hoa yêu’ cuối cùng cũng được lên báo, là dòng sản phẩm mới của Bắc Lâm với kinh phí đầu tư cực lớn vào, tất nhiên không thể thiếu sự trợ giúp của Trình Nghi Triết. Cái tên ‘Bách hoa yêu’ này khỏi phải lo là không được chuộng rồi, ngược lại là đằng khác. Bởi người phát ngôn cho ‘Bách hoa yêu’, Ảnh Nhi – ca sĩ đã rút khỏi giới giải trí nhiều năm rồi. Cô ấy chính là một huyền thoại trong giới âm nhạc, sánh ngang với Vân Thường lúc bấy giờ. Khi đó tôi cũng điên cuồng vì Ảnh Nhi, cảm thấy cô ấy là một cô sĩ đặc biệt vô

cùng luôn, không những viết ra được những ca từ hàm xúc động lòng người, mà còn có thể trình bày những ca khúc ấy một cách sâu lắng, đầy tình cảm. Dù ai đó có hát nhạc của Ảnh Nhi hay đến đâu thì người ta cũng biết đó không phải Ảnh Nhi, bởi không đủ tinh túy, đâu đó trong tiếng ca của Ảnh Nhi có ẩn giấu một loại tình cảm nồng đậm mà không ai có thể hát theo được. Chẳng bao lâu, Ảnh Nhi đã thành ngôi sao sáng nhất trong giới âm nhạc, sau cùng lại mở liveshow ‘Mai Danh Ân Tích’ cuối cùng rút khỏi làng giải trí, trở thành tiếc nuối của vô số người hâm mộ.

Với Ảnh Nhi, dù mỗi show diễn của cô ấy đều có giá trên trời, người hâm mộ cũng chẳng bận tâm. Chỉ cần là thương hiệu Ảnh Nhi làm người đại diện, đảm bảo cháy hàng. Chỉ tiếc là mời cô ấy làm người phát ngôn không dễ, nếu cô ấy không thích hiệu đó thì ra giá bạc tỉ cô ấy cũng chẳng ngó tới.

Tôi rất hiếu kỳ muốn biết Trình Nghi Bắc làm thế nào mà mời được vị ‘Thiên hậu’ đã thoái ẩn này đến đây thế.

Tôi chợt nhận ra, người đại diện cho ‘Gia Ái’ của ‘Hoàn Nghệ’ luôn là Ảnh Nhi, người hâm mộ cũng vô hình chung đã xem Gia Ái như hiện thân của Ảnh Nhi, bất kể tung ra sản phẩm nào, cũng đều sẵn lòng, tìm mua. Theo như những tin lá cải, Trình Nghi Triết đa mưu túc trí, ép cô ấy kí hợp đồng dài hạn, Ảnh Nhi đành tiếp tục làm người phát ngôn, dù là rút khỏi giới giải trí cũng chẳng được yên thân.

Lời đồn luôn khiến con người ta tò mò.

Lần trốn lâu rồi, cũng chỉ là con rùa rút đầu.

Tôi quyết định đến công ty.

Không ngờ tôi lại được nghênh đón trong cục diện thế này.

Cửa phòng Trình Nghi Bắc mở rộng, anh ngồi trên ghế xoay, khoe mắt vui tươi, nhìn cô gái đang không ngừng hỏi anh đủ chuyện trên đời.

Tôi từng người ngạc nhiên đứng trước cửa.

Tôi không ngờ Ảnh Nhi là một cô gái thế này.

Cô ấy kéo cavat của Trình Nghi Bắc, tư thái ấy muốn bao nhiêu quyền rũ có bấy nhiêu quyền rũ, “Ai chọn cavat này cho cậu đó, coi cũng được lắm đó.”

“Tự em chọn.” Trình Nghi Bắc trả lời tự nhiên.

“Chị biết cậu tinh mắt mà.” Ảnh Nhi cười nghịch ngợm, “Nhưng chị nghĩ nhờ cậu đeo nó trên người nên cái cavat này mới trông đẹp được tới vậy đó.”

Trình Nghi Bắc ho khan, “Cám ơn đã khen.”

Ảnh Nhi không vừa ý, “VẬY cậu cũng khen chị đi.”

Trình Nghi Bắc không kiềm được bật cười, “Anh rất điển trai, đáng người cũng rất chuẩn.”

“Qua quít, miễn cưỡng quá đi.” Ảnh Nhi mím môi, “Chị đã làm người phát ngôn không công rồi, phải khen nhiều chút đi chứ.”

“Bụng em ít văn chương, sao bằng anh được chứ.”

Chẳng hiểu sao Ảnh Nhi lại cười rộ lên, “Có phải cậu cũng muốn tìm một người như chị làm vợ không nhỉ? Lên được phòng khách, xuống được phòng bếp phải không? Tốt biết bao nhỉ.”

Trình Nghi Bắc nhìn cô ấy từ trên xuống dưới, “Chị là một cô gái hoàn hảo, em không dám trèo cao, một cô gái bình thường mới dành cho em.”

“Cậu không thích chị thì có.”

“Hoàn toàn không có đâu.”

“Vậy cậu muốn cưới tôi.”

Trình Nghi Bắc lại ho khan vài cái, dường như ánh mắt trông về phía tôi.

Vậy mà tôi lại quên, Trình Nghi Triết đang đứng cạnh tôi, chân gác tường phía sau, cả người tựa nhẹ vào tường, hai tay khoanh trước ngực, hứng thú nhìn hai người này. Tiếp nhận ánh mắt cầu cứu của Trình Nghi Bắc, Trình Nghi Triết bắt đầu dẫn dắt làm người đẹp loạn, “Đừng có mơ, mắt Nghi Bắc làm gì thấp vậy.”

Ảnh Nhi nhéo Trình Nghi Triết một cái, “Đều mang họ Trình, sao gen em anh lại trội nhiều hơn anh thế hả.”

Dám chắc Ảnh Nhi đang bịa chuyện để mà giỡn, Trình Nghi Triết với Trình Nghi Bắc bề ngoài hết năm phần y chang nhau rồi, đều soái, đều lịch lãm, chỉ mỗi khí chất là bất đồng.

“Em trai anh là gen ả, ngại đả kích em thôi, sao em không tự nhìn lại dáng mình thế nào, được khen cũng không biết ngại ngừng. Thực tế là em họ anh đang mỉa em đó, chẳng biết tự hiểu, bảo em đàn mà mãi không chịu nhận.”

Nhờ đó mà tôi với Trình Nghi Bắc được thưởng thức một cảnh rất đối thú vị, kèm theo đó là hai tiếng thét chói tai.

Nhưng tôi đã hiểu ra rằng, nguyên nhân Ảnh Nhi rời khỏi giới giải trí, bởi đã tìm được phu quân như ý.

Mãi đến lúc họ về, tôi vẫn còn vui, rất chân thành cảm tạ Ảnh Nhi, làm lòng tôi thoải mái lên rất nhiều.

Có vẻ tâm trạng của Trình Nghi Bắc cũng rất tốt.

“Khỏe hơn rồi à?” Cuối cùng cũng có một câu hỏi han quan tâm, chẳng qua không biết nụ cười tôi cố gắng nở ra trông có vẻ hài lòng không nữa.

“Cũng ổn rồi.”

Tôi ngồi xuống ghế, quan sát đánh giá anh, anh ấy lúc này cũng đang nhìn tôi, nhưng đôi mắt ấy có chút thâm tình nào không?

“Thần sắc cũng được lắm.”

Hóa ra giữa chúng tôi đã xa lạ lắm rồi, bây giờ tôi chẳng thể nhớ nổi một chuyện gì đó lãng mạn đến khó quên mà chúng tôi từng có, một nỗi bi thương khó tả dâng lên trong lòng tôi.

Tôi gật đầu, “Dạo này anh cũng vất vả lắm nhỉ? Nhưng đáng mà, ít nhất thì mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng anh muốn đấy.”

“Tạm tạm.”

Anh thế này, tôi không biết nên nói tiếp gì nữa đây, giống như bạn trên mạng chat với nhau, cứ ‘Ừ’, không thì ‘Oh’, không nữa thì ‘Biết rồi...’ Sau đó chẳng biết nói gì nữa, đành ráng ngồi nghĩ đề tài.

“Ảnh Nhi thật đáng yêu, lần đầu tiên gặp cô ấy, thấy cô ấy rất đặc biệt.”

Anh miên man nghĩ, “Lúc trước cũng đáng yêu lắm.”

Họ đã quen nhau từ rất rất rất lâu?

Tôi thất vọng, cứ từng câu từng câu thế này, một chết đi được.

Giờ đây, mặt đối mặt với anh, tôi không muốn làm bộ làm tịch nữa.

“Trình Nghi Bắc, chúng ta không thể nói lời thật lòng với nhau được ư?”

Hình như anh ấy giật mình, nhưng chẳng biết tại sao lại giật mình, “Được, em muốn biết gì.”

Dễ thế ư, hay là anh đã lường trước, sớm hay muộn tôi cũng hỏi đến những vấn đề này.

“Mạc Hân Liên, là gì trong mắt anh?” Tôi hỏi, cảm thấy vô lực.

Anh sững lại, “Là một đứa em gái, sức khỏe của em ấy không tốt, nên anh quan tâm đến em ấy nhiều hơn một chút, tận chức như một người anh. Em ấy đúng thật là tại anh mà chết, bất kể thế nào anh cũng không thoát khỏi liên quan. Hồi bé, em ấy rất nghe lời, làm gì cũng đều hết sức chuyên tâm. Giáo viên dạy em ấy

cũng khen em ấy thông minh ngoan hiền, hay giúp đỡ, kèm cặp bạn bè xung quanh. Tuy nhiên em ấy nhất gan lắm nhé, nhưng lúc nào cũng thử những thứ em ấy sợ.”

Có thể, cô ấy xuất sắc, chỉ vì muốn anh nhìn cô ấy lâu hơn một chút, can đảm của cô ấy cũng vì anh mà ra.

“Còn Tiểu Hoan?”

Anh ấy cười, “Trong lòng anh Tiểu Hoan và Hân Liên không khác gì nhau.”

Tôi gật đầu, “Thế Đỗ Trạch Vân thì sao?”

Dường như anh có chút suy tư, “Là một người rất hợp làm bạn gái. Cô ấy hiền lành, rộng lượng, xinh đẹp dịu dàng, là lí tưởng của đa số đàn ông. Cô ấy biết nghĩ cho người khác, không bắt anh làm gì cả, không cố kiểm soát anh, không như những cô gái khác nũng nịu, bắt quan tâm này nọ, cũng không hay giận dỗi vô cớ, số lần cô ấy làm nũng năn nỉ anh cũng hiếm vô cùng. Khi anh quên ăn sẽ gọi điện đến nhắc anh, khi mưa bất chợt sẽ cầm dù xuất hiện trước mặt anh, mỗi ngày đến trường sẽ đứng trước phòng học chờ anh. Cô ấy không cần anh thay đổi thành người thế này thế kia, anh từng cho rằng cô ấy sẽ cùng anh đi đến hết con đường.”

“Thế sao lại không đi đến cùng.”

“Là do anh, không cưỡng nổi hấp dẫn.”

Tôi nhìn anh, ánh mắt rất chân thành, tôi chưa từng thấy anh như thế bao giờ. Tại sao chứ, lúc nào cũng khen người ta, sao lại không kể ra khuyết điểm ấy, thế còn đỡ hơn rất nhiều.

Trong tất cả lý do, có cái nào làm người ta đau đớn bằng ‘Anh không yêu em’ chứ.

“Còn em?” Tôi nghe tiếng mình run vỡ, thì ra tôi rất muốn nghe, lại rất sợ hãi phải nghe.

Anh hơi mím môi, khép mắt, “Em là người anh rất muốn yêu.”

“Anh thất bại?” Hóa ra nước mắt có thể tuôn trào trong một giây, giọt nào cũng chua xót.

Anh nhìn tôi, đưa khăn cho tôi, tôi lắc đầu.

“Anh từng tưởng, cứ thử chấp nhận một người, rồi dần nhận ra, chỉ là hoang tưởng. Anh không hối hận khi cùng em kết giao. Nếu không phải đã trải qua ba năm, anh sẽ không ngờ Trình Nghi Bắc anh chính là loại người đó.”

Tôi mặc nước mắt rơi, “Vậy còn Tây Thuần?”

“Nếu anh không gặp cô ấy, anh sẽ thấy mình chỉ là một người bình thường thế thôi, không si tình cũng chẳng dốc lòng. Bởi đã gặp, nên anh chỉ có thể tự nói với mình, kiếp này anh không thể không có cô ấy. Bất kể là si tình hay một lòng, nhất định phải thử một lần. Cũng có thể, đó là mục tiêu sống của anh, để anh biết mình phải làm gì. Có một người để mình dốc sức, để mình phấn đấu, để mình không lùi bước, anh cảm thấy mình may mắn cực.”

Tôi lấy tay áo lau dề, ngăn nước mắt lại, tôi không quan tâm đến hình tượng nữa, có cũng được, không có cũng chẳng sao, đâu quan trọng lúc này.

Tôi lấy trong túi một văn kiện, đặt trước mặt Trình Nghi Bắc, “Mong anh thành toàn.”

Trình Nghi Bắc nhìn nó, “Thật xin lỗi.”

Anh vẫn kí tên.

Tôi cười, một tờ đơn từ chúc, chấm dứt tất cả với tôi.

Cám ơn anh, đã không nói hai chữ chia tay.

Rốt cuộc, tôi cũng kiêu hãnh mà đi, vờ nói ỉnh, là tôi đi trước.

Là tôi tự mình ra đi.

Ảnh Nhi hát: lại hứa với em, anh nói anh yêu em cơ mà, dù bao nhiêu lời giả dối, tim vẫn thấy được an ủi, so với lời chia tay anh nói vẫn hay hơn nhiều.

Nhưng tôi không muốn những lời huyễn hoặc.

Ảnh Nhi lại hát: rất nhiều năm sau, em mới hiểu, hóa ra có những người sống mãi với những vết thương, nhớ lại yêu, nhớ lại đau.

68. Chương 68

Có một loại tình cảm cũng mang danh tình yêu, nhưng chỉ là tình yêu đơn phương, tình yêu của tôi, kịch bản chỉ dành ột người, cũng chỉ có mỗi một vai diễn trong đó.

Trần Nhất Lâm♪

Đi trên phố lớn, ngược nhìn lên trên, trời vẫn cứ xanh mây vẫn cứ trắng, nhìn lại, xe vẫn cứ tấp nập qua lại. Nào có ai trên đời này vì ai đó đau thương mà dừng lại?

Chẳng ai cả, cũng chẳng ai biết cả.

Dạo bước trên phố, chẳng biết làm gì, chẳng có mục đích.

Cảm giác đơn phương thật là khó chịu quá.

Đi thêm vài bước, gặp được hai đứa trẻ, bé gái đang cúi đầu khóc, bé trai đứng một bên không bỏ đi nhưng cũng chẳng chịu đến đỡ.

Tôi đến ngồi xổm trước mắt cô bé, “Bạn nhỏ, sao em khóc thế?”

Cô bé nhìn tôi, ngón tay nhỏ bé chỉ qua cậu bé đang đứng, “Cậu ấy lấy kẹo đã cho người khác đến cho em ăn.”

Tôi cười, lấy khăn lau nước mắt cho cô bé, “Cậu ấy đã cho em ăn rồi, sao em còn khóc nữa?”

“Cậu ấy đã cho người ta rồi, em không thèm nữa đâu.”

Tôi lắc đầu, “Chỉ là kẹo thôi mà, không phải điều để ăn ư?”

Cô bé lắc đầu, “Em không muốn giống người khác, em muốn một thứ độc nhất vô nhị cơ.”

Tim tôi cứ căng lên trong lồng ngực, đến một cô bé cũng muốn độc nhất vô nhị, thế mà tôi, cũng chỉ ước được ăn kẹo mà thôi, chẳng cần biết nó là loại gì, cũng chẳng quan tâm xem những người khác có kẹo giống tôi hay không, chỉ biết đó là kẹo thì chắc chắn phải ngọt rồi.

Cậu bé đứng bĩu môi, “Quỷ hẹp hòi.”

Cô bé lại chực chờ khóc, tôi đau đầu, “Ngoan nào, chị kể chuyện cổ tích cho em nghe nhé, em không được khóc nữa nhé?”

Cô bé vui vẻ thành giao với tôi.

“Ngày xưa có một cô gái...”

“Cô gái giống như em phải không?” Mắt cô bé sáng rỡ.

Cậu bé cười sặc sụa, “Chắc chắc khác cậu rồi, người ta xinh đẹp hơn cậu nhiều ơ là nhiều.”

Cô bé làm mặt quỷ với cậu bé, “Chị ơi, chị đừng để ý cậu ta, tiếp tục kể chuyện cho em đi.”

Tôi gật gật đầu, “Cô gái ấy sống trong rừng, một ngày nọ cô ấy ra ngoài chơi, tình cờ phát hiện một tòa thành cực kì nguy nga tráng lệ. Đó giờ cô ấy chưa từng được thấy một tòa thành nào mỹ lệ như vậy, cô ấy cứ đứng đó nhìn mãi nhìn mãi, cô ấy nghĩ tòa thành đã xinh đẹp như vậy thì bên trong tòa thành nhất định còn đẹp hơn nữa, nên cô ấy đến cửa thành. Nhưng cửa thành lại đóng kín như bưng, cô ấy không vào được. Cô ấy không nản chí, bởi cô ấy nhận ra, mình vào không được thì những người khác cũng có vào được đâu.

Cô ấy nghĩ, chỉ cần cố gắng chờ, chờ hoài, biết đâu mình có thể bước vào tòa thành này, sau đó được chiêm ngưỡng khung cảnh mỹ lệ bên trong.”

Cô bé cái hiểu cái không nhìn tôi, “Thế cuối cùng cô gái ấy có vào được không?”

“Có một hoàng tử ở trong tòa thành, chàng nhất quyết không chịu mở cửa, nên không thể vào được.”

“Dù sao thì cũng có chìa khóa mà! Chỉ cần là cửa thì sẽ có chìa khóa để mở thôi mà.” Cô bé phấn khích.

Tôi gật gù, “Đúng rồi, cửa thành cần chìa khóa. Nhưng rất lâu rất lâu về trước, hoàng tử đã giao chìa khóa ột người khác, chìa khóa ấy là cái chỉ có một trên đời, nên không ai vào được tòa thành cả.”

Cô bé thoáng nghĩ, “Người đó từng vào trong tòa thành đó phải không?”

“Cô ấy là người duy nhất từng vào tòa thành, cũng là người duy nhất có chìa khóa tòa thành.”

Cô bé hân hoan, “Em biết rồi, hoàng tử vẫn luôn ở trong tòa thành, chưa từng ra ngoài, bởi chàng đã giao chìa khóa cho cô gái kia mất rồi. Hoàng tử vẫn kiên trì chờ cô gái kia suốt từ trước đến giờ, chàng chờ nàng ấy đến mở cửa, sau đó hoàng tử sẽ cùng cô gái ấy rời khỏi tòa thành.”

Tim tôi run rẩy.

“Phải không, phải không? Có phải vậy không?” Cô bé lắc lắc cánh tay tôi.

Lúc này cậu bé mới chạy tới kéo cô bé ra, “Cậu đừng phiền chị nữa.”

“Tại sao chứ?”

“Cậu không thấy thần sắc chị ấy đang rất đau khổ hả?”

Tôi đứng lên, nhắm chặt mắt lại.

Tôi những tưởng tòa thành lộng lẫy thế kia thì trong tòa thành nhất định sẽ đẹp hơn bội phần, nên lúc nào tôi cũng muốn bước vào tòa thành mỹ lệ ấy. Tôi chưa từng nghĩ, bên trong tòa thành biết đâu chẳng có gì đẹp cả, chỉ có người bên trong tòa ấy đang kiên trì chờ đợi một người khác đến mang anh rời khỏi chỗ đó. Còn tôi, chỉ muốn mãi mãi được sống trong tòa thành đó.

Vốn dĩ tôi đã sai ngay từ đầu.

Buổi tối điện thoại tâm sự với chị tôi, tôi mang điều này và câu chuyện cổ tích chưa sửa kể cho chị nghe.

Chị tôi nghe xong thì hỏi tôi rằng: “Mắc gì em lại dám chắc rằng cảnh sắc bên trong tòa thành là mỹ lệ?”

“Bởi lẽ tòa thành rất mỹ lệ.”

Tôi nghe tiếng chị tôi cười châm biếm, “Suy cho cùng thì bên trong tòa thành có thật sự đẹp như trong tưởng tượng của em không thì em cũng đâu biết được. Bởi em không thấy nên em cho rằng nó đẹp nhất. Thế nên em đã bỏ qua điểm quan trọng nhất, cảnh bên trong tòa thành đẹp không quan trọng, quan trọng là người trong tòa thành có muốn cho em vào không á. Em rõ mà, em không vào được. Nhưng em nghĩ: tuy mình không vào được nhưng những người khác cũng có vào được đâu, tất cả đều y như nhau, chẳng ai là người đặc biệt. Rồi bỗng có một ngày, em phát hiện không phải thế, có một người cầm chìa khóa đến mở cửa thành. Lúc này em có hai lựa chọn, một là bỏ đi, hai là theo cô ấy vào thành, bảo cô ấy đưa chìa khóa lại cho em.”

Tôi há hốc miệng.

Chị lại tiếp tục, “Nhưng em không nở, em đã chờ lâu lắm rồi, lúc xoay người bỏ đi, em không cam lòng cũng không muốn từ bỏ. Em nghĩ có gì mà một người chẳng làm gì, chẳng bỏ công chờ đợi mỗi mòn, cô ấy dựa vào đâu mà có được cái chìa khóa chứ. Nên em chọn cách thứ hai. Nhưng khi em chọn xong, em mới biết, thật ra em có cầm được chìa khóa cũng vô ích, bởi điểm trọng yếu không nằm trên chiếc chìa khóa, chìa khóa trong tay ai căn bản không hề quan trọng. Bởi chàng hoàng tử ấy nếu muốn ra ngoài đã tự mình ra mở cửa rồi, nhưng cậu ta không đồng ý cũng không chịu mở cửa, cậu ta chỉ muốn chờ người tới mở cửa á. Điểm quan trọng nằm ở chỗ hoàng tử đấy, cậu ta không muốn, ai cũng đừng mơ vào.”

“Chị ơi, em...”

“Ngay từ đầu tòa thành cũng đâu đẹp được dường như thế đâu, nhưng lúc em gặp nó là lúc nó đã đẹp lộng lẫy rồi. Có lẽ chính cô gái mà em tưởng không trả giá gì mới là người dựng nên tòa thành này, tất cả nỗ lực của cô ấy em đều không thấy được, dĩ nhiên em sẽ cho rằng cô ấy chỉ biết ngồi không xong đến hưởng lộc. Nhưng hoàng tử biết, cậu ta biết cô ấy đã phải trả giá những gì, cậu ta mang chúng khắc ghi vào trong tim. Sự chờ đợi của em, đợi đến mỗi mòn nhưng khi so với cô gái đã dựng lên tòa thành này thì nó nhỏ đến nỗi chẳng đáng nói đến.”

Tôi cầm điện thoại, lòng đau như cắt, “Nhưng em đau lắm chị ơi...”

“Chị biết mà.” Chị ấy thở dài, “Nhưng em phải hiểu, em yêu là yêu tòa thành ấy lúc nó lộng lẫy xa hoa, là lúc nó xinh đẹp nhất. Nhưng cái cô gái đó yêu, có lẽ tòa thành chỉ mới là một đồng đồ nát, cô ấy đã dựng nên một tòa thành thì có gì phải cho phép người khác ngấp nghé?”

Tôi rơi lệ, “Em hiểu rồi...”

Thì ra đó giờ người ngồi không hưởng lợi là tôi mới đúng.

Nhưng mà sau này tôi mới vỡ lẽ, tất cả những gì chị tôi nói tối nay, cũng là đang tự nói với chính chị ấy, chúng ta đã từng yêu một tòa thành khi nó lộng lẫy nhất, nhưng lại không có may mắn gặp được tòa thành khi nó chỉ mới là tòa phế tích.

Thật ra cô gái ấy có trả giá hay không cũng chẳng quan trọng.

Thẩm Tông Văn từng nói: tôi đã đi qua rất nhiều rất nhiều cây cầu, thấy qua rất nhiều mây tụ, uống qua rất nhiều loại rượu, nhưng chỉ yêu duy chỉ một người ở độ tuổi đẹp nhất.

Chẳng qua đó xuất hiện đúng lúc hoàng tử cần, ngay sau đó cô ấy cũng trở thành người không thể thay thế.

Than khóc đều không có tác dụng, không thể thay thế là không thể thay thế.

69. Chương 69

Hai chữ ‘Tác thành’ dành cho người có khả năng mới có đủ tư cách nói ra được chứ, bình thường chúng ta hay nói hai chữ này khi không thể làm gì được nữa, cũng là mong chính mình có thể buông tay ra được.

Trần Nhất Lâm♣

Tôi và Trình Nghi Bắc chia tay bất thành linh, mà phàm là ai biết cũng gọi đến để an ủi bạn bè.

Tôi muốn nói lắm chứ, thật ra thì tôi cũng không có đau đớn lắm đâu, nhưng chẳng ai tin cả.

Tôi đến gặp Tây Thuần một lần cuối cùng nữa thôi, cô ấy ngồi trên băng ghế bệnh viên, an tĩnh như bức tranh.

Tôi bước đến, cô gái này, chẳng tốn một binh một tốt nào đã giành được thắng lợi mà mình muốn rồi, tôi không biết nên ngưỡng mộ hay ghen tị nữa đây nhỉ.

Mắt cô ấy nhìn những ngọn cỏ xanh, đầu chúng đã có màu ố vàng, mùa thu sẽ đến nhanh thôi.

“Lần trước cô muốn rút một câu, nhưng vẫn chưa nói muốn rút lại câu gì.” Tôi nhìn cô ấy một cách kiên định, tôi muốn biết, muốn có được câu trả lời.

“Tôi từng chúc cô với Trình tổng thiên trường địa cửu, sau đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi không hề muốn chúc phúc hai người.” Cô ấy vẫn cười, nhìn tôi, “Tôi nói chuyện như vậy, có chọc người ta tức điên không nữa? Tôi không hề có ý muốn chọc tức người ta đâu, nhưng chẳng hiểu sao, tôi vẫn đang làm chuyện làm người ta điên người.”

“Sao lại muốn rút lại?”

“Vì tôi nghĩ tôi có thể cố gắng một lần nữa.”

“Trước kia không định cố ư?” Tôi bàng hoàng.

“Bởi tôi tưởng anh ấy sẽ không chừa cho tôi bất kỳ cơ hội hay tia hy vọng nào. Tôi tự bảo mình, chỉ cần anh ấy chịu cho tôi một tia hy vọng thôi, tôi sẽ không buông tay đâu. Tôi đã thấy và muốn cố gắng một lần nữa. Trước kia tôi hay lo sợ, tôi ở lại bên cạnh anh ấy có chăng chỉ mang đến cho anh ấy thương tổn, nhưng biết đâu ngoài tổn thương ra tôi vẫn có thể cho anh ấy hạnh phúc thì sao, tôi muốn thử lần nữa.”

Tôi thở dài, “Có lẽ cô đã biết mình muốn gì.”

Tây Thuần vẫn mỉm cười, “Trình Nghi Bắc thật may mắn.”

“Sao nói vậy?”

“Luôn gặp được những cô gái lương thiện, trước tình huống này, đáng lẽ cô phải cho tôi một cái tát, hoặc to tiếng mắng tôi mơ mộng hão huyền mới đúng chứ?”

Tôi ngẩn người, “Hóa ra cô hy vọng người ta đối với cô như thế.”

Cô ấy cười trừ, “Nếu đổi lại là tôi, tôi nhất định sẽ làm vậy, dù không tổn thương được người ta, chí ít cũng giúp mình xua tan phần nào khó chịu.”

Đại khái là chúng ta khác nhau mà.

“Sao hai người lại chia tay?”

“Đại khái là tôi đã vượt quá giới hạn cuối cùng của anh ấy!”

Dù vậy, anh ấy vẫn muốn đón nhận cô ấy, còn bọn tôi, nhưng kẻ không bao giờ dám vượt quá ngưỡng chịu đựng của anh ấy, lại bị anh ấy bắt bỏ từ ngoài.

“Vậy cô định tính sao?”

Cô ấy hơi cúi đầu, “Lúc trước, tôi ngưỡng mộ nhất là tình yêu của Đinh Diễm và Lăng Sương Hoa, cả đời chỉ biết một người, cả đời chỉ chấp nhận một người, dù trước mắt là vô vàn chông gai hay cám dỗ. Ngày nọ, tôi gặp được nhân duyên của mình, anh ấy cho tôi chiêm ngưỡng quang cảnh đẹp nhất trên đời này. Nên tôi nghĩ sẽ không có quang cảnh nào đẹp hơn nữa đâu. Giữa biển người mệnh mông xô đẩy nhau, lướt qua nhau, không ngờ kẻ ngỡ đã mù quáng như tôi đây còn có thể thấy được quang cảnh đẹp đến dường ấy. Tôi đã mất đi một quang cảnh, là yêu đến rỉ máu, là đau đớn như mất đi cả thế giới, tôi không muốn để nó mất nữa đâu.”

Đã biết quang cảnh đó hợp với mình, có gì lại để nó vụt mất?

Tôi rất muốn hỏi, có sao thời khắc anh ấy đau đớn nhất lại không ở bên cạnh anh ấy.

Đến cả anh ấy bị tai nạn cũng không chịu đến thăm anh ấy.

Bỗng nhiên tôi không muốn hỏi nữa, có nghĩa lý gì nữa đâu.

Chẳng có nghĩa lý gì, chỉ còn sót lại hăm mộ, ít nhất cô ấy đã gặp được quang cảnh cô ấy thích, mà quang cảnh ấy cũng nguyện ý dừng lại vì cô ấy.

70. Chương 70

Chẳng ai có thể sống mãi trong hồi ức, cũng chẳng ai có thể mang theo kí ức, để hồi ức chậm rãi trượt qua các ngón tay, rồi sau đó bắt đầu tìm kiếm ngày mai tươi sáng, tự nói với mình, vì ai đó đã đánh mất tôi, để mai sau tôi gặp được người yêu tôi gặp vạn lần, dù chỉ đang tự vỗ về trái tim.

Trần Nhất Lâm♪

Tôi rời khỏi Bắc Lâm, rời xa bọn họ.

Trần Nhất Tâm cứ hay bóng gió là thế nào mà lại buông thế kia, sao lại ra đi trong yên lặng thế hả, một câu oán trách cũng không thấy đâu.

Tôi bước vào tòa thành kia, rồi chợt nhận ra, dù bên trong tòa thành rất phồn hoa rất lộng lẫy, nhưng không dành cho tôi.

Thấy câu này trên weibo: nếu một người đàn ông nào đẩy chủ động xách giỏ giúp bạn, kéo bạn đi nép sau bạn vào phía trong làn đường, tự giác kéo ghế ngồi cho bạn, đừng có vội cảm động rơi nước mắt. Điều này chỉ chứng minh rằng trước kia từng có một cô gái đã dạy anh ta làm những điều này. Cô gái anh ta nhớ, mãi mãi là cô gái đã thay đổi anh ta chứ không phải bạn đâu.

Tôi mãi mãi cũng không thể trở thành cô gái anh ấy mãi khắc ghi trong tim. Tôi đòi gì anh cũng dễ dàng cho, tôi tưởng tất cả đều dành cho tôi, cuối cùng mới vỡ lẽ đây là thái độ anh ấy dành cho tất cả mọi người.

Tôi tưởng tôi có thể trở thành một người đặc biệt, duy nhất, cuối cùng phải bình tĩnh ngộ, trong tim anh ấy không hề có vị trí nào cho tôi.

Tôi cũng lắm chỉ là một đạo diễn cho chính vở diễn của mình, từ đầu chí cuối cũng chỉ có mỗi một diễn viên diễn hết mọi ao ước của tôi, hóa ra tất cả chỉ là vở kịch của mỗi mình tôi.

Tôi hai mươi sáu tuổi, chính thức bước sang một trang mới của cuộc đời.

Đặt tiêu đề ‘Tình yêu của tôi’: Tình yêu của tôi, tôi chúc cô hạnh phúc, đừng dùng cảm giống tôi nhé. Mang tình yêu giấu sâu dưới đáy, lòng đau mà không than oán một lời.

Tôi hâm mộ cô – Tình yêu của tôi, có thể đã làm cô lo lắng nhiều. Vì tình yêu không phải cứ nắm trong tay là hạnh phúc, yêu cô.

Không ai biết tôi hâm mộ cô gái mang tên Tây Thuần cỡ nào hết.

** **

Lời của trái tim

Tôi không nghĩ gì quá nhiều, cũng chẳng muốn tình yêu của mình chỉ làm nền mà thôi. Thuở dậy thì, xem ‘Khuyên Thành Chi Luyến’ của Trương Ái Linh, cảm thấy yêu có cần khoa trương vậy không chứ, cả một thành phố phải tiêu điều chỉ để đạt được một tình cảm nhỏ bé. Khi đã qua cái tuổi ấy rồi, tôi lại bắt đầu ôm những mơ mộng của thiếu nữ, chỉ ao ước mình cũng có thể một lần được oanh liệt, ghi lòng tạc dạ, dù thịt nát xương tan cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể có được một tình yêu rực rỡ nhất là được. Suy nghĩ của tôi lại quá mức ngây thơ, mới chẳng chịu cởi bỏ lớp vải áo đó ra, vĩnh viễn cũng không thấy hiện trạng của người trước mặt mình.

Cũng tại thời khắc này, tôi đặc biệt bội phục chị mình, tôi nghĩ chị ấy hiểu rõ hơn ai hết, cũng nhìn thấu hơn ai hết. Chị bảo yêu một tòa thành, còn người con gái kia mới là người dựng nên tòa thành, chúng ta luôn thích người mình cho là ‘hoàn mỹ’ nhất, lại không biết sự hoàn mỹ ấy lại vì một người khác mà xuất hiện. Tôi không nói với chị ấy rằng tôi đã thấy chị ấy đốt đi bức ảnh của chàng trai ấy. Giây phút đó tôi vỡ òa, bởi tôi thấy chàng trai đó nắm tay một cô gái khác, còn ôm thêm một đứa trẻ rất đáng yêu trong ngực. Tôi nghĩ mình đã nhìn thấy rõ dung khí của chị khi đốt đi bức ảnh đó, để kiên cường sống tiếp cần có can đảm, buông tay cũng cần dũng khí rất lớn, đúng không nào?

Tôi và Trình Nghi Bắc chia tay, chị tôi chỉ nói một câu, “Chị biết hai đứa sớm muộn gì cũng chia tay mà.”

“Tại sao?” Quả thật tôi rất ngạc nhiên.

“Bởi đơn giản là chị không thấy được tính khả quan của hai đứa đó.”

“Thế sao chị không phản đối?” Tôi không muốn truy cứu nguyên nhân kia nữa.

“Con người sống phải trải qua khốn khó rồi mới thấu được cái mình muốn, sống là phải biết chọn lọc, sống mà chưa từng trải là sự đáng tiếc, chỉ cần trải qua rồi, có được hay mất đi đâu quan trọng.”

Tôi thường tự ngẫm lại những điều chị ấy nói, tôi nghĩ chị nói đúng, dù tôi không đạt được gì cả, nhưng tôi cũng rất thỏa mãn, vì anh ấy mà cười, vì anh ấy mà lo lắng, vì anh ấy mà khóc vật vờ. Dù cuộc sống ấy không hoàn mỹ, cũng tốt hơn hẳn là không có gì thay đổi.

Bây giờ tôi thấy rất nhiều quang cảnh, thấy rất nhiều người, đi qua rất nhiều cầu kiều, bước qua rất nhiều con đường. Gặp được nhiều người xa lạ, nhiều khuôn mặt cũng rất đổi xa lạ.

Tôi chợt nhận ra, tôi không thành toàn cho ai cả, tôi chỉ đang tự cởi nút thắt cho chính mình thôi.

Bởi tôi cũng khát khao, được ở bên một người, mà trong mắt anh ấy hay trong tim anh ấy, tất cả chỉ chứa hình bóng tôi.

Mà dù tôi không phải là tất cả trong anh ấy, cũng xin tất cả trong đó đừng là ai khác.

71. Chương 71

Mạc Hoan nhìn bàn đầy đồ ăn, thấp thỏm nhìn Trình Nghi Bắc ngồi đối diện, cô không biết sau những lời này thì quan hệ của họ sẽ thế nào nữa đây. Nhưng cô muốn nói lúc này, bởi chỉ lúc này đây, những lời ấy mới có giá trị.

Cô thầm mong Trình Nghi Bắc, hãy nói gì đó đi nào, nhưng anh chỉ cứ nhìn cô thôi.

Anh sẽ nghĩ gì, có cảm thấy mình vô cùng hiểu anh ấy không, hay sẽ thấy mình đã không còn là cô em gái nhỏ năm nào cứ suốt ngày lẻo đẹo theo sau anh.

Đôi mắt Trình Nghi Bắc quá phức tạp, nhưng bên trong ấy cũng có chút gì đó không dám tin, cũng không dùng ánh mắt nào đẩy xa lạ nhìn cô, nhưng trong cô vẫn cứ lo lắng không thôi.

Trình Nghi Bắc bật lửa, châm một điếu thuốc.

Cô nhìn anh, cô nhớ Trình Nghi Triết cũng có cái hộp quẹt giống y chang, cùng một hiệu, kiểu dáng cũng y chang, có điều cái của Trình Nghi Bắc còn mới lắm, chắc không dùng nhiều bằng Trình Nghi Triết.

Trình Nghi Bắc gạt thuốc, liếc xéo cô, cuối cùng mở miệng, “Cám ơn.”

Mạc Hoan kinh hãi nhìn anh, vậy mà anh cũng biết. Vì cô biết Trần Nhất Lâm đứng ngoài cửa, nên mới quyết tâm nói một lần cho đáng, cũng có tư lợi trong đó, muốn Trần Nhất Lâm thấy được nội tâm của Trình Nghi Bắc, mong Trần Nhất Lâm đừng lúng sâu vào ảo tưởng nữa, đồng thời cũng muốn Trần Nhất Lâm biết khó mà lui, giúp Trình Nghi Bắc giảm bớt phiền toái.

Dù gì thì Trần Nhất Lâm chủ động nói lời chia tay vẫn tốt hơn so với Trình Nghi Bắc chia tay, cô không muốn sau cùng Trần Nhất Lâm sẽ hận Trình Nghi Bắc.

Suy nghĩ của cô, anh đều biết hết.

Nhưng anh chỉ nói mỗi cám ơn thôi.

Một bàn đồ ăn thịnh soạn, khói bốc nghi ngút, nhưng cô lại thấy chúng rét run người.

“Anh Bắc.” Cô chu môi, cảm giác mình có thật là nhiều thật là nhiều lời muốn nói, nhưng ra tới cửa miệng lại biến mất tăm, giờ cần gì phải ngại ngần nữa đâu, nhưng lại không biết phải nói gì cho đúng.

Trình Nghi Bắc nhìn cô, khoanh tay lại, ý bảo cô nói tiếp đi.

“Anh có từng hối hận không? Đi lòng vòng lòng vòng, cuối cùng lại quay về với vạch xuất phát.” Vốn dĩ cô cũng không định nói, cô từng nhìn anh và Tây Thuần từ xa, hai người họ đi dạo trên phố đông, nhìn anh mỉm cười yêu chiều, chẳng hiểu sao nước mắt lại tuôn rơi, vì sao nước mắt rơi, chính cô cũng nghĩ không thông.

Trình Nghi Bắc bỏ tàn thuốc, chỉnh lại tư thế ngồi, “Không hối hận, cũng không cần thiết phải hối hận.”

Mạc Hoan cười, “Vậy là tốt rồi.”

Lúc mở TV, tình cờ được xem buổi lễ trưởng thành cho tuổi mười tám, cô thấy Hàn Hàn trả lời vấn đề mọi người hỏi cậu ấy, nếu được trở lại tuổi 18, cậu sẽ làm gì, Hàn Hàn trả lời là Yesterday Once More. Chỉ cần không hối hận, là được rồi.

Cô muốn nói, anh nhất định phải hạnh phúc nhé, ý nghĩ ấy vừa lóe lên, lại cảm thấy tầm thường quá đổi.

Trình Nghi Bắc thấy cô cười, lãng sang chuyện khác, “Nếu rảnh thì đi thăm Tiểu Kiều đi, tính con bé y hệt em lúc nhỏ.”

“Em sợ anh ấy sẽ nổi điên với cái bóng đèn là em đây lắm.”

“Em chỉ cần lấy được lòng vị kia, anh ấy có nổi điên cũng vô dụng.”

Mạc Hoan để ý thấy khóe môi Trình Nghi Bắc cong lên mỉm cười, cũng thoải mái hơn, “Anh có cảm thấy anh Triết rất có tư thái ‘Thê quân nghiêm’ không ạ, dù ngày thường rảnh rỗi cũng chẳng dám lơ đãng ra ngoài.”

“Câu này em đi mà nói với anh ấy.” Cái này anh không dám thay mặt Trình Nghi Triết trả lời, với lại cái đó với ‘Thê quân nghiêm’ có gì liên quan đâu.

Mạc Hoan chán chê, “Mắt của anh Triết rất độc đáo nha.”

“Anh sẽ chuyển lời đến anh ấy.”

Ặc... Mạc Hoan sầu nào, thế nào sau này Trình Nghi Triết cũng không nói giúp cô trước mặt cha mẹ nữa đâu...

“Mắt độc đáo nghĩa là anh ấy rất có mắt nhìn đấy.”

“Anh ấy tự biết suy xét sâu xa hơn.”

Mạc Hoan vui mừng, những chủ đề sau đó rất nhẹ nhàng, quan trọng là bữa cơm này không hề phí tẹo nào, tán gẫu thoải mái, sau đó thì tàn tiệc.

Lúc chia tay, Mạc Hoan bảo có chuyện, không để Trình Nghi Bắc đưa về, mà anh cũng chẳng miễn cưỡng.

Mãi đến khi Trình Nghi Bắc đi thật xa, cô vẫn cứ đứng đấy nhìn bóng anh khuất dần, khác cái là cô cứ nhìn mãi, còn anh thì mãi cũng không chịu ngoảnh lại.

Cô thấy mình đa cảm quá, nhớ đến phim ‘Chuyện tình Bắc Kinh’, giây phút Ngô Dịch và Ngũ Mị chia ly nhau ở sân bay, Ngũ Mị bảo hai người cùng đưa lưng về hai phía, không ai được quay đầu lại. Họ nhanh chóng quay người đi về hai đầu ngược nhau sau cái ôm chia ly, nhưng Ngũ Mị đã lập tức ngoảnh đầu lại, có lẽ Ngô Dịch cũng muốn quay đầu lại nhìn cô ấy, nhưng cuối cùng anh ta cũng chẳng ngoảnh đầu lại một lần. Cô nghĩ thật lâu, có khi nào chỉ cần Ngô Dịch ngoảnh lại, Ngũ Mị sẽ không đi nữa không? Chung quy vẫn là Ngũ Mị yêu Ngô Dịch nhiều hơn Ngô Dịch yêu cô ấy, nên mới không ngoảnh lại nhìn cô ấy, hoặc giả chưa yêu bao giờ.

Mạc Hoan thở dài, khóe môi cong lên như cười mà cũng như không cười, cô thấy chán, nếu bây giờ là mùa đông có phải tốt hơn không, có thể thấy hơi thở của mình hóa thành sương trắng.

** **

Một tay Trình Nghi Bắc lái xe, tay còn lại bật bluetooth, “Anh nghĩ ra biện pháp gì chưa?”

Bên k điện thoại, hình như Trình Nghi Triết đang suy tư gì đó, “Có phải khi có chuyện gì muốn nhờ vả cậu mới gọi anh đây là ‘Anh’, không có chuyện gì thì gọi bằng ‘Đây’ không nhỉ?”

Trình Nghi Bắc ho khan, “Anh nghĩ nhiều ghê.”

Trình Nghi Triết cũng không so đo với anh nữa, “Muốn anh ra mặt cũng được, mà anh đây cũng muốn lấy vợ nữa, em nên hy sinh chút nhan sắc đi nhé.”

Khóe môi Trình Nghi Bắc run rẩy, nghe Trình Nghi Triết nói tiếp, cứ cảm thấy sao mà anh họ anh càng ngày càng...

Người với người, ở chung lâu ngày, quả nhiên sẽ nhiễm tính xấu của nhau.

Anh đỗ xe dưới công ty, biểu cảm trên mặt bỗng chốc không còn lại gì, hai tay nắm vô lăng, mắt nhìn thẳng về phía trước, trông rất ấn tượng.

Anh lấy điện thoại ra, bấm cái tên ấy ra, thở dài rồi mới chịu gọi đi.

Vài phút sau, Tây Thuần bước ra, từng bước từng bước vội vã xuống bậc thang.

Lòng anh phờ phợt mà chính anh cũng không hiểu nổi, cũng giống như trước đây mỗi khi anh chờ cô, nhưng lại hiếm khi thấy cô đi như vậy.

Bây giờ cô khan khác, lúc nhìn anh cứ hay cúi đầu, trong ánh mắt sáng trong ấy cũng mang theo sợ hãi, như thể anh là kẻ ức hiếp cô vậy, trong khi cô mới là người làm anh đau lòng.

Quá khứ mê man, anh không muốn nhớ đến nữa.

Tây Thuần đứng ngoài xa, hơi do dự, xong mở cửa sau xe, anh cau mày lại nhưng không cản cô.

Trong điện thoại anh bảo có người nằng nặc bắt cô phải tự mình đến lấy số đo để thiết kế, với cả là không thể từ chối người này được.

Cô cứ thấp thỏm, nhưng sắc mặt anh lại cứng ngắc, cô cũng chẳng biết nên mở miệng thế nào luôn.

Thậm chí cô có cảm giác không khí trong xe như đông cứng lại, thấy lạnh lạnh.

Cô không mở miệng, anh cũng chẳng nói gì.

Xe lao nhanh qua phố phường sầm uất, đến con đường duy nhất của tòa nhà lát đá quý lấp lánh, hai bên là hàng hàng ngô đồng xanh tươi mát, như lạc vào chốn tiên cảnh ấy. Tây Thuần mở cửa sổ, đón nhận làn khí trong lành, trong lòng cũng phỏng đoán nhiều thứ, không chừng một lúc nữa là phải gặp quý nhân. Chỉ tiếc là Trình Nghi Bắc không muốn nói nhiều với cô, thực tế thì cơ hội cô được gặp anh cũng vô cùng ít ỏi, mà mỗi lần có cơ hội cũng chẳng thấy anh ngó ngang đến cô.

Cô biết những hành động ấy của anh là lẽ dĩ nhiên thôi, biết đâu mình mới là kẻ không nên hiện hữu trong sinh mệnh của anh.

Khi xưa, chỉ vì xúc động nhất thời mà anh và cô có trăm ngàn gắn kết với nhau.

Nhớ đến chuyện cũ, cô lại khổ sở.

Lúc Trình Nghi Bắc ngừng xe lại, Tây Thuần rất đổi ngạc nhiên, tòa nhà này, thấy quái quái thế nào ấy.

Lần đầu tiên gặp Trình Nghi Triết Tây Thuần có hơi nghi ngờ, cô biết Trình Nghi Bắc có một người anh họ, quan sát Trình Nghi Triết một tí, phát hiện cô gái bên cạnh Trình Nghi Triết cũng không ngừng quan sát đánh giá mình, buộc lòng phải cười chào hỏi cho lịch sự.

Trình Nghi Bắc giới thiệu qua loa, chẳng thêm lo tới cô, đi qua chỗ khác bàn chuyện đại sự với Trình Nghi Triết.

Tây Thuần thì bị Ảnh Nhi kéo qua phòng khác, để Tây Thuần lấy số đo cho cô ấy.

Ảnh Nhi nhìn Tây Thuần thật là lâu, “Cô có đúng là nhà thiết kế không đấy?”

Tây Thuần cười, “Không giống à?” Vừa nhớ số vừa hỏi xoáy xoáy đáp xoáy với Ảnh Nhi.

“Dân chuyên?”

Tây Thuần lắc đầu.

Ảnh Nhi cười quái gở, “Nếu cô không phải dân chuyên, không qua lớp đào tạo chuyên nghiệp, thế cô nghĩ cô dựa vào đâu mà có quyền thiết kế trang phục của tôi nhỉ? Cô không biết là người muốn thiết kế trang phục cho tôi xếp hàng từ phố đông dài ra tới phố tây luôn á?”

Tây Thuần không cảm xúc, đáp trả đôi mắt kiêu kì của Ảnh Nhi, “Nhưng những nhà thiết kế nổi tiếng đều chịu số phận giống nhau, bị cô loại từ vòng gửi xe, tôi nghĩ chắc tại bọn họ chuyên nghiệp quá rồi, nên không thiết kế ra nổi những trang phục đẹp và vẫn phù hợp với phong cách đặc biệt của cô.”

Ảnh Nhi than thầm, người ta ai cũng lo tự đề ỉnh, thế mà lại có người tự dìm mình thế kia.

“Cô với Trình Nghi Bắc quan hệ gì vậy?” Đánh trống lảng cũng đừng quá trốn.

Tây Thuần vẫn không có cảm xúc, trong đầu thì nghĩ tứ tung, cô gái này là người gì vậy. Noron quét qua những tấm áp phích, mới ngộ ra, “Ảnh Nhi thần thông quảng đại cơ mà, vấn đề nhỏ này đâu cần phải hỏi người khác nhỉ.”

“Ồ... Thế hai người chẳng có quan hệ gì phải không?” Ảnh Nhi quan sát sắc mặt Tây Thuần, nhìn bộ dáng tỉnh bơ của cô ấy thật muốn nhào qua xé rách lớp da đó luôn.

Tây Thuần đang đo eo của Ảnh Nhi, chợt ngẩng đầu nhìn cô ấy,” Thế Ảnh Nhi mong chúng tôi có quan hệ à?”

Ảnh Nhi chau mày, “Là tôi đang hỏi cô mà?”

“Tôi cũng đâu có phản đối đâu!”

Chán thật, Ảnh Nhi không từ bỏ, “Vây tạm coi như hai người không có quan hệ gì nhé! Nhưng hôm đó đó, tôi thấy nè.”

Tây Thuần ghi lại số đo, “Thấy gì?”

“Cô nói hai người chẳng có quan hệ gì hết mà, thế Trình Nghi Bắc cũng có bạn gái rồi còn gì, hai người cô nam quả nữ ở chung một chỗ, ai nhìn vào cũng sinh nghi thôi, hay là cô quyến rũ Trình Nghi Bắc?” Đột nhiên Ảnh Nhi cao giọng.

Tây Thuần day trán, “Cô để tâm Trình Nghi Bắc quá nhỉ, tôi có nên nghi là cô đang có ý đồ gì với Trình Nghi Bắc không?”

“Tôi có ý đồ đấy, thì sao nào?”

Tây Thuần bắt ngờ nhìn phía sau Ảnh Nhi, “Trình tổng, anh...”

Ảnh Nhi cấp tốc xoay người lại, có ai đâu, nhìn lại Tây Thuần, đã dọn xong đồ bước ngang qua cô chuẩn bị ra ngoài, mặt còn cười dí dỏm.

Ảnh Nhi lắc đầu, “Này cô khoan hãy đi, Trình Nghi Bắc còn chưa lên tiếng mà, chỗ chúng tôi không gọi taxi được đâu.”

Thực tế, Ảnh Nhi chỉ có tí tẹo hiếu kỳ đối với quan hệ của Tây Thuần và Trình Nghi Bắc mà thôi, cuối cùng cái gì cũng không moi được, thất vọng tràn trề.

Ngược lại bên Trình Nghi Bắc và Trình Nghi Bắc đang bàn công chuyện, đề ra các phương án cụ thể.

Ảnh Nhi đòi tự mình xuống bếp, Trình Nghi Triết đứng lắc đầu, “Hôm nay trời mưa to rồi.”

Thực tế, Ảnh Nhi là chuyên gia làm Trình Nghi Triết tức điên người, tỷ như cô ấy không thích ăn đậu phộng hay bất kì họ hàng đậu nào khác, ngàn vạn lần đừng hỏi cô ấy tại sao, cô ấy chỉ trả lời câu không muốn ăn mắc công Trình Nghi Triết ăn hết cũng vậy à; đây chưa phải là nhất đầu, đến tối là cô ấy lại lười ăn, đồng dạng tuyên bố: anh ăn giúp em cũng được mà.

Ảnh Nhi ngoảnh đầu qua nhìn Trình Nghi Triết, “Nhà có khách quý, em muốn trở tài.”

Trình Nghi Triết trấn an Trình Nghi Bắc, “Nhìn đi, anh vẫn còn khỏe lắm, đừng sợ, độc không chết người đâu.”

“Biết đâu anh luyện thành cơ thể bách độc bất xâm thì sao, thế là em hết đời à?” Trình Nghi Bắc nửa đùa nửa thật.

Đã kích thật mà, lúc này Ảnh Nhi rất muốn xông vào trong xách ngay một con dao thái rau, để xem cô dùng dao thái rau nhanh hơn hay hạ độc nhanh hơn.

Hai anh em họ cứ ăn ý cậu anh một câu cậu em một câu, Ảnh Nhi rất muốn xiên hai tên đàn ông này.

Tây Thuần đứng một bên, có cảm giác xa cách, Trình Nghi Bắc đang rất gần bên cô, bây giờ anh đang cười, nhẹ nhàng thế cơ đấy.

Nội tâm cô dấy lên những cung bậc cảm xúc rất lạ, nếu anh ấy chưa từng gặp phải mình, hẳn anh sẽ luôn cười dễ dàng như thế, cô nợ anh quá nhiều, bất kể anh ấy đối xử với mình thế nào cũng đều cảm thông được cả.

Ảnh Nhi liếc Tây Thuần một cái, sau đó kéo cô vào bếp, “Đừng có để ý đến hai tên đồng lõa đó nữa.”

Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Ảnh Nhi không ngừng kiểm chế bản thân tha cho họ đi, mới lơ đãng một chút liền phát hiện dường như Trình Nghi Bắc cố ý lạnh nhạt với Tây Thuần, ai cũng bảo lòng dạ đàn bà khó mà lần, thế nhưng mà tâm tư đàn ông không phải cũng khó đoán y chang vậy à?

Ảnh Nhi lắc đầu, hỏi Tây Thuần, “Hay xào rau nhỉ?”

“Cũng được.” Tây Thuần không nghĩ nhiều.

“Vậy cô xào rau đi, tôi giúp cô.” Đầu Ảnh Nhi nảy ra sáng kiến, nếu mình nấu ăn thể nào Trình Nghi Triết cũng chê lên chê xuống, hừ, bảo Tây Thuần nấu, để coi Trình Nghi Triết làm sao chê đây.

Quyết định vậy đi.

Tây Thuần hơi nhú mào, xắn tay áo lên, mặc tạp dề, bắt tay vào làm, chợt hỏi, “Cô với Trình Tổng quen nhau thế nào thế?”

Trông như cãi nhau, nhưng lại làm cho người khác hâm mộ...

Ảnh Nhi không nghe thấy câu hỏi của cô, nhìn cô mặc tạp dề, “Đúng là có cảm giác dịu hiền, hóa ra Trình Nghi Bắc thích dạng này.”

Tây Thuần sưng sốt, ngẩn ngơ nhìn Ảnh Nhi.

Ảnh Nhi vừa lột tỏi, vừa luyên thuyên, “Các người là quan hệ đó đó phải không?”

Tây Thuần mím môi, im lặng.

“Ba năm trước, sao lại chia tay?”

Tây Thuần vẫn cứ im lặng.

Ảnh Nhi bĩu môi, “Sao cô chán ngắt thế? Chưa ai bảo cô bơ vấn đề của người khác là bất lịch sự ư?”

Tây Thuần than thầm, “Thật xin lỗi, tôi không quen nói chuyện riêng tư với người khác.” Nhất là với người mà mình còn chưa quen.

“Được được, cô xào rau đi kìa!”

Ảnh Nhi cũng thấy chẳng có gì, vốn dĩ Trình Nghi Triết cũng đâu có ghét rau, ăn cũng rất thơm nữa, cô đâu nào hay, có món nào cô nấu mà Trình Nghi Triết không ăn được.

Lạ lùng nhất là Trình Nghi Bắc, mới ăn một miếng, ánh mắt liền lóe lên chút gì đó phức tạp.

Ảnh Nhi chán nản, cầm đũa liền thấy yêu đời lại, “Nghe nhiều người nói dạ dày của đàn ông có thể phân biệt được đồ ăn do ai nấu, đồng chí Trình Nghi Bắc thân mến, cậu thử đoán xem món cậu vừa ăn là ai nấu nào?”

Trình Nghi Triết vốn định nhìn Ảnh Nhi sẽ trêu chọc họ thế nào, nhưng vừa thấy Trình Nghi Bắc và Tây Thuần sắc mặt ai nấy đều đen lại, liền cầm đũa gõ gõ lên tay Ảnh Nhi, “Im lặng ăn cơm mới là quân tử.”

Ảnh Nhi kệ anh, “Em là tiểu nhân, hôm nay Trình Nghi Bắc cậu mà không nói, đừng mong chị là người phát ngôn nhé.”

Trình Nghi Bắc thở dài, “Nhất định không phải chị nấu.”

“Sao dám khẳng định vậy?” Ảnh Nhi lập tức mở miệng, quét mắt qua Tây Thuần, “Chẳng lẽ cậu từng ném qua các món Tây Thuần nấu à?”

Tây Thuần nhắm mắt, cắn môi, không biết phải làm gì nữa.

Trình Nghi Bắc cười nhạt, “Hồi này cũng nghe mà, giờ cũng coi như ném rồi.”

Ảnh Nhi không chấp nhận, “Cứ thế mà đoán á?”

Trình Nghi Triết lắc đầu, gấp rau cho Ảnh Nhi, “Ăn nhanh nào, không lại đau bao tử.”

Ảnh Nhi hết nhìn Trình Nghi Bắc lại nhìn Tây Thuần, không gây sự nữa, cũng không ăn miếng rau Trình Nghi Triết gấp cho, cầm đĩa suy tư cả buổi lại bắt đầu luyện thuyên, “Hôm qua em có xem một bộ phim, vì có chút chuyện mà nam chính với nữ chính xa cách nhau, sau đó lại quay về bên nhau. Em không thích thể loại đó, nếu yêu nhau, có gì lại lãng phí ngần ấy thời gian để chứng minh chứ, đời người có bao nhiêu lâu đâu nào, còn lãng phí nữa chứ. Nên em ghét mấy chuyện hiểu lầm lẫn, ghét ly biệt nữa. Nếu đã xa nhau thì đừng quay về bên nhau nữa, nếu đã muốn bên nhau thì đừng phí thời gian nữa.”

Trình Nghi Triết đỡ trán, hình như anh có nói gì cũng vô ích...

Còn Trình Nghi Bắc lại bắt đầu thấy hứng thú, “Nếu không xa nhau nhiều năm, chỉ sợ đối phương sẽ không biết người ấy mới là người mình muốn nhất. Lúc chia tay dĩ nhiên sẽ nghĩ rồi mình cũng tìm được người khác thôi, những tưởng vết thương sẽ không cách nào lành, nhưng thời gian là nhát dao vô hình, là xé toạt cũng là liều thuốc.”

Ảnh Nhi thích thú, nhìn Tây Thuần, “Cô nghĩ sao?”

Tây Thuần ngẩng đầu, chợt cảm thấy một ánh nhìn nóng bỏng đang dừng trên khuôn mặt mình, “Chúng ta không thể nào biết được ai sẽ là người kế tiếp mình gặp, không biết người kế tiếp mình gặp có phải người dành tình không, cuộc sống cần phải trải nghiệm mà, không thử thì sao biết được chứ?”

Ảnh Nhi vừa định hỏi tiếp, lại thấy Trình Nghi Bắc đang dùng ánh mắt kiên định nhất nhìn Tây Thuần, “Vậy em đã gặp được người kế tiếp dành cho em rồi ư?”

72. Chương 72

Mãi đến lúc lên xe, tim cô vẫn không cách nào bình ổn lại được. Ai cũng bảo cô lạnh lùng, cô lạnh lùng chỗ nào đâu, cùng lắm là tại cách cô thể hiện, không khẩn trương cũng chẳng lo lắng, luôn tự nhắc nhở mình, chỉ cần ráng kiên trì là được, không hấp tấp, dần cũng thành thói quen luôn. Lạnh nhạt chỉ là nguy tạo thôi, nhân tâm quá đổi phức tạp, lột cái mặt nạ luôn bình thản ấy xuống, nội tâm sẽ dậy sóng à coi.

Cô cứ xoắn tay mình lại với nhau, làm Trình Nghi Bắc tức muốn quăng ngay ột cái khăn để cô tha hồ giãy v.

Tâm tình cứ không yên, chính cô cũng quên luôn việc mình đang ngồi ghế phó, vừa rồi Trình Nghi Bắc còn mở cửa cho cô.

Hồi sau, cô mới nghiêng đầu quay qua nhìn Trình Nghi Bắc, “Em đến bệnh viện.”

Trình Nghi Bắc vẫn tập trung lái xe, nghe đc tiếng cô, một lát sau mới trầm thấp ‘Ừ’ một tiếng.

Ấm đạm quá, cô cực kì muốn phá vỡ bầu không khí này, cô có nhiều đề tài hấp dẫn lắm nhé, ví như hỏi chuyện Ảnh Nhi nè, sao cái người mà hàng vạn fan tôn sùng là ‘Thiên hậu’ ấy lại xuất hiện ở nhà Trình Nghi Triết, không thì tính cách của Ảnh Nhi là vậy đó hả? Dù không quen hỏi chuyện riêng tư của người khác, nhưng có thể vờ tò mò một trận, giả làm fan của Ảnh Nhi cũng được phết. Có cả đồng chuyện để đập tan cái bầu không khí ảm đạm này, nhưng lại chẳng biết nên bắt đầu từ đâu, lời sắp thốt ra rồi lại nuốt vào, làm cô bức bối, nhưng lại không thể dẹp nó đi.

Cô chợt nhớ hồi nãy Ảnh Nhi đưa cô hai cái CD kèm chữ kí, Ảnh Nhi nửa đùa nửa thật bảo cô: nếu sau này cô mà lâm vào đường cùng, cơm chẳng có mà ăn thì cứ đem nó đi đấu giá, cái này không còn hàng nữa đâu.

Dĩ nhiên lời vừa nói ra, Ảnh Nhi liền bị Trình Nghi Triết xia xối, Ảnh Nhi đành đổi thành: lúc nào nhớ đến tôi thì mở CD này ra, tôi luôn ở bên cô.

Nhớ lại, lòng cô thoải mái hơn nhiều, nụ cười tươi tắn cũng ản hiện trên môi.

Trình Nghi Bắc bắt gặp khoe môi như cười như không của cô, sắc mặt cũng bớt cứng, “Trình Tiểu Kiều là cháu gái anh, con bé đáng yêu lắm.”

Tây Thuần thấy anh nói chuyện với mình, nét mặt cũng giãn ra rồi, chắt xám bắt đầu xử lí, cháu gái Trình Nghi Bắc nghĩa là con gái Trình Nghi Triết, báo giới còn chẳng biết Trình Nghi Triết có con nha, cô không nỡ bỏ lỡ bầu không khí mới này, “Đáng yêu thế nào cơ?”

Trình Nghi Bắc bất ngờ, ngẫm lại, “Học kì mới, lớp con bé có cậu học sinh mới, vừa đến đã đứng đầu, đạt thành tích cao, lấy nhiều giải thưởng, được giáo viên tuyên dương không ngớt lời. Trình Tiểu Kiều chạy về nói với anh, con có cách đạt được tất cả mọi giải thưởng của cậu ấy, em nói con bé lợi hại không?”

Thực tế trong đầu Trình Nghi Bắc đang hình dung lại dáng vẻ cô cháu gái ngẩng đầu kiêu ngạo: “Chú ơi, con cho chú biết nhé... con đã có cách lấy hết tất cả những giải thưởng của tên ngốc kia đấy, con lợi hại lắm đúng không?”

“Chẳng lẽ vì muốn đạt được những giải thưởng đó nên quyết tâm học hành chăm chỉ hơn à?”

Trình Nghi Bắc dòm cô từ đầu đến chân, cười âm hiểm, “Xem ra chúng ta chỉ là người bình thường.”

Tây Thuần thấy khó hiểu, nhưng nguyên do lại bởi hai chữ ‘Chúng ta’ trong câu nói băng quơ của Trình Nghi Bắc, sống lại dâng rồi.

Câu này của Trình Nghi Bắc cũng không sai gì đâu, cách Tây Thuần nghĩ cũng là cách anh nghĩ, đến cả Trình Nghi Triết cũng cho là vậy, nhưng tuyệt đối không phải cái Ảnh Nhi nghĩ. Ảnh Nhi nói với Tiểu Kiều, “Cái tên ngốc đó phải cố gắng rất nhiều mới đạt được những giải thưởng đó, mệt lắm đó, con là đứa thông minh mà, sao lại dùng cách bình thường đó để đạt được mớ giải thưởng đó hả? Con nghĩ đi, con thu người giành được tất cả các giải thưởng đó vào tay, chẳng phải đã gián tiếp chứng minh con mới là người thông minh nhất đó ư? Làm người đừng có nguyên tắc quá, người khôn mới là vương đạo.”

Cuối cùng xe cũng đến bệnh viện, Tây Thuần từ từ bước xuống xe.

Cô đứng trước cửa xe, Trình Nghi Bắc thì nắm chặt tay lái, ánh mắt không e dè gì nhìn cô.

Cô quay lại nhìn anh, “Anh rãnh không? Nếu được, thì lên thăm mẹ em chút nhé?”

Giữa chúng ta với nhau, nếu phải thông qua một tiền tố mới thể hiện được ý muốn, bạn nói ‘Bây giờ anh rãnh không?’ Hoặc ‘Anh bận à’ mới nói tiếp về sau, thì chỉ chứng minh các bạn không thân mật, người thân mật nhất sẽ nói thẳng ra việc muốn đối phương làm, như thế đó là chuyện đương nhiên.

Mà giờ đây, cô đã mất đi rồi.

Trình Nghi Bắc đổi dáng ngồi, “Em muốn anh lên à?”

Chẳng hiểu sao, cô cảm thấy, cảm thấy lời anh nói đang bức bách cô, kiên định lắm, như thể muốn cô thừa nhận điều gì đó.

Cô sững sờ, khẽ cắn môi, “Muốn.”

Trình Nghi Bắc bỗng nhiên cười, bước xuống xe.

Họ sánh vai nhau bước vào viện, anh trầm giọng, “Chỉ cần là em nói, anh đều tin hết.”

Cô tròn mắt hết cỡ, anh đang trả lời vấn đề trên bàn ăn lúc nãy ư?

Anh hỏi cô: Vậy em đã gặp được người kế tiếp dành cho em rồi ư?

Lúc ấy cô ném thẳng cho anh một câu: em nói anh tin ư?

Lúc ấy anh không trả lời, nhưng giờ đây lại quảng đáp án cho cô, chỉ cần là cô nói thì anh tin.

Tóm lại, trọng điểm là cô chịu nói hay không, chứ không phải anh tin hay không.

Bọn họ cùng đi vào phòng bệnh, khi Lý Tuệ Hiền chuyển đến thành phố A, Diệp Húc Đình đã chuyển bà đến phòng VIP, Lý Tuệ Hiền bảo không chịu, bảo bà già khom rồi, không ham thử mấy cái chỗ cao cấp này đâu, chỗ nào thường thường nằm được là được rồi.

Lý Tuệ Hiền nằm trên tầng 5, Tây Thuần vô thức theo Trình Nghi Bắc vào thang máy, thấy anh lần mò túi quần, nãy ra ý nghĩ gì đó, rẽ qua hành lang.

Trình Nghi Bắc chẳng nói gì, cứ đi theo cô.

Đi cả buổi, quẹo chỗ rẽ, Tây Thuần mới nhìn anh, “Hút ở đây đi, mẹ em không thích người hút thuốc.”

Thật ra mẹ cũng chẳng thích nhìn mấy người rượu chè, tính thể này, hình như anh khá hài lòng.

Nhưng cũng nghe bảo người không hút thuốc, không uống rượu thường ích kỉ lắm, thể người hút thuốc uống rượu thì rộng lượng à?

Trình Nghi Bắc lấy bật lửa ra, châm điếu thuốc, hút mấy cái.

Tây Thuần nhìn anh, “Anh thường hút thuốc à?”

Hồi trước rất ít..., cảm thấy hai chữ ‘Hồi trước’ này đa cảm quá, tay cô xiết lại.

“Không đâu.” Chỉ những lúc không ổn định mới muốn hút mấy hơi, chắc tại thấy cô nhìn mình hút thuốc thể này, anh thấy hút còn tệ hơn chưa hút nữa.

Anh vút đầu thuốc vào sọt rác, “Vào nào!”

Tây Thuần gạt đầu, nhìn làn khói thuốc xám trắng còn vờn quanh anh, thấy tức cười.

Lúc họ bước vào phòng bệnh, Diệp Húc Đình và Trần Tư Dao đang ở trong, Trần Tư Dao im lặng đứng trước mặt Lý Tuệ Hiền, đối với phòng bệnh của Diệp Húc Đình vẫn còn nhiều cục tức lắm.

Lần trước Lý Tuệ Hiền đã gặp Trình Nghi Bắc, đối với anh cũng có hảo cảm, gặp anh liền vẫy tay gọi qua.

Diệp Húc Đình và Trần Tư Dao liền nhường chỗ, Trình Nghi Bắc bước đến, “Bác gái, hôm nay đỡ hơn chưa ạ?”

Lý Tuệ Hiền cười, “Đỡ nhiều rồi.” Lý Tuệ Hiền già hơn rất nhiều so với những người cùng tuổi khác, da thì tối đen, cười rộ lên như này các nếp nhăn càng hằn lên rõ hơn, nhưng Trình Nghi Bắc lại thấy vô cùng chất phác, mộc mạc.

Trình Nghi Bắc nhìn xuống tay của Lý Tuệ Hiền, tay vẫn còn dán băng dính, nước biển theo đó từng giọt từng giọt chạy vào người bà, không khỏi thương cảm, “Ngày nào cũng phải truyền ạ?”

“Hết chai này là đến chai khác liền à!” hình như Lý Tuệ Hiền cũng thành quen, bởi tay bà đã sưng tím tấy lên một mảng cho thấy tiêm vào thường xuyên.

Trần Tư Dao nhìn Tây Thuần, “Vây hai người ở đây nhé, bọn chị đi ăn, chút lên.”

Tây Thuần gạt đầu, lại thấy bất thường mới đuổi theo Trần Tư Dao, “Đừng có tối ngày giận anh ấy nữa, tội nghiệp anh ấy quá, cứ bị chị đây dọa miết.”

Trần Tư Dao bực mình, “Em lo chuyện của mình cho tốt đi, em không biết em mới là người khiến cả nhà lo lắng nhất à?”

Tây Thuần định nói thêm gì đó, Trần Tư Dao bực bội, “Đói quá đi mất, đói chết luôn rồi, đi đây.”

Tây Thuần hết cách, đành vào lại trong phòng, ngồi xuống ghế cạnh Lý Tuệ Hiền, “Mẹ, mẹ muốn ăn gì, con bảo chị mua.”

“Còn sớm mà, chút nữa rồi ăn. Hai đứa ăn gì chưa?”

Tây Thuần gạt đầu, “Ăn rồi ạ”, còn kéo chân cho Lý Tuệ Hiền.

Lý Tuệ Hiền nhìn Trình Nghi Bắc, liếc mắt, sửa lại, “Con xuống mua cơm chiên ẹ đi, tự con đi đi, chị con làm gì cũng làm mẹ lo hết.”

Tây Thuần sưng sốt, gạt đầu, nhìn sang Trình Nghi Bắc, ý bảo anh ở đây làm bạn với mẹ chút.

Tây Thuần vừa bước ra khỏi phòng bệnh liền nhận ra, có lẽ mẹ muốn giúp mình, thở dài, mình đã khiến mẹ phải lo âu quá nhiều.

Lý Tuệ Hiền nhìn Trình Nghi Bắc, “Cái con bé Tây Thuần này rất biết nghe lời, từ nhỏ đã biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, không bao giờ làm cha mẹ lo lắng. Nên bác không quản nó nhiều, ngược lại phải

bận tâm Tư Dao suốt, trong khi Tư Dao lúc nào cũng kêu ca bảo bác bắt công với nó, bảo bác thiên vị Tây Thuần. Hai đứa con gái, đều là tâm can bảo bối của bác, huống chi Tây Thuần là đứa con bác đứt ruột sinh ra. Từ bé nó đã có chủ kiến của riêng mình, tính tình có chút vụn vặt, nhưng chỉ như thế với những người nó yêu thôi. Là một người mẹ bác biết con gái mình là người ra sao, biết gia đình mình cần gì.” Bà chợt ngừng, “Tuy con chưa nói về gia thế của mình, nhưng bác cũng đoán được phần nào, đừng tưởng bác dân quê cái gì cũng không biết. Gì mà môn đăng hộ đối, bác biết hết. Giờ bác chỉ hỏi một câu thôi, con nghĩ sao về Tây Thuần, bác là dân địa phương, là dân quê, nhưng đừng có giấu bác.”

“Đi đừng lo lắng ạ, đúng là lúc ấy con với Tây Thuần có vài mâu thuẫn, nhưng không phải là không thể điều hòa được đâu ạ.”

Lý Tuệ Hiền cũng yên lòng, thái độ của Trình Nghi Bắc rất rõ ràng, bà nhìn là hiểu, mục đích đến thăm bà già như bà đây là gì, “Vì thằng bé kia phải không?”

Ánh mắt Trình Nghi Bắc hướng ra ngoài cửa sổ, như ngầm thừa nhận.

“Nó thật tâm đối với Tây Thuần, nếu thế mà vẫn không đổi được Tây Thuần nhớ mãi không quên, thì kẻ làm mẹ là bác đây sẽ hối hận vì đã sinh ra thứ con gái máu lạnh như nó. Tây Thuần không hề sai, người với người phải dùng chân tình đối lấy chân tình. Con đừng trách bác nói chuyện không lọt tai, thành thật mà nói, nếu con không thể chấp nhận sự tồn tại của thằng bé kia, cứ cố chấp mãi, bác cũng chẳng muốn con gái mình tiếp tục lãng phí thời gian với con nữa. Con người ai chẳng có quá khứ, ai mà không lớn lên, dù tốt hay xấu cũng thế cả thôi.”

“Con hiểu.” Trình Nghi Bắc siết chặt mép giường, “Phải, con người đâu phải cỏ cây, chấp nhận cũng là một quá trình.”

Lý Tuệ Hiền nhớ lại Tây Thuần của lúc ấy, không khỏi bồi ngùi xúc động, nhưng vẫn tiếp tục nói, “Khi thằng bé mất, Tây Thuần không khóc, như kẻ mất hồn. Khi đó bác nghĩ, phải tìm cho Tây Thuần một người bình thường để đi hết kiếp này, đừng để nó phải chịu thêm đả kích như này lần nào nữa. Vậy mà ba năm trước, bác lại thấy dáng vẻ đầy của Tây Thuần, con biết tâm tình kẻ làm mẹ thế nào không? Lúc đấy bác vô cùng muốn tìm con, tát cho con mấy cái để con hoàn toàn rời xa nó, nó một mình ở bệnh viện, cứ níu lấy tay bác: mẹ ơi, có phải người con yêu đều bỏ con mà đi không hả?”

Mắt Trình Nghi Bắc đỏ ngầu, “Cô ấy...”

“Bất kể con thấy mình bị lừa gạt cỡ nào thì bác cũng không thấy rằng con gái mình phải xin lỗi con, nó đã phải đau đớn vật vã, phải trả cái giá quá lớn rồi, hai đứa đều đã trải qua rồi. Cái các con nên lo bây giờ là tương lai kia.”

Trình Nghi Bắc cố kiềm chế hỏi, “Con của con, cuối cùng thế nào?”

73. Chương 73

Tây Thuần nằm trên giường, trần trở, không xoay thì lật, như thể sắp lên đường hành hình, nhắm mắt lại, ngủ nào ngủ nào. Cô giờ tay mở đèn ngủ, ánh đèn vàng nhạt giăng khắp phòng, cô ngồi dậy. Có thể nhưng suy nghĩ trong đầu đã rối bời và nặng như chì, cô đứng dậy, đứng ở đầu giường, thì ra trời đang mưa. Hối sáng ra ngoài quên mở cửa sổ nên không khí trong phòng không thông thoáng, cứ hiu hiu quạnh quạnh, cô mở cửa sổ, luồng gió lạnh nhanh chóng ùa vào.

Màn cũng bị gió vờn khê lung lay, dù có lạnh lẽo vẫn đỡ hơn trăm buồn hiu quạnh.

Ô cửa kính in dấu vô số giọt mưa rưa, cô dùng ngón tay, viết chữ lên ô cửa.

Vừa viết được chữ ‘Trình’, vô vàn giọt mưa rơi xuống làm chữ phai nhòa, lòng lại càng trống rỗng.

Trong nháy mắt, cô nhớ đến năm xưa, ở bên Trình Dục Bắc trong phòng tự học. Trước nay cô đều thấy so với sách anh còn đẹp hơn gấp trăm lần, còn biết đọc sách rất phí thời gian, nhìn anh còn sướng hơn. Lần nào nhìn anh đọc sách đến thất thần thì đảm bảo lần đấy đầu mình gặp họa, bởi Trình Dục Bắc sẽ lấy sách cốc đầu cô. Chán chê, cô lấy tay hí hoái viết chữ lên cửa kính, Trình Dục Bắc liền dậm chốt, bảo trên đây

tự không biết bao nhiêu thứ, nào nước bọt, nào hơi thở của người ta, từ sau đó cô không dám viết nghịch vậy nữa.

Cô rất ít khi nhớ đến Trình Dục Bắc, cũng ít khi nghĩ về anh ấy, cô không muốn ép bản thân mình phải nhớ sâu sắc về một điều gì đó.

Cô thở dài, quay lại giường, nhưng lúc cô vừa quay người, tiếng sấm ùng ùng vàng lên, theo sau là những tia chớp nổi tiếp, cô ôm chặt người mình, quên luôn chuyện đóng cửa sổ, cố bò lên giường, kéo chăn trùm kín người.

Nhưng vẫn không cách nào tự lừa mình, bản thân càng ngày càng yếu đuối, nước mắt cũng không cầm được mà rơi xuống.

Hình như bắt đầu từ lúc trời mưa, lòng cô cũng chùn xuống. Đó giờ cô không hay khóc, dù rất đau, nhưng không dễ khóc, chẳng hiểu sao từ lúc gặp lại Trình Nghi Bắc, nước mắt cô rất dễ buông xuống, sai rồi, phải bắt đầu từ lúc gặp Trình Nghi Bắc, cô đã rất hay mau nước mắt.

Hôm nay lúc về, Trình Nghi Bắc để lại ột ánh nhìn làm cô bất an, cô hoảng, mình đã làm gì sai à, đã làm gì làm anh không vui à.

Cô biết mình đã khiến bản thân quá hèn mọn, bây giờ cô chỉ dám ngược nhìn Trình Nghi Bắc thôi.

Cô cắn chặt, không kiềm lại được, cô hơi sợ Trình Nghi Bắc, dù là vậy vẫn cứ không kiềm được mà bước lại gần.

Mỗi lần trời mưa, mỗi lần mất ngủ, ký ức sẽ như con lũ, dày vò cô bằng những hình ảnh cứ lặp đi lặp lại không ngừng.

Giây phút cô thấy Trình Nghi Bắc xông vào thư phòng, cũng là lúc cô biết trên đời này không ai đủ may mắn để che hết tất cả mọi bí mật, cô cứ cho là mình không bận tâm, không ai có thể ảnh hưởng đến cô, giây phút hốt hoảng ấy, đã trở thành cơn ác mộng trong đời cô.

Cô thấy ức chế trên khuôn mặt anh, Trình Nghi Bắc nhặt chiếc váy đang nằm trên đất, cười nhìn cha, “Cha, hai người nói chuyện lâu quá, Tây Thuần không quen lắm, lần sau chúng con lại về thăm cha mẹ.”

Trình Chí Diên cũng đang kinh ngạc vì sự xông vào đột ngột của Trình Nghi Bắc, chỉ đứng đấy nhìn Trình Nghi Bắc đưa Tây Thuần đi, không nói được lời nào.

Trình Nghi Bắc nắm tay cô, nhưng cô lại không cảm nhận được bất kì hơi ấm nào từ tay anh.

Tại sao anh làm thế, tại sao anh phải cố nhịn?

Đơn giản vì đây là nhà anh, anh biết thái độ của anh sẽ quyết định rất nhiều thứ, dù anh rất khó hiểu, rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng tuyệt nhiên không phải ở đây.

Trên xe, anh lái xe như không có chuyện gì, còn cô ngồi sau, ôm gối, không nén nổi cảm xúc bật khóc.

Dọc đường đi, Trình Nghi Bắc chẳng nói lời nào.

Có lẽ anh cũng đang điều tiết lại suy nghĩ của mình, những suy nghĩ này thuộc về một nơi hiếm được chạm tới.

Về đến Vân Nguyệt, cô như tên tội phạm đang chờ hình phạt, giờ ngày này đã đến, lại chưa hải hùng như tưởng tượng, hay còn hơn thế nữa?

Trình Nghi Bắc đi đằng trước, anh đi cực nhanh, cô phải chạy mới bắt kịp anh.

Nhìn bóng in trên nền, cô tự hỏi, nếu một ngày nào đó cô không bắt kịp anh, cô biết làm sao đây?

Cô ngồi trên sofa, Trình Nghi Bắc đi qua đi lại trong phòng khách, miệng ngậm điều thuốc, đây là lần đầu tiên cô thấy anh hút thuốc trước mặt cô, không kiêng dè. Cô nhớ dạo trước mình dạy nghiêm, bắt anh không được hút thuốc, không được uống rượu, lúc ấy mọi thứ đều đương nhiên, còn bây giờ cái gì cũng không dám hó hé.

Cuối cùng Trình Nghi Bắc cũng tường tận hết.

Anh cứ cười mãi, cười đến khi cô hốt hoảng, cô sợ hãi, ánh mắt ấy như muốn lắng trì cô.

“Em là người yêu của Trình Nghi Bắc?”

Anh hất cằm, dường như đã chinh lý hoàn hảo nhưng suy nghĩ trong đầu, chờ cô nhận tội, sau đấy sẽ phán tội.

Mặt cô trắng bệch, nhưng vẫn gật đầu, “Dạ.”

Trung thực thật.

Khóe môi anh run rẩy, chẳng biết đang che giấu cảm xúc nào, “Anh với anh ta giống nhau lắm hả?”

Sắc mặt Tây Thuần lại tái thêm, cắn chặt răng không lên tiếng.

Trình Nghi Bắc lại như không hay biết gì về sự bất thường của Tây Thuần, “Giống lắm ư? Giống đến nỗi em muốn con lớn lên giống anh, giống anh ta chứ gì.”

Tại sao cô lại chia tay với Vương Hựu Định, tại sao lúc nào cô cũng thanh tĩnh, vì người cô yêu đã không còn nữa, nên cô đối với ai cũng đều như nhau. Tại sao cô không phản kháng, tại sao cô lại đặc biệt đáp trả anh, tại sao cô chỉ duy muốn đứa con, không thêm liên lạc với anh, tất cả điều có đáp án hết rồi.

Tại cô không thể quên mối tình đầu của mình, đúng lúc anh với mối tình đầu của cô lại là anh em cùng cha khác mẹ, nên cố quyết tâm, trộm tình tròng vì mối tình si, để tình đầu còn mãi.

Thế anh là gì, phối hợp với cô, để cô được dịp thể mình si tình nhường nào, vĩ đại cỡ nào.

Tài giỏi cỡ nào nhỉ, mới có thể gạt anh như thằng ngốc, hết lừa lại dối, còn anh dốc hết lòng dạ, cứ cảm thấy mình làm chưa được tốt, đối xử với cô chưa đủ tốt, không ngừng tìm cách cải thiện quan hệ của cả hai.

Lâu nay luôn cảm thấy mình chưa đủ tốt, vẫn chưa phải là một người chồng đúng mực, lúc nào cũng thấy mình nợ cô rất nhiều.

Kết quả sao?

Chân tướng lại vậy đó.

Từ khi Trình Nghi Bắc anh sinh ra cho đến bây giờ, chưa bao giờ bị ai chơi một vỏ thê thăm đường này, thế mà vẫn cứ dằn dặt cố gắng phối hợp.

Mắt anh nhìn vào cái bụng đã nhô ra của cô, không rõ cảm xúc trong mắt là gì.

Tây Thuần theo bản năng che bụng mình lại, cô sợ anh sẽ hại con, đang lúc tức giận mấy ai còn giữ được lí trí.

“Em sợ gì chứ?” Đến lúc này anh vẫn có thể ôn hòa nói chuyện, dù giọng có hơi trầm một tí.

Cô sợ anh, dù anh không hề tỏ ra tức giận.

Cô cảm nhận được sự ần ần của anh, có lẽ gia giáo thượng lưu đã dạy anh không tùy tiện mắng chửi hay đánh người, nhưng nội tâm anh chắc chắn đang sôi sùng sục.

Cô sợ, cô không biết giây tiếp theo đây, anh sẽ như thế nào.

Cô hết như được đẩy lên tận mây xanh, bây giờ đang lao xuống vực sâu vạn trượng.

Cô cảm giác được cơn đau đang ập đến, không nén được nước mắt, bản thân thì không hay biết gì.

Trình Nghi Bắc thấy nước mắt cô, dường như không thể chịu được, quay đi, không nhìn cô nữa.

Anh ngồi xuống sofa đơn, tay gõ bàn, có lẽ anh muốn tâm tình mình ổn định lại.

“Lần đầu tiên gặp anh là em đã lên kế hoạch rồi?” Thật lâu, thật lâu sau giọng anh lại truyền đến lần nữa.

“Không phải đâu.” Thật ra thì cô cũng muốn tìm một người bạn đồng hành thật bình thường thôi, cùng cô đi đến cuối đời, cứ nghĩ thế, nào ngờ lại gặp anh.

“Ồ tiệc rượu là chuyện ngoài ý muốn à?” Anh quay mặt lại nhìn cô.

Cô khẽ cần môi, “Không phải ngoài ý muốn đâu ạ.”

Được lắm, suýt chút nữa là anh đã khen cô rồi, còn có thể trả lời được.

Cả đời cô chỉ mưu tính lần này thôi, duy chỉ có một lần mà thôi.

Đỗ Trạch Nhiên đổi rượu cho anh, anh thấy bất thường, nên không uống, tuy nhiên anh là người không phải thánh, người nên phòng đã phòng, rốt cuộc vẫn bị dắt mũi. Anh đã nghĩ rất nhiều, còn tưởng Đỗ Trạch Nhiên đa mưu túc trí, vì lẽ đó mà đổ lỗi cho Đỗ Trạch Vân, vậy mà từ đầu chí cuối, anh chưa bao giờ ngờ tới cô, chưa mãi mai nghi ngờ dù chỉ một lần.

Cô lấy đâu ra can đảm lớn như thế?

Cô biết ly rượu đó có vấn đề, nên lấy ly khác, tính nếu mình mời thì nhất định anh sẽ lấy ly rượu kế bên. Anh đâu biết, ly rượu đó chính là ly rượu anh nghi có vấn đề lúc ban đầu.

Không phải định mệnh, không phải lầm lẫn, đúng là cô đã bày mưu với anh.

Cô đã hứa với người ấy, em nhất định phải sống, sống cho thật tốt, tìm một người thật yêu em, dựng xây tổ ấm thật hạnh phúc.

Hạnh phúc đâu phải dễ có, cũng đâu phải ai cũng nguyện ý làm người mang hạnh phúc đến có cô, nguyện ý làm tất cả vì cô.

Bắt đầu tỉnh ngộ từ bao giờ nhỉ?

Có lẽ là lúc nhìn thấy Vương Hựu Định làm chuyện kia mà thái độ của cô cứ đứng đưng, cuối cùng cũng rõ, ở đâu mới có người yêu mình vô điều kiện, yêu không cần lí do.

Cô ân hận, cô tiếc nuối, cơ sao lúc ấy lại không vì Trình Dục Bắc mà có một đứa con. Nếu cô có con, cô sẵn sàng một mình nuôi con, dù bị gièm pha, dù phải ngậm đắng nuốt cay cô cũng vui vẻ chịu đựng, cả đời này cô sẽ không lấy ai khác nữa, sống hết những năm tháng còn lại.

Cô chưa từng nghĩ mình còn có thể gặp người kế tiếp.

Từ khi được chiêm ngưỡng quang cảnh ấy, cô không nghĩ phía sau mình sẽ có một quang cảnh tươi đẹp tương tự như vậy tồn tại, nên cô chưa từng nghĩ đến chuyện xoay lại.

Đó là can đảm của cả đời cô.

Bỏ lỡ, cũng chẳng sao.

Cô biết cách nghĩ của mình cực kì khờ dại, rất ngốc, nhưng như thế thì có thể lưu lại gì đó có cuộc đời ngắn ngủi này

Cảm giác an toàn để mà sống nó ít ỏi đến đáng thương, cô không đủ sức để theo đuổi một tình yêu đầy lo ngại nữa, cô thà sống mãi với những ký ức xưa cũ ấy.

Nói cô ngốc cũng được, một góc nào đó trong tim lưu giữ lại những gì đã vĩnh viễn ra đi, bên ngoài vẫn cứ sống tiếp cuộc sống bình thường như bao người, sống với hồi ức.

Cô vốn không hề có tham vọng gì quá đáng.

Vậy mà vẫn gặp được anh, làm hạt giống sâu dưới đáy tim khẩn khoản bén rễ đâm chồi, cô chỉ khát khát một đứa con của anh, một lần là được, nếu có thể có con, coi như ông trời thương xót cô, cả đời cô không còn gì tiếc nuối nữa, nếu không có, coi như đây là số mệnh.

Chính cách nghĩ này đã thôi thúc cô thử một lần.

Chung quy vẫn là lừa gạt, rõ ràng cô thể nhắc anh li rượu kia có vấn đề, cũng có thể đổ ly đó đi, nhưng cô không làm gì hết, cô chỉ nhìn anh uống cạn li rượu, làm sao anh thấy được tay cô đổ đầy mồ hôi lạnh.

Mọi thứ đều rất suôn sẻ, dường như thượng đế cũng đang giúp cô.

Cô còn suy tính cho cuộc sống sau này của mình nữa, trở về nhà, tìm việc gì đó làm, nuôi con khôn lớn.

Cô đã hiểu được cách làm của chị cô, vì yêu, sẵn sàng chấp nhận mọi gièm pha để giữ con lại.

Hiện thực quá đối ẩm áp, quá đối dịu dàng đã đánh bại cô, cô tưởng Thượng cho cô đặc ân, thực chất đó chỉ là một trò đùa của thượng đế.

Sau tất cả, đứa con này cũng đã mang màu đối trá, nhờ con cô có thể giải thoát chính mình.

Cô đối mặt với ánh mắt của Trình Nghi Bắc, dừng nhìn cô như thế, không muốn chút nào.

“Nếu không mang thai, em sẽ tính toán gì nữa? Quấn lấy anh? Hay làm tình nhân của anh đến khi có một đứa con như ý nguyện?”

Cô lắc đầu, không phải đâu, thật tình cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Anh không muốn thấy cô, càng không muốn thấy sinh mệnh vai mượn dòng máu anh, “Anh nói rồi, anh ghét nhất là bị người khác gạt, bị người khác kiểm soát, bị người khác bày trò, em nói xem em làm hết chưa?”

Đôi mắt cô mê mang, cô là người anh ghét nhất.

Không đúng, phải là người anh hận nhất mới đúng.

74. Chương 74

Ánh mắt lúc đấy của Trình Nghi Bắc làm cô thần thờ, lòng cô chìm xuống đáy, như thấy được tương lai không còn liên quan gì đến nhau của họ.

Cô chưa từng nói mình là kẻ một lần bị rấn cắn ba năm sợ dây thừng, cô sợ qua từng biểu hiện của Trình Nghi Bắc, cho dù sợ thế nhưng khi anh quay đi cô vẫn chỉ mong anh đừng đi. Cô đuổi theo, níu tay áo anh lại, cố chấp không buông tay, cô sợ, cô sợ cô vừa mới buông tay, anh sẽ vĩnh viễn xa rời cô, không gặp lại, không còn ngày mai. Lòng rách toát, gió lạnh rào rít thổi vào trong, lạnh, ê buốt, nhưng vẫn chết lặng.

Tay Trình Nghi Bắc giữ nắm cửa, im lặng nhìn cô, chẳng động đậy.

Cô kéo ống tay áo anh, lần tìm cái cúc mình đã vá lại cho anh, dùng hết sức bình sinh.

Một ngày nọ, họ bình yên ở nhà, cũng như những ngày khác, tay áo anh bị đứt nút, nó chẳng ảnh hưởng tẹo nào đến phong độ của anh, anh thì rảnh rỗi sinh nông nổi, nhất quyết đòi cô khâu lại cho anh, thậm chí còn chạy ra siêu thị mua kim về cho bằng được. Đôi lúc cô thấy anh giống hệt đứa trẻ lớn đầu, cô cũng đâu nào hay, lúc cô chăm chú khâu lại cúc cho anh, anh nhìn vợ mình từng kim từng kim một khâu áo cho anh, lúc ấy anh mới cảm giác được anh và cô là vợ chồng, là gia đình thật sự.

Cảm giác gia đình, bây giờ cô đang lần tìm cái cúc ấy, nhưng lại không sợ được bất kì hơi ẩm nào.

Anh cười nói: em nhất định phải khâu cho chắc nhé, mắc công nó lại đứt nữa đấy.

Cô lơ đãng: yên tâm yên tâm, đảm bảo chắc lắm, chắc lắm luôn.

Cái cúc đến giờ vẫn gắn chặt trên tay áo anh, thế còn cô có giữ chặt anh lại được hay không?

Mắt Trình Nghi Bắc thần nhiên, dường như phiền chán bắt đầu ánh lên trong đôi mắt.

Anh giằng ra, cái cúc cũng bị giật ra, anh mở cửa bỏ đi. Cô nhìn cái cúc trong tay, nhìn nó rơi xuống, va chạm rồi nhảy bật lên mấy lần như thế, cuối cùng cô khụy xuống trong nước mắt.

Cô bụm miệng, ngăn mình khóc thành tiếng.

Cô biết là lỗi của cô, nhưng cô vẫn muốn níu lấy hơi ẩm kia.

Tuy chỉ có mình cô ở đây, nhưng vẫn không muốn để tiếng khóc bật lên. Chỉ kẻ mất đi mới liều mạng khóc tiếc, cô không muốn khóc như thế.

Trong phòng, hô hấp của cô, tiếng bước chân cô, tiếng tim cô đang vấp đập, tất cả điều nghe được rất rõ ràng.

Cô đứng dậy, từng bước từng bước lê vào phòng.

Cô phải làm gì đây, có thể làm được gì nhỉ, hình như không thể làm được gì hết.

Giữa họ, đến cả hiểu lầm còn chẳng có, lấy đâu ra cơ hội cho cô giải thích.

Cô nhắm mắt, mặt nước mắt trào dâng.

Cô đã ngủ bao lâu, không biết, sớm chẳng còn biết giờ là ngày hay đêm nữa. Vị trí bên cạnh đã trống rất lâu rất lâu rồi, một ngày, hai ngày, nửa tháng, một tháng, anh vẫn chưa thềm về, gọi cho anh thì máy lúc nào cũng bận, anh không muốn thấy cô, không muốn nghe thấy tiếng cô, có phải anh hận vì sao lại gặp phải cô không?

Cô rời giường, nhìn chính mình trong gương, mắt thâm quầng, tóc tai rối bù, mặt nhợt nhạt, đây là hiện trạng của cô.

Muốn nói gì đó, nhưng lại chẳng biết nên nói gì, chẳng biết nên nói với ai.

Người thân, không muốn họ phải lo cho cô; bạn bè, biết mở miệng thế nào đây; người dưng, biết tìm ai.

Từ bao giờ, cô đã biến mình thành kẻ đáng thương quá thế.

Cô có lỗi với mọi người, cô đã không thể mang đến hạnh phúc ỉnh, đã vậy còn biến bản thân nên thảm hại như hôm nay, dù đó là ai thì cô cũng chân thành xin lỗi.

Cô hận, có gì người đó lại hy sinh bản thân để bảo hộ cô, mang cô đi cùng anh thì tốt biết mấy? Đã không phải chịu đựng thật nhiều.

Cô đã rất nỗ lực, những vẫn không thể mang đến hạnh phúc cho chính mình.

Lúc Thẩm Ngân gọi điện rủ cô ra ngoài, cảm giác như thể trước giờ cô chưa bao giờ biết đến ánh mặt trời. Thẩm Ngân vừa thấy cô đã xỉ xầm mắng cô, nào là phụ nữ có thai còn gan dám giảm cân để giờ ra nông nổi này, không biết còn tưởng cô bị tra tấn, hành hạ nữa chứ.

Cô chỉ lặng im, Thẩm Ngân nói cô nghe là được rồi.

Thẩm Ngân nói hết chuyện này đến chuyện khác, cuối cùng vẫn quay về với Trình Nghi Bắc, “Ai ya, đàn ông tốt là đào quay quanh à.”

Tây Thuần quái lạ nhìn Thẩm Ngân, “Cậu muốn nói gì?”

Bây giờ cô không muốn lãng phí suy nghĩ.

“Cậu thấy không, tin tức riết cứ như mấy tạp chí lá cải, toàn đưa mấy tin vớ vẩn, gì mà ‘Đỗ Trạch Vân tiến vào Bắc Lâm, xem ra đám cưới của Trình gia với Đỗ gia đã không còn xa nữa, chuyện chia tay dạo trước chỉ là giận dỗi thôi, giờ lại hòa thuận như chưa có gì’. Chẳng biết gì mà đã nói lung tung, quá đáng thật, điện thoại này, gọi điện mắng chết lũ biên tập đi.” Thẩm Ngân tức mình kiểm điện thoại.

Tây Thuần thở dài, rất muốn cười trừ, nhưng lại nhận ra sự thật phũ phàng rằng nó mệt nhọc quá thế, “Người ta nói gì kệ người ta, dù gì thì...”

Thẩm Ngân khó hiểu, “Cái thái độ dửng dưng này của cậu, chồng là phải nắm trong lòng bàn tay biết chưa.”

Tây Thuần thờ ơ nhìn cô, chẳng nói chẳng rằng.

Thẩm Ngân phát giác, “Hai người cãi nhau hả? Đàn ông phải xã giao nhiều, phải thông cảm.”

Tây Thuần gật đầu, “Tớ biết mà.”

Chỉ là thấy ghen đáng.

Truyền thông càng ngày càng rãnh rồi, ngày nào cũng đăng tin Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân, Thẩm Ngân không thích điều này, gọi điện nói chuyện phím với Tây Thuần, “Cậu nói chuyện với Đỗ Trạch Vân coi, đúng là đồ không biết điều, tối ngày cứ quần lấy bạn trai cũ, người ra không biết còn tưởng tiểu thư Đỗ gia không lấy được chồng chứ, suốt ngày đeo theo đàn ông đã có vợ, quá đáng, y chang tiểu tam. Nhưng

mà phụ nữ là phải mạnh mẽ, người đàn ông đó đã không cần mình nữa, thì hãy cách xa anh ta ra, đừng có tha hóa vậy nữa.”

Tây Thuần chẳng mấy hứng thú, “Có lẽ trong mắt người ta, tớ mới là tiểu tam đúng nghĩa, càng xét ra thì tớ càng đáng bị chửi tới chết.”

Từ từ cũng dụ được Thẩm Ngân, moi được tin chính.

Trình Nghi Bắc chỉ dùng một câu để đáp trả lại mọi tin lá cải: tôi và Trạch Vân đang bàn chuyện làm ăn, chia tay rồi không được làm bạn nữa à?

Câu này Tây Thuần biết được thông qua các clip trên mạng.

Hình như anh gầy hơn, mặc tây trang đen nghiêm túc bảnh bao, đôi mắt lạnh lùng, anh không vui cũng chẳng buồn.

Cô cũng thế, không buồn cũng chẳng vui.

Cô sờ bụng mình, phải chăng cô hại người hại mình?

Dù gì cũng nên tìm anh nói chuyện.

Đứng trước công ty, bị bảo vệ cản, khi cô vừa định từ bỏ thì nhận được điện thoại của Trình Chí Diên.

Cô đến chỗ hẹn, bên trong chỉ có một mình Trình Chí Diên, trước kia, ấn tượng của cô về ông ấy chỉ dừng lại ở mức người xa lạ, cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại ông ấy, đã vậy còn trong trường hợp kì dị như hôm nay. Ông ấy như già hơn nhiều tuổi, thận trọng hẳn rõ trên mặt ông ấy, uy nghiêm bao quanh ông ấy.

Cô đã nghĩ nhiều về những gì ông ấy có thể sẽ nói với cô.

Trình Chí Diên mời cô ngồi xuống, mở lời, “Hôm trước có hơi quá lời với cô, mong Tây tiểu thư bỏ qua.”

Thái độ này, tuyên bố ông mãi mãi cũng không chấp nhận sự tồn tại của cô.

“Không sao.”

“Chắc cô sẽ nghĩ tôi lấy tư cách gì để nói những lời sau đây, nhưng tôi vẫn sẽ nói. Dục Bắc là con trai tôi, dù cho quan hệ của tôi và mẹ nó là quan hệ gì đi nữa, thì nó vẫn là con tôi, Dục Bắc hay Nghi Bắc trong lòng tôi đều như nhau. Dục Bắc mất, tôi rất mất mát cũng như đau khổ cùng cực. Hiện tại tôi chỉ còn một đứa con trai là Nghi Bắc, tôi không muốn nó phải chịu khổ sở. Sự xuất hiện của cô đã phá hủy thể cân bằng của gia đình tôi. Tuy Nghi Bắc kiêu lời, nhưng nó rất thương mẹ nó. Nói không sợ thiên hạ cười chê, vợ tôi là người phụ nữ hay để tâm, dù hiện tại bà ấy vẫn không thể buông bỏ đoạn tình ngày xưa của tôi, dù tôi và mẹ Dục Bắc không còn bất kì liên quan gì đến nhau, vẫn không thể xóa bỏ dấy dứt trong lòng bà ấy. Cô vừa đến, vừa thấy cô, bà ấy ắt sẽ nhớ đến Dục Bắc, nhắc về đoạn tình đã qua của tôi. Nhiều năm qua... nhà chúng tôi vẫn trôi qua trong bình yên, có sao cô cứ đến làm nó rẽ ngoặt? Con tôi yêu cô, nhưng nữ nào cô để nó làm ra chuyện làm tổn thương mẹ nó?”

Tây Thuần ngẩng đầu nhìn Trình Chí Diên, “Bác trai, bác mong con rời bỏ anh ấy à?”

“Phải.” Trình Chí Diên than thầm, “Kể cả đứa bé này, cô mang đi luôn cũng được. Tôi không nghĩ con trai tôi có thể thoát khỏi vết thương lòng này, không một ai, không một người đàn ông nào đủ sẵn lòng để chấp nhận sự thật đó.”

Tây Thuần lắc đầu, “Con tới đây vì tôn trọng bác, nhưng không định nghe theo yêu cầu của bác. Ý của bác con hiểu, điều con muốn nói đơn giản lắm, muốn con đi cũng được, bảo con trai bác tự mình đến nói với con, bằng không đừng hòng con đi.”

Cô đứng dậy, quay lưng đi, không dừng lại.

Dù ai cũng đừng hòng, trừ khi chính tai cô nghe anh nói: anh muốn em rời khỏi anh, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.

Bằng không, ai cũng đừng mơ cô sẽ đi.

Cô muốn gặp anh, dù sống dù chết đều phải nghe anh phán.

Anh không chịu đến, không chịu gặp cô.

Cô tự nói với mình, đừng sa sút nữa, cô còn có con, là con của hai người mà.

Nên cô sẽ chăm sóc tốt ỉn, cô muốn bản thân tin rằng mình sẽ hạnh phúc.

Giờ chưa có, không phải không có.

Lúc cô đang lên tinh thần, nỗ lực cho bản thân.

Nhìn qua màn hình to bự đang tường thuật trực tiếp bên kia quảng trường, nhiều phóng viên quay quanh Trình Nghi Bắc và Đỗ Trạch Vân, liên tục hỏi họ những vấn đề ngoài dự tính, đa số là hỏi Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân đã hòa hợp lại rồi phải không, bởi họ sắp xuất ngoại, mà quốc gia hướng đến là thiên đường trắng mật cho những đôi tân hôn, phóng viên dí sát không tha, còn hỏi bọn họ đã bí mật kết hôn phải không, nên giờ đi hưởng tuần trăng mật. Bởi cả Trình Nghi Bắc và Đỗ Trạch Vân đều im lặng, như né tránh cũng như thừa nhận.

Anh đang cười.

Tay Tây Thuần run rẩy, cầm điện thoại, không ngừng điện thoại cho anh.

Anh đừng đi, đừng đi mà, anh muốn đi cũng không thể không nói lời nào mà đi được.

Đừng mà, đừng đi mà.

Thậm chí cô có thể thấy Trình Nghi Bắc bấm điện thoại trên màn hình lớn.

Cô càng chiến càng hăng, liên tục gọi điện thoại, cô nhất phải gọi tới khi anh nhận mới thôi.

Nhưng cô chỉ thấy, Trình Nghi Bắc trên màn hình tắt điện thoại, còn điện thoại thì báo bên kia đã tắt máy.

Cô thấy Trình Nghi Bắc với Đỗ Trạch Vân đi qua cửa kiểm soát, loa đang thông báo: mời hành khách đáp chuyến bay XXXXXX vui lòng đến làm thủ tục, cô chẳng thấy Trình Nghi Bắc quay lại dù chỉ một lần.

Cô thấy cánh phóng viên điên cuồng chụp ảnh, đến khi anh khuất bóng.

Anh không muốn để ý đến cô nữa rồi.

Người qua lại tấp nập, nhưng lại không có lấy một người hiểu cho cô.

Đứng bao lâu, cô chẳng nhớ nổi.

Khi cô chuẩn bị quay đi, trên màn hình lớn lại phát tình huống khẩn cấp, chuyến bay XX đến XX đã mất liên lạc, đường truyền bị ảnh hưởng, đang cố gắng liên lạc. Hình ảnh hỗn loạn, thay đổi liên tục, cuối cùng là cảnh chiếc máy bay đâm vào rừng, khói đen dày đặc.

Cô tròn mắt nhìn cảnh này.

Trong đầu cô chỉ có mỗi một câu: còn sống là còn hy vọng.

Cô nhìn chăm chăm tên chuyến bay...

Còn sống là còn hy vọng, phải chăng lúc cô muốn cố gắng vì bản thân, cũng là lúc tất cả hy vọng của cô hóa thành tuyệt vọng?

Cô muốn có được hạnh phúc, nắm tay nhau đến bạc đầu, bên nhau trọn đời, lúc cô tưởng mình đã có được mọi thứ, Thượng Đế mang ánh dương đầu tiên là Trình Dục Bắc đến bên cô, cũng chính Thượng Đế mang anh đi mất, mang hạnh phúc của cô đi mất.

Khi cô tưởng mình còn có quyền được hạnh phúc, có cơ hội chạm tới hạnh phúc, tí hy vọng le lói cũng theo đó mà chết yểu?

Cô muốn nghe tiếng anh thân thiết gọi ‘Nha đầu’ bên tai mình, vừa yêu thương vừa cưng chiều.

Cô muốn lại thân thiết như hôm nào.

Phải chăng người cô yêu, ai rồi cũng bỏ cô mà đi?

Chẳng lẽ cứ nhất quyết muốn cô học thể nào là tuyệt vọng?

Cô đã biết thể nào là tuyệt vọng, đã biết cái gọi là sống không bằng chết, còn chưa đủ, lại phải một người đến cứu rồi cô, sau đó lại đâm cho cô một vết thật đau, báo với cô rằng hy vọng trước giờ của cô chỉ là ảo mộng, vẫn đau như hôm nào, cho cô hạnh phúc là để cô biết đau có vị gì.

Không ngờ lại gặp được nỗi đau xưa cũ, thật không ngờ đến.

Không ngờ lại tuyệt vọng thêm lần nữa, thật không ngờ đến.

Cô chẳng thấy gì hết, cô chẳng nghe gì hết, đúng, không có chuyện gì xảy ra hết, cô chỉ ra ngoài tản bộ, vậy mới tốt cho sức khỏe của con sau này.

Vậy mới tốt cho con, anh bảo thích con trai hơn, lúc về anh nhất định sẽ muốn thấy cả cô và con đều mạnh khỏe, cô nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Không có chuyện gì đâu mà.

Cô cười u ám, nhưng sao người xung quanh cứ dùng ánh mắt quái lạ nhìn cô thế, có gì không ổn à?

Cô cúi đầu nhìn làn váy trắng tinh của mình bị nhuộm máu, cô lần mò nơi chất lỏng ấm nóng, đây là máu á, là máu mình à, sao thế, mình có thấy đau đâu?

Màu máu mờ mờ trong tầm mắt, huyền ảo cũng chìm vào yên lặng.

Cô mừng, tốt quá, không phải đau nữa.

75. Chương 75

Đó giờ ghét nhất là chích thuốc, nếu phải chọn giữa chích thuốc với uống thì dám chắc phần thắng thuộc về uống thuốc, tại sợ đau lắm. Càng về sau, bị bệnh cũng chẳng muốn uống thuốc, chỉ chui rút trong chăn, nằm lì bì mấy ngày. Lúc người ta bị bệnh thì ai cũng bắt uống thuốc, cảm nhẹ chút cũng khuyên nên đi truyền nước biển. Từ bao giờ sinh mệnh chúng ta bắt đầu yếu ớt thế, hoặc giả, chúng ta ngày càng ích kỷ, cứ lo được mất.

Trước khi mở mắt, trong đầu cô cứ loay hoay xuất hiện đủ thứ rất ngộ. Hồi đó Lý Tuệ Hiền đưa cô khi khám ở một phòng khám nhỏ trong thôn, cô cứ nhất quyết đòi ăn viên thuốc nhỏ nhỏ bóng bóng ngọt ngọt như viên bi. Cả lần Lý Tuệ Hiền đang cắt cổ bị rắn độc cắn, tay sưng phù nhìn không ra hình dạng. Cô còn rất nhỏ, không đủ sức nâng thùng thức ăn cho heo ăn, hại thùng thức ăn gia súc đổ lênh láng, Lý Tuệ Hiền chạy ra giúp, hậu quả là vết thương rắn cắn lại lan ra nặng thêm. Cô và chị cô bèn ra ruộng nước tìm một loại cỏ nào đó, nghe nói cỏ đó tiêu sưng, mang cỏ về rửa sạch xong xay nhuyễn, đắp lên tay Lý Tuệ Hiền. Hôm ấy lúc về tới nhà là giữa trưa oi bức, cô thấy Lý Tuệ Hiền lặng lẽ khóc, đó là lần đầu tiên cô thấy mẹ khóc. Thuở nhỏ, luôn cho rằng người lớn sẽ không khóc nữa, làm người lớn tốt biết bao, muốn dạy là dạy, bắt chúng ta phải ngoan ngoãn dừng lại, bắt chúng ta phải thành thật.

Nên cứ ước sao mình lớn lên thật nhanh, lớn lên rồi chẳng ai quản mình nữa, thích làm gì làm nấy.

Cho rằng, thành người lớn rồi là không biết đau không biết khóc nữa.

Đến giờ mới nhận ra, từ xưa đến nay bản thân mình vẫn luôn khờ dại.

Lúc cô tỉnh dậy, hết thấy mọi thứ trước mắt đều là màu trắng, hoảng hốt khi cô biết mình đang ở đâu.

Thẩm Ngân ngheo đầu ra ngủ, thấy tiếng động chợt tỉnh giấc, mừng rỡ, “Cuối cùng cậu cũng chịu tỉnh rồi, làm người ta lo muốn chết.”

Tây Thuần quan sát căn phòng, “Cậu đưa tớ tới đây à?”

Thẩm Ngân lắc đầu, “Chẳng biết ai đưa cậu đến nữa. May mà tớ điện thoại cho cậu, họ nói cậu đang cấp cứu, tớ bay tới đây luôn.”

Tây Thuần gật gù.

Thẩm Ngân thấy tay Tây Thuần sờ bụng, không dám nhìn cô. Một câu Tây Thuần cũng chẳng hỏi, chẳng hỏi xem con mình có phải mất rồi không, có thể cô đã biết nên mới không thèm hỏi.

Cũng may Thẩm Ngân không biết nhưng suy diễn trong đầu Tây Thuần, Tây Thuần cứ mãi sờ vào bụng mình, cứ duy trì tình trạng đó rất rất lâu.

Thẩm Ngân thở dài, sau lại tức điên lên, Tây Thuần xảy ra chuyện lớn như này mà Trình Nghi Bắc lại biến đâu đâu, cô gọi điện cho Trình Nghi Bắc, phía bên kia bảo cô gọi nhầm rồi, cô tức muốn chết.

Thẩm Ngân càng nghĩ càng điên, lúc Tây Thuần hôn mê, vẫn không ngừng gọi tên Trình Nghi Bắc, nghĩ đến đây lại càng tức, không chịu nổi à.

“Hôm nay ngày mấy?” Tây Thuần khàn giọng hỏi.

“Ngày 28.”

Cô lại gật đầu, xong lại thấy lạ, “Có thấy điện thoại tớ đâu không? Có ai gọi tớ cho tớ không? Cậu làm gì mà khẩn trương thế? Có phải có chuyện gì động trời không?”

Thẩm Ngân thấy Tây Thuần bắt đầu xúc động, bay đến đỡ cô, “Cậu đừng xúc động, bây giờ cậu lo dưỡng sức cho tốt.”

Tây Thuần ngẩn ngơ nhìn Thẩm Ngân, nước mắt bắt giáng rơi, “Nói cho tớ biết đi, cậu giấu tớ chuyện gì phải không, phải không hả? Cậu nói thẳng cho tớ biết đi, tớ không sợ đâu, thật đó, dù thế nào cậu cũng không được giấu tớ.”

“Đứa bé...”

Tây Thuần kích động kéo chặt tay Thẩm Ngân, “Tớ không cần nghe chuyện của nó, tớ chỉ muốn biết Trình Nghi Bắc có sao không kìa, anh ấy gặp chuyện rồi đúng không hả? Nhất định xảy ra chuyện rồi, bằng không thì anh ấy đã đến gặp tớ rồi.”

Thẩm Ngân hất tay Tây Thuần ra, “Cậu còn nhắc tới Trình Nghi Bắc á?” Hét xong còn chưa hả giận, đi lòng vòng, “Không thèm quản tới con mình luôn á? Tớ phục cậu rồi.”

“Nói tớ biết đi mà, anh ấy thế nào?”

Thẩm Ngân khề cần môi, “Trình Nghi Bắc khỏe, cực kì khỏe, cậu lo cho tên khỉ đó chi nữa?”

Tây Thuần ngơ ngác, nét mặt kì lạ, cười ra nước mắt, “Anh ấy không sao, anh ấy không sao cả...”

Thẩm Ngân nhìn bộ dạng này của cô, không biết nên thấy vui vì cô vẫn ổn dù con đã mất, hay nên xót cho cô không biết hiện trạng của chính mình, “Tên chồng đó không có lên máy bay, đêm qua Bắc Lâm mở hợp báo, thông báo Trình Nghi Bắc không lên máy bay, tránh được tai nạn, để bên ngoài khỏi đồn ầm ĩ nữa. Với lại danh sách hành khách chuyến bay không hề có tên Trình Nghi Bắc.”

Tây Thuần che miệng, Thượng Đế vẫn còn thương xót cho cô.

“May quá, may quá.”

Thẩm Ngân bắt mặn, “May cái gì mà may, cậu ra nông nổi này, Trình Nghi Bắc cũng có chòi mặt ra đâu, quá đáng lắm. Lần sau mà gặp được anh ta, tớ mắng cho anh ta chết luôn, dám đối xử với cậu như thế. Hai người cãi nhau à? Dù có cãi nhau cũng không có quyền đối xử với cậu như vậy, không thèm ngó ngang đến cậu luôn, vậy mà là đàn ông á? Tớ gọi điện thoại, mẹ anh ta nói tớ điện nhầm số rồi, tớ đâu có mù, có mấy số mà cũng nhầm á, coi tớ là trẻ lên ba dễ dụ chắc.”

Tây Thuần chẳng mấy bận tâm, “Anh ấy chưa biết nên xuất hiện trước mặt tớ như thế nào thôi, anh ấy sẽ đến mà, cậu đừng trách anh ấy nữa. Còn nữa, chẳng phải cậu ngưỡng mộ anh ấy lắm sao, sao giờ phản pháo rồi?”

“Tớ mê anh ta, nhưng chỉ để ngắm thôi. Anh ta dám tệ bạc với bạn thân của tớ, mặc kệ anh ta là ai, tớ đều cho vào sổ đen tất.” Thẩm Ngân còn chưa xong, “Cậu là bạn thân tớ mà, tớ không thể nhìn cậu bị người khác ức hiếp được.”

Khóe môi Tây Thuần run rẩy, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô sờ bụng mình, phẳng lỳ, cô cũng chẳng thấy đau lắm. Miễn anh còn sống là được, cô và anh còn có thể có con mà, có thể nhiều con nữa là đằng khác. Cũng bởi cách nghĩ này mà cô thấy hổ thẹn với đứa con vừa mất của mình, cô từng khát khao sự có mặt của nó trên đời này, để rồi chấp nhận nó đã mất đi.

Tây Thuần cảm điện thoại, ngạc nhiên, “Cậu gọi mẹ tớ lên à?”

Thẩm Ngân nhúc nhúc, “Cậu nhập viện, cần có người trông nom...”

Tây Thuần trầm mặc, cánh mũi đau xót, lại không kiềm được mà lệ rơi.

Lúc cha đương còn, gặp ai ông cũng khoe mình có đứa con gái ngoan, từ nhỏ đã biết vâng lời, thành tích lúc nào cũng ưu tú, hiểu chuyện, lễ phép, học đại học nữa; dù thời nay sinh viên nhiều như nước, nhưng sinh viên xuất thân từ cái thôn nhỏ này chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cha nói cô là niềm kiêu hãnh của gia đình.

Nhưng cô hôm nay, lấy gì để cha mẹ thấy kiêu hãnh?

Nếu để Lý Tuệ Hiền thấy bộ dạng này của cô, sẽ thất vọng thế nào đây?

Cô đã từng làm mẹ âu lo, sau khi Trình Dục Bắc mất, cô như kẻ mất hồn, ngày nào Lý Tuệ Hiền cũng phải coi chừng cô, sợ cô làm chuyện dại dột, chẳng bao lâu Lý Tuệ Hiền như già đi vài tuổi, mái đầu gần như bạc trắng nhắc cô nhớ mình từng không hiểu chuyện, nhắc chuyện ngốc nghếch cô đã từng gây ra.

Cớ sao bản thân luôn làm người khác phải bận tâm?

Thẩm Ngân nhìn cô thế này cũng thấy hối hận, “Cậu đừng bày ra bộ dạng này mà, dì lo cho cậu lắm đó, vừa nghe cậu nhập viện đã tức khắc tới đây, trước đó phải thu xếp cho Tiểu Bảo nữa.”

Tây Thuần gật đầu, nhưng chỉ im lặng.

Thẩm Ngân buồn bực, “VẬY cậu nghỉ ngơi đi, tớ thăm cậu sau.”

“Ừm.”

Căn phòng lại tịch mịch, áo cô bay vùn vụt, chẳng biết gió từ đâu, thấy lạnh lẽo.

Cô nhìn danh sách cuộc gọi, một dãy tên y chang nhau, kéo thành một chuỗi dài không thấy nổi đâu là đích.

Anh đã quyết rồi, nên không thèm nhìn cô lấy một lần nữa ư?

Cuối cùng cô cũng ấn điện thoại, không gặp cô, vậy để cô nghe tiếng anh chắc được mà.

Cô muốn nói với anh, con của họ đã mất rồi, cô không bảo vệ tốt cho con của họ, anh trách mắng gì cô cũng được, miễn đừng lạnh nhạt với cô nữa là được rồi.

Cô muốn nói với anh, cô nhớ anh lắm, nhớ nụ cười của anh, nhớ tiếng của anh, nhớ thần sắc khi anh nói chuyện, nhớ dáng anh ăn, nhớ cách anh nhìn cô.

Cô muốn nói với anh, anh không phải là người thay thế đâu, đó giờ đều không phải đâu, cô chưa từng xem anh là ai khác hết.

Cô muốn nói với anh nhiều, nhiều thứ lắm, đúng rồi, cho cô một cơ hội nữa nhé, để cô trở thành vợ tốt của anh, cô nhất định sẽ cố gắng trở thành người vợ hoàn hảo trăm phần trăm.

Có được không?

Để cô cảm nhận được sự tồn tại của anh, để cô biết anh còn sống.

Tiếng vang từng tiếng từng tiếng gõ vào tim cô.

Cô cuộn người lại, hết như lúc công bố kết quả thi đại học, thành bại trong tích tắc, so với lúc đó còn hồi hộp hơn nữa.

Cuối cùng cũng thông máy, nửa ngày mới thốt ra được một chữ, “A lô...”

“Tây tiểu thư.” Âm thanh vừa xa lạ vừa quen thuộc truyền đến, “Xin lỗi, có chuyện gì à?”

Cô sững sờ, mới nhớ đây là mẹ Trình Nghi Bắc, tại cô quá nhạy cảm, “Con muốn tìm Nghi Bắc, có thể gọi anh ấy nghe điện thoại không ạ?”

Hạ Lập Khoa kiềm chế, “Chẳng lẽ Tây tiểu thư không biết điện thoại là vật bất ly thân của Nghi Bắc sao?” Ý gì chứ?

“Bác gái, con không hiểu ý bác.”

“Ý tôi là Nghi Bắc không muốn nghe điện thoại của cô, căn bản là không muốn thấy mặt cô, thấy cô gọi đến là đưa điện thoại cho tôi. Tây tiểu thư hiểu chưa, cô cũng đâu phải gọi lần một lần hai, thái độ của conôi đã thế, mong cô đừng để tôi khó xử.”

Anh không muốn thấy mặt cô, không muốn nghe tới giọng cô.

Cô khẽ cắn môi, “Anh ấy khỏe chứ ạ?”

“Dĩ nhiên, con tôi khỏe lắm.”

“Anh ấy bảo không muốn gặp con nữa ạ?”

“Đúng thế, chỉ cần liên quan đến cô, nó đều muốn vạch rõ giới hạn.”

“Ý gì ạ?”

“Thì ý là con tôi thấy đứa con đó mất cũng chẳng sao, nhân tiện dứt khoát với cô, không còn bất kì liên quan nào, sau này bớt phiền toái.”

Điện thoại rơi xuống đất.

Anh, thật ra anh đã biết cô mất con rồi.

Anh bảo con mất cũng chẳng sao.

Ánh mắt anh nhìn cô lúc ấy, có phải đã tuyên bố sự hối hận của anh rồi không, anh không muốn đứa con này nữa.

Là con của anh mà, sao anh lại cho rằng con mất cũng chẳng sao, sao có thể.

Cô có thể chấp nhận anh tức giận không muốn nhìn mặt cô, nhưng sao có thể chấp nhận con mất rồi mới tốt cho họ.

Cô há miệng thở hổn hển, không ngừng ho khan.

Sao có thể.

Sao có thể.

Sao có thể.

Cô đập chân, cuối cùng khóc nức lên.

Hóa ra lúc mất đi, mới có thể khóc không kiêng dè gì.

Cô khóc, khóc đến rã rời.

Nhắm mắt lại, liền nhớ cảnh anh cầm máy sấy sấy tóc cho cô, tay anh quấn vuốt tóc cô, rất dịu dàng. Lúc anh đi ngủ, thích ôm lấy cô, lực vừa đủ, vừa yêu thương vừa ấm áp. Anh lúc nào cũng ôm một bụng bất ngờ nhìn cô ăn cay, hết như việc cô ăn cay là một việc rất thần kì lắm ấy. Anh sẽ kiên nhẫn dạo phố mua sắm cùng cô, cũng kiên nhẫn xem xem bộ nào cô mới mặc đẹp nhất.

Anh luôn bắt cô thất cavat cho anh trước khi đi làm, dù anh tự thất còn đẹp hơn.

Anh luôn nhấn chuông bắt cô ra mở cửa cho anh dù anh có mang chìa khóa, sau đó ôm cô một cái.

Anh luôn để tâm tới cô, biết cô thích trà sữa, biết cô thích ăn ngon, biết cô thích phim ảnh này nọ.

Tất cả anh từng thích, anh đều tính gói lại mang đi hết sao?

Nước mắt cô, chảy cho ai.

Mất rồi ư?

Cô sợ nhất là đánh mất.

Cô nằm trên giường, yên ả, bất kể Thẩm Ngân chọc cô thế nào cô cũng không mở miệng nói lấy một lời.

Thẩm Ngân hết cách với cô.

Mẹ Tây Thuần tới, Thẩm Ngân muốn ra trạm xe đón bà, cũng để Tây Thuần có thời gian nghỉ ngơi, thôi nghĩ nhiều, không được để mớ suy nghĩ đầy sinh sôi, phải dưỡng sức cho tốt vào.

Tây Thuần gật đầu, cũng chẳng muốn nhiều lời.

Thẩm Ngân chưa đi được bao lâu, cửa phòng bệnh lại mở ra.

Tây Thuần không thèm quay đầu lại, “Lại quên gì nữa à?”

Thẩm Ngân rất hay quên trước trước quên sau.

Nhưng không có hồi âm, cô quay lại, lại thấy Hạ Lập Khoa đang đứng, cô ngo nguậy ngồi dậy, ngạc nhiên, “Bác gái.”

Hạ Lập Khoa quan sát cô, cười nhẹ, “Tuổi trẻ thích thật, mới vài ngày là thần sắc như thường rồi.”

Tây Thuần mấp má môi, muốn cười trừ một cái, như cổ cổ này cũng chẳng cười nổi, “Bác gái tới để xem thần sắc của con thế nào ạ?”

Hạ Lập Khoa tìm chỗ ngồi xuống, “Tất nhiên, thời gian của tôi quý giá lắm.”

Nên không muốn phải lãng phí nó với kẻ như cô.

“Bác gái tới có chuyện gì không ạ?”

Hạ Lập Khoa lấy văn kiện, đẩy ra trước mặt Tây Thuần, “Đơn giản thôi, mời cô kí tên.”

Tây Thuần nhìn thỏa thuận ly hôn, căn môi nhìn Hạ Lập Khoa, “Ly hôn là chuyện hay người, dù thật sự phải đi đến nước này, cũng nên để hai vợ chồng giải quyết với nhau ạ.”

Đây là cách nghĩ của anh ư?

Cô chỉ muốn gặp anh, bằng mọi giá.

Hạ Lập Khoa chỉ cười, “Con tôi là kiểu người hay nể tình xưa, có câu nhất dạ phu thê bách dạ ân, nên nó sẽ không nói nổi những lời này trước mặt cô đâu. Bởi thế, tôi đành phải đóng vai kẻ ác. Tôi thì không sao hết, hiếm có dịp con tôi thay đổi suy nghĩ, đồng ý đính ước của gia đình, tôi cũng hạ mình làm kẻ xấu, chẳng sao hết.”

“Đính ước của gia đình?”

“Chả nhẽ nó chưa nói gì với cô à, nó có một thanh mai trúc mã, mỗi tội đang ở nước ngoài. Là còn gái duy nhất của Mạc gia, con gái nuôi của tôi Mạc Hoan. Nghi Bắc đã quyết định kết hôn với nó, nên mới vội vàng bảo tôi mang cái này đến cho cô kí, bằng không người cũng làm mẹ như tôi đã chẳng chọn lúc mấu chốt này để xát muối lên vết thương của cô đâu.”

Mạc gia á? Cô có nghe nói, nhưng đó giờ chưa hề Trình Nghi Bắc nhắc tới.

Hóa ra từ lúc bắt đầu hôn nhân này, anh đã đề phòng trước, luôn chừa ỳnh một đường lùi.

Chỉ có mỗi cô là kẻ đần thôi.

“Nếu con không ký thì sao?”

Hạ Lập Khoa cũng chẳng thấy phiền, “Cô sẽ ký.”

Tây Thuần cắn môi, “Dựa vào đâu dám chắc con sẽ ký chứ?”

Mắc gì cô phải nghe theo an bài của người ta, có gì cô phải mất đi tất cả.

Cớ gì cô phải đi thành toàn cho người khác.

Không được, nhất định không được.

“Vì nếu cô có nhân tính, cô sẽ tha cho con tôi.” Luận điệu danh thép, “Con tôi đã lên máy bay, nhưng phút chót lại xuống máy bay, thoát nạn, bằng không nó đã trở thành một trong số những nạn nhân xấu số đó rồi. Vì tâm tình không tốt nên nó cứ tăng ca, làm đến rã người, tại sao tâm tình không tốt thì Tây tiểu thư rõ hơn ai hết mà đúng không. Sự cố đó có phần ngẫu nhiên, nhưng nghĩ kỹ lại, có phải tại vì gì đó hay không, may mà con tôi thoát nạn. So với người anh đã khuất của nó thì nó may hơn một chút, tiểu tử Trình Dục Bắc xui xẻo, đi ngấm lá phong xong cũng một đi không trở lại. Có lẽ do số mệnh, Trình Dục Bắc vì cô, con tôi cũng vì cô. Thậm chí tôi còn nghĩ, biết đâu tại cô nên mới có sự cố, tôi thay con tôi chặn tai kiếp lại, tôi chỉ có duy nhất một đứa con trai, không muốn nó phải vì ai đó mà xảy ra chuyện.”

Chuyện do cô mà ra.

Nếu không phải tại cô cuồng lá phong, nằng nặc bắt Trình Dục Bắc đi ngấm rừng phong đẹp với cô, họ sẽ không gặp sự cố đó, Trình Dục Bắc cũng đâu phải chết.

Nếu Trình Dục Bắc không chết, nhất định cô sẽ không gặp Trình Nghi Bắc, mọi chuyện sau đó sẽ không xảy ra.

Phải chăng tất cả đều là số mệnh.

Cô là kẻ mang tai ương đến cho họ, chỉ cần là người cô yêu, chẳng ai có lấy một kết cục tốt.

Bọn họ đều gặp phải tai nạn.

Đều tại cô.

Tất cả kiếp nạn của họ đều do cô mang đến.

Cô ho khan không ngừng, như cả đời này đều phải như thế.

Hạ Lập Khoa đứng dậy, bước đến trước mặt cô, “Phiền cô ký tên, thả con tôi ra đi, chồng cô có thể chọn, nhưng tôi chỉ có một đứa con trai thôi, tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Cô cầm bút, từng nét từng nét kí tên của mình.

Nước mắt vệt lên trang giấy, thấm thành một đóa hoa kỳ dị.

A..., cuối cùng, bọn họ cũng thành người xa lạ rồi, không có con, không có hôn nhân, không có tình yêu, mỗi người mỗi ngã.

Hạ Lập Khoa lấy tờ giấy cô đã kí tên, còn không quên mở miệng nói với Tây Thuần, “Nghi Bắc bảo tôi, cô kí tên xong rồi nhớ nói tiếng cảm ơn với cô, cảm ơn cô đã thành toàn.”

Tây Thuần nhìn bóng dáng Hạ Lập Khoa, hàng mi dài cứ run mãi run mãi.

Bây giờ cô trắng tay rồi.

Không con, chồng cũng không nốt.

Tại cô là kẻ bất hạnh hay tại cô không được may mắn?

Trình Nghi Bắc, xa cô rồi anh phải hạnh phúc nhé.

76. Chương 76

Có những chuyện cô rất ngốc, ví dụ như thời tiểu học cô giáo bắt viết nhật kí, cô chẳng hiểu nổi viết nhật kí là gì, cô giáo nói viết nó giống như em xem thời sự vậy đó. Sau đó cô thật sự canh tivi, ngày nào cũng chép y hệt những nội dung trên tivi. Cả đời cô xem tivi nhiều nhất chắc là giấc tiểu học rồi, nhưng lạ là cô giáo lại không bắt nộp bài tập, làm cô tức tưởi. Lên trung học, giáo viên bắt viết chu kí*. Cô cảm thấy mấy thứ như nhật kí, chu kì này đều là chuyện riêng tư, giáo viên lại coi như bài tập phải hoàn tất, hết như bắt mỗi tuần phải viết một bài văn miêu tả cứng nhắc ấy, khác mỗi là không quy định lượng từ thôi.

*Chu kí: nhật kí hay báo cáo tổng kết hàng tuần.

Cô hay quên viết chu kí, có một lần viết bừa, thật hay không cũng kệ, lấy chuyện cuốn sách vừa bị rách ở tiết trước viết vô. Cô cực thích những câu chuyện chất chứa những triết lý giản đơn, qua mỗi câu chuyện làm người ta phải cẩn thận suy ngẫm. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân cô thích những câu chuyện xưa cũ, lấy nhân vật bày tỏ nỗi lòng. Mãi đến đã trưởng thành, cô vẫn thường suy ngẫm lại về những gì mình đã trải qua, cứ thích biểu đạt những triết lý mà chính cô còn chưa làm được, vậy còn dám đi bắt người ta làm. Truyện thường rất đơn giản, chàng trai và cô gái yêu nhau từ lâu, từ trung học lên đến đại học, sau có chuyện, kết quả chia tay, cô gái nói chia tay, còn chàng trai lại không hề giữ lại. Cô gái chỉ buộc miệng nói thôi, chứ lòng nào muốn phân ly. Cô gái chạy đến trường của chàng trai, thấy chàng trai ấy đang nắm tay cô gái khác, thậm chí còn không chịu nói chuyện riêng với cô gái. Cô gái nói với chàng trai không muốn chia tay nữa, muốn nói chuyện riêng với chàng trai ấy, nếu không cô gái sẽ tự sát trước mặt chàng trai. Chàng trai mới bảo, em muốn tự sát thì về trường em mà tự sát, đừng làm bẩn trường anh.

Cô gái cắt cổ tay thật, chàng tay thế mà lại không đưa cô gái đến bệnh viện, chỉ điện thoại cho cha cô ấy. Từ nhỏ đến lớn, luận nhân phẩm hay luận học vấn cô gái đều xếp hàng ưu tú, mãi cho đến khi gặp kẻ vô tích sự như chàng trai ấy. Cô gái được cha đưa đến bệnh viện, dọc đường, cô gái nhìn gương mặt già nua của cha mình, bậc khóc. Nhưng cha cô ấy không trách cô ấy lấy một lời, chẳng bao giờ trách cô, cô gái chợt tỉnh ngộ, sau đó lại trở lại làm một đứa con gái ngoan, tài giỏi ưu tú.

Khi chúng ta làm sai, người ngoài luôn phê phán chỉ trích đủ điều, nhưng không ngờ rằng sự im lặng lúc ấy mới đủ sức đánh thức được cơn mê của chúng ta.

Khi ấy, giáo viên ngữ văn phê ‘Tình thương của cha vô cùng vĩ đại.’

Giờ phút này, Tây Thuần nằm trên giường bệnh, con cô chẳng còn.

Cô rất đáng giận, đến cả chuyện kết hôn cũng chẳng báo với Lý Tuệ Hiền, cô có chồng; sai rồi, là từng kết hôn, từng có chồng, từng có con.

Sao một câu mẹ cũng chẳng hỏi tới?

Cô cắn môi nhìn Lý Tuệ Hiền chuyên tâm ngồi gọt táo, vỏ táo vòng vèo cứ dài dài ra.

Chẳng trách móc cũng chẳng hỏi lấy một câu.

Sao lại không dùng phương thức đã dành cho chị để trách mắng cô, chị có thai, cha dưỡng tước gần chết, mẹ đau như cắt.

Cớ gì lại khoan dung với cô như thế.

Lý Tuệ Hiền cắt táo làm bốn miếng, đưa một miếng cho Tây Thuần.

Tây Thuần giơ tay ra, nắm tay Lý Tuệ Hiền. Bàn tay gầy gò, cứ như chỉ có da bọc lấy xương. Cô nhớ thầy sinh học từng bảo tuổi lớn, nhân tế bào phình to, thiếu tế bào chất, sắc tố đen lại sinh sôi không ngừng.

Đúng rồi, mẹ đã già, cô chẳng những không làm mẹ an tâm, mà còn khiến mẹ lo lắng nhiều hơn.

“Mẹ, con xin lỗi.”

Lý Tuệ Hiền ôm Tây Thuần vào ngực, “Con à, chẳng việc gì phải xin lỗi người ta, miễn đừng có lỗi với chính mình là được rồi.”

Lý Tuệ Hiền vẫn ở bệnh viện chăm sóc Tây Thuần, có hơi thiếu tự nhiên, bà biết tại bà ở đây nên lúc nào Tây Thuần cũng cố tươi rói hết mức để mong bà an tâm.

Trái với vẻ bình thản của Lý Tuệ Hiền, Trần Tư Dao cực kì hùng hổ.

Khí thế hùng hục.

Trần Tư Dao đứng trước giường bệnh Tây Thuần, “Em dần hả, kêu em ký là em kí liền á. Để người ta chơi vô ích á? Muốn ly hôn cũng phải đòi mấy trăm vạn chứ, không chịu thì ra tòa, ai sợ ai hả. Em suýt chết đó, Trình Nghi Bắc có ló mặt ra chưa. Chị phải tới nhà họ Trình đó chứ một chấp mới được, phải lòi đầu tên khốn đó ra, ít nhất cũng phải có câu trả thỏa đáng chứ. Em coi em có ngu không hả? Để bản thân thành cái dạng này, muốn ai thương hại hả, ai cũng cười vô mặt em hết á!”

Tây Thuần cắn môi, để Trần Tư Dao chửi cho đã.

“Trình Nghi Bắc xấu xa, bà đây còn tưởng anh ta là đàn ông tốt, hứ, ai dè là tên đểu. Mất em bị lệch hả, như không lại nhìn trúng cậu ta hả?”

Cuối cùng Tây Thuần cũng chịu phản ứng, “Đừng nói anh ấy như vậy.”

Cô còn chưa dứt lời, lửa của Trần Tư Dao đã bùng lên thêm, “Chị đây cứ nói đấy, Trình Nghi Bắc là tên cặn bã, tởm chết được. Bỏ vợ, không khốn nạn chắc. Còn dám tuyên bố kết thông gia với Mạc gia, có ai khốn nạn vậy không? Vợ mình nằm bệnh viện, còn bản thân thì lo kết hôn với người đàn bà khác, đây mà là con người á?”

“Đã bảo là đừng nói nữa mà.” Tây Thuần mấp má môi, kiềm nén, “Anh ấy có chỗ khó của mình mà, dù anh ấy làm chuyện gì chẳng nữa thì em cũng đã mất đi cha con họ, không ai có thể thay đổi được.”

“Đầu em toàn là bã đậu không à!”

Lý Tuệ Hiền gõ vài cái lên cửa, bất mãn nói với Trần Tư Dao, “Ở dưới còn nghe thấy tiếng con, nhỏ tiếng chút không được à? Con không thấy em con đang nằm trên giường à, sao mà lảm nhảm thế.”

“Người bệnh thì từ từ sẽ khỏe lại thôi, con đang trị tâm bệnh cho nó, sao tính là ồn ào được chứ?” Trần Tư Dao ầm ừ nhìn Lý Tuệ Hiền, “Mua cơm thôi mà cũng lâu ghê.”

“Con đi nhanh thế sao không đi?”

Trần Tư Dao bĩu môi không nói.

Tây Thuần nhìn họ, “Lần sau con đi mua cơm cho nhé?”

Trần Tư Dao lập tức ngồi xuống, “Em thử xem, chị không bị chửi mới lạ.”

Lý Tuệ Hiền thêm vô, “Biết là giỏi rồi.”

Trần Tư Dao đến lấy hộp cơm, “Con biết mẹ thiên vị rồi.”

Lý Tuệ Hiền giật hộp cơm trong tay Trần Tư Dao, “Tôi thiên vị lắm, cô đừng có ăn.”

Trần Tư Dao nhìn Lý Tuệ Hiền liếc, “Con nói mẹ thiên vị con mà.”

Khóe môi Tây Thuần cười như không cười, nhợt nhạt lại điềm nhiên.

Lý Tuệ Hiền ở chẳng bao lâu là về, thứ nhất là muốn Tây Thuần nói chuyện thoải mái với Trần Tư Dao, hai nữa là bà không quen sống ở đây.

Tây Thuần xuất viện, Lý Tuệ Hiền chạy đi mua đủ thứ, Lý Tuệ Hiền nói bà càng ngày càng phung phí.

Tây Thuần cứ nhìn chiếc xe xa dần xa dần, Trần Tư Dao lại dạt dào hứng thú ngó cô, “Sao em cứ làm như thể sinh lý tử biệt thế?”

Vừa dứt lời, Trần Tư Dao tự ý thức được kì lạ, chau mày.

Tây Thuần nhìn cô, “Mẹ bảo chị thường hay điện thoại cho người đàn ông đó...”

“Em nói gì thế?” Trần Tư Dao thấp thỏm.

Tây Thuần lắc đầu, “Mẹ chỉ muốn chị cho Tiểu Bảo một người cha mà thôi, đứa trẻ không cha đáng thương biết mấy.”

Trần Tư Dao nghe Tây Thuần nói, chẳng biết phải đáp lại thế nào cho phải, Tây Thuần có mẹ không cha, mình có cha không có mẹ, vừa hay cha mẹ dựng nên một gia đình.

Ở một góc độ nào đó, hai cô y như nhau.

Trần Tư Dao không muốn kéo dài đề tài này nữa, “Em tính thế nào?”

“Không biết.”

“Không biết?” Trần Tư Dao cao giọng.

Tây Thuần chẳng biết, từ lúc nào mà cô luôn chọc cho người chị này của cô giận thế?

“Em nói xem sao mẹ lại vội vã về hả? Em tưởng thật sự do không quen sống ở đây chắc, sợ bị chúng ta chọc cho nhức óc chắc? Một năm mẹ chỉ gặp chúng ta được có vài lần, dù không quen cũng sẵn sàng ở lại đây cùng chúng ta. Mẹ vì em đó, em thì không biết mình nên làm gì. Em trốn ra ban công khóc, em tưởng không ai biết chắc. Chỉ tại không muốn nói ra làm em buồn thêm mà thôi, mẹ không nỡ nhìn em phải vất vả kiềm nén nên mới vội về. Mẹ biết mẹ ở đây thêm một ngày là em lại phải tỏ ra mạnh mẽ ẹ xem thêm một ngày. Em khóc cái gì mà khóc, có bản lĩnh thì chạy đến mà khóc trước mặt Trình Nghi Bắc kia.”

Tây Thuần kéo tay Trần Tư Dao, “Chị ơi, đừng tức giận mà.”

Trần Tư Dao nhìn bộ dáng đáng thương của Tây Thuần, hai mắt phím hồng, không biết nên cảm thấy thế nào giờ.

“Chị à, chị sẽ khóc trước mặt Diệp tổng ư?”

Chẳng bao giờ chúng ta muốn khóc trước mặt hai người, một là người mà ta căm hận, hai là người đã ruồng bỏ ta.

** **

Quý Bách Hiên cầm quyển sách ngồi trước giường bệnh, thật ra chuyện cũng chẳng đáng gì, anh bỗng nhiên đặt quyển sách xuống, bất đắc dĩ mở miệng, “Cậu nói đi, trong đầu phụ nữ chứa những gì nhỉ? Hay chỉ biết yêu mỗi người đàn ông đầu tiên làm cô ấy rung động?”

Mắt Trình Nghi Bắc vốn đang nhắm bất thành linh mở ra, “Cậu hỏi làm người?”

Quý Bách Hiên cười sặc sụa, “Quả nhiên là cậu giả bộ ngủ.”

Trình Nghi Bắc không để ý đến anh, “Kể đi, gặp chuyện gì? Cậu với Ngọc Cẩn vẫn ổn chứ?”

Quý Bách Hiên như cười như không, “Phải học cậu thôi.”

Sắc mặt Trình Nghi Bắc trầm xuống, không muốn nhiều lời.

Quý Bách Hiên thấy anh không muốn bàn thêm về đề tài này, nhưng không kiềm lại được, “Bây giờ tớ chẳng có phương hướng, chẳng biết làm gì cho phải. Như thể tất cả những điều trước nay tớ cho là quan trọng nhất nay đã mất hết ý nghĩa vốn có, mà tớ vẫn chưa tìm được tầm quan trọng mới cho nó.”

“Nên cậu mới hạ cố đến đây chăm sóc nửa tấm thân tàn phế của tớ?” Trình Nghi Bắc cau mày.

“Sai rồi nhé, chăm sóc cậu là bổn phận của tớ, vả lại mẹ cậu đã đưa tớ một khoản tiền khá lớn rồi. Ở đây rất an nhàn, đã vậy còn có tiền, sướng biết mấy.”

Khóe miệng Trình Nghi Bắc run rẩy, “Nhân tiện giúp cậu tạm thời cách xa cái người làm cậu bận khoăn.”

Quý Bách Hiên giả vờ ho, “Cậu nhìn cậu đi, đại nạn không chết ắt có phúc.”

Trình Nghi Bắc nhìn cái chân bó thạch cao của mình, “Cậu nói xem, chẳng ra người ngợm gì. Nếu tớ nói cho người ta biết tớ bị tai nạn, chân ra nông nổi này, thế nào người ta cũng bảo tớ xui xẻo. Nếu tớ nói nhờ tớ bị tai nạn giao thông nên mới tránh được tai nạn máy bay, thế nào người ta cũng tớ may mắn vô cùng.”

“Thế giới này vốn không phân biệt may rủi, gặp người xui hơn mình liền thấy mình may mắn, gặp người may mắn hơn mình thì tự dằn vặt bản thân mình sao quá xui xẻo.”

Trình Nghi Bắc suy ngẫm một hồi, “Tớ nghĩ so với cậu tớ xui xẻo hơn.”

Quý Bách Hiên cũng ừ ừ, anh với Trình Nghi Bắc quen nhau ở nước ngoài, hợp cạ liền thành bạn thân. Nhưng giờ lại không trả lời được.

“Tớ với cậu khác nhau.”

“Khác chỗ nào?”

Quý Bách Hiên nhìn anh, “Tớ chưa từng nghĩ mình sẽ yêu người khác.”

Trình Nghi Bắc nhìn bóng Quý Bách Hiên đi xa, mình sẽ kết hôn với cô gái khác ư?

Từng nghĩ tới chưa?

Rốt cuộc mình đã từng cho rằng mình không cần tới hay chưa.

Nếu có, sao nữ ngoan tâm từ chối cuộc gọi ấy thật nhiều lần, ép mình không được nhìn cuộc gọi đến, lại không chịu tắt điện thoại, cách nghĩ nực cười quá thể, cứ tưởng qua từng cuộc gọi nhờ này là có thể chứng minh được sự cứng rắn của bản thân, kết cuộc lại vỡ lẽ ra rằng bản thân mình cũng chỉ là một người bình thường thể thôi, muốn được nhớ nhưng, muốn khẳng định tầm quan trọng của mình, chút ít thôi cũng được.

Nếu không, đã không để đến lúc quyết xong rồi, đã ngoan tâm rồi, lại không đủ nhẫn nại vừa lên máy bay đã vội vã chạy xuống.

Anh không phải người hay xúc động, nhưng rồi cũng có lúc sơ suất, lái xe đâm thẳng vào ngã ba, mới hơn mười mấy mét, định lùi xe lại, không ngờ xe phía sau chạy quá nhanh, tông nhau luôn.

Anh thử nhúc nhích chân mình, cứ nằm trên giường thế này làm anh thấy phiền muộn.

Hạ Lập Khoa mang cơm trưa đến, “Khỏe hơn chưa?”

“Cũng khỏe. Bao giờ con mới được xuất viện?”

“Ở lại quan sát thêm vài ngày nữa đã.”

Anh than thầm, không muốn nói nhiều, ngẩng đầu, “Chuyện con bị tai nạn có truyền ra ngoài không?”

“Dĩ nhiên không rồi.” Hạ Lập Khoa lấy hộp cơm còn nóng hổi ra, thản nhiên nói, “Nhưng mẹ có đặc biệt đến nói cho Tây Thuần biết.”

Vừa nghe đến cái tên đó, nhếch môi, mắt nhìn Hạ Lập Khoa, muốn nghe đoạn kể tiếp.

Nhưng Hạ Lập Khoa lại không có dự định này.

Trình Nghi Bắc ngậy người, “Lúc con đang phẫu thuật, mấy cuộc gọi nhờ này là sao?”

Hạ Lập Khoa bình thản đưa chén dưa cho anh, “Ăn rồi mẹ nói, mắc công lại không ăn nổi.”

Anh chau mày, đẩy tay Hạ Lập Khoa ra, cố chấp nhìn bà.

“Là Tây Thuần gọi đến.”

“Nói gì?”

Hạ Lập Khoa thở dài một hơi, “Cô ta nói con đã cạn tình, đứa bé đó cũng không có lí do gì để giữ lại nữa, dù gì con cũng là cha nó, nên gọi đến thông báo cho con biết một tiếng...”

Trình Nghi Bắc xanh mặt, ném cái gối, lại rơi ngay đồng hồ ăn, bát đĩa rơi xuống đất, vỡ nát.

Hạ Lập Khoa lắc đầu, “Thanh niên bây giờ khác xa thế hệ của mẹ hồi đó, chỉ biết nghĩ đến lợi ích của bản thân, chẳng biết gì đến trách nhiệm của mình.”

“Bây giờ mẹ mới nói, con của con...” Anh nhìn mẹ mình, nói không hết nổi câu, bởi anh đáp án anh nghĩ hoàn toàn trái ngược.

Phải vì Hạ Lập Khoa muốn anh tuyệt vọng, “Mẹ để Tây Thuần tự quyết định, dù gì thì đó là cuộc sống của các con, mẹ không có quyền lên tiếng, cô ta chỉ muốn bỏ đứa con đi thôi.”

Anh đỡ người nắm chặt góc chăn, gân xanh nổi đầy hai tay.

Hạ Lập Khoa nhìn anh, “Con cũng biết rồi, chuyện cũng dễ nói hơn.”

Ánh mắt Trình Nghi Bắc mê mang, nhìn Hạ Lập Khoa bày văn kiện ra trước mặt anh.

Anh mở to mắt không dám tin nhìn đơn ly hôn, ngực phập phồng dữ dội.

Góc phải tờ giấy rõ ràng hai chữ: Tây Thuần.

Là bút tích của cô, anh không lầm lẫn được.

Cô rõ biết anh bị tai nạn nhưng lại không hề đến đây thăm anh, còn bỏ con, thì ra cô đã cho là anh ruồng bỏ cô, nên từ lâu cô cũng đã buông bỏ anh rồi.

Cô gọi cho anh nhiều cuộc, anh còn tưởng cô muốn níu anh lại.

Chẳng qua là để nói lời biệt ly.

Anh cứ tự đa tình miết.

Hạ Lập Khoa vỗ về lưng anh, như thuở bé thơ anh không ngủ được sẽ nhe nhẹ vỗ lưng anh vậy, “Đừng nghĩ nhiều, chẳng qua Tây Thuần thấy có quá nhiều chướng ngại, không đủ sức kiên trì đó thôi. Nếu con không nữ, thì mang cô ấy về lại đi.”

Trình Nghi Bắc cười, “Con đã làm gì sai ư?”

“Không đâu, từ đầu đến giờ con mẹ không làm gì sai hết.”

“Sao con còn phải cố nữa chứ.” Anh còn chẳng phát giác, khóe mắt đã ướt nhòa, “Con đã vô cùng cố gắng, vô cùng nỗ lực với cuộc hôn nhân này, con sợ mẹ không thích cô ấy, sợ cha không ưa cô ấy, muốn thuyết phục cha mẹ có ấn tượng tốt với cô ấy. Con cố hết sức làm tốt những gì người chồng nên làm, con tận tâm tận lực yêu thương cô ấy, con sợ mình chưa đủ tốt, ngay cả những sách về vợ chồng con cũng xem hết rồi. Dù với mối tình đầu của cô ấy, con cũng đã nỗ lực tránh mặt cô ấy, con cần phải cố gắng tiêu hóa những chuyện đó. Con sợ mình sẽ không kiềm được mà nóng nảy với cô ấy, cô ấy mang thai, con không thể để cô ấy đau lòng được. Có gì con lại nhận được kết cuộc thế này?”

Anh vẫn chưa từ bỏ, thế mà c đã từ bỏ anh mất rồi.

Con của anh, cô nữ nói không cần.

Anh không phải Trình Dục Bắc, nên cô mới dễ từ bỏ thế phải không?

Giờ thì anh có đáp án rồi, so với Quý Bách Hiên, anh xui xẻo hơn.

Hạ Lập Khoa vẫn ôm anh, “Con à, con phải biết trên đời này, không phải cứ cố gắng sẽ thu được thành quả.”

Mắt Trình Nghi Bắc sáng ngời, “Mẹ, mẹ tận mắt thấy cô ấy bỏ con à?”

Hạ Lập Khoa ngạc nhiên, “Không có.”

“Thế... biết đâu...” biết đâu cô giận anh lâu rồi không xuất hiện nên mới giận dỗi mà nói thế, chỉ cần anh đến trước mặt cô, biết đâu mọi chuyện...

Hạ Lập Khoa nghe con trai bà đang cố đón lấy tia hy vọng hèn mọn cuối cùng, ánh mắt liền thay đổi, “Mẹ đến bệnh viện thăm Tây Thuần, là cô ta bảo mẹ đến. Khi đó cô ta đã xóa sạch đứa bé rồi, còn giao ẹ tờ giấy này, bảo mẹ nói với con từ nay về sau hai đứa không còn bất kì quan hệ gì đến nhau nữa. Cô ta còn nói, mong con có thể gặp được cô gái tốt hơn cô ta, cả hai có thể hạnh phúc bên nhau.”

Đến tia hy vọng cuối cùng cũng tan thành mây khói.

“Mẹ, con muốn nghỉ ngơi.”

Hạ Lập Khoa gật đầu, “Cần gì thì điện ẹ, nhớ là mẹ luôn sẵn sàng ở bên con.” Đi vài bước, lại thở dài, “Nhớ đó, mẹ làm gì cũng chỉ muốn tốt cho con thôi.”

Nên tránh xa cô gái này, càng xa càng tốt, nhất là kẻ có liên quan tới Bàng Nhã, có liên quan tới đứa con riêng đó.

Ánh mắt Trình Nghi Bắc rơi xuống cái tên ‘Tây Thuần’, ngấm ngấm thật lâu.

Anh chớp mắt, phải chăng tại mình đã làm tổn thương nhiều cô gái quá, nên giờ đến lượt mình chịu tội.

Chứng minh Thượng Đế rất công bằng.

Anh ho không ngừng.

Gọi cho Quý Bách Hiên, mặc kệ Quý Bách Hiên khuyên nhủ thế nào anh cũng phải ra ngoài một chuyến, Quý Bách Hiên hết càn, đành đi cùng anh.

Chân Trình Nghi Bắc hơi bất tiện, Quý Bách Hiên phải đem xe lăn theo, cật lực đỡ anh lên xe.

Trình Nghi Bắc cũng chẳng có biểu cảm gì khác lạ, Quý Bách Hiên mệt nả thở, chạy một khoảng xa mới quay qua hỏi, “Đi đâu?”

Trình Nghi Bắc nói địa điểm.

“Nghe nói chỗ đó sống rất thích.”

Trình Nghi Bắc không đáp.

Quý Bách Hiên lại tậu thêm một câu, “Rất hợp để nuôi tình nhân.”

Anh liếc Quý Bách Hiên một cái.

Cuối cùng cũng đến nơi, nhưng Trình Nghi Bắc chỉ ngồi trên xe, không xuống, mày nhú chặt, chẳng biết đang nghĩ gì.

Quý Bách Hiên lắc đầu, biết trước khỏi mang xe lăn theo.

Quý Bách Hiên dựa lưng vào ghế, rất lạc quan, “Rốt cuộc cô gái nào có khả năng làm cậu xoắn quýt lên dữ thế này, tớ tò mò lắm đó.”

Trình Nghi Bắc kệ anh.

“Cậu thử nói xem tình cảm cô ấy dành cho cậu có sâu nặng không?”

Trình Nghi Bắc vẫn im lặng.

“Nếu tình cảm cô dành cho cậu không sâu, vừa thấy tớ ngọc thụ lâm phong, đẹp trai phóng khoáng có khi nào vừa gặp đã yêu luôn không?”

Trình Nghi Bắc vẫn im lặng.

Quý Bách Hiên chịu hết nổi nhìn qua anh, mới chợt nhận ra ánh mắt anh đang nhìn về phía đằng kia, không xa lắm.

Có chiếc xe thường thường vừa đỗ lại, cô gái bước xuống xe, người đàn ông trong xe cũng bước xuống, hai người nói chuyện gì đó với nhau, nhìn có vẻ quen thuộc.

Quý Bách Hiên nhìn cảnh trước mắt, rồi quay qua nhìn Trình Nghi Bắc.

Ánh mắt Trình Nghi Bắc làm anh sững sờ tại chỗ, rõ ràng Trình Nghi Bắc chẳng có biểu hiện gì, ngay cả sóng mắt cũng lặng tẩn, nhưng anh lại cảm nhận được rất nhiều khổ sở trong đó.

Trình Nghi Bắc cứ nhìn xuống bụng Tây Thuần, nơi đó phẳng lì, nơi mới đây từng hơi bị anh bài xích giờ đã không còn nữa.

Anh nhớ đến tên cô trong tờ đơn ly hôn.

Thành trì trong lòng cuối cùng cũng sụp đổ.

Quý Bách Hiên vẫn húng thú dạt dào, “Người đàn ông đó là tình mới của cô ấy à?”

Người tình mới?

Bọn anh đã không còn bắt kì quan hệ gì với nhau nữa rồi.

Mặt anh trắng bệch, “Chúng ta về thôi!”

Quý Bách Hiên do dự, “Coi xong rồi hả?”

“Không xem nữa.”

Dọc đường Trình Nghi Bắc vẫn luôn trầm mặc.

Hạ Lập Khoa đã chờ trước bệnh viện từ lâu, thấy Trình Nghi Bắc cũng không hề trách mắng.

Trình Nghi Bắc thấy Hạ Lập Khoa, cũng mỗi một vô cùng, “Mẹ.”

“Ừ.”

“Lần trước mẹ nói gia đình bác Mạc có chuyện, cần trợ giúp, chúng ta giúp bác ấy thôi!”

“Được.” Hạ Lập Khoa thở phào, rốt cuộc con bà cũng nghĩ thông suốt.

“Chỉ trợ giúp mà thôi,” Trình Nghi Bắc nói.

“Mẹ biết.”

Trình Nghi Bắc cười yếu ớt, “Chắc mẹ sẽ không biến không thành có đúng không?”

Hạ Lập Khoa bất ngờ, mấp má môi, bà rất thích Mạc Hoan.

Trình Nghi Bắc lắc đầu, “Con hơi mệt, nên chỉ nói một lần thôi, dù không có Tây Thuần thì Mạc Hoan cũng chỉ là em gái thôi.”

77. Chương 77

Tây Thuần bị tiếng chuông inh ỏi dưới gối lôi đầu dậy, vừa coi giờ cô liền hoảng hồn, bắt điện thoại, nghe đối phương sắp xếp. Lúc tắt điện thoại mới chợt nhận ra mình càng ngày càng thiếu chủ kiến. Xuống giường thay đồ, chải tóc, đánh răng rửa mặt. Nhìn mình trong gương, như đã mấy thế kỉ, đã ba năm qua rồi, từng giọt từng giọt kí ức về ba năm trước nay đã in hằn trong tâm khảm, ký ức là một thứ rất đổi kì diệu, từng hình ảnh một, như khơi dậy một bộ phim kinh điển, vài phút thôi là trôi qua hết.

Rối bời, nhưng này đều không phải điểm chính.

Cùng lúc đó, Trình Nghi Bắc đã đánh xe tới, anh cầm tay lái, mắt nhìn toàn cảnh nơi này, bậc trung, ưu điểm là gần công ty, nhược điểm là đông đúc ồn ào.

Vừa nghĩ xong anh lại tự cười mình. Nhớ giấc đại học, một giáo sư có giảng về cách đánh giá đúng đắn về một người, nhìn chính diện và phụ diện, điển hình là vụ ám sát Tần Thủy Hoàng trong ‘Anh hùng’, nói đến công lao của Tần Thủy Hoàng thì dù cho ông ta là vị vua tàn bạo, nhưng vận mệnh lúc ấy là một tay ông ấy dựng lên, dù phủ định cũng chỉ có thể phủ định bây giờ thôi.

Sinh mệnh mỗi người mấy ai lí trí, phải chính mắt mình thấy, tự tai mình nghe, cô ấy hư là hư, cô ấy tốt là tốt.

Anh châm điều thuốc, rồi lẳng lặng nhìn nó lụi tàn.

Anh nhớ đến hôm mình trò chuyện với Lý Quán, dù anh ra mặt cứu Lý Quán, nhưng dường như anh ta cũng chẳng cảm kích gì anh, tham ô công quỹ, tội không nhỏ. Là anh lại rất tán thưởng thái độ thờ ơ của Lý Quán.

Lý Quán hơi hột nhắc đến Trình Dục Bắc, bảo mình là Trình Nghi Bắc là bạn cùng lớp cũng là bạn thân, rồi nhắc đến Tây Thuần.

Năm ấy, trong trường Tây Thuần với Trình Dục Bắc quả là đôi đại diện cho câu ‘Chỉ ngưỡng mộ uyên ương, không ngưỡng mộ thần tiên’, hạnh phúc sinh đôi kị, Trình Dục Bắc ra đi trong im lặng. Trong lớp, đại đa số đều thích Trình Dục Bắc, lúc nào tới hỏi bài cậu ta, cậu ấy sẽ dùng cách đơn giản nhất để chỉ cho cậu, chứ không ngại phiền phức, cũng sẵn lòng vờ vờ. Hầu như thi môn nào cũng thế, tài liệu hơn nửa là từ Trình Dục Bắc, lớp bọn anh có câu rất nổi tiếng: có Trình Dục Bắc, khó mà nợ môn.

Một người như thế, không nói tiếng nào liền đi mất.

Mọi người đắm trong bi thương, không ai thấy sự bất thường của Tây Thuần cả. Cả lớp từ trai đến gái người nào người nấy đầm đìa nước mắt, chỉ duy Tây Thuần là không rơi một giọt nước mắt nào. Mọi người bất giác thấy lạ, Tây Thuần vẫn sinh hoạt bình thường, vẫn ăn vẫn ngủ vẫn đi học như chưa có gì xảy ra. Khi cô ấy cười, cuối cùng lại có bạn không chịu nổi vuốt đầu Tây Thuần, “Cậu khóc đi mà, khóc xong là hết, cậu như thế bọn tớ còn khó chịu hơn.”

Cô ấy vẫn không khóc, hỏi ngược lại, “Sao tớ phải khóc chứ?”

Cô ấy làm như thể không có chuyện gì, nghiêm túc nghe giảng, hă hái trả lời, hết giờ thì cũng bạn bè ra căn tin ăn.

Cô ấy không tham gia tám chuyện với hội bạn, như thể cô ấy không hứng biết. Cô ấy đến phòng tự học, thi cũng đạt thành tích tối ưu. Cô ấy không có gì khác biệt, chỉ là không yêu đương với ai hết, hằng đêm đều lấy điện thoại ra xem, không biết đó là sở thích của cô ấy hay chỉ lấy ra để xem giờ thôi.

Ai cũng bảo, Tây Thuần bây giờ hết như xác sống.

Bởi Tây Thuần không hề đá động gì tới Trình Dục Bắc, bạn bè cũng không ai dám nhắc cái tên đó trước mặt cô ấy, dần dà cô ấy càng trở nên trầm lặng.

Lý Quán không chịu nổi nữa, lôi Tây Thuần đến bệnh viện, Tây Thuần không chịu, hai người giằng co cả buổi, lần đầu tiên kể từ khi Trình Dục Bắc gặp chuyện nhắc đến Trình Dục Bắc: em thế nào sao Dục Bắc yên tâm được, cậu ấy dùng mạng để đổi được em như vậy à?

Tây Thuần cũng thôi giằng co.

Bác sĩ đưa ra kết luận rất đơn giản, mắc chứng trầm cảm.

Bây giờ cô bài xích những ai tiếp cận cô, bài xích bất kì ai muốn tìm hiểu nội tâm cô, khóa tim mình thật chặt, ai cũng dừng hòng bước vào.

Lý Quán hy vọng Tây Thuần có thể ra khỏi đó, Tây Thuần lại không hề gì nói với anh: không sao đâu, lẽ sống của em đã mất rồi, để em mãi sống trong vỏ ốc của em đi, đừng cứu em, em không muốn thoát khỏi đây đâu.

Đó là quang cảnh đẹp của cô, đáng để sinh mệnh cô dừng lại.

Tây Thuần cố chấp, khi ấy Lý Quán đã được linh ngộ thế nào gọi là cứng đầu.

Sau đó Tây Thuần về quê, sau đó nữa, Lý Quán đến thăm, Tây Thuần còn trầm lặng hơn trước, trước kia cô rất hoạt bát hiếu động, đôi mắt luôn lí lắc.

Cô lúc này, lạnh lùng, dù trời có sập xuống chắc cô ấy cũng chẳng thay đổi gì đâu.

Dần dà, Lý Quán cũng phải bận rộn với thực tập và luận văn tốt nghiệp, dần đưa Tây Thuần vào lãng quên.

Ba năm trước, Lý Quán đến bệnh viện, tình cờ lại gặp được Tây Thuần.

Hỏi bác sĩ, mới biết cô ấy vừa mất con.

Anh không thể quên được tình trạng lúc ấy của Tây Thuần, tựa như quay lại ngược thời gian lúc Trình Dục Bắc vừa mất vậy, khác ở chỗ là lần này cô ấy có nước mắt.

Trình Nghi Bắc lắc đầu, xua tan những ý nghĩ trong đầu.

Khói thuốc trong tay, giờ cũng lụi tàn.

Tây Thuần xách túi đi về phía anh, thấy anh đang đắm chìm trong suy tư, gõ nhẹ cửa kính, lúc này anh mới chú ý đến cô, mở khóa.

Cô hôm nay rất thoải mái, nhớ đến giao dịch nhỏ với anh, anh đi thăm mẹ cô với cô, còn cô thì tiếp tục đến công ty làm việc.

Chẳng có tiến triển, cũng chẳng có gì tồi tệ.

Điều tồi tệ nhất cũng đã trôi qua, còn gì phải sợ nữa.

Cô mở cửa xe, ngồi vào trong, ngồi cạnh tay lái.

“Đi đâu thế?” Cô cố gắng tỏ ra thoải mái.

“Đến Lâm Cư.” Phun ra ba chữ này, cứng ngắt, lại thêm một câu, “Anh họ của anh bắt anh phải đưa em theo.”

Thêm một câu, hình như có gì đó mờ ám.

Tây Thuần nhìn anh, mê mang.

Nói cho đúng là Ảnh Nhi nằng nặc bắt Tây Thuần phải đến, nếu không lấy đâu ra người giỡn với cô, vậy mới vui...

Khi Tây Thuần và Trình Nghi Bắc đến, Trình Nghi Triết với Ảnh Nhi đang tranh chấp.

Nguyên nhân rất đơn giản, phải nói là vô cùng đơn giản.

Mỗi phòng đều có TV, dùng để xem thực đơn, Ảnh Nhi muốn xem TV, Trình Nghi Triết vất vả cả buổi mới mở được TV, Ảnh Nhi thì ngồi đó thưởng thức móng tay của mình, làm Trình Nghi Triết nổi đóa. Mấu chốt chính là Ảnh Nhi nói, mở đài Giang Tô cho cô, dù không có gì xem cũng phải mở đài đó.

Trình Nghi Triết muốn đổi đài, Ảnh Nhi lại phát huy hết mức tinh thần thà chết không phục...

Trình Nghi Bắc với Tây Thuần nhìn nhau, ngẫm hiểu, im lặng ngồi xuống.

Hai người kia cũng chẳng tốt lành gì, “Gì mà giờ mới đến?”

Trình Nghi Bắc nhìn đồng hồ trên di động, “Trễ hả? Em còn tưởng mình đến sớm chứ, quấy rầy hai người tình cảm, cứ coi chúng em vô hình là được, tiếp tục đi.”

Ảnh Nhi liếc nhìn Trình Nghi Triết, “Con mắt nào của cậu thấy chúng tôi liếc mắt đưa tình?”

Chết cũng không nhận.

Tây Thuần ngồi yên phận, gọi món theo bọn họ, chỗ này cái gì cũng bo tròn gói, không thể gọi món riêng.

Ảnh Nhi nhích ghế qua chỗ Tây Thuần, “Cô có xem ‘Phi thành vật nhiều’ không thế?”

“Có.” Tây Thuần gật gật đầu.

“Cô nhất định phải xem đó, hay ời là hay, tôi thấy cả cái Trung Quốc này không tìm được chương trình nào hay hơn đâu. Tôi thích Mạnh Phi lắm nhé, tôi thích nói chuyện của anh ta vô cùng luôn, lớn tướng vậy rồi mà tiếng nói chuyện lúc nào cũng hờn dỗi, quá trời đáng yêu luôn.”

“Hôm nào rảnh tôi sẽ coi.”

Ảnh Nhi không vừa lòng, “Hôm nay là chủ nhật nè, hôm nay nhất định phải xem nhé.”

Tây Thuần nhú mày, “Nhưng hôm nay...”

“Hôm nay cô nhất định phải xem đấy, mai tôi sẽ điện thoại hỏi cô nội dung ‘Phi thành vật nhiều’ kì này, trả lời không được đừng hòng tôi mặc thiết kế của cô nhé.”

Trình Nghi Triết lạnh mặt nhìn Ảnh Nhi mặt mày hớn hở, “Cứ ép uống người ta.”

Tây Thuần thích thú, “Được tôi nhất định sẽ xem, thế nói về cái gì?”

Ảnh Nhi thần thần bí bí, “Xem mắt, cô gái chưa lập gia đình như cô nhất định phải tham gia, muốn không, tôi đăng kí giúp cô nhé.”

Tay phải Trình Nghi Bắc gõ lên bàn, yên lặng.

Ảnh Nhi chia qua anh, “Hành động này có ý gì hả? Hay cậu cũng muốn tham gia, ôi suýt quên mất cậu là độc thân hoàn kim nữa! Hay chị đăng kí cho cậu nhé? Cao – Phú – Soái như cậu chắc một đàn cô theo mất.”

Khóe môi Trình Nghi Bắc co quắp, “Cám ơn, khỏi cần.”

“Đừng khách sáo mà, Mạnh đại gia rất tốt, nhất định sẽ giới thiệu cho cậu một cô gái thích hợp, biết đâu chừng vừa lên sân khấu đã tìm được chân mệnh thiên nữ.”

Trình Nghi Triết nhìn trần nhà, “Hôm nay em nói ít ghê.”

Ảnh Nhi ngồi ngay ngắn, “Em cũng thấy vậy.”

Thức ăn được mang lên, Ảnh Nhi dốc sức thuyết phục mọi người xem ‘Phi thành vật nhiều’, dùng tất cả lí lẽ thuyết phục.

Mạnh Phi nói: tôi cười người ta mãi, tội nghiệt sâu nặng, giờ đành phải tự cười mình thôi.

Tây Thuần nhìn Trình Nghi Bắc, lòng xúc động, cô không muốn tổn thương người khác, nên tự tổn thương chính mình, cuối cùng cả mình và người đều đau.

Khi mất đi, cô nỗ lực hết mình, để mỗi ngày của mình đều trôi qua trong hạnh phúc, đến giờ cô cũng không muốn mình bỏ lỡ cơ hội theo đuổi hạnh phúc.

Hạnh phúc ấy, có nhớ không nhỉ?

Chẳng biết từ lúc nào sức chú ý của Ảnh Nhi lại quay về với TV, bốn ‘Đất nước hạnh phúc’ hiện lên, cô nhìn nó thật lâu, sòng mắt rục rờ. Có lẽ ngay giây phút này, cô bắt đầu thích chương trình này, cô sẽ không dừng bước để giành được hạnh phúc.

Ảnh Nhi tắt TV, bảo mang rượu đến, sau đó nhìn ba người đang ngây như phỗng, “Ăn cơm đi, cái gì nào?”

Tây Thuần thở dài, “Cô có hài lòng với trang phục hôm trước mang đến không? Nếu có chỗ nào chưa hài lòng, tôi sẽ sửa lại.”

“Đẹp lắm.” Ảnh Nhi đưa Tây Thuần một ly rượu, “Mừng lần hợp tác đầu tiên của chúng ta nào, uống đi!”

Tây Thuần chau mày.

Trình Nghi Bắc nhìn Ảnh Nhi, Ảnh Nhi nhú mày: muốn uống thay người ta hay gì?

Trình Nghi Bắc coi như không biết gì, nhỏ giọng nói chuyện với Trình Nghi Triết, “Sao chịu đựng được hay vậy?”

“Cái gì chịu được cũng đã chịu hết rồi.” Giọng Trình Nghi Triết kèm theo tủi hờn.

Trình Nghi Bắc cười trên nỗi đau của người khác, “Em tưởng anh là công.”

Trình Nghi Triết đá Trình Nghi Bắc, “Nói lung tung nữa xem?”

“Em thật lòng mà.”

Trình Nghi Triết nhắm mắt, “Không thấy rất đáng yêu à?”

Trình Nghi Bắc ra vẻ bất ngờ, sau cùng hạ quyết tâm, “Anh xác định cảm thụ của mình vẫn bình thường chứ?”

Trình Nghi Triết coi như Trình Nghi Bắc chưa nói gì, nhìn Tây Thuần bị Ảnh Nhi chuốc rượu, lấy lại phong độ, ánh mắt ngạo mạn nhìn qua Trình Nghi Bắc, “Em xác định mất bình vẫn bình thường chứ?”

Trình Nghi Bắc nhú mày nhìn về phía Ảnh Nhi, “Muốn uống rượu sao không uống với em nhỉ?”

“Phụ nữ thông minh không nên uống rượu với đàn ông.” Một câu của Ảnh Nhi đã dè bẹp Trình Nghi Bắc.

Trình Nghi Bắc nhếch môi, “Phụ nữ không nên uống quá nhiều.”

Ảnh Nhi chớp chớp mắt, “Chị uống có nhiều đâu, cậu kiêu ai uống nhiều thế!”

Tây Thuần uống mấy ly, mặt đỏ ao, tầm mắt bắt đầu mơ mơ hồ hồ.

Trình Nghi Bắc thở dài, nhích qua Tây Thuần, “Ồn chứ?”

Tay Tây Thuần che miệng, gật gật đầu, “Cũng ổn.”

Ảnh Nhi ngồi xiêu vẹo, tay chống cằm, tay lấy dưa gỗ vô bát, “Thân mật ghê, có gian tình?”

Tây Thuần nhìn về phía Ảnh Nhi, “Không có...” cảm giác được lực nắm tay của Trình Nghi Bắc tăng thêm, “Cũng thân thiết như cô với Trình tổng vậy đó.”

“Ý cô thân mật như vợ chồng tôi á?” Ảnh Nhi tiếp tục nói những câu làm Tây Thuần xấu hổ.

Trình Nghi Bắc vẫn giữ im lặng, vẫn ngồi cạnh cô, chẳng biết đang nghĩ gì.

Tây Thuần cười gượng, “Phải.”

Ảnh Nhi không ngờ cô sẽ trả lời như thế, cười tươi, “Hay lắm.”

Trình Nghi Bắc thở phào, khoe mắt dăng lên ý cười, nhưng không đủ chứng minh, “Cơm cũng ăn rồi, rượu cũng uống rồi, bọn em đi được chưa?”

Ảnh Nhi chau mày, “Đi tính tiền đi.”

Trình Nghi Bắc ảo não, “Đã lấy thân báo đáp cho anh rồi mà còn chưa hết nợ nữa, bữa cơm này đắt thật.”

Ảnh Nhi mấp má môi, “Đắt nhĩ, có muốn mượn tiền chị không?”

Trình Nghi Bắc đỡ Tây Thuần đi, Ảnh Nhi nhìn bóng dáng bọn họ, “Trình Nghi Bắc chết bầm, bà đây đã giúp cậu ta tới nước này mà còn dám đối đầu với bà đây. Anh nói đi, phụ nữ uống rượu chỗ nào không tốt chớ?”

Trình Nghi Triết ho khan, vốn định nói chiến lược mới thôi kiểm lại luôn, “Đừng có chấp nhậ với em họ anh, đó giờ nó đâu phải người hiểu lòng người khác.”

Anh uống hớp nước, cứ có cảm giác muốn phun ra.

“Em cũng thấy vậy, nhìn em xem, em hy sinh bản thân vì hạnh phúc của người khác còn đòi gì nữa, thế mà dám nhìn em kiểu đó nữa.”

Chỗ nước trong miệng Trình Nghi Triết cuối cùng cũng được thân mật với không khí.

Trình Nghi Triết đưa Ảnh Nhi rời khỏi đây, Ảnh Nhi đỡ cây nôn ra hết.

Ảnh Nhi cũng chẳng thấy gì lớn lao, cười hi hi nhìn Trình Nghi Triết, “Anh xem em thông minh biết mấy, biết phụ nữ uống say là dễ thu phục nhất, nên mới chuốc Tây Thuần uống nhiều vậy đây.”

Mày Trình Nghi Triết run rẩy, “Thật tình là không thấy.”

Chẳng biết Ảnh Nhi cho nghe hay không, bận nôn nên không nói tiếp được.

Trình Nghi Triết lui lại vài bước, sợ cô nôn trúng mình, khoanh tay vui sướng nhìn người ta khổ sở, “Tửu lượng dở mà bày đặt, chưa ăn gì mà uống rượu, biết hay chưa hả?”

Ảnh Nhi trừng mắt liếc anh, anh trừng lại, “Nhớ cảm giác này đi, sau này không được để như thế nữa, coi em còn dám không.”

“Anh chỉ giả bộ bị ức hiếp trước mặt người khác thôi, quay lưng lại toàn ức hiếp em thôi.”

Trình Nghi Triết đưa khăn cho cô, “Anh đã hy sinh hình tượng tới mức đó rồi thì sau lưng phải để anh bắt nạt lại chứ nhĩ?”

“Toàn tàn phá thân thể em.”

“Em bị tàn phá thân thể vẫn đỡ hơn anh bị tàn phá tinh thần.”

Sau đó Trình Nghi Triết nhét Ảnh Nhi vào xe, nghênh ngang lái xe đi.

Bên này Tây Thuần xiêu vẹo trên xe, Trình Nghi Bắc lấy điện thoại trong người cô ra, gọi cho Trần Tư Dao bảo hôm nay Tây Thuần không đến bệnh viện được, sẵn tiện hỏi thăm tình hình của Lý Tuệ Hiền.

Trình Nghi Bắc cầm điện thoại trong tay, nhìn cô yếu xiu. Sờ vào mặt cô, nóng hổi, tửu lượng của cô quả thật quá tệ.

Lát sau, anh xuống xe, đỡ Tây Thuần ra ngoài, bực bội, Ảnh Nhi cứ ép người ta uống rượu, giờ ngấm rượu rồi.

Anh ôm cô xuống xe, vào thang máy lên lầu.

Vừa vào nhà liền ôm cô vào phòng. Đặt cô trên giường, đắp chăn, rửa rồi chuẩn bị về.

Đột nhiên tay cô níu tay anh, “Đừng đi mà.”

Anh dừng lại.

“Đừng đi mà.”

Nỗi nhớ như bùng cháy, bởi cô là người nội tâm, có thể nói được câu này cũng đã làm xoa dịu tức giận trong anh, anh xoay người lại, khom người xuống nhìn cô. Tay cô nắm rất chặt, anh cũng không định tránh.

“Đừng bỏ em đi mà.” Tiếng cô nhỏ nhẹ.

Đừng đi á? Thật không muốn anh đi ư?

Anh chau mày, “Thế sao em nữ chúc anh với người khác thiên trường địa cửu?”

78. Chương 78

Tây Thuần tỉnh dậy, dụi đôi mắt hazy còn mê man, hồi tưởng lại chuyện xảy ra hôm qua. Nắng hồng mông manh, cô chẳng phân biệt nổi giờ là lúc nào, là bình minh hay hoàng hôn. Cô không sợ, bởi lẽ anh đang ở bên cô, chẳng cần phải hoài công lo lắng. Cô tin anh sẽ không mang tổn thương đến cho cô, bất kể là quá khứ hay hiện tại, cả tương vẫn tin là như thế.

Cô bò khỏi giường, chân trần bước xuống kéo rèm cửa s, căn phòng thoáng cái đã tràn đầy sức sống.

Những u ám trong đầu cô cũng vơi đi bớt.

Cô bước khỏi phòng, đứng lẳng lặng nhìn anh ngủ trên sofa.

Dường như anh ngủ rất ngon, nét mặt dịu dàng. Chiếc chăn mỏng vốn phải đắp trên người anh nay đã yên vị dưới đất, vậy mà anh vẫn ngủ ngon lành. May mà mùa này không lạnh lắm, không thì cảm là cái chắc.

Trên bàn, hộp thuốc lá nằm chiếm chỗ bên cạnh chai rượu, đầu lọc thuốc đầy vung trên gạt.

Đây là thành tích của anh nguyên đêm qua ư?

Cô lững thững bước đến chỗ anh, ngừng trước bàn. Anh trông an tĩnh biết mấy, thư thái biết mấy. Đã rất lâu rồi cô không có cơ hội được nhìn anh thế này, thoải mái nhìn cho đã, không lo lắng, không khổ sở, cứ việc nhìn và nhìn thế thôi. Anh chân thật quá đỗi, mi của anh dài dày quá thể, lại đen huyền, mái tóc vừa khỏe khoắn vừa đen. Tưởng chừng như đơn giản, nhưng với cô nó xa xỉ biết mấy.

Khom người nhặt chăn trên sàn, đắp lên cho anh.

Mặt của anh, rất gần, như bao lần có mặt trong cơn mộng mị, khác mỗi chỗ đây là thật, không phải mơ.

Cô chạm vào mặt anh.

Vừa mới chạm vào hơi ấm thân thuộc ngày nào, anh liền mở mắt ra, bắt được tay cô.

Cô hơi hoảng, ngang ngạnh đối diện với anh, “Dậy rồi à?”

Ánh mắt anh dạo quanh người cô rồi mới chịu bỏ tay cô ra, tay cô được giải thoát.

Anh ngồi dậy, xoa trán, “Ừ.”

Cầm điện thoại xem mấy giờ, liền đứng dậy, đi vòng qua người cô, tiếng vải vóc va chạm vào nhau, chưa kịp nín đã vội khuất bóng.

Cô nín lấy, nhưng chẳng nín được gì.

Cô đứng nguyên đó, nắm chặt tay, lòng bàn tay cũng hằn nhưng đốm đỏ.

Trình Nghi Bắc chỉnh tề bước ra, thấy cô vẫn cứ đứng bất động ra đó, khẽ chau mày, “Em định đứng đó đến khi nào?”

Nghe thế cô mới đuổi theo anh, chẳng biết tại anh không biểu hiện gì hay tại lạnh nhạt trong lời anh nói, mà cô lại thấy phiền não, “Hôm qua cảm ơn anh.”

Anh dừng bước, nhưng vẫn không nói một lời.

Bữa sáng cách nhà không xa lắm, đều là cháo, chỉ có điều là có rất nhiều loại. Có vẻ như anh rất quen thuộc với nơi này, thuận miệng gọi ông chủ mang đưa cái đến, sau đó mới hỏi cô ăn cháo gì.

Chắc anh thường ăn ở đây, nên mới rành thế này.

Cô ăn cùng món với anh, ăn được một miếng, lòng cũng nhân tiện học món này, cháo này đơn giản mà, cô cũng nấu được thôi, cô cũng có thể nấu cho anh ăn, khỏi phải chạy ra đây mỗi ngày.

Thật ra cô hữu dụng lắm chứ bộ.

Cô cúi đầu ăn cháo, Trình Nghi Bắc giơ tay ra, rồi lại thu về.

Bởi lẽ Tây Thuần đã vô thức vén lọn tóc rối qua tai.

Trình Nghi Bắc nhìn cô một cái rồi đứng dậy tính tiền.

Ông chủ cũng khá quen với anh, hớn hờ hỏi anh, “Bạn gái đứng không, xinh quá. Hiếm lắm mới thấy cậu dắt bạn gái ra đây.”

“Không phải bạn gái.” Anh vừa nhận tiền thối của ông chủ vừa buột miệng trả lời.

“Không phải á? Nhìn hai người xứng đôi lắm mà, còn tưởng hai người yêu nhau chứ.”

Trình Nghi Bắc cười, nhét tiền vào túi, “Bọn cháu là vợ chồng.”

Ông chủ người không ngớt miệng, lắc đầu, như thể bị trêu, nhưng mà thấy cũng đúng.

Trình Nghi Bắc đến chỗ Tây Thuần, Tây Thuần đang lau miệng, nhìn anh lạ lùng, “Hai người nói gì thế? Cười tươi quá.”

“Ông ấy hỏi quan hệ của chúng ta.” Anh đáp tỉnh bơ, như chuyện đó chẳng có gì quan trọng.

Khăn giấy bị cô vò nhăn nhúm, mơ hồ nhìn anh.

“Anh nói chúng ta không có gì hết.” Một câu của anh thôi cũng đủ làm cô ỉn ề.

Cô đứng dậy lẻo đẻo theo sau anh, anh còn thêm, “Anh nói chúng ta không có gì, nhưng cỡ nào ông ấy cũng không tin.”

Cô cúi nhìn bóng của anh và cô.

Anh lại nói, “Em tin à?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, chẳng hiểu đầu đuôi gì hết, hơi bất ngờ.

Khóe môi anh dần dần cong lên, “Dù gì anh cũng không tin.”

Mãi đến lúc lên xe, cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại, có gì đó tận sâu trong lòng cô muốn phá kén bay ra, cũng là một loại dày vò.

“Đưa em đến bệnh viện đi.” Cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hơn một ngày rồi cô chưa thăm mẹ, cô cực kì bất an.

“Em sẽ đến công ty trễ đấy.” Anh nhàn nhạt nhắc cô.

Cô tròn mắt nhìn anh, “Anh cũng muốn y em mà?”

“Anh là BOSS.”

Đúng rồi, cô là kẻ làm công.

“Thế phải càng gương mẫu hơn chứ?”

“Anh thích đặc quyền hơn.”

Cô há hốc mồm, cau mày, “Sẽ trừ lương á?”

“Tất nhiên.”

“Anh đâu có thiếu tiền?”

“Cũng chẳng thay đổi được gì đâu.”

Cuối cùng cũng đến bệnh viện, Tây Thuần xuống xe, đi được mấy bước, quay đầu nhìn lại phát hiện anh vẫn đang nhìn mình, quay đầu lại đi thêm vài bước nữa, quay đầu lại vẫn thấy anh duy trì tư thế như cũ; quay đầu lại lần nữa, đã thấy anh đang đi về phía mình.

Cô hơi nghi ngờ, chợt nhớ đến một câu: mưa giăng kín lối, anh vẫn đi về phía em.

Anh đến chỗ cô, anh lấy tay vén tóc bên trái cô ra sau tai, “Em để quên cái này.”

Cô cũng chẳng để tâm, “Cám ơn.”

Anh gật đầu, “Nhớ cho kỹ, đừng đánh mất bất kì thứ gì thuộc về mình.”

“Hả?”

“Dù đi đâu, cũng phải mang theo tất cả những thứ thuộc mình.”

Cô nhìn bóng anh dần xa, nhìn xe anh rời đi.

Cô muốn hỏi, những thứ đó có bao hàm luôn anh?

** **

Trình Nghi Bắc bận rộn cả ngày, sau đó về biệt thự.

Hạ Lập Khoa vẫn ngồi chiếm chệ trên sofa xem TV, anh xem thử, MC nhìn quen quen, nhưng đây là lần đầu anh thấy chương trình này.

Anh ngồi cạnh Hạ Lập Khoa, “Mẹ mà cũng thích những chương trình này à?”

“Nhịp sống căng thẳng, cần được thư giãn.”

Anh mỉm cười, “Bạn của mẹ chỉ hận không tới lôi mẹ ra ngoài, mẹ nỡ bỏ mặt trượt mà mẹ yêu nhất à?”

“Bỗng dưng thấy đợi ở nhà thích hơn, có con, còn có Tiểu Hoan thỉnh thoảng đến thăm mẹ nữa.”

Trình Nghi Bắc gật gù, “Dạo này nha đầu đó hay chạy lung tung lắm, chẳng biết vội gì nữa.”

“Nhưng nó không đến quán lấy con.” Hạ Lập Khoa thở dài.

Ngón tay Trình Nghi Bắc gõ nhịp nhàn trên bàn, hình như nó đã trở thành thói quen của anh, trong lòng phiền não hay có chuyện gì phải suy nghĩ là anh lại làm động tác này.

“Tiểu Hoan cũng phải yêu đương rồi, không ở nhà là chuyện bình thường.”

Hạ Lập Khoa nhướn mi, lái sang chuyện khác, “Gần đây công ty thế nào rồi? Ổn chứ?”

“Ổn ạ, đừng lo.”

“Vẫn muốn phát triển ‘Bách Hoa Yêu’?”

“Vâng.”

“Nguyên do?”

“Con cho rằng nó rất có sức hút với thị trường hiện này, đáng để đầu tư, tạo thành xu thế mới.”

“Chỉ thế thôi sao?” Hạ Lập Khoa xem TV, “Mấy MC này đều phải làm theo kịch bản của đài truyền hình, mấy MC này ở mấy đài khác, vinh viễn cũng chỉ là lá xanh, vừa đến đài này đã được làm hoa hồng. Có lẽ bọn họ thật sự có năng lực đấy, nhưng nền tảng bất đồng, không có nền tảng ấy, cùng lắm bọn họ chỉ là những MC tầm thường mà thôi.”

“Người có năng lực đáng có được nền tảng tốt hơn, không phải nền tảng tạo nên cô ấy, mà là cô ấy đáng được nền tảng này.”

Hạ Lập Khoa bưng ly cafe lên, từ từ nhâm nhi, “Là đáng với nền tảng đó nhưng còn kèm theo tư lợi nữa, con rõ hơn ai hết mà.”

Miệng Trình Nghi Bắc run rẩy, khó nén nổi mỗi mọt, “Dù là tư lợi đi nữa thì con vẫn nguyện ý.”

Hạ Lập Khoa không dám tin, nhìn con mình, “Sao con lại thành ra dạng này rồi?”

“Vốn dĩ con vẫn luôn như vậy, tại mọi người muốn thành dạng khác đó thôi.”

“Chỉ một đứa đã biến con thành như vậy?” Hạ Lập Khoa lắc đầu, đôi mắt ánh lên cả thất vọng và đau đớn.

“Vì một đứa con gái? Mẹ, vốn dĩ mẹ đã nghĩ con vậy mà?” Anh cau mày, “Nếu mẹ không nghĩ con như thế, sao lại cố tình lộ chuyện mẹ Tây Thuần nhập viện, cần một số tiền rất lớn trước mặt Lý Quán, mẹ rõ biết có thể cậu ấy sẽ dùng khoản tiền trong tay mình, nhưng vẫn ám chỉ với cậu ấy rằng Tây Thuần không kham nổi khoản tiền đó. Sau khi Lý Quán dùng khoản tiền đó, mẹ liền báo án, may là cậu ấy biết rõ mình không đủ thời gian để làm chuyện đó. Nếu mẹ không đoán được con sẽ vì cô ấy, không muốn cô ấy nợ người đàn ông khác, thì sao lại làm thế? Sao lại ép con trở về?”

Hạ Lập Khoa nhìn con mình, như thể chưa từng quen biết, “Con là người kế thừa duy nhất, con quay về là lẽ tự nhiên.”

“Thế sao mẹ không hỏi con lấy một câu, hỏi con có muốn đảm đương cái danh người kế thừa này, có muốn là người lãnh đạo cao cao tại thượng này hay không?”

“Đây là trách nhiệm của con, không liên quan đến chuyện con có đồng ý hay không. Đã định từ phút giây con được sinh ra rồi.”

Anh nực cười, “Phải lắm, là chuyện đã định, nhưng tim là của con, nó không thể luôn đi theo cha mẹ được đâu.”

“Con muốn làm gì?”

“Cái gì con cũng không muốn làm.”

Anh nhớ lúc anh còn bé, họ thường hay cãi nhau, chỉ là không làm ầm ĩ trước mặt anh mà thôi. Hạ Lập Khoa hét lớn vào mặt Trình Chí Diên, không đầu không đuôi nhắc đến tên một người phụ nữ khác, sau đó là một trận ồn ào. Mỗi lần ồn ào đều hết như một chu trình, các sự kiện cứ phát sinh không ngừng. Bởi nữ thư kí xinh đẹp trẻ trung kè kè bên cạnh Trình Chí Diên, bởi Trình Chí Diên cứ về muộn, bởi trên người Trình Chí Diên vương mùi nước hoa lạ, mỗi một chuyện đều châm ngòi ột trận chiến mới.

Anh nhớ rõ nhất là lần Hạ Lập Khoa chỉ vào mặt Trình Chí Diên nói: anh muốn cút thì cút, cút rồi thì vĩnh viễn đừng về đây, cút đến bên cạnh người phụ nữ kia đi.

Những cuộc cãi vã cứ kéo dài.

Mãi đến một ngày Hạ Lập Khoa bệnh nặng, bà cũng nghĩ thông suốt, nói với Trình Chí Diên: anh thề đi, kiếp này không bao giờ gặp lại người đàn bà kia nữa, không bao giờ quản người đàn bà kia nữa, nếu không thì chúng ta ly hôn, em mệt rồi.

Cả ngày chẳng chơi, chẳng nghỉ ngơi, chẳng đấu khẩu, chẳng âu sầu.

Khi đó, anh nghĩ, nếu mình chưa quyết định ở bên ai, thì tuyệt đối sẽ không bắt đầu mối quan hệ dây dưa khó bỏ với bất kì cô gái nào.

Một khi bí mật bị khai ra, giá trị niềm tin sẽ theo đó suy giảm.

Anh nghĩ, nếu anh gặp được cô gái mình muốn kết hôn, thì nhất định sẽ toàn tâm toàn ý ủng hộ cô ấy, tin tưởng cô ấy hết thủy.

Nhưng anh không làm được điều đó.

Rõ ràng cô rất yêu con, thì sao cô nỡ phá bỏ con kia chứ.

Rõ ràng cô rất ỷ vào anh, thế nào lại dễ dàng rời bỏ mình chứ.

Suy cho cùng, chỉ muốn tin tưởng hôn nhân, muốn duy trì hôn nhân, muốn tôn trọng hôn nhân.

Nhưng vẫn không thể làm được, kết quả đau mình, đau người.

Lúc cần tin tưởng nhất, anh đã chọn không tin.

Để rồi sau đó đơn độc ra đi, liêu mạng học kiến trúc, cái gì cũng không nghĩ tới. Muốn thoát ly khỏi quỹ đạo đã định sẵn, không liên hệ với ai, không dựa vào ai, xây ỉnh một vùng trời mới. Anh thôi làm thiếu gia họ Trình, dốc sức phấn đấu. Không muốn làm kẻ phụ thuộc nữa, muốn mình mạnh mẽ hơn nữa, muốn mình có đủ năng lực để lựa chọn. Nhưng hiện thực không bao giờ chiều lòng người. Thành tựu anh dựng nên, ngoài hai chữ Trình Gia thì không được gì cả.

Anh không phải thiên tài, không phải vương tử, anh chỉ là một người đàn ông bình thường như bao người khác.

Cái gọi là gây dựng sự nghiệp thành công nhưng không đủ đỉnh cao, kết quả vẫn về lại với gia nghiệp.

Anh đã quá vô dụng.

Anh thảm than, mọi thứ tựa như thước phim chạy trước mặt anh, anh đã không còn phân biệt nổi đâu là đúng, đâu là sai nữa rồi.

Như cơn mơ, anh lại có được thứ mình khao khát, như hải đăng soi sáng tương lai anh.

Cớ gì anh phải buông tay lần nữa?

Anh nhìn Hạ Lập Khoa, “Mẹ, con xin lỗi, con đã làm mẹ thất vọng.”

Hạ Lập Khoa nhếch môi, “Chẳng lẽ con đã quên chuyện ba năm trước?”

“Con nói ‘Xin lỗi’ vì rõ biết mẹ không thích Tây Thuần nhưng vẫn muốn cô ấy làm con dâu của mẹ, con xin lỗi.”

“Con còn không có tiền đồ hơn cha con nữa.”

Trình Nghi Bắc cười, “Cha không có tiền đồ à? Cùng lắm bởi cha quá thông minh nhưng lại trót rơi vào lưới tình với vợ mình, vì người vợ chẳng-giống-ai của mình mà rời bỏ mối tình đầu của mình, cả con của mình cũng bỏ, để rồi bước từng bước gian nan trong cuộc hôn nhân này. Mẹ nói cha không có tiền đồ? Có lẽ thế.”

“Đủ rồi, kiếp này cha con mấy người đến đòi nợ tôi đây mà.”

Bà ghét tất cả mọi thứ có liên quan đến mẹ con kẻ đó, dù là người hay vật.

“Mẹ, mẹ rõ biết con với cha đều rất yêu mẹ mà.”

Hạ Lập Khoa lắc đầu, “Con đâu biết mẹ cố gắng thế nào vì cái gia đình này, chỉ biết quay đầu chỉ trích mẹ. Tây Thuần và con căn bản không hợp nhau, nguyên nhân cô ta ở bên con, con phải rõ chứ. Mẹ không muốn con lại đau đớn thêm nữa, vả lại lúc đầu, chính cô ta là mới là người chủ động rời bỏ con, một khi đã thế thì mọi thứ đều đã thành dĩ vãng rồi.”

“Mẹ...”

“Con à, con phải biết là không ai thắng nổi người đã chết đâu con.”

Nên Trình Nghi Bắc anh mãi mãi cũng không thể thay thế được sự tồn tại của Trình Dục Bắc.

Quá ác độc, đâm vào chỗ nhạy cảm nhất trong tim anh.

Nhưng đó không phải là thứ làm anh khó chịu, mà là mẹ đã dùng một nhát đâm ngay tử huyệt của anh, thế trước kia mẹ đã đâm Tây Thuần thế nào mới đủ khiến cô vừa chịu nổi đau mất con vừa cam tâm kí vào tờ đơn ấy?

Anh hít sâu, “Mẹ, ai cũng bảo mẹ lợi hại, chẳng lẽ mẹ lại muốn đem sự lợi hại ấy của mẹ dùng trên người con trai mẹ ư?”

Hạ Lập Khoa mở to mắt nhìn anh bước ra cửa.

Anh nắm tay cầm cửa cửa, lúc trước nó được làm bằng thép, cảm thấy nó thật lạnh lẽo, nên đổi thành nhựa.

Nhưng sao vẫn lạnh lẽo như trước.

Anh kéo cửa ra, bước được một bước thì ngoảnh đầu lại, “Không ai thắng nổi người đã chết, cũng không ai có thể cự tuyệt hiện thực ảm áp.”

Quá khứ, khiến người ta thương cảm, vậy đành cố gắng theo đuổi hiện thực ảm áp vậy.

Có gì làm con người ta ảm áp hơn nhiệt độ con tim.

79. Chương 79

Trình Nghi Bắc vào thang máy, xuống tới tầng hầm lại chợt nghĩ ra điều gì đấy, lên tầng trên, anh bước ra khỏi thang máy. Mới đi được vài bước là ngoảnh đầu lại nhìn cái thang máy trống không. Đã qua lâu lắm rồi, anh nghĩ ngờ mình bắt đầu lão hóa rồi, chứ không sao lòng cứ hay vẫn vợ cảm thán về những chuyện đã qua, hoài niệm lại những hồi ức của hai người.

Lần gặp tình cờ ấy, chưa bao giờ nhạt phai trong anh.

Nếu hôm ấy không gặp được Tây Thuần trong thang máy thì anh và cô sẽ ra sao. Nếu anh không ngông cuồng tự đoán bừa nguyên do Tây Thuần vào bệnh viện, cuộc sống mai sau của anh và cô sẽ ra sao. Con người là vậy, rõ biết chuyện đã xảy chẳng cách nào thay đổi được, thế mà cứ tự hỏi ‘Nếu lúc trước chưa từng’, cũng có lẽ chỉ có nghĩ như thế mới có thể lấp đầy những khoảng trống trong tim, có tiếc nuối, có hoài niệm, có cảm hận, nhiều cảm xúc hỗn tạp.

Sẽ ra sao nếu chưa từng gặp nhau?

Có lẽ cô sẽ tìm được một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu cô, chở che cô, nâng niu cô trong lòng bàn tay, cùng cô trải qua một cuộc sống an an ổn ổn.

Còn anh, có thể sẽ ở bên Đỗ Trạch Vân, có thể không.

Anh cười thê lương, hóa ra không có cô, ngay cả ở bên ai anh cũng chẳng muốn đi mà xác định người đó, ‘có lẽ’ hay ‘có thể’ đều không phải thứ anh muốn.

Anh bước lên bậc thang, từng bước một, vào thời điểm này thì tiếng bước chân chỉ có thể nói là vang dội. Bởi hầu hết nhân viên đã tan tầm, anh muốn lên trên, lầu trên là phòng thiết kế.

Anh nghe nói, mấy đêm liền họ tặng ca đến khuya.

Đẩy cửa vào, ánh sáng từ máy vi tính hắt ra trước mắt anh, nhưng chẳng thể làm người ta chói mắt.

Anh từng bước một bước đến, Tây Thuần đang miệt mài vẽ phác thảo, nhất thời không chú ý xung quanh.

“Giờ này con chưa chịu về, thang máy sắp ngừng hoạt động rồi.”

“Không sao đâu, tôi đi thang bộ được mà.” Tây Thuần vô thức trả lời.

Dừng bút lại, phát hiện có đồ không đúng, nghiêng người nhìn gương mặt mờ ảo, tại ánh sáng quá nhòa, cũng tại mắt cô quá kém, mãi cũng chưa nhìn ra mặt anh.

“Trình...” không muốn dùng cách xưng hô xa lạ ấy, “Sao anh lại ở đây?”

Anh quan sát cô rất lâu, kéo một cái ghế qua ngồi, “Anh đến kiểm tra xem ai đang lãng phí điện thế, tiền điện tháng này nặng quá.”

Con tim Tây Thuần khẽ run lên, “Em còn tưởng đến xem sẽ thấy nhân viên chăm chỉ, tận tâm làm việc, tiện thể tăng tiền thưởng luôn chứ.”

Lắc đầu, “Định đổi lại vài kiểu, cũng có nhiều sự lựa chọn hơn.”

Đặt bản vẽ xuống, “Cần lắm à?”

Nhìn anh thoải mái thế này làm cô mộng mị, “Chẳng phải anh rất để tâm đến nó à? Còn vì nó...”

Anh mỉm cười, “Đúng là anh làm rất nhiều, nhưng không có nghĩa là anh rất quan tâm đến nó.”

Cô mơ hồ, “Đây là lần thử sức đầu tiên của anh kể từ lúc quay lại công ty, nếu thành công thì nhiều người sẽ tin phục anh, nếu có vấn đề gì thì đó sẽ là nhược điểm ọ quyết định của anh sau này...”

“Có nghĩa là em sợ thế nên mới cố sức tăng ca thiết kế mấy cái này à?”

“Hả?”

“Đừng quanh co, trả lời anh.” Ngữ khí anh kiên định, không cho phép cô lảng tránh.

“Vâng.”

Anh bật cười, nhàn nhã dựa ghế, hai tay gối sau đầu. Anh hiếm khi thế này, buông thả thế này không phải phong cách của anh.

Còn cô lại ảo não, hình như anh muốn bức cô trả lời từng câu một, hại cô muốn nói gì cũng không kịp nói, bức cô trả lời mới thôi.

Ánh đèn mờ mờ, soi xuống bóng anh, cô nhắc bút, bóng dáng anh dần dần hiện lên song song với bóng chiếc bút.

“Anh chưa từng nghĩ em sẽ để ý đến điều đó, nếu thành công, đúng là có lợi. Thất bại cũng chẳng liên quan, dù gì anh cũng đã cố hết sức mình.” Anh nhìn cô như chẳng có gì to tát, “Có phải đang nghĩ sao mà anh lại thiếu trách nhiệm thế không? Hay là nói không có chí tiến thủ?”

Cô lắc đầu, “Sẽ ảnh hưởng đến vị trí của anh.”

“Em cứ thế mà khẳng định rằng anh bận tâm đến địa vị trong công ty này à?” Nếu thế lúc trước anh đã chẳng dứt áo ra đi.

“Vậy anh để ý cái gì?” Cô dạo bút trong tay, “Chẳng thêm bận tâm đến dự án mới, chẳng thêm địa vị công ty, thế anh để ý cái gì?”

“Anh chỉ để ý những chuyện anh đã làm không thẹn với lòng, kết quả thế nào anh không cần biết, anh cố gắng vì muốn nắm được cơ hội, anh sẵn sàng gánh vác hậu quả, dù tốt dù xấu.”

“Đã không thêm bận tâm, sao còn đi cố gắng.”

“Người sống trên đời vốn là sự trải nghiệm. Phải biết trải nghiệm nào mới là thứ bản thân khao khát nhất?”

Tây Thuần cúi đầu, “Cũng giống như em với anh, vốn dĩ là quá khứ anh e sợ nhất.”

“Em xuất hiện, dù muốn dù không em cũng là một mảnh ghép đời anh”

Nên anh rất cố gắng thích ứng với mảnh ghép này, kết quả không nằm trong suy tính của anh.

Cô từng cho rằng mình chỉ mang đến khổ đau cho anh, tình nguyện gánh chịu tất cả, nhưng lại không thử nghĩ xem anh muốn gì. Sao lúc đấy cô lại ngu ngốc kí cái đơn li hôn kia chứ. Dù anh không cần cô nữa, thì vẫn có thể đeo dính lấy anh mà, vẫn có thể cầu mong anh tha thứ, sao chưa gì đã từ bỏ. Tự ình đúng khi tưởng rằng nó đối với tất cả mọi người đều có lợi, cũng tại bản thân hèn nhát, không chịu nổi đả kích.

Làm gì có số mệnh, làm gì có kiếp nạn, cuộc sống vốn nằm trong tay mình.

Sao khi đó lại không nghĩ ra, cứ lo đắm chìm trong bi thương, cho rằng cả thế giới đều quay lưng lại với mình.

Lúc nào chưa buông tay, lúc đấy hãy còn hy vọng.

“Thế còn em? Giờ anh còn cần không?”

Trình Nghi Bắc đứng lên, “Nên về sớm đi, trễ quá nguy hiểm lắm.”

Cô nhìn bóng lưng anh hờ hững rời đi, “Anh bắt em trả lời một đồng vấn đề của mình, xong anh lại không trả lời em lấy một câu ư?”

Anh dừng lại, quay người nhìn cô, chẳng thấy nổi nét mặt anh ra sao, “Chẳng phải em chúc anh người ta thiên trường địa cửu sao?”

** **

Tây Thuần nhận được điện thoại của Lý Quán, đến sân bay đón anh.

Cô không biết tại sao Lý Quán lại gọi cho cô, nhưng đối phương từng giúp cô rất nhiều, đó giờ vẫn luôn như vậy, nên cô không chút do dự.

Nghe nói lần này Lý Quán về thăm ông bà vì cha mẹ bức bách anh đi xem mắt, trưởng thành rồi cũng hơi xấu hổ, nên nghe theo an bài của cha mẹ. Hay tin này, cô vui thay anh, bảo anh nhất định phải ráng tìm cho được một cô gái tốt.

Lý Quán mang theo ít đặc sản, vừa thấy cô là hướng thẳng đến chỗ cô.

Lý Quán hơi lo lắng, “Công ty bề bộn nhiều việc, bình thường còn chẳng có thời gian mà thở, bắt em chạy tới đây, ngại quá.”

“Không sao mà.”

Lý Quán thở dài nhìn cô nhợt nhạt, thời gian thấm thoát, năm tháng hóa thành hồi ức, đều đã thay đổi, có lẽ chẳng phải đổi thay, chỉ là mỗi người đặt vào hoàn cảnh khác nhau, lối sống cũng theo đó mà khác nhau.

Thấy một quán cafe gần sân bay, Lý Quán lôi hành lí ra, lấy ít đặc sản đưa cho cô, “Chẳng biết mang gì, liền mang mấy thứ này luôn, nhưng ở đây chúng hiếm lắm đó.”

“Cám ơn nhé.” Cô nhận lấy, lòng lại nghi hoặc, rốt cuộc anh muốn nói gì với cô.

Lý Quán cũng ngượng ngùng, hai người không phải hai kẻ xa lạ, tóm lại là quan hệ đủ để không tới mức khó mở lời, “Em có đi thăm cậu ấy không?”

“Hả?” cô mơ hồ.

“Anh vừa đi thăm cậu ấy, cỏ mọc thành hàng trước mộ phần cậu ấy, không ai chăm cả.” Lời anh hơi oán trách, thậm chí...

Tây Thuần chau mày, “Thế thì sao?”

“Bây giờ em vẫn còn nhớ kỹ cậu ấy chứ?”

“Thế nào mới là nhớ kỹ?” Chẳng có gì thay đổi trên gương mặt cô, nhưng đang hỏi một câu rất đời bình thường.

Anh cúi đầu, “Anh là người ngoài, không có quyền lên tiếng, chỉ muốn nói là lúc em hạnh phúc thì đừng quên hạnh phúc này ai đã cho em.”

Tây Thuần cầm tách cafe hầy còn bốc hơi nóng, “Nếu anh ấy không đi, thì em và anh ấy đã bên nhau trọn đời trọn kiếp này; nhưng anh ấy đã ra đi, em chưa bao giờ quên lời hứa hẹn của chúng em. Em mà không tìm được hạnh phúc sẽ không xứng với hy sinh của anh ấy, đáng lẽ lúc trước phải nên mang em đi cùng.”

Mặt Lý Quán biến sắc, lời cô hơi nghiêm trọng, “Ý anh không phải thế.”

“Em chỉ muốn nói, đây là lần đầu tiên em chính thức nhắc đến chuyện Trình Dục Bắc đã ra đi, người em từng yêu đậm sâu đã mất rồi, hạnh phúc của em cũng vỡ vụn. Bắt em phải làm sao đây? Trông coi mộ anh ấy đến già, kể lễ chuyện tình của em và anh ấy, dùng quãng đời còn lại của em chứng minh đời này em chỉ yêu một người, dùng phần đời còn lại của em để người ta biết em si tình bao nhiêu?” Cô lắc đầu, “Chẳng ai phải dùng cuộc đời mình để minh chứng cho độ đậm sâu của tình yêu cả, có thể trong mắt người đời nó rất thâm tình, rất đáng ngưỡng mộ, rất xúc động; nhưng chỉ nhất thời mà thôi, ngưỡng mộ của họ không nuôi sống em được. Em ích kỉ lắm, muốn mình ngày ngày trôi qua hạnh phúc, hạnh phúc hơn bất kì ai.”

Cỏ mọc đầy trước mộ anh ấy rồi, thế thì sao, bên trong đó cũng đâu phải Trình Dục Bắc, cùng lắm chỉ là một nắm tro lạnh, Trình Dục Bắc thật sự đã chiếm một góc sáng tinh khôi trong tim cô, ai cũng không thể thay thế, ai cũng không thể chen chân vào.

Những thứ tận tâm hình thức, cô không muốn làm.

Lý Quán há hốc miệng, “Quả thật cậu ta với Dục Bắc rất giống nhau.”

“Nhưng họ khác nhau.” Từ đâu cô đã biết thế rồi.

Lý Quán thở dài, cảm thấy mình thật dư hơi, dùng cái nhìn của kẻ ngoài cuộc để xem Trình Dục Bắc là gì với cô, sao cô có thể hạnh phúc bên người khác, như thế quá bất công với Trình Dục Bắc. Nhưng ai biết được lòng cô nghĩ gì, phải chăng cô vô tình thế?

Chúng ta luôn tin thứ mình thấy mới là thật, nào nghĩ đến mặt trái của nó.

Chuyện chúng ta chưa từng nếm trải qua, lại luôn hùng hồn đứng ngoài bảo này nói nọ, nào hay mình đâu phải người trong cuộc, đã biết thế nào là tê tâm liệt phế bao giờ đâu, đã đi qua bi thương của người ta bao giờ đâu, chúng ta vốn chẳng có quyền gì mà khuyên bảo.

Càng không có tư cách chỉ trích.

“Nên...” Anh mỉm cười, “Có lẽ đây là khoảnh khắc Dục Bắc muốn thấy nhất.”

Nếu Tây Thuần không được hạnh phúc, chắc Dục Bắc sẽ đau lòng lắm!

Tây Thuần cười, “Cảm ơn những gì anh đã làm cho em, em rất cảm kích. Ai cũng có quyền đuổi theo hạnh phúc, ai cũng có hết.”

Lý Quán gật đầu.

Tây Thuần tạm biệt Lý Quán, dạo bước trên phố lớn, cô nhìn bầu trời mênh mông, đẹp quá, mình có thể thần nhiên đối mặt với mọi thứ rồi.

Dù nỗi đau đã ăn sâu vào máu thịt, thì cuối cùng cũng không còn là nỗi đau của riêng mình nữa.

Đi đi được vài bước, chợt nhớ bản thiết kế còn chưa hoàn tất, vội trở về công ty.

Bay lên taxi, cô bực bội, thời đại lạm phát, vật giá leo thang sao tại nó lại không leo theo nhỉ?

Lắc đầu, vừa định vào công ty.

Ngồi trong một nhà hàng gần công ty là hai người cô rất quen thuộc.

Khách trong nhà hàng này chủ yếu là nhân viên cấp cao, giá hơi đắt đỏ, nhân viên thường hiếm lắm mới vô đây đốt tiền.

Trình Nghi Bắc với Trần Nhất Lâm ngồi cạnh cửa sổ, tay cầm đồ không ngừng gấp thức ăn, hình như thức ăn ở đây rất hợp với khẩu vị của cô.

“Anh nhìn em chi thế? Còn vẻ mặt nữa, đủ kiểu.” Trần Nhất Lâm lắc đầu, “Ăn đi, đừng có lãng phí.”

Trình Nghi Bắc cười, “Nhìn em cứ tưởng bị bỏ đói mấy ngày mới được ăn.”

“Em sẽ về kể cha mẹ nghe, cho họ biết họ ngược đãi em.”

Trình Nghi Bắc lắc đầu, “Tâm trạng hưng phấn lắm nha!”

“Thường thôi, đâu thể vì một người đàn ông mà khóc lóc mãi được, em đâu phải Lâm Đại Ngọc.” Dĩ nhiên, anh cũng đâu phải người đàn ông trân quý nhất.

Ngón tay Trình Nghi Bắc lại gõ vài cái lên bàn, nghiêng đầu, “Ày, hóa ra là anh không đủ sức quyến rũ.”

“Quá nhiều ấy chứ, tại em chưa đủ sức cảm thụ mà.”

Cô thấy Trần Nhất Tâm nói đúng lắm, hoàng tử trong thành chỉ chờ mỗi công chúa chàng, dù mình đợi bao lâu, dù mình có đáng thương bao nhiêu, cũng chẳng thể khiến hoàng tử rung động ra mở cửa ỉnh, bởi công chúa xuất hiện, mình có làm bao nhiêu cũng vô dụng.

Ngẫm lại, thấy mình cũng thật đáng thương.

Khóc, anh có biết đây, dù biết cũng chỉ tốt bụng an ủi mấy câu, anh sẽ không đau lòng vì cô, người làm anh đau lòng lo lắng cũng chẳng phải cô.

Không được để mình quá hèn mọn, bằng không cả mình cũng khinh thường chính mình.

Trình Nghi Bắc cầm đĩa lên, ăn vài miếng, “Hương vị được lắm, chẳng trách em hiện nguyên hình chú mèo tham ăn.”

Trần Nhất Lâm cười ha hả, “Này, em hỏi anh chuyện này nhé, anh phải thành thật trả lời em đấy.”

“Được.”

“Nếu anh gặp em trước sẽ yêu em phải không?”

“Thật lòng?”

Trần Nhất Lâm lắc đầu, “Không đâu, lần này em quyết nghe lời nói dối.”

“Sẽ.”

“Thế nào?” Đã thế này còn nghe được một chữ yêu, cũng hay lắm chứ.

“Sẽ yêu em.”

Cô bật cười, rất vừa lòng, vô cùng thỏa mãn.

Bọn họ không có lỗi lầm, cũng không có hiểu lầm, đến tiếc nuối cô cũng không có.

Vốn không có gì cả.

Con người của anh thâm trầm, nghĩ ra gì đó, “Hình như anh đã tổn thương không ít người.”

“Tất có báo ứng.” Trần Nhất Lâm nửa đùa nửa thật.

“Xin đừng, mai anh phải bay, đừng làm anh sợ.”

Trần Nhất Lâm cảm thán, “Anh thế này mà gọi là sợ á? Còn dám đi máy bay, em phục anh rồi.”

“Phải phải, anh luôn làm cho người ta phải bái phục.”

“Vừa hay mai em cũng ra nước ngoài giải khuây, em coi như anh đưa em đi. Nghĩ thế này thật tuyệt quá đi.”

** **

Tây Thuần đứng rất lâu, cô không biết bọn họ đang nói gì, cũng không biết giờ quan hệ của họ là gì.

Hình như cô quên hỏi rất nhiều vấn đề.

Mà những cái này cũng đâu quan trọng nữa.

Quan trọng là nhìn cảnh này, cô rất khó chịu.

Phải, rất khó chịu.

Cho đến khuya, nhớ tới cảnh tượng đó, cô vẫn thấy khó chịu.

Đêm này, Tây Thuần cũng ngủ không an giấc, sắc mặt rất kém, vừa đến bệnh viện đã bị Trần Tư Dao đuổi về. Trần Tư Dao không hề thương tiếc dạy cô: mẹ mà thấy cái bộ dạng này của em, bệnh không nặng thêm mới lạ, em làm ơn thương mẹ về nhanh dùm chị.

Sau đó về công ty.

Lại không cẩn thận nghe tin, “Tổng giám đốc đi công tác ở XXX phải không?”

“Cậu tin đi công tác thật hả?”

“Chẳng lẽ đồn?”

“Đi công tác mà cần Tam tiểu thư Trần gia đi chung á?”

“Hóa ra là đi...”

Tây Thuần xiết chặt bút trong tay, tài liệu trên máy tính tất cả đều trở nên mơ hồ.

Cô giờ đây không muốn làm gì hết, cũng không làm được gì hết.

Ngực cô không ngừng phập phồng, máy bay, lại là máy bay.

Bây giờ cô rất sợ không nhìn thấy bóng dáng anh.

Cô cầm điện thoại, chuẩn bị gọi đi, bấm ra dãy số đó, lại không đủ dũng khí gọi tiếp.

Cô tự hỏi mình, Trình Nghi Bắc đối xử với mi thế nào, bấy nhiêu dũng khí mi cũng không có á?

Cô cầm điện thoại bật dậy vọt vào thang máy, lần này không thể nhu nhược nữa, không thể chờ đợi nữa.

Bây giờ, cô phải tự mình tranh thủ.

Bây giờ, cô phải đến trước mặt anh.

Bây giờ, cô phải tự mình cố gắng.

Ngồi trên taxi, cô chưa bao giờ nghĩ tim mình sẽ có lúc đập kịch liệt như vậy, chính mình sẽ lo sợ như vậy, sợ anh lại không nói lời nào.

Cô không muốn chúc anh với người khác thiên trường địa cửu.

Nếu quả thật là người khác, cô sẽ cầu mong anh sống trong bất hạnh, chỉ có thể là cô mới có thể chạm ngưỡng ‘hạnh phúc’.

Cuối cùng cũng đến sân bay.

Cô đứng ở đây, người người đeo balo, kéo hành lý, họ sắp đi xa.

Mắt cô đảo quanh dòng người, cứ xoay rồi lại xoay.

Cô phải tìm được anh, nhất định phải tìm được anh, dù gần sông cách núi.

Ở gần Tây Thuần, Trình Nghi Bắc đứng yên, nhìn Trần Nhất Lâm kiểm vé.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy bóng lưng anh, trong mắt chỉ chứa mỗi bóng dáng ấy, xung quanh chẳng còn gì khác, mà dù có cũng chẳng lọt nổi vào mắt cô.

Cô chạy đến ôm lấy anh, hai tay quấn chặt thắt lưng anh, “Đừng đi.”

Tất cả ánh mắt đổ dồn về phía này, khung cảnh như đọng lại, Trần Nhất Lâm quay người nhìn bọn họ, khẽ cười, chẳng biết sao nước mắt lại hoen mi: hoàng tử trong thành cuối cùng cũng chờ được công chúa tới mở cửa cho chàng rồi.

Cả người Trình Nghi Bắc đông lại, anh cau mày, anh đâu có định đi, hay là cô hiểu lầm gì rồi.

“Đừng đi.” Giọng cô lạc mất, đây là dũng khí cả đời của cô.

Tay anh tìm xuống tay cô, cô sợ anh muốn tránh mình, ôm chặt hơn.

“Trình Nghi Bắc, vận khí của em rất xấu, đến cả người em yêu cũng bỏ em mà đi, chỉ muốn nói với anh, cả đời em đều rất rất đen, may mắn của em tất cả đã gom lại để em gặp được anh; em đã xài hết toàn bộ may mắn rồi, anh có bằng lòng chấp nhận người đã vì anh mà xài hết vận may không?”

Anh gỡ tay cô ra, nghiêng người ôm cô vào lòng, “Anh không đi, cuộc đời anh rất may mắn, toàn gặp được các cô gái tốt, anh lại luôn luôn làm họ tổn thương; hóa ra cả đời may mắn của anh chỉ để vận rủi tích góp lại cho anh được gặp em.”

Tay anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước còn vớt trên khóe mi cô, “Anh không đi đâu hết, dù có đi, anh cũng phải mang em theo.”

Nước mắt Tây Thuần cuối cùng cũng không cầm được nữa, sẽ không có người bỏ cô lại, để cô phải gánh chịu nỗi đau không nguôi của người ở lại nữa rồi.

Dù hạnh phúc hay khổ đau, cô muốn người đàn ông này vẫn đưa cô theo cùng.

Bởi lẽ, bỏ lại người mình yêu, bản thân mình cũng đau hễ dễ chịu.

Đôi lời của tác giả: tôi luôn hy vọng Tây Thuần bày tỏ tình cảm của mình, dù Trình Nghi Bắc nghĩ gì chẳng nữa, dù cậu ta yêu cô ấy vô cùng, dù bất kì giá nào cũng nguyện được bên người con gái này, nhưng tôi vẫn muốn cô ấy đáp trả người đàn ông này cho thật xứng đáng, chẳng ai phải hiển nhiên ôm trọn tình cảm của hai người, chưa nói hai bên phải trả giá ngang nhau, miễn sao không phải là nỗ lực đơn phương là được.

80. Chương 80

Tây Thuần nhìn tờ giấy báo nguy trong tay, tâm tình từ lúc đau quần quai cho đến lúc chai sạn. Chẳng nhớ đây đã là tờ thông báo thứ mấy, lần nào cũng cảm thấy thật may mắn khi được thấy mẹ bình an đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, sau đó bác sĩ sẽ ra nói phẫu thuật rất thuận lợi. Nhưng hôm nay khác lắm, Lý Tuệ Hiền được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu bác sĩ lại bất đắc dĩ nói tình hình hiện nay của Lý Tuệ Hiền không thích hợp để giải phẫu. Khi hỏi cận kề mới đáp rằng hiện tại các cơ quan trong cơ thể Lý Tuệ Hiền đang thoái hóa dần, không hợp làm phẫu thuật, ráng chăm sóc thân thể bà cho tốt. Không đủ can đảm nghe nốt câu để bà đừng nuối tiếc quãng đời còn lại, hay khó nghe hơn là ngồi chờ chết.

Đã quá nhiều lần nhìn Lý Tuệ Hiền tưởng chừng đã rơi vào tay tử thần, rồi lại may mắn nhìn thấy cầu vồng.

Nhưng nay thì khác, khác hoàn toàn.

Cô ngơ ngác ngồi dẫy ghế trên hành lang, tờ giấy trong tay làm nội tâm cô giãy dụa.

Liệu lần này may mắn có còn đến?

Ngày vượt qua đời là lần đầu tiên cô chỉ biết trở mắt nhìn một người ấm nóng trở thành một cái xác lạnh băng, người trước đó thường hay gọi điện nhắc cô ở trường phải biết chăm sóc mình cẩn thận, mới chớp mắt đã nằm trong mồ. Mẹ nói mới đêm trước đó cha còn bàn với mẹ nên đặt Tiểu Bảo tên gì mới hay, thế mà hôm sau cha đã đi mất rồi, quá đường đột, cha an tường ra đi trong giấc ngủ, không phải đau, không phải dày vò, chỉ trừ việc cha làm những người ở lại trở tay không kịp, cũng giống như tìm hoài mà chẳng thấy mấy may một chỗ nào gọi là nhầm lẫn.

Nhưng sinh mệnh, thật sự yếu ớt thế ư?

Cô không biết.

Lý Tuệ Hiền vẫn nằm trên giường bệnh, mặt mày trắng bệch, màu tóc bạc chói mắt.

Cô không dám nhìn, trốn ngoài phòng bệnh, yên lặng ngồi đây.

Cô cứ ngồi chờ ra như thế.

Trình Nghi Bắc xử lý hết mọi chuyện công ty liền đến bệnh viện, ra khỏi thang máy được vài bước đã thấy Tây Thuần đang ngồi như khúc gỗ đằng kia.

Anh chau mày bước từng bước lại gần cô.

Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía anh.

Vô cùng gian nan, vô cùng cố gắng, nở ra một nụ cười.

Trình Nghi Bắc ngồi xuống cạnh cô, tay vuốt tóc cô, “Sao rồi? Bác sĩ bảo sao?”

“Lần này...” Cô không nói nổi nữa, dựa đầu vào ngực anh, “Em sợ.”

Trình Nghi Bắc vỗ về lưng cô an ủi, “Đừng lo lắng.” Sẽ ổn thôi, tất cả đều sẽ ổn thôi.

Tây Thuần gối đầu vào đùi anh, cất tiếng nghẹn ngào, “Có phải người những người thân yêu của em đều không có kết cục tốt, đều bỏ em mà đi không?”

Tay Trình Nghi Bắc dừng lại, rồi lại tiếp tục vỗ về.

“Em đúng là sao chổi, lúc nào cũng mang vận rủi đến cho người bên cạnh.” Cô lại nghẹn ngào.

Anh đỡ cô dậy, mặt đối mặt với anh, “Nên mới có anh xuất hiện, đổi vận cho em.”

Đừng tự oán hận mình nữa, cũng đừng nói những lời này nữa.

Sinh lão bệnh tử, họa phúc khôn lường, không do ai cả.

Cô yên lặng ôm chặt lấy anh.

Bên đây, Trần Tư Dao nhẹ nhàng mở ra phòng bệnh, nhìn đôi tình nhân yên lặng ôm lấy nhau, hình ảnh này đẹp biết bao, không nở quấy rầy đến họ.

Lý Tuệ Hiền tỉnh lại lần nữa đã hơn một giờ trưa, bà vừa tỉnh lại, Tây Thuần với Trần Tư Dao xúc động không thôi. Cứ nhìn Lý Tuệ Hiền nằm đó, chẳng hiểu sao hoảng sợ cứ sản sinh theo cấp số nhân, sợ bà mãi mãi cũng không tỉnh lại nữa, mãi mãi không bao giờ mở mắt ra nữa.

Lý Tuệ Hiền mở mắt ra, gắng sức mỉm cười với các con.

Lúc nhìn thấy Trình Nghi Bắc, Lý Tuệ Hiền lấy tay ngoắc ngoắc anh, ý bảo anh đến đây.

Trình Nghi Bắc bước đến bên cạnh Lý Tuệ Hiền, khom người xuống, “Bác gái có gì phân phó ạ?”

Lý Tuệ Hiền nhìn anh rất lâu, mới cứng nhắc thốt ra hai chữ, “Tây Thuần.”

Sắc mặt Trình Nghi Bắc động lại, “Yên tâm ạ.”

Không cần nhiều lời, anh biết Lý Tuệ Hiền lo lắng cho Tây Thuần, hoặc giả không an tâm về thái độ của anh. Anh có thể đảm bảo, anh sẽ yêu thương Tây Thuần, chỉ ít là hết sức có thể.

Lý Tuệ Hiền kéo tay Trình Nghi Bắc, nắm rất chặt, xong ngoắc Tây Thuần đến, lấy tay Tây Thuần đặt vào tay Trình Nghi Bắc, “Các con nhớ phải thật yêu thương nhau nhé.”

Tây Thuần cùng Trình Nghi Bắc đồng lòng gật đầu.

Họ đã rất cố gắng, rất nỗ lực để đạt được hạnh phúc.

Lý Tuệ Hiền cười hiền, hài lòng gật đầu, bảo cô đi ăn với Trình Nghi Bắc, bà muốn trò chuyện với Trần Tư Dao.

Trần Tư Dao bực bội, thắc mắc sao chỉ chữa lại mỗi mình mình, nhưng nuốt vào lòng, ngồi xuống cạnh bên Lý Tuệ Hiền, “Mẹ, mẹ muốn nói gì với con?”

Hiếm khi cô yên tĩnh thế này, cô muốn nghe Lý Tuệ Hiền tâm sự với mình.

Những căn nhần trong kí ức, tất cả đều êm dịu, tại sao trước đây cô không nhận ra.

“Tiểu Bảo đi chơi rồi à, mẹ nhớ nó lắm.” Lý Tuệ Hiền gian nan cất tiếng.

“Dạ.”

“Sao Húc Đình không đến?”

“Anh ấy đang vội đến đây!”

“Nó là cha Tiểu Bảo đúng không?” Lý Tuệ Hiền nắm tay Trần Tư Dao, đôi mắt kia thì bao hàm cả đe dọa “Con không được gạt mẹ đâu nhé.”

Trần Tư Dao do dự cả buổi, gạt cái đầu trĩu nặng.

Lúc bấy giờ Lý Tuệ Hiền mới cười thỏa mãn, cất cao giọng, “Húc Đình, còn đứng đực ở cửa làm gì, không mau vào đây đi.”

Trần Tư Dao bàng hoàng quay đầu, thấy Diệp Húc Đình từng bước từng bước đến gần, đôi mắt anh quá nóng bỏng, thiêu rụi tất cả đau thương của cô.

Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt nên lời.

Trong mắt Diệp Húc Đình có nghi vấn, có ngạc nhiên, có hoảng hốt, trong veo khuôn mặt anh, “Tiểu Bảo?”

Lý Tuệ Hiền im lặng, Trần Tư Dao nhìn xuống, “Con của em.” Rồ ngẩng đầu lên nhìn anh, “Cũng là con trai anh.”

Trần Tư Dao đứng trên sân thượng, lẳng lẳng nhìn dòng xe tấp nập bên dưới, rất rõ cũng rất mờ, nhưng đang nhìn về một mặt khác của phần hoa.

Hai tay đặt trên ban công, để mặc gió thổi làn tóc.

Tây Thuần đi đến chỗ cô, “Chúc mừng chị.”

Trước đó vài giờ, Diệp Húc Đình cầu hôn Trần Tư Dao trước sự chứng kiến của rất nhiều người trong bệnh viện, cô không cự tuyệt, dù trước đó câu nói rất có sức ảnh hưởng của Lý Tuệ Hiền đã hi vọng có thể nhân lúc còn sống được vui vẻ thấy cô thuận lợi xuất giá.

Dĩ nhiên Diệp Húc Đình là người sướng nhất hội, tuyên bố phải gấp rút cử hành hôn lễ.

Mắt Trần Tư Dao phấp hồng, đôi mắt chất chứa đủ thứ phức tạp, “Chị vô dụng thật đấy. Có can đảm sinh con cho người ta, lại không đủ can đảm gả cho người ta.”

Tây Thuần nắm tay cô, “Chị.”

Trần Tư Dao thở một hơi thật dài, “Sao chẳng giờ hỏi chị về quá khứ?”

Tây Thuần lắc đầu, “Ai cũng có ký ức ‘độc nhất vô nhị’ của riêng mình mà.”

Trần Tư Dao cười lắc đầu, “Hồi cấp hai, chị thích nhất là chơi chung với ‘Ếch Ương’, nhưng ai cũng bảo cậu ấy là dân hư hỏng, thiếu học, vô công rồi nghề, chị lại thấy bọn chị rất hiểu nhau. Chị nhớ cậu ấy đã từng nói câu gì đó, giờ Nghĩ lại đúng lắm. ‘Ếch Ương’ bảo nếu một ngày phải chọn giữa anh em và phụ nữ, nhất định phải chọn đúng người con gái của cậu. Bởi lúc cậu đang suy tàn nhất, tỷ lệ cô gái này ở bên cạnh cậu cao hơn thứ gọi là anh em. Suy nghĩ chút đi, vừa thế lại vừa không phải thế này, mắc gì cả đồng người đang say men tình trong mắt chỉ có nửa kia, bạn bè đúng thật là một mối quan hệ rất quý giá, nhưng nhìn xa lại không bằng người yêu, thật sự thì người đồng cam cộng khổ với cậu sẽ người yêu của cậu. Quá hy vọng vào bạn bè, là sai lầm đấy.”

“Chị.” Tây Thuần thở dài, “Đừng nghĩ thế, Bạch Thánh Di tới tìm chị, nhưng lúc ấy chị không có nhà, cô ấy nói cảm ơn chị vì những gì đã làm từng ấy thứ cho cô ấy.”

Trần Tư Dao nhìn Tây Thuần lâu rất lâu, “Sao không nói hết? Cậu ấy đến tìm chị, cảm ơn chị đã trả thùùm cậu ấy, sau đó còn câu nữa là cậu ấy không hề bảo chị làm những điều này, cậu ấy không cảm kích tẹo nào đâu.”

Tây Thuần im lặng.

Trần Tư Dao rất ít khi nhớ đến chuyện năm ấy.

Cô tốt nghiệp cao trung xong thì không muốn học tiếp nữa, một mặt là tại cô không muốn học nữa, mặt khác là bởi tài chính gia đình hạn hẹp, nếu nhà chu cấp cho cô học thì không thể cho Tây Thuần học, còn mình thì thành tích ọt ẹt. Tiện thể cô bỏ học luôn, cha mẹ nhờ người ta tìm được việc cho cô, nhưng Trần Tư Dao không muốn ở đây. Nơi cô hướng đến là đô thành rộng lớn, muốn biết cuộc sống thế nào xa hoa rực rỡ, muốn sống trong đô thị phồn hoa tràn đầy nhựa sống. Lý tưởng hoàn mỹ, hiện thực khắc nghiệt. Cô đến đô thành, mới bàng hoàng nhận ra cái gì là suy đồi văn hóa, không có gia thế, chưa đủ tuổi nên chẳng ai nhận cô vào làm.

Cô chật vật giữa đời, từng bán báo, từng ngủ dưới gầm cầu, từng nằm trên gế ở bến xe.

Tuổi trẻ ngông cuồng, khao khát làm nên chuyện lớn, không thể để cha mẹ xem thường, chỉ qua loa nói mình vẫn tốt, không gặp khó khăn gì hết.

Dần dần, cô cũng có công việc tạm coi là công việc, có lương cố định, còn dành dụm được tiền chu cấp cho Tây Thuần học hành.

Cô có cảm giác thành tựu rất to bự, em gái ưu tú giỏi giang của cô là cô nuôi ra đấy, hãnh diện biết mấy.

Tình cờ quen biết Bạch Thánh Di ở quán bar, hai cô có nhiều sở thích giống nhau, gu thẩm mỹ giống nhau, thích hoa cũng giống nhau.

Một lần nọ, các cô nằm xem show giải trí, có hai cô gái tính cách tương đối giống nhau, MC hỏi hai bạn ấy thích mẫu bạn trai gì, kết quả lựa chọn của hai bạn ấy là cùng một người, nam khách mời đùa lấy lại không khí: một người con trai xứng để hai bạn yêu luôn á.

Nguyên do là hai cô gái này quen cùng một bạn trai, sau đấy phát hiện bạn trai mình bắt cả hai tay liền đá phăng bạn trai, kết thành bạn thân, cùng hợp trí trả thù bạn trai lăng nhăng của mình.

Trần Tư Dao với Bạch Thánh Di cười điên cuồng, không ngờ có một ngày, nó cũng là kiếp nạn của các cô.

Bạch Thánh Di hẹn hò, cứ mười câu thì hết chín câu chứa tên Diệp Húc Đình.

Trần Tư Dao cũng thầm sinh lòng hiếu kì về người con trai này, đủ sức làm Bạch Thánh Di điên đảo tâm hồn.

Ngay khi hiếu kì của cô còn chưa có dịp hiện thực hóa, Bạch Thánh Di đã bị đá, do Diệp Húc Đình chỉ chơi cho vui thôi, anh đối bạn gái còn nhanh hơn ăn cơm, phụ thuộc vào độ hứng thú của anh, anh không yêu bất kì cô gái nào, kiêu ngạo như chim công.

Trần Tư Dao đành phải an ủi Bạch Thánh Di, nhưng cô không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng hơn cô tưởng rất nhiều, Diệp Húc Đình không ngó ngang gì đến Bạch Thánh Di dù cô ấy đang mang thai con của anh, kết quả Bạch Thánh Di tự tử.

Không đời nào Trần Tư Dao quên Bạch Thánh Di đắm mình trong vũng máu, giây phút ấy, thù hận như hạt đậu gặp nước sinh trưởng mạnh mẽ, cô nhất định phải khiến Diệp Húc Đình phải trả giá đắt.

Bạch Thánh Di mất con, sống nửa đời thực vật, Trần Tư Dao hết lòng trông nom cô ấy.

Sau đó, Trần Tư Dao điên cuồng lao vào bài vở, quyết tâm thi vào trường của Diệp Húc Đình, tất cả ngông cuồng hôm nào nay đều vì người đàn ông này mà quay về vạch xuất phát.

Cô tham gia tất cả các hoạt động có mặt Diệp Húc Đình, chạy đến trước mắt Diệp Húc Đình, xòe tay trước mắt Diệp Húc Đình. Diệp Húc Đình quan sát cô chốc lát mới viết số điện thoại của mình lên đấy.

Tiếp đó Trần Tư Dao hẹn hò với Diệp Húc Đình, cũng chẳng tính là hẹn hò nổi, vì cô chỉ là một trong vô số cô gái vây quanh hào quang của anh, cô chỉ là một trong số đó thôi.

Cô còn nhớ anh và cô đã đi xem phim, sau đó trong khuôn viên, anh mạnh mẽ chiếm lấy cô, thô bạo không chút dịu dàng.

Lần đầu tiên mang thai, cô cố ý nói trước mặt Diệp Húc Đình, anh cũng chẳng có miếng phản ứng nào.

Cô tự đi bỏ con mình, giữ lại giấy đăng kí của bệnh viện, bảo với Diệp Húc Đình cô có chứng sợ bệnh viện, cô tê tái lúc nhìn con hòa theo dòng máu chảy khỏi cơ thể mình, đó lần đầu tiên cô thấy điều khác lạ biểu lộ trên khuôn mặt Diệp Húc Đình.

Số lần hẹn hò sau đấy của bọn họ của tăng lên rất nhiều, thời gian anh dành cho cô cũng dần nhiều lên.

Đây chính là điều cô muốn, cô sắm vai một bạn gái dịu dàng hiểu ý người, dù thấy Diệp Húc Đình dây dưa ái muội với các nữ sinh khác, cô chỉ lặng lẽ quay đi, dần dần những oanh yến quay quanh Diệp Húc Đình bắt đầu thưa thớt, đến khi chỉ còn lại mình cô bên anh.

Sau cùng, cô nói với Diệp Húc Đình mình lại mang thai, nhưng tự biết mình không xứng với anh, nên sẽ tự mình đi phá thai tránh làm anh khó xử.

Cô đang đánh cược, đánh cược tình cảm anh dành cho cô.

Giây phút anh đuổi đến bệnh viện năn nỉ cô đừng bỏ con, giữ con lại đi, cô biết mình thắng rồi.

Anh muốn kết hôn với cô, đó cũng là mục tiêu cô luôn nhắm đến, cuối cùng cũng sắp thành hiện thực.

Ngay tại hôn lễ, trước mặt rất đông khách mời, cô mĩa mai Diệp Húc Đình: anh muốn cưới tôi á, kiếp sau đi.

Sau đó cô vội vã rời đi, điều cô muốn chính là Diệp Húc Đình phải nếm thử tư vị bị người ta vứt bỏ.

Nhưng cô nào thấy vui, cô chạy đến bệnh viện, nhìn Bạch Thánh Di yên lặng nằm trên giường, cô lại không ngờ Diệp Húc Đình sẽ đuổi theo. Cô ngã bái với anh, cô tiếp cận anh chỉ mỗi mục đích trả thù thôi, cô vốn dĩ không mang thai, anh bị lừa rồi.

Diệp Húc Đình là người kiêu ngạo thế nào, nghe nói thế đáng lẽ phải hận cô thấu xương, phải tức giận hiên ngang bỏ đi mới phải.

Thế mà giữa cơn mưa tầm tã, anh quỳ xuống năn nỉ cô đừng bỏ anh.

Cô liền quay gót đi, chẳng biết đang chạy trốn điều gì.

Phải, cô biết, mọi thứ đều diễn biến theo đúng kế hoạch, nhưng bản thân lại không hề thấy vui, một chút cũng không.

Chuyện xưa cũ như thước phim buồn nhợt nhạt chạy trước mắt, tâm tình Trần Tư Dao cũng theo đó mà lặng xuống.

Tây Thuần nhẹ nhàng ôm Trần Tư Dao, “Chị, chúng ta không sống cho người ta, cũng đừng vì người ta mà dấn vật mình.”

“Chị biết, chị sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Vấn đề tâm tư?” Quá khứ đã trôi qua hết rồi.

Trần Tư Dao hấp háy mắt, “Không biết, anh ấy đâu có lỗi gì với chị, kẻ tổn thương người ta là chị mới đúng, dù anh ấy cũng làm tan nát không ít người đâu.”

“Ông trời rất công bằng, thế nào cũng gặp phải khắc tinh của đời mình thôi.”

Trần Tư Dao vỗ vai cô, “Còn nói chị, em tính sao? Dạo trước chị còn tính đi tìm Trình Nghi Bắc, cậu ta dám ức hiếp em chị liều mạng với cậu ta ngay và luôn. Nhưng nhìn hai đứa hôm nay chị hết muốn nói, kéo tổn enzym.”

“Nói bậy gì đó!” Tây Thuần ngượng ngùng.

Trần Tư Dao cười âm hiểm.

Hôn lễ được tổ chức hơi vội, nhưng lớn tới mức làm thiên hạ phải trầm trồ cảm thán, đến ly tách cũng thuộc hàng cao cấp xa xỉ, thiên hạ chỉ biết xuýt xoa Diệp gia sao mà thương con dâu quá thế.

Lễ đường xa xỉ hoa lệ tới mức thiên hạ phải lặng yên trong choáng ngợp.

Tây Thuần giúp Lý Tuệ Hiền đổi đồ, “Mẹ mặc bộ này trẻ ra nhiều lắm đó.”

Lý Tuệ Hiền cười hiền, “Mẹ đâu có biết lựa, toàn con chọn thôi mà.”

Tây Thuần nhìn Lý Tuệ Hiền cười tươi vui, lòng cũng bớt âu lo.

Lý Tuệ Hiền cười đùa cuối cùng bà cũng thấy Trần Tư Dao bước vào lễ đường trước khi nhắm mắt xuôi tay rồi.

Nghẹn lời, “Mẹ, mẹ không muốn thấy con kết hôn sao?”

Nên mẹ chờ thêm chút nữa nhé? Đừng như thế...

Lý Tuệ Hiền vỗ đầu Tây Thuần, “Mẹ không lo về con, mắt nhìn người của con tài lắm. Nhưng Tư Dao á, mẹ không ép nó, đời nào nó chịu.”

Tây Thuần vui mình trong lòng Lý Tuệ Hiền, “Mặc kệ, con thấy mỗi mẹ thiên vị thôi.”

Trần Tư Dao nâng áo cưới dài ơi là dài mò đến, “Mẹ con hai người tình thâm quá mà, nói thiên vị cũng đâu có sai. Nhưng mà...”

Lý Tuệ Hiền nhìn hai đứa con gái, tất cả dịu dàng lấp lánh trong đôi mắt già nua.

Trần Tư Dao ôm tay Lý Tuệ Hiền, “Hôm nay mẹ là của chị, ai cũng đừng mơ tới giành nhé.”

Tây Thuần bĩu môi, “Thấy ghét.”

Lý Tuệ Hiền vui vẻ, “Ừ.”

Tây Thuần cảm lạnh, đáng ghét thật đấy, cùng lắm hôm nay là đại hôn của ai đó, nên mình mới bị lép vế thôi.

Tây Thuần ra sảnh lớn, ra ra vào vào toàn là những nhân vật tiếng tăm, cô đứng yên ở đây, dịu dàng nhìn Trình Nghi Bắc bước từng bước về phía mình, cô mỉm cười, chủ động chạy đến, nũng nịu, “Mẹ chán em suốt ngày chỉ biết ăn không ngồi rồi kìa.”

Trình Nghi Bắc im lặng ngờ ngợ liếc cô.

Cô lắc tay anh, ý bảo anh nói gì đi chứ.

“Em cứ nói thẳng là muốn anh nuôi không phải hay hơn à, cứ quanh co dài dòng.”

Cô bỏ tay anh ra, “Người ta ngại chứ bộ!”

Trình Nghi Bắc ho khan, chỉ Tây Thuần nhìn qua kia, chỗ Trần Tư Dao đang giúp con trai tìm vợ tương lai, cảnh tượng rất ư là hài hùng.

Tây Thuần lại kéo tay Trình Nghi Bắc, “Cô gái siêu xinh đẹp đó là ai thế?”

Có thể khiến Trần Tư Dao sôi sục hóa thành fan cuồng gen nhà người ta, đỡ không nổi, người ta còn chưa mang thai đã đòi rình con gái người ta về nhà.

Trình Nghi Bắc lộ vẻ mặt quái lạ, “Mỹ nhân siêu xinh đẹp không phải đang bên cạnh anh á? Còn ai khác đâu.”

Tây Thuần véo anh, từ bao giờ biết leo mép thế này?

Trình Nghi Bắc lại quay qua bên đó nhìn, hóa ra là Mạc Tu Lăng dẫn vợ đến góp vui.

Tây Thuần không thích những náo nhiệt thế này, nhưng cứ thấy nụ cười tràn ngập hạnh phúc của mẹ và chị, cũng muốn qua chung vui cùng.

Hôm lễ cử hành đến tận khuya, Tây Thuần uống chút rượu, Trình Nghi Bắc dẫn Tây Thuần ra sảnh nhỏ khách sạn hóng gió.

“Thích phô trương như đây à?” Nếu cô thích, đến lúc ấy bọn họ cũng sẽ...

Tây Thuần lắc tay anh, như một thói quen, cứ quơ qua quơ lại rất lâu, “Sao thích được, xa xỉ quá, em thích đơn giản thôi. Nếu được thì đừng hình thức thế này, đơn giản hai người thôi là hạnh phúc lắm rồi.”

“Cơ mà...” Anh muốn cho cô một... hoành tráng.

“Cơ mà sao?” Cô thấy mặt anh xoắn xuýt đủ thứ.

“Không có gì.”

“Công em đi, em đi hết nỗi rồi,”

Anh lắc đầu, bắt cô cởi giày ra rồi tay cầm giày cô ngồi xổm xuống, khom người công cô lên.

Tay cô vòng qua cổ anh, “Trình Nghi Bắc.”

“Gi?”

“Công em quài luôn nhé.”

“Ừ.”

“Anh không do dự luôn á?”

“Khỏi cần.”

“Em nói là công suốt đời đấy nhé.”

“Thế anh phải suy nghĩ lại thôi.”

Cô nghịch tóc anh, này thì suy nghĩ lại...

“Cân nhắc cũng được mà.”

“Có gì khác nhau.”

“Hả?”

“Anh chỉ có thể đáp ứng em, anh công em cả đời.”

81. Chương 81

Trình Nghi Bắc ngồi trong phòng ngắm nghía poster quảng cáo của Ảnh Nhi, chân mày nhướng lên đầy phần chấn, ngược ngùng nhìn Trình Nghi Triết nghiêm chỉnh đứng đằng kia, “Giải thích dùm em cái vết hồng hồng đây bí ẩn này là gì thế?”

Trình Nghi Bắc chỉ vô bức ảnh, khỏi cần hình dung cũng biết mãnh liệt cỡ nào rồi.

Trình Nghi Triết ho khan, giọng còn ảo não, “Còn chưa phí hết sức nữa...”

Trình Nghi Bắc buồn cười, “Thế nào cái cô nhà anh cũng nói, thế anh dùng hết sức thì sao, muốn cắn chết em lắm chứ gì.”

“Cắt...” Trình Nghi Triết hừ lạnh, “Anh đoán không nhầm thì ai đó đến cả cơ hội cũng chẳng có, dù gì bọn anh cũng là hợp pháp, danh chính ngôn thuận, được pháp luật Trung Hoa bảo hộ, làm này làm kia cũng được coi là một nghĩa vụ.”

Trình Nghi Bắc than thầm, về mặt này, quả thật anh không có quyền phát ngôn.

Thấy anh không mở miệng, Trình Nghi Triết cũng tỏ tường, “Chú thím vẫn chưa đồng ý?”

Anh ngẩng đầu, lôi ra một điều thuốc, thuận tay đưa Trình Nghi Triết một điều nữa, “Tình huống của chúng ta khác nhau, con anh cũng có rồi, bác cả muốn la cũng không đành, còn bọn em bị phản đối là chuyện thường.”

“Sao không thử tiền trăm hậu tấu?”

“Chiêu này xài một lần rồi, lần trước là chuyện đã rồi, bây giờ rõ biết bọn họ phản đối mà vẫn làm, là quá không tôn trọng họ. Bất kể họ đã làm gì, cũng không thể thay đổi sự thật họ là cha mẹ em, chẳng làm gì nên lỗi với em hết, làm người không thể quá ích kỉ, cứ muốn gì là lao vào giành bắt chấp hậu quả.”

Trình Nghi Triết gạt tàn thuốc, hỏi một câu rất không liên quan, “Thế rốt cuộc có chọn ảnh này không?”

“Cũng đâu phải trưng cô gái của em ra cho thiên hạ ngó, không ý kiến.”

Trình Nghi Triết hừ lạnh, “Dáng cô gái của em...”

Chỉ cười không nói.

“Ồ...Hóa ra anh thích bốc lửa.” Trình Nghi Bắc nhẹ cười, “Em sẽ truyền đạt đầy đủ đến chỗ chị dâu.”

Trình Nghi Triết kệ anh, khói thuốc vẫn lượn lơ quanh đầu ngón tay, toát ra màu xám trắng, tựa như rơi vào một xúc cảm khác.

Trình Nghi Bắc nhìn tướng anh mình, không biết nói gì, chợt bật lên một câu hỏi kì quái luôn lượn lơ trong đầu, “Anh không hề có ý định cưới cô ấy mà? Anh còn bảo không đời nào động vào người trong giới giải trí, thế sao lại bỏ rơi người mình đã bỏ bao năm theo đuổi?”

“Anh cũng không rõ.”

“Sao?”

“Giây phút thấy cô ấy yếu ớt nằm trên giường bệnh, anh liền tự rửa mình: Trình Nghi Triết, kiếp này may xong rồi.”

Bởi chính trong giây phút đó, anh ước, chỉ cần cô ấy tươi khỏe lại, dù cho cô ấy làm ra chuyện gì hay yêu cầu anh làm bất cứ chuyện hoang đường gì, dù cho cô ấy xấu tính cỡ nào, dù cho cô ấy chọc anh điên tiết đến cỡ nào, anh đều nguyện ý, miễn sao đừng nằm mãi như thế, đừng ngó lơ anh như thế nữa là được.

Trình Nghi Bắc gật gù, dù cuộc sống có ra sao, cái nhìn của người khác cũng chỉ là bề ngoài, còn những thứ mình thấy, chỉ mỗi mình mới hiểu được.

“Tắm này xấu quá, chỉ tỏ dọa người. Mà lỡ phát rồi, thôi thì chờ kết quả vậy, lần này anh đem cả gia sản đặt trên người cô gái của em đấy.”

“Em biết mà.”

Biết gì nhỉ, là gia tài về trước hay cô gái về sau?

Anh không biết, cũng chẳng có gì quan trọng để biết.

Trình Nghi Bắc dựa vào ghế, nhìn Trình Nghi Triết vì một cuộc điện thoại của Ảnh Nhi liền hót ha hót hải chạy về nhà, mình cũng phải làm gì chứ nhỉ?

Lúc anh về đến biệt thự, Mạc Hoan cũng có mặt, đang cười nói vui vẻ với Hạ Lập Khoa.

Trình Nghi Bắc vừa vào vừa thưa, “Mẹ ơi, con về rồi.”

“Còn biết đường về đấy.” Hạ Lập Khoa bắt mồm đáp lời.

Mạc Hoan nũng nịu kéo tay Hạ Lập Khoa, này giờ bọn họ đã nói rất nhiều, sao mới đây lại dùng ngữ khí thế này nói chuyện với anh nhỉ?

Mạc Hoan không biết mình làm thế có nên không, đây là chuyện nhà người ta, trong khi bản thân cũng đã ăn một cú thâm thương, nhưng cô lại không thể ngó lơ, dù biết mình chẳng thể thay đổi hiện trạng, nhưng cô chỉ muốn nói với Hạ Lập Khoa, cứ để cho anh ấy chọn thứ anh ấy muốn đi, chỉ thế anh ấy mới được hạnh phúc thôi. Cha mẹ sinh con cái, chẳng lẽ chỉ muốn nó đền đáp mình thôi ư, ai cũng có tình cảm, đừng

suốt ngày ép uống người ta, dù là người nhà hay bạn thân, chuyện không thành lại còn đẩy họ ngày một xa mình.

Trình Nghi Bắc mỉm cười, ngửi thấy mùi thức ăn, “Thì bởi mũi con giống mẹ, rất thính, biết hôm nay cha trở tài liền vội bay về.”

Anh ngồi xuống, nhìn Mạc Hoan, “Nghe bảo em đi xem mắt?”

“Đẹp đi, bực muốn chết.

“Thế nào?” Anh nói bảo đối phương là em họ của Diệp Húc Đình, gia thế khỏi bàn.

“Chung quy là không thích.” Mạc Hoan bực bội.

“Sao thế?”

“Con bị bỏ rơi đấy, anh ta thích bà cô già, trước mặt con còn dám đi đến chỗ người phụ nữ đó, con ức chế muốn chết. Không thẩm mỹ, không tiêu chuẩn, không khí chất, không phong độ, chẳng có chỗ nào hấp dẫn hết á.” Nói ra cô còn bực thêm, ngẫm lại thấy không có gì bất thường mới quay qua nhìn Hạ Lập Khoa, “Mẹ nuôi ơi, có chỗ nào giống mẹ khoe đâu?”

Hạ Lập Khoa chau mày, “Cha mẹ cậu ta khen cậu ta ngút trời.”

Mạc Hoan không cho đó là sự thật, “Cha mẹ ở nhà luôn chê bay con mình, ra đường dĩ nhiên phải khen lắm khen để rồi. Mà nè, điều này này cũng cho thấy rằng mắt nhìn người của mẹ nuôi cũng bình thường thôi à.” Cô làm nũng, “Mẹ xem xem, mẹ khen quá trời mà người đàn ông đó cũng có hoàn hảo như lời mẹ khen đâu. Biết đâu chừng cô gái mẹ chê ấy, lại tốt hơn mẹ tưởng, haha.”

Hạ Lập Khoa lắc đầu, nha đầu này nói đủ thứ, tất cả đều biến tướng nói đỡ tên tiểu tử thú kia.

“Mẹ qua cầu...”

“Con biết, mẹ qua cầu còn nhiều hơn chúng con qua lộ, mẹ ném muối còn nhiều chúng con ăn cơm.” Mạc Hoan ngắt lời, “Nhưng vấn đề là, chuyện chúng ta qua đường với ăn cơm hoàn toàn khác nhau, sao có thể lấy nó để cân đo chính xác chuyện chúng ta nhìn người, chuyện người ta có tốt hay không.”

Thật ra, cô muốn nói đến mấy cái bài xiên xỏ người ta trên mấy trang mạng xã hội, bày đặt nói gì mà mình ăn muối nhiều hơn người ta ăn cơm, thử ăn muối một ngày đi, không chết mới lạ đó.

Dĩ nhiên cô không dám bê những lời này ra nói trong lúc này rồi, cô có thể hồn nhiên trước mặt Hạ Lập Khoa, nhưng không có nghĩa là không biết trên dưới.

Hạ Lập Khoa nhếch môi, “Còn nha đầu này, càng ngày càng nhanh mồm nhanh miệng.”

“Cha con bảo con giống mẹ, nhưng mẹ lại phản đối, bảo con giống cha. Mẹ nuôi, mẹ nói con giống ai nào?” Mạc Hoan chớp chớp mắt.

“Giống cả hai.”

“Con muốn về nói cho họ biết con giống cả hai, sau này không được đem khuyết điểm của con dùng đẩy cho đối phương nữa.”

Trình Nghi Bắc ngồi một góc thở dài.

Bữa cơm này coi như hòa bình, công lao chủ yếu thuộc về Mạc Hoan, Hạ Lập Khoa thương nha đầu này nên cũng năng nói chuyện, Trình Chí Diên luôn kiệm lời hòa nhịp nói đôi câu.

Ăn xong, Trình Nghi Bắc chủ động muốn trò chuyện cùng Hạ Lập Khoa, Mạc Hoan chủ trương thực nữ xung phong đi rửa chén.

Cuộc trò chuyện hôm trước không hề vui vẻ, trong lòng Hạ Lập Khoa vẫn còn bực bội với anh, chẳng người mẹ nào muốn con trai mình vì một người khác mà chống đối mình cả, huống chi người đó còn là người mình không ưa.

Hạ Lập Khoa ngồi trên thư phòng lầu hai, trong đây có rất nhiều tác phẩm bà tự sáng tác, vài trang đã đọc qua, vài trang còn chưa lật đến.

Thời gian trôi qua, sách càng ngày càng nhiều.

Hóa ra năm tháng cũng có lúc vô tình lưu lại dấu vết, lúc trước từng đọc ‘Bức thư từ cô gái xa lạ’, có chi tiết cô gái lấy tay quẹt qua tên tác giả trên giá sách, tựa như năm tháng theo ngón tay cô ấy chạy đi, năm tháng vô hình nhưng luôn vô tình lưu lại dấu vết giữa bộn bề cuộc sống.

Trình Nghi Bắc đứng rất lâu, nhìn bà rất lâu, “Mẹ, trước đây mẹ dạy con rằng mỗi người phải cố hết sức để đạt được ước muốn của mình, khi đó con đã tự hứa với mình, chỉ khi con mạnh mẽ con mới có tư cách đạt được thứ con ao ước, tuy nhiên lúc ấy con không biết con muốn gì.”

Hạ Lập Khoa mấp má môi, “Con xem phim này chưa?”

Trình Nghi Bắc chau mày, “Mẹ!”

“Con chưa xem. Nhưng mẹ xem rồi. Là câu chuyện về một cô gái dùng cả đời mình đi yêu một người đàn ông, mẹ cứ nhớ mãi trong khi phim đó có bao nhiêu là thiếu sót, lại nghĩ cuộc đời cô gái này có lẽ đã viên mãn rồi, cô ấy đã cố gắng cả một đời, đã để cho người đàn ông này mãi mãi nhớ đến cô ấy, có lẽ cô ấy đã thỏa mãn rồi. Con không thấy Bằng Nhã với cô gái này rất giống nhau ư?”

Trình Nghi Bắc nhắm mắt lại, “Mẹ, đã qua nhiều năm rồi, mẹ vẫn chưa quên sao?”

Một lần nữa dò xét, một lần nữa quyết tuyệt, một lần nữa giả bộ hòa hợp.

Còn chưa đủ ư?

“Thế nào mới gọi là đủ? Mẹ còn lưng trả giá vì cái nhà này, có lúc đủ rồi sao?”

“Mẹ, hôm nay con chỉ muốn nói với mẹ. Ai cũng có quyền khắc ghi một đoạn tình hoàn mỹ nhất, là phụ nữ ai cũng mong mình gặp được một người đàn ông hoàn hảo từ bề ngoài cho đến danh vọng, sau đó lại hi vọng mình có thể in dấu sâu đậm trong cuộc đời anh ta, để cả đời anh ta chỉ có mỗi mình. Còn đàn ông lại mong gặp được một cô gái, có thể dịu dàng quyến rũ cũng có thể lãng mạn và tình cảm, có thể vào được bếp cũng có thể mang ra ngoài khoe khoang, khi cần đoan trang thì đoan trang, khi cần nhiệt tình thì nhiệt tình. Trong lòng mỗi người đều có một hình dung hoàn mỹ nhất, chúng ta cũng biết không thể gặp được người như vậy. Sao cứ nhất thiết để ý những điều không hoàn mỹ ấy?” Anh than thở, “Nếu năm xưa mẹ biết chuyện của cha với dì ấy, mẹ nhất định sẽ không gả cho cha, bởi cha có tỳ vết, cha không đạt tiêu chuẩn hoàn hảo của mẹ. Nhưng mẹ cứ muốn gả cho cha, mẹ rất vừa ý, mấu chốt là sinh con ra mẹ mới biết sự tồn tại của người phụ nữ kia. Mẹ không cam tâm, mẹ sợ cha kết hôn với mẹ chỉ vì quyền lực, sau này sẽ lại về bên người phụ nữ kia, nên mẹ luôn tự hành hạ mình cũng hạnh hạ luôn cả cha. Cả khi cha đã dùng hôn nhân để đảm bảo, mẹ vẫn thấy chưa đủ, mẹ muốn người phụ nữ đó mãi mãi biến mất, buộc cha mãi mãi không được gặp người phụ nữ đó nữa. Mà bất kể sau này cha có gặp lại người phụ nữ đó hay không, mẹ vẫn không thoải mái, mẹ bất mãn với quá khứ của cha, lại không nỡ xa cha, xa ôn nhu của cha. Nên vô tận sợ hãi với hoài nghi cứ thi nhau giày vò cuộc sống bình yên.”

Hạ Lập Khoa cứ nghe những lời thao thao bất tuyệt, đột nhiên cười, “Con nói đúng lắm, nếu sớm biết, mẹ đã không gả cho cha con, mẹ sẽ tác thành cho người phụ nữ đó.”

Nhưng vốn dĩ không có nếu, người phụ nữ kia như cái gai trong tim bà, bà không thể xem như chưa từng có được.

“Mẹ, quá chấp nhất chỉ càng đẩy hạnh phúc đi xa thôi.”

“Đến con cũng muốn giáo huấn mẹ sao?” Hạ Lập Khoa mặt không đổi sắc nhìn anh, “Mẹ không muốn chấp nhận thêm một tỳ vết nào nữa.”

Tây Thuần chính là lời nhắc nhở về quá khứ đầy vết nhơ mà bà không muốn thấy nhất.

Trình Nghi Bắc há hốc miệng, năm xưa bỏ nhà đi, ngoài trốn tránh dĩ vãng, anh cũng chẳng chịu nổi cảnh đầu khẩu mặt mỗi của Hạ Lập Khoa với Trình Chí Diên. Hạ Lập Khoa mang uất ức chất chứa bao năm trút hết ra ngoài, mắng Trình Chí Diên hủy hoại bà còn chưa đủ, giờ hủy hoại cả con trai bà; tội nghiệt của

ông sao không trả trên người ông, cứ trút hết lên con trai ông. Cuộc khẩu chiến cứ nổ ra mỗi ngày, cuối cùng Trình Nghi Bắc đuối sức bỏ đi.

Nếu không có Tây Thuần, có lẽ cái nhà này chỉ có thể tiếp tục duy trì bề nổi của hòa bình, chỉ là bề nổi thôi.

“Mẹ, lấy một người đã chết đến trừng phạt hiện tại của cha, có phải quá bất công không?” Huống chi trừng phạt người khác, đồng thời cũng đang trừng phạt mình.

“Con trai à, rốt cuộc con giống ai?” Chẳng chấp nhất, cũng chẳng thỏa hiệp, bà lắc đầu cười rộ lên.

Trình Nghi Bắc khép mắt, “Thật ra con giống mẹ, nhưng con hiểu cái gì nên chấp nhất, cái gì không nên chấp nhất, thế thôi ạ.”

Hạ Lập Khoa nhìn anh lâu thật lâu, “Nói nhiều quá, vẫn vì cô ta thôi, con nghĩ với mẹ sẽ nhường bước trong chuyện này à?”

“Có lẽ một ngày nào đó mẹ sẽ chấp nhận cô ấy, dù gì con chỉ có một người mẹ là mẹ, mà mẹ cũng chỉ có mỗi một đứa con trai là con.” Ai cũng không thể mất đi đối phương, ai cũng không thay thế được.

Hạ Lập Khoa yên lặng nhắm mắt.

Trình Nghi Bắc hé môi, định nói thêm gì đó, cửa thư phòng mở ra.

Trình Chí Diên rất ít khi vào thư phòng của Hạ Lập Khoa, bọn họ đều có không gian của riêng mình, nên khi Hạ Lập Khoa mở mắt ra cũng hơi thất thần.

Trình Chí Diên nhìn con trai, “Mấy ngày nay, cha đã nghĩ rất nhiều chuyện, từ xưa đến nay. Mẹ con một chút cũng không sai, tất cả nguyên nhân là do cha mà ra, để cha nói chuyện với bà ấy.”

Trình Nghi Bắc gật gật đầu, nhẹ bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Anh xuống lầu, phát hiện Mạc Hoan vẫn còn ngồi trên sofa, nét mặt trầm tư.

Mạc Hoan nghe tiếng bước chân, cười với anh, “Hôm qua em đi ăn với Trình Nghi Triết.”

Anh ngồi đối diện cô, nghe cô nói tiếp.

“Kết quả là chưa bao lâu, chị dâu dừng mãnh đến, ba người bắt đầu ăn chung.”

“Ừ.”

“Em liền nói anh Triết có khuynh hướng ‘thê quán nghiêm’, anh đoán anh ấy trả lời ra sao?”

Mây Trình Nghi Bắc khẽ chau lại, “Chết cũng không nhận?”

“Anh Bắc, anh đang yêu, đúng không?”

Sao chuyển đề tài nhanh thế, “Sao nhìn ra hay thế?”

“Nếu không sao chỉ số thông minh của anh sụt dữ thế.” Mạc Hoan cười tươi rói.

Thì ra ngồi đây chờ anh, đúng là ranh con, “Trình Nghi Triết nói gì mà em hả hê quá vậy.”

“Nguyên văn lời anh ấy nè.” Mạc Hoan ho khan, trịnh trọng mở miệng, “Anh á, còn đỡ, về sau hãy mở to mắt ra mà xem anh Bắc của em, cho em mở mang kiến thức thế nào gọi là ‘Bản sắc nữ nhi’.”

Trình Nghi Bắc vẫn chùng mực, “Chị dâu của em vẫn chưa cho em thấy ‘Bản sắc nữ nhi’ á.”

Mạc Hoan lắc đầu.

Trình Nghi Bắc không giải lý sự, ‘Sắc’ anh nói với ‘Sắc’ cô này hiểu không giống nhau.

“Anh ơi, em năn nỉ anh một chuyện, anh đáp ứng nhé.”

“Em nói trước đi.”

“Anh đáp ứng trước đi.”

“Em nói đi, đừng làm anh hoang mang.”

Mạc Hoan bĩu môi, “Anh đưa chị ấy đi ăn đi, để em được dịp ngắm phong thái với khí chất của chị ấy, sao mê hoặc được anh hay thế.”

“Em no rồi mà?”

“Thế mà anh còn không chịu thừa nhận chỉ số thông minh giảm sút nghiêm trọng, em luyên thuyên thì nhiều lắm, ăn thì không có nhiều đâu.”

Trình Nghi Bắc kiên quyết lắc đầu.

Mạc Hoan liếc anh, “Anh Bắc.”

Vẫn lắc đầu.

“Em sẽ nói với Trình Nghi Triết, chị dâu ở trong phòng anh hơn hai tiếng, hơn nữa còn cô nam quả nữ.”

“Trình Nghi Triết đâu có ngu, không tin em đâu.”

“Em sẽ nói với anh ấy anh từng chọc ghẹo chị dâu, chị dâu thì làm bộ không phát hiện.”

Trình Nghi Bắc khề cần môi, tên nhóc Trình Nghi Triết chưa từng để bụng những mớ ám ảnh của Ảnh Nhi đối với anh, không phải là không thèm, chỉ là biết Ảnh Nhi hay đùa, mà anh cũng chẳng có hứng thú, nếu biết anh từng nói những câu chọc ghẹo Ảnh Nhi, chẳng biết Trình Nghi Triết sẽ thế nào.

Trình Nghi Triết tự mình xử thì không sao, còn lấy thái độ anh ấy về mặt công việc đủ để toát mồ hôi lạnh, anh ấy mà dùng phong cách làm việc đối phó với anh, chẳng biết anh sẽ chết ra sao nữa đây.

“Em sẽ không hăm hại anh vậy đâu?”

“Sẽ đó.” Mạc Hoan vắt chéo chân, “Lo mà biểu hiện cho tốt đi!”

** **

Tây Thuần nhận điện thoại của Trình Nghi Bắc mà chẳng hiểu mô tê gì hết, sao lại là lúc này, anh nói về nhà mà.

Tây Thuần vừa tới chỗ hẹn thì thấy cô gái bên cạnh Trình Nghi Bắc đang nhìn mình bằng ánh mắt dò xét.

Trình Nghi Bắc giới thiệu, “Em gái anh.”

Mạc Hoan cười hí hửng, “Chào chị dâu nhỏ.”

Tây Thuần hơi lúng túng, mặt cũng đỏ đỏ.

“Đừng để ý đến nó.” Trình Nghi Bắc lắc đầu.

Mạc Hoan nhường Tây Thuần gọi món, mấy hôm nay sức khỏe Lý Tuệ Hiền rất kém, tâm trạng cô cũng xuống cấp nghiêm trọng, đẩy thực đơn lại cho Mạc Hoan.

Mạc Hoan không chút khách sáo gọi món.

Lúc chờ lên món, Mạc Hoan bắt đầu ‘Mười vạn câu hỏi’, “Chị dâu, anh chị gặp đối phương trong hoàn cảnh nào thế?”

Cô muốn nghe chuyện tình của bọn họ.

Tây Thuần chau mày, không nói nên lời, Trình Nghi Triết thở dài, “Nói ít chút đi, không lại xem mắt thất bại đấy.”

Đồ ác độc, lấy chuyện này đả kích cô.

“Thế chị dâu ơi, chị có cảm thấy anh Bắc siêu siêu chán không.” Nghiến răng nghiến lợi.

Tây Thuần cười cười, “Cũng có.”

Mạc Hoan bưng từng tấc ngọc, “Khó trách sao hai người lại bên nhau.”

Tây Thuần và Trình Nghi Bắc cùng nhìn cô.

“Bởi hai anh chị đều không thú vị, bởi thế hai người mới dễ dàng chấp nhận nhau.” Cô cười một mình, nhưng chỉ có thể mới thuyết phục được cô thôi.

Trình Nghi Bắc bắt đầu hoài nghi, bản thân mình nhầm chán đến vậy sao?

Tây Thuần cũng cảm thán, biểu hiện rõ vậy á?

Nhìn một cách đối lập, nhẹ cười.

Mạc Hoan nhìn bộ dạng của bọn họ, tay cầm đũa động lại, chẳng ai phát hiện ra sự bất thường của cô, “Ăn nào ăn nào, em gọi nhiều món cay lắm, chị dâu ăn cay được không? Không ăn được thì gọi thêm món khác nhé, bữa này em mời.”

Trình Nghi Bắc bĩu môi, “Cô ấy cuồng đồ cay đấy.”

“Hay quá, sau này chúng ta cùng đi ăn đồ cay đi.” Mạc Hoan phấn khích, “Nhưng mà ăn cay nhiều da xấu lắm, nổi mụn đó, sao chị không sút mỡ gì thế.”

Tây Thuần cũng buồn bực, Trần Tư Dao luôn nói cô lập dị, ăn cay như điên, mà tới giờ chẳng chỗ nào lung lay hết.

“Không biết nữa.”

Mạc Hoan thấy không công bằng, “Thượng đế không công bằng với em.”

Tây Thuần sững sờ, thế thượng đế công bằng với cô ư? Cứ nghĩ đến những điều đã mất đi, nên cảm thấy mình chịu quá nhiều bất công, để rồi bản thân có được những thứ mà bình thường chính bản thân cô cũng chẳng hay biết thì người ta cũng bảo...

Tây Thuần cười cười, “Thượng đế để những điều tốt đẹp ở phía sau cho em bất ngờ đấy.”

Mạc Hoan cười vui vẻ.

Khóe môi Trình Nghi Bắc nhếch lên, bữa ăn này rất hay, có Mạc Hoan ở đây, số lần cô cười cũng nhiều hơn rất nhiều.

Lúc tính tiền, Mạc Hoan kiên quyết đòi trả tiền, nói cỡ nào nói, Mạc Hoan có kiên trì của Mạc Hoan.

Trình Nghi Bắc cũng hết cách, để Mạc Hoan thỏa mãn.

Trình Nghi Bắc định đưa Tây Thuần đến bệnh viện, Mạc Hoan cảm giác mình bị bỏ rơi, oán hận, “Yêu rồi là dâu cần em gái nữa.”

Điều này lại làm Tây Thuần đỏ mặt.

Trình Nghi Bắc bảo Tây Thuần chờ anh ngoài xe, anh đến chỗ Mạc Hoan.

Mạc Hoan lòng hân hoan, nghe Trình Nghi Bắc nói một câu, “Dì mới điện tới, bảo anh giới thiệu thêm mấy đối tượng cho em, bắt đầu từ tám giờ sáng mai, mỗi giờ xem mắt một người, về sớm nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai nghênh chiến nhé.”

“Đừng nói thật nha?”

“Em đoán xem?” Trình Nghi Bắc chớp chớp mắt, nhìn cô bé, “Ăn mặc cho lịch sự một chút, muốn vứt bỏ mặt mũi của mình cũng chẳng sao, nhưng đừng vứt mặt mũi của anh, do anh giới thiệu đấy.”

“Anh Bắc...”

“Còn chưa chịu về sớm lo liệu.”

Trình Nghi Bắc chỉ chừa lại cho cô một bóng lưng.

Mạc Hoan bất đắc dĩ nhìn anh bước từng bước xa mình, thì ra hiệp ăn này cô tưởng mình thắng, kết quả lại là thua thê thảm; người ta đánh cướp tào của anh, anh cho người ta cây tào sau đó đánh người ta một trận tơi bời.

Nhưng cô lại thích phương thức này.

Trình Nghi Bắc đi trước mặt Tây Thuần, sờ đầu cô, “Lên xe đi.”

Tây Thuần gật đầu, ngồi vào xe, “Cô bé thật là em gái của anh?”

“Ừ.”

“Nhưng mà...”

“Cô bé chỉ là em gái anh.”

Tây Thuần cười, cô hiểu rồi.

82. Chương 82

Lý Tuệ Hiền ra đi vào một đêm yên tĩnh, đã chuẩn bị tâm lý từ lâu nên bọn họ cũng không thấy quá đột ngột, nhưng quá trình chuẩn bị tâm lý, lại thấy áp lực vô cùng. Giây phút Tây Thuần nhìn bác sĩ đắp người Lý Tuệ Hiền, hết như ranh giới giữa sự sống và cái chết, tấm vải trắng tinh ngăn cách bọn họ bên ngoài, như một nghi thức vô cùng nghiêm trang, đồng thời cũng vô phương dừng lại.

Trình Nghi Bắc nắm chặt tay Tây Thuần, tay cô lạnh ngắt làm anh lo lắng.

Anh nhớ rất rõ những lời Tây Thuần nói ngoài hành lang hôm ấy, anh sợ cô lại nghĩ lung tung.

Ai trong lúc sa sút nhất cũng đem mọi áp lực đổ lên đầu mình, để mọi đè nén ấy đọng lại trong tâm trí, thành những mảnh vụn đau thương.

Tây Thuần giữ tay Trình Nghi Bắc, ý bảo anh không phải lo lắng cho cô đâu, bây giờ cô ổn, thật sự ổn.

Trần Tư Dao nắm chặt tay Tiểu Bảo, tất cả mọi người đều quên rơi nước mắt, tiếng khóc của Tiểu Bảo truyền đến, người lớn bỗng giật mình bừng tỉnh.

Trần Tư Dao đẩy Tiểu Bảo qua cho Diệp Húc Đình, Diệp Húc Đình yêu thương sờ đầu con trai.

Trần Tư Dao đến bên cạnh Tây Thuần, “Đưa mẹ về nhà thôi, mẹ không quen thành thị đâu.”

Đôi mắt Tây Thuần ươn ướt, Tây Thuần nhìn nét người dưới lớp vải trắng, cô nhớ Lý Tuệ Hiền từng nói rất nhiều rất nhiều điều: sao phải phí tiền mua nước khoáng, nước này đâu có ngọt như nước giếng của chúng ta, nước tự nhiên vừa không có chất phụ gia vừa không tốn tiền, lợi đủ đường.

Đêm trước, Lý Tuệ Hiền còn gọi hai chị em cô vào, bà dành dụm năm vạn đồng cất sau bức tranh treo tường, bà lấy rất nhiều bọc nilon để đựng, còn lấy giấy bao lại rất chặt, hồi trước bà cất tiền ở đâu cũng bị chuột cắn hết. Lý Tuệ Hiền nói biết bây giờ hai chị em cô hiện tại cũng không thiếu tiền, nên số tiền đó coi như bà dùng sau khi chết, cả đời bà chẳng có năng lực gì, thôi thì để bà tự thanh toán sinh mệnh của mình, tiền còn dư thì bảo các cô nhớ sửa lại mộ cho cha.

Ở nông thôn, mộ chỉ là một ụ đất, nếu mộ phần được lát đá chỉnh chu một chút, người ta đi ngang sẽ khen con cháu hiếu thuận.

Những điều nhỏ nhặt này, Lý Tuệ Hiền đều nghĩ đến cả.

Trên đường về thành phố A, Tây Thuần luôn thấy khó chịu, nôn không ngừng, khiến Trình Nghi Bắc lo lắng thấp thỏm.

Mặt Tây Thuần trắng bệch, Trình Nghi Bắc bảo cô ngủ đi, khi đến sẽ gọi cô, nhưng mãi cô cũng chẳng chợp mắt được.

Tây Thuần đi chung xe với Trình Nghi Bắc, Trần Tư Dao đi chung với Diệp Húc Đình.

Tây Thuần ngồi ghế sau, nhưng sau xe trống không làm cô bất an, mới đòi lên ghế phụ, cô không ngủ được, cũng chẳng có ý định ngủ, hòng cô khô khốc, nhìn hàng cây bên ngoài cứ lùi về phía sau, chẳng thể hình dung nổi tâm trạng, “Đáng lẽ em phải rất khổ sở đúng không? Nhưng em lại không buồn bã như mọi người vẫn tưởng, chỉ là tim em nặng lắm, như có một tảng đá lớn đè nặng lên.”

“Bây giờ đừng nghĩ nhiều quá, ai cũng có sinh lão bệnh tử, chỉ là chuyện sớm muộn.” Trình Nghi Bắc cũng chẳng biết mình nên an ủi cô thế nào.

Tây Thuần ngược nắng nhìn anh, “Hồi trước, mỗi lần thấy nhà ai có tang, em liền nghĩ người thân của em nhất định sẽ không rời bỏ em đâu, bởi đơn giản là nếu trưởng bối mất thì phải đeo ‘Vải hiếu’* trên đầu. Em thấy không đẹp gì hết. Đến lúc cha mất, mọi người đeo ‘Vải hiếu’ lên đầu em, em chẳng có cảm nghĩ gì hết, phát hiện ra lúc bị thương ai có thời gian đâu mà suy xét này nọ. Chỉ là chuyện người ta nên mới có tâm trạng đi bình luận chuyện xấu đẹp.”

*Vải hiếu: cũng như khăn tang của Việt Nam mình, nhưng bên Trung Quốc cầu kì hơn, đa dạng hơn, xem hình đi nhé.

“Tây Thuần.”

“Gi?”

“Bác gái không hề lo lắng cho em, thậm chí chẳng yêu cầu em làm gì cả, bởi đơn giản bác tin em sẽ hạnh phúc.” Anh chợt ngừng lại, “Anh cũng nên đổi cách xưng hô thôi nhỉ?”

Thực tế, trước lúc Lý Tuệ Hiền đi, từng bảo anh gọi bà là ‘Mẹ’.

Chữ này, là lời hứa của anh với Lý Tuệ Hiền.

Tây Thuần ngơ ngác nhìn Trình Nghi Bắc, “Anh đổi từ lâu rồi mà?”

Trình Nghi Bắc thở dài, “Nên giờ chúng ta là người nhà, chúng ta là người thân, không còn là cảm xúc của riêng em nữa, sẽ ảnh hưởng đến anh, biết chưa?”

Cô cố nặn ra một nụ cười, “Em không chỉ có một mình.”

Về lại quê hương, di thể của Lý Tuệ Hiền được đặt ở cửa, tin buồn đã báo, nên có rất nhiều người đến cáo biệt.

Có những người họ quen, có những người họ chẳng chút ấn tượng, buồn cười là những người đó đều gửi tiền ột vị trưởng bối họ mời đến, rồi ghi lại ai gửi bao nhiêu, ai gửi ít, ai gửi nhiều. Ngỡ như một nhiệm vụ đã được phân công rành rọt, chỉ cần hoàn thành thể thôi, nhiều khuôn mặt như thế đấy, nhưng mấy thật tâm đau lòng?

Đầu Tây Thuần và Trần Tư Dao đều mang ‘Vải hiếu’, điều này cũng khá được xem trọng, vải trên đầu mà ngắn không có đuôi dài là không có máu mủ với người đã khuất. Tây Thuần cầm một miếng vải, bảo Trình Nghi Bắc ngồi trên ghế, quần miếng khăn trắng lên cho anh.

Tối đến, Tây Thuần với Trình Nghi Bắc canh nửa đêm đầu, Trần Tư Dao với Diệp Húc Đình canh nửa sau đến sáng.

Tây Thuần bỏ từng tờ giấy tiền vào chậu than còn đổ lửa, hết tờ này đến tờ khác.

Tây Thuần đứng dậy, lấy cái chén dưới quan tài, châm thêm chút dầu, để giấy kia làm môi lửa thỏa sức cháy sáng.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, chỉ có hai người họ.

Tây Thuần ngẩng đầu, nhìn hàng vạn vì sao trên kia, “Hồi trước em mãi cũng không thể hiểu được, là đám tang, mà có sao người người lại có thể vừa chơi mặt chược vừa nói cười vô tư trong thời gian đau xót này, sau này mới hiểu, thương tâm có thật, buồn khổ cũng có thật, nhưng không thể bắt người khác đau buồn mỗi giờ mỗi khắc theo mình được!”

Trình Nghi Bắc cũng đốt từng tờ tiền, anh biết, hôm nay cô thấy nhiều khách đến viếng, chuyện đầu tiên khi bước vào cửa là kéo hội đi chơi mặt chược.

Cô thấy khó chịu.

Các trưởng lão trong thôn chỉ các cô những điều nên làm, nên cứ theo phong tục mà làm.

Lấy giấy tiền vàng bạc xếp thành từng chồng, sau đó lấy giấy trắng bọc lại, ở ngoài viết tên người đã khuất, đến lúc đó đem số tiền này đốt chung.

Cắt thêm giấy thành nhiều quần áo giấy, mua thêm gậy trúc làm nhà, cũng đốt chung luôn.

Những chuyện phiên toái này đều do Trình Nghi Bắc với Diệp Húc Đình liên hệ, kể cả mời dàn nhạc quần linh.

Theo tập tục, ngày thứ hai sau khi đưa di thể đi hỏa táng về, buổi tối phải tấu sáo và trống.

Trước kia, Tây Thuần ghét nhất là khâu hỏa táng, cảm thấy tẻ nhạt với làm cho người ta bức bối, thế rồi cũng đến phiên mình, vẫn phải chấp nhận. Cha dượng có tín ngưỡng, có theo đạo, nên những cái gì bất được là bỏ hết, cô có phần tư lợi cho rằng đây là chuyện gạt người tốt nhất tôn giáo từng làm được.

Sớm hôm sau, cô cùng Trình Nghi Bắc đến trại hỏa táng, bởi Diệp Húc Đình với Trần Tư Dao canh từ giữa đêm đến rạng sáng, hơn nữa hôm nay khách cũng đến hàng dài, cần phải an bài thỏa đáng.

Đây cũng chẳng phải lần đầu tiên Tây Thuần đến đây, bọn họ đến rất sớm, nên được xếp trước, họ đứng chẳng bao lâu đã thấy nhiều gia đình khác mang người thân đến đây.

Trước khi đưa di thể vào lò, thân nhân sẽ có mười phút tiễn đưa cuối cùng, cả các khúc nhạc tiễn đưa bi thương, ghi nhớ công ơn dưỡng dục của đáng sinh thành, tất cả thân nhân đi vòng quanh di thể ba vòng.

Ngay giờ phút này, khóe mắt Tây Thuần ướt đẫm.

Phút vĩnh biệt cuối cùng cũng là lời vĩnh biệt mãi mãi, cô không còn cơ hội gặp lại mẹ nữa, mọi lời dạy dỗ đọng thành vĩnh hằng.

Trình Nghi Bắc ôm lấy Tây Thuần tiến vào trong, thật ra chẳng thấy được gì cả, nhưng lại muốn tận mắt thấy, thấy ngọn lửa hừng hực thiêu rụi kia.

Tây Thuần ngồi bệt xuống đất, Trình Nghi Bắc ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng.

“Cũng không phải lần đầu chứng kiến chuyện này.” Cô nắm chặt tay Trình Nghi Bắc, “Khi mẹ anh ấy ra đi, em đến cùng anh ấy.”

Trình Nghi Bắc dờ người, nhưng vẫn an tĩnh nghe cô nói tiếp, “Khi đó, anh ấy mất đi người mẹ duy nhất của mình, trong lòng anh ấy cũng chẳng chừa chỗ cho người cha ấy. Anh ấy nói anh ấy chỉ có chính mình thôi, em muốn được ở bên anh ấy, nói cho anh ấy hay anh ấy không chỉ có một mình, anh ấy còn có em. Còn bây giờ, em cũng thế, cũng mất đi người thân duy nhất, máu thịt cuối cùng.”

Mất Trình Nghi Bắc phiếm hồng, “Em cũng có anh.”

Tây Thuần sờ mặt anh, khóc càng dữ dội hơn, “Em biết em có anh, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng anh nói ra những lời này.”

“Tây Thuần, không chỉ em có anh, anh cũng có em, chắc là cộng sinh.”

Tây Thuần vùi vào ngực anh, “Em biết, từ trước đến nay em chưa bao giờ xem anh là anh ấy, một giây một phút cũng không chứ đừng nói... Anh ấy mãi mãi là anh ấy, anh mãi mãi là anh, em phân biệt rất rõ.”

Có thể lúc đầu cô vì ích kỷ mà quan hệ với anh, nhưng tình cảm của cô chưa bao giờ là giả, chưa bao giờ lừa gạt tình cảm của anh.

Khi bọn họ về đến nhà, ráng chiều đã buông xuống, theo phong tục, mai là tối ngày chôn cất.

Hôm nay người đến rất đông, nhưng chỉ đeo lên gương mặt buồn thương đốt ít giấy tiền vàng bạc rồi mắt hút.

Bài bạc, mạc chước, lại náo nhiệt vô cùng.

Tây Thuần không muốn thấy những thứ này, quay vào bếp giúp đỡ, Trình Nghi Bắc luôn như hình với bóng bên cô, phu xướng phụ tùy, mỗi khi có người hỏi anh là ai, Tây Thuần sẽ rất thần nhiên trả lời, “Chồng tôi.”

Sau mấy hôm, Tây Thuần học được thêm một món đậu.

Chẳng bao lâu là xong món rau đơn giản, xong thì lấy muối mức ra. Đầu tiên dùng nước sôi luộc đậu cho chín. Xong rồi thì xào qua xào lại rau trong nồi, đổ thêm đậu vừa luộc vào, cuối cùng cho nước cơm vào nồi. Vậy là món đậu mọi người yêu thích ra đời, hầu như mọi người đều tranh nhau ăn.

Tây Thuần chan món này vào, ăn cơm thế này cô lại ăn được thêm nửa chén nữa.

Cô tuyệt đối không phải người nhìn thức ăn rồi mới quyết định ăn bao nhiêu đâu.

Tối đến, đại khái là một tối bi ai, dàn nhạc hòa tấu dẫn trước, vài người có quan hệ thân thuộc theo sau. Đầu tiên là cúi lạy trước quan tài, quỳ gối, sau đó cầm nén hương cầu phúc cho chuyến đi. Cứ lập đi lập lại, cứ vài phút cúi lạy thì nghỉ ngơi một chút, cứ quy theo người dẫn đầu. Lúc cúi lạy, Trình Nghi Bắc lấy một chồng giấy lót dưới gối Tây Thuần, Tây Thuần bảo anh đem đi, anh không chịu. Hết lượt này đến lượt khác, loay hoay tới sáng hôm sau mới xong.

Kỳ thật rất đơn giản, đặt ba bàn lớn ở dưới, ở trên đặt một bàn nhỏ, bắt ghế đầu chuỗi lại với nhau.

Mọi người vẫn đi thẳng hàng, vài người nói chuyện xì xầm, nhưng bây giờ chỉ muốn bước nhanh qua cái bàn, cầu cho người đã khuất có thể thuận lợi qua cầu Nại Hà.

Nhưng đến bước thứ ba, người dẫn đầu bị kẹt, dàn xếp một hồi, sau cùng bọn họ mới hiểu ý, ý là biểu tiền.

Trần Tư Dao mang hết tiền bạc trên người mình với Diệp Húc Đình đưa cho người đó.

Đến khi kết thúc, Trần Tư Dao mới thảm máng mình ngu si, tuy tình thế bắt buộc phải chìa tiền ra, nhưng mình cũng đâu cần phải tích cực xì tiền ra thế kia.

Thế là Trần Tư Dao lại cãi một trận với Diệp Húc Đình, nguyên nhân là do Diệp Húc Đình không chịu nhấc nên mới mắc sai lầm...

Ngày hôm sau, an táng xong, mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

Mọi người đều mệt chết được.

Nhưng vẫn chưa được nghỉ ngơi, nào là sửa mộ, nào là tìm thợ đá, nào là tìm xe, nào là chọn đá.

Mấy chuyện này, Diệp Húc Đình với Trình Nghi Bắc lo hết.

Trần Tư Dao đứng sủa lưng Tây Thuần, “Tự nhiên thấy nhà có đàn ông cũng khỏe lắm chứ, những chuyện nặng nhọc đã có họ lo hết.”

“Phải đấy.” Tây Thuần xoay người nhìn Trần Tư Dao, “Có người san sẻ trách nhiệm với mình, cùng tiến cùng lùi với mình.”

Trần Tư Dao cúi đầu cười, “Tây Thuần, qua chuyện này, chị nhất định phải nói cho em hay, em không được chết sớm hơn chị, một thế này chị không muốn gánh thêm trận nào nữa.”

Mây Tây Thuần nhăn tít, không nói lời nào.

Vừa hay Diệp Húc Đình cũng tới đây, Trần Tư Dao bước tới trước mặt Diệp Húc Đình, “Anh cũng thế.”

Coi như cô ích kỷ đi, người thân của cô, ai cũng không được ra đi trước cô, không được gây thêm phiền toái cho cô nữa.

Không được phép làm cô khổ sở nữa.

Tây Thuần yên lặng lánh đi, chừa lại không gian cho bọn họ.

Lúc Tây Thuần tìm thấy Trình Nghi Bắc, dường như anh đang cố tìm ra lời giải đáp ột câu hỏi khó, mày cứ nhăn tít lại với nhau.

Cô bước đến, ngón tay anh cứ gõ không ngừng, “Đang nghĩ gì đấy?”

“Tây Thuần.”

“Vâng? Sao thế?”

“Em muốn đi gặp anh ấy không?”

Cô hơi nghi hoặc.

Đôi người anh trong vắt, “Trình Dục Bắc, anh cùng cha khác mẹ với anh,…”

Anh không thể nói nổi nữa.

Cô nắm tay anh, “Anh vẫn để ý đến sự tồn tại của anh ấy ư?”

Ánh mắt anh rơi trên khuôn mặt cô, kéo cô vào ngực mình, “Để ý chứ, vô cùng để ý là đằng khác. Anh ấy tượng trưng cho hồi ức của em, anh không thể phủ định nó. Còn nữa, nếu anh đã chọn em, dĩ nhiên phải chấp nhận luôn cả hồi ức của em.”

“Cám ơn.”

“Ngốc quá, anh đâu phải người ngoài.”

Anh là người sẽ cùng cô đi trọn kiếp này, anh không phải người ngoài, mãi mãi không phải người ngoài.

Họ cùng đến nghĩa trang, nơi Trình Dục Bắc gắn mình với đất mẹ, nơi này rất hẻo lánh, nhưng phong cảnh lại quyến rũ vô ngần.

Tây Thuần cầm bó hoa cúc trong tay, nhưng nó lại chẳng hấp dẫn bằng người trong mộ phần, “Trước nay em vẫn không dám đến gặp anh, không muốn xuất hiện trước mặt anh. Bởi mãi mà em cũng chẳng thể tin rằng, anh đã dứt khoát rời xa cuộc đời em, em không muốn chấp nhận. Nhưng bây giờ, em đã đến gặp anh rồi nè.”

Tây Thuần đặt bó hoa xuống, sau đó nắm chặt tay Trình Nghi Bắc, nói với bia mộ, “Em làm được rồi, em có được hạnh phúc rồi, anh thấy không?”

Cô thật sự làm được rồi, gặp được người trao cho cô hạnh phúc.

Thấy không anh?

Cuối cùng cô đã có thể tự tin nói với chính mình, tôi nắm được hạnh phúc rồi này.

Cuối cùng cũng có thể.

Trình Nghi Bắc thở một hơi thật dài, như ngơ vực, nhưng rồi cuộc cũng mở miệng, “Anh, em sẽ trao tất cả hạnh phúc cho Tây Thuần, dùng cả sinh mệnh của em để cô ấy được hạnh phúc.”

Tây Thuần nhìn anh, anh mỉm cười, cúi đầu, hôn lên môi cô.

Tay anh ôm eo cô, “Chúng ta sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Mọi chuyện ở nhà đều giải quyết êm xuôi hết, Diệp Húc Đình kiên quyết chuyển trường cho Tiểu Bảo, đưa Trần Tư Dao về nhà, chẳng bao lâu họ đã về thành phố Bắc Xuyên.

Còn Trình Nghi Bắc và Tây Thuần thì quyết định ở lại thêm vài ngày.

Trình Nghi Bắc rất hào hứng, muốn đưa Tây Thuần đi ngắm cảnh đẹp còn đọng lại nhiều đớn đau trong cô, anh không muốn cô có bất kì tiếc nuối nào nữa.

Rừng phong diệp năm ấy, anh nguyện ý ngắm cùng cô.

Còn Tây Thuần, cũng thuận theo chứ không cự tuyệt.

Khi cô đến chốn cũ, nhất thời sản sinh ra nhiều cung bậc cảm xúc, kiến trúc đã đổi mới nhiều, lại trở thành đô thành phồn hoa lộng lẫy, mấy ai còn nhớ nơi này từng là một đồng cỏ nát.

Cô nắm tay Trình Nghi Bắc, “Năm ấy, chúng em gặp động đất ngay tại nơi này.”

Cô lấy tay chỉ.

Trình Nghi Bắc ngó theo, bây giờ đã thành một đài phun nước, đến cả nửa dấu chân cũng chẳng còn lưu lại.

“Còn…” Khó chịu ư?

Cô lắc đầu, “Em đã chấp nhận được rồi, anh đừng lo lắng quá, điều làm em bận tâm là em không phải là trẻ con.”

Anh cười cười, “Anh thà em làm một đứa trẻ, muốn khóc thì khóc, muốn cười là cười.”

“Được thôi. Chỉ sợ anh chịu không nổi tính em thôi.”

“Tào lao.” Anh véo mũi cô, “Nha đầu, anh đã chịu không nổi em bao giờ chưa?”

Cô nghĩ cả buổi, hình như không có, nếu không bao gồm chuyện ở bệnh viện, nhưng cô không muốn nhai lại chuyện này, thâm tâm cô biết, đó không phải ý của anh.

“Em sợ đến khi em hoa tàn ít bướm, anh mới bắt đầu.”

“Khi đó, anh cũng thành ông lão rồi, sợ em chán anh thì có!”

“Con gái mau già hơn con trai nha.” Dù cô rất không muốn thừa nhận điều này.

Trình Nghi Bắc cười dịu dàng, “Vậy thì đối xử tốt với anh đi, không, phải tốt thật tốt với anh, để anh không thể thoát khỏi em.”

Cô cào cào anh một trận, “Từ khi nào anh miệng lưỡi thế hả?”

Anh ôm chặt cô, nói nhỏ bên tai cô, “Em không biết á?”

“Không đứng đắn gì hết.”

Hiện tại, không có bất kì điều ý ngoài ý muốn xảy đến, rốt cuộc cô cũng có thể ngắm được rừng Diệp Phong cô luôn trông đợi.

Phong diệp rực đỏ cả một mảnh trời, như ngọn lửa đang rực cháy, như thiêu đốt cả kiếp người.

Chân đạp trên lá, cành cành xao động.

Đây thật sự là chuyện thần kỳ nhất trên đời.

Vô số lá phong theo gió lật phất rơi xuống, như một trời mưa rơi, dọn dẹp rồi rít.

Cô đứng ở giữa, đi lòng vòng, tiện tay bắt một đồng lá phong.

Trình Nghi Bắc lẳng lặng nhìn cô, lần đầu tiên nhìn thấy cô, mắt cô tràn đầy khao khát và nhiệt huyết thanh xuân, anh nghĩ mãi rồi cũng cô có điểm gì đặc biệt, bởi trong mắt cô khi ấy ngập tràn hạnh phúc, sau này trong mắt cô chỉ có hững hờ.

Hóa ra, do cô chạm vào một phong cảnh ban cho cô tràn đầy tình yêu và hạnh phúc.

Giờ đây, anh cũng đã trở thành phong cảnh cho cô tình yêu và hạnh phúc.

Anh tiện tay bắt lấy một lá phong đang rơi xuống, soi kĩ, vân lá rõ ràng, đỏ vàng đan xen, kết thành màu đỏ thắm, thậm chí có chỗ hơi hồng.

“Trình Nghi Bắc.”

Cô gọi to tên anh, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Cô gom một đồng lá phong dưới đất, giơ lên ném hết vào mặt anh, “Ha ha, anh ngốc quá đi.”

Anh cũng chẳng ử ê, nhân lúc cô không chú ý, cũng vơ một nắm lá ném qua cô.

Hai người giỡn cả buổi, Tây Thuần không phúc, “Anh phải nhường em chút.”

Anh híp mắt, kiêu ngạo.

Tây Thuần nháy mắt lên người anh, anh không đứng vững, lão đảo ngã xuống, Tây Thuần đè lên người anh.

Một tay Trình Nghi Bắc đỡ người cô, không nhận ra, cô cũng có lúc ngang không tưởng?

Cô nhìn anh lâu ơ là lâu, khẽ cắn môi, hướng về mặt anh.

Nào ngờ một lá phong đáp ngay mặt Trình Nghi Bắc, phá đám viễn cảnh thân mật sắp diễn ra.

Cô cười rộ lên.

Trình Nghi Bắc lấy phiến lá ra, nhìn tướng cười như điên của cô, lập tức xoay người đè cô dưới thân, “Chúng ta làm tiếp chuyện vừa rồi đi.”

Tây Thuần chớp chớp mắt, “Em mới định ép anh bắt đầu.”

Trình Nghi Bắc mỉm cười, “Anh cũng muốn ép em bắt đầu.” Anh cúi đầu hôn lên cánh môi cô, triền miên, lại nói, “Nhưng của anh cần trả công.”

Cô nhìn vào mắt anh, đây là quang cảnh của cô, quang cảnh đẹp nhất.

83. Chương 83

Từ nhà anh về, cô cứ băn khoăn về một vấn đề.

Lúc chưa đến, cô lên tinh thần đối diện với sự lạnh lùng của Hạ Lập Khoa và Trình Chí Diên, cô tự nhủ mình phải vững tâm, dù thế nào cũng phải nhẫn nại, thậm chí còn tự thôi miên mình: mi đã cướp con trai của người ta rồi, nhịn nhục chút thì có làm sao.

Nhưng sự thật lại trái với tưởng tượng của cô hoàn toàn, tuy Hạ Lập Khoa chẳng nói gì nhiều, nhưng cũng chẳng đả kích gì cô, còn Trình Chí Diên lại có thể khơi nhiều đề tài ra để trò chuyện.

Hết thấy mọi thứ, cô đều cảm thấy may mắn, cũng thấy thỏa mãn, cô đủ tinh ý để biết anh đã cố gắng bao nhiêu cho ngày hôm nay.

Những điều anh làm, anh chưa bao giờ nói, nhưng cô biết, cô hiểu được.

Nhà vẫn là căn hộ lúc trước, cô cứ ngỡ mình sẽ chẳng trở về đây được nữa, dạo trước sau khi anh bỏ đi, cô cũng chuyển đi, quay lại đây, tìm cô âm áp lạ thường.

Anh cũng không định về đây, bởi hôm qua cả hai dọn nhà đến một lả người, xong thì chỉ muốn ngủ thôi.

May mà có tin tốt, ‘Bách hoa yêu’ vừa ra mắt đã khẳng định sức hút trên thị trường, lượng tiêu thụ đủ làm lòng người nở hoa. Phần lớn mọi người hưởng ứng vì Ảnh Nhi, tình cảm dành cho Ảnh Nhi vẫn còn vẹn nguyên, tuy cô đã rút khỏi công chúng bao năm rồi, lòng người bạc bẽo mau quên, mấy người nhớ hoài tới một ca sĩ. Nhưng fan Ảnh Nhi làm bọn họ phải giật mình, sức ảnh hưởng của Ảnh Nhi tuyệt không nhỏ, chỉ cần là Ảnh Nhi phát ngôn hay đề cập đến thứ gì đó, fan của cô đều gom hết.

Tây Thuần ngẫm nghĩ những chuyện xảy ra trong mấy hôm nay, cũng tự hỏi mình, mình có gì để được Trình Nghi Bắc cam tâm như thế?

Cô biết suy nghĩ của mình rất nhạt, nhưng vẫn muốn hỏi.

Hôm ấy, cô đại dột kí đơn li hôn, nháy mắt đó cô thấy được tương lai chẳng còn bất kì gấn bó gì giữa mình và Trình Nghi Bắc nữa, anh sẽ thôi là người gấn bó với sinh mệnh của cô nữa. Khi ấy, chẳng có gì bảo vệ cho trái tim cô, ngay cả cô cũng chẳng bảo hộ được cho nó, cả hôn nhân của họ cũng không bảo hộ được. Sau này cô nghĩ, chỉ cần cho cô thêm chút thời gian nữa thôi, chỉ cần đừng kích động cô vào chính lúc đó, thì bất kể người ngoài nói gì, cô cũng sẽ dựa dẫm Trình Nghi Bắc, dù có phải đau đớn khắc khoải.

Ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được thì lấy gì bảo hộ sự gấn kết của hai người.

Lắm lúc cô nghĩ, giá anh chịu đến gặp cô, dù một cái liếc mắt thôi cũng đủ rồi.

Hồi ức quá đau thương, cô cười nhạt: qua hết rồi.

Thời điểm cô khốn khó nhất anh không ở bên cô, cũng có thể lúc anh khốn khó nhất, cô cũng không bên anh, may mắn thay, hay người không bỏ lỡ nhau.

Tối Trình Nghi Bắc về, cứ bị Tây Thuần quẩn lầy.

Trình Nghi Bắc đặt túi tài liệu xuống, còn chưa kịp cởi áo khoác, cô đã bay đến, “Có một không?”

Ánh mắt anh lảng động vài giây trên khuôn mặt cô, “Hôm qua mệt chết được.”

Cô mấp máy môi, trả lời đầy, nhưng nghĩa cứ quái quái làm sao, “Công ty ổn không?”

“Muốn chia sẻ với anh hay gì?”

Không có dự định này đâu, khát khao của cô là ăn không ngồi rồi.

Tay cô quần quýt lấy anh, “Anh còn chưa có trả lời chuyện hôm qua kìa.”

Anh quên mất, cô hỏi, cô hỏi có sao anh đến, có sao lại nguyện ý bên cô... sao cứ luôn là cô thế.

Anh trả lời thế nào nhỉ?

Anh cũng chẳng định chú ý đến cô, nhưng lại không kiềm được, lắm lúc còn khinh bỉ chính mình. Anh đến cửa nhà sách, do dự lâu lắm mới vào xem tiểu thuyết cô mới xuất bản ‘Vô yêu hôn đồ’, gồm hai quyển, quyển đầu tiên viết về cuộc sống hôn nhân ngọt ngào của nam chính và nữ chính. Quyển hai không có sự xuất hiện của nam chính, toàn bộ nội dung đều viết về những hồi ức xưa cũ của nữ chính.

Đồng đảo fan trên mạng của cô tham gia thảo luận, chủ yếu quay quanh một vấn đề, đó là rốt cuộc nữ chính có yêu từng yêu nam chính chưa, vì bạn trai trước mới đến bên nam chính hay đã yêu nam chính ngay khi đón nhận những ầm áp của hôn nhân.

Nhiều người đều háo hức chờ quyển ba, họ muốn biết nam chính nữ chính có được bên nhau không.

Nhưng quyển hai chỉ khép lại ở cảnh đêm khuya, nữ chính cầm chai nước ép nho lên uống, kết thúc.

Trình Nghi Bắc nhìn kết cục này, trầm mặc rất lâu.

Trong tủ sách của cô, có một cô gái phân tích rất kĩ, cô ấy viết: nữ chính nhất định yêu nam chính, chưa nói lâu ngày sinh tình, nhìn cái kết kìa, giữa khuya nữ chính lặng lẽ tìm uống nước ép nho đã đủ ám chỉ nữ chính thật sự đã yêu nam chính rồi; trong mắt nữ chính, bạn trai trước là sữa vitamin, thơm ngọt tự nhiên, còn nam chính là nước ép nho, không quá đậm đà, nhưng là hương vị cô thích nhất lúc này, chẳng phải cuối truyện cô đã chọn uống nước ép nho đấy sao.

Trình Nghi Bắc ngăn người nhìn bài phân tích trên máy tính, nhớ cô hay dở chứng nửa đêm dậy đi uống nước, cô không chịu uống nước tinh khiết, nên anh mua về mấy thùng nước ép nho cho cô uống.

Anh không biết trước giờ cô hay uống sữa vitamin.

Nhưng cô biết mình phải lựa chọn.

Giờ đây, anh nhìn nét mặt Tây Thuần, còn cả sự kiên trì trong đôi mắt cô, chỉ chờ mỗi đáp án của anh thôi.

Anh mím môi, “Anh muốn em viết quyển ba, anh không thích bị kịch, anh muốn nam chính cùng nữ chính bên nhau trọn đời.”

Cô ôm lấy anh, “Anh vĩ đại quá đi, hy sinh bản thân để thành toàn nam chính và nữ chính.”

“Ai hy sinh đâu chứ.” Anh cúi đầu rót vào tai cô, “Anh không thích nữ chính nói chuyện với những người đàn ông khác.”

“Được thôi.”

“Anh cũng không thích thấy nữ chính gặp tình huống gì đó phải ở cạnh những người đàn ông khác.”

“Được.”

“Anh cũng không thích thấy nữ chính cười với những người đàn ông khác.”

“Được.”

“Cô ấy chỉ được cười với nam chính thôi.”

Cô cười rộ lên, không ngờ anh cũng có lúc bá đạo không tưởng.

Giọng anh trầm ảm, “Anh ghét nhất là nhìn cảnh cô ấy cô đơn khóc một mình trong đêm.”

Lòng cô xúc động, “Từ đây về sau có khóc sẽ ôm anh khóc, chùi hết nước mắt nước mũi lên áo anh.”

Dù người giặt cũng là cô, nhưng cô không ngại cực đâu.

“Thôi khỏi.” Anh cự tuyệt thẳng thừng.

Thật tổn thương làm sao.

Bởi anh sẽ không để cô phải khóc thêm lần nữa.

Mày cô chau lại, dĩ nhiên là không vừa ý với đáp án của anh rồi. Con gái là một loài động vật phiền phức, hàng ngàn hàng vạn đáp án, chỉ cần một cái không vừa ý cũng đủ để cô ấy giận bạn cả ngày.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, tay cô vẫn quàng quanh eo anh, nụ hôn không định có hồi kết, chỉ có bùng cháy dữ dội hơn.

Cô thở dốc, còn anh thì bế cô về phòng.

Cô cảm giác mình quay cuồng, nếu không muốn nói toàn thân rã rời, chẳng còn sức lực. Cô nhớ rõ cảm giác ngất ngây khi anh đâm mình mạnh mẽ trong thân thể cô, thậm chí eo cô còn phối hợp nhịp nhàng với nhịp điệu hối hả của anh, dung túng anh khám phá sâu trong thể cô.

Cô rất thỏa mãn.

Vấn đề là hôm sau, hai người dậy vô cùng muộn.

Lúc cô thức, Trình Nghi Bắc đã thức rồi, mỗi tội rất không tình thú ngó nghía trần nhà.

Rồi lại rất không tình thú hỏi cô, “Đến lúc tân trang nhà lại rồi nhỉ?”

“Thôi mà, tuy có hơi cũ một chút...” Ó... cô cũng là hàng cũ đó.

Biết là vậy, nhưng hình như thiếu gì đó thì phải.

“Thế à.” Anh giảm IQ đột ngột, “Vậy coi như tiết kiệm được tiền trang trí.”

Anh còn chưa chịu cầu hôn kìa.

Cô bắt đầu ức chế, nhưng không nói ra, nhưng cô không gấp, không hề gấp.

“Hình như chị em lại có thai.”

Nhắc nhở là điều thiết yếu.

Tay Trình Nghi Bắc sờ xuống bụng cô, “Đừng lo, anh không gấp đòi em có con ngay bây giờ đâu.”

Với câu này, đã chứng minh bọn họ không hề ăn ý.

Ý cô không phải ý anh hiểu.

Bực bội, im lặng, khó ưa.

Cô khẽ cắn môi, “Nhưng em gấp.”

Thật sự ép cô nói hết ra á.

Nói xong, cô còn chủ động hôn anh.

Anh nhướng mày, không động đậy gì hết, cứ như anh đang chờ cô tấn công vậy.

Sao không phản ứng gì thế, cô bực hết sức.

May có đắp chăn, không chắc cô độn thổ chết mất.

Gan to hơn được tí, cô nhìn anh, cái tướng thấy chết không sờn.

Trở mình lên người anh, hãy còn ngọt ngào hôn anh, như chú mèo nhỏ nghịch ngợm trèo lên người anh, mềm mềm nhột nhột.

Mới đó, tay cô đã sờ vào giữa hai chân anh, đã vậy anh lại không có ý tránh đi, “Thật nhịn được á.”

Chẳng phải ai cũng nói, đàn ông bình thường chẳng ai nhìn được mà.

“Cần gì nhìn.” Anh nhướn mày nhìn cô, “Chẳng phải em đang giải quyết vấn đề đó sao?”

Đồ đáng ghét.

Tức anh ách, nhưng vẫn không từ bỏ, ngỏm dậy chống lên người anh, dạng chân ra chầm chậm ngồi xuống, tốc độ của cô chậm ơi là chậm, trận này anh cực kì nhẫn nại.

Cuối cùng cũng ngồi xuống thành công, chiếm thế thượng phong là vậy đấy, cảm thấy hưng phấn kèm cả kích động, quan sát thấy mồ hôi trên trán anh trượt xuống, xem ra kích thích lắm, còn bày đặt làm màu.

Cô chậm rãi vận vẹo cơ thể, lên xuống không ngừng. Còn cảm giác được vật kia biến hóa trong cơ thể mình, hình như lớn hơn, cũng thô hơn.

Tay anh bắt đầu kích thích mồm mẫn khắp người cô, cứ mãi miết xoa nắn ngực cô.

Anh có hơi dùng sức, cô khẽ rên, anh lại làm lơ như không có chuyện gì.

Cô kiệt sức, còn anh càng lúc càng phấn khích, đẩy cô phủ phục trên người mình, điên cuồng hôn cô, triền miên và vội vã.

Sau đó nghiêng người đặt cô dưới thân, bắt đầu công hãm cô từ trên xuống dưới.

Chân cô quăn quanh eo anh, còn anh thì mãnh liệt đẩy về phía trước.

Tiếng va chạm kịch liệt làm cô thẹn thùng, nhưng lại càng quăn chặt lấy anh hơn nữa, để nơi hợp nhất càng thêm thân mật.

Đến khuya lơ khuya lác cuộc đua mới chính thức khép màn.

Trình Nghi Bắc chợt nhớ gì đó, lập tức đứng dậy, thuận tay kéo cô, “Nhanh xuống giường.”

“Làm gì cơ.” Ai xuống nổi chứ.

“Anh suýt quên hôm nay phải đi dự một hôn lễ.”

Lại là hôn lễ, cứ như đang lấy búa nện cô vậy đó.

“Sao anh không nói sớm.”

“Anh vừa định xuống giường, em đã tấn công...”

Cô cảm gối chọi anh.

Chuẩn bị xong xuôi hết mới bắt đầu xuất phát.

Nhưng cô vừa bước lên xe, Trình Nghi Bắc liền nói, “Hôm nay mặt ai đó đỏ mọng.”

Cô hết biết nói gì.

Hôn lễ của Đỗ Trạch Vân không phô trương lắm, nhưng toàn đồ hàng hiệu sang chảnh đắt tiền.

Tây Thuần khoác tay Trình Nghi Bắc, nhìn cô dâu chú rể cô chợt nhớ một cảnh trong phim ‘Có lẽ anh không thể yêu em’, bạn gái nam chính đưa bạn trai mới đến trước mặt nam chính, muốn bạn trai mình nói với nam chính rằng: phải cảm ơn đôi mắt không biết nhìn của anh, nếu không tôi đã chẳng có cơ hội ở bên Maggie.

Nếu hôn phu của Đỗ Trạch Vân có thể nói câu tương tự như thế với Trình Nghi Bắc, thì tình thế phải nói hấp dẫn thôi rồi.

Tiếc thay, tưởng tượng của cô chẳng cái nào thành hiện thực.

Đỗ Trạch Vân còn chẳng dặt chồng cô ấy đến, chỉ tự mình đến chất vấn hai người, “Có bí ẩn gì không mà sao đến trễ thế này.”

“Kẹt xe.” Tây Thuần mặt tỉnh bơ.

Đỗ Trạch Vân chỉ cười mà không nói.

Đạo gần đây Trình Nghi Bắc rất ngứa mắt Đỗ Trạch Nhiên nên lạng qua chỗ khác, kéo một trận khẩu chiến lại nổ ra.

Trình Nghi Bắc tránh đi, Đỗ Trạch Vân nhẹ tay nâng làn váy của Tây Thuần lên chút, vừa vắn che khuất vết đo đỏ đầy khả nghi.

Mặt Tây Thuần đỏ bừng, nhất thời lúng túng.

Cô cố gắng cười trừ, “Chúc cậu trăm năm hạnh phúc.”

Đỗ Trạch Vân nhìn cô, trầm mặc rất lâu, “Chuyện vui của hai cậu cũng sắp đến rồi?”

“Cứ cho là vậy đi!”

Nụ cười của Đỗ Trạch Vân có vẻ thê lương, “May là hai người ở bên nhau.”

“Hả?” Thấy lạ lắm.

“Nếu không lại hại thêm nhiều nam nữ đồng bào.”

Khóe môi Tây Thuần run rẩy, chuyện Vương Hựu Dịch không thể đổ lên đầu cô được, nghe kể sau khi bị cô từ chối, Vương Hựu Dịch quay ngoắt một trăm tám mươi độ chạy ra nước ngoài, tuyên bố nhất định phải làm nên nghiệp lớn.

“Nên cậu tranh thủ lúc chồng cậu chưa gặp họa, khăn trương cưới gả lên, giấu đi càng tốt.”

Đỗ Trạch Vân nhìn giày cao gót của mình, “Tớ không sợ chồng tớ gặp họa, tớ sợ mình gặp họa.”

Tây Thuần sửng sốt, “Cậu...”

“Không phải như cậu nghĩ đâu.” Đỗ Trạch Vân nhìn Trình Nghi Bắc đằng xa, “Chỉ ít anh ấy cũng là mối tình đầu của tớ, cậu tưởng tớ là thánh mẫu ư, sẽ chẳng đầu vào đâu nếu tớ không gặp được cô gái nên duyên cùng anh ấy.”

Có thể cách nghĩ này quá đối buồn cười, nhưng đây là tiếng lòng của Đỗ Trạch Vân, cô ấy chỉ muốn thế thôi, thấy Trình Nghi Bắc kết hôn, sống hạnh phúc, cô ấy mới có thể đi tìm một hạnh phúc trọn vẹn hơn.

Cô ấy thánh mẫu đến mức cực đoan.

Tim Tây Thuần khê động, nhớ Trình Nghi Bắc nói anh toàn gặp được cô gái tốt, anh nói quả không sai.

Còn mình, tệ lắm ư?

Tạm thời thấy mất thăng bằng.

“Bây giờ thì sao?” Tây Thuần ngắm Đỗ Trạch Vân, hôm nay cô ấy tuyệt đẹp, đủ để hút mọi ánh nhìn.

“Không phải tớ đang kết hôn à?” Đỗ Trạch Vân thích thú nhìn Tây Thuần.

Tây Thuần gật gật đầu.

Đỗ Trạch Vân nhìn cảnh Trình Nghi Bắc đón Tây Thuần, bóng lưng cô mong manh, nhưng có một vòng tay mạnh mẽ bảo bọc cô.

Cảnh này đẹp vô ngần.

Lâu rất lâu trước kia, tác giả mà cô thích có viết một truyện ngắn mang tên ‘Một câu gói gọn tình yêu’, đó là câu chuyện khiến Đỗ Trạch Vân khóc nhiều nhất đó giờ, là câu chuyện bi kịch nhất trong tất cả những truyện cô đã đọc, kể cả sau này. Jojo nói cô và Giai Giai cùng gặp Dịch Trạch, nhưng người Dịch Trạch thích là Giai Giai, bởi khuyên tai Giai Giai đeo sáng lấp lánh, nhưng cậu ấy không biết khuyên tai kia là của Jojo.

Đó là duyên phận giữa người với người.

Gió nói, hay là thế này đi, hoàng tử bé hãy thuần hóa con cáo, nhưng con cáo vốn dĩ đâu phải đóa hoa hồng của hoàng tử bé.

Có thể Trình Nghi Bắc cũng chinh phục cô, nhưng sau cùng cô vẫn không phải là đóa hồng anh khát khao.

Duyên đến duyên đi, đại để chính là như thế.

Dùng một câu gói gọn tình yêu, câu của cô không đủ hấp dẫn người ta, thiếu chủ thể và đối tượng, chỉ để lại những câu không trọn vẹn một câu.

Trình Nghi Bắc cũng chẳng cùng Tây Thuần nán lại lâu lắm, chỉ chào hỏi mấy người quen, gửi quà xong là trốn mất hút.

Ngày đẹp trời, Trình Nghi Bắc bảo lái xe về trước, còn hai người thì dạo chơi.

Trên đường có không ít tiệm trang sức, Trình Nghi Bắc và Tây Thuần vừa đi chẳng bao lâu đã phát hiện ra rằng người trốn không chỉ có hai người họ.

Tại một cửa hiệu chuyên doanh nữ trang cách đó không xa, Ảnh Nhi rất thích thú chọn nữ trang, thích đủ thứ, cái này thích, cái kia cũng thích, cái gì cũng thích.

Trình Nghi Triết nhăn mặt nhăn mày đứng cạnh Ảnh Nhi, “Cái này không đẹp chút nào, chúng ta đi thôi.”

Ảnh Nhi coi lời anh nói như gió thoảng qua tai.

“Không đi chứ gì?” Trình Nghi Triết cau mày, “Anh đi đây.”

Chẳng qua là khi Trình Nghi Triết sắp ra tới cửa, thì bị ai nhận ra mình ‘Đi’ chứ Ảnh Nhi thật không đi theo.

Bèn quay trở vô, “Quả thật xấu vô cùng luôn, đi.”

Trình Nghi Triết có kéo Ảnh Nhi cũng không đi.

Tới anh cũng nổi điên, “Anh đi thật đấy, kệ em.”

Lần này, Trình Nghi Triết bước ra tới cửa, một chân bước ra ngoài, đầu thì ngoái lại, không đi theo là không đi theo.

Thế là lại quay trở vô, “Này họ Bạch, cuối cùng em có đi hay không?”

“Không là không.” Ảnh Nhi vỗ tay ăn mừng cho sự kiên trì của mình.

“Anh đi đây, thề không trở lại.” Lần này Trình Nghi Triết thật sự nổi điên.

Ảnh Nhi cũng chẳng thèm đoái hoài tới anh.

Lần này thì Trình Nghi Triết có tiến bộ vượt bậc hơn lần trước, bước ra khỏi cửa hai bước, lại chán cường quay vô, “Cái này bao nhiêu? Gói lại đi!”

“Không phải anh bảo đi sao?” Ảnh Nhi hả hê trên nỗi đau của người khác.

“Có đi cũng phải mang em đi cùng. Em xem mắt em có miếng thẩm mỹ nào không, chọn toàn mấy thứ gì đâu...” Trình Nghi Triết lải nhải.

Ảnh Nhi lơ đãng, “Em mà tình mắt thì làm gì sống chết chọn anh.”

...

Trình Nghi Bắc cười điên cuồng, Tây Thuần thấy anh thật xấu xa, sao có thể cười gia đình người ta như thế, nhưng mà cô cũng rất muốn cười.

Trình Nghi Bắc còn định qua chế giễu người anh bảnh bao của mình mấy câu, nhưng bị Tây Thuần cản lại, “Đừng quấy rầy hạnh phúc gia đình người ta mà.”

Trông hạnh phúc biết mấy.

Trình Nghi Bắc cười gật đầu.

Bên ngoài, trời trong xanh, Tây Thuần cứ lo mĩm cười, cảm thấy hình ảnh vừa rồi đẹp biết bao.

“Hai người họ dễ thương quá.”

Cô cười nhẹ nhàng, như làn gió nhẹ lướt qua tim anh, lẫn lẫn những con sóng lặng.

Còn cô đang đau đầu đủ đường, nào là về giặt đồ, bộ đồ kia phải đem ra tiệm giặt ủi, giặt cả ga giường nữa, rèm cũng phải mua mới luôn, màu hiện tại tối quá, đồ trong bếp cũng phải đổi toàn bộ... Một đống chuyện đang chờ cô.

Còn Trình Nghi Bắc lại nắm tay cô, khẽ nói, “Anh cũng có thể.”

“Hả?” Cô đang bận suy nghĩ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh nhìn bộ dạng ngơ ngác của cô, “Anh nói anh cũng có thể.”

Cô vừa nói gì nhỉ?

Nhìn đôi mắt mơ màng của cô, anh ảo não vô cùng, “Anh cũng có thể dễ thương như thế.”

Nếu lúc nào em cũng cười như thế, nếu như thế em sẽ thấy hạnh phúc.

Anh cũng có thể làm thế.

——HẾT——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ket-hon-khong-tinh-yeu>